

အမှတ် - ၂၅၁ ၂၀၁၇ - ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ဘုရားဖြူခေါ်တွင် ဆံတော်ရှင်ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော် မင်းဂုဏ်	၅
၂။	ဆံတော်ရှင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ ကိုးဂုဏ် ကိုးဝ ကိုးဌာနများ မြို့သူဝေ(ကျံပုဇွန်)	၂၃
၃။	မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားတော်မူသော နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘယ်လိုပါလိမ့် ဓမ္မဒိန္န	၃၀
၄။	မြန်မာ+ကိုရီးယားဆရာတော် မနာပဒါယိ အရှင်ဝိစိတ္တ ဟောကြားသော မချစ် မမုန်း အကောင်းဆုံး ဓမ္မဒိန္န	၃၆
၅။	သီတဂူဓမ္မဝိဟာရ USA ကျောင်းထိုင် ပဓာန နာယကဆရာတော် ဒေါက်တာအရှင်ဩဿဓသာရ မောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါ်ပုံ)	၄၆
၆။	ခေတ္တဩရုလ္လဘ ဝပ်တွားပူဇော်မြတ်တောင်တော် ဝင်းဌေး(ရှင်သား)	၅၀
၇။	လယ်တီဆရာတော်နှင့် ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင် . ယောနက်တိုးထောင်	၅၃
၈။	ဆရာမြတ်ကြီးဦးရေပတ ၄၁ နှစ်မြောက် ပူဇော်ပွဲ မင်းဂုဏ်	၅၇
၉။	ကုသိုလ်ကံများ စုဆောင်းထားမှ လားရာဂတိ အမြတ်ရှိ၏ ယောဂီတိုးအောင်	၆၈
၁၀။	ပညာရှိသော မင်း ဘိုဘို(ရွှေကံကူ)	၇၂
၁၁။	မဟာပုရိသဝိတက် ရှစ်ချက်ဆင်ခြင် အာသဝေါကင်းစင် အနုရုဒ္ဓါထေရ်ရှင် လင်းယဉ်ဉာဏ်	၈၃
၁၂။	ဒေါသနောက်ကွယ်မှာ သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ	၉၅
၁၃။	အလောင်းမင်းတရား အောင်ဇေယျာတုံဟေ့ ထွန်းလင်းသူ	၁၀၁
၁၄။	သင်းကွဲတစ္ဆေ အောင်ဖေ ထားသူယု	၁၁၁
၁၅။	ဆုပ်စူး စားရူး နမ်းမူး ရွှေစင်	၁၁၉
၁၆။	ကတိတစ်ခုအတွက် ပြန်လာသူ နန္ဒာလင်း	၁၂၂
၁၇။	နှိုင်းမဲ့ဂုဏ်ရှင် အိုမိခင် ခြယ်ပျန်းသီ	၁၂၈
၁၈။	ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ဖေလတ်ဟန်	၁၃၆
၁၉။	လူကို လူချင်း ရောင်းဝယ်ခြင်း ကင်းရှင်းကြပါစေ . . ကိုမောင်စံသိန်း	၁၄၃

မာတိကာ

စဉ် အကြောင်းအရာ စာမျက်နှာ

၂၀။ စုံထောက်လေး မောင်ရဲဇော်နှင့်
ထွေလီကာလီ မောင်မြကြည် မောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်) ၁၄၆

၂၁။ ယိုးဒယားနိုင် မြန်မာမင်းများ..... အောင်သိမ်းမြတ် ၁၅၃

၂၂။ ဒဏ္ဍာရီအသွင် မောင့်စန္ဒာဒေဝီသခင် ပိုင်ဇော်ဇော် ၁၆၂

၂၃။ သုံးလွန်းတင်သည့် ချစ်နှောင်ကြီး မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်) ၁၇၁

၂၄။ တိုက်မြေ ကောင်းစံဟိန်း(ဗန်နေဝန်း) ၁၈၀

၂၅။ နတ်ဂှက်ခံခဲ့ရသူ တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ) ၁၉၀

၂၆။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ရန်ဖြစ်နေခြင်း ... မိန့်နိုးကို(ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်) ၁၉၄

၂၇။ မိစ္ဆာဆိုးတွေ ဆုပ်ခြေခဲ့သော အသိုက် လူထိုက် ၁၉၈

၂၈။ အလင်္ကာကျော်စွာ၏ မျိုးဆက်သစ် ဆန်းဝင်း(အောင်မြေ) ၂၀၂

၂၉။ သမုဒယသစ္စာ နေမထူး ၂၀၈

၃၀။ ရှေ့မှာ ပန်းတိုင်ရှိသည် နန္ဒာမိုးကြယ် ၂၁၄

၃၁။ ဂျပန် နေမျိုးနွယ်တို့ရဲ့ ချယ်ရီမြေသို့... ကိုအေးမြင့်(မဟာဝိဇ္ဇာရေး/သူ) ၂၁၉

၃၂။ ပြုံးရယ်ရယ်ဟား ဟာသများ... ဖိုးစုံ(အောင်ပင်လယ်)၊ ဒဂါး(ရွှေရင်အေး) ၂၃၁

၃၃။ ကာတွန်းကဏ္ဍ ဒဂါး(ရွှေရင်အေး)၊အိကွေတာ၊ဆောင်းသရော်၊ကာတွန်းတမန်တော် ၂၃၃

၃၄။ အာပေါ သမုဋ္ဌာန်၌ရောက်သော် သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ ၂၃၇

၃၅။ အဘသင်ပြ ဆေးသုတ..... မြင့်မြတ်သိင်္ခ ၂၃၉

၃၆။ ငှက်ဖျားရောဂါ အမြစ်ပြတ်ချေမှုန်းရေး တော်ဖြင့်(ငှက်ဖျား) ၂၄၁

၃၇။ ခိုအကြောင်း သိကောင်းစရာ အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ) ၂၄၄

၃၈။ အွန်လိုင်းပေါ်မှ သိမှတ်စရာများ..... ဟေမန်နင်း ၂၄၈

၃၉။ ကြမ်းတမ်းကေသာ နူးညံ့စေရာ နင်းသီရိကျော်သရေ ၂၅၇

၄၀။ ဝါတင်စွန့်ရောဂါ၊ ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်ခြင်း..... ဒေါက်တာသက်လွင် ၂၆၀

၄၁။ ဆီဆွာန်များမှ လူသားများကို အကျိုးပြုပုံ ဒေါက်တာသက်ဆွေ ၂၆၄

၄၂။ သယ်တဝံ့ရိပ်များနှင့် ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်
ဇီဝိတော့ ဆေးနည်းများ ဦးမင်းဇင်(ရွှေနဝင်း) ၂၆၇

BURMESE
CLASSIC

ဆရာမြတ်ကြီး ဦးရေဝတ

ဇန်နဝါရီလ ဟောကိန်းများ ဆရာဦးခန့်ကျော် ၃၀၆

၂၄၀ ကျပ်

အယ်ဒီတာချုပ်
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း

ဘုရားဖြူ၏တွင်း ဆံတော်ရှင်ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော် င်းဂုဏ်

ကျိုက်ကမာစိန် စေတီတော်သည် ယခုအခါ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်းမကြီးဘေးတွင် ရှိသည့် ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်ကြီး အတွင်းဝယ် စံပယ်တော်မူလျက် ရှိသည်။

အရှေ့ဘက်တွင် အနော်ရထာအိမ်ရာ၊ နေကြာသာယာကုန်းလမ်း၊ တောင်ဘက်ကပ်လျက်တွင် မြသိန်းတန်ကျောင်းတိုက်နှင့် ဓမ္မိကာရာမကျောင်းတိုက်၊ အနောက်ဘက်တွင် ၅၂ လမ်းနှင့် မြောက်ဘက်တွင် အ. မ. က (၄) ပုဇွန်တောင်တို့ တည်ရှိသည်။

စာရေးသူ၏နေအိမ်နှင့်နီးသဖြင့် နှစ်ကာလကြာရှည်စွာပင် အနီးအပါးမှ ဖြတ်သန်း သွားလာနေခဲ့သော်လည်း စေတီတော် ပရိဂုဏ်အတွင်းသို့မူ ဝင်ရောက် မဖူးမြော်ဖြစ်ခဲ့ပေ။ သမိုင်းဝင် စေတီတော်ဖြစ်ကြောင်း ဖတ်ဖူး မှတ်ဖူးထားသဖြင့် တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဝင်ရောက်ဖူးမြော်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်သော်လည်း အထမမြောက်ခဲ့။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ်ကလည်း ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော် အကြောင်း ရေးပါရန် တောင်းဆိုလာသဖြင့် ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်သို့ စာရေးသူတို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။

ယခုမှပင် ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက် ဝင်ပေါက်မုခ်ဦးကို သတိထား၍ ဖြည့်မိခဲ့သည်။ မြန်မာမှု အနုလက်ရာများ ခြူးနွယ်တို့ဖြင့် ခြယ်မှုန်းထား

သည့် အရှေ့ဘက်ဝင်ပေါက်မုခ်ဦးကြီးတွင် ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက် ဟူသော နဖူးစီးစာတန်းကိုတွေ့ရသည်။ ဝင်ပေါက်လက်ယာဘက်ကပ်လျက်တွင် သမိုင်းဝင် ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော် မြတ်ဟုရေးထိုးထားသည့် ကမ္ပည်းစာတန်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ကျိုက်ကမာစိန် စေတီတော်အထက်ပိုင်းကိုလည်း ရွှေရောင်ဝင်းဝါလျက် တင့်တယ် စွာစံပယ်တော်မူလျက် ရှိသည်ကို ကြည့်ညှိဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်။ မုခ်ဦးကြီးအောက်မှ ဖြတ်ကာ ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြပြီး သီရိလင်္ကာကျောင်းဘေး မြေကွက်လပ်တွင် ကားရပ်လိုက်ပြီးနောက် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး နားနေချိန်ဖြစ်

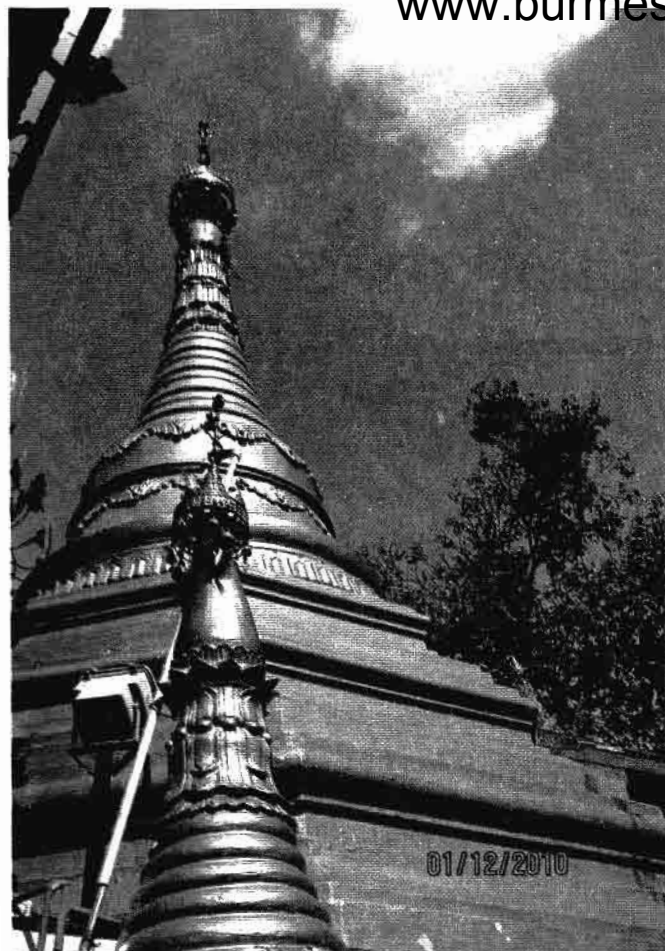
၍ ကျောင်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဆရာတော်အား အဆင်သင့်ပင် ဖူးတွေ့ရသည်။ ဘုရားခန်းတွင် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ စံပယ်တော်မူလျက်ရှိသောဆင်းတုတော်ရှေ့သို့ ဦးစွာသွားရောက်ကာ ဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကိုရည်စူးလျက် ဖူးကန်တော့လိုက်ပြီးနောက် သံဃာဂုဏ်တော်ကို ရည်စူးကာ ဆရာတော်အား ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။

ထို့နောက် “ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်အကြောင်း ရေးဖို့အတွက် လာရောက်ခြင်းပါ ဘုရား” ဟု လာရင်း ကိစ္စကို လျှောက်တင်လိုက်သည်။

ဤတွင် ဆရာတော်က - “အေး-သိတယ်၊ ဘုန်းကြီး လိုက်ပြပေးမယ်၊ ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်လည်း ပေးမယ်” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက် အရှေ့ဘက်ဝင်ပေါက်မုခ်ဦး

ထိုစဉ် ကျောင်းကြမ်းပြင်သည် မြေလျင်လှုပ်သကဲ့သို့ သိမ်သိမ်တုန် ကာလှုပ်နေသည်ကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် “အရှင်ဘုရား ကျောင်းကလှုပ်နေပါလား ဘုရား” ဟု လျှောက်တင်လိုက်မိသည်။

ဤတွင် ဆရာတော်က -

“အဲဒါပေါ့၊ ဒီဘုရားကျောင်း ဆောင်တော်ကို ခဏခဏ ပြင်နေရ တယ်၊ ကျောင်းကြီးကိုလည်း တတ်နိုင် သလောက် အောက်ပိုင်းတွေပြုပြင်နေ ပေမယ့် မရဘူးဖြစ်နေတယ်” ဟုမိန့်တော် မူသည်။

ဤတွင်မှ စာရေးသူ သတိပြု လိုက်မိသည်။ ဤကျောင်းမှာ ဗိုလ် တထောင်ဘုရား လမ်းမကြီးဘေးတွင် ကပ်လျက်ရှိသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မောင်းနှင်နေကြသည့် ကားကြီးများ၏ ဖိအားနှင့် မြေကြီး တုန်ခါမှုကြောင့် ကျောင်းကြီးပါ လှုပ်နေခြင်းပါပေ။ အနော်ရထာလမ်းမကြီးဘက်ကပ်လျက် တွင် မြသိန်းတန်ကျောင်းနှင့် ဓမ္မိကာ ရာမကျောင်းတိုက်တို့ ရှိနေ၍သာ တော် ပေသေးသည်။

ထို့နောက် ဆရာတော်က -

“ဒီကျောင်းကလည်း ဘယ်လို ဖြစ်နေလဲ မပြောတတ်ပါဘူး၊ တုန်ခါမှု တွေကို ခံနိုင်အောင် အခိုင်အမာ ပြန် ပြင်ဆောက်ဖို့ အလှူရှင်သုံးဦးလောက် ခေါ်ခဲ့ပေမယ့် အစီအစဉ်တွေ သေချာ ထပ်တိုင်ပြီးမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေ ကြောင့် တစ်ဦးမှ အကောင်အထည် မဆောင်ရွက်ခဲ့ဘူး၊ ဒီကျောင်းမှာလာရောက် သိမ်းသုံးကြတဲ့ အာဂန္တုဘုန်းကြီးတွေ ကတော့ ဒီကျောင်းအောက်မှာ ရေကန် ခြံနဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေလည်း ခြံနဲ့ အိပ်မက်လိုလို၊ အာရုံထဲမှာ မြဲမမြဲနဲ့ ခြင်္သေ့ကြတယ်လို့ဆိုတယ်။

ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်အား ဘုရားဖြူကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ဖူးတွေ့ရသည့်မြင်ကွင်း

သီရိမင်္ဂလာကျောင်းတွင် စံပယ်တော်မူနေသည့်ရုပ်ပွားတော်

ဘဒ္ဒန္တဉာဏာဘိဝံသ (မဟာဂန္ထဝါစက ပဏှိတ)

ဘုန်းကြီးလည်း အဲဒီလို ခပ်ဆင်ဆင် အိပ်မက်မက်ဖူးပေမယ့် အစွဲအလမ်း မထားပါဘူး။ မေတ္တာပို့ အမျှဝေတာကို တော့ အမြဲပဲ လုပ်နေတာပါ” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

အနောက်ဘက်
အာရုံခံ
တန်ဆောင်း
အတွင်းမှ
ရုပ်ပွားတော်များ

ထိုဆိုမိန့်ချက်အရ ဤကျောင်းကြီးသည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ မြေကြီးထု ဖုံးလွှမ်းလာသည့် ရေကန်ကြီးပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားခြင်းပေလောဟု စာရေးသူ တွေးတောနေမိသည်။ ထိုစဉ် ဆရာတော်သည် စာအုပ်မိန့်ကိုဖွင့်ကာ စာအုပ်သုံးအုပ် ရွေးယူပြီးနောက် စာရေးသူအား ပေးသည်။

“မှတ်ကျင့် သင့်ရာ သုတပဒေသာ ခေါ် ဗျာကိဏ္ဍမှတ်စု” အမည်ရှိ စာအုပ်နှင့် “ကဝိလက္ခဏာမှတ်စု သုတပဒေသာ” စာအုပ်တို့မှာ ဘဒ္ဒန္တဉာဏ

ဘိဝံသ (ဘုရားဖြူ)ဟူသော ကလောင်ဘွဲ့ဖြင့် ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ရေးသားပြုစုသည့် စာအုပ်များဖြစ်ပြီး “ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ကမာစိန် ဘုရားသမိုင်း” စာအုပ်မှာ ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်ကြီး၏ လက်ရှိ ပဓာနနာယကဆရာတော် အဂ္ဂမဟာ သဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ သာသနဇေ သိရီပဝရဓမ္မာစရိယ နိုင်ငံတော်ဗဟိုသံဃာ့ဝန်ဆောင် ဘဒ္ဒန္တ နရိန္ဒာဘိဝံသ ရေးသား ပြုစုတော်မူသော စာအုပ်ဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက်ဆရာတော်ဦးဆောင်ကာ ကျောင်းကြီးအောက်သို့ ဆင်းခဲ့

သဖြင့် စာရေးသူတို့လည်း နောက်မှလိုက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းအောက်ရောက်သည်နှင့် ဦးစွာပထမ လက်ယာဘက်တွင် တွေ့ရသည်က လည်ပေါ်စံပယ်ထပ် နှစ်ထပ်ကျောင်းလေး တစ်ကျောင်း။ အမိုးပန်းဆွဲ လယ်ပေါ်စံပယ်ထပ်ပန်းဆွဲ ခြူးပန်းခြူးနွယ် သံပန်းများဖြင့် တင့်တယ်သောအသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိသည့် ထိုကျောင်းလေး၏အမည်မှာ “မန်ကျည်းပင်ကျောင်း” ဖြစ်သည်။ “မင်းတုန်းမင်း လက်ထက် မန္တလေးမိုးကောင်းတိုက် ဦးကေလာသဘာ နေသောကျောင်း” ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် အမိုးမဖြတ်

ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်အကြောင်း ဆရာတော်မိန့်ကြားနေစဉ်

အနောက်ဘက်အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်းမှရုပ်ပွားတော်များ

နိုင်သည့် ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ယင်းကျောင်းလေးကို အမှီသဟဲ ပြုကာ ဆရာတော်အရှင်ကေလာသဘသည် ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်မြတ်ကို ကြည်ညိုစွာ တင့်တယ်သဖွယ် စွာ ပေါ်ထွန်းစေနိုင်ခဲ့သည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ထိုကျောင်းလေးသည် ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်၏ အမွန်အစဖြစ်သကဲ့သို့ ဆရာတော် အရှင်ကေလာသဘသည်လည်း ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်၏ အာဓိကမ္ဘိက အမွန်အစဆရာတော်ကြီးပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ မန်ကျည်းပင်ကျောင်းဟုခေါ်ခြင်းမှာ ရှေးဇာခင်က ကျောင်းလေး၏ အနောက်ဘက်တွင် မန်ကျည်းပင်ကြီးရှိသဖြင့် ထိုမန်ကျည်းပင်ကို အစွဲပြုကာ ခေါ်ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

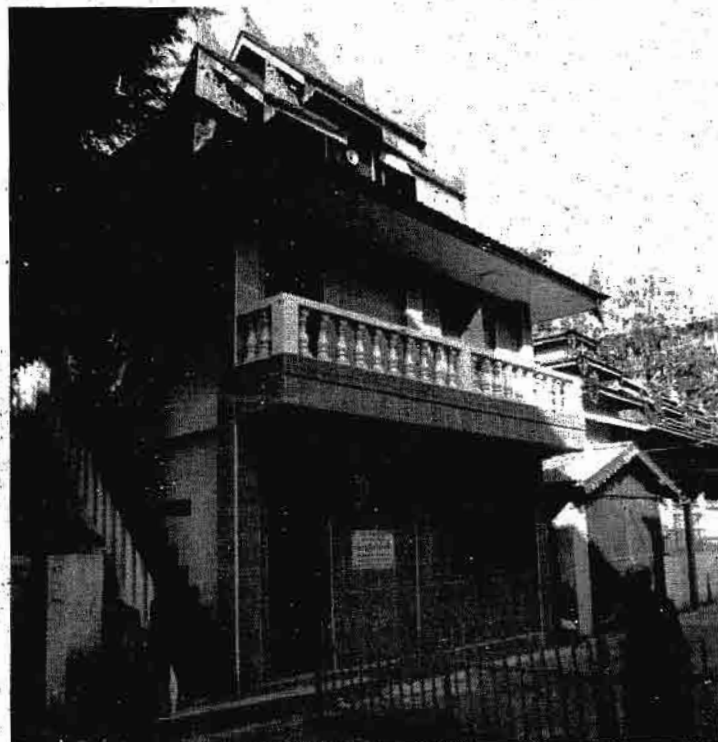
ထိုကျောင်းကလေးနှင့် ကပ်လျက်တွင် စေတီတော်၏ အနောက်ဘက် အာရုံခံတန်ဆောင်းနှင့် ဘုရားကျောင်းဟုခေါ်သည့် ကျောင်းတိုက်တစ်ဆောင်ရှိသည်။ ထိုအနောက်ဘက် အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်း၌ လျောင်းတော်မူ၊ ရုပ်တော်မူ၊ ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော် အရွယ်အစားမျိုးစုံတို့ကို ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ရသည်။

ဤမျှ များပြားလှသည့် ရုပ်ပွားဆင်းတုများ ထူးထူးခြားခြား တစုတဝေးတည်း ဤတန်ဆောင်းကြီးအတွင်း၌ စံပယ်တော်မူနေခြင်းမှာလည်း ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်၏ အတိတ်သမိုင်းကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စကို လှစ်ဟပြသနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထိုတန်ဆောင်းနှင့် ကပ်လျက်တွင် သိမ်ကျောင်း၊ ထို့နောက် သုံးထပ်တိုက်ကျောင်းသစ်ကြီး၊ ဓမ္မာစရိယကျောင်း၊

အနောက်ဘက်အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်းမှ ရုပ်ပွားတော်များ

ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက် အလယ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည့် သံဃသမိတိခေါ် အလယ်ကျောင်းကြီး၊ ထိုကျောင်းကြီးမှာ အိမ်တော်ပုံ လည်ပေါ်ဆောင်ပါ နှစ်ထပ်ကျောင်းကြီးဖြစ်ရာ သံဃသမိတိဟူသောအမည်နှင့်အညီ သံဃာတော်များကို လက်ခံကျင်းပနိုင်သည်။ များ ဘုရားဝတ်ပြုခြင်း၊ စုပေါင်း စာကျက်ခြင်း၊ စုံညီစည်းဝေးခဲ့ရာ ကျောင်းကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ အပေါ်အောက် နှစ်ထပ်စလုံးတွင်ပင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော သံဃအစည်းအဝေးများကို လက်ခံကျင်းပနိုင်သည်။

ဗဒုံမင်းခေါ် ဘိုးတော်မင်းတရားလက်ထက်ကပင် ရန်ကုန်မြို့တော်ဝန်ဦးကျော်ရွှေ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည့် မန်ကျည်းပင်ကျောင်း

ဘုရားဖြူကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ သိမ်တော်

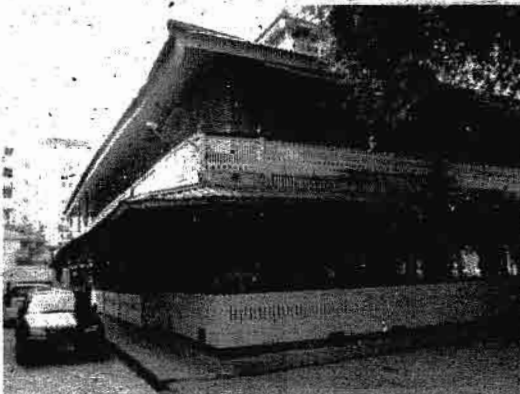

သုံးထပ်ကျောင်းကြီး

အောက်ထပ်တွင် တရားသဘင်
များ၊ အလှူမင်္ဂလာပွဲများ ကျင်းပနိုင်
သည်။ ကျွဲကွန်းကျောင်း၊ (သာဓုရသီ)
ဆွမ်းစားကျောင်း၊ သံဃမေဓနီကျောင်း၊
ပိဋကတ်တိုက်၊ ဓမ္မစေတီကျောင်းနှင့်
အရှေ့ဘက်ဝင်ပေါက်အနီးရှိ သီရိမင်္ဂလာ
ကျောင်းတို့မှာ ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်
အတွင်းရှိ ကျောင်းတိုက်များဖြစ်သည်။
ထိုကျောင်းတိုက်ကြီး အတွင်း၌
သံဃာတော် အပါး ၆၀ ခန့် သီတင်းသုံး
လျက်ရှိကြောင်း သိရသည်။ မြောက်
ဘက်တွင် သံဃသမိတိခန်းမ အထိ
စင်္ကြံလမ်းဖောက်ထားသည့် ယာဉ်ဝင်

နိုင်သော ဝင်ပေါက်ရှိပြီး အနောက်ဘက်
တွင်လည်း အာဠာပိတံခါးဟုခေါ်သည့်
ဝင်ထွက်ပေါက်တစ်ပေါက် ရှိသည်။
သီရိမင်္ဂလာကျောင်းမှာ စတင်
ဆောက်လုပ်စဉ်က ဩဖိုးသာ၏
မင်္ဂလာမုဏ္ဍပ်မှသစ်များဖြင့်ဆောက်လုပ်
ခဲ့သဖြင့် မင်္ဂလာဦးကျောင်းဟု ယခင်က
အမည်တွင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။
ထိုမှဆက်၍ ကျိုက်ကမာစိန်
စေတီတော် အတွင်းသို့ ဆရာတော်
ဦးဆောင်ကာ တောင်ဘက်တန်ဆောင်း
ဝင်ပေါက်မှ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုတန်ဆောင်းအတွင်းရှိ စံပယ်
တော်မူလျက်ရှိသော ဘူမိဇဿမုဒြာ
ရုပ်ပွားတော်မှာ ဆတ္တုငါးမျိုး ရောစပ်
ကာ သွန်းလုပ်ထားသည့် ပဉ္စလောဟာ
ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော်
မိန့်ကြားသည်ကို မှတ်သားလိုက်မိသည်။
လက်ဝဲဘက်တွင်လည်း ကြည်နူးဖွယ်ရာ
ကျောက်ဆင်းတု ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို
ဖူးတွေ့ရသည်။
ဤတွင် ဤရုပ်ပွားတော်အား
ဤနေရာသို့ မည်သူက ပင့်ဆောင်
ကိုးကွယ်ခဲ့ပါသနည်း။

သံဃသမိတိ နှစ်ထပ်ခန်းအဆောင်

သံဃသမိတိခန်းမကြီး

မြောက်ဘက်ဝင်ပေါက်မုခ်ဦး

ပိဋကတ်တိုက်

ဤကျိုက်ကမာစိန် စေတီတော် မည်သို့ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ပါသနည်း။

ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်နှင့် ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်တို့ မည်သို့ ဆက် နှယ်နေပါသနည်း ဟူ၍ အမေးပူဇွာ ထုတ်လာခဲ့သော် . . .

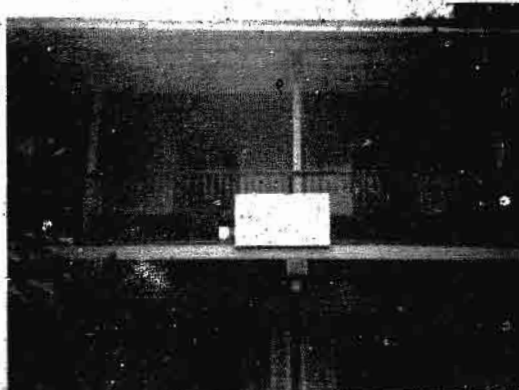
ကျိုက်ကမာစိန် စေတီတော်၏ မူလဘုရား ဝါယကာမှာ သန်လျင်ဘုရင် ဘောဂသေနမင်း ခေါ် သီဟဒီပမင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမင်းသည် သန်လျင်မင်း အဆက်ဆက် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့သော

အလွန် အစွမ်းထက်သည့် ဝေပုလ္လ ပတ္တမြားကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် စွမ်း အားရှင် မင်းတစ်ပါးဖြစ်ပြီး ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သော မင်းဖြစ်သည်။

သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၃၉ ခုနှစ် ဒေဝါနံပီယတိဿမင်းကြီး လက်ထက် သီဟိုဠ်ကျွန်း (သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ) တွင် ရေလွှမ်းမိုးသည့် ဘေးဆိုးကြီး ဆိုက် ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုဘေးဆိုးကြီးကို ကာ ကွယ်ရန် ဝေပုလ္လပတ္တမြားကြီး လိုအပ်

ကြောင်း သိရှိထားသော ဒေဝါနံပီယ တိဿမင်းကြီးသည် ဝေပုလ္လပတ္တမြား ကြီးကို ရရှိရေးအတွက် ကြံဆောင် တော်မူရာ ဘုရားရှင်၏ ဆံတော်ဓာတ် မြတ်များကို ဝေပုလ္လပတ္တမြားကြီးပိုင်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်အား ဓမ္မလက်ဆောင် အဖြစ်ဆက်သပြီး ထိုဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှ ဝေပုလ္လပတ္တမြားကြီး အလှူခံယူရန် အကြံရရှိခဲ့လေသည်။

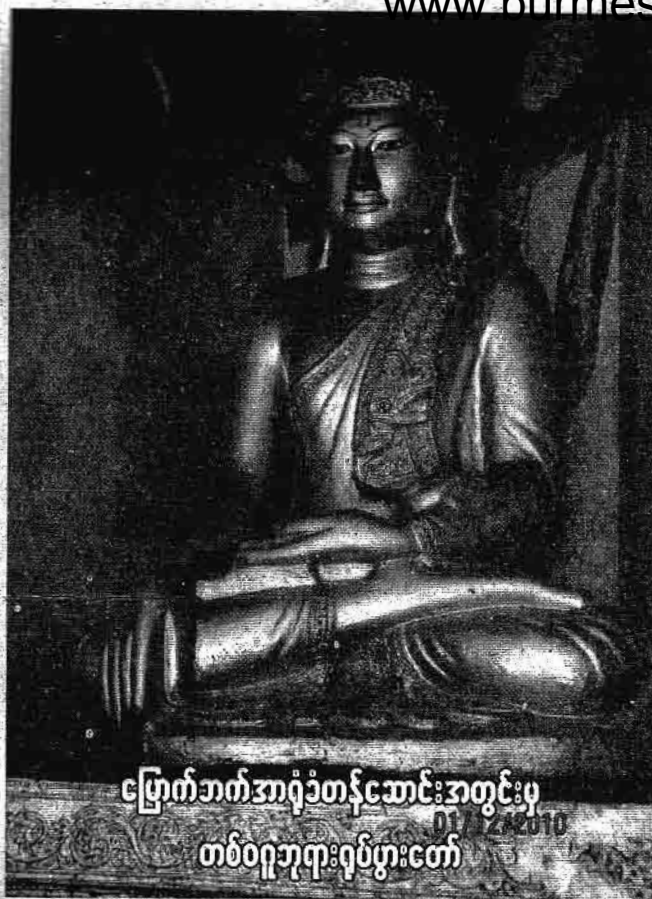
ထိုအကြံအစည်ကို အကောင် အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ရန် အရှင် ယဿ အမှူးပြုသော ရဟန္တာအရှင်မြတ် များအား လျှောက်ထား ပန်ကြားကာ ဆံတော်ဓာတ်မြတ်များ အပ်နှံသဖြင့် ရဟန္တာအရှင်မြတ်များလည်း သထုံသို့ ရှေးဦးစွာ ကြွမြန်းတော်မူခဲ့ကြသည်။

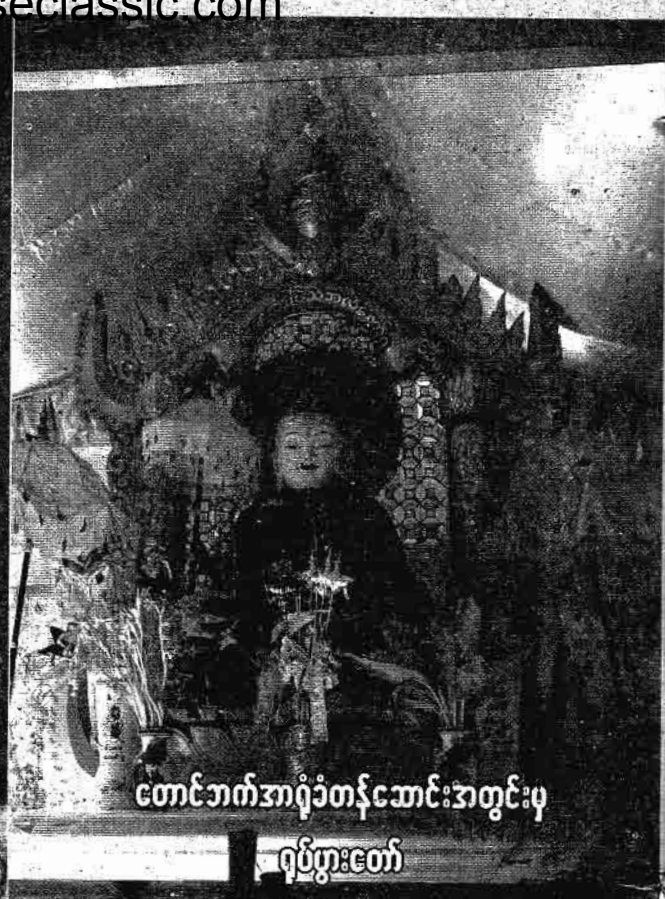
မွေ့စရိယကျောင်း

သံဃမေဇိနီကျောင်း

မြောက်ဘက်အာရုံတန်ဆောင်းအတွင်းမှ
တစ်ဝဂ္ဂဘုရားရုပ်ပွားတော်

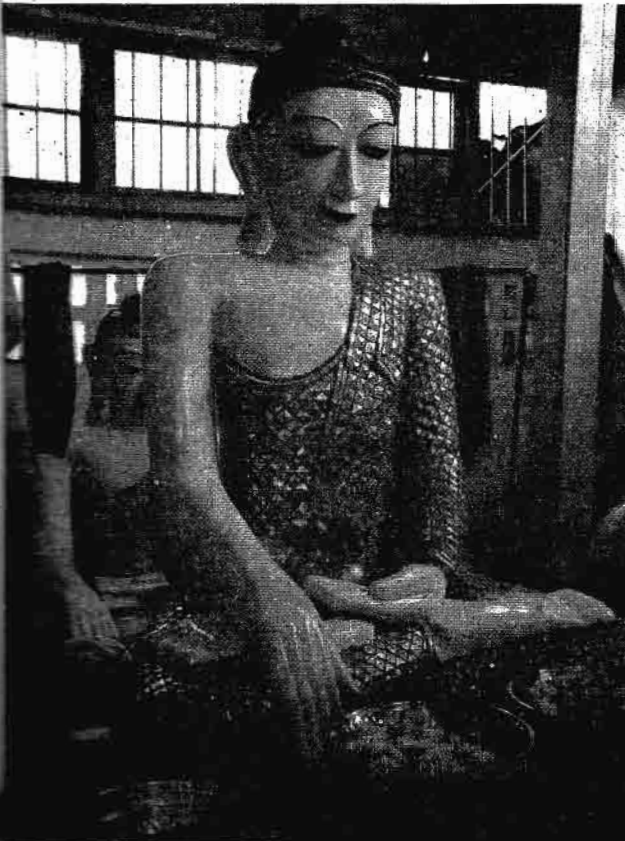
တောင်ဘက်အာရုံတန်ဆောင်းအတွင်းမှ
ရုပ်ပွားတော်

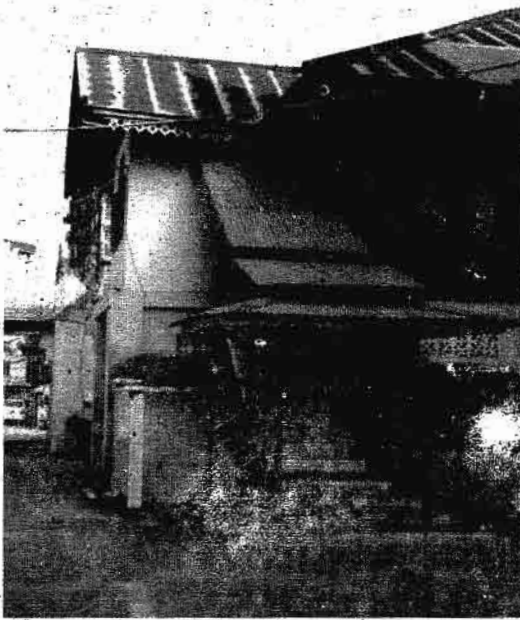

ဝိလိတထောင်ဘုရားလမ်းပေါ်မှပူဇော်ရုံသည် ပြင်ကွင်း

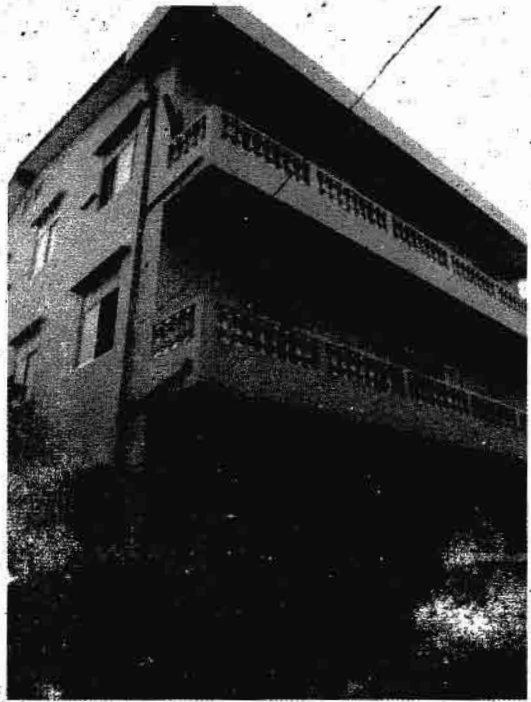

အနောက်ဘက် အာရုံခံတန်ဆောင်အတွင်းမှ ရုပ်ပွားတော်များ

သီရိမင်္ဂလာကျောင်း

သာဒုရသီ ဆွမ်းစားကျောင်း

သထုံသို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် ဝေပုလ္လပတ္တမြားကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ သထုံဘုရင်ထံ စုံစမ်းသည်တွင် ထို ပတ္တမြားသည် ခုဒ္ဒဒိပကျွန်းခေါ် သန်လျင် ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် သန်လျင် ဘုရင် ဘောဂသေနမင်းခေါ် သီဟဒိပ မင်းထံတွင် အလှူခံပါရန် သထုံဘုရင်က လျှောက်ထားလိုက်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အရှင်ယဿ အမှူးပြု သော ရဟန္တာရှစ်ပါးတို့သည် သန်လျင် ကျွန်းသို့ ဆက်လက်၍ ကြွတော်မူကြပြီး ဘောဂသေနမင်း ခေါ် သီဟဒိပမင်းကြီး အား အကြောင်းစုံကို မိန့်တော်မူကာ ဓမ္မလက်ဆောင်များကို ပေးအပ်ပြီး ဝေပုလ္လပတ္တမြားကြီးကို အလှူခံတော် မူလေသည်။

သန်လျင်ဘုရင်လည်း ဝေပုလ္လ ပတ္တမြားကြီးကို ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ အား ပေးလှူတော်မူလိုက်သည်။ ထို့ပြင် သန်လျင်ဘုရင်သည် ရဟန္တာအရှင်မြတ်

များအား လွန်စွာကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ ပတ္တမြားကြီးအား မင်းကြီးထံသို့ ပေးအပ် ပြီးပါက သန်လျင်ကျွန်းသို့ ပြန်လည် ကြွမြန်းတော်မူကြပါရန် ရဟန္တာအရှင် မြတ်များအား တောင်းပန်လျှောက်ထား လိုက်လေသည်။

အရှင်ယဿမထေရ် အမှူးပြု သော ရဟန္တာရှစ်ပါးတို့သည် ဝေပုလ္လ ပတ္တမြားကြီးကို ဒေဝါနံပီယတိဿမင်း ကြီးအား ပေးအပ်ခဲ့ပြီးနောက် သန်လျင် ဘုရင်၏ လျှောက်ထားတောင်းပန်ချက် အတိုင်း သန်လျင်ကျွန်းသို့ ပြန်လည် ကြွရောက်တော်မူခဲ့ကြသည်။

ဓမ္မလက်ဆောင်အဖြစ် ဘုရား ရှင်၏ ဆံတော်ဓာတ်မြတ် ၁၆ ဆူနှင့် ဓာတ်တော် ၃၃ ဆူ လက်ခံရရှိထားပြီး ဖြစ်သော သန်လျင်ဘုရင်သည် ရဟန္တာ အရှင်မြတ်များ သန်လျင်သို့ ပြန်လည် ကြွလာတော်မူကြသဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ထိုဆံတော်

ဓာတ်တော်များကို ရဟန္တာအရှင်မြတ် များ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဌာပနာကာ စေတီတော်တည်ရန် စီစဉ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၃၉ ခုနှစ်တွင် သီဟဒိပမင်းကြီးသည် အရှင်ယဿ၊ အရှင်သောဏနှင့် အရှင် သုစိတို့ အမှူးပြုသည့် ရဟန္တာရှစ်ပါးတို့ ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ကျိုက္ကဆံစေတီကို တည်တော်မူခဲ့သည်။

ကျိုက္ကဆံစေတီကို တည်ရာတွင် ယခင်က ရဲသေ့ခါ တည်ထားခဲ့သည့် စေတီဟောင်း၌ ဆံတော် ခြောက်ဆူ၊ ဓာတ်တော် ၁၀ ဆူတို့ကို ထပ်မံထည့် သွင်း ဌာပနာကာ ကျိုက္ကဆံ စေတီဟု သမုတ်တော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျိုက္ကဆံစေတီကို တည်ခဲ့ပြီး နောက် သန်လျင်ဘုရင်သည် ကျိုက္ကဆံ စေတီ၏ စနေထောင့်၌ သိမ်တော်ကြီး တစ်လုံးကို တည်ဆောက်တော်မူခဲ့ပြီး အရှင်ယဿမထေရ်မြတ်ကို ဂုဏ်ပြု

သောအားဖြင့် “ရှင်ယဿသိမ်” ဟု သမုတ်တော်မူခဲ့သည်။

ဤပြင် တာမွေသိမ်တော်၊ ဒေဝ သာဂရသိမ်ဖြူတော်၊ ရွှေတိဂုံ ရဟန္တာ သိမ်တော်၊ ကျားကူးသိမ်တော်၊ ကျိုက်ပိ သံကရော သိမ်တော်၊ ခရေပင်ကုန်း သိမ်တော်၊ ကသစ်ပင်ကုန်း သိမ်တော်၊ သစ်တိုပင်ကုန်းသိမ်တော် ဟူသော သိမ်တော်ကိုးလုံးတို့ကို သီဟဒီပမင်းကြီး က ဒါယကာပြုကာ ရှင်ယဿ အမျိုး ပြုသော ရဟန္တာ အရှင်မြတ်များက သိမ်သမုတ်တော်မူခဲ့ကြသည်။

အရှင်ယဿ ရဟန္တာမထေရ် ကြီးသည် သီဟိုဠ်မှ သထုံ၊ သထုံမှ သန် လျင်၊ သန်လျင်မှ သီဟိုဠ်သို့ ကြွရောက် တော်မူခဲ့ရပြီး သီဟိုဠ်မှတစ်ဆင့် သန်လျင် သို့ ပြန်ကြွတော်မူခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် တစ်ဆက်တည်းပင် ကျိုက္ကဆံစေတီ တော်တည်ခြင်း၊ သိမ်ကိုးလုံး သိမ်သမုတ် ခြင်းဟူသော သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ကို အဓိကတာဝန်ယူကာ မနားမရပ် တရစပ် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ရသည် ဖြစ်ရာ သိမ်တော်ကိုးလုံး သိမ်သမုတ်ပြီး သည်တွင် ခန္ဓာဝန်ချတော်မူကာ နိဗ္ဗာန် နန်းသို့ ကြွမြန်းတော်မူခဲ့လေသည်။

အရှင်ယဿမထေရ်မြတ် ပရိ နိဗ္ဗာန်ပြုသွားသဖြင့် ကြွေကွဲဝမ်းနည်း လျက်ရှိသည့် သန်လျင်ဘုရင် သီဟဒီပ မင်းကြီးသည် ကျန်ရှိနေသော ဆံတော် ၁၀ ဆူနှင့် ဓာတ်တော် ၁၂ ဆူတို့ကို မဟာသူရသေနုစစ်သူကြီး၊ အမတ် သူရဲကြီး တစ်ကျိပ်တို့အား တစ်ဦးလျှင် တစ်ဆူကျစီ ပေးအပ်ပြီးလျှင် မိမိကိုယ် စား စေတီတော်များထည်ထားကိုးကွယ် ရန် စီမံစေလေသည်။

ထိုအမတ်သူရဲကြီး တစ်ကျိပ် အနက်မှ တစ်ဦးဖြစ်သော အမတ်ကြီးက

တောင်ဘက်အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်းမြင်ကွင်း

မိမိရရှိခဲ့သည့် ဆံတော် ဓာတ်တော်တို့ကို ယခု ကျိုက္ကမာစိန်စေတီ တည်ရှိရာ နေရာတွင် ဌာပနစကာ စေတီတော် တည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မဇ္ဈိမဒေသတွင် ဘုရားရှင်ပွင့် တော်မူပြီးပြီးချင်း ဦးစွာပထမ ဖူးတွေ့ ခွင့်ရခဲ့ကြသည့် မြန်မာနိုင်ငံ ဥက္ကလာပ မြို့သား တပုဿနှင့် ဘလ္လိက ကုန်သည် ညီနောင်တို့အား ဘုရားရှင်ချီးမြှင့်တော် မူလိုက်သည့် ဆံတော်ဓာတ်မြတ်များကို ဒဂုံဥက္ကလာပမင်းကြီးက ဆိပ်ကမ်းမှ ကြို ပင့်ဆောင်ပြီးနောက် ဆံတော်များအား သိဂုံတ္ထရကုန်းတော်သို့ မင်္ဂလာ ဆင် တော်ဖြင့် ဆက်လက်ပင့်ဆောင်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ ပင့်ဆောင်ရာ လမ်းခရီးရှိ ရေကန်တွင် မင်္ဂလာ ဆင်တော်အား ရေချိုးသန့်စင်စေခဲ့ပြီး ခရီးတစ်ထောက် နားစေခဲ့သည်။ ထိုရေကန်အနီးတွင် အမတ်ကြီးက စေတီတည်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာဆင်တော် ရေချိုးခဲ့သည့် ရေကန်အနီးတွင် တည်ထားသဖြင့် ထိုစေတီအား ကျိုက်ကမာစိန်စေတီဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မွန်ဘာသာ ဖြင့် ကျိုက်မှာ ဘုရား၊ ကမာမှာ ရေကန် ဖြစ်ပြီး စိန်မှာ ဆင်ဟုအဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ဆင်ရေချိုးခဲ့သည့် ကန်ကို ကမာစိန်ဟု ခေါ်ရာ ထိုရေကန်အနီးတွင် တည်ခဲ့ သည့် ဘုရားစေတီကို “ကျိုက်ကမာစိန် စေတီ”ဟူ၍ခေါ်တွင်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

အခြား အမတ်သူရဲကြီးတို့က လည်း အသီးသီးပင် စေတီတော်များ တည်ထားခဲ့ကြရာ ကျိုက်ကမာစိန် စေတီတော်နှင့်အတူ ခေတ်ပြိုင်ပေါ် ထွန်းခဲ့သည့် စေတီတော်များမှာ ကျိုက် အသုတ် ခေါ် ဆူးလေစေတီ၊ ကျိုက်မဲ သံကရောစေတီ၊ ကမာကမုစေတီ၊ ကျိုက်ဒေးစေတီ၊ ကျိုက်ဇွဲကမော့ စေတီ၊ ကျိုက်ဒင်ပဲစေတီ၊ ကျိုက်ခပေါက် စေတီ၊ ကျိုက်ခပေါက်ဆွတ်စေတီ နှင့် ကျိုက်ဒေးအပ်ခေါ် ဗိုလ်တထောင် စေတီတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ယင်းစေတီတော်များ အနက် ယူခုအခါ ကျိုက်ကမာစိန်စေတီ၊ ကျိုက် အသုတ် ခေါ် ဆူးလေစေတီ၊ ကျိုက် ဒေးကွဲ ခေါ် ထောင်မှူးဘုရား၊ ကျိုက် ခပေါက်ဆွတ် ခေါ် အလံပြဘုရားနှင့် ကျိုက်ဒေးအပ် ခေါ် ဗိုလ်တထောင် စေတီတို့သာ ကျန်ရှိတော့ပြီး ကျန် စေတီတော်တို့မှာ ဗြိတိသျှအစိုးရ လက် ထက်တွင် ဖျက်ဆီးခြင်းခံရကာ ကွယ် ပျောက်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်ကို တည်ပြီးချိန်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်လျှင် အရှေ့ဘက်တွင် ပုဇွန်တောင်ချောင်း၊ တောင်ဘက်တွင် ကျိုက်ဒေးအပ် ခေါ် ဗိုလ်တထောင်စေတီ၊ အနောက်ဘက် ကျိုက်အသုတ်ခေါ် ဆူးလေစေတီနှင့် ဒဂုံမြို့တို့တည်ရှိသည်ဟု သိရသည်။

ကျိုက်ကမာစိန် စေတီတော်သည် ခေတ်အဆက်ဆက်ကာလရှည်ကြာစွာ ဖြတ်သန်းတည်ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အင်းဝနှင့်ဟံသာဝတီတို့အကြား အကြိမ်ကြိမ် နှဲခဲ့ကြသည့် စစ်ပွဲများသည် ဤကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်ဝန်းကျင်တွင် အဖြစ်များခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ အလောင်းမင်းတရားကြီးလက်ထက် ဟံသာဝတီပဲခူးကို အောင်နိုင်သဖြင့် ဒဂုံတို့ ရန်ကုန်ဟုခေါ်ဝေါ်သံမှတ်ကာ ကျိုက်အသုတ်ခေါ် ဆူးလေစေတီတော်ဝန်းကျင်တွင် စည်ကားနေစဉ် ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်ဝန်းကျင်မှာ စစ်တလင်းဖြစ်နေဆဲ။ ကျိုက်ကမာစိန် စေတီတော်မှာလည်း နွဲ့နွဲ့ချုံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ အကြားတွင် တိမ်မြုပ်လျက်သာ သီတင်းသုံးတော်မူရဆဲဟုဆိုသည်။ ထိုအချိန်က ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော် အနီးအပါးတွင် ပုဇွန်တောင်ချောင်းအတွင်း၌ ပုဇွန်ထောင်စားသူများသာ နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။

ကုန်းဘောင်မင်းဆက် ခြောက်ဆက်မြောက်ဖြစ်သော ဗဒုံမင်းခေါ် ဘိုးတော်မင်းတရားလက်ထက် ရောက်သည်တွင် ရန်ကုန်မြို့ဝန်မင်းကြီးဦးကျော်ရွေးသည် စစ်တလင်းပြင်အတွင်းကျ ရောက်ကာ နွဲ့နွဲ့ချုံ့နွယ်များဖူးလွှမ်းကာ သပ်ရပ်တင့်တယ်ကြည်ညိုဖွယ် အသွင်ကို မဆောင်နိုင်ရှာသော ကျိုက်

ကမာစိန်စေတီတော် ငုတ်တိုလေးအား နွဲ့နွဲ့ချုံ့နွယ်များကြားမှ ရှင်းလင်းဖော်ထုတ်ခဲ့ပြီး စေတီတော်ပတ်ဝန်းကျင်ကို သပ်ရပ်သန့်ရှင်းစေလျက် စေတီတော်ကိုလည်း ကြည်ညိုစဖွယ်ပြုပြင်ခဲ့သည်။ စေတီတော်ခြေရင်းတွင်လည်း ကျောင်းငယ်တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ထို့ပြင် နေပြည်တော်ရှိ သာသနာပိုင် ဆရာတော်၊ သာသနာပြုဆရာတော်ကြီးများ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သာသနာပြုဆရာတော် အရှင်ကေလာသဘအား ပင့်၍ ထိုကျောင်းငယ်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူကာ သာသနာပြုရန် စီမံပေးသည်။

မြို့ဝန်မင်းကြီး ဦးကျော်ရွေးသည် ပုဇွန်တောင်အရပ်ကို သံယောဇဉ်ကြီးသူဖြစ်ရာ ယင်း၏အိမ်တော်ကိုပင် ပုဇွန်တောင်အရပ်၌ ဆောက်လုပ်စေခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ဆရာတော် အရှင်ကေလာသဘအား ဦးကျော်ရွေး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည့် ကျောင်းကလေး၏ အနောက်ဘက်တွင် မန်ကျည်းပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိခဲ့သဖြင့် ထိုကျောင်းကို မန်ကျည်းပင်ကျောင်းဟု ခေါ်တွင်ခဲ့သည်။

ထိုကျောင်းကို ဦးကျော်ရွေးတည်ဆောက်ပေးခဲ့စဉ်က အရှေ့ဘက်၊ အနောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်မျက်နှာများတွင် ပွတ်လုံးစိုက်စကြိုများ ရှိခဲ့ပြီး လည်ပေါ်စံပယ်ထပ် ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ယခုအခါတွင်မူ အရှေ့ဘက်မျက်နှာတွင် ပွတ်လုံးစိုက်စကြို မရှိတော့ပေ။ ထိုကျောင်းကလေး၏ သက်တမ်းမှာ ယခုအခါ ၁၉၇ နှစ်ခန့်ရှိပေပြီ။

ဆရာတော် အရှင်ကေလာသဘသည် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၇၅ ခုနှစ်

ခန့် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း လက်ထက်ကပင် ကျိုက်ကမာစိန်စေတီ ခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကာ ၁၁၈၁ ခုနှစ်တွင် နန်းတက်ခဲ့သည့် နောင်တော်ကြီးမင်း၊ ၁၁၉၉ ခုနှစ်တွင် နန်းတက်ခဲ့သည့် သာယာဝတီ ဓမ္မဘိမင်း၊ ၁၂၀၈ ခုနှစ်တွင် နန်းတက်ခဲ့သည့် ပုဂံမင်းနှင့် ၁၂၁၄ ခုနှစ်တွင် နန်းတက်ခဲ့သည့် မင်းတုန်းမင်းအထိ မင်းဆက်ငါးဆက်တိုင် သီတိတော်မူခဲ့ရာ မင်းတုန်းမင်းကြီးအား မင်းသားအဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ ဘုရင်အဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း ကောင်းစွာ သိကျွမ်းခဲ့သော ဆရာတော်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မန်ကျည်းပင်ကျောင်းကို “မင်းတုန်းမင်းလက်ထက် မန္တလေးမိုးကောင်းတိုက် ဦးကေလာသဘ နေသောကျောင်း” ဟု ကမ္မည်းရေးထိုးထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဆရာတော် အရှင်ကေလာသဘသည် ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်ရင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ချိန်မှစကာ စေတီတော်သပွယ် တင့်တယ်စွာ စံပယ်နိုင်ရေးအတွက် မင်းကြီးဦးကျော်ရွေးတို့နှင့် တိုင်ပင်ကာ ပြုပြင်မွမ်းမံတော်မူခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်မှာ ဖွေးဖွေးဖြူသည့် ထုံးသင်္ကန်းတော်ဖြင့် တင့်တယ်တော်မူကာ ဖူးမြင်ရသူတို့၏ သဒ္ဓါစိတ်ကို ကြည်ညိုစဖွယ်ယုံဖိတ်စေတော်မူခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ထုံးသင်္ကန်းဖြင့် ကြည်ညိုစဖွယ် သပွယ်တော်မူနေသည်ကိုအစွဲပြုကာ “ဘုရားဖြူစေတီ” ဟု ထင်ရှားခဲ့လေသည်။

သန်လျင်ဘုရင် သီဟဒီပမင်းကြီး၏ကောင်းမှုဖြင့် သူရဲအမတ်ကြီးက သမိုင်းဝင် အထင်အရှား ဘုရားရှင်၏ ဆံတော်၊ ဓာတ်တော်တို့ကို ဌာပနာပြုကာ တည်ထားခဲ့သည့် ကျိုက်ကမာစိန်

စေတီတော်သည် ထိုအချိန်မှစကာ ဒေသခံတို့၏နှုတ်ဖျားတွင် “ဘုရားဖြူ” ဟူသော ဘွဲ့တော်သစ်ဖြင့်သာ ရေပန်းစား၍နေပေတော့သည်။

မန်ကျည်းပင် ကျောင်းကလေးကိုလည်း ဘုရားဖြူကျောင်းဟူ၍ လူသိများလာခဲ့သည်။

ဤသည်ကား ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်ကြီး စတင်ပေါ်ထွန်းလာခြင်း၏ မူရင်းအစပေတည်း။

ထိုစဉ်က ဘုရားဖြူခေါ် ကျိုက်ကမာစိန် စေတီတော်သည် လူနေရပ်ကွက်နှင့် ဝေးသဖြင့် စေတီတော်ခြေရင်းရှိ ကျောင်းကလေးမှာလည်း တောရကျောင်းကလေးကဲ့သို့ဖြစ်နေရာ အရှင်ကေလာသဘကို “အရညဝါသီတောရမထေရ်ကြီး” ဟူ၍ ဒေသခံတို့က ရိုသေလေးစားခဲ့ကြသည်။

မထေရ်ကြီးသည် ကမ်းပြိုသဖြင့် အုတ်ပုံမျှသာ ကြွင်းကျန်ကာ ပျက်စီးတော့မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တောင်ချောင်းအနီးရှိ စေတီပျက်တစ်ဆူမှ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်မြတ်သို့ ပင့်ဆောင်ကာ ပူဇော်ထားရှိခဲ့ရာ ယင်းရုပ်ပွားတော်မှာ ယခုအခါ ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်၏ တောင်ဘက် တန်ဆောင်းအတွင်းရှိ ပဉ္စလောဟာရုပ်ပွားတော်ပင် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အမရပူရနေပြည်တော်၌ မင်းတုန်းမင်းနန်းတက်ပြီးနောက် ခရစ်နှစ် ၁၁၅၄ ခုနှစ်တွင် အောက်မြန်မာနိုင်ငံ အာသိမ်ယူထားပြီးဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်တို့က ရန်ကုန်မြို့တော်အား မြို့တော်အဖြစ်နှင့်အညီ မြို့ကွက်ဖော်ရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဗိုလ်တထောင်ဘုရားမင်းကြီး ဖောက်လုပ်ရာတွင် ကျိုက်

ကမာစိန်စေတီတော်အား ရွှေပြောင်းပေးရန် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အရေးဆိုလာသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်အရှင်ကေလာသဘနှင့် တပည့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများက ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ အထွတ်အမြတ် နေရာဖြစ်၍ မရွှေနိုင်ကြောင်း ငြင်းဆန်ခဲ့ကြသည်။

အခြား တစ်ဖက်တွင်လည်း ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်ကို မူလဉာဏ်တော် ကိုးတောင်မှ ၁၈တောင်သို့ တိုးမြှင့်တည်ထားလိုက်ပြီး စေတီတော်၏ မြောက်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်တို့တွင်လည်း တန်ဆောင်းတော်များ အိုင်အမာ တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော် အများအပြားကိုလည်း ထိုတန်ဆောင်းတော်ကြီးများအတွင်း၌ ထုလုပ်ပူဇော် ထားရှိခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ အနောက်ဘက်တန်ဆောင်းတော်ကြီးအတွင်း၌ ဤမျှများပြားသော ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များကို ဖူးတွေ့နေရခြင်းပင်။

ဆရာတော် အရှင်ကေလာသဘနှင့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများသည် ရန်ကုန်မြို့ မြို့နယ်ပယ်ဝန်ကြီးဌာနသို့ သာမက အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဘာကင်ဟန်နန်းတော်အထိပင် တုံ့ပြန်စာတင်ကာ ထိုကိစ္စကို အရေးဆိုခဲ့ကြသည်။

ဤကိစ္စကို အင်္ဂလန် ဘာကင်ဟန်နန်းတော်မှ စစ်မေးခဲ့ရာ အိုင်အမာ တည်ထားကိုးကွယ်သော စေတီတော်ဖြစ်ကြောင်းစစ်ဆေးတွေ့ရှိခဲ့သဖြင့် ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ရရှိခဲ့ကာ ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော် ရွှေပြောင်းရမည့်ဘေးမှ ကင်းဝေးခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့ကွက်ဖော်ရာတွင် ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်နှင့် ခေတ်ပြိုင်စေတီတော် အချို့လည်း

ရွှေပြောင်းရန် တောင်းဆိုခြင်းခံခဲ့ကြရသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာတော်အရှင်ကေလာသဘနှင့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ကဲ့သို့ မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ တုံ့ပြန်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြသဖြင့် စေတီတော်အချို့မှာ ဖယ်ရှားခံခဲ့ရပြီး ဘွဲ့မည်တော်မှတ်တမ်းသာကျန်ခဲ့ရသည်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ပင်။

ဤသို့ဖြင့် ကျိုက်ကမာစိန်သာသနာပြု ပထမဆရာတော် အရှင်ကေလာသဘသည် သာသနာ့တာဝန်ကို ထမ်းရွက်တော်မူရင်း သက္ကရာဇ် ၁၂၃၅ ခုနှစ် သက်တော် (၈၅) နှစ်တွင် ဘဝနတ်ထံပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော် အရှင်ကေလာသဘ ပျံလွန်တော်မူပြီးနောက် ဆရာတော်၏ အဆက်အနွယ်လည်းဖြစ်၊ တပည့်လည်း ဖြစ်သော မန္တလေးမြို့ ဦးကောင်းကျောင်းတိုက်မှ သာသနာပြုစာချဆရာတော် အရှင်နန္ဒိယမထေရ်က ဒုတိယဘုရားဖြူဆရာတော်အဖြစ်ဆက်ခံတော်မူခဲ့သည်။

အရှင်နန္ဒိယမထေရ်သည် ပထမကျော်ဖြစ်ခြင်း၊ သာသနာပြုဘွဲ့ရရှိခြင်း၊ အထက်အောက် မြန်မာနိုင်ငံ သာသနာ့ပြုဆရာတော် ၁၂ ပါးတွင် ပါဝင်ခြင်း၊ ဂန္ထကာရကကျမ်းပြုခြင်း ဟူသောပင်ကိုအရည်အသွေးများနှင့် ပြည့်စုံသော မထေရ်ဖြစ်သည်။ သဒ္ဒါကျမ်းငယ်များတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော ဝါဝစ္စဝါစက ဋီကာပါဌ်နှင့် ဝါဝစ္စဝါစကဋီကာနိဿယ တို့ကို ၁၂၃၅ ခုနှစ် မန္တလေးဦးကောင်းတိုက်၌ နေစဉ်ကပင် ရေးသားပြုစုခဲ့ရာ ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်ကြီးကို ဆက်ခံချိန်တွင် ထိုကျမ်းများကို ရေးသားပြီး ဖြစ်နေပေပြီ။

ဆရာတော် အရှင်နန္ဒိယလက်ထက်တော်တွင် ကျိုက်ကမာစိန်စေတီ

တော်နှင့်တကွ ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်သည် ကြီးပွားတိုးတက်ခဲ့ရာ တပည့်တပန်း ရဟန်း သာမဏေများလည်း တစ်စတစ်စများပြားလာသည်။ ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်ကို ဆက်ခံပြီးနောက် ၁၂၃၇ ခုနှစ်တွင် ဝံသမေပွကာသနီအမည်ရှိ ကျမ်းကိုရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့သည်။ သံဃသမိတိကျောင်းတော်ကြီးမှာ ဆရာတော် အရှင်နန္ဒိယလက်ထက်ကပင် ရှိခဲ့သည့် ကျောင်းကြီးဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

မန္တလေး မကုဋ္ဌာရာမတိုက်၌ ဝါစွဝါစကကျမ်း ပို့ချခဲ့စဉ်က လယ်တီဆရာတော် အရှင်ဉာဏကိုယ်တိုင် စာလိုက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် လယ်တီဆရာတော်ရန်ကုန်သို့ ကြွလာတော်မူစဉ် ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်သို့ ကြွတော်မူကာ ဆရာတော်အရှင်နန္ဒိယအား တွေ့ဆုံဖူးမြော်ကန်တော့ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ ဆရာတော် အရှင်နန္ဒိယသည် ဤကဲ့သို့သာသနာအကျိုး သယ်ပိုးရွက်ဆောင်တော်မူရင်း သက္ကရာဇ် ၁၂၃၃ ခုနှစ်တွင် ပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော် အရှင်နန္ဒိယပျံလွန်တော်မူပြီးနောက် သက္ကရာဇ် ၁၂၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဆရာတော်၏ တပည့်အရှင်ပဏ္ဍဝမထေရ်က ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်၏ သာသနာပြု တတိယဘုရားဖြူဆရာတော်အဖြစ် ဆက်ခံတော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော် အရှင်ပဏ္ဍဝသည် ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်၏ စေတီယံကဏ္ဍတံများအပြင် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လျက်ရှိသည့် ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်၏ အရှိန်အဟုန်ကိုပါ ဆက်လက်မြှင့်တင်ရန် ကြိုးပမ်းတော်မူခဲ့သည်။

ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်နှင့် တကွ မြောက်ဘက်၊ အရှေ့ဘက်နှင့်

တောင်ဘက်မျက်နှာများရှိ အရံစေတီတော်များကိုပါ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်အရှင်ပဏ္ဍဝသည် ၁၂၈၁ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းတွင်း၌ ဝိနယာနုဂ္ဂဟ စာမေးပွဲလေးတစ်ပွဲကို မှတ်မှတ်ရရ ကျင်းပပြုလုပ်တော်မူခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ကျင်းပခြင်းဖြင့် ဝိနည်းကို ကြိုးပမ်းတော်မူကြသော ရဟန်းသာမဏေများကို အမှီပြု၍ သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ကြသည့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများ ကောင်းကျိုးသုခနိဗ္ဗာန်ရကြစေရန် အဓမ္မဝါဒီသင်းပင်းမပွား မဓမ္မဝါဒီတို့ချည်းသာ ဘုရားရှင်သာသနာတော်မြတ်ကြီး၌ စည်ပင်ပြန့်ပွားရန် ရည်ရွယ်တော်မူသည်။

ဤ ဝိနယစာမေးပွဲလေးသည် ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်တွင်းရှိ စာသင်သား ရဟန်းသာမဏေများသာဖြေကြားရသောကြောင့် ဝိနယာနုဂ္ဂဟစာမေးပွဲဟူသောအမည်ဖြင့်သာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုစာမေးပွဲလေးသည်ပင် “ရန်ကုန်မြို့လုံးဆိုင်ရာ ဝိနယာနုဂ္ဂဟစာမေးပွဲကြီး” ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၏ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ အောင်မြင်တိုးတက်နေဆဲတွင်ပင် ဆရာတော် အရှင်ပဏ္ဍဝသည် ၁၂၈၅ ခုနှစ်၌ ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်ကြီးကို ဆရာတော် အရှင်ရာဇိန္ဒသို့ လွှဲအပ်တော်မူခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော် အရှင်ရာဇိန္ဒသည် မန္တလေး မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်မှ ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့တော်မူလာရသည်။ ထိုအချိန်မှစကာ ဆရာတော်အရှင်ရာဇိန္ဒသည် ကျိုက်ကမာစိန် သာသနာပြု စတုတ္ထဘုရားဖြူဆရာတော်အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော် အရှင်ရာဇိန္ဒသည် ကျိုက်ကမာစိန် သာသနာပြု စတုတ္ထဘုရားဖြူဆရာတော်အဖြစ် ထမ်းရွက်တော်မူနေစဉ် သာသနဗဟုသုတ္တပ္ပကာသနီ စသောကျမ်းပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ပြုစုတော်မူခဲ့သည်။ မန္တလေးတွင် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့စဉ်က လယ်တီဆရာတော်နှင့်အတူ သဒ္ဒတ္တရကနာဝလီ ပါဠိအဘိဓာန်(စတုတ္ထတွဲ)ကျမ်းကို ပြုစုတော်မူခဲ့သည်။ မန္တလေးမြို့ ပရိယတ္တိသာသနဟိတ(သက္ကသီဟ)အသင်းကြီး၏ လစဉ်ဆွမ်းဆန်တော် အထောက်အပံ့ရရှိထားသည့် မထေရ်လည်းဖြစ်သည်။

ဆရာတော် အရှင်ရာဇိန္ဒသည် ညဉ့်အခါ အမှောင်တွင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေရသည့် ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်အား သက္ကရာဇ် ၁၂၈၇ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်လုပ် အင်ဂျင်မီးစက်ကြီးဖြင့် မီးလင်းစေကာ ပူဇော်ခဲ့သည်။ မီးစက်အလှူရှင်မှာ ဒေါ်ငယ်မိသားစု ဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။ ထို့ပြင် တောင်ဘက်တန်ဆောင်းတော်ကိုလည်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သည်။ ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်အတွင်း၌လည်း ကျောင်းအဆောက်အအုံများ တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။

စတုတ္ထ ဘုရားဖြူဆရာတော်အရှင်ရာဇိန္ဒသည် ဂန္ထနရ ဒေသန္တရဗဟုသုတရှိမှု၊ ပရိယတ္တိဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်မှုတို့ကြောင့် သက်ရွယ်တော် ရင့်လာသည်နှင့်အမျှ ပို၍ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို အလှူခံရရှိတော်မူခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းတွင် ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်ရှိသကဲ့သို့

အနောက်ပိုင်းတွင်သရက်တောကျောင်း
တိုက်ရှိသဖြင့် အရှေ့မှာ ဘုရားဖြူ
အနောက်မှာ သရက်တောဟု ဆိုစကား
ရှိခဲ့ပြီး ဘုရားဖြူဆရာတော်မှ စကား
ပြောကောင်းပြီး သရက်တောကျောင်း
တိုက် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဆရာတော်မှာ
တရားဟောကောင်းသဖြင့် ဘုရားဖြူက
စကား နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူက တရားဟု
ဆိုစမှတ်ပြုခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ဤကဲ့သို့ သာသနာတော်အကျိုး
ကို သယ်ပိုး ဆောင်ရွက်တော်မူရင်း
ဆရာတော်အရှင်ရာဇိန္ဒသည်သက္ကရာဇ်
၁၃၀၂ ခုနှစ်တွင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်
တော်မူခဲ့လေသည်။

ဆရာတော်အရှင်ရာဇိန္ဒ ပျံလွန်
တော်မူပြီးနောက် ထိုနှစ်တွင်ပင် ဆရာ
တော်ပညာဝံသသည် ဘုရားဖြူဆရာ
တော်အဖြစ် ဆက်ခံတော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော် အရှင်ပညာဝံသ
သည် ကျိုက်မာစိန်စေတီတော်၏
အရှေ့မျက်နှာစာတွင် မုခ်ဦးထုတ်ကာ
ပူဇော်ခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ မုခ်ဦးထုတ်ရာ
၌ ဓာတ်ခုနစ်မျိုးဆင်၍ မုခ်ဦးထုတ်ပြီးမှ
ရုပ်ပွားတော်မြတ် ပူဇော်ခဲ့သဖြင့် ဘုရား
ဖူးလာ ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်
လွန်စွာပင်အဓိဋ္ဌာန်မြောက်၍ ဆုတောင်း
ပြည့်ဝကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုသို့
ဆုတောင်းပြည့်ကြောင်းကို ဆရာတော်
က ရုပ်ပွားတော်၏ ပလ္လင်တော်တွင်
“အောင်ခဏ်းဆင်လာ၊ မြင်သာဓိဋ္ဌာန်၊
စိတ်ကြရောက်ကြောင်း၊ ဆုတောင်းပြည့်
ဘုရား” ဟု ကမ္ပည်းရေးထိုးခဲ့သည်။

တတိယ ဘုရားဖြူဆရာတော်
အရှင်ပဏ္ဍဝလက်ထက်မှ စတင်ခဲ့သည့်
ဝိနယာနုဂ္ဂဟစာမေးပွဲသည်ပဉ္စမမြောက်
ဆရာတော်အရှင်ပညာဝံသလက်ထက်
သက္ကရာဇ် ၁၃၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် သက်

တမ်း ၂၉ နှစ်ရှိခဲ့ပေပြီ။ ထိုအချိန်တွင်
ဆရာတော် အရှင်ပညာဝံသသည်
ရန်ကုန် တစ်မြို့လုံးရှိ စာသင်တိုက်
အသီးသီးမှ စာသင်သားများ ဝင်ရောက်
ပြေဆိုနိုင်ရန် ထိုစာမေးပွဲကို “ရန်ကုန်
မြို့လုံးဆိုင်ရာ ဝိနယာနုဂ္ဂဟစာမေးပွဲ”
အဖြစ် တိုးချဲ့ကျင်းပတော်မူခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဝိနယာနုဂ္ဂဟစာမေးပွဲ
ကြီးကို တိုးချဲ့ကျင်းပခဲ့သည့်နည်းတူ
ဒုတိယဘုရားဖြူဆရာတော်အရှင်နန္ဒိယ
လက်ထက်ကပင်ရှိခဲ့သည့် သံဃသမိတိ
ခေါ် အလယ်ကျောင်းကြီး၏ ဘေးပတ်
လည်ကို စင်္ကြံလမ်းများဖြင့် ချဲ့ထွင်
မွမ်းမံပြင်ဆင်ခဲ့ပြီး ကျောင်းကြီးအား
အလင်းရောင်ပိုမိုရရှိစေရန် အိမ်တော်ပုံ
လည်ပေါ်ဆောင်ပါတင်ကာ မွမ်းမံ
ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

မန်ကျည်းပင် ကျောင်းကလေး
ကိုလည်း ၁၃၁၈ ခုနှစ်တွင် ပြုပြင်ခဲ့
သည်။ သံဃသမိတိ ဟူသော အမည်
နှင့် လိုက်ဖက်စွာပင် သံဃာတော်များ
စုံညီ စည်းဝေးရာ ခန်းမကြီးအဖြစ်
အထက်အောက် နှစ်ထပ်စလုံးကိုပင်
အသုံးပြုနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ရန်ကုန်မြို့လုံး
ဆိုင်ရာ ဝိနယာနုဂ္ဂဟစာမေးပွဲကြီးကိုပင်
ဤကျောင်းကြီးတွင် ကျင်းပပြုလုပ်နိုင်ခဲ့
သည်။

ဆရာတော် အရှင်ပညာဝံသ
သည် တိန္ဒနာဒိဝိဘာဝနီကျမ်း စသည့်
အစိုးဟန်စာပေကျမ်းများကို အများ
အပြားပင် ရေးသားပြုစုစတင်မှုခဲ့ပြီး
ကျိုက်မာစိန်ဘုရားသမိုင်း (ဟောင်း)
ကိုလည်း ရေးသားပြုစုထုတ်ဝေတော်မူ
ခဲ့သည်။ ကျိုက်မာစိန်စေတီတော်ကို
အစဉ်မပြတ် စေတီယင်္ဂဏာဓိပတိပြုခြင်း၊
စာသင်သားရဟန်း သာမဏေများအား
စာဝါကြီးငယ်ပို့ချခြင်း၊ ရဟန်းရှင်လူတို့

အား လောကီ လောကုတ္တရာ အကျိုး
စီးပွား တိုးတက်စေနိုင်မည့် စာပေ
ကျမ်းဂန်များ ပြုစုတော်မူခြင်းတို့အပြင်
တိပိဋက ရွှေချယ်ရေးနာယက တာဝန်၊
ရန်ကုန်မြို့လုံးဆိုင်ရာ ဝိနယာနုဂ္ဂဟ
စာမေးပွဲကြီး၏ နာယကတာဝန်၊ စေတီ
ယင်္ဂဏအသင်းကြီး၏ တာဝန်များကို
လည်း စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်တော်
မူခဲ့ရာ ၁၃၂၃ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်
အစိုးရ၏ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တံဆိပ်
တော် ဆက်ကပ်ခြင်းကို ခံယူတော်မူခဲ့
ရသည်။

ဆရာတော် အရှင်ပညာဝံသ
သည် သက်တော်ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်၍
မိမိအသက်ထင်ရှားရှိစဉ်ကပင် ကျောင်း
တိုက်ကြီးအား စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်ရန်
သက္ကရာဇ် ၁၃၂၂ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်
ကျော် ၃ ရက်နေ့တွင် (၁) အရှင်ဝဏ္ဏိမာ
(တိုက်အုပ်)၊ (၂) အရှင်နရိန္ဒာဘိဝံသ နှင့်
(၃) အရှင်ပညာပါလ တပည့်ကြီးသုံးပါး
တို့အား ဩဝါဒါနသာသနကတိစာတမ်း
နှင့်တကွ လွှဲအပ်တော်မူခဲ့သည်။

ဤကဲ့သို့ လွှဲအပ်ခဲ့ပြီးနောက်
သက္ကရာဇ် ၁၃၂၃ခုနှစ်တွင် ဆရာတော်
အရှင်ပညာဝံသသည် ဘဝနတ်ထံပျံလွန်
တော်မူခဲ့သည်။

ထိုနှစ်တွင်ပင် ဆရာတော်အရှင်
ဝဏ္ဏိမာသည် ဆရာတော်အရှင်နရိန္ဒာ
ဘိဝံသ၊ ဆရာတော်အရှင်ပညာပါလ
တို့နှင့်အတူ ကျိုက်မာစိန် သာသနာ
ပြုဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်ကြီး၏နာယက
ဆရာတော်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူ
ခဲ့ပြီး ဆရာတော်အရှင်ဝဏ္ဏိမာသည်
သိက္ခာတော်အကြီးဆုံးဖြစ်သဖြင့် ဆဌမ
မြောက် ကျိုက်မာစိန်သာသနာပြု
ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက် ပဓာနနာယက
အဖြစ် ခံယူတော်မူခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဆရာတော်အရှင်ဝဏ္ဏိမာသည် တို့ကမာစိန်စေတီတော်အား အမြဲ မပြတ် မီးပူဇော်တော်မူရာ စေတီ တော်၌ မီးမလင်းလျှင် ကိုယ်တော်တိုင် ကြီးကြပ်၍ မီးလင်းစေတော်မူသည်။ ဆရာတော်သည် စေတီယင်္ဂဏဝတ်နှင့် စာသင်သား ရဟန်းသာမဏေများအား စာပေပို့ချခြင်း ပရိယတ္တိလုပ်ငန်းများ အပြင် ပဋိပတ္တိလုပ်ငန်းများကိုလည်း နိစ္စ ခူဝ အားထုတ်တော်မူခဲ့သည်။ မွေးနေ့ ကုသိုလ်ပြုခြင်း၌ အထူးဝါသနာထုံတော် မူသဖြင့် မွေးနေ့များတွင် ထေရ်ကြီး ဝါကြီးများကိုသာမက ထေရ်ငယ်ဝါငယ် များကိုပါ တုတ်အားသရွေ့ လှူဒါန်း စွန့်ကြဲလေ့ရှိသည်။

မိမိ၏ပဓာနလုပ်ငန်းများအပြင် ဆရာတော်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာ ပြု အခြားအဖွဲ့အစည်းများ၏ နာယက နှင့် ဩဝါဒါစရိယအဖြစ်လည်း ပါဝင် အားပေး ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့သဖြင့် ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရအဖွဲ့ က ဆက်ကပ်သည့် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ တွဲ့တံဆိပ်တော်ကို အလှူခံရရှိတော်မူ ခဲ့သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၃၆၁ ခုနှစ်တွင် ဆရာတော်သည် သံဃသမိတိအလယ် ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းလုံး အတွင်း အပြင် အမိုးအကာများပါမကျန် ဆေး သုတ်ခြယ်မှုန်းကာ မွမ်းမံခဲ့သည်။

ဤကဲ့သို့ သာသနာ့တာဝန်များ ကို အားသွန်ခွန်စိုက်ထမ်းဆောင်တော် မူရင်း သက္ကရာဇ် ၁၃၆၂ ခုနှစ် ဝါခေါင် လ သက်တော် (၈၇) နှစ်တွင် ဖျံလွန် တော်မူခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တနရိန္ဒာဘိဝံသသည် ထိုနှစ်တွင်ပင် ကျိုက်ကမာစိန် သာသနာပြု သတ္တမ မြောက် ဘုရားဖြူဆရာတော်အဖြစ် ဆက်ခံတော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တနရိန္ဒာဘိဝံသ သည် ပဓာနနာယက မဖြစ်မီကပင် နာယကအဖြစ်ဖြင့် သာသနာရေးကိစ္စ များကို စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်တော် မူခဲ့သည်။ တောင်ထန်းဒေသ ဗုဒ္ဓသာ သနာပြုအဖွဲ့တွင် ၁၉၇၃ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်အထိ ၁၇ နှစ်တာ အကျိုး ဆောင်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းရွက်တော်မူ ခဲ့သည်။ ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ပရိယတ္တိ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ အပြင် အခြားဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းအဖွဲ့ များတွင်လည်း ဩဝါဒါစရိယ ဆရာ တော်အဖြစ် အားပေး ဆောင်ရွက်တော် မူခဲ့သည်။ နွေအခါ ရေပြတ်လပ်သည့် ဒုက္ခကြုံတွေ့နေရသော မိမိတို့မြေ အိုင်ရင်းကျေးရွာ ဒေသခံများအတွက် ဇီဝအိုင်ခေါ်ရွာ အရပ်တွင် ရေကန်ကြီး တစ်ကန်ကို ၁၃၂၉ ခုနှစ်တွင် တူးဖော် ပေးခဲ့သည်။ ထိုကန် ကီးကို ဆရာတော် က “အောင်ပင်လယ် မြနန္ဒာကန်” ဟု ကမ္မည်းတင်ခဲ့သည်။

ဆရာတော်သည် သာသနဓလေ့ သိရိပဝရဓမ္မာစရိယတွဲ ရရှိတော်မူခဲ့ပြီး ရန်ကုန်မြို့လုံးဆိုင်ရာ ဘုရားဖြူ ဝိနယာ နုဂ္ဂဟအဖွဲ့ကြီး၏ အမြင့်ဆုံးဖြစ်သော “ဝိနယပါရဂူ” တွဲကိုပါရရှိတော်မူခဲ့သည်။ စာသင်သား ရဟန်းသာမဏေများအား နေ့ဝါ ညဝါ စာပေပို့ချတော်မူရင်း အထက်တန်း စာသင်သားများအတွက် စာချတန်းသုံး စာမေးပွဲဝင် ကျမ်းစာများ ဖြစ်သော ပုစ္ဆာဝိသုဒ္ဓိနာကျမ်းနှင့် ဘုရား ဖြူ ရှင်ကျင့်ဝတ်တို့ကို ရေးသားပြုစု တော်မူခဲ့သည်။ ထို့ပြင် “ဓမ္မစကြာ ပါဌနိဿယ” နှင့် “ဓမ္မစကြာ မြန်မာ ဘာသာ” ကျမ်းတို့ကို ရေးသားပြုစုခဲ့ပြီး ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် ဟံသာဝတီ ပိဋကတ် ပုံနှိပ်တိုက်မှ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ဆရာတော်သည် ပဋိပတ္တိကျင့် စဉ်ကိုလည်း လယ်ဝေးမြို့နယ် ထန်း တစ်ပင်တောရကျောင်းတွင် တစ်ဝါဆို ကာ အားထုတ်တော်မူခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့ သို့ ဘာသာ သာသနာတော် အရေး ကိစ္စများနှင့် ပရိယတ် ပဋိပတ် နှစ်ဌာန လုံးတွင် လုံ့လစိုက်ထုတ် ဆောင်ရွက် တော်မူခဲ့သဖြင့် ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံ တော် အစိုးရ၏ “အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိကဓလေ” ဟူသောဘွဲ့ကို အလှူခံ ရရှိတော်မူခဲ့သည်။ ထိုဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို ရရှိပြီးနောက် ဆရာတော်သည် မွေးရပ် ဌာနေ အိုင်ရင်းမြေတွင် အဝီစိတွင်း တူးဖော်ပေးပြီး ရေစုပ်စက်ကြီးပါ တပ် ဆင် လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သည်။

ကျိုက်ကမာစိန် စေတီတော် ပရိဝုဏ်ပြုပြင်မွမ်းမံမှုကိစ္စများကို ဆရာ တော် ဘဒ္ဒန္တနရိန္ဒာဘိဝံသသည် ၁၃၄၂ ခုနှစ်(ခရစ်နှစ် ၁၉၈၀)မှစ၍ ဦးသန်းဝင်း ရွှေ စသောဒါယကာများကို ဦးဆောင် တော်မူကာ ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့သည်။ ၁၃၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် မိမိပိုင် နဝကမ္မ ဝတ္ထုငွေ ကျပ် ၃၅၀,၀၀၀ နှင့် တူဖြစ်သူ ဦးချစ်ရွှေ+ဒေါ်သန်းအေး (နေဇော်လ ဆောက်လုပ်ရေးမိသားစု) မှလှူဒါန်းငွေ ကျပ် ၆၅၀,၀၀၀ ကို မ.တည်ကာ ရပ်ဝေး ရပ်နီး ကုသိုလ်ရှင်အများ ပေါင်းစု ကောင်းမှုဖြင့် ပျက်စီးယိုယွင်းလျက် ရှိသော တောင်ဘက်တန်ဆောင်းတော် ကို လေးဖက်လေးတန် ခြူးပန်းခြူးနွယ် ပန်းဆွဲများဖြင့် တန်ဆာဆင်သည့် သံကူ ကွန်ကရစ် တန်ဆောင်းအဖြစ် ပြုပြင် မွမ်းမံ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ထိုနှစ်တွင်ပင် အမှတ်-၂၀၁/၆၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း ပွန်နီတောင် မြို့နယ်နေ ဒါယကာ ဦးနေဝင်း+ဒေါ် အေးမိမိ၊ သား မောင်နိုင်ပြည့်ဝင်း

မိသားစုကောင်းမှုဖြင့် ကျိုက်ကမာစိန် စေတီတော်တွင် ရင်ပြင်တော်တော်က ပြားခင်း လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ထို့ပြင် စေတီတော် တံတိုင်းနံရံများကိုပါ ကျောက်ချောကြွေပြားကပ်လှူခြင်း၊ ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်၏ ပထမဆုံးကျောင်းဆောင်ဖြစ်သော မန်ကျည်းပင်ကျောင်း အမိုးဘုံဆင့် ခြူးပန်းခြူးနွယ်များ ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း၊ ဒုတိယကျောင်းဆောင်ဖြစ်သော သီရိမင်္ဂလာကျောင်းအောက်ထပ်ဘုရားခန်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း၊ ဝိနယောဒီယကျောင်း လှေကားဆောင်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း တို့ကိုလည်း ထိုမိသားစုကပင် ကုသိုလ်ပြုခဲ့ကြသည်။

ကျိုက်ကမာစိန် စေတီတော်အနောက်ဘက် တန်ဆောင်းသည် ၁၂၁၅ ခုနှစ်ကပင် တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး သက္ကရာဇ် ၁၂၆၄ ခုနှစ်တွင် တစ်ကြိမ်၊ ၁၃၁၈ ခုနှစ်တွင် တစ်ကြိမ် ပြုပြင်ခဲ့သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၃၆၂ ခုနှစ်တွင် ထိုအနောက်ဘက်စောင်းတန်းကြီးအား ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တနရိန္ဒာဘိဝံသက ကျပ်ငွေ ၁၅၀,၀၀၀၊ ဦးမောင်မောင် + ဒေါ်ခင်ရီရီ သမာဓိသတင်းစာမိသားစုက လှူဒါန်းငွေ ၁၈၅,၀၀၀ စုစုပေါင်း ကျပ် ၃၃၅,၀၀၀ မတည်ကာ စေတနာရှင်အများကောင်းမှုဖြင့် မွမ်းမံပြုပြင်ခဲ့သည်။ အရှေ့ဘက်တန်ဆောင်းကိုမူ အမှတ် - ၂၀၆၊ တိုက် - ၂ အနော်ရထာအိမ်ရာ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်းနေ ဦးချစ်လွင် + ဒေါ်ကျိုင်း (ကျိုက္ခမိမြို့နယ်)မိသားစု၏ လှူဒါန်းငွေဖြင့် သံပန်းများ မွမ်းမံတပ်ဆင်ခဲ့သည်။

ကျိုက်ကမာစိန် စေတီတော်၏ ထီးတော်ကြီးမှာ ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီဖြစ်ရာ ရန်ကုန်မြို့ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း မာယာတုန်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မိခင်ဒေါ်စက်အား

အများထား၍ သားဦးဘကျိုင်း + ဒေါ်ခင်မလေး၊ သားဦးသောင်း + ဒေါ်ညွန့်ကြည်တို့က ထီးတော်ဟောင်းကိုချကာ ၁၃၁၈ ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့တွင် ကြေးနီရွှေထီးတော်သစ်ကို တင်လှူပူဇော်ခဲ့သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၃၆၃ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၆ ရက်နေ့တွင် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တနရိန္ဒာဘိဝံသ (အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ) အားအများထား၍ နှစ်ဖက်မိဘများဖြစ်ကြသည့် (ဦးစံဝေ) + ဒေါ်စိန်တင့်၊ (ဦးအုန်းကျိုင်း) + (ဒေါ်ဇွေးကြည်)၊ သားသမီးများဖြစ်ကြသော ဦးမောင်မောင်ရွှေ + ဒေါ်ခင်စိုးကျိုင်း၊ သမီး ခင်သူဇာရွှေ၊ ခင်သီရိခိုင်မိသားစုနှင့် ဦးစု + ဒေါ်ယဉ်ယဉ်၊ သား ရန်နိုင်အောင်၊ မိသားစုတို့က ကြေးနီရွှေထီးတော်ဟောင်းကိုချကာ သံမဏိရွှေထီးတော်သစ်ကို တင်လှူပူဇော်ခဲ့သည်။

မြောက်ဘက်မျက်နှာရှိ အရှေ့ဘက် အရံစေတီကို ရန်ကုန်မြို့ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ် တာဝတိံသာလမ်း အမှတ်-၂၈ ဒုတိယထပ် (လက်ယာဘက်)နေ ဦးသန်းဖေ ဇနီးနှင့်သားသမီးများက ၁၃၆၀ ပြည့်နှစ် ပြာသိုလဆန်း ၁ ရက်နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက် အရံစေတီကို ရန်ကုန်မြို့ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် ၄၈ လမ်းနေ ဦးတင်စိန် + ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့်တို့က ၁၃၆၀ ပြည့်နှစ် ပြာသိုလဆန်း ၁၅ ရက်နေ့တွင်လည်းကောင်း ပြန်လည်ပြုပြင် လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။

အရှေ့ဘက်မျက်နှာရှိ မြောက်ဘက်အရံစေတီကို ရန်ကုန်မြို့ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ် ၁-ရပ်ကွက် အနော်ရထာလမ်း အမှတ်-၂၀၅၊ အခန်း-စီ ၂ နေ ဦးမြင့်ဆွေ + ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း

မိသားစုကလည်းကောင်း၊ တောင်ဘက်အရံစေတီကို ဒေါ်မြခင်၊ ဒေါ်လှတင်တို့အား အများထား၍ ဒေါ်စန်းညွန့်၊ သား မောင်စိုင်းသန့်ဇင်ဦး၊ မောင်စိုင်းခွန်စိုင်း၊ မောင်စိုင်းခွန်ခိုင်းတို့ကလည်းကောင်း ၁၃၆၀ ပြည့်နှစ် တော်သလင်းလဆန်း ၆ ရက်နေ့တွင် ပြန်လည်ပြုပြင်ခဲ့ကြသည်။

တောင်ဘက်မျက်နှာ အရှေ့ဘက်အရံစေတီအား ရန်ကုန်မြို့ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း အမှတ်-၁၇၈ နေ ဦးသန်းဆွေ + ဒေါ်ခင်စောမြင့်မိသားစုကလည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက်အရံစေတီကို ရန်ကုန်မြို့ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ် အမှတ်-၁၃၇ ဘီ၊ ၅၇-လမ်းနေ ဦးမေတ္တာ + ဒေါ်တင်တင်ဝင်း (ကိုမေတ္တာသံဖြတ်ဆိုင်) မိသားစုက နှစ်ဖက်မိဘများအား အများထား၍ ၁၃၆၀ ပြည့်နှစ် နယုန်လဆန်း ၁၅ ရက်နေ့တွင် ပြုပြင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုကောင်းမှုရှင်များ အပြင် ယခင် ရထားပို့ဆောင်ရေးကော်ပိုရေးရှင်းမှ အထက်တန်းအရာရှိ ဦးသန်းဝင်းရွှေသည် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တနရိန္ဒာဘိဝံသအား အများထား၍ ၁၃၄၂ ခုနှစ် မှစကာ နှစ်စဉ် ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်အား လိုအပ်သည်များပြုပြင်မွမ်းမံလျက် ကုသိုလ်ပြုခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

ယခု စာရေးသူတို့ မြင်တွေ့နေရသည့် သုံးထပ်ကျောင်းဆောင်ကြီးမှာ ယခင် နာယကဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တနရိန္ဒာဘိဝံသလက်ထက် ၂၀၀၅ ခုနှစ် မတ်လ ၂၁ ရက်နေ့တွင် တည်ဆောက်ပြီးစီးလှူဒါန်းခဲ့သည့်ကျောင်းဆောင်ကြီးဖြစ်ပြီး ယခင် ခရေပင်ကျောင်းနှင့်ဝိနယောဒီယကျောင်းတို့၏နေရာတွင် တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗြိတိသျှအစိုးရလက်ထက်တွင် ပျောက်ကွယ်ရတော့မည့်ဘေး ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်သည် သာသနာပြုဆရာတော်အရှင်ကေလာသဘနှင့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့၏ မလျှော့သော ဇွဲလုံ့လ ဝီရိယ သတ္တိတို့ဖြင့် ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ဆက်လက်တည်ရှိခဲ့ကာ ကျိုက်ကမာစိန်သာသနာပြု ဘုရားဖြူကျောင်းဆရာတော်အစဉ်အဆက်နှင့်တပည့်ဒါယကာစေတနာရှင်အဆက်ဆက်တို့၏ကုသိုလ်ဒါန ပြုပြင်မွမ်းမံမှုများအရ ယနေ့တိုင် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ တင့်တယ်သပ္ပာယ်စွာ စံပယ်တော်မူနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နာယကဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တနရိန္ဒာဘိဝံသ ဘဝနတိထံ ပျံလွန်တော်မူပြီးနောက် ယခုအခါ ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တ ဉာဏာဘိဝံသ (မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ) က နာယကဆရာတော်အဖြစ် ဆက်လက်တာဝန်ယူကာ ကြိုးပမ်းထမ်းဆောင်တော်မူလျက်ရှိကြောင်း ဆရာတော် မိန့်ကြားချက်အရ သိရသည်။

သို့ဖြစ်၍ စေတီတော်ကိုဖူးမြော်နေရင်းမှ စာရေးသူသည် ထိုကုသိုလ်ရှင်တို့၏ ပြုခဲ့သမျှကုသိုလ်တို့ကို သာဓုခေါ်ဆိုကာ မုဒိတာပွားခဲ့မိသည်။

အရှေ့ဘက်တန်ဆောင်းအတွင်းဝယ် ဆုတောင်းပြည့် ရုပ်ပွားတော်၊ မြောက်ဘက် တန်ဆောင်းအတွင်းဝယ် တဝဂ္ဂဘုရားရုပ်ပွားတော်၊ အလိုတော်ပြည့်ရုပ်ပွားတော်တို့ စံပယ်တော်မူလျက်ရှိသည်ကို ကြည်ညိုဖွယ်ဖူးတွေ့ရသည်။

သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်က ပေးဇာသည့်အခြေအနေအရ ကျဉ်းမြောင်းသည့် ပရိဝုဏ်အတွင်းဝယ် စံပယ်တော်မူနေရသဖြင့် မထင်မရှားရှိနေငြားလည်း ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ကမာစိန်စေတီတော်

ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ကမာစိန်ဘုရားဝင်း၌

- (၁) အရှေ့ဘက်မုခ်တွင် ခုနစ်နေ့သားသမီးများ အဓိဌာန်ပြုရန် အဓိဌာန်ပြုဘုရား ရှိပါသည်။
- (၂) တောင်ဘက်မုခ်တွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ သံ၊ ကြေး၊ ဘော်ငါးမျိုး သွန်းထားသော ပဉ္စလောဟ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား ရှိပါသည်။
- (၃) မြောက်ဘက်မုခ်တွင် မမြင်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အများပြည်သူဘုရားဖူးတို့ အလိုဆန္ဒကူညီသည့် တဝဂ္ဂဘုရားနှင့် အ၊ ကျော်၊ စူ၊ လာ၊ မြတ်၊ သေ၊ ဌာ ဘုရားတန်ဆောင်း ရှိပါသည်။
- (၄) စေတီတော်အနောက်ဘက် ဘုရားတန်ဆောင်းတွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရအုပ်ချုပ်စဉ် ခရစ်နှစ်-၁၈၈၅ ခုနှစ်မှစ၍ ရန်ကုန်မြို့ အရှေ့ပိုင်းကို အိမ်ရာမြေကွက် ချပေးသောအခါ ရှေးအခေါ် သော်မဆင်းလမ်း၊ ယခုအခေါ်ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်းဖောက်ရာတွင် ကျိုက်ကမာစိန်ဘုရားကို ဆူးလေဘုရားကဲ့သို့ ပတ်လမ်းဖောက်ကာ လမ်းဘေးရောက်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် မရောက်အောင် ဘုရားတန်ဆောင်းဝင်းရှိ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး အိန္ဒိယဘုရင်ခံထံ အယူခံဝင်ကာ အရေးတကြီး သမိုင်းဝင်တည်ဆောက်ထားသော ဘုရားတန်ဆောင်းဝင်းတွင် ရပ်တော်မူပုံ၊ ထိုင်တော်မူပုံ၊ လျောင်းတော်မူပုံ၊ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များရှိ၍ လမ်းကို ကျိုက်ကမာစိန်ဘုရား အနောက်ဘက်မှ အရှေ့ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရခြင်းမှ အောင်မြင်တော်မူခဲ့သော အောင်မြေတန်ဆောင်း၊ အောင်မြေကျောင်း၊ အောင်တော်မူဘုရားများ ရှိပါသည်။

မည်သူမဆို ဝင်ရောက်ဖူးမြော်နိုင်ပါသည်။

ဘဒ္ဒန္တဉာဏာဘိဝံသ (မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ)

သီရိမင်္ဂလာကျောင်း၊ ဘုရားဖြူကျောင်းတိုက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး

သည် ကျိုက်ဒေးအပ် ခေါ် ဗိုလ်တထောင်စေတီ၊ ကျိုက်အသုတ် ခေါ် ဆူးလေစေတီတို့နှင့်ခေတ်ပြိုင်တည်ထားခဲ့သည့် သန်လျင်ဘုရင် သီဟဒီပမင်းခေါ် ဘောဂသေနမင်းကြီး၏ ကုသိုလ်တော် ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဆံတော်ရှင် စေတီတော်တစ်ဆူပင်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ထိုစေတီတော်မြတ် ရေရှည်တည်တံ့စွာ စံပယ်တော်မူနိုင်ရေးအတွက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကာ ပြုပြင်မွမ်းမံရန် အလို့ငှာ ကုသိုလ်ဒါနပြုကြမည့် သဒ္ဓါကြည်လင် ပါရမီ

ရှင်များလိုအပ်လျက်ရှိပါကြောင်းသတင်းကောင်းပါး ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

မင်းဂုဏ်

ကျမ်းတိုး

- ၁။ သာသနာ့တော် ၂၃၆ ခုနှစ် ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ကမာစိန် ဘုရားသမိုင်း၊ ဘဒ္ဒန္တနရိန္ဒာဘိဝံသ။
- ၂။ သီရိမင်္ဂလာကျောင်း ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တဉာဏာဘိဝံသ (ဘုရားဖြူ) ၏ ဆိုမိန့်ချက်များ။
- ၃။ ကိုယ်တိုင် လေ့လာတွေ့ရှိချက်များ။

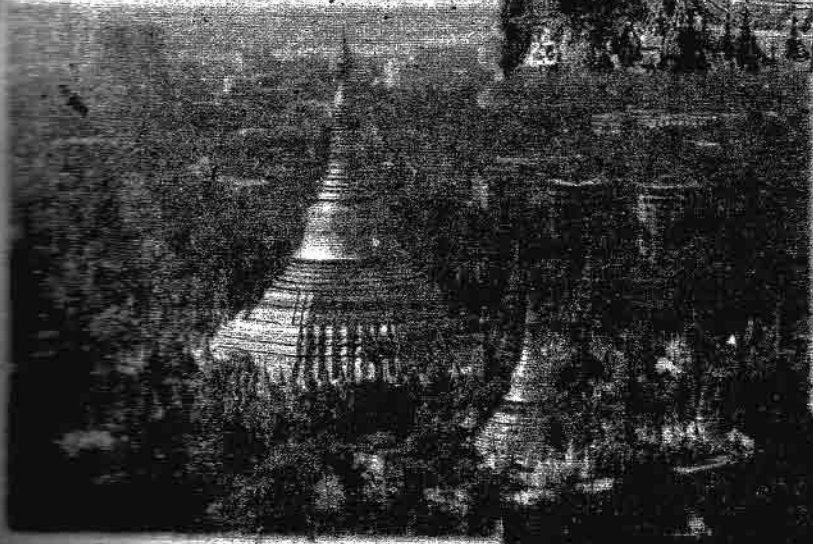

ဇေတိဂုံဗုဒ္ဓနှင့် သဗ္ဗဝံသဇာတိ
ဧကရာဇ် ဧကရာဇ်တော်

ကောင်းကင်ယံဗုဒ္ဓဧကရာဇ်

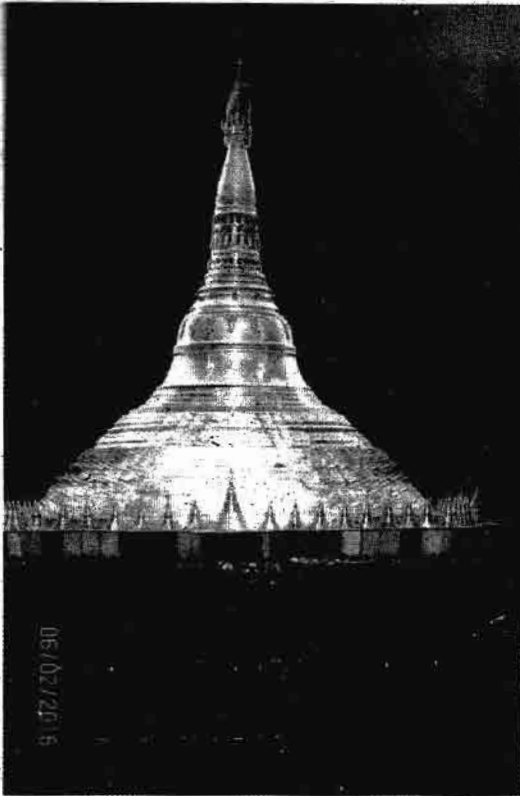

ကောင်းကင်ယံဗုဒ္ဓဧကရာဇ်
ဧကရာဇ်တော်နှင့် နောင်တော်ဦးတော်

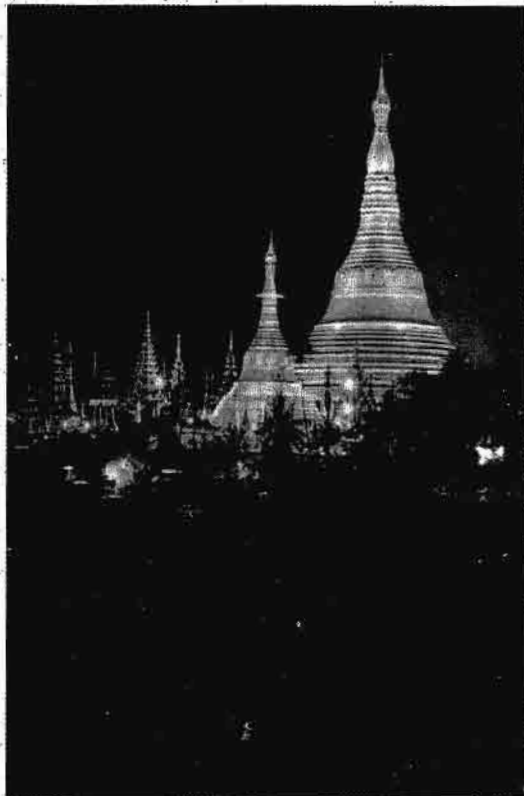

အင်းဝခေတ်ဗုဒ္ဓဧကရာဇ်
ဧကရာဇ်တော်

ရွှေတိဂုံစေတီတော် ပုံစံဟု ရွှေဘားစစ်စစ် ရွှေတိဂုံစေတီ

ညဉ့်ဦးယံအချိန်ကတွေ့ရသည့် ရွှေတိဂုံစေတီနှင့် နောင်တော်ကြီးစေတီ

ဆံတော်ရှင် ရွှေစေတီစေတီတော်ကြီး၏ ကိုးဂုဏ် ကိုးဝ ကိုးဌာနများ

မြမူရောင်(ကျမောင်)

တောင်စွယ် တောင်ထွတ်ပေါင်း (၉၉)ခု ဝန်းရံပတ်ခွေ လျက်ရှိသော သီရိတ္ထရတောင်ဟု အမည်တွင်လာမည့် တောင်ကြီးပေါ်၌ ခုံထည်သပွယ်လှသော စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်အချိန်က ပေါ်ပေါက်တည်ရှိ ကိန်းဝပ်တော်မူခဲ့ရာ ယခုအခါ လေးဆူဓာတ်တို့ ပုံအပ်သော ဆံတော်ရှင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးအဖြစ် ကိန်းဝပ်ပျော်နေခဲ့ပါသည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဂုဏ်ကျက်သရေဆောင် စေတီကြီးဖြစ်ရုံသာမက ကမ္ဘာ့အလယ်၌လည်း တင့်တယ်စွာ ကိန်းဝပ်ပျော်နေသည့် ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး စေတီတော်ကြီးသာတည်း။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်အခါကပင် တည်ထားခဲ့သောကြောင့် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀ ပြည့်တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင် ဌာပနာတိုက်သွင်း၍ တည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စေတီတော်မြတ်ကြီးတည်ရာ သီရိတ္ထရကျန်းတော် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှေးအခါက မြို့များ၊ ချောင်းများ၊ မြစ်များ ဝန်းရံလျက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်အခါက စည်ပင်ခဲ့သော အခြေအနေကို လေ့လာလိုက်သောအခါ -

အရှေ့ဘက်တွင် ရမ္မနဂရ (ရမ္မာဝတီ)မြို့နှင့် ဒီတိုးသရက်ချောင်း။

အနောက်ဘက်တွင် အသိတဉ္စမြို့နှင့် အသိစန္ဒနချောင်း (အသိတမြစ်)။

www.burmeseclassic.com

၁၇၀၀ ပြည့်နှစ် တောင်ဘက်ပုပ္ဖ ပူဇော်ရသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်

တောင်ဘက်တွင် ပေါက္ခရာတီ (ညောင်တီ)မြို့နှင့် ပုစ္ဆန် ဒီချောင်း။

မြောက်ဘက်တွင် ဥက္ကလာပမြို့ ဟူ၍ တည်ရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်အခါက ဂေါတမဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်အချိန်ဖြစ်၍ ဂေါတမဘုရားရှင်၏ ဆံတော်မြတ် ရှစ်ဆူနှင့်အတူ နောင်တော်ဘုရားများ၏ မွေတော်များကို ဌာပနာ၍ တည်ခဲ့သည်ဟု သမိုင်းအမှတ်အသား ရှိခဲ့သည်ဖြစ်၍ ရွာမွေမှတ်သားခဲ့သောအခါ -

(၁) ဆူးလေနတ်ကြီးထံမှ ရရှိခဲ့သော ကကုသန်ဘုရားရှင်၏ တောင်ဝှေးတော်။

(၂) ဗိုလ်တထောင်နတ်ကြီး ရောဟဏီထံမှ ရရှိခဲ့သော တောဏှာဝံဘုရားရှင်၏ ရေစစ်တော်။

(၃) တျိုက္ကဆံစေတီနတ်ကြီး ဒက္ခိဏထံမှ ရရှိခဲ့သော တဿပဘုရားရှင်၏ ရေသနပ်တော်။

(၄) တဗုဒ္ဓနှင့် ဘလိက ကုန်သည်ညီနောင်ထံမှ ရရှိခဲ့သော ဂေါတမဘုရားရှင်၏ ဆံတော် ရှစ်ဆူ။

ဟူ၍ မှတ်သားခဲ့ရပါသည်။

ဆီရိတ္ထရ ကုန်းမြေသည် ကုန်းမြေအမျိုးအစား ခုနစ် နှစ်သောကြောင့် ရွှေတိဂုံစေတီတည် သမိုင်းမှတ်တမ်းတွင် ဤသို့ဖော်ပြထားသည်ကို မှတ်သားရပြန်ပါသည်။

(၁) မူလက ထိုကုန်းမြေသည် သိမ်းငှက်ခြေရာ တစ်ကုပ် စာမျှလောက်သာ ပင်လယ်ရေအောက်မှ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သောကြောင့် သိဂုံတ္ထရကုန်းတော် ဟုခေါ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

(၂) ဟိမဝန္တာတောင်မှ တောင်ဘက်သို့ ဖြာထွက်လာသော တောင်ကြော (၉၉)လုံးမြောက် အစွန်းဖြစ်ပြီး တောင်ထွတ် သုံးလုံး ဖိုခုံလောက်ဆိုင် ဆင်ဦးကင်းသဖွယ် ရှိနေသောကြောင့် ကြိဟဂူမ္ဘ (တိရိယာဂူမ္ဘ) ဟုခေါ်ခဲ့၏။

(၃) ကုန်းမြေသည် ရွှေအဆင်း၊ ငွေအဆင်း၊ မြအဆင်း၊ မဟူရာအဆင်း၊ နီလာအဆင်း၊ ပတ္တမြားအဆင်း စသည်ဖြင့် အရောင်ခုနစ်မျိုးနှင့်အတူ ချို၊ ချဉ်၊ ငန့်၊ ဖန့်၊ စပ်၊ ခါး၊ ပူ ဆိုသော အရသာ ခုနစ်မျိုးရှိနေသောကြောင့် သတ္တဘူမိ ဟုခေါ်ကြ၏။

(၄) ကောက်ပဲသီးနှံ၊ သစ်သီးဝလံ၊ ပန်းမန့်၊ သယံဇာတ ပစ္စည်း ပေါကြွယ်ရာဌာန ဖြစ်သောကြောင့် ညောင်တီ ဟုခေါ်ကြ၏။

(၅) ကုန်းတော်ထက်တွင် ဆင်ဖြူကြီးနှင့် ကင်းကြီး သတ်ဖြတ်ကြရာ နှစ်ကောင်စလုံး လက်ပန်းကျပြီး ရန်ပြေငြိမ်းခဲ့သောကြောင့် ဣရိဒိယ ဟုခေါ်ခဲ့သည်။

(၆) ကုန်းတော်ထက်တွင် နှောင်းပိုင်းအခါ၌ -

နဝင်းစေတီကြီး	၉ ဆူ
နဝင်းရုပ်ပွားတော်	၉ ဆူ
နဝင်းအောင်မြေ	၉ တန်
ကျိုက်အမည်ပစေတီ	၉ ဆူ
ရဟန္တာသိမ်တော်ကြီး	၉ သိမ်
ရေကန်ကြီး	၉ ကန်
ချောင်းကြီး	၉ ချောင်း
အင်းကြီး	၉ အင်း
တန်းကြီး	၉ တန်း
ရေဆိပ်ကြီး	၉ ဆိပ်
သင်္ချိုင်းကြီး	၉ ခု

ရှိခဲ့သောကြောင့် ပေါက္ကဝတီ ဟုခေါ်ကြ၏။

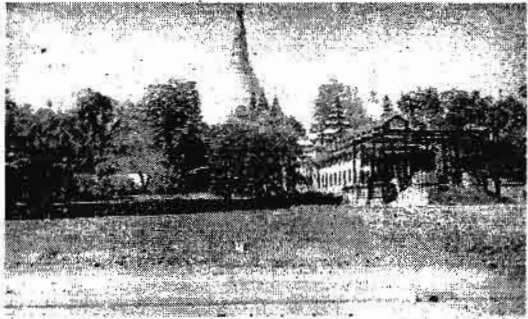
(၇) အမျိုးဘာသာ သာသနာအတွက် နိုးကြားစေသော စိတ်များကို ကုန်းတော်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် ဇာတိ မာန် တက်ကြွပြီး ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ ရဲစိတ်ရဲမာန် ဖြစ်ပေါ် လာစေသောကြောင့် သီဟရာဇာကုန်းမြေ ဟုလည်း ခေါ်ကြပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ထူးခြားသော ကုန်းမြေတွင် တည်ရှိကိန်းဝပ် နေတော်မူသော ဆံတော်ရှင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ရင်ပြင်တော်အကျယ်အဝန်း ၁၄ ဧက၊ စေတီကြီးတည်ရာ အောက်ခြေအကျယ် ၁၄၄ ဧက ဖြစ်ပါ သည်။

စေတီတော်မြတ်ကြီး တည်စအခါက ဉာဏ်တော် အမြင့် ၄၄ တောင်ဖြင့် တည်ခဲ့သော်လည်း ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပုလက်ထက်တွင် ဉာဏ်တော် ၃၀၂ ပေအမြင့်အထိ လည်းကောင်း၊ သက္ကရာဇ် ၁၇၆၈ ခုနှစ် မြေငလျင်ဒဏ်ကြောင့် စေတီတော် ပျက်ခဲ့ရာ အင်းဝဘုရင် ဆင်ဖြူရှင်မင်းက ပြုပြင် ခဲ့သောကြောင့် ဉာဏ်တော်အမြင့် ၃၂၆ ပေဖြင့် ယနေ့တိုင် ဖူးတွေ့နေရပါသည်။

စေတီတော် တည်ထားမှုကို လေ့လာလိုက်သောအခါ ပတ္တမြားအရောင် အဆင်းရှိသော ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တွင် ရွှေအုတ်ဖြင့် စေတီတည်ကာ ငွေစေတီ၊ ကြေးဖြူ၊ ကြေးနီ၊ ကျောက်ဖြူ၊ သလွဲများဖြင့် အထပ်ထပ်အုပ်ပြီး သံအုတ်၊ ကျောက်အုတ်၊ မြေအုတ်တို့နှင့်ပါ အထပ်ထပ်အုပ်၍ တည် ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မင်းစဉ်အဆက်ဆက်မှလည်း အလေးထားကာ ပြုပြင် ထိန်းသိမ်း ကိုးကွယ်ခဲ့သော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးတွင်

၁၉၀၂ ခု ရွှေတိဂုံစေတီတော်နှင့် တည်ဆောက်သည့် နန်းပြားတန်ဆောင်း

ထူးခြားသော သာသနိက ရုပ်ပွားဆင်းတုများ၊ စေတီများ၊ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွများ၊ အဆောက်အအုံများနှင့်အတူ ကုသိုလ်ရှင် ဒါယကာများ အဆက်ဆက်လှူဒါန်းခဲ့သော ဘုရား၊ စေတီ၊ တန်ဆောင်း၊ ဇရပ်၊ ဓမ္မာရုံများလည်း များစွာရှိနေပါသည်။

ထိုမျှမက ထူးခြားသော ကိုးဌာန နေရာများ၌ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့်တကွ အထူးထင်ရှားကျော် ကြားသော ဆရာတော်ကြီးများ၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည်လည်း ပူဇော်အထူးကိုပြုရာ နေရာထူးများ လည်း ရှိပါသည်။ ထိုနေရာများသည် ကိုးဌာနအဖြစ် ရှင်လူ အများ သိထားပြီးဖြစ်သော်လည်း ရေးသားဖော်ပြအပ်ပါ သည်။

(၁) အံ့ဖွယ်	၉ ပါး
(၂) ကိုးနဝင်းရုပ်ပွား	၉ ဆူ
(၃) အောင်မြေ	၉ ဌာန
(၄) ထူးခြားသော	၉ ဌာန
(၅) အဓိဌာန်	၉ ဌာန
(၆) သတိချပ်ဖွယ်	၉ ဌာန
(၇) သိကောင်းစရာ	၉ ဖြာ
(၈) ဂူဘုရား	၉ ဆူ
(၉) တောင်ကုန်းကြီး	၉ ကုန်း

ဤ ကိုးဌာနအမည်ပါ နေရာစဉ်များကို အသေးစိတ် လေ့လာမိခဲ့ရာ အလွန်ထူးခြားသောကြောင့် ရေးသားပူဇော် အပ်ပါသည်။

(၁) အံ့ဖွယ် ၉ ပါး

(၁) စေတီတော်ကို မနိမ့်မမြင့် အနေအထားရှိသော သစ်ပင်ကြီးငယ်များပတ်ဝန်းလျက် အရပ်လေးမျက်နှာ မှ အဆင်း၊ အတက် ပြေပြစ်စွာ သွားလာနိုင်ရေး အတွက် တည်ရှိနေခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

- (၂) ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၌ အဦးဆုံး တည်ထားသော စေတီဖြစ်နေသော အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၃) ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဆံတော်ဖြင့် ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်မှာပင် တည်ထားခြင်းဖြစ်သည့် အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၄) ဤကမ္ဘာတွင် ပေါ်ထွန်းခဲ့သော ဘုရားရှင်တို့၏ အသုံးအဆောင်နှင့် ပရိဘောဂစေတီယအဖြစ် ထူးစွာ တည်ထားခဲ့ခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၅) မင်းနှင့်ပြည်သူ ရှင်လူအများ မင်းအဆက်ဆက် လက်ဆင့်ကမ်းကာ ထီးတော်မြတ်ကို တင်လှူခြင်းနှင့် ပြုပြင်မွမ်းမံမှုများကို နှစ်သက်တမ်း နှစ်ထောင်ကျော် အထိ ပျက်ကွက်မှုမရှိခဲ့သော အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၆) ပြည်တွင်း ပြည်ပ ဘုရားဖူးများနှင့် ရာသီကာလ အချိန်အခါမရွေး စည်ကားနေခြင်းဟူသော အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၇) ရွှေတောင်ကြီးပမာ ပြည်မြန်မာ၏ ကျက်သရေဆောင် ရွှေစေတီကြီးအဖြစ် တင့်တယ်စွာ ကိန်းဝပ်စံပယ်နေခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၈) ရေလမ်းခရီးမှ သင်္ဘောဖြင့် ဝင်ရောက်လာသော အခါ ပင်လယ်ပြင်အတေးမှပင် ဖူးမြော်ရသဖြင့် အံ့ဩဘနန်း ထူးဆန်းလွန်းသော ဂုဏ်ကျက်သရေရှိနေခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၉) ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ် ရွှေစေတီကြီးအဖြစ် ကမ္ဘာတွင် အကြီးဆုံးစေတီကြီးအဖြစ် ဖူးတွေ့ရခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

(၂) ကိုးနဝင်းရုပ်ပွားတော်မြတ် ၉ ဆူ
ရွှေတိဂုံစေတီတော် ရာဟုထောင့် စဉ့်ကူးမင်းခေါင်း
လောင်းကြီး အနီးတွင် တည်ရှိစံပယ်နေသော -
သစ်သားရုပ်ပွားတော်မြတ် ၃ ဆူ
ကျောက်သားရုပ်ပွားတော်မြတ် ၃ ဆူ
အုတ်သားရုပ်ပွားတော်မြတ် ၃ ဆူ
စုစုပေါင်း နဝင်းကိုက် ၉ ဆူ တည်ရှိနေပါသည်။

(၃) အောင်မြေ ၉ ဌာန
(၁) ရွှေတိဂုံစေတီတော် အထက်ပစ္စယာ အရှေ့ဘက်တည်တည့် တဝဲရူ ပတ္တမြားမျက်ရှင်ဘုရား။

- (၂) စနေထောင့်တွင်ရှိသော နေလဘုရား။
- (၃) ရာဟုထောင့်တွင်ရှိသော ဆုတောင်းပြည့်ရှင်စောပုဘုရား။
- (၄) နောင်တော်ကြီးစေတီ မြောက်ဘက် အာရုံခံရှိရှင်မထီးတန်ဆောင်း။
- (၅) အရှေ့ဘက်မုခ်အနီးရှိ ဘိုးဘိုးအောင် တန်ဆောင်း။
- (၆) အရှေ့ဘက်မုခ်အနီးရှိ ဓမ္မစေတီမင်း ကောင်းမှုစေတီရှိရာနေရာ။
- (၇) အင်္ဂါထောင့်ရှိ ကြေးရုပ် သုံးရုပ်ရှိသော တန်ဆောင်း။
- (၈) ရာဟုထောင့်ရှိ ရင်ပြင်တော်မှ အောင်မြေ။
- (၉) ရင်ပြင်တော်မြောက်ဘက် ဝိဇ္ဇာရုပ် နှစ်ရုပ်ရှိသော တန်ဆောင်း။

- (၄) ထူးခြားသော ၉ ဌာန
(၁) တဝဲရူ ပတ္တမြားမျက်ရှင် ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား (ရွှေတိဂုံစေတီတော် အထက်ပစ္စယာ အရှေ့ဘက်တည်တည့်တွင် ရှိသည်)
(၂) ဝိဇ္ဇာဇော်ဘီဘုရား (စေတီတော်စနေထောင့်တွင်ရှိပြီး လောကီပညာရပ်အစီအမံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်)
(၃) ဆုတောင်းပြည့် ရှင်စောပုဘုရား (ရာဟုထောင့်သံတန်ဆောင်းဘေးတွင် ရှိသည်၊ 'သားလေးသား' ဟုလည်းခေါ်သည်)
(၄) ရှင်မထီးဘုရား (တနင်္ဂနွေထောင့် နောင်တော်ကြီးဘုရား၏မြောက်ဘက် အာရုံခံတန်ဆောင်းတွင် ရှိသည်)
(၅) ရှင်အဇ္ဈင်္ဂါဏဘုရား (နောင်တော်ကြီးဘုရား၏တောင်ဘက် အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်း၌ရှိသည်)
(၆) ဆံတော်တွင်းရုပ်ပွားတော် (ရွှေတိဂုံစေတီတော်၏မြောက်ဘက်တွင်ရှိသောဆံတော်တွင်းတန်ဆောင်း၌ တည်ရှိသည်)
(၇) ဘိုးဘိုးအောင်ဘုရား (ရွှေတိဂုံစေတီတော်အရှေ့ဘက်မုခ်အနီးတွင် ရှိသည်)
(၈) လက်တော်ပက်လက်ဘုရား (စေတီတော်၏အရှေ့ဘက်မုခ် အာရုံခံတန်ဆောင်း အတွင်းရှိ ကကုသန်ဘုရား ဖြစ်သည်)

(၉) ပြဒါးရှင်ဘုရား (ရင်ပြင်တော် အရှေ့ဘက်မုခ် အင်္ဂါထောင့်ကြားရှိ စေတီတစ်ဆူ၏ တောင်ဘက်မုခ် အတွင်းရှိ ကြေးဆင်းတုတော်ဖြစ်သည်။)

(၅) အဓိဋ္ဌာန် ၉ ဌာန

(၁) အရှေ့ဘက်မုခ် အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်းမှ ကကုသန်ဘုရား။

(၂) တောင်ဘက်မုခ် အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်းမှ ကောဏာဂုံဘုရား။

(၃) အနောက်ဘက်မုခ် အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်း မှ ကဿပဘုရား။

(၄) မြောက်ဘက်မုခ် အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်းမှ ဂေါတမဘုရား။

(၅) တနင်္ဂနွေထောင့်တည်တည်။

(၆) အင်္ဂါထောင့်တည်တည်။

(၇) စနေထောင့်တည်တည်။

(၈) ရာဟုထောင့်တည်တည်။

(၉) တဝဂ္ဂပတ္တမြားမျက်ရှင်ဘုရား (ရွှေတိဂုံစေတီ တော် အထက်ပစ္စယာအရှေ့ဘက်စာညှိတည်)

(၆) သတိချပ်ဖွယ် ၉ ပါး

(၁) သိကြားမင်းနှင့် မယ်လမုရုပ်တု (စနေထောင့် ပထမပစ္စယာ အထက်ထောင့်စွန်း၌ တပ်ထားသော စိန်တောင်၌ ရှိ၏။)

(၂) ဥက္ကလာပမင်းကြီးရုပ်တု (ရာဟုထောင့် ပထမ ပစ္စယာ အထက်ထောင့်စွန်း၌ တပ်ထားသော စိန် တောင်၌ ရှိ၏။)

(၃) ရှင်မဏိ (ရွှေတိဂုံရင်ပြင်တော် အရှေ့ဘက်ရှိ ထီးတော်ပုံစံများ၏ အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသည်။)

(၄) လေးဆူသော ဘုရားပုံ (စေတီတော်၏ အာရုံခံ တန်ဆောင်းများဖြစ်သော အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် တန်ဆောင်းများ၌ ရှိသည်။)

(၅) ဗြဟ္မာသားပိုက်ရုပ်တု (တောင်ဘက်မုခ် အာရုံခံ တန်ဆောင်း အရှေ့ဘက်၌ရှိသည်။)

(၆) ဘိလူးရုပ်ကြီး (တောင်ဘက်မုခ်နှင့် မြောက် ဘက်စောင်းတန်းထိပ် ရင်ပြင်တံတိုင်းဘေးတွင် ရှိသည်။)

(၇) ဇော်ကျီရုပ်နှင့် သူယောင်မယ်ရုပ်တု (တောင် ဘက်မုခ် အနောက်ဘက်တွင် ဇော်ကျီရုပ်များကို တွေ့ ရပြီး ဗလကုယ်တီးဖြစ်နေသော ရုပ်တုမှာ သူယောင် မယ်ရုပ်တု ဖြစ်သည်။)

(၈) နှစ်ကျိပ်ရုပ်ဆူသိမ် (တနင်္ဂနွေထောင့်ရှိ သာယာ ဝတီမင်းခေါင်းလောင်းကြီးဘေးတွင် ရှိသည်။)

(၉) တောက်တုရုပ် (စေတီတော်၏ စနေထောင့်တွင် ရှိသည်။)

(၇) သိကောင်းစရာ ၉ ဖြာ

(၁) စဉ့်ကူးမင်း ခေါင်းလောင်းကြီး

ရွှေတိဂုံစေတီ ရာဟုထောင့်တွင်ရှိပြီး သက္ကရာဇ် ၁၇၇၈ ခုတွင် သွန်းလုပ်လှူဒါန်းခဲ့၏။ အလေးချိန် ၁၅၅၅၅ ပိဿာ၊ တန်ချိန်အားဖြင့် ၂၄ တန်ခန့်ရှိ၏။ ပေါင်းကိုင်းမှ နှုတ်ခမ်းအထိ ၁၁ ပေခွဲရှည်သည်။ နှုတ်ခမ်းအဝ ၆ ပေနှင့် ၈ လက်မ ကျယ်သည်။

(၂) သာယာဝတီမင်းခေါင်းလောင်းကြီး

ရွှေတိဂုံစေတီတော် တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် လှူဒါန်းထားပါသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၈၄၁ ခုနှစ်တွင် သွန်းလုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပြီး အလေးချိန် ၂၆၀၀၀ ပိဿာ၊ တန်ချိန်အားဖြင့် ၂၄ တန်ခန့်နှင့် ၇ ပေအမြင့်ရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းဝအကျယ် ၆ ပေ ၈ လက်မ ရှိပါသည်။

(၃) မြောက်ဘက်ရှိ ခြေတော်ရာ

ရွှေတိဂုံစေတီတော် မြောက်ဘက်မုခ် တန် ဆောင်းထဲ၌ နဂါးရုပ် ခွေပတ်ထားသော ခြေတော် ရာဖြစ်သည်။

(၄) အင်္ဂါထောင့်ရှိ ခြေတော်ရာ

အင်္ဂါထောင့်ရှိ ဦးဘကဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်သိန်း တန် ဆောင်းအတွင်း၌ မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရာ နှစ်ဆူ ရှိပါသည်။

(၅) မေဓစေတီကျောက်စာ

အရှေ့ဘက်စောင်းတန်း မြောက်ဘက်အလယ် ပစ္စယာတွင်ရှိ၏။ ပါဠိ၊ မွန်၊ မြန်မာ သုံးဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားပြီး ခရစ်နှစ် ၁၄၈၅ ခုနှစ်တွင် စိုက်ထူခဲ့ ပါသည်။

(၆) ထီးတော်ပုံ ဓမ္မတီများ

တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် နှစ်ဆူရှိရာ တစ်ဆူမှာ

စေတီငယ်ဖြစ်ပြီး ၁၇၅၅ ခုနှစ်တွင် ဆင်ဖြူရှင်မင်း
ကောင်းမှုဖြစ်သည်။ တစ်ဆူမှာ စေတီကြီးဖြစ်ပြီး
၁၈၇၁ ခုနှစ်တွင် မင်းတုန်းမင်း ကောင်းမှုဖြစ်သည်။

(၇) ဗောဓိညောင်ပင်

ရင်ပြင်တော် အင်္ဂါထောင့်တွင် ရှိသည်။

(၈) သံသေဆည်းလည်း

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ ထီးတော်တွင် ချိတ်
ဆွဲထားပါသည်။

(၉) မျက်ရှင်ဘုရား

တနင်္ဂနွေထောင့် ရုပ်စုံတန်ဆောင်းရှေ့ရှိ
ညောင်ပင်ကြီးနံဘေးတွင် ရှိသည်။ ညောင်ပင်ကြီးနှင့်
တန်ဆောင်းမှာ အလွန်နီးကပ်နေ၏။ တန်ဆောင်း
အတွင်းရှိ အုတ်ဆင်းတုတော်ဖြစ်သည်။

(၈) ဂူဘုရား ၉ ဆူ

(၁) လက်ညှိုးတော်ရေကျ ဆုတောင်းပြည့်ဂူဘုရား
(အင်္ဂါထောင့် ရင်ပြင်တော်တွင် တည်ရှိပါသည်။)

(၂) ရှင်မကွဲဆုတောင်းပြည့် ဂူဘုရား (ရင်ပြင်တော်
သောကြာထောင့်တွင် တည်ရှိပါသည်။)

(၃) ဆုတောင်းပြည့် ဆယ်တော်မူဘုရား (အင်္ဂါ
ထောင့် ရင်ပြင်တော်တွင် တည်ရှိပါသည်။)

(၄) ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီဂူဘုရား (စနေထောင့် ရင်ပြင်တော်
နေလဘုရားအနီးတွင် တည်ရှိပါသည်။)

(၅) ရှင်စောပုဘုရား (ရင်ပြင်တော် ရာဟုထောင့်
ချမ်းသာကြီးဘုရားအနီးတွင် တည်ရှိပါသည်။)

(၆) ဘိုးဘိုးအောင်ဂူဘုရား (၁) (တနင်္လာထောင့်
ဓမ္မစေတီဘုရားနှင့် ကပ်လျက်တည်ရှိ ကိန်းဝပ်နေ
သည်။)

(၇) ဘိုးဘိုးအောင်ဂူဘုရား (၂) (တနင်္ဂနွေထောင့်
ရှင်အဇ္ဈင်္ဂါဏဘုရားနှင့် ကပ်လျက် ကိန်းဝပ်နေ
သည်။)

(၈) ဆံတော်တွင်းဘုရား (မြောက်ဘက်မုခ် အာရုံခံ
တန်ဆောင်း ဆံတော်တွင်းဂူတွင်ကိန်းဝပ်နေသည်။)

(၉) ကျောက်မျက်ရှင်ဘုရား (ရွှေတိဂုံစေတီတော်
အောင်မြင်ရာအနီးရှိ ဂူတွင် ကိန်းဝပ်နေသည်။)

(၉) တောင်ကုန်းကြီး ၉ ကုန်း

(၁) သတ္တာဘုမ္မိတောင်ကုန်း

(၂) သုရိဒတ္တတောင်ကုန်း

(၃) ပေါက္ခရာဝတီတောင်ကုန်း

(၄) သီဟရာဇာတောင်ကုန်း

(၅) တမ္ပာကုတ္တတောင်ကုန်း

(၆) တိဂုမ္မတောင်ကုန်း

(၇) သိမ်းကုတ်စရတောင်ကုန်း

(၈) သိမ်းတကုတ်တောင်ကုန်း

(၉) သိဂုံတ္တရတောင်ကုန်း

လေးဆူဓာတ်များဖြင့် ကိန်းဝပ်စံပျော်နေသော ရွှေတိဂုံ
စေတီတော်ကြီးတွင် ထိုမျှမကသော ထူးမြတ်ဆန်းကြယ်သည့်
နေရာထူးများစွာလည်း တည်ရှိနေဦးမှာ ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်သက်တမ်း နှစ်ထောင်ကျော်ကာလတိုင် မြေစိုက်
စေတီကြီးပင် ဖြစ်သော်လည်း ခိုင်ခိုင်မာမာမတ် ကိန်းဝပ်နေ
သည်မှာလည်း စေတီတော်ကြီး၏ ထူးမြတ်သည့်ဂုဏ်ဟု ဆို
နိုင်ပါသည်။

စေတီတော်ကြီးတွင် စာရေးသူ လေ့လာဖော်ပြထား
သော ကိုးဂုဏ် ကိုးဝ ကိုးဌာနထက်မကသော နဝင်းကျေ
အထိမ်းအမှတ်များ ရှိနေမှာဖြစ်၍ ဆက်လက်လေ့လာ မှတ်
သားရဦးမှာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြုမူသူ(ကျမ်းရေး)

မှီငြမ်းမှု

(၁) ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်သမိုင်း၊ ရှေးမူဟောင်း။

(၂) မြတ်ဘုရားရွှေတိဂုံနှင့် အံ့ဖွယ်နှစ်ဆယ့်တစ်ပါး၊ ညွန့်
မောင်ဦး။

(၃) စာရေးသူ၏ လေ့လာမှတ်သားမှုများ။

ကျေးဇူးတော်ဖြင့် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်

နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဆယ်ရီပါရမီ

သစ္စာမသိလို့ရှိရင် ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက
ဟောတယ်နော်၊ သစ္စာမသိကြလို့ရှိရင် မင်းတို့ခန္ဓာကိုယ်တွေ
ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်တည်း
ဟူသော အမြင်နဲ့ ပြောရလို့ရှိရင်ကွာတဲ့ ကောင်းကင်မြောက်
တဲ့ တုတ်လို ဖြစ်မယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်မတုံး (ကောင်းကင်မြောက်
တဲ့တုတ်လို ဖြစ်မှာပါ ဘုရား)။ ကောင်းကင်မြောက်တဲ့တုတ်
လို ဖြစ်မယ်တဲ့။

တုတ်ဆိုတာ အရင်း၊ အဖျားရှိတယ်၊ အရင်း၊ အဖျား
ရှိတော့ကို မြှောက်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ကျချင်တဲ့ဘက်က
ကျမယ်။ အမြဲတမ်းပုံသေ မှန်းခြေကိုက်ရှိရဲ့လား (မရှိပါ
ဘုရား)။

ဘယ်နှယ်ကြောင့် မှန်းခြေကိုက် မရှိပါလိမ့်မတုံးလို့
မေးတဲ့အခါကျလို့ရှိရင်ဖြင့်တဲ့ ကိုယ်၏ လက်ဆအတိုင်း
ကျချင်သလို ကျပြီးသကာလ အရင်းကျလိုက်၊ အဖျားကကျ
လိုက်၊ အလယ်က အဖုကလေးရှိရင်လည်း အလယ်ကကျ
လိုက်၊ ကိုစောမောင် ကျချင်သလို ကျနေမှာပဲ (မှန်ပါ)။

ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကျချင်သလို ကျမလေလို့ ဘုန်းကြီး
တို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက မေးလို့ရှိရင်ဖြင့် မမြဲလို့ (မှန်ပါ)။
သဘောကျပြီလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။

ဘာပဲလုပ်နေနေ သစ္စာမသိသေးရင် ခင်ဗျားတို့
သံသရာထဲမှာ ကျချင်သလို ကျလိမ့်မယ်၊ မမြဲသေးဘူးသာ
မှတ် (မှန်ပါ)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

သစ္စာမသိရင် ကိုယ်ကျိုးနည်းမယ်

သစ္စာမသိသေးရင် သံသရာထဲမှာဖြင့် နတ်ဖြစ်လို့
လည်း ဒီတစ်ခါ ရှုံးရရှာတယ်။ နောက်တစ်ခါ နတ်ကနေပြီး
သကာလ အဝီစိငရဲကိုလည်း ကျချင်လည်း ကျသွားမှာပဲ။
အဖျားက ကျချင်လည်း ကျသွားမှာပဲ။ မောင်နိုင် မြဲပါမလား
(မမြဲပါ ဘုရား)။

အဲဒါတွေ သေသေချာချာ စဉ်းစားတော့မှ ဩော်-
သစ္စာမသိလို့ရှိရင်ဖြင့် ကိုယ်ကျိုး အကြီးအကျယ် နည်းပါပေါ့
လား (မှန်ပါ)။ မောင်နိုင်၊ သစ္စာမသိရင် (ကိုယ်ကျိုး အကြီး
အကျယ် နည်းပါတယ် ဘုရား)။

ကိုယ်ကျိုး အကြီးအကျယ် နည်းပါပေါ့လား ဆိုတဲ့
ဥစ္စာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သစ္စာမသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် လုပ်နေတဲ့
အလုပ်ဟာ ကိုစောမောင် စဉ်းစားကြည့်၊ မောင်နိုင် စဉ်းစား
သကြည့်၊ ဒကာကြီးလှိုင် စဉ်းစားကြည့်၊ ပေါ်ပါလိမ့်မယ်နော်

(မှန်ပါ)။ ဒီသားမယားနဲ့ပဲ လူပြည်၊ နတ်ပြည် ရောက်ချင်တယ်။

မောင်နိုင်၊ သစ္စာသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် လူတာလား၊ သစ္စာ
မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် လူတာလား (သစ္စာမသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် လူတာပါ
ဘုရား)။ လူပြည်၊ နတ်ပြည် ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဇာတိ၊ ဇရာ၊
မရဏ လာရမှာလား၊ မလာရမှာလား (လာရမှာပါ ဘုရား)။
ဩော် - တို့ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏကို ပန်းနဲ့ဝယ်ယူတယ်ဆိုတဲ့
အဓိပ္ပာယ်လည်း မရောက်ဘူးလား (ရောက်ပါတယ် ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ယခုလက်ရှိ ခန္ဓာကြီး၊ ပန်းလျှံတဲ့ ခန္ဓာကြီးက
လည်း ကိုစောမောင်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ဘာသစ္စာလဲ (ဒုက္ခ
သစ္စာပါ ဘုရား)။ အို၊ နာ၊ သေ ရှိတယ် (မှန်ပါ)။ ၉၆ ပါး
ရောဂါတွေကော (ရှိပါတယ် ဘုရား)။

ဒီဒုက္ခသစ္စာ ရှိလျက်နဲ့ ဒီပန်းတစ်ပွင့်နဲ့ လူပြည်၊ နတ်
ပြည် ရချင်တယ်ဆိုတော့ ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့ပဲ ဒုက္ခသစ္စာ ဝယ်ယူ
တယ် (မှန်ပါ)။ လက်ဆောင် ထိုးပြီးသကာလ အသေခိုင်းတဲ့
ဖြစ်စဉ်သမားနဲ့ တူနေတယ် (မှန်ပါ)။ ဦးဘကလေး မတူဘူး
လား (တူပါတယ်)။ အခု အသေရှိလျက်နဲ့ အသေရှာတဲ့
အဓိပ္ပာယ် ဒကာကြီးလှိုင် ရောက်၊ မရောက် (ရောက်ပါတယ်
ဘုရား)။

ဒါ ဘာတုံးဆိုတော့ နောက်လာမည့် “ဇာတိဝိ ဒုက္ခ
သစ္စံ ဇရာဝိ ဒုက္ခသစ္စံ မရဏသ္မိ ဒုက္ခသစ္စံ” ဆိုတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာ
မသိလိုက်တာ (မှန်ပါ)။ မသိလိုက်တဲ့အတွက် ကိုစောမောင်
ဘာတွေရသတုံး (ဒုက္ခတွေ ရပါတယ် ဘုရား)။

ဒါက မသိဘူးဆိုတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက ပြုန်းခနဲ
တော့ မရှင်းပေဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ခန္ဓာ ဒုက္ခသစ္စာ မသိမှုက
ရှေ့ကျနေတာနဲ့ နောက်ခန္ဓာလည်း မသိတော့ဘူး (မသိပါ
ဘုရား)။ ဒကာကြီးလှိုင် ပေါ်ပလား (ပေါ်ပါပြီ)။ ကိုဝတို့
ပေါ်ပြီနော် (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

ကိုယ့်ခန္ဓာကို ဒုက္ခသစ္စာလို့ မသိတော့ ဟို... လာ
လတ္တံ့ ခန္ဓာကြီးကို သူက သိသေးရဲ့လား (မသိပါ ဘုရား)။
ဒါဖြင့် သစ္စာမသိတဲ့အတွက် ခုနင်က ကောင်းကင်မြောက်
လိုက်တဲ့ တုတ်လို ဒုက္ခသစ္စာထဲပဲ ပြန်ကျတယ် (မှန်ပါ)။

အပါယ်ဒုက္ခသစ္စာထဲ ပြန်ကျလိုက်၊ သုဂတိ ဒုက္ခသစ္စာ
ထဲ (ပြန်ကျလိုက်ပါ ဘုရား)။ ဘယ်သစ္စာက သုခပါသေး
သတုံး (မပါပါ ဘုရား)။

ဒါ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီအလုပ်တွေကို တွင်တွင်ကြီး
လုပ်နေပါလိမ့်မတုံး၊ လုပ်နည်း၊ ဒီပြင် ပြောင်းပါဦးတော့လား။
ဒီပန်းတစ်ပွင့်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ရအောင် လုပ်ချင်လို့ရှိရင် အရသားနဲ့

www.burmeseclassic.com

ဘယ်နှယ်ကြောင့် လူတွေ၊ နတ်တွေ၊ ဗြဟ္မာတွေ ထည့်ချင်
ပါလိမ့်မတဲ့လို့ အမေးထုတ်လို့ရှိရင်ဖြင့် မောင်နိုင် ပေါ်ပါပြီ
(ပေါ်ပါပြီ)။ ဘာမသိလို့တဲ့ (သစ္စာမသိလို့ပါ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒီသစ္စာကွယ်ရင် ခင်ဗျား
တို့မှာ သံသရာခရီးသည်ဘဝ မဆုံးတော့ဘူး (မှန်ပါ)။ သစ္စာ
ကွယ်ရင် (သံသရာခရီးသည်ဘဝ မဆုံးတော့ပါ ဘုရား)။
ဒါဖြင့် ကိုဝတို့ အကြီးအကျယ် လုပ်ဖို့ကောင်းတယ် (မှန်ပါ
ဘုရား)။ အကြီးအကျယ် လုပ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ ပေါ်ကြ
ပလား (ပေါ်ပါပြီ)။

သစ္စာသိအောင် လုပ်စမ်းပါ

ဒါကြောင့် ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အင်
မတန် ဟောရှာပါတယ်။ သစ္စာများကွာ သိအောင်လုပ်စမ်း
ပါဟ။ တစ်နေ့ လုံအချက်သုံးရာထိုး၊ အသက်တစ်ရာနေတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ထိုးပစ္စေကွ၊ တစ်နေ့ သုံးရာ သုံးရာ၊ နောက်ဆုံး
ပိတ်မှာ သစ္စာပြောမယ်ဆိုရင် ခံသာခံလိုက်လို့ တစ်နေ့က
ပြောလိုက်သေးတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။

သစ္စာမသိလို့ရှိရင် လည်လှီးသေရမည့် ဘဝတွေ၊
သူများပါးစပ်ထဲမှာ သေရမည့်ဘဝတွေနဲ့ စာလိုက်လို့ရှိရင်
ကွာတဲ့ လုံအချက် သုံးရာ သုံးရာဆိုတာ မပြောပလောက်
ပါဘူး၊ ရေတွက်လို့ ရပါသေးတယ် (မှန်ပါ)။ နောက် အသေ
ဆိုးတွေဟာ ရေတွက်လို့မရဘူး (မှန်ပါ)။

ဦးဘကလေး ဘယ်လောက်ဆိုးရွားသလဲ (ဆိုးရွားပါ
တယ် ဘုရား)။ ဒါကြောင့် ဒီဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဒီသစ္စာ
အကြီးအကျယ် ပြောနေတာ ခိုင်မိပလား (ခိုင်မိပါပြီ ဘုရား)။
သစ္စာမသိတာလောက် လောကကြီးထဲ ဆိုးရွားတာဖြင့် ဘာမှ
မလုပ်တတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အဓိပ္ပာယ်ရောက်တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။
မရောက်ဘူးလား (ရောက်ပါတယ် ဘုရား)။

လှူလည်း မလှူတတ်ဘူး၊ ပေးလည်း မပေးတတ်ဘူး၊
ကမ်းလည်း မကမ်းတတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း ဘာမှန်း
မသိဘူးဆိုတော့ စုံလုံးကန်းကျနေတယ် (မှန်ပါ)။ သဘော
ပါလား (ပါပါတယ် ဘုရား)။ စုံလုံးကန်းကျတော့ကို ဘယ်
နှယ်ဖြစ်နေသတဲ့လို့ မေးတဲ့အခါကျတော့ မျက်စိကန်းတွေကို
စုပြီး ဆင်ကိုပြသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအတိုင်း မကျပေဘူးလား
(ကျပါတယ် ဘုရား)။

ဗိုက်စမ်းမိတဲ့လူကလည်း မင်း ဆင်ပြောစမ်းပါလို့
လူတစ်ယောက်က မေးလို့ရှိရင် ဆင်ဆိုတာ အိုးနဲ့တူတယ်

ပြောမှာပဲ (မှန်ပါ)။ ဆင်စစ် သိသေးရဲ့လား (မသိပါ ဘုရား)။
နာမောင်းစမ်းမိတဲ့လူက ဆင်ဆိုတာ နွယ်ကြီးနဲ့တူတယ်လို့
ပြောမှာပဲကိုး။ ခြေထောက်စမ်းမိတဲ့သူကလည်း ဆင်ဟာ
တိုင်ကြီးနဲ့တူတယ်လို့ ပြောမှာပဲ၊ သူ စမ်းမိရာသာ သူပဓာန
ထားလိမ့်မယ်၊ သစ္စာ မသိလို့ (မှန်ပါ)။

အဲဒီလောက်ကျအောင် ခင်ဗျားတို့ ဆိုးရွားသွားလိမ့်
မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရှင်းကြပါပြီ (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။ ဒါဖြင့်
သစ္စာသိအောင်လုပ်ဖို့ အရေးဟာဖြင့် အလွန်ကြီးတော့တယ်
ဆိုတာဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ဘာမှ ဆင်ခြေလဲမနေနဲ့တော့၊ ဘုရားက
အရေးအကြီးဆုံးတရားလို့ ဟောတယ်လို့ မှတ်လိုက် (မှန်ပါ)။
ဒကာကြီးလှိုင် အရေးအကြီးဆုံး တရားဆိုတာ ရှင်းပြီနော်
(ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

အဲဒီတော့ သစ္စာမသိတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက
တို့ကံတွေ လုပ်နေတာပဲ၊ ကံတွေ အမျိုးမျိုးလုပ်နေတာပဲ။
တို့ ဒါနကံတွေ၊ သီလကံတွေ အမျိုးမျိုးလုပ်ပြီး သကာလ
နေတာပဲ။ ဒါတွေ နိဗ္ဗာန်မရောက်ဘဲ ရှိပါ့မလားလို့ ဒကာ၊
ဒကာမတွေက ဆင်ခြေလဲချင် လဲမယ်၊ မလဲပေဘူးလား
(လဲပါတယ် ဘုရား)။

လဲတဲ့အခါကျတော့ ဘုန်းကြီးကလည်း အကိုးအကား
ကလေး ထုတ်ပြပြီး ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို ရှင်းပြပါမယ်နော်
(မှန်ပါ)။

နိဗ္ဗာန်သည် ကံက လုပ်ထားတာ မဟုတ်

ရှင်းပြတော့ မိလိန္ဒမင်းကြီးက ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ ရှင်နာဂ
သိန်ကို မေးတယ်။ လောကကြီးထဲမှာ ဘုရား... ကံကြောင့်
ဖြစ်တယ်ဆိုတာတွေလည်း ထင်ရှားပါတယ်တဲ့။ လူ့ပြည်က
နတ်ဖြစ်တဲ့ကံတွေ လုပ်လိုက်လို့ရှိရင် နတ်ကောင်ကြီး သွား
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မောင်နိုင် မထင်ရှားဘူးလား (ထင်ရှားပါ
တယ် ဘုရား)။

တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ဟေတု အကြောင်းတွေ
ဆိုတာလည်း အများကြီးရှိပါတယ်တဲ့။ ဥတုကြောင့်ဖြစ်တဲ့
သစ်ပင်တွေ၊ တောင်တွေကော မရှိဘူးလား (ရှိပါတယ်
ဘုရား)။ လောကကြီးထဲမှာ ဒီအကြောင်းရှိတဲ့အကြောင်း
သုံးကြောင်း တပည့်တော် နားလည်ပါတယ်တဲ့။ အကြောင်း
မရှိဘဲနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ တရားကို တပည့်တော် သိချင်တယ်တဲ့။
ကတ်တာလို့လည်း မဆိုနဲ့ ကို့စောမောင် (မှန်ပါ)။ အဓိပ္ပာယ်
ပေါ်စေချင်လို့ မေးရှာတာ (မှန်ပါ)။

www.burmeseclassic.com

လောကကြီးထဲမှာ ကံကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း တပည့်တော် သိပါတယ်တဲ့။ နတ်ပြည်တွေ ဘာတွေ ဆိုတာ ဘုံတွေလည်း ကံကဆောက်တာပဲ။ အကောင်အထည်တွေ လည်း ကံကပဲ လုပ်ပေးတယ်ဆိုတာ တပည့်တော် သိပါတယ် တဲ့။ ဒီပြင် ရုပ်နာမ်တွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း သဟဇာတ တကွ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်နေတယ်ဆိုတာ တပည့်တော် သိပါတယ်။ သစ်ပင်၊ ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင် တွေဟာ ဥတုကြောင့်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ တပည့်တော် သိပါတယ်။

အဲဒီ အကြောင်းသုံးခု လွတ်ပြီး ရှိနေတဲ့ တရား အကြောင်း သုံးခုလွတ်တဲ့တရား ပြောစမ်းပါ။ ကံကလည်း မပါဘူး။ ဟေတု အစရှိသည်လည်း မပါဘူး။ ဥတုတည်း ဟူသော အကြောင်းလည်း မပါဘဲဖြစ်တာ အရှင်ဘုရား ပြောစမ်းပါဆိုတော့ ဒကာကြီးလှိုင် မေးကွက်က အတော်စေ့တယ် (စေ့ပါတယ် ဘုရား)။

အဲဒီမှာ ဟိုက ဖြေလိုက်တယ်။ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် က ဒကာကြီးတဲ့၊ ဟာလာဟင်းလင်းဆိုတဲ့ ကောင်းကင်ကြီး ဟာ ဘယ်သူမှ လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကံက လုပ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကိုစောမောင် ဟာလာဟင်းလင်း ကောင်းကင်ကြီးဟာလေ (မှန်ပါ)။ ခင်ဗျားအထက်က ကောင်းကင် မရှိဘူးလား (ရှိပါတယ် ဘုရား)။ အဲဒီအမိုး ဒီဘက်ကြားထဲရှိတဲ့ ကောင်းကင်ပေါ်ဗျာ (မှန်ပါ)။ ဘယ်သူ လုပ်ထားတာလို့ ဆိုမတုံး (ဘယ်သူမှ လုပ်ထားတာ မဟုတ်ပါ ဘုရား)။

ဘယ်သူ လုပ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဟေတု လုပ်ထားတာလား၊ နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်း လုပ်ထားတာလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ သဘောကျပြီလား (ကျပါပြီ)။ ဒါဖြင့် ဥတုက လုပ်ထားတာလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။

ဒါဖြင့် ကောင်းကင်ဟာ အကြောင်းသုံးပါး မလွတ်ဘူးလား (လွတ်ပါတယ် ဘုရား)။ ဒါတင် မကသေးဘူး၊ ဒကာကြီးတို့ နိဗ္ဗာန်ဟာ ကံကလုပ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သိပ်လား (ပေါ်ပါပြီ)။ ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဟာ ကံကလုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာကြပလား (သေချာပါပြီ ဘုရား)။

ကိုဝတို့ စဉ်းစားရမယ်၊ ကိုပေါ်တို့က စဉ်းစားရမယ်။ လုပ်ထားရင် ကံပျက်ရင် ပျက်မယ် (မှန်ပါ)။ ဘာပြုလို့ ကံက ကံကုန်လို့ စုတေတယ် ပြောကြတယ် (မှန်ပါ)။ ကိုဝ

သဘောပါပလား (ပါပါပြီ)။ ကံကလုပ်ရင် ကံကုန်ရင် ဘာဖြစ်မလဲ (ပျက်ပါမယ် ဘုရား)။ ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဟာ ကံကလုပ်ထားတာ မဟုတ်ပါရဲ့လား (မဟုတ်ပါ ဘုရား)။

ဘာကြောင့်တဲ့၊ ဓုဝနိဗ္ဗာန်၊ နိစ္စနိဗ္ဗာန်၊ အမြဲတမ်း ခိုင်မြဲတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဖြစ်နေတော့ ကံနဲ့ကော စပ်သေးရဲ့လား (မစပ်ပါ ဘုရား)။ ကိုစောမောင် ဟေတုအစရှိသော အကြောင်းတွေနဲ့ကော (မစပ်ပါ ဘုရား)။ ဥတုနဲ့ကော (မစပ်ပါ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်သည်ကားလို့ ဆိုလို့ရှိရင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကံ၊ ဥတု သဟဇာတ အစရှိသည် လွတ်ပြီးသကာလ ဖြစ်တဲ့တရား (မှန်ပါ)။ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ)။ ဒါဖြင့် ကျုပ်ဖြင့် ကျုပ်ကံနဲ့ကျုပ်ပဲ ရောက်ရမှာပဲဆိုတဲ့ အသွားဟာ မောင်နိုင် သွားပြီ (မှန်ပါ)။ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ)။

သူလုပ်ထားတာဖြင့်လည်း သူက အကြောင်းဆိုလို့ ရှိရင် ဟိုက အကျိုးဖြစ်ရမယ် (မှန်ပါ)။ သူအကြောင်းဖြစ်လို့ ရှိရင်လည်း ကိုစောမောင်က စဉ်းစား၊ ကံကုန်လို့ ကုန်ရဦးမှာပဲ (ကုန်ရပါမယ် ဘုရား)။ ဒီလိုကုန်တဲ့တရားကော မဟုတ်ဘူးလား (မဟုတ်ပါ ဘုရား)။ ဒကာကြီးလှိုင် သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။ နောက်က ဒကာ၊ ဒကာမတွေ (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

နိဗ္ဗာန်ဟာ ကံနဲ့စပ်ရဲ့လား (မစပ်ပါ ဘုရား)။ ကံလုပ်ထားတာလို့ ဆိုနိုင်မလား (မဆိုနိုင်ပါ ဘုရား)။ မဆိုနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဥတုတို့ လုပ်ထားတာကော (မဟုတ်ပါ ဘုရား)။ ဥတုတို့ လုပ်ထားလို့ရှိရင်လည်း ကမ္ဘာမီးလောင်တော့ ဥတုကနေ ဖျက်ချတော့ ပါသွားမှာပေါ့ (မှန်ပါ)။ မပါပေဘူးလား (ပါပါတယ် ဘုရား)။

ဒီပြင် သဟဇာတ၊ ဟေတု အစရှိသော အကြောင်းတွေက လုပ်ထားတာလို့ကော ကိုစောမောင်က ဆိုချင်သေးသလား (မဆိုချင်ပါ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ကံ၊ ဟေတု အစရှိသော အကြောင်းတွေက မလုပ်နိုင်ခြင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန်ဟာ ကံပျက်လို့လည်း မပျက်ပါဘူး (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။

နတ်ပြည် ဘုံတွေ ပေါက်တယ်၊ ကံကုန်တော့ ဘုံပျောက်တယ် (မှန်ပါ)။ ခန္ဓာပျောက်တယ်၊ မပျောက်ဘူးလား (ပျောက်ပါတယ် ဘုရား)။

အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ဒီပြင်ဟာတွေကတော့ဖြင့်တဲ့ မမြဲဘူးဆိုတဲ့ဥစ္စာ သိနေတော့ နိဗ္ဗာန်က ဘယ်အကြောင်း နှင့်မှ၊ ဘယ်သူလုပ်ထားတာမှ မဟုတ်သောကြောင့် မြဲတယ် (မှန်ပါ)။

နိဗ္ဗာန်ကို လုပ်ထားတဲ့အကြောင်း မရှိပါ

အဲဒါကြောင့် အဲဒီ နိရောဓသစ္စာကို ခင်ဗျားတို့ အရ ကြိုးစားရမယ် (မှန်ပါ)။ သူ့ကို လုပ်ထားတဲ့အကြောင်း မရှိဘူး (မှန်ပါ)။ ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ)။

လုပ်ထားတဲ့အကြောင်း (မရှိပါ ဘုရား)။ လုပ်တဲ့ အကြောင်း ရှိလို့ရှိရင် ဒီအကြောင်းကုန်ရင် အကျိုးကုန်မယ် (မှန်ပါ)။ မကုန်ပေဘူးလား (ကုန်ပါတယ် ဘုရား)။ အဲဒါဖြင့် ဒီလိုကုန်တဲ့ တရားမျိုးကော ဟုတ်ပါရဲ့လား (မဟုတ်ပါ ဘုရား)။

အဲဒါကြောင့် ဒီနိဗ္ဗာန်ကို နိရောဓသစ္စာလို့ ခေါ်ပါတယ် (မှန်ပါ)။ နိဗ္ဗာန် ဘာသစ္စာခေါ်မယ် (နိရောဓသစ္စာ ခေါ်ပါတယ် ဘုရား)။ နိရောဓသစ္စာလို့ ခေါ်တယ်ဆိုတာ ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ)။ ကိုစောမောင် (ရှင်းပါပြီ)။ ကဲ- ဒါဖြင့် အဲဒီနိရောဓသစ္စာကြီးဟာ ကံကလည်း လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဥတုလုပ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဟေတု အစရှိသည်တို့ကလည်း လုပ်ထားတာ မဟုတ်တော့ ရှိလည်းရှိတယ်။ အမြဲတမ်းရှိတယ် ကိုစောမောင် (မှန်ပါ)။

ဘယ်နှယ်ကြောင့် တပည့်တော်တို့ မရောက်၊ မတွေ့၊ မမြင်ကြပါလိမ့်မလဲလို့ ကိုပေါ်တို့၊ ကိုဝတို့က မေးမယ်ဆိုရင် မေးစရာကြီးပဲ (မှန်ပါ)။ မေးစရာ မကောင်းဘူးလား (ကောင်းပါတယ် ဘုရား)။ ဒါဖြင့် အခု ပြောလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကော ကိုစောမောင် ရိပ်မိပလား (ရိပ်မိပါပြီ ဘုရား)။ ကံနဲ့ မစပ်ဘူးလား (မစပ်ပါ ဘုရား)။ မစပ်ဘူးဆိုတာ သေချာပလား (သေချာပါပြီ)။

အဲဒါကြောင့် ဒီဒကာ၊ ဒကာမတွေကလည်း ဩော်-နိဗ္ဗာန် ကံက လုပ်ထားတာပဲ။ သို့သော်လည်း ကံတွေက ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတွေကလည်း နည်းတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေ လုပ်လို့ရှိရင် ဟိုအကျိုး နိဗ္ဗာန်ရလိမ့်မယ်လို့ သွားပြီးမယူလိုက်ပါနဲ့။ ကံက လုပ်ထားတဲ့ နိဗ္ဗာန် မဟုတ်လို့ ကံအကျိုးမဟုတ်ဘူး (မှန်ပါ)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

ကံအကျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတွေက ပြောင်းပြီး သေသေချာချာ မှတ်လိုက်တော့ ဉာဏ်အကျိုးပဲဟေ့ (မှန်ပါ)။ ပေါ်လာပြီ (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။ ကံအကျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုရင် (ဉာဏ်အကျိုးပါ ဘုရား)။ ဉာဏ်၏ အကျိုးတရား (မှန်ပါ)။ မဆိုနိုင်ဘူးလား (ဆိုနိုင်ပါတယ် ဘုရား)။

ဉာဏ်က ပို့မည့် နိဗ္ဗာန်

ကံအကြောင်းတရားကြောင့်တော့ မဆိုဘူး (မှန်ပါ)။ ဉာဏ်အကြောင်းတရားကြောင့်တော့ (ဆိုင်ပါတယ် ဘုရား)။

ကိုစောမောင် နိဗ္ဗာန်သွားချင်ရင် ခင်ဗျား ဉာဏ်စခန်း အလုပ် လုပ်ရလိမ့်မယ် (မှန်ပါ)။ နောက်က ဒကာ၊ ဒကာမတွေ (ဉာဏ်စခန်းအလုပ် လုပ်ရပါမယ်)။ ဉာဏ်နဲ့ လုပ်ရလိမ့်မယ်နော် (မှန်ပါ)။ ကိုစောမောင်၊ ဒါလည်း ဉာဏ်က လုပ်ထားတဲ့ နိဗ္ဗာန်တော့ မဟုတ်ဘူးနော် (မဟုတ်ပါ ဘုရား)။ ဉာဏ်က ပို့မည့်နိဗ္ဗာန်သာ ဖြစ်တယ်။ သူ့မှာ ဘယ်သူမှ လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး (မှန်ပါ)။ နို့နို့ ဉာဏ်ပျက်ရင် သူပျက်ဦးမယ်၊ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။

အဲဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်ဆိုတာသည် ကံလမ်းလား၊ ဉာဏ်လမ်းလားလို့ မေးကြလို့ရှိရင် ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ကံပို့မှာလား၊ ဉာဏ်ပို့မှာလား ဆိုတာ သေသေချာချာ ဝေဖန်ပါ (ဉာဏ်ပို့မှာပါ ဘုရား)။ ဩော်- ဒါဖြင့် ဉာဏ်စခန်း သိပ်အရေးကြီးလာပြီဆိုတာ ကိုပေါ်တို့၊ ကိုဝတို့ ပေါ်ပြီ (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။ ရှင်းကြပြီလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

နိဗ္ဗာန် ကံလမ်းလား၊ ဉာဏ်လမ်းလား မေးရင် (ဉာဏ်လမ်းပါ ဘုရား)။ ဉာဏ်လမ်းနော် (မှန်ပါ)။ အဲဒါ ကိုပေါ်တို့ လူစုက ယောင်ချာချာလုပ်ပြီးသကာလ သူများပြောတာနဲ့ မင်မှာ ကံတွေ နည်းတာတွေ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မင်းတော့ သေချာပါပြီဆိုပြီး ပြောမနေနဲ့ဦး။ ကံလုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပြီ မဟုတ်လား (သေချာပါပြီ ဘုရား)။

ကံလုပ်ရင်၊ ကံပျက်ရင် (ပျက်ပါတယ် ဘုရား)။ ဒီလို ပျက်တဲ့ပစ္စည်းမျိုးလား (မဟုတ်ပါ ဘုရား)။ ကောင်းကောင်း ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။ အေး၊ ဒါကြောင့် ကံက ဥပတ္တမ္မကသာ ဖြစ်တယ် ကိုစောမောင်။ အထောက်အပံ့ပဲ (မှန်ပါ)။ နိဗ္ဗာနပစ္စယော - နိဗ္ဗာန်၏ အထောက်အပံ့သည်၊ ဟောတု - ဖြစ်စေသတည်း။ ကိုဝ - ဒီလို မလာဘူးလား (လာပါတယ် ဘုရား)။ ဒါဖြင့် အထောက်အပံ့ပဲ၊ သူက အရောက်လား၊ အထောက်အပံ့လား (အထောက်အပံ့ပါ ဘုရား)။

အထောက်အပံ့ပဲဆိုတာ မသေချာဘူးလား (သေချာပါတယ် ဘုရား)။ အေး၊ ဒါတွေလည်း စဉ်းစားတော့မှ ဩော် - ကံထဲ ဉာဏ်စွက်ဦးမှ ရမှာပါကလား (မှန်ပါ)။ ဘယ်လိုမှတ်ကြမယ် (ကံထဲ ဉာဏ်စွက်ဦးမှ ရမှာပါ ဘုရား)။

ကံထဲ ဉာဏ်စွက်ဦးမှ ရမယ်ဆိုတာကလည်း သေသေချာချာ မှတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်နော် (မှန်ပါ)။

ကိုင်း- ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကြီးဟာ ကံလုပ်ထားတာလည်း မဟုတ်၊ ဥတုလုပ်ထားတာလည်း မဟုတ်၊ ဟေတု အစရှိသည် လုပ်ထားတာလည်း မဟုတ်သောကြောင့် သဘာဝဓမ္မ ရှိနေ တဲ့သဘော (မှန်ပါ)။ ဒါဖြင့် တစ်ယောက်တလေ မျက်စိ လည်ပြီး တိုးမိဖို့ မကောင်းဘူးလားဆိုတဲ့ စကားမျိုးလည်း လောက သုံးမယ်ဆို သုံးနိုင်တယ် (မှန်ပါ)။ မသုံးနိုင်ဘူးလား (သုံးနိုင်ပါတယ် ဘုရား)။

နောက်က ဒကာ၊ ဒကာမတွေ မသုံးနိုင်ဘူးလား (သုံး နိုင်ပါတယ် ဘုရား)။

ဉာဏ်၏လက္ခဏာ ပြောပါမယ်

သုံးနိုင်တော့ ဘုန်းကြီး ရှင်းပြပါမယ်တဲ့။ မိလိန္ဒမင်းကြီး ကလည်း မေးတယ် ကိုစောမောင် (မှန်ပါ)။

အရှင်ဘုရား၊ ဉာဏ်၏ လက္ခဏာ ပြောစမ်းပါတဲ့၊ ဉာဏ်မေးတာကိုး၊ ခုနက်က နိဗ္ဗာန်မေးပြီးပြီ (မှန်ပါ)။ ဉာဏ် မေးလာပြန်တယ် ကိုဝရေ (မှန်ပါ)။ ဉာဏ်မေးလာတော့ ဉာဏ်၏လက္ခဏာ ပြောစမ်းပါဦးဘုရားတဲ့ (မှန်ပါ)။

အို- ဒကာကြီး၊ ဉာဏ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာသည်ကားလို့ ဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့်တဲ့ ထိုးထွင်းသိမြင်တဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိရှိတယ်၊ ဥပမာ ကလေး ဆောင်စမ်းပါဦး ဘုရားတဲ့ (မှန်ပါ)။

ဒကာကြီး မှောင်ထဲမှာ မီးထွန်းလိုက်ပါ။ မှောင်ထဲမှာ မီးထွန်းလိုက်တဲ့၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေနော် (မှန်ပါ)။ မှောင်ထဲ မီးထွန်းလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဒီမီးလည်းရောက်ရော အမှောင်ကော (ပျောက်ပါတယ် ဘုရား)။ အလင်းကော (ရောက်ပါတယ် ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ဒီမီးသည်ကားလို့ဆိုရင် အလင်းပေးတာလည်း သူပဲ၊ အမှောင်ပျောက်တာလည်း သူပဲ (မှန်ပါ)။ ရှိတဲ့ပစ္စည်း အဲဒီအမှောင်အောက်မှာ ရှိနေတဲ့ပစ္စည်းကို မြင်အောင်ပြတာ လည်း ဘယ်သူပါလိမ့် (မီးပါပဲ ဘုရား)။

ဟာ- မီးဟာ ကိုဝ တော်တော်အရေးကြီးပါကလား (ကြီးပါတယ် ဘုရား)။ တိုပေါ် ဘယ်နှယ်တဲ့ (ကြီးပါတယ် ဘုရား)။ အမှောင်ဖျောက်ပေးတာလည်း (မီးပါပဲ ဘုရား)။ အလင်းပေးတာလည်း (မီးပါပဲ ဘုရား)။ အဲဒီအမှောင်အောက် မှာ နဂိုကရှိနေတဲ့ မမြင်တဲ့ပစ္စည်းကို မြင်အောင်ယူပြတာ လည်း (မီးပါပဲ ဘုရား)။

ဉာဏ်၏လက္ခဏာ ဒီအတိုင်းပဲ၊ အဝိဇ္ဇာအမှောင်ကို လည်း ဖျောက်ပေးတယ်၊ ပညာတည်းဟူသော သူ့အရောင်

အလင်းလည်း ထွက်ပါတယ် (မှန်ပါ)။ ရှိနေတဲ့ နိဗ္ဗာန်လည်း ပြပါတယ် (မှန်ပါ)။ ဒီအထဲက ဉာဏ်စခန်းဆိုတာ ပေါ်လာပြီ (ပေါ်လာပါပြီ ဘုရား)။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘယ်လိုပေါ်လာ ပါလိမ့် (ဉာဏ်စခန်း ပေါ်လာပါတယ် ဘုရား)။

ဪ- ဒါဖြင့် တို့ တင်းတိမ်နေတာ မတင်းတိမ်သင့် သေးဘူး (မှန်ပါ)။ ဒါန၊ သီလနဲ့လည်း တင်းတိမ်နေတာ (မတင်းတိမ်သင့်သေးပါဘူး ဘုရား)။ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ သူက အမှောင်ဖျောက်တယ်လို့လည်း မလာဘူး (မှန်ပါ)။ အလင်းပေးတယ်လို့ကော (မလာပါ ဘုရား)။ ရှိတာတွေ ပြတယ်လို့ကော (မလာပါ ဘုရား)။ ဉာဏ်ကမှ လာပါတယ် (မှန်ပါ)။ ပေါ်ကြပြီလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

ဪ- ဒါဖြင့် ဒီဒကာ၊ ဒကာမတွေ မသိတာကို ကိုယ် က အတော်ဖော်ပြောနေရတယ် (မှန်ပါ)။ နို့မဟုတ်လို့ရှိရင် ခင်ဗျားတို့က ကံ အမိ၊ ကံ အဖနဲ့ပဲ ကိုပေါ်တို့က ခပ်ပြီးပြီး သေချင် သေပစ်လိုက်မှာ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ရောက်ပါမလား (မရောက်ပါ ဘုရား)။

မရောက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ အမှောင်က ပျောက်ရဲ့လား၊ (မပျောက်ပါ ဘုရား)။ အလင်းကို ပေးရဲ့လား (မပေးပါ ဘုရား)။ ဒါဖြင့် ရှိတဲ့အထည်ဝတ္ထု ပြပါမလား (မပြပါ ဘုရား)။ ဒါဖြင့် ဘယ်သူကမှ ပြမယ်ဆိုတာ ကိုစောမောင်က ဆုံးဖြတ် ချက်ချ (ဉာဏ်ကမှ ပြပါတယ် ဘုရား)။ ပေါ်ကြပလား (ပေါ် ပါပြီ ဘုရား)။

ဪ- ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို တရားအားထုတ်ကြ စမ်းပါ၊ တရားအားထုတ်ကြစမ်းပါဆိုတာ မတိုက်တွန်းသင့် ဘူးလား၊ တိုက်တွန်းသင့်သလား (တိုက်တွန်းသင့်ပါတယ် ဘုရား)။

(ဆက်ရန်)

ဓမ္မဒါန

မြန်မာ+ကိုရီးယား သာသနာပြုဆရာတော်
ဗနာဗ ခါပီ အရှင်မိမိဇ္ဇာ (ခိုက်ဦး)
ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်

မချစ် မမုန်း အကောင်းဆုံး

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

(ယခင်လမှ အဆက်)

စေတနာနှင့် ကံ

“လက်၌ အနာမရှိလျှင် လက်ဖြင့် အဆိပ်ကို ကိုင်ဆောင်နိုင်၏။ အဆိပ်သည် အနာမရှိသော လက်သို့ အစဉ်မလိုက်။ စေတနာမရှိဘဲ ပြုသောသူ အား မကောင်းမှုကံ မည်သည့် မရှိ” (မြတ်ဗုဒ္ဓ)

“ရဟန်းတို့၊ စေတနာကို ကံဟု ငါဘုရား ဟောတော် မူ၏ (စေတနာဟံ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ဝဒါမိ)” ဟူသော ဘုရား စကားရှိ၏။ ကံဟူ၍ အများပြောနေကြရာတွင် ကံဟူသည် အခြားမဟုတ်၊ အလုပ်ကိုသာ ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ စေတနာပါသည့် အလုပ်သည် ကံမြောက်ပြီး စေတနာမပါသည့် အလုပ်သည် ကံမမြောက်ပေ။ ကံမြောက်လျှင် အကျိုးသက်ရောက်မှုလည်း ရှိမည်ဖြစ်ပြီး ကံမမြောက်လျှင်ကား အကျိုးသက်ရောက်မှု လည်း ရှိလာမည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ကောင်းသည့်အလုပ်ဖြစ်စေ၊ မကောင်း သည့်အလုပ်ဖြစ်စေ စေတနာပါပါဖြင့် လုပ်သည့်အလုပ်သာ ကောင်းကံ၊ မကောင်းကံများ ဖြစ်တတ်သဖြင့် အလုပ်လုပ် သည့်အခါ စေတနာကို အလေးထားကြရန် တိုက်တွန်းကြ ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် မကောင်းသည့်အလုပ်များတွင် စေတနာမပါမိကြစေဘဲ ကောင်းသည့်အလုပ်များတွင်ကား စေတနာထား လုပ်ကြရန် အသိစကားပါကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

စင်စစ် သတ္တဝါမှန်သမျှသည် ဘဝနေရေးများအတွက် လှုပ်ရှားနေကြရ၏။ လှုပ်ရှားနေခြင်းသည် အလုပ်လုပ်နေခြင်း လည်း ဖြစ်၏။ အလုပ်လုပ်သည့်အခါ ကိုယ်ဖြင့်လည်း လုပ် တတ်ကြ၏။ နှုတ်ဖြင့်လည်း လုပ်တတ်ကြ၏။ စိတ်ဖြင့်လည်း လုပ်တတ်ကြ၏။ မည်သည့်အမှုအရာ၊ မည်သည့်အသွင်ဖြင့် ပြုလုပ်သည်ဖြစ်ပါစေ ထိုလုပ်သည့်အလုပ်များတွင် စေတနာ က ခြယ်လှယ်ပေးထားတတ်၏။ ထိုစေတနာသည် အလုပ် လုပ်သူများအား အမြဲခြယ်လှယ်နေတတ်သဖြင့် ကောင်းသည့် အလုပ်များ လုပ်သည့်အခါတွင်လည်း စေတနာက ထောက်ပံ့ ပေးနေပြီး မကောင်းသည့်အလုပ်များ လုပ်သည့်အခါတွင် လည်း စေတနာက အားပြုပေးနေပေ၏။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ကောင်းသည့်အလုပ် လုပ် နေသော်လည်း ကောင်းသည့်စေတနာက လွှမ်းမိုးထားသဖြင့် လုပ်ရပ်မှန်သော်လည်း အကျိုးပေးမမှန်ဘဲ ဖြစ်တတ်သကဲ့သို့ မကောင်းသည့်အလုပ် လုပ်နေသော်လည်း ကောင်းသည့်

စေတနာက လွှမ်းမိုးထားသည့်အခါ လုပ်ရပ်မှားသော်လည်း အကျိုးပေးမမှားဘဲ ဖြစ်နေတတ်၏။ အရင်းစစ်သော် ပြုလုပ် သူ၏ စေတနာကြောင့်သာ အကျိုးသက်ရောက်မှု ကွဲပြားကြ ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ထိုစေတနာ၏ သဘောတရားသည် အလုပ်လုပ်သူ များ လက်တွေ့ခံစားသိရှိနိုင်သည့် သဘောတရားမျိုးဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် မကောင်းကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အခါမှသာ အလွန်အကြောက်ကြီးတတ်သည့် ပုထုဇဉ်သတ္တဝါများအနေ ဖြင့် ပို၍ ထင်လွယ် မြင်လွယ်သည့် သဘောတရားမျိုး ဖြစ်ပါ၏။ မကောင်းမှု လုပ်သည့်အခါ စေတနာအား ကောင်း ကောင်းဖြင့် လုပ်မိတတ်သူများသည် အကျိုးတရား ဖြစ်ပေါ် လာသည့်အခါ အကြီးအကျယ် ခံရသည်များ ရှိတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မကောင်းမှုတစ်ခုခုကို လုပ်ဖြစ်နေသော်လည်း စေတနာမပါဘဲ ပြုလုပ်တတ်သည်များ ရှိတတ်၏။ ထိုအခါ မကောင်းမှုကံလည်း မရှိ၊ မကောင်းကျိုး မလာသည်များလည်း ရှိတတ်၏။

ဤသဘောသည် အနာမရှိသောလက်ဖြင့် အဆိပ်ကို ကိုင်သည့် သဘောမျိုးဖြစ်၏။ အဆိပ်သည် အနာရှိသည့် လက်ဖြင့် ကိုင်လျှင် ကိုင်သူကို စပ်ပူခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သော်လည်း အနာမရှိသည့်လက်ဖြင့် ကိုင်လျှင်ကား မည်သည့်ခံစားမှုမျိုးမျှ မဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သကဲ့သို့ မကောင်းမှု အကုသိုလ်အလုပ်ကို လုပ်နေရသူပင် ဖြစ်သော်လည်း လုပ် သည့်အခါ စေတနာမပါလျှင် မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးသက် ရောက်မှုသည် ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမရှိနိုင်သည့် သဘောမျိုးဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် လက်ထက်တော်အခါက ကုတ္တု၊ မိတ္တ အမည်ရသည့် မုဆိုးတစ်ဦး ရှိ၏။ ထိုမုဆိုးသည် သား သမင်များကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ကာ လှည်းဖြင့် လှည့်လည် ရောင်းချရင်း တစ်ချိန်တွင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်း လှည့်လည်ရောင်းချနေသည့် မုဆိုးကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှိ သူဌေးသမီးတစ်ဦးသည် ခြင်ခြင်ချင်းပင် ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုဖြစ်ကာ မိဘများ မသိစေဘဲ လိုအပ်သည့် လက်ဝတ်တန်ဆာများ ယူဆောင်လျက် မုဆိုးနောက်သို့ လိုက်လေတော့၏။

မုဆိုးသည် သူဌေးသမီးကို မလိုက်ရန် ပြောသော် လည်း သူဌေးသမီးက သူမအနေဖြင့် မုဆိုးအပေါ် ချစ်ခင် နှစ်သက်မှုရှိသူဖြစ်ပြီး ယခုလို မုဆိုးနောက်ကို လိုက်လာခြင်း သည် အရှင်ကခေါ်၍ ဇီဝိကခြင်းမဟုတ်ဘဲ မိမိသဘော

ဖြင့်သာ လိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် စိုးရိမ်စရာမရှိကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် မုဆိုးကြီးလည်း သဘောတူလက်ခံကာ သူဌေးသမီး၏ ဗိမာများ မသိရာအရပ်တွင် အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြလေ၏။

မုဆိုးကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး သား ခုနစ်ယောက်အထိ ထွန်းကားခဲ့၏။ မုဆိုးနှင့် သူဌေးသမီးတို့၏ ဘဝသည် မုဆိုးလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသူနှင့် မုဆိုးကြီး ခိုင်းသမျှကို လုပ်မေးရသည့် ဇနီးမယား အဖြစ်ဖြင့်သာ နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြ၏။

သားများ အရွယ်ရောက်ပြီး အိမ်ထောင်အသီးသီးပင် ကျသွားပြီဖြစ်သော်လည်း မုဆိုးကြီး၏ မုဆိုးအလုပ်ကား အဆုံးမသတ်နိုင်သေးပေ။ ထို့အတူ ဇနီးဖြစ်သူ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသမီး၏ မုဆိုးခိုင်းသမျှအလုပ်ကို လုပ်ပေးနေရခြင်း သည်လည်း အဆုံးမသတ်နိုင်သေးပေ။

မုဆိုးအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေရသော မုဆိုးကြီးအား တစ်နေ့တွင် သားများနှင့်အတူ တရားရရန် အကြောင်းဖြစ်လာခဲ့၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ရွှေဉာဏ်တော်တွင်လည်း မုဆိုးနှင့်သားများ၏ တရားရမည့်အကြောင်း ထင်မြင်တော်မူလာ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် မုဆိုးကြီး ထောင်ထားသည့် ကျော့ကွင်း၌ ခြေတော်ရာကို ချထားလိုက်ပြီး သားသမင် မမိစေရန် ဖန်တီးထားလိုက်၏။

သားသမင် ထောင်ထားသည့် ကျော့ကွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည့် မုဆိုးကြီးသည် မိနေကျကျော့ကွင်းတွင် မည်သည့် သားကောင်မျှ မရှိဘဲ ခြေရာကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် ဤခြေရာကြောင့်သာ သားသမင် မမိခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမြင်ကြိမ်းမောင်းကာ ခြေရာပိုင်ရှင်ကို လိုက်ရှာလေ၏။

ထိုသို့ရှာရင်း မနီးမဝေး သစ်ပင်အောက်တွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူသည့် ဘုရားရှင်ကို တွေ့မြင်သွားပြီး မြတ်ဗုဒ္ဓအား မြားဖြင့်ခွင်းရန် လေးကို တင်လေ၏။ သို့သော် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် အလွယ်တကူ တင်နေကျ လေးမှာ မည်သို့မျှ တင်မရဖြစ်နေပြီး အချိန်သာ ကုန်လာခဲ့၏။

အိမ်တွင် ကျန်နေခဲ့သည့် ဇနီးနှင့်သားများ၊ ခွေးမများသည် အချိန်တန်သော်လည်း ပြန်မလာသေးသည့် ဖခင် နောက်သို့ လိုက်လာရင်း ဖခင်နှင့် ဘုရားရှင်တို့၏ အခြေအနေကို သိရှိသွားခဲ့၏။ ထိုအခြေအနေကို မြင်တွေ့ရသည့် ရာဇဂြိုဟ် သူဌေးသမီးသည် မိဘအိမ်တွင် နေစဉ်ကပင်

သောတာပန် တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် ဘုရားရှင်အပေါ် အလွန်ကြည်ညိုရင်းရှိသည့်အလျောက် အဖဘုရားဟု နှုတ်တော်မှ ထုတ်ဖော်ကာ ရိုသေတုတ်ဝပ်စွာ ရှိခိုးကန်တော့လေ၏။

မုဆိုးနှင့်သားသမီးများသည် ဘုရားကို ဘုရားဟု မသိဘဲ မိခင်၏ အဖဟူသည့် အသံအရ အမှန်ပင် သူဌေးသမီး၏ အဖဟူထင်မှတ်ကာ အားလုံး ရိုသေသမူဖြင့် ဦးညွတ်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါမှ ဘုရားရှင်သည် မုဆိုးနှင့်သားများ၊ ခွေးမများအား တရားစကား မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာရသဖြင့် မုဆိုးနှင့်သားများ၊ ခွေးမများသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်သွားကြ၏။

မုဆိုးကြီးနှင့် ဇနီးမယား မိသားစုအားလုံး တရားရသွားပြီးနောက် ထိုအကြောင်းအရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘုရားတပည့်သား ရဟန်းတော်များကြားတွင် ဆွေးနွေးပြောဆိုမှုများ ရှိလာကြ၏။

“မိဘအိမ်တွင် ရှိစဉ်ကပင် သောတာပန်တည်ပြီးသော အမျိုးသမီးသည် မုဆိုးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ မုဆိုးခိုင်းသည့် အလုပ်များဖြင့် အသက်မွေးရမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ မုဆိုးကြီး တောလိုက်ရန်အတွက် မြားယူခဲ့ဆိုလျှင်လည်း ယူပေးရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ လေးယူခဲ့ဆိုလျှင်လည်း ယူပေးရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ ဓား လှံ လက်နက် စသည်ယူခဲ့ဆိုလျှင်လည်း ဆောင်ယူပေးရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ လုပ်ဆောင်ပေးရသည့် ဇနီးမယားသည်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့အသက်ကို သတ်နေခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဆိုလျှင် သောတာပန်လည်း ပါဏာတိပါတက ကျူးလွန်ရာ ရောက်နေကြောင်း” စသည်ဖြင့် ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြ၏။

ထိုရဟန်းတော်များ၏ ဓမ္မသာသနာ့ခိုင်းသို့ ဘုရားရှင် ရောက်တော်မူလာသည့်အခါ မြတ်ဗုဒ္ဓက ထိုအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ -

“ချစ်သား ရဟန်းတို့၊ သောတာပန်မည်သည် သူ့အသက်သတ်ခြင်းကို မပြုကြကုန်၊ ထိုအမျိုးသမီးသည်ကား လင်ယောက်ျားစကားကို လိုက်နာရုံသက်သက်သာ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဤလေးမြားလက်နက် စသည်ကိုယူကာ မုဆိုးကြီးအနေဖြင့် သားသမင် စသည်တို့ကို သတ်ဖြတ်ပါစေ၊ သားသမင်များသည်လည်း ဤလူ့ကံနက်များကြောင့် အလွယ်တကူ သေပါစေ စသည့် စိတ်စေတနာသည် ထိုအမျိုးသမီး

www.burmeseclassic.com

အား မရှိ လက်ဝါးပြင်၌ အနာမရှိလျှင် အဆိပ်ကို ကိုင်သော သူအား အဆိပ်ဝဏ်သည် မဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ အကုသိုလ် စေတနာမရှိခြင်းကြောင့် မကောင်းမှုကို မပြုလိုသောသူ အား လေးလက်နက်စသည်ကို ထုတ်ပေးနေသော်လည်း မကောင်းမှုမည်သည် မဖြစ်နိုင်” စသည်ဖြင့် မိန့်တော်မူကာ-

“လက်၌ အနာမရှိလျှင် လက်ဖြင့် အဆိပ်ကို ကိုင် ဆောင်နိုင်၏။ အဆိပ်သည် အနာမရှိသော လက်သို့ အစဉ် မလိုက်၊ စေတနာမရှိဘဲ ပြသောသူအား မကောင်းမှုကံမည် သည် မရှိ” (မဗ္ဗဒ၊ ပါပဝဂ်၊ ကုက္ကုဋ္ဌမိတ္တမုဆိုးဝတ္ထု)

ဟူ၍ အထက်ပါ တရားစကားကို မိန့်ကြားတော်မူ လိုက်လေ၏။

ဤကား စေတနာသာ ကံမည်ကြောင်း ဘုရားဟော သည့် အထောက်အထား သာကေ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကံဟူသည် အလုပ်ဟုဆိုသော်လည်း ထိုအလုပ် သည် စေတနာအပေါ်တွင် တည်မှီနေသည့် သဘောပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကံဟူသည် စေတနာပင်ဖြစ်ကြောင်း တိုက်ရိုက်ကောက်ယူ ပြောဆိုကြခြင်းဖြစ်၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် စေတနာဖြင့်လုပ်သည့် အလုပ် သည် ကံဖြစ်လာပြီး ကံဖြစ်လာလျှင် အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိလာမည်ဖြစ်သဖြင့် လုပ်သည့်အလုပ်မှန်သမျှတွင် စေတနာ ကို အထူးသတိပြုကြရန် ပြောဆိုကြခြင်းဖြစ်၏။ အဘိဓမ္မာ သဘောအရဆိုလျှင် စေတနာစေတသိကသည် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် နှစ်မျိုးလုံးတွင် စပ်ယှဉ်နေပြီး စိတ်ကို ကုသိုလ် စိတ်၊ အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ရန် စေ့ဆော်နိုင်သဖြင့် စေတနာကို မကောင်းသည့် အကုသိုလ်တွင် မစပ်ယှဉ်မိစေရန် သတိပြု ဆင်ခြင်သင့်ကြောင်း ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

မှန်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လက်တွေ့ဘဝများတွင် အလုပ် လုပ်နေကြသည့် လူအများကို သတိထားကြည့်ပါက စေတနာ ၏ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုကို ကောင်းစွာသိရှိနိုင်ကြ၏။ အချို့သည် ကောင်းသည့်အလုပ်များကို လုပ်နေသော်လည်း စေတနာမပါဘဲ လုပ်နေကြသူများ ရှိတတ်သကဲ့သို့ အချို့ သည် မကောင်းသည့် အလုပ်များကို မဖြစ်မနေ လုပ်နေရ သော်လည်း စိတ်စေတနာမပါဘဲ လုပ်နေကြရသူများလည်း ရှိတတ်၏။

ကောလံသည် အလုပ်ကို လုပ်နေရသော်လည်း စေတနာမပါဘဲ လုပ်နေရသဖြင့် ကောင်းသည့် အကျိုးတရား ထင်ရှားဘဲ ဖြစ်နေကြသူများ၏ အဖြစ်နှင့် မကောင်းသည့်

အလုပ်များကို လုပ်နေရသော်လည်း စေတနာမပါဘဲ လုပ်နေ ရသဖြင့် မကောင်းကျိုးကို မခံစားရဘဲ ဖြစ်နေကြသူများ၏ အဖြစ်သည် စေတနာပါခြင်း၊ မပါခြင်း၏ ကွဲပြားခြားနားမှု တစ်ခုအဖြစ် အထင်အရှား တွေ့မြင်နိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါ၏။

မည်သို့ဆိုစေ အလုပ်လုပ်သူများ၏ အကျိုးသက် ရောက်မှုသည် စေတနာအပေါ် မူတည်၍ ကွဲပြားခြားနားကြ သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဆိုလိုသည်မှာ စေတနာသည် ကံဖြစ်စေသည့် သဘော ရှိသဖြင့် မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို စေတနာကို အလေးဂရုပြုကြရန် ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါ၏။ စေတနာကောင်း လျှင် ကံကောင်းမည်ဖြစ်ပြီး စေတနာဆိုးလျှင် ကံဆိုးမည် ဖြစ်သဖြင့် ကံကောင်းလိုလျှင် စေတနာကောင်းရန်လိုကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ကောင်းသည့်အလုပ်များတွင် စေတနာအပြည့် ထား လုပ်ရင်း ကောင်းကံအပြည့်ရအောင် ကြိုးစားပြီး မကောင်းသည့်အလုပ်များတွင်ကား မလုပ်ဘဲနေနိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သော်လည်း မဖြစ်မနေ လုပ်ရသည့်အခါ စေတနာမပါမိကြရန် သတိပြုဆင်ခြင်၍ မကောင်းကံ မမြောက်အောင် ကြိုးစားရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ စေတနာမပါဘဲ လုပ်ရသည့် အလုပ်များသည် ကံမမြောက်သဖြင့် အကျိုး သက်ရောက်မှုလည်း မရှိနိုင်သောကြောင့် မကောင်းမှုတွင် စေတနာကြည့်ပြီး ကောင်းမှုတွင် စေတနာယှဉ်နိုင်အောင် အားထုတ်သင့်ကြောင့် ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် လူချင်းတူသော်လည်း ကံချင်းမတူဟု ပြောဆိုကြရာတွင် ကံဟူသည် ပြုလုပ်သူ၏ စေတနာသာ ဖြစ်ပြီး ကံမတူခြင်းသည် စေတနာမတူခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အကျိုးပေးလည်း မတူခြင်းဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာ သဘော ပေါက် ဆင်ခြင်ကာ အလုပ်လုပ်သည့်အခါ စိတ်စေတနာကို အရင်းပြု၍ ကောင်းသည့်အလုပ်များတွင် စေတနာအပြည့် ထားလျက် မကောင်းသည့်အလုပ်များတွင် စေတနာမပါမိ အောင် ကြိုးစားကြဖို့ တိုက်တွန်းရင်း အလုပ်ကောင်းတွင် စေတနာကောင်းဖြင့်လုပ်ကာ ကံကောင်းသူများအဖြစ် ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နှစ်ဖြာ ကြီးပွားသူများ ဖြစ်ကြပါစေကြောင်း ဆန္ဒ ပြုလိုက်ရပါသည်။

အားလုံး အနာမရှိသောလက်ဖြင့် ဆားကို ကိုင်နိုင် ကြပါစေ။

အနိုင်အရှုံး

Competition ဟူသော စကားလုံးကို ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း၊ ပြိုင်ဆိုင်ခြင်း၊ ပြိုင်ပွဲ ဟူ၍ မြန်မာပြန်ဆိုကြ၏။ ယှဉ်ပြိုင်မှုကို ပြုကြသည်မှာ အနိုင်၊ အရှုံးကြောင့် ဖြစ်၏။ မည်သည့် ပြိုင်ဆိုင်မှုကို ပြုသည်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးထွက်ပေါ်လာသည့် အဖြေမှာ အနိုင် သို့မဟုတ် အရှုံး တစ်ခုခုပင်ဖြစ်၏။ သရေ ဖြစ်နေလျှင် အဖြေမဟုတ်၊ ပြိုင်ပွဲ၏အဆုံး မဟုတ်သေးပေ။

သတ္တဝါတို့၏ သဘောမှာ အတ္တသားကောင်းများ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပြိုင်ဆိုင်မှုပြုလာလျှင် မိမိကသာ အနိုင် ရလိုကြ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်မဟုတ်လျှင် မိမိနှင့်သက်ဆိုင်ရာ၊ မိမိနှင့်နီးစပ်ရာကို အနိုင်ရစေချင်ကြ၏။ အမျိုးချင်း ယှဉ်လာ လျှင် ကိုယ့်အမျိုး၊ တပည့်ချင်း ယှဉ်လာလျှင် ကိုယ့်တပည့်၊ ဆရာချင်း ယှဉ်လာလျှင် ကိုယ့်ဆရာ၊ အိမ်ချင်း ယှဉ်လာလျှင် ကိုယ့်အိမ်၊ ရပ်ကွက်ချင်း ယှဉ်လာလျှင် ကိုယ့်ရပ်ကွက်၊ မြို့ရွာ ချင်း ယှဉ်လာလျှင် ကိုယ့်မြို့ရွာ၊ တိုင်းနှင့်ပြည်နယ် ယှဉ်လာ လျှင် ကိုယ့်တိုင်း ကိုယ့်ပြည်နယ်၊ နိုင်ငံချင်း ယှဉ်လာလျှင် ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ မပါလျှင် ကိုယ်နှင့်နီးစပ်ရာ နိုင်ငံ၊ ကိုယ်နှင့် ကိုးကွယ်မှုလေ့တူရာ နိုင်ငံ စသည်ဖြင့် မိမိနှင့် ပတ်သက်ရာ နီးစပ်ရာကို အနိုင်ရစေလိုကြ၏။ ယုတ်စွာအဆုံး ခွေးချင်းကိုက်လျှင်ပင် ကိုယ့်အိမ်ကံခွေးပဲ အနိုင်ရစေလိုကြ ၏။ ဤသည်မှာ သတ္တဝါတို့၏ အတ္တကြောင့်သာဖြစ်၏။

စင်စစ် မိမိတို့ ယှဉ်ပြိုင်မှု၏ အနိုင်၊ အရှုံးတွင် အနိုင် ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အမှန်တကယ် အနိုင်ရမှု ဖြစ်၊ မဖြစ် ဆိုသည်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရန် လိုအပ်ပေ၏။ ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်၍ တစ်ဖက်သူ ရှုံးနိမ့်ပြီး မိမိက အနိုင်ရလိုက်သည် ဆိုကြပါစို့။ အနိုင်ရသည့် မိမိမှာ အမှန်တကယ် အနိုင်ရလိုက်ခြင်း ဖြစ်၊ မဖြစ် စဉ်းစားရပေ မည်။ သူတစ်ပါးကို အနိုင်ရလိုက်ခြင်း၊ အနိုင်ယူလိုက်ခြင်း သည် မိမိနိုင်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ရှုံးနိမ့်သွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မိမိသန္တာန်၌ရှိသည့် ခန္တီတရား၊ မေတ္တာတရားများ ရှုံးနိမ့် သွားပြီး ဒေါသဟူသည့် ကိလေသာတရားကို ရရှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါသမှာ ကုသိုလ်တရားမဟုတ်၊ အကုသိုလ်တရား သာ ဖြစ်၏။ မိမိသည် ဒေါသဟူသော အကုသိုလ်ကိုသာ ရရှိလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်မရဘဲ အကုသိုလ် ရလိုက်ခြင်းသည် အနိုင်ရခြင်းမဟုတ်၊ ‘ရှုံးနိမ့်သွားခြင်းသာ’ ဖြစ်၏။

စင်စစ် သူတစ်ပါးကို အနိုင်ရခြင်းကဲ့သို့သော အနိုင် ရမှုမျိုးကို ဗုဒ္ဓက အားမပေးပေ။ ဗုဒ္ဓက-သူတစ်ပါးကို အနိုင် ရခြင်းသည် အမှန်တကယ် အနိုင်ရခြင်းမဟုတ်။ မိမိကိုယ်မိမိ အနိုင်ရခြင်း၊ မိမိ၏ သန္တာန်၌ရှိသည့် အကုသိုလ် ကိလေသာ တရားတို့ကို အပြင်မထွက်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်း၊ ချုပ် တည်းနိုင်ခြင်းကသာ အမှန်တကယ် အနိုင်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓလက်ထက်က အနတ္တပုစ္ဆက ဟူသော ပုတ္တား တစ်ဦးရှိ၏။ ပုတ္တားကြီးသည် ကြွေအန်ကစားခြင်းဟူသော လောင်းကစားကို အမြဲပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ များသောအားဖြင့် အနိုင်ရသည်သာ များ၏။ တစ်နေ့ ပုတ္တားကြီးသည် ဘုရား ရှင်ထံသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်၍ အကျိုးစီးပွားရှိမှု၊ မရှိမှုနှင့် စပ်သည့် တရားစကားကို မေးလျှောက်၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓက-

နေထွက်အောင်အိပ်ခြင်း၊

ပျင်းရိခြင်း၊

ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်ခြင်း၊

အရက်သေစာ သောက်စားခြင်း၊

အစွန့်ရှည်သော ခရီးကို တစ်ယောက်တည်းသွားခြင်း၊

သူတစ်ပါးသားမယားကို မှီဝဲခြင်း

တို့သည် အကျိုးစီးပွား မဲ့စေသည့် တရားများဖြစ် ကြောင်း မိန့်တော်မူ၏။

ယင်းတရား ခြောက်ပါးကို နာကြားပြီးနောက် ပုတ္တား ကြီးသည် ဘုရားရှင်တို့သည် အကျိုးစီးပွားရှိသည့် တရားကို သာ သိသည်မဟုတ်၊ အကျိုးမဲ့စေနိုင်သည့် တရားကိုလည်း သိကြောင်း ချီးကျူးပြောဆိုလေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားရှင်က တစ်ဖန် ပုတ္တားကြီး အား -

“ပုတ္တားကြီး၊ သင် အဘယ်အမှုဖြင့် အသက်မွေးပါ သနည်း” ဟု မေး၏။

ပုတ္တားကြီးက -

“တပည့်တော် ကြွေအန်ကစားသောအမှုဖြင့် အသက် မွေးပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

“ကြွေအန်ကစားသည့်အခါ နိုင်ခြင်းဖြစ်သလော၊ ရှုံး ခြင်းဖြစ်သလော” ဟု ဗုဒ္ဓက မေးတော်မူပြန်၏။

ပုတ္တားကြီးက -

“အရှင်ဘုရား၊ နိုင်ခြင်းလည်း ရှိပါသည်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရှုံးခြင်းလည်း ရှိပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓက -

“ပုဏ္ဏားကြီး၊ ဤသို့နိုင်ခြင်းသည် အနည်းငယ်သာ ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးကို အနိုင်ရသောသူ၏ အောင်မြင်ခြင်း သည် မမြဲတမ်း။ အကြင်သူသည် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာရှိသည့် ကိလေသာတို့ကို နိုင်ခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ အောင်၏။ ထိုသူ ၏ အောင်မြင်ခြင်းသည်သာ မြဲတမ်း။ ထိုမိမိကိုယ်ကို အောင် သောသူကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော တန်ခိုးရှင် နတ်ဗြဟ္မာ တို့သော်မှလည်း ရှုံးနိမ့်အောင်ပြုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်သာ တည်း” ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။ (ဓမ္မပဒ၊ သဟဿဝဂ်၊ အနတ္တပုစ္ဆကဗြဟ္မဝတ္ထု)

အထက်ပါ ဒေသနာတော်အတိုင်းပင် အနိုင်၊ အရှုံး တစ်ခုခုတွင် မိမိကိုယ်မိမိ အနိုင်ရခြင်းထက် မိမိ၏ အတွင်း ကိလေသာတို့ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းသည်သာ အမြတ်ဆုံးသော အနိုင်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

ဗုဒ္ဓအလိုတော်အရ အနိုင် အရှုံး သတ်မှတ်မှုမှာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အနိုင် အရှုံးကို ဆိုလိုသည်မဟုတ်။ စိတ်ပိုင်း အဆိုင်ရာ အနိုင် အရှုံးကိုသာ ဆိုလိုရင်းဖြစ်ပေ၏။ သတ္တဝါ တို့သည် များသောအားဖြင့် မိမိတို့၏စိတ်ကို အလိုလိုက်လေ့ ရှိကြ၏။ အာရုံနောက်တိုလိုက်၍ စိတ်ကို လွှတ်ထားတတ်၏။ စိတ်အလိုလိုက်မှုကြောင့် ဆုံးရှုံးမှုများလည်း မရေမတွက်နိုင် အောင် ကြုံခဲ့ကြပြီးဖြစ်၏။ အာရုံကို အမှီပြု၍ လိုချင်တပ် မက်မှု လောဘတရားများလည်း တိုးပွားခဲ့ဖူးကြလေပြီ။

စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်မှုကြောင့် ဤဘဝတွင်ပင် ဒုက္ခ မျိုးစုံကို ကြုံတွေ့ဖူးကြရလေပြီ။ မိမိသန္တာန်မှာရှိသည့် လိုချင် တပ်မက်မှု လောဘစိတ်ကို အနိုင်မယူနိုင်၊ မထိန်းချုပ်နိုင် သဖြင့် သူတစ်ပါး ပစ္စည်းဥစ္စာများကို မတရားယူမှုအထိ ကျူးလွန်ကြ၏။ ဤကျူးလွန်မှုသည် ကိုယ်ကျင့်တရား ဖောက် ပြန်မှုပင် ဖြစ်၏။ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်သူသည် သီလ ချေခြံသူပင် ဖြစ်၏။ သီလ မလိုခြံလျှင် ယခုဘဝမှာပင် အရာရာကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေရတတ်၏။ သီလ ပျက်စီး မှုကြောင့် နောင်ဘဝတွင်လည်း ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့ ရောက်ရတတ် ၏။ လူ့ဘဝဟူသည် သုဂတိဘဝရောက်ပြီးမှ နိမ့်ကျသည့် ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့ ရောက်သွားခြင်းသည် ဘဝကို ရှုံးနိမ့်သွားခြင်း သာ ဖြစ်၏။

ထို့အတူ မိမိသန္တာန်မှာရှိသည့် ဒေါသတရားကို အနိုင် မယူနိုင်သဖြင့် အရာရာကို ရှုံးနိမ့်သွားရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း အရာတွင်နိုင်အောင် ရှိကြ၏။

တရားရုံး၌ အမှုရင်ဆိုင်နေကြရသည့်သူများ၊ အလုပ် ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် အပြစ်ခံနေကြရသူများကို တွေ့ရလျှင် စာရေးသူ စိတ်ထဲတွင် အမြဲစိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။ သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ကရုဏာသက်မိ၏။

အချို့ဆိုလျှင် ဘာမဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲ့ကိစ္စ လေးကို အကြောင်းပြု၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပြီး လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်သည်အထိဖြစ်ကာ ထောင်နန်းစံခဲ့ရ၏။ ခဏတာ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဒေါသစိတ်ကို အနိုင်မယူနိုင်သဖြင့် ထိုဒေါသက မိမိကို အနိုင်ယူသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါသက အနိုင်ယူလိုက်သဖြင့် မိမိဘဝ အရှုံးပေါ်ခဲ့ရ၏။

စင်စစ် ကိလေသာတရားများတွင် ဒေါသတရားသည် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ သတ္တဝါများကို ဒုက္ခ အများဆုံး ဖြစ်ပေါ်စေသည့် တရားလည်း ဖြစ်၏။ “ဒေါသော အတ္ထံ န ဇာနာတိ” ဟူသော စကားအတိုင်းပင် ဒေါသတရား ဖြစ်လာလျှင် အကျိုးအပြစ်ကို မသိကြတော့ပေ။ ဒေါသ ကြောင့် အကောင်းအဆိုး၊ အမှားအမှန်ကို မခွဲခြားတတ်ကြ တော့ပေ။ ထိုသို့ မခွဲခြားနိုင်သဖြင့် လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်တတ် ကြ၏။ လုပ်သမျှ အရာများသည်လည်း အမှားများသာ ဖြစ် နေတတ်၏။ နောက်မှ ပြန်သတိရသော်လည်း နောက်ကျ သွားတတ်ပေ၏။ ပြုပြင်၍ မရနိုင်သည့် အမှားနှင့် နောင်တ တရားကိုသာ ရရှိလိုက်ကြ၏။

ထို့အပြင် ဒေါသစိတ်လွန်ကဲသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါပါ ပြောင်းလဲသွားတတ်ကြ၏။ ဒေါသစိတ် ကြောင့် မျက်နှာအမူအရာ နီမြန်းလာပြီး ကုဏ္ဍိမဲ့ဖြစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း အရှက်ရတတ်၏။ ဒေါသစိတ်ကို အနိုင်မယူနိုင်သဖြင့် ဘဝမှာ ရှုံးနိမ့်မှုများနှင့်သာ ကြုံတွေ့ကြ ရတတ်၏။

စာရေးသူ ငယ်စဉ်က ဦးမှတ်ကြီးဆိုသည့် လူတစ် ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့ဖူး၏။ ဦးမှတ်ကြီးသည် အလွန်စိတ်တို တတ်၏။ ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းအရာလေးကိုပင် သည်းမခံနိုင်ဘဲ ဒေါသထွက်တတ်၏။ ဦးမှတ်ကြီး စိတ်တိုလာ လျှင် အလွန်ကြောက်စရာကောင်း၏။ မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းပြီး နီးစပ်ရာနှင့် ကောက်ပေါက်တတ်၏။ ကလေး၊ လူကြီး မခွဲခြားဘဲ စိတ်မြန်လက်မြန် လုပ်လေ့ရှိ၏။

ဦးမှတ်ကြီး၏ လက်သုံးစကားမှာ “ငါက စိတ်ဆတ် တယ်၊ ဒါ ငါအကျင့်ပဲ၊ ဒီလို စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိတာကိုလည်း ငါ ဂုဏ်ယူတယ်” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

နောက်မှ ကြားရသည့်စကားအရ ယခု ဦးမှတ်ကြီး သေပြီဆိုသည်ကို သိလိုက်ရ၏။ ထောင်ထဲမှာ သေသည်ဟု လည်း ဆို၏။ ဖြစ်ပုံမှာ တစ်နေ့ ဦးမှတ်ကြီး ထင်းခွဲနေစဉ် ကလေးတစ်ယောက်က သွားစမိသဖြင့် ကလေးကို ထင်းခွဲ နေသည့် ဓားနဲ့ ခုတ်လိုက်မိသဖြင့် ကလေးသေပြီး ဦးမှတ်ကြီး လည်း ထောင်ကျသွားကာ ထောင်ထဲမှာပင် သေခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်ဟု သိရ၏။

ဦးမှတ်ကြီးကို သူ၏ ဒေါသစိတ်က အနိုင်ယူသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ဦးမှတ်ကြီး၏ ဆုံးရှုံးမှုသည် ဘဝပျက်သည်အထိ ဖြစ် ခဲ့ရ၏။ လူဖြစ်သော်လည်း ဘဝတန်ဖိုး မဲ့ခဲ့ရ၏။ ထောင်နန်း စံခဲ့ရပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုနှင့် ဝေးခဲ့ရ၏။ အကုသိုလ်တရား နှင့် ဘဝကို အဆုံးသတ်ခဲ့ရ၏။ ကုသိုလ်မပါဘဲ အသက် ဆုံးသွားသဖြင့် ဘဝကူးကောင်းဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဦးမှတ် ကြီး၏ ဒေါသစိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ကလေးအပေါ် အနိုင် ယူလိုက်မှုသည် အမှန်စင်စစ် အနိုင်ရလိုက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ရှုံးနိမ့်သွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အနိုင် အရှုံး ယှဉ်ပြိုင်လိုက်လျှင် ဦးမှတ်ကြီး အားလုံးဆုံးရှုံးသွားခဲ့၏။ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၊ အနာဂတ် ဘဝ နှစ်ခုလုံးတွင် အရှုံးကိုသာ ရလိုက်၏။ ဤသို့ အရှုံးသာ ရလိုက်ခြင်းမှာ မိမိသန္တာန်တွင်ရှိသည့် ဒေါသစိတ်ကို အနိုင် မယူနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

စင်စစ် လောက၌ အခက်ခဲဆုံး အလုပ်မှာ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အရာရာကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိသည် မှာလည်း စိတ်ပင်ဖြစ်၏။ ဘဝကို လှစေသည်မှာလည်း ဤ စိတ်ကြောင့်ပင်ဖြစ်ပြီး ဘဝကို ကျစေသည်မှာလည်း ဤစိတ် ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဗုဒ္ဓက အရာရာမှာ စိတ်သာလျှင် အဓိကကျကြောင်း ဟောထားခြင်းဖြစ်ပေ၏။ စိတ်ကိုနိုင်လျှင် အရာရာကို အနိုင်ရသည်ဟု မိန့်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဗုဒ္ဓအလိုကော်အရ အတိတ်ကုသိုလ်ကြောင့် လူ ဘဝကို ရရှိလာသော်လည်း လူ့ဘဝမှ နိဗ္ဗာန်ကျသည့်ဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားလျှင် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် အရှုံးသမားသာဖြစ်သည် ဟု ဆိုရပေမည်။ ဤသို့ ရှုံးနိမ့်ခြင်းသည် မိမိသန္တာန်တွင် ရှိသည့် မကောင်းသည့် အကုသိုလ်စိတ်များကို မထိန်းချုပ် နိုင်၍ ဖြစ်၏။

မကောင်းမှုကို အနိုင်ယူနိုင်သည်မှာ ကောင်းမှုကုသိုလ် သာ ဖြစ်၏။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ဖြစ်ရန် မိမိစိတ်ကို ကောင်း သည့်အာရုံ၌ ပျော်မွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားရပေမည်။ စိတ်ကို

ကောင်းမှု၌ ပျော်နိုင်အောင် ထိန်းချုပ်ရပေမည်။ လောဘ ဖြစ်မည့်စိတ်ကို မဖြစ်အောင် ထိန်းနိုင်ခြင်းသည် စိတ်ကို အနိုင်ရလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါသဖြစ်မည့်စိတ်ကို မဖြစ်အောင် ထိန်းနိုင်ခြင်းသည် မိမိစိတ်ကို တစ်နည်းအားဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ အနိုင်ရလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ခက်” ဆိုသကဲ့သို့ ဤသို့ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရန်မှာလည်း လက်တွေ့တွင် အလွန် ခက်ခဲလှပေ၏။ မိမိသန္တာန်တွင် မမေ့လျော့ခြင်း အပ္ပမာဒ သတိတရားရှိမှသာ ဖြစ်နိုင်ပေ၏။ သတိတရား ရှိနေလျှင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီး မိမိကိုယ်မိမိ အနိုင်ယူနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ဤသို့သော အနိုင်ယူမှုမျိုးသည်သာ စစ်မှန်သည့် ဘုရား အလိုကျ အနိုင်ရမှု၊ သူတော်ကောင်းများ ချီးကျူးသည့် အနိုင်ရမှု ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် အရာရာကို အနိုင်ရလိုပါက သူတစ်ပါး အပေါ် အနိုင်မယူဘဲ မိမိကိုယ်မိမိ အနိုင်ယူနိုင်အောင် မိမိ သန္တာန်၌ရှိသည့် ကိလေသာတရားများကို အပြင်မထွက် အောင် သတိတရား လက်ကိုင်ထားပြီး အနိုင်ယူနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ရင်း ဘဝမှာ ရှုံးနိမ့်မှုများ မရှိရအောင် ကြိုးစား အားထုတ်နိုင်ကြစေရန် ဤဆောင်းပါးဖြင့် သတိပေး တင်ပြ လိုက်ရပါ၏။

သဒ္ဓါ ပညာ သမာ ဝီရိ ဓောင်းနယ်ညိုလော့

“သဒ္ဓါ ပညာ သမာ ဝီရိ ဓောင်းနယ်ညိုလော့”

ဤစာသားလေးကား မန်လည်ဆရာတော်ကြီး၏ မယဒေဝလင်္ကာသစ် စာအုပ်တွင်ပါရှိသည့် စာသားလေးဖြစ် ၏။ ဗုဒ္ဓဓမ္မကို အခြေခံကာ စပ်ဆိုထားသည့် စာစုလေးလည်း ဖြစ်၏။ ဤစာစု အပြည့်အစုံမှာ “သဒ္ဓါ ပညာ သမာ ဝီရိ ဓောင်းနယ်ညိုလော့၊ လောကီဓမ္မတာ လူတို့မှာလျှင်၊ သဒ္ဓါ မဆွန့်၊ ကွန်၍ပြီးဝန်၊ ဉာဏ်မလွန်နှင့်၊ သားမွန်လိမ္မာ၊ ဤ အရာ၌၊ ပညာမဖက်၊ သဒ္ဓါထက်က၊ နက်၏ဆင်းရဲ၊ အမြဲ မှန်စွာ၊ သဒ္ဓါနဲ့ဆွန့်၊ တွန့်၍ဉာဏ်ကွန်၊ ပညာလွန်သော်၊ ဝက်၊ ကောက်ကျစ်၊ ကျိုးမဖြစ်ဘူး၊ စင်စစ်ထိုပြီး၊ သမာဓိများ၊ ပျင်းရိပွား၏၊ အားထုတ်လွန်က၊ ပြန့်တတ်စွရှင်၊ ဝီရိယဆိုး၊ ညဉ့်ကိုနိုးမူ၊ သူခိုးဖြစ်တတ်၊ ဟူတုံလတ်၏၊ မပြတ်စိတ်က၊ သတိမလော့၊ ညီမျှသော်သာ၊ ကျိုးထင်ရာခွဲ”ဟူ၍ ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ဆရာတော်၏ ဤလင်္ကာလေးအား ဘုရားဟော
တရားကို ကဗျာလင်္ကာအဖြစ် ပြန်လည်တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်
၏။ လောကသားတို့၏ ပစ္စုပ္ပန်ကောင်းကျိုး၊ သံသရာကောင်း
ကျိုးကို ရည်ညွှန်းဟောကြားထားသည့် ဖြတ်စွာဘုရားရှင်၏
ဤဓမ္မသည် မည်သည့်အရာတွင်မဆို အစွန်းမရောက်ကြရန်
သတိပေးစကား ပြောကြားနေသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို
ပြုလုပ်ကြသည့်အခါ တစ်ခုတည်းကိုသာ စွဲကိုင်ပြီး မလုပ်မိ
ကြရန်နှင့် မျှမျှတတဖြစ်စေရန်၊ တစ်ဖက်က အားကောင်းပြီး
တစ်ဖက်မှာ အားနည်းနေမှု မဖြစ်စေဘဲ နှစ်ဖက်ညီမျှစေရန်
ဆင်ခြင်လုပ်ကိုင်သင့်ကြောင်း ညွှန်ပြတော်မူထား၏။

ဤညွှန်ပြချက်တွင် နှစ်ဖက်ညီနေရမည့် တရားနှစ်စုံ
ရှိကြောင်း ဖော်ပြထား၏။ သဒ္ဓါ၊ ပညာ ညီညွတ်မျှတစေမှု
နှင့် သမာဓိ၊ ဝီရိယ၊ ညီမျှနေမှု ဟူသော နှစ်ဖက်ညီ တရား
နှစ်စုံကို ဟောကြားပေးထား၏။ ထိုတရားများ ညီမျှစေရန်
သတိတရားသည် အချုပ်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ထုတ်ဖော်ပြသ
တော်မူ၏။

သဒ္ဓါ၊ ပညာ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ ဟူသော တရား
ငါးပါးကို အဘိဓမ္မာတွင် ဣန္ဒြေငါးပါးအဖြစ်ဖြင့် လည်း
ကောင်း၊ ဗလ(ဗိုလ်)ငါးပါးအဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း ဖော်ပြ
ကာ ဗောဓိပက္ခိယတရားများတွင် ထည့်သွင်းထား၏။ ဗောဓိ
ဉာဏ်ကို ရံရာရကြောင်း အထောက်အကူပြု တရားများအဖြစ်
ဖွင့်ပြထား၏။ ဗောဓိဉာဏ်ဟူသည် သစ္စာလေးပါးကို
သိကြောင်းတရားဖြစ်သဖြင့် ဤတရားများကို လက်ကိုင်ထား
ပြီး မှန်ကန်စွာ လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ပါလျှင် လောကီအကျိုး
များသာမက လောကုတ္တရာအကျိုးများအထိ ရရှိနိုင်စေ
မည်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်ခုခု လွန်ကဲသွားပါကလည်း
အစွန်းရောက်ကာ လမ်းလွဲသွားတတ်ကြောင်းသတိပြုသင့်၏။
ထို့ကြောင့် ထိုတရားများကို ညီမျှစေရန် အားထုတ်ရမည်ဖြစ်
၏။ မည်မျှအထိ ညီမျှရန် လိုသနည်းဆိုသော် စောင်းကြိုးကဲ့
သို့ညီရန် လို၏ဟုဆို၏။ စောင်းကြိုးမညီပါက စောင်းသံ
သည်လည်း ကောင်းမွန်စွာ ထွက်ပေါ်မလာသကဲ့သို့ သဒ္ဓါနှင့်
ပညာ၊ သမာဓိနှင့် ဝီရိယ အတွဲများ မညီပါကလည်း ကောင်း
ကျိုးများ အပြည့်အဝ အစစ်အမှန် မရနိုင်ဘဲ ရှိတတ်၏။

ထို့ကြောင့် စောင်းကြိုးကို ညီအောင်ညှိသကဲ့သို့ သဒ္ဓါ၊
ပညာ၊ သမာဓိ၊ ဝီရိယတို့ကိုလည်း ညီအောင် ညှိပေးရ၏။
ထိုတရားများ ညီမျှစေရန် သတိတရားဖြင့် ညှိပေးရ၏။ ထိန်း
ပေးရ၏။ တညှိပေးရ၏။ သတိ ဟူသည်ကား ပိုသည်မှရှိ

လိုသည်သာဖြစ်၏။ သတိမရှိဘဲ မည်သည့်အရာမျှ မှန်ကန်
တည့်မတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

မှန်၏။ အတွဲညီမှ အကျိုးရ၏ ဆိုသကဲ့သို့ သဒ္ဓါနှင့်
ပညာ အတွဲသည်လည်း ညီမျှရ၏။ ညီမျှမှသာ မှန်ကန်သည့်
အကျိုးကို ဖြစ်စေမည်ဖြစ်၏။ ဤ၌ သဒ္ဓါသည် ယုံကြည်မှု
ဖြစ်ပြီး ရတနာသုံးပါးနှင့် ကံကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်မှုဖြစ်၏။
ပညာသည်ကား စူးစမ်းဆင်ခြင်ခြင်းဖြစ်ပြီး အကြောင်းအကျိုး
အကောင်းအဆိုးကို ခွဲခြားဝေဖန် စိစစ်ပေး၏။ ဤနှစ်ပါးတွင်
တစ်ပါးဝါးက အားကောင်းသွားလျှင် အစွန်းရောက်သွားတတ်
၏။ သဒ္ဓါဟူသည် ယုံကြည်မှု အားကောင်းပြီး ဆင်ခြင်တတ်
သည့် ပညာနည်းပါက အလွဲများကို ကိုးကွယ်မိတတ်၏။
ကိုးကွယ်သင့်၊ မကိုးကွယ်သင့် မစဉ်းစားဘဲ သူများယောင်
သည့်အတိုင်း လိုက်ယောင်မိတတ်၏။ မည်သူက မည်ကဲ့သို့
ဖြစ်သည်၊ မည်ကဲ့သို့ စွမ်းသည် စသည်ဖြင့် ပြောလာလျှင်
မှန်၊ မမှန် မစဉ်းစားတော့ဘဲ အပြည့်အဝ ယုံကြည်ကိုးကွယ်
မိတတ်၏။ နောင်မှ ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့မှန်းသိကြရသည့်
အဖြစ်များလည်း တွေ့ကြုံကြဖူးမည် ဖြစ်၏။ ပညာမပါဘဲ
သဒ္ဓါချည်း အားကောင်းသွားလျှင် ထိုသို့ဖြစ်တတ်၏။

ယုံကြည်မှုဟူသည်ကလည်း အခက်သားပင်၊ ယုံကြည်
မိပြီဆိုလျှင် ဇွတ်မှိတ်ပြီး ယုံကြည်မိတတ်ကြ၏။ ပညာဉာဏ်
အားနည်းပြီး အစွဲတရား ကြီးသူများဖြစ်လျှင် ပို၍ပင်
ယုံကြည်မှု အားကောင်းတတ်၏။ ထိုသူများသည် ယုံကြည်
မိလျှင် အပြည့်အဝ ယုံကြည်မိတတ်ကြသဖြင့် မျက်ကန်း
ယုံကြည်မှုဟုပင် ပြောရလောက်အောင် ဖြစ်တတ်၏။

မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ထိုသို့ ပညာအားနည်းပြီး သဒ္ဓါ
အားကောင်းသူများကို အမြောက်အမြား တွေ့နေရ၏။ အထူး
သဖြင့် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ အများစုသည် ထိုသို့ဖြစ်နေ၏။
အားကိုးရာအစစ်ကို ပယ်ပြီး ရေလိုက်လွဲနေကြသည်ကို
တွေ့ရ၏။ 'ဘုရားက အောက်၊ မျောက်က အထက်' ဆိုသကဲ့
သို့ အိမ်တွင် ဘုရားစင်ထက် နတ်စင်က တောက်ပနေ၏။
ပန်း၊ သစ်သီး၊ အရက်တို့ဖြင့် ဝေဆာနေ၏။ ရတနာသုံးပါး
ထက် အဲတွင်း အပြင်နတ်များကို ပို၍ယုံကြည် အားကိုးမှု
ဖြစ်နေကြ၏။ သဒ္ဓါတရားသည် တလွဲအားကောင်းနေကြ၏။
မိမိတို့လုပ်ရပ်သည် သဘာဝကျ မကျ၊ ယုတ္တိရှိ မရှိ၊ မှန် မမှန်
မစဉ်းစားမိကြဘဲ ဇွတ်အတင်း ယုံကြည်နေမိကြတော့၏။
ပညာ အားနည်းပြီး သဒ္ဓါအားကောင်းနေမှုက အလွဲများကို
ကိုးကွယ်မိစေလေတော့၏။

အချို့ဆိုလျှင် ရတနာသုံးပါးထက် ဘိုးတော်၊ သွားတော်၊ မယ်တော်၊ အသေထွက်၊ အရှင်ထွက်၊ ဗေဒင် ယတြာ ဓာတ်ရှိက် ဓာတ်ဆင် ဂိုဏ်းဂဏများအထိ ကိုးကွယ်အားကိုး ရာများအဖြစ် အားကိုးတကြီးယုံကြည်လာနေကြ၏။ တစ်ဘဝ တစ်နှစ်စာ အဆင်ပြေစေရန် ဘုရားပစ်၊ တရားပစ်၊ သံဃာပစ် ပြီး သံသရာနှစ်စေမည့် အရာများနောက်သို့ ပညာမပါသည့် ယုံကြည်မှုဖြင့် အားကိုးတကြီး လိုက်နေကြ၏။ ထိုသို့ အလွဲ ကိုးကွယ်မိကြသဖြင့်လည်း နောင်ဘဝ မဆိုထားဘိ ယခုဘဝ တွင်ပင် အမှားများ၊ ဒုက္ခများနှင့် ကြုံတွေ့နေရသည်ကိုလည်း တွေ့နေရ၏။

နတ်ကတော် ရိုက်လို့၊ ဘိုးတော် ကိုင်လို့၊ ဗေဒင်ဆရာ မွေလို့ စသည်ဖြင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြသူများလည်း အများ အပြားပင် ဖြစ်၏။ ပညာအားနည်းပြီး ယုံကြည်မှုအားကောင်း ကြသဖြင့် ဆရာအလွဲကို ကိုးကွယ်မိကြ၏။ 'ဆရာတစ်ပါး လွဲချော်သွားက တပည့်အများ အပါယ်လား၏'ဟု ဆိုသကဲ့ သို့ ဆရာအမှားကြောင့် သံသရာအထိ ဒုက္ခဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ဤ သည်မှာ သဒ္ဓါဟူသည့် ယုံကြည်မှု အားကောင်းပြီး ပညာ အားနည်းသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အချို့ကား ပညာအားကောင်းကြ၏။ အရာရာတွင် လက်တွေ့လုပ်ဆောင်မှုထက် တွေးတောဆင်ခြင်နေသည်က များနေ၏။ ဝေဖန်ပြောဆိုမှုများနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေ၏။ လက်တွေ့မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ဒဿနဆန်ဆန် အတွေးများဖြင့်သာ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ဖြစ်နေတတ်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ "ကုသိုလ် ကောင်းမှုဆိုတာ လုပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ စိတ်ထဲရှိရင် ပြီးတာပဲ" ဟု ပြောတတ်ကြ၏။ ဆင်ခြေပေးတတ်ကြ၏။ သဒ္ဓါအားနည်း ပြီး ပညာအားကောင်းသဖြင့် မည်သည့်အရာ၊ မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့်ကြည့် ဝေဖန်အကြည့်၊ အဆိုးမြင်အကြည့် များဖြင့်သာ ရှုမြင်နေတတ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် သဒ္ဓါအားနည်းပြီး ပညာအားကောင်းနေလျှင်လည်း စဉ်းလဲကောက်ကျစ်တတ်၏ ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

နွားနို့ပို့သည့် ကုလားကြီး နွားနို့ လှူသကဲ့သို့ ဖြစ်မိ တတ်ကြ၏။ ကုလားကြီးသည် နွားနို့သွားပို့စဉ် စက်ဘီးမှောက် ပြီး နွားနို့အိုးကြီးပါ မြေပြင်ပေါ်ကျ မှောက်သွား၏။ ထိုအခါ နွားနို့ပို့ ကုလားကြီးက "မှောက်သွားသည့် နွားနို့အိုး ရွှေတိဂုံ ဘုရားအား လှူပါ၏" ဟုဆိုကာ လှူလိုက်သည် ဟူ၏။ ကုလား၏ နွားနို့အလှူသည် ကုသိုလ် ဖြစ်၊ မဖြစ် စဉ်းစား ကြည့်စေချင်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ယုံကြည်မှု အားနည်းပြီး စူးစမ်း

ဆင်ခြင်မှု အားကောင်းလျှင် ကုလားကြီး နွားနို့လှူသကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်၏။ ဆိုလိုသည်မှာ သဒ္ဓါအားနည်းပြီး ပညာအား ကောင်းလျှင် လမ်းလွဲသွားတတ်ကြောင်း ဆိုလိုရင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လောကီကောင်းကျိုး၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုး အမှန်ဖြစ်လိုလျှင် သဒ္ဓါနှင့်ပညာ ညီမျှရန် လို ကြောင်း ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ခုခု အားကောင်းသွားလျှင် အစွန်း ရောက်တတ်သဖြင့် နှစ်ဖက်ညီမျှရန်လိုကြောင်း ဟောတော် မူခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုတရားနှစ်ပါး ညီမျှရန်အတွက်ကား သတိ တရားက ထိန်းပေးရ၏။ သဒ္ဓါ အားကောင်းပြီး ပညာ အား နည်းနေလျှင် ပညာ အားကောင်းလာစေရန်၊ ပညာ အား ကောင်းပြီး သဒ္ဓါ အားနည်းနေလျှင် သဒ္ဓါ အားကောင်းလာ စေရန် သတိတရားဖြင့်ချိန်ကာ ထိုတရားနှစ်ခု ညီမျှအောင် ပြုလုပ်ပေးရ၏။ ဤကား သဒ္ဓါ၊ ပညာ နှစ်ပါး ညီရာ ညီကြောင်း နှစ်ဖက်ညီတရားတစ်ခု ဖြစ်၏။

ထို့အတူပင် သမာဓိနှင့် ဝီရိယအတွဲလည်း ညီရန် လိုအပ်လှ၏။ သမာဓိဟူသည် တည်ကြည်ခြင်းဖြစ်ပြီး ဝီရိယ ကား လုံ့လအားထုတ်မှုပင်ဖြစ်၏။ သမာဓိသည် ပျင်းရိခြင်း ကောသလ၏ ဘက်တော်သားဖြစ်ခြင်းကြောင့် သမာဓိ အား ကောင်းပြီး ဝီရိယ အားနည်းနေလျှင် စိတ်အစဉ်ကို ပျင်းရိခြင်း ကောသလတရားက လွှမ်းမိုးဖိစီးသွားတတ်၏။ ဤအတူ ဝီရိယ သည်လည်း စိတ်ပျံ့လွင့်မှု ဥစ္စစ္စ၏ အသင်းအပင်း ဘက်တော် သားဖြစ်သဖြင့် ဝီရိယ အားကောင်းပြီး သမာဓိအားနည်းနေ လျှင် စိတ်အစဉ်ကို ပျံ့လွင့်မှု ဥစ္စစ္စတရားက လွှမ်းမိုးဖိစီးသွား တတ်၏။

ထို့ကြောင့် "သမာဓိလွန်သော ကောသလ၊ ဝီရိယ လွန်သော ဥစ္စစ္စ" ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ သမာဓိကို ဝီရိယဖြင့် ယှဉ်တွဲပေးလိုက်သော် ယင်းသမာဓိသည် ပျင်းရိခြင်းကောသလ သို့ ကျရောက်ရန် အခွင့်မရနိုင်၊ ဝီရိယကို သမာဓိနှင့် ယှဉ် စပ်ပေးလိုက်သော် ယင်းဝီရိယသည် စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်း ဥစ္စစ္စသို့ ကျရောက်ရန် အခွင့်မရနိုင်တော့ပေ။ ထိုသို့ သမာဓိနှင့် ဝီရိယ ညီမျှနေပါက အစွန်းရောက်မှုမရှိတော့ဘဲ ကောင်းကျိုးကိုသာ ဖြစ်စေနိုင်ပေ၏။ ထိုတရားများ ညီမျှရန်အတွက် သတိကပင် ထိန်းသိမ်းပေးရမည် ဖြစ်၏။

စင်စစ် ဤသဒ္ဓါ၊ ပညာ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ဝီရိယ ဟူသော ဣန္ဒြေငါးပါးသည် ဘာဝနာတရား အားထုတ်နေသူ များအတွက် မဖြစ်မနေ ညီညွတ်နေရမည့် တရားများဖြစ်၏။ တရားအားထုတ်စဉ်သာမဟုတ် လောကီအလုပ်များတွင်

အမှားနည်းပြီး အကျိုးဖြစ်ထွန်းကာ အစွန်းမရောက်စေရန် အထွတ်လည်း ဤတရားများ၏ ညီညွတ်မှုက အထောက်အပံ့ ပြုပေးနေ၏။

သဒ္ဓါနှင့်ပညာ၊ သမာဓိနှင့် ဝီရိယကို အတွဲညီမျှစွာ မျှမျှတတ ကျင့်သုံးနိုင်လျှင် မိမိတို့အလိုရှိသည့် လောကီ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးများကိုသာ ဖြစ်စေနိုင်ပေ၏။ ထိုအတွဲများ ညီညွတ်မှု၏ အချုပ်ကား သတိတရားပင် ဖြစ်ပါ၏။ သတိသည်ကား သဒ္ဓါနှင့်ပညာ၊ သမာဓိနှင့် ဝီရိယ ညီမျှရေး အတွက် အခါခပ်သိမ်း အမြဲတမ်း အလိုရှိအပ်သော တရား ဖြစ်၏။ သတိတရားသည် အခါခပ်သိမ်း နေရာတိုင်းတွင် အားကောင်းမှသာလျှင် သင့်မြတ်လှပေ၏။

အချုပ်အားဖြင့် လောကတွင် အစွန်းရောက်ပြီး တစ်ခုတည်းကိုသာ လွန်လွန်ကဲကဲ ဖြစ်နေပါက လမ်းလွဲနေမည် ဖြစ်သဖြင့် မည်သည့်အရာမျှ အစွန်းမရောက်စေရန် သတိ ပြုကြရမည်ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် လောကီကိစ္စများ၊ လောကုတ္တရာ အလုပ်များတွင် သဒ္ဓါဟူသည့် ယုံကြည်မှု၊ ပညာဟူသည့် စူးစမ်းဆင်ခြင်မှုကို ညီမျှစွာ ဆောင်ရွက်ကြရန်နှင့် အစွန်းရောက်လျှင် ပျင်းရိခြင်း၏ ဘက်တော်သား ဖြစ်သွား

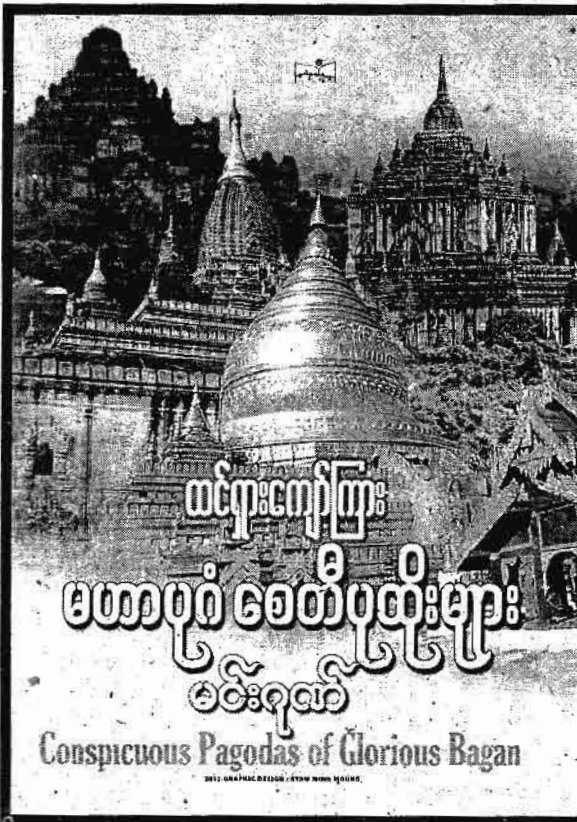
တတ်သည့် သမာဓိနှင့် ပျံ့လွင့်ခြင်း၏ ဘက်တော်သား ဖြစ်သွားတတ်သည့် ဝီရိယတို့ကို ညီမျှစွာ ဆောင်ရွက်ကြရန် အထူးလိုအပ်လှ၏။

အတွဲမညီဘဲ သဒ္ဓါဟူသည့် ယုံကြည်မှု အားကောင်းပြီး စူးစမ်းဆင်ခြင်မှုပညာ အားနည်းပါက အလွဲကို ကိုးကွယ်တတ်ပြီး ပညာအားကောင်းပြီး သဒ္ဓါ အားနည်းပါက စဉ်းလဲ ကောက်ကျစ်တတ်၏။ ထို့အတူ တည်ကြည်မှု သမာဓိအား ကောင်းပြီး ကြိုးစားအားထုတ်မှု ဝီရိယ အားနည်းပါက ပျင်းရိတတ်ပြီး ဝီရိယ အားကောင်းပြီး သမာဓိ အားနည်းပါကလည်း ပျံ့လွင့်တတ်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုအတွဲများ ညီမျှစေရန် ညှိပေးသည့် အရာကား သတိတရားသာ ဖြစ်သဖြင့် စောင်းကြိုးပမာ ညီမျှရမည့် သဒ္ဓါ၊ ပညာ၊ သမာဓိ၊ ဝီရိယ တရားများကို သတိတရား လက်ကိုင်ထားပြီး ညီမျှအောင် ကြိုးစားသင့်လှပေသည်သာ ဖြစ်ပါပေ၏။

(ဆက်ရန်)

ဓမ္မဒါန

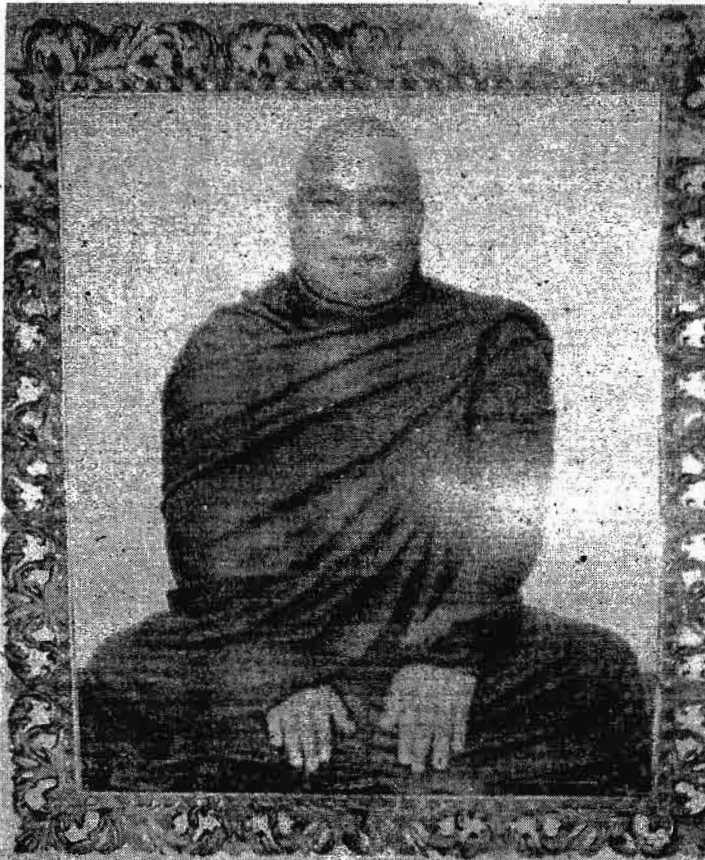

ထင်ရှားကျော်ကြား မဟာပုဂံစေတီပုထိုးများ မင်းဂူဇာတ်

ရောင်စုံစာမျက်နှာ ဝေဝေဆာဆာဖြင့်

တန်ဖိုး ၅၀၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - ဇေယျာမြေစာပေတိုက်
အမှတ်(၇၂၄) အခန်း(၁၈)၊ ပထမထပ်၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊
(၁၇×၁၈)လမ်းကြား၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း - ၀၉ ၄၅၂၂၂၇၅၀၀

သာသနဓဇ ဓမ္မာစရိယ အဂ္ဂမဟာ ဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတ
 သီတဂူဓမ္မဝိဟာရ (USA) ကျောင်းထိုင်
 ပမာနနာယက ဆရာတော် ဒေါက်တာအရှင်ဩဿသာရ

———— မောင်လည်ဝင်း (ဒေါပုံ) ————

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားသိရသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သွားရောက်ဖူးတွေ့ခွင့်က မကြုံခဲ့။ တစ်နေ့မှာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တပည့်ရင်း ဒကာရင်းဖြစ်သူ ဆရာကိုဦး (မြန်မာစာ)က “ကိုယ့်ဝင်း အားရ လိုက်ခဲ့ပါလား” ဟု ဖုန်းဆက်တာကြောင့် မအားလပ်သည့်ကြားကပင် လိုက်ပါမည့်အကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

၁၂-၃-၂၀၁၆ (တနင်္ဂနွေနေ့) နံနက် ၇း၃၀ နာရီမှာ ကျွန်တော် နေထိုင်ရာ ဒေါပုံနဲ့ မဝေးလှတဲ့ သုဝဏ္ဏလမ်းဆုံက ပွင့်ဖြူလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံဖို့ ချိန်းလိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်တော့ ဆရာကိုဦး (မြန်မာစာ) ဆရာဝေလင်း (ပြည်ထောင်စု နေ့စဉ်သတင်း) နဲ့ ဆရာမ ကလျာငြိမ်းစံ (မဟေသီမဂ္ဂဇင်း) ရွှေကြော်ငြာတို့က အသင့် စောင့်ကြိုနေကြပါတယ်။

ပွင့်ဖြူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နံနက်စာ စားကြပြီး ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးရာ မှော်ဘီမြို့သို့ ဆရာကိုဦး(မြန်မာစာ)ရဲ့ ကားနဲ့ ခရီးစတင်ခဲ့ကြတယ်။

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး မှော်ဘီမြို့နယ်၊ သံဖြူကျေးရွာ အမှတ်(၄) လမ်းမကြီးမှာရှိတဲ့ မဟောသပေဏ္ဍိတကျောင်းတိုက်ကို နံနက် (၉း၁၅) မှာ ရောက်ကြတယ်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်း ရောက်တာနဲ့ တည်ဆောက်ဆဲ အဆောက်အအုံများ၊ တည်ဆောက်ပြီး ကျောင်းဆောင်သစ်များ၊ နှစ်ထပ် သိမ်တော်ကြီးနဲ့ ဆေးကုသဆောင်များ၊ ဆေးကုသခံနေကြသော ဝေဒနာရှင်များကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာပြီး မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကြကာ ကိုဦး(မြန်မာစာ)ရဲ့ ဦးဆောင်မှုနဲ့ ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်ကြပြီး စာရေးသူတို့ သိလိုသမျှကို မေးမြန်း လျှောက်ကြားပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးက တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော အပြုံးနှင့် စာရေးသူတို့ သိလိုသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်း ပြောပြပါတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ မိန့်ကြားချက်များကို အသိဖမ်းယူကြပြီး ဆရာတော်ရဲ့ ထေရုပ္ပတ္တိကို ဆရာတော်ရဲ့ တပည့်ရင်း ဒကာရင်း ကိုဦး (မြန်မာစာ)ကထုတ်ပေးသဖြင့် စေတနာထား၍ စာဖတ်သူများ အကျိုးငှာ ပြန်လည် ရေးသားတင်ပြလိုပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ထေရုပ္ပတ္တိကို ကောက်နုတ် ရေးသား တင်ပြရလျှင် ဆရာတော် ဒေါက်တာ အရှင်ဩဿသာရသည် သီတဂူဆရာတော်ကြီး

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

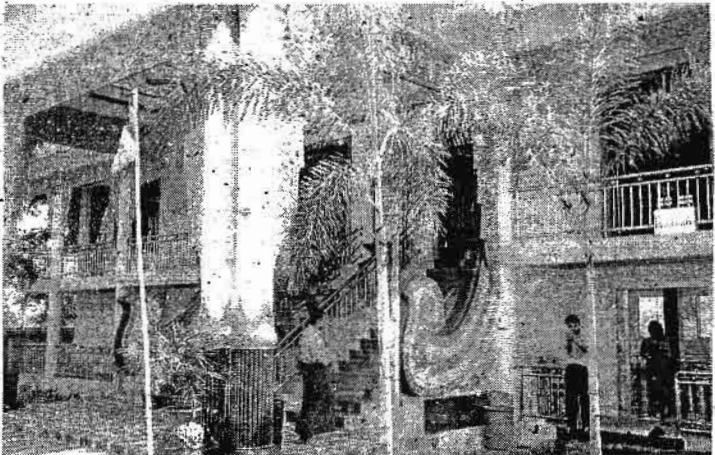
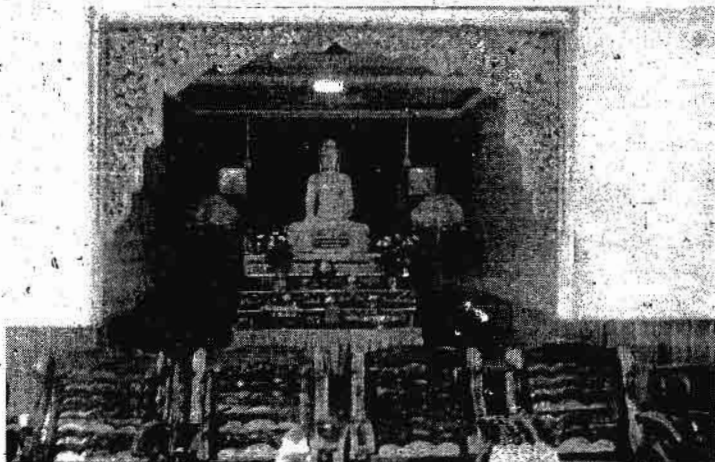
အရှင်ဉာဏ်သရဏီ တပည့်များအနက်
ဝံထမဦးဆုံး ဒေါက်တာဘွဲ့ ဆွတ်ခူးခဲ့
သည့်အတွက် သီတဂူဆရာတော်ကြီး
က ဝမ်းတနား ဂုဏ်ပြုပူဇော်ပွဲကို
ကျင်းပပြုလုပ်ပြီး ဂုဏ်ပြုခံရသူ ဖြစ်
သည်။

သာသနဓဇဓမ္မာစရိယ ဘွဲ့ထူး
ရှင် အရှင်ဩသမောရ ဇောင်းလှာကို
စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး မုံရွာမြို့နယ်၊
သစ်ဆိမ့်ကြီးကျေးရွာ၌ ဖခမည်းတော်
ဦးဘိုးပြည့်၊ မယ်တော် ဒေါ်သန်းညွန့်
တို့မှ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၂၆ ခုနှစ်၊
တော်သလင်းလဆန်း ၁၄ ရက်၊ ၂၀-
၉-၁၉၆၄ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၂ နာရီ
အချိန်၌ မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်တော်
မူသည်။

မွေးချင်း သုံးယောက်အနက်
အငယ်ဆုံးသားထွေးရတနာ ဖြစ်သည်။
ငယ်နာမည် မောင်အေးမော်ဖြစ်ပြီး
၆ နှစ်သား အရွယ်၌ ရွှေဒါးကျေးရွာ
သိမ်တော်ဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးမာ
နိတထံတွင် မြန်မာသင်ပုန်းကြီး၊ ရတနာ
ရွှေချိုင့်၊ ပရိတ်ကြီးပါဠိတော်၊ ဆယ်
စောင်တွဲ စသည့် ဘုန်းတော်ကြီးသင်
စာပေများကိုလေ့လာသင်ကြားဆည်းပူး
ခဲ့သည်။

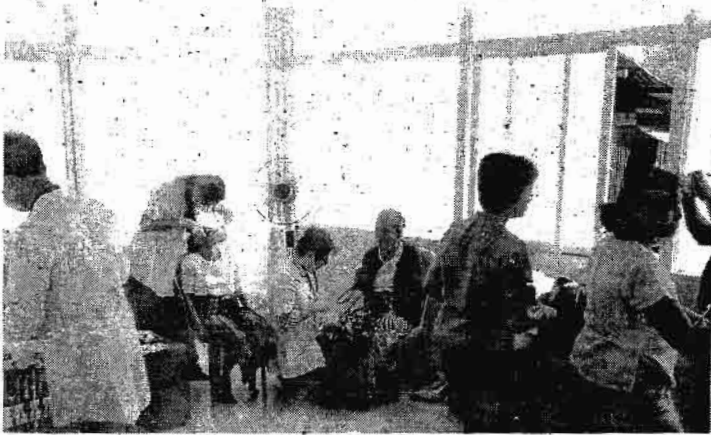
၁၃၃၆ ခုနှစ်၊ ၁၀ နှစ်သား
အရွယ်တွင် ရွှေဒါးကျေးရွာ သိမ်တော်
ဦးကျောင်း ဆရာတော် ဦးမာနိတကို
ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ သဒ္ဓါပဗ္ဗဒိတ စင်စစ်
လောကုတ္တရာအဓမ္မ ရှင်သာမဏေ
အဖြစ် ရှင်ဩသမောရဟု အနတ္တ
သညာဘွဲ့အမည်ဖြင့် သာသနာ့ဘောင်
သို့ စတင်ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။

ရှင်သာမဏ ဘဝမှာပင်
ဇနီးယုတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ စာပေများကို
ဆည်းပူးရင်း သာသနာအကျိုး၊

ဘာသာအကျိုး၊ လူမှုအကျိုးများကို
လည်း သယ်ပိုးထမ်းဆောင်ခဲ့ပါတယ်။
၁၃၄၅ ခု တပို့တွဲလဆန်း ၅ ရက် (၁၄-
၂-၁၉၈၅)နေ့တွင် မုံရွာမြို့ သထုံဝံသ
ကျောင်း ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍဝကို
ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ မုံရွာမြို့ အလယ်ရပ်

ဦးတင်အောင်၊ ဒေါ်တင်ရွှေ (ငြိမ်းချမ်း
ရေး ပဲခွဲစက်)မိသားစုတို့ရဲ့ ပစ္စယာ
နဂ္ဂဟကိုခံယူပြီး မြင့်မြတ်သောရဟန်း
အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူပါတယ်။
ထို့နောက် ခမည်းတော်ဦးဘိုး
ပြည့်၊ မယ်တော်ဒေါ်သန်းညွန့်(မိသားစု)

တို့၏ ဇုတိယအကြိမ် ပုနောသမ္ပဒ မင်္ဂလာကိုလည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ အနော်ရထာအိမ်ရာ၊ ဦးမောင်ကိန်း၊ ဒေါ်စန်းမြင့် (သီဟ သုဓမ္မသီရိ) မိသားစုတို့က တတိယ အကြိမ် ပုနောသမ္ပဒမင်္ဂလာကိုလည်း ကောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်းမြို့နယ် ဒေါ်ခင်ကြည် (ရွှေပြည်တန် သက်န်း တိုက်) မိသားစုတို့က စတုတ္ထအကြိမ် ပုနသမ္ပဒမင်္ဂလာကို လည်းကောင်း၊ စစ်ကိုင်းမြို့၊ ပုသိမ်ချောင် ဆရာကြီး ဒေါ်ပညာသီရိ(သာသနာဓဇသီရိပရဝ မ္မောစရိယ)က ပဉ္စမအကြိမ် ပုနောပ သမ္ပဒမင်္ဂလာကိုလည်းကောင်း၊ ရန်ကုန် မြို့၊ ဒေါက်တာဦးစိုးမိုး၊ ဒေါ်မြသန်းဝင်း (မိသားစု)တို့က ဆဌမအကြိမ် ပုနောပ သမ္ပဒမင်္ဂလာကိုလည်းကောင်း ဆင်ယင် ကျင်းပခဲ့ကြပါတယ်။

သာသနဓဇ မ္မောစရိယ၊ အဂ္ဂ မဟာဂန္ထဝါက ပဏ္ဍိတ၊ သီတဂူဓမ္မ ဝိဟာရ (USA) ကျောင်းထိုင်နာယက ဖြစ်လာသူ ဆရာတော် ဒေါက်တာ အရှင်ဩဓမ္မာရသည် ကန်တော်မင် ကျောင်းဆရာတော်၏ ဩဝါဒကိုခံယူ၍ ရွှေဒါးကျေးရွာကျောင်း ဆရာတော် ဦးမာနိတ၊ ဦးဥတ္တမသာရ၊ သထုံဝံသ

ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍဝ၊ ဦးပညာဝံသ၊ ဦးသံဝရ၊ ဦးသုဝဏ္ဏ၊ ဦးနန္ဒမာလာ၊ ဦးကုန္ဒသီရိ၊ မန္တလေး မစိုးရိမ်တိုက်သစ် ပဓာနနာယက ဆရာတော် ဦးရာဇဓမ္မာ ဘိဝံသ၊ ဦးကေသရာဘိဝံသ၊ ဦးသုစိတ္တာ ဘိဝံသ၊ မစိုးရိမ်တိုက်ဟောင်း ဆရာ တော် ဦးကောဒါဘိဝံသ၊ ဦးဇနိယဒိ သာဘိဝံသ၊ သီတဂူကမ္ဘာဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ် အဓိပတိဆရာတော်ကြီး ဒေါက်တာ အရှင်ဉာဏိဿရ၊ ပါမောက္ခချုပ် ဆရာတော် အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆရာတော် အရှင် မဟောသဓသာရပဏ္ဍိတာဘိဝံသ စသော ဆရာတော်တို့ထံတွင် နိယံ မပြတ် ခစားဆည်းပူးလျက် သာသနာ့ အကျိုး၊ ဘာသာအကျိုး၊ လူမှုအကျိုး များကို ကြိုးကြိုးစားစား စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်တော်မူလျက် ရှိကြောင်း ဆရာတော်ရဲ့ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းကို လေ့လာသိရှိရပါတယ်။

ဆရာတော်ကို ဖူးတွေ့ခိုက် စာရေးသူတို့ သိလိုသမျှကို မေးမြန်း လျှောက်ထားသောအခါ ဆရာတော် က ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

‘သစ်ပင် မြစ်ချောင်း၊ နို့ကောင်း နွားမ၊ ဤကာယကား၊ အများအကျိုး၊

သယ်ပိုးအံ့ကာ၊ သီးခါသီးလည်း၊ စီးမြ စီး၍၊ ဒီးဒီးယိုကျ၊ ကျိုးဆောင်ရ၏’ ဟု သော လင်္ကာကို ရွတ်ဆို၍ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းလင်း မိန့်ကြားတော် မူပါသည်။

‘သစ်ပင်တို့ရဲ့ အသီး၊ အရွက်၊ အလက်၊ ပင်စည် တို့ဟာ သစ်ပင် အတွက်မဟုတ်ဘဲ လူသားတို့ စားသုံးရန် အကျိုးပြုသလို မြစ်ချောင်း အင်းအိုင် တို့မှာရှိတဲ့ သား၊ ငါး၊ ပုစွန်၊ သောက်သုံး ရေတို့ကလည်း လူသားအကျိုးပြုတယ်။

နို့ကောင်းနွားမဆိုတာကလည်း ထွက်ရှိလာတဲ့နို့ ကိုယ်တိုင်သောက်ဖို့ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ထိုနည်းအတူပါပဲ၊ မိမိ ခန္ဓာကိုယ်ကာယ ရှိနေတာက အများ အကျိုး ရွက်သယ်ပိုးလိုတဲ့ ဆန္ဒတွေနဲ့ ဘုန်းဘုန်းရဲ့ အသက်နဲ့ခန္ဓာ တည်မြဲ နေသမျှ လူသားအကျိုးပြုလုပ်ငန်း တွေကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွား မှာပါ’ လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

စာရေးသူတို့ သိရှိလိုသမျှ မေး မြန်းလျှောက်ထားသောအခါ မှော်ဘီ မြို့မှာ ယခုတည်ဆောက်ဆဲ ကာလ ကျောင်းပရဝဏ် မြေဧက သုံးဧကရှိ ကြောင်း၊ ဆက်လက် တိုးချဲ့သွားရန် ရှိကြောင်း၊ ကျေးလက်ဒေသ ဆင်းရဲ နွမ်းပါး ပြည်သူများရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ရှေးရှုပြီး အသိပညာပေး ဟောပြော ခြင်း၊ ကျေးမွေးဧည့်ခံခြင်းတို့နှင့် တိုက် နယ်ဆေးရုံ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တို့ တည်ဆောက်ရာမှာ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဦးစိန်မြင့်၊ ဒေါက်တာမေသီရိ (သွား)၊ ကန်ထရိုက်တာ စံသူကျော် တို့နှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး ဆောင်ရွက် နေကြောင်း။

ယခု လက်ရှိမှာလည်း အထွေ ထွေ လူနာ တစ်နေ့ ၂၀၀ ခန့် ကုသ

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဇန်နဝါရီလ ၂၀၁၇)

ပေးနေရကြောင်း၊ တစ်ပတ်လျှင် ၄ ရက် ကုသပေးရသဖြင့် တစ်လလျှင်-လူနာ ၈၀၀ ခန့် ကုသပေးနေကြောင်း၊ သွား ဆရာဝန် ၆ ယောက်နဲ့ အထွေထွေကု ဆရာဝန် ၅ ယောက်တို့က အလှည့်ကျ ကုသိုလ်ဖြစ် လာရောက် ကုသပေးနေ ကြောင်း၊ ရေရှည်တွင် အခက်အခဲ ရှိနိုင်သဖြင့် ကြို/ပို့တာဝန်နှင့် လခ အဖြစ် ချီးမြှင့်ပေးသွားနိုင်ရန် စီစဉ် နေကြောင်းများကို ဆရာတော်ကြီးက မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

ယခု တည်ဆောက်နေသော ပရဟိတ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း၊ ပညာသင်ကျောင်းကလည်း မူလတန်း အဆင့်၊ အလယ်တန်းအဆင့် ကလေး လူငယ်များကို ဂဟေဆက်ပညာ၊ တယ်လီဖုန်းပညာ၊ ကွန်ပျူတာပညာ၊ အီလက်ထရွန်းနစ်ပညာ၊ အခြား လက်မှု

ပညာတွေကို သက်ဆိုင်ရာ ဆရာ၊ ဆရာမများရဲ့ အကူအညီနဲ့ ညှိနှိုင်း ဆောင်ရွက်သွားမှာဖြစ်ကြောင်း။ အမျိုးသမီးငယ်ကလေးများ အတွက် အိမ်တွင်းမှုပညာ၊ စက်ချုပ် ပညာ၊ ဒီဇိုင်းပညာ အစရှိသဖြင့် သင် ကြား ပို့ချသွားမှာဖြစ်ကြောင်း ဆရာ

တော်က မိန့်တော်မူပါတယ်။ လူမှုရေး ပရဟိတစိတ် အပြည့် ရှိသော ဆရာတော် ဒေါက်တာ အရှင် ဩသဓသာရအား ဤစာမူဖြင့် ရေး သား ပူဇော်အပ်ပါသည် ဘုရား။

မောင်ယဉ်ဝင်း(ဒေါပုံ)
□

အကြောပြင်ဆရာကြီး ဦးအေးထွန်း (အကြောပြင်ပညာရှင်)

အကြောပြင်ပညာဆိုတာ ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ အကြောကို အားသုံးဖိနှိပ်ပြီး နာကျင်တဲ့ဝေဒနာအဖြစ် အာရုံပြောင်းကုသရတဲ့ပညာ မဟုတ်သလို မလိုအပ်ဘဲ ဆေးပူတွေလိမ်း၊ ပတ်တီးစည်းပြီး လူနာရဲ့စိတ်ကို လှည့်စားရတဲ့ပညာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေဒနာရှင်ရဲ့ ခံစားရတဲ့ အကြောလေးတွေကို မနာကျင်စေဘဲ အချိန်တိုမိနစ်ပိုင်းအတွင်း သက်သာအောင် ပြုပြင်ပေးတဲ့ပညာ ဖြစ်ပါသည်။

- ကျွန်တော် ဒီနည်းတွေကို အသုံးပြုပြီး
- ခါးနာ၊ ခူးနာ၊ ကျီးပေါင်းတက်၊ လက်ကိုက်၊ လက်ကပ်နဲ့ ထုံနာကျင်နာတွေကို (၁၅)မိနစ်အတွင်း၊
 - အခြားအကြောရောဂါတွေကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၊
 - လေဖြတ်စ (၂၄ နာရီအတွင်း) လူနာတွေကို တစ်ပတ်အတွင်း ကောင်းအောင် ကူညီနေပါသည်။
 - လေဖြတ်ခံရပြီး ပုံမှန်ခြေ၊ လက် မလှုပ်ရှားနိုင်သူများအား အမြန်ဆုံးကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်ပေးသည်။
 - ဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းနိုင်ခြင်း ရှိ/မရှိ ပျောက်ကင်းမည့်အချိန်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ခန့်မှန်းပေးပါမည်။

တွေ့ချိန် ➡ **နံနက် (၉)နာရီမှ ညနေ (၅)နာရီအတွင်း**

အမှတ် (၅၇)၊ (၄) လမ်း၊ မာလာမြိုင်၊ အုတ်ကျင်း၊ (၁၆)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
(ပါရမီလမ်းမကြီးနဲ့ ကျောချင်းကပ်လမ်း) **ဖုန်း** - ၀၉-၇၃၂၄၂၄၄၂၊ ၈၉-၂၅၀ ၁၅၄၇၅၈

ခေတ္တကြံပြု ဒုလ္လဘ ဝပ်တွားပူဇော် မြတ်တောင်တော်

ဝင်းဌေး(ရှုခင်းသာ)

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလဆန်းရက်၏ ညတစ်ညတွင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရှုခင်းသာစာကြည့်တိုက် ကော်မတီဝင်များ စုဖွဲ့၍ စာကြည့်တိုက် ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဆွေးနွေးပြီးသည်နှင့် စာကြည့်တိုက်ကော်မတီ နာယကကြီး ဦးကိုကိုလေး (Three Friends Construction Co.,Ltd.)က အားရဝမ်းသာဖွယ် စကားဆိုလိုက်၏။

ယခုလ သင်္ကြန်ရက်အတွင်း သထုံမြို့ရှိ ဘုရားငါးဆူတောင်တွင် ဦးကိုကိုလေးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပါန

ပြကာ သူ၏ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများအား ဒုလ္လဘရဟန်းခံပွဲရှိသဖြင့် ထိုရဟန်းခံပွဲတွင် ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်လုံသူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စာကြည့်တိုက်အဖွဲ့ဝင်များ ရှိပါကလည်း အစစအရာရာ တာဝန်ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်လည်း ရယကဥက္ကဋ္ဌ တာဝန်အဖြစ် ငါးနှစ်ကျော်မျှ လူမှုရေးလုပ်ငန်းများတွင် အချိန်ကို နှစ်မြှုပ်ထားရသဖြင့် မိမိ၏ဘဝ သံသရာအတွက် ဘာသာရေးကိစ္စမှန်သမျှကို လျစ်လျူရှုထားခဲ့ရသည်က ကြာခဲ့ပြီ။

ယခုသော် ရယကဥက္ကဋ္ဌတာဝန်မှ အနားယူရသည်မှာ လပိုင်းမျှသာရှိသေးသည်တွင် ထိုဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ရေး ကိစ္စသည် ကျွန်တော့်အတွက် အထူးအခွင့်အရေး တစ်ရပ်ဟု သဘောထား ဆုံးဖြတ်ကာ ကျွန်တော်လည်း ဒုလ္လဘရဟန်း ဝတ်မည်ဟု ချက်ချင်း ကတိပေးလိုက်၏။

သို့နှင့် ကျွန်တော်နှင့် အတူ စာကြည့်တိုက်ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးထွန်းထွန်းနှင့် စာကြည့်တိုက် စာရင်းစစ်ကိုသက်အောင်တို့လည်း ဆန္ဒတူညီစွာ စာရင်းပေးလိုက်ကြ၏။

ထိုရဟန်းခံပွဲအတွက် သင်္ကြန်မကျမီ နှစ်ရက်အလိုဖြစ်သော ၁၀. ၄. ၂၀၁၂ ရက်နေ့ ည ၇ နာရီခန့်အချိန်တွင် အလှူရှင် ဦးကိုကိုလေး ဦးဆောင်၍ Light Truck ကားသုံးစီးဖြင့် ရန်ကုန်မှ စတင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ အမျိုးသား ၁၈ ယောက်နှင့် အမျိုးသမီး ၅ ယောက် စုစုပေါင်း ၂၃ ယောက်ဖြစ်၏။

ည သန်းခေါင်ကျော်ချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကျိုက်ကော်မြို့သို့အရာကို ညကြိန်မိုးက ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် ကားအမိုးပါသော အမျိုးသမီးအဖွဲ့မှအပ ကျွန်တော်တို့အမျိုးသားများ မိုးရေစိုရွာနေကြ၏။

သို့နှင့် နံနက် ၃ နာရီခန့်တွင် သထုံမြို့သို့ ရောက်ရှိရာ အလှူရှင် ဦးကိုကိုလေး၏အစ်မများက ကြိုတင်စီစဉ်ပေးထားသော ခရမ်းပြာ တည်းခိုရိပ်သာတွင် အနားယူကြရသည်။

နံနက် ၆ နာရီခန့် အချိန်တွင် အိပ်ရာမှထကာ သထုံမြို့ ကျက်သရေဆောင် ရွှေစာရံဘုရားကြီးအား ဖူးမြော်ပြီးမှ ဘုရားငါးဆူတောင်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

မြသပိတ်စေတီတော် တည်ရှိရာ မြသပိတ်တောင်ကို ကျော်လွန်ပြီးသည်နှင့် မကြာမီ ဘုရားငါးဆူတောင်ခြေသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ပိန်နဝါဒီလ၊ ၂၀၁၇)

ထိုမှတစ်ဖန် မော်တော်ကား ဖြင့် တောင်ပေါ်သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာ လာရာ တောင်တက်ကားလမ်းကလေး မှာ ဖန္တလေးတောင်သို့ ကားဖြင့် တက် ရသည်နှင့် တူလှသည်ဟု ထင်မှတ် ခံစားရ၏။ တောင်ခြေမှ ကား စတင် ထွက်လာရာ သုံးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အကြာ တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ တော့၏။

တောင်ပေါ်သို့ရောက်ပြီး ခေတ္တ အနားယူရင်း ဘုရားတောင်တော်ပေါ်မှ သထုံမြို့၏ ရှုခင်းအလှကို ကြည့်ရှုနေရာ တိုက်ခတ်လာသော လေနုအေးကလေး များက အမောကို ပြေစေကာ စိတ် ကိုပါ လန်းဆန်းစေတော့သည်။ နံနက် ၉ နာရီထိုးသည်နှင့် သင်္ကန်းဝတ်ရန် စတင်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် အမျိုး သား ၁၈ ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ကားမောင်းသူများဖြစ်သော အဘ ဦးဘသက်၊ ကိုဒေါင်းနှင့် ကိုဝင်းဇော်တို့ ၃ ဦးမှာ သင်္ကန်းဝတ်မည့်သူများမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားများကို ကူညီ၍ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေးရန်အတွက်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆရာတော်၏ တပည့် ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှ ရဟန်းဝတ်မည့်သူများ၏ အမည်များ ကို တစ်ဦးချင်းစီခေါ်၍ ဝတ်ရမည့် သင်္ကန်းနှင့် သပိတ်တစ်လုံးစီကို ပေးရာ တွင် ကားသမား အဘဦးဘသက်မှ လွဲ၍ ကျန်ကားသမားနှစ်ယောက်ဖြစ် သော ကိုဒေါင်းနှင့် ကိုဝင်းဇော်တို့၏ အမည်များလည်း ပါရှိနေကြသဖြင့် သင်္ကန်းဝတ်ရန် အစီအစဉ်မရှိသူများ ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြကြ၏။

သို့သော် စာရင်းတွင် ပါဝင်နေ ခြင်းဖြစ်၍ ငြင်းပယ်ချိန်မရလိုက်ဘဲ သူတို့ လည်း ရဟန်းဝတ်လိုက်ရတော့၏။

ရဟန်းဝတ်မည့်သူများအားလုံး တို့ ဓမ္မဗိမာန်ထဲတွင် အသက်ကြီးစဉ် ငယ်လိုက် ထိုင်ကြရသည်။ ထို့နောက်

စုပေါင်း၍ ဘုရားရှိခိုးပြီးသည်နှင့် ဆံချ ကြရသည်။ ပြီးမှ တစ်ဦးချင်းစီ အမည် ခေါ်၍ ပေးထားသော သင်္ကန်းများကို ဝတ်ရုံကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှ ရဟန်း ၁၇ ပါးနှင့် အမျိုးသမီးယောဂီ ၅ ဦးတို့ ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၃ နာရီ ခွဲသည်နှင့် အိပ်ရာမှ ထကြရသည်။ နံနက် ၄ နာရီ တိတိအချိန်တွင် စတင် ၍ တရားထိုင်ကြရသည်။ နံနက် ၅ နာရီ တွင် ခေတ္တအနားပေး၍ ၅ နာရီခွဲတွင် အရုဏ်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးကြရသည်။ ၆ နာရီခွဲလျှင် ဆွမ်းခံကြွကြရမည်ဟု ကြိုတင် မှာကြားထား၏။

ဆွမ်းခံမထွက်မီ ဆွမ်းခံကြွကြ မည့် သံဃာတော်အပါး ၁၅၀ ခန့်မှာ တန်းစီ၍ မေတ္တာပို့ကြရသည်။ ပြီးမှ တောင်ပေါ်မှ တောင်အောက်သို့ ခြေ ကျင်လျှောက်လှမ်း၍ ကြွကြရသည်။

တောလမ်းကလေးများကို ဖြတ် သန်းလာရာ သစ်ရိပ်ငါးရိပ်ကောင်း သော နေရာများတွင် တောရကျောင်း ကလေးများကို ကြိုးကြား ကြိုးကြား တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ဘဝကို အေးချမ်း သွားစေခဲ့ရပါသည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် တောင် ခြေရှိ ဓမ္မာရုံသို့ရောက်မှ သင်္ကန်းကို လက်ကတော့ထိုးကာ ဝိနည်းတော်နှင့် အညီ ဝတ်ရုံကြရသည်။

ထို့နောက် ဆွမ်းခံကြမည့်သံဃာ များကို အုပ်စုနှစ်စုခွဲကာ အပါး ၇၀ ခန့် အုပ်စုကို ဘူတာရုံပိုင်းသို့လည်းကောင်း၊ အပါး ၈၀ ခန့်အုပ်စုကို ဝါးတောဘက် သို့လည်းကောင်း ကြွကြရသည်။

ဤတွင် သထုံမြို့သူ မြို့သား များ၏ သာသနာတော်ကို လေးစား ကြည်ညိုမှုနှင့် သဒ္ဓါတရားထက်သန်မှု တို့ကို အနီးကပ်တွေ့မြင်ရတော့သည်။

သထုံမြို့ အတွင်းရှိ ကလေး လူကြီးအားလုံးသည် သံဃာများ ဆွမ်းခံ ကြွလာသည်ကိုဖြစ်စေ၊ ဆွမ်းခံကြွသည် မဟုတ်ဘဲ လျှောက်လှမ်းလာကြသည့်

သံဃာတစ်ပါးပါးကိုဖြစ်စေ မြင်တွေ့ လိုက်သည်နှင့် လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုး အရိုအသေပြုကြသည့် ဓလေ့ကို သတိ ထားမိ၏။

ဤအချက်ကို သုံးသပ်ကြည့် ခြင်းအားဖြင့် မြန်မာပြည်တွင် ဗုဒ္ဓ သာသနာ စတင်ထွန်းကားရာ သထုံ မြို့တွင် နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာတိုင် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ လက်ဆင့်ကမ်း စောင့်ထိန်းနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ကောက် ချက်ချမိလိုက်ပါတော့သည်။

ဆွမ်းခံကြွလာစဉ် သံဃာတော် များ၏ လက်ဝယ်ပွေ့ပိုက်ထားသော သပိတ်တွင် ဆွမ်းများပြည့်မောက်လာ၍ အဖော်လိုက်လာသည့် ကျောင်းသား များ၏ တောင်းထံသို့ မကြာ မကြာ လောင်းထည့်လိုက်ကြရသည်။

နေ့စဉ် သံဃာတစ်ပါးလျှင် ဆွမ်း သပိတ် ငါးလုံးခန့်ရကြ၏။ မြို့တွင်း၌ ဆွမ်းခံကြွပြီးသည်နှင့် တောင်ခြေရပ် တွင် ပြန်လည်ဆုံကြရသည်။ ပြီးမှ သပိတ်များ ကိုယ်စီပိုက်လျက် တောင် ပေါ်သို့ လာလမ်းအတိုင်းပြန်၍လျှောက် လှမ်းတက်ကြရသည်။

တောင်အဆင်းတွင် အားစိုက်မှု မရှိဘဲ သက်သောင့်သက်တာရှိသော် လည်း တောင်အတက်တွင်မူ အလေ့ အကျင့်မရှိ၍လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ် ဝမ်းဗျာမှုကြောင့်လည်းကောင်း ကြိုးစား တက်ခဲ့ရ၏။

မိမိတို့ အလှူခံ၍ ရရှိသော ဆွမ်းများကို တောင်ပေါ်တွင် ရှိနေကြ သော ရဟန်းသံဃာတော်ကြီးများနှင့် တရားအားထုတ်နေသော ယောဂီများ၊ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးအဘွားများကို အလုပ်အကျွေးပြုရာ ရောက်သဖြင့် စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ကာ သဒ္ဓါပီတိ ပွားမိ ပါသေးသည်။

ဆွမ်းခံကြွကြရသည်ကို ပင်ပန်း သော သံဃာများအနေဖြင့် ဆွမ်းခံမကြွ ဘဲ ကျောင်းတွင် နေခဲ့လိုက နေခဲ့နိုင် ကြောင်း ဆရာတော်ကမှာကြားထား၏။

သို့သော် ခုနစ်ရက်မျှသာ ပြုခွင့်ရကြသော ကုသိုလ်အရေးမို့ နေ့စဉ် ဆွမ်းခံလိုက်ပါနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့၏။

မူလက အစီအစဉ်မရှိဘဲ ဒုလ္လဘဝတ်လိုက်ရသည့် ကားသမားကိုဒေါင်းနှင့် ကိုဝင်းဇော်တို့သည်ပင် အားကြီးမာန်တက်ဖြင့် တရားအားထုတ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရပြီး အဘဦးဘသက်မှာမူ အားကျပြီး သူလည်း ဒုလ္လဘမဝတ်လိုက်ရသည့်အတွက် များစွာနောင်တရစ်ကြောင်း တဖွဖွ ပြောနေခဲ့တော့သည်။

တောင်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ခေတ္တ အမောဖြေကာ ရေမိုးချိုးကြသည်။ ၁၁ နာရီတွင် ဆွမ်းစားကြရသည်။ ဆွမ်းစားရာတွင်လည်း ပန်းကန်ကို မသုံးရဘဲ မိမိတို့ ဆွမ်းခံကြရာတွင် ပွေ့ပိုက်ရသော သပိတ်ဖြင့်ပင် ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်ကြရသည်။

ဆွမ်းစားပြီး ခေတ္တအနားယူကာ နေ့လယ် ၁ နာရီမှ ၃ နာရီအထိ တရားထိုင်ကြရသည်။ ညနေ ၅ နာရီမှ ၇ နာရီအထိ တစ်ကြိမ် တရားထိုင်ကြရပြန်သည်။ ည ၈ နာရီတွင် ဘုရားငါးဆူတောင် ဆရာတော် ဦးစန္ဒိမာကိုယ်တိုင် တရားဟောပြီး ည ၁၀ နာရီတွင် တစ်နေ့တာ တရားပွဲကို နားမှသာ အားလုံးအနားယူကြရသည်။

တရားပွဲနားသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများ အိပ်ဆောင်များသို့ မသွားကြသေးဘဲ တောင်တော်ပေါ်မှ သထုံမြို့၏ ညရှုခင်းအလှကို တစ်ဝကြီးကြည့်ရှုခွင့်ရခဲ့သည်။

ယိုးပြင် ရင်ပြင်ပေါ်ရှိ စေတီငါးဆူကို ဖူးမြော်ကန်တော့ကြပြီး ပုတီးစိပ်ကြသည်။ ပြီးမှ စေတီတော်နှင့် ပတ်သက်သော သမိုင်းကို လေ့လာခွင့်ရခဲ့တော့သည်။

စေတီတော်ရင်ပြင်တွင် ရေးထိုးထားသော ကျောက်စာအရ တင်ပြရသော် ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက ဘုရားရှင်၏သားတော်

ရာဟုလာ ကိုယ်တိုင် ဤဒေသသို့ ရောက်ခဲ့၏။

ရာဟုလာသည် ခမည်းတော်ဘုရားရှင်၏ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် အခွန်ရှည်ရေးကို မျှော်တွေး၍ ဤတောင်ကုန်းပေါ်တွင် ဘုရားရှင်၏ ဆံတော်ငါးဆူကို ဌာပနာပြုကာ စေတီငါးဆူတည်ရန် သတ်မှတ်ပေးခဲ့ရာ ထိုအချိန်က သထုံပြည်ရှင် သူရိယစန္ဒမင်းကြီးနှင့် တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ ကောင်းမှုဖြင့် ထိုတောင်ပေါ်တွင် စေတီငါးဆူကို အရှေ့မှ အနောက်သို့ စီတန်းလျက် နီးကပ်စွာ တည်ထားတော်မူခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ထိုအချိန်မှစ၍ စေတီငါးဆူရှိသည့် ထိုတောင်ကို ဘုရားငါးဆူတောင်ဟု ယနေ့တိုင် အမည်တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလစေတီများမှာ ဉာဏ်တော်သိပ်မမြင့်သဖြင့် ကာလကြာရှည်လာသည်နှင့်အမျှ ရာသီဥတု၏ ဖောက်ပြန်မှုများကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ယိုယွင်းပျက်စီးလာပြီး ချဲ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ဖုံးအုပ်ကာ ကွယ်ပျောက်လုနီးပါး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ဆရာတော်ဦးစန္ဒိမာသည် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ခန့်က ဤဘုရားငါးဆူတောင်သို့ ကြွရောက်လာပြီး သီတင်းသုံးနေထိုင်ကာ ယိုယွင်းပျက်စီးနေသော စေတီငါးဆူကို ပြန်လည်ပြုပြင် တည်ထား ကိုးကွယ်ရန် ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုခဲ့၏။

ဆရာတော်၏ ဦးဆောင်မှုကြောင့် စေတနာရှင် အလှူရှင်ပြည်သူများ စုပေါင်းကာ ချဲ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်း၊ စေတီတော် ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း၊ ဘုရားရင်ပြင်တော် မြေသားကို ချဲ့ထွင်ခြင်း၊ ဇရပ်တန်ဆောင်းများ၊ ကျောင်းတော်မျိုး တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ခြင်းတို့ကို အားကြီးမာန်တက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။

ငွေကြေး လုံလောက်မှုရှိသည်တွင် မူလက ယိုယွင်းပျက်စီးနေသော

စေတီအသေး ဟစ်ဆူစီအား ငဲ့၍ ဉာဏ်တော် ၂၅ ပေစီအမြင့်ရှိသော စေတီကြီးများအဖြစ် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် ပုံစံတူ တည်ထားကိုးကွယ်ပြီး ၁။ ဇိနမာန်အောင်၊ ၂။ ဇိနရန်အောင်၊ ၃။ ဇိနဦးညောင်၊ ၄။ ဇိနဉာဏ်ရောင်၊ ၅။ ဇိနထွဋ်ခေါင် ဟူ၍ စေတီငါးဆူဘွဲ့အမည်များ ပေးခဲ့၏။

ယခုအခါ အဆိုပါ ဘုရားငါးဆူတောင်ပေါ်ရှိ စေတီများအား လာရောက်ဖူးမြော်ကြရာ ရပ်နီးရပ်ဝေး ဘုရားဖူးများဖြင့် နေ့စဉ် စည်ကားနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို မျှဝေ အသိပေးအပ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မြန်မာပြည်ရှိ အရပ်ဒေသများစွာကို ရောက်ဖူးပါသော်လည်း ယခုသွားရောက် ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ခဲ့သည့် ဘုရားငါးဆူတောင်သည် ကျွန်တော်အတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် အကောင်းဆုံးသော အရပ်ဒေသနှင့် ခရီးစဉ်တစ်ခုအဖြစ် စံစားမိသည့်အတွက် နောင်နှစ်များမှာလည်း သွားရောက်လိုစိတ် ရှိနေမိပါတော့သည်။

ဤခရီးတွင် ဝေယျာဝစ္စမှ အစကိစ္စအဝဝအတွက် ကုန်ကျစရိတ်အား လုံးကို တစ်ဦးတည်း အလှူရှင်အဖြစ် အားတက်သရောဖြင့် ကမေထပြုကာ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုခဲ့သော စေတနာရှင်ဦးကိုကိုလေး (Three Friends Construction Co., Ltd.) အား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်းနှင့် ဤသို့ပြုသည့် ကောင်းမှု အကျိုးကြောင့် ဦးကိုကိုလေးနှင့် (Three Friends Construction Co., Ltd.) ကြီး အခွန်ရှည်စွာ တည်တံ့ခိုင်မြဲနိုင်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သမိလိုက်ပါကတော့သည်။

ဝင်းဌေး(ရှုခင်းသာ)

www.burmeseclassic.com

ယောနကဘိုးထောင်

လယ်တီဆရာတော်နှင့် ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင်

ဒီပရင်းနယ် စိုက်ပြင်ရွာတွင် ထူးခြားစွာ ဖွားမြင်လာသော သတို့သားလေး လယ်တီလောင်းလျာ ဂုဏ်သတင်းမှာ ရုတ်ခြင် ယက်ရိုက်ခတ်နေလေ၏။ “ပန်းသတင်းကို လေညင်းဆောင်ယူသကဲ့သို့ ဦးထွန်းသာနှင့် ဒေါ်ကျုံး

တို့မှာ သားရတနာ၏ အရှိန်အဝါဖြင့် မျက်နှာပွင့်လန်းနေကြသည်။ သားထူးသားမြတ် ရကာ ပတ္တမြားဆန်ကျိုးအဖိုးပြည်တန်ဆာကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။ ဤသားမြတ်သတိုး အဖိုးပြည်တန်ကို ရရှိကြသဖြင့် မိဘနှစ်ပါးမှာ

ပီတိဓာတ် ဂမုန်းအိမ်၌ အပြုံးရှိန်နှင့် ကြည်နူးနေကြလေသည်။

ဦးထွန်းသာနှင့်ဒေါ်ကျုံးတို့သည် ဗေဒင်အကျော်ဆရာကြီး ဦးကျော်လှထံသို့ သွားရောက်ကြပြီးလျှင် ငါးလကျော် ခြောက်လအရွယ်ရှိ သားဦး

ထင်ညှပ်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

ရတနာကို နာမည်မှည့်ပေးရန် တောင်းပန်ကြလေသည်။ ဆရာကြီးဦးကျော်လှသည် လယ်တီလောင်းလျာ သတို့သားလေး၏ ထူးဆန်းသော နိမိတ်များဖြင့် ဖွားသန့်ပုံကို တင်ကြို သိရှိပြီးဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ရသောအခါ ပို၍ပင် အံ့အားသင့်နေလေသည်။ ဆရာကြီးဦးကျော်လှသည် ရုပ်အသွင် သဏ္ဌာန် ကြန်အင် လက္ခဏာများကို စေ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် 'ဤသူငယ်သည် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမား၍ သတ္တဝါအားလုံးတို့ မှီခိုရာဖြစ်မည်၊ ဉာဏ်ပညာကြီးကျယ်လျက် တစ်မိပေါက် တစ်ယောက် ထွန်းမည့် ယောက်ျားမြတ်လည်း ဖြစ်မည်၊ အထူး စောင့်ရှောက်ပြုစုကြရန် ဆုံးမညွှန်ကြားလေ၏။

နာမည်ပေးမင်္ဂလာကိုမူ အိမ်၏ အလယ်ခေါင်တိုင်ခြေရင်း မြေပြင်မှ အရောင်နွယ်တန်းကြီး ရောင်မျိုးစုံကွန်မြူး 'တက်'လာပြီး အိမ်၏ 'ခေါင်'ပေါ်သို့ ရောက်ရှိကာ မိုးကောင်းကင်တွင် ပျံ့နှံ့တည်နေသော ပုဗ္ဗနိမိတ်ထူးကို အကြောင်းခံလျက် အန္တတ္တသညာမင်္ဂလာအားဖြင့် 'မောင်တက်ခေါင်' ဟု အမည်နာမကို မှည့်ခေါ်လေသည်။ အမည်နာမ အန္တတ္တသညာအတိုင်းပင် အထက်သို့တက်၍ ခေါင်ခေါင်ဖျားဖျားအကျိုးပေးထူးခြားမည့် နာမည်တော်သည် အကျိုးပေးပုံနှင့် များစွာကိုက်ညီလှပေသည်။ 'ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ' သကဲ့သို့ နောင်အခါ ဤအန္တတ္တသညာတော်ဖြင့် ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ထိပ်ဖျားသို့တက်ပြီးလျှင် ဂယက်ရိုက် ကျော်စောစေခဲ့သော အချက်ကပင် ထောက်ခံနေပေသည်။

ဦးထွန်းသာနှင့် ဒေါ်ကျွန်းတို့မှာ သားသမီးငါးယောက် ပေါက်ဖွား ထွန်း

ကားခဲ့ပေသည်။ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ဖော်ပြရလျှင် - (၁) ဦးတက်ခေါင် (လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး)၊ (၂) ဦးတက်စွာ (လူဝတ်ကြောင်)၊ (၃) ဦးတက်ပွား (ဦးကုမာရသုဒ္ဓါအမည်နှင့် ထင်ရှားခဲ့ပေသည်)၊ (၄) ဦးတက်ထွား (ဦးကိတ္တိဘွဲ့နှင့် ထင်ရှားခဲ့သည်)၊ (၅) ဒေါ်မလေးမွေးချင်း ငါးယောက် ရှိခဲ့သည်။

မိဘနှစ်ပါးသည် မောင်တက်ခေါင်ကို ရွာရှိ ဖျောက်ပင်ကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီး အရှင်နန္ဒဓဇမဟာထေရ်မြတ်ထံသို့ ပညာသင်ကြားနိုင်ရန် အပ်နှံကြလေသည်။ ၁၅ နှစ်သားအရွယ်တွင် သင်ရိုး ပိဋကတ်စာပေများ အဆုံးတိုင် တတ်မြောက်အောင် သင်ကြားခဲ့သည်။ မိဘနှစ်ပါးတို့မှာ လူရည်ချွန်မောင်တက်ခေါင်ကို သာမဏေအဖြစ် သာသနာ့အမွေ ခံယူကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဦးကံစနှင့် ဒေါ်ဖုံးတို့သည် ရဟန်းဒါယကာများအဖြစ် ခံယူကြ၍ လယ်တီ ရှင်ဉာဏဓဇကို ဖျောက်ပင်ဆရာတော်ကြီး ဦးနန္ဒဓဇမဟာထေရ်က ဥပဇ္ဈာယ်ပြုလျက် မြင်ထင် စသော ဆရာတော် သံဃာတော် နှစ်ကျိပ်ကျော်တို့က ကမ္ဘဝါ ဆရာတော်ကြီးများ ပြုကြ၍ ပဉ္စင်းအဖြစ် ရောက်အောင် ချီးမြှောက်တော်မူကြလေသည်။ မြတ်သောကျက်သရေ ဂုဏ်အပေါင်းကို ဆောင်လျက် ရှင်ကျော်လယ်တီကိုရင်ဉာဏဓဇသည် သက္ကရာဇ် ၁၂၂၈ ခုနှစ် ကဆုန်လဆန်း ၇ ရက်နေ့တွင် မြင်မြတ်သော ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပေသည်။

ပဉ္စင်းသစ် လယ်တီဦးဉာဏဓဇသည် ရဟန်းဖြစ်သည့်အခါမှစ၍ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလနှင့် ပြည့်စုံ၍ သိက္ခာပုဒ်များကို အသက်ကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်

ထိန်းသိမ်းနေတော်မူသည်။ သမာဓိကိုလည်း မိမိဦးခေါင်းနှင့်တူစွာ ပြုကျင့်တော်မူလေသည်။ ပညာကိုလည်း မိမိကိုယ်နှင့် ထပ်တူပြုမူလျက်ရှိလေသည်။ မိမိဇာတိမြေမှ မန္တလေး နေပြည်တော်ကြီးသို့ သွားရောက်ကာ ပညာရင်နို့သောက်စို့ဆည်းပူးခဲ့လေသည်။

မန္တလေး နေပြည်တော်သည် ပညာမုန်သောက်မင်းဆရာများ သီတင်းသုံးရာ ဒေသဖြစ်သည်။ လယ်တီရှင်ဉာဏဓဇသည် ဓမ္မာစရိယဆရာကျေးဇူးရှင် စံကျောင်းဆရာတော်ကြီးထံပါးတွင် ပညာဆည်းပူး ပန်းသို့ခူးခဲ့လေတော့သည်။ လယ်တီ ဦးဉာဏဓဇသည် ရွှေပင်နား ရွှေကျေးဆိုသကဲ့သို့ အကျော်ဆုံး အတော်ဆုံး စံကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ရှိ၍ ခရေပင်ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးလျက် ရှိလေသည်။ ပျားကောင်များသည် ပျားရည်များစုသော နည်းပမာ ပိဋကပင်လယ်ကြီးတွင် ရည်မှန်းတိုင်း ပေါက်ရောက်အောင် ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်စွာ တပည့်ဝတ်ငါးပါးနှင့်အညီ သင်ယူအားထုတ်လျက် ရှိလေသည်။ စံကျောင်းဆရာတော်ကြီး၏ ခြေတော်စုံကို ခိုလှုံဆည်းကပ် အရပ်ရပ်ကျမ်းဂန်တို့ကို သင်ကြားနေသည်မှာ "ရွှေပေါ် မြတင်" ဥဒါန်းတွင် လောက်သည်အထိ ဖြစ်သည်။

လယ်တီဆရာတော်ဟု ကျော်စောထင်ရှားလာမည့် ဦးဉာဏဓဇသည် စံကျောင်းတိုက်တွင် စာချနေစဉ် "ရွှေပြည်ဝန်ကြီး" အမည်ရ "မင်းလှမင်းခေါင် သီဟသူ" ဘွဲ့ခံ "ယောမင်းကြီး" အကျော်ထင်ရှား ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင် အိမ်တော်သို့ စာဝါ အားလပ်ချိန်တိုင်း ကြွသွားတော်မူလေသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဝတ်ထား၍ ကြွနေခြင်းမှာ

ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်နှင့် စာပေ အရေးအသား၊ စာပေလေ့လာရေး အယူအဆများအတွက်ဖြစ်သည်။ ဦးဘိုး လှိုင်သည် စာရေးရာ၌ဖြစ်စေ၊ စကား ပြောရာ၌ဖြစ်စေ မြန်မာစကားလုံး ပြောင်မြောက်အောင် ရေးနိုင်သည်။ စာပေကို ရှင်းအောင်၊ လင်းအောင်၊ ဖွံ့ထွားအောင်၊ ကြီးမြင့်အောင် ရေး တတ်၊ ပြောဆိုတတ်သော ပညာရှိကြီး တစ်ဆူဖြစ်သည်။

ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော် သည် ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင် စာပေ အယူအဆ နိဿရည်းကို ဖိုးလေသည်။ ထို့ပြင် စာပေတတ်ကျွမ်းလှသော ဆရာ တော် လူထွတ် ဦးဖားနေအိမ်သို့လည်း ရံဖန်ရံခါ စာပေဆွေးနွေးလေ့လာရန် သွားလေ့သွားထ ရှိလေသည်။

အခြား စာတတ် ဗေဒင်တတ် ဆေးအတတ်ပုဂ္ဂိုလ် ပညာရှင်အသီးသီး ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်ခြင်း၊ ဆွေးနွေး ဖလှယ်ခြင်းများကိုလည်း ပြုလျက်ရှိ သည်။ ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင် နေအိမ် တော်၌ စာကြည့်ခန်းရှိရာ ဘာသန္တရ စာပေ မျိုးစုံလှသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင်သည် မကြာ ခဏ လာလေ့ရှိသော လယ်တီလောင်း လျာ ဦးညဏဇေနှင့် တွေ့ဆုံခွင့် မပေး သေးချေ။ တွေ့ဆုံခြင်းမရရှိသော်လည်း ဇွဲကောင်းလှသော လယ်တီဦးညဏဇေ မှာ စာပေဆွေးနွေးရေးအတွက် တစ်နေ့ သော် တွေ့ရမည်ဟု ယူဆလျက် စိတ် ပျက်တော် မမူပေ။ တစ်နေ့သ၌ ဦးဘိုး လှိုင်သည် ဦးညဏဇေ လယ်တီဆရာ တော်နှင့် တွေ့ဆုံလေရာ -

ယော - “မောင်ပဉ္စင်း အိမ် တော်လာလှချည်လား၊ ဘယ်တိုက်မှာ နေပါသလဲ”

လယ်တီဦးညဏ - “ဦးပဉ္စင်း စံကျောင်းတိုက်မှာ နေပါသည်။ ဒကာ တော်နှင့် စာပေဆွေးနွေးလေ့လာချင်လို့ ခဏခဏလာနေခြင်းပါ”

ယော - “ဦးပဉ္စင်း စာတတ်ချင် တယ်ထင်တယ်”

လယ်တီဦးညဏ - “စာတတ် ချင်လို့ ဒကာတော် အိမ်တော်ကို လာ နေခြင်းပဲ”

ယော - “ဘာကြောင့် စာတတ် ချင်ရသလဲ”

လယ်တီဦးညဏ - “နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်လို့ပေါ့”

ယော - “စာကော တော်တော် ကြည့်ဖူးပါသလား”

လယ်တီဦးညဏ - “ပါဠိတော် နှင့်တကွ အဋ္ဌကထာ ဋီကာအစုံ ကြည့် နိုင်ပါတယ်”

ယော - “သည်လိုဆိုလျှင်နေတ္တိ နှင့် ကထာဝတ္ထုပါဠိတော်များကို နေတ္တိ နည်းနှင့်တကွ သကပက္ခငါးရာ၊ ပရပက္ခ ငါးရာ နိုင်နင်းကွဲပြားအောင် ကြည့်ပါ၊ ပြီးတော့ ဂန္ထန္တရ ဗဟုသုတကိုလည်း လေ့လာစာတတ်ကရော”

လယ်တီဦးညဏဇေသည် ယော မင်းကြီးနေအိမ်သို့ ရက်လကြာမြင့်စွာ သွားလာနေရခြင်းအတွက် အကျိုးနပ် ပေသည်။ ထို့နောက် ရက်အတန်ကြာ မသွားဘဲနေပြီးနောက် ဦးဘိုးလှိုင်နေ အိမ်သို့ တစ်ဖန်ကြွသွားပြန်ရာ -

ယော - “မောင်ပဉ္စင်း စာတတ် နေပြီထင်တယ်”

လယ်တီဦးညဏ - “စာတော့ တတ်ပါပြီ၊ စာရေးဖို့အတွက်ကို”

ယော - “မြန်မာစာ ရေးတတ်ဖို့ မခက်ပါဘူး၊ စကားပြေ ရေးတဲ့အခါ ဝါကျတိုတို၊ ရှင်းရှင်း၊ လိုရင်းရေးတတ်

ဖို့ လိုတယ်၊ ပါဠိတော်နည်း အသွား အလာအံတိုင်း အဖူးအဝတ်နှင့်ရေးလျှင် စာကောင်းဖြစ်လာတာပဲ”

လယ်တီဦးညဏ - “ကဗျာရေး တတ်ဖို့ကော”

ယော - “လေးလုံးစပ်ကို သတိ ထားလေ့လာလျှင် ကဗျာတတ်ဖြစ် ကရော”

လယ်တီဆရာတော်ဟု ဖြစ်ပေါ် လာမည့် ဦးညဏဇေသည် ယောမင်း ကြီးဦးဘိုးလှိုင်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မြန်မာစာပေအရေးအသားကိုလည်း ရေး၍လေ့လာသည်။ ကဗျာလင်္ကာကို လည်း စပ်ဆိုလေ့လာသည်။

“ကဝိလက္ခဏာဒီပနီ” ကျမ်းပြု ဦးခြံတို့အဖွဲ့မှ စာချစ်စစ်တမ်းမေးမြန်း ခဲ့ရာ ဝါကျအသွားအလာ၊ အနုသန္ဓေ အဆက်အစပ်၊ ပုဒ်ပါဠိအက္ခရာ အဆုံး အဖြတ် စသည်တို့ကို ကဗျာဖြင့် ဖြေဆို မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။

ထိုအခါ စာချစ်စစ်တမ်းအဖွဲ့ဝင် များက -

စာချအဖွဲ့ - “အရှင်ဘုရား၊ ကဗျာအသွားအလာ အင်မတန်ကောင်း လှပါသည်” ဟု လယ်တီ ဦးညဏဇေ အား လျှောက်ထားရာ -

လယ်တီဦးညဏ - “ငါတို့ စာ ရေးတတ်လာတာ ယောမင်းကြီးကျေးဇူး ပေါ့၊ ယောမင်းကြီး ရေးဟန်အတိုင်းပဲ”

ဒကာများ - “အရှင်ဘုရား၊ ယောမင်းကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်တော်မူပါ သလား”

လယ်တီဦးညဏ - “အိမ် - ယောမင်းကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့တာကြောင့် စာရေးပြောင်တာ၊ ယောမင်းကြီးဟာ ပညာရှိတစ်ဦးပဲ၊ နေတ္တိပါဠိတော်တတ် လျှင် စာတတ်တယ်ဆိုတာမှန်တယ်”

ထိုအခါ ဦးခြံ၊ ဦးယံတို့လူစုမှာ
ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်၏ ပညာ
စွမ်းရည်ကို ပို၍ ပို၍ သိရ၍ ပို၍ပင်
ဖိစ့်ဖိစ့်တုန် ကြောက်လန့်နေကြသော
ဟူ၏။ မှန်ပါပေသည်။ ထိုခေတ်က
ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင်နှင့် ဖက်ပြိုင်ပုံသူ
ရဟန်းရှင်လူ မထွက်ပေါ်ခဲ့ပေ။ ယော
မင်းကြီး ဦးဘိုးလှိုင်ကား ထူးချွန်လှသော
ဉာဏ်လည်း ရှိသည်။ ပညာဂုဏ် မာန်
မာနလည်း ကြီးလှသည်။ သိုးဆောင်း၊
ဟိန္ဒူ၊ သတ္တက ဘာသာစုံကို နားလည်
တတ်ကျွမ်းသည်။

ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင်၏ ဖြစ်
ရပ်စဉ်ကို လေ့လာလျှင် ရာထူးကျလိုက်၊
ပြန်ရလိုက်ဖြစ်၍ ဘဝခရီးတစ်လျှောက်
တွင် ချမ်းသာဆင်းရဲ ခွန်တွဲနေကြောင်း
သိရှိမှတ်သားရသည်။ လယ်တီလောင်း
လျှာ ဦးဉာဏသည် ယောမင်းကြီး၏
ဝါကျတို့နှင့် လိုရင်းကို ရေးသကဲ့သို့
ဒီပနီကျမ်းပေါင်းများစွာကို ရေးရာတွင်
ဝါကျတို့၍ လိုရင်းထိမိအောင် ရေးသား
တော်မူခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ရတနာပုံသတင်း
စာကို “ဘိုးဝဇီရ” ဦးစီးလျက် ထုတ်ဝေ
နေချိန်ဖြစ်သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်တို့
သည် ကာရန်နဘော အစပ်အဟပ်
လုံးချင်းထပ်ကို လေးစားခင်မင်ကြသော
ခေတ် ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ စာရေး
ဆရာတို့သည် ကာရန်မိမိနှင့် ထိအောင်
စာပန်းချိခြယ်မှုန်းခဲ့ကြသည်။ ယောမင်း
ကြီး ဦးဘိုးလှိုင်ကား ကာရန် နဘော
ခေတ်ကို တော်လှန်ပြီး အဓိပ္ပာယ်မိမိ
ဝါကျချောချော သဘောအပြည့်အစုံ
ပါဝင်သော ဝါကျတို့များဖြင့်သာ ရေး
သားခဲ့ပေသည်။

ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင် တီထွင်
ခဲ့သော ရေးသားဟန်သည် မျက်မှောက်

ခေတ် စာပေလောကကို မီးရှူး တန်
ဆောင်ပမာ လမ်းခင်းပေးနေသကဲ့သို့
“ခေတ်ရှေ့ပြေး” နေလေသည်။ ယော
မင်းကြီး ဦးဘိုးလှိုင်သည် ခေတ်ပြင်
တော်လှန်ရေး တိုင်းပြုပြည်ပြုဖြစ်သကဲ့
သို့ လယ်တီဆရာတော်ဖြစ်လာမည့်
ဦးဉာဏဇေသည် ထိုအချိန်မှစ၍ စာပေ
ခေတ်ကို ပြင်လေသည်။ သမားရိုးကျ
ရှေးအယူအဆဟောင်းများကို လမ်းခွဲ
ထွက်ကာ လမ်းသစ်ဖောက်ခဲ့ကြသည်။
လယ်တီဆရာတော် ဖြစ်လာသောအခါ
ဒီပနီကျမ်းများစွာ ပြုစုစီရင် ရေးသား
တော်မူခဲ့လေသည်။ လယ်တီ စာပေများ
တွင် ဝါကျတို့၍ လိုရင်းဆို၍ ရှင်းလှ
သည်။ အလင်း လှစေသည်။ အထူး
သဖြင့် ပရမတ္ထဒီပနီ ပါဠိကျမ်းကြီးသည်
ယထာဘူတကျ၍ ရှေးအယူအဆ ဝါဒ
များကို စစ်ဆေး၍ ပယ်သင့်က ပယ်
ထားလေသည်။ သမားစဉ်လာ ရှေးရိုးစွဲ
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုတို့က လယ်တီဟန် လယ်တီ
မူကို မကြိုက်နှစ်သက်နိုင်ကြပေ။

လယ်တီလောင်းလျှာ ဦးဉာဏ
ဇေသည် ကဗျာလင်္ကာများထက် စကား
ပြေကို အထူးအလေးထား ရေးသားခဲ့
သည်။ လယ်တီဆရာတော်သည် ခေတ်
သစ် ရောင်နီဦး ရေးဟန်စကားပြေကို
အစပျိုးဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။ ခေတ်စကား
နှင့်ဆိုရသော် လယ်တီလောင်းလျှာ
ဦးဉာဏဇေကို ရှေးရိုးလမ်းတွင် ဆင့်ကာ
ထွင်ခဲ့သော စာပေသုခမိန်ကြီး ဖြစ်
သည်။ လယ်တီဆရာတော် ဦးဉာဏဇေ
သည် သမားရိုးကျ မြန်မာအမြင်ထက်
ကမ္ဘာ့စာပေရေစီးကြောင်းထဲသို့ ခေတ်
ပြင် ယူဆချက်များ ဖြစ်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် နယ်ချဲ့
အင်္ဂလိပ်အစိုးရက စာပေသုခမိန်
ပညာရှိ ဟူသော စာပေပါရဂူဘွဲ့ထူးဖြင့်

ချီးမြှင့်မြှောက်စားခဲ့လေသည်။ ပညာ
ရဲရင့်၊ ပွဲလယ်တင့်ခဲ့သော သက်သေ
သာကတစ်ခုဖြစ်သည်။

ရွှေဥမင်ဆရာတော်၏ စကား
စာပေထဲတွင် “လယ်လုပ်မခက် လယ်တီ
ခက်သည်။ အကျင့်မခက် အသိခက်
သည်။ သူတော်မခက် ပညာရှိခက်
သည်” ဟူ၍ ဆိုခဲ့သည်။ စာပေလမ်း
ကြောင်းရေးသားတီထွင်ခြင်းမှာ မည်မျှ
ခဲယဉ်းကြောင်း သိသာထင်ရှားလှသည်။

လယ်တီဆရာတော်ကြီး၏ သင်
ဆရာရင်း ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင်သည်
အဘ ယင်းတော်ဝန်ကြီး ဦးရွှေတုတ်၊
အမိ ဒေါ်ငြိမ်းတို့မှ သက္ကရာဇ် ၁၁၉၁
ခု နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၁၀ ရက် ည
၃ ချက်တီးကျော် သောကြာနေ့ အဝင်
ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ဇာတိမှာ မြင်းခြံခရိုင်
တလုပ်မြို့ ပုလဲရွာဖြစ်ပါသည်။ နေပြည်
တော်ဘုရင်မင်းမြတ်က ယောမြို့၊ ဆော
မြို့တို့ကို အပိုင်စားပေးခြင်း ခံရသည်။
ထို့ကြောင့် ယောမြို့စား ယောမင်းကြီး
ဦးဘိုးလှိုင် ဖြစ်လာသောအခါ ရွှေမြို့
တော် မြောက်ပြင် သူရဲတပ် အရှေ့
ဘက် မန္တလေးတောင်အနီး ဆောက်
လုပ် လှူသော အုတ်ကျောင်းကြီးကို
နိုင်ငံခြားအင်ဂျင်နီယာတို့ အကူအညီ
ဖြင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ငွေကျပ် ၁၀
သိန်းကျော်မျှ ကုန်ကျကြောင်း မှတ်တမ်း
များတွင် အဆိုရှိပါသည်။ လယ်တီဆရာ
တော်နှင့် ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင်တို့၏
စာပေ ပေါင်းကူးမှုပုံရိပ် ဖြစ်ပါတော့
သည်။

ယောနကဘိုးထောင်

စာကိုး - လယ်တီ၊ ဂန္ထဝင်ကျော်များ
သမိုင်း၊ လယ်တီဦးလှပိုင်။

ဆရာမြတ်ကြီး ဦးရေဝတ

ဆရာမြတ်ကြီးဦးရေဝတ ၄၁ နှစ်မြောက်

ပူဇော်ပွဲ

မင်းတုဏ်

နိဂြောဟရုံကျောင်းတော်ရှေ့နှင့် ကျောင်းတော်တွင်းမြင်ကွင်း

ရာသီစက်ရဟတ် တစ်ပတ်လည် ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဝါလကင်းလွတ်သီတင်းကျွတ် လသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်ချေပြီ။ မန္တလေး တိုင်း အမရပူရမြို့နယ် နန်းတော်ရာ ကွက်သစ်ရပ်ရှိ ဝိပဿနာသန္တိသုခ ကျောင်းတိုက်ကို စတင်တည်ထောင် တော်မူခဲ့သော ဆရာမြတ်ကြီးဦးရေဝတ ခန္ဓာဝန်ချတော်မူခဲ့ပြီးနောက် ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပ ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ ယခုအခါ ၄၁ နှစ် ပြည့်မြောက်ခဲ့ပေပြီ။

ယခုနှစ်တွင်လည်း ယခင်နှစ်များ နည်းတူ ပူဇော်ပွဲသို့ သွားရောက်ရန် စာရေးသူတို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ စာရေးသူတို့ ပူဇော်ပွဲသွားရန် ပြင်ဆင် ထားသကဲ့သို့ ညီ၊ ညီမများကလည်း

စာရေးသူတို့ထံ လာရောက်ဂါရဝပြုရန် ပြင်ဆင်နေကြကြောင်းနှင့် မီးထွန်း ပွဲတော်ကာလအတွင်း လာရောက်လို ကြကြောင်း ရက်ချိန်းတောင်းလာကြ သည်။ ဤအချိန်တွင် စာရေးသူတို့ အမရပူရသို့ ရောက်ရှိနေကြမည်ဖြစ်၍ ယင်းတို့၏ တောင်းဆိုချက်ကို လက်မခံ ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဤတိုက်ဆိုင်မှုက နှစ်တိုင်းပင် ကြုံတွေ့နေရသည်။

စာရေးသူတို့ မျိုးဆက်တွင် မိဘ၊ ဘိုးဘွားများ မရှိကြတော့ပြီ။ မိဘနှစ်ပါး မှ မွေးဖွားခဲ့သည့် မွေးချင်း ခုနစ်ယောက် အနက် စာရေးသူက အကြီးဆုံးသားဖြစ် သည်။ စာရေးသူ ၈ နှစ်သားတွင် ဒုတိယ မွေးချင်းဖြစ်သော ညီမကို မွေးခဲ့သဖြင့်

ထိုအရွယ်မှစကာ နောက်ထပ် မွေးလာ သည့် ညီမ လေးယောက်နှင့် ညီ နှစ် ယောက်တို့ကို ချစ်ခင်ကြင်နာယုယစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက် ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့ သည်။ ထိုကျေးဇူးကို သိသောအားဖြင့် ညီ၊ ညီမများက စာရေးသူအား တုံ့ပြန် မေတ္တာထားလိုကြဟန် တူပေသည်။

ယခုအခါတွင် ယင်းတို့မွေးချင်း ခုနစ်ယောက်တို့မှ ပွားစီးလာကြသည့် သားသမီးမြေး စသည်များ စုစည်း လိုက်လျှင် လူဦးရေ ၃၀ ဝန်းကျင် ရှိလောက်နေပေပြီ။

ယင်းတို့နှင့် တစ်နှစ် တစ်ခါ ဆုံစည်းရသည်မှာ ကြည်နူး ဝမ်းသာ ဝီတိဖြာရသည် မှန်သော်လည်း အချိန် အခါအားလျော်စွာ ရွှေ့ဆိုင်း၍ ရသည်။ ဆရာမြတ်ကြီး ပူဇော်ပွဲမှာမူ သီတင်း ကျွတ် လဆန်း ၇ ရက်မှ သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် ၃ ရက် (၈-၁၀-၂၀၁၆ မှ ၁၉-၁၀-၂၀၁၆) အထိ ကျင်းပမည် ဖြစ်၍ ရွှေ့ဆိုင်းမရနိုင်ပေ။ အထူးသဖြင့် သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲတော်ရက်များ မှာ ကျောင်းတွင်ရှိရမည့် ရက်များပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့် နေ့ နောက်ပိုင်းတွင်မှ ဆုံကြရန် ညီ၊ ညီမများအား ပြောကြားထားသည်။ ကျောင်းအကျိုးတော်ဆောင် အဖွဲ့က လည်း စောစောလာရန် စာရေးသူတို့ အား ဖိတ်ကြားထားသဖြင့် ၁၀-၁၀-၂၀၁၆ ရက်နေ့ ညနေ ၃ နာရီ အထူး အမြန်ရထားဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့မည်ဖြစ် ကြောင်း သီလရှင်တိုက်အုပ်ဆရာကြီး ဒေါ်ဓမ္မနိမ္မိတထံ အကြောင်းကြားထား လိုက်သည်။

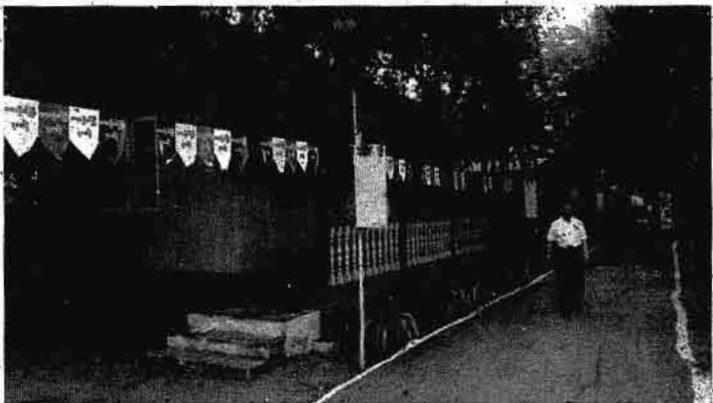
စာရေးသူတို့ မန္တလေးသွားမည် ဟု သတင်းရသည်နှင့် ညီအလတ်နှစ်

ဇနီး စာရေးသူတို့ထံ ရောက်လာခဲ့ပြီး ရထားလက်မှတ် ဝယ်ယူပေးခဲ့သည်။ သူ့ဈေးဇနီးကြောင့်ပင် ရထားလက်မှတ် နှစ်စောင်ကို သုံးရက်ကြိုတင်ကာ လက် ဝယ် ရရှိနိုင်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၀-၁၀-၂၀၁၆ ရက် နေ့ ညနေ ၂ နာရီခွဲတွင် ရန်ကုန်ဘူတာ ကြီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ စာရေးသူ တို့ စီးနင်းလိုက်ပါမည့် ရထားက စကြို ၁ တွင် အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဝင်ပေါက်တံခါး လည်း ဖွင့်ထားကာ လက်မှတ်စစ်လည်း ရှိနေပြီးဖြစ်၍ ယခင်အခါများကကဲ့သို့ စကြိုအပြင်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေရန် မလိုတော့ဘဲ ပစ္စည်းသယ်ပေးသည့် အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် တွဲပေါ်သို့ လွယ်ကူချောမောစွာပင် တက်ရောက် နေရာယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပြောင်းလဲစပြုနေပြီဖြစ်သော ရန်ကုန် ဘူတာကြီး၏ နွေးထွေးသော ကြိုဆိုမှု ဟုပင် ဆိုရချေမည်။

စကြိုလမ်းများကိုလည်း ကျွမ်းကျင် လုပ်သားများဖြင့် စနစ်တကျ ပြုပြင်မွမ်းမံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တွဲသစ်များဖြစ်၍ ပြတင်းတံခါး အဖွင့်၊ အပိတ် လွယ်ကူသည်။ နှစ်ယောက် ထိုင်ခုံ တစ်ခုနှင့် တစ်ယောက် ထိုင်ခုံ တစ်ခုပါသော ခုံတန်း ကိုးတန်းသာ တစ်တွဲလုံးတွင် ပါသဖြင့် တစ်တွဲလျှင် ခရီးသည် ၂၇ ယောက်သာ ချောင် ချောင်ချီချီ စီးနင်းလိုက်ပါနိုင်သည်။

ရထားအမိုး မျက်နှာကြက်တွင် တပ်ဆင်ထားသည့် စပီကာမှ တေးသံ သာများ ဖွင့်ပေးထားသည်ကိုလည်း ကြားနေရသည်။ တွဲအတွင်း၌ CCTV တင်မရာနှစ်လုံး တပ်ဆင်ထားသည်ကို လည်း တွေ့ရသည်။

ထပ်တိုးလာသည့် ဝါဆိုကျောင်းဆောင်သစ်(အပေါ်ဆုံး)နှင့် ကျောင်းတော်အတွင်းမြင်ကွင်းအချို့

သိင်္ဂါပြင်အေးချမ်းလျက်ရှိသည့် ကျောင်းတော်အတွင်း ပြင်ကွင်းအချို့

ဤကဲ့သို့ ကောင်းမွန်သော အစီအစဉ်များ ရေရှည်တည်တံ့စေရန် ခရီးသွားပြည်သူများကလည်း စည်းကမ်း ရှိရှိ တာဝန်သိသိဖြင့် ဝိုင်းဝန်းထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပေးကြရန်လိုအပ်ပေသည်။

ရထားပေါ်တွင် ယခင်ကကဲ့သို့ ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာရောင်းချနေ သော ဈေးသည်များကို မတွေ့ရတော့ ပေ။ တူညီဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမှုထမ်း လူငယ်လေးများ သွားလာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

၃ နာရီထိုးရန် ၅ မိနစ်အလို တွင် ရထား ထွက်တော့မည်ဖြစ်၍ နေရာယူကြပါရန် သတိပေးနှိုးဆော်သံ ကို ကြားရပြီးနောက် ၃ နာရီတိတိတွင် ရထား စတင်ထွက်ခွာသည်ကို သတိ ထားမိလိုက်သည်။

ရထား ထွက်ခွာခဲ့ပြီး မကြာမီပင် အမှုထမ်းတစ်ဦးက ရေသန့်ဘူးများ လိုက်လံဝေငှပေးခဲ့သည်။ ခေါက်ဆွဲ ကြော်၊ ထမင်းကြော်၊ ကြာဆံကြော် စသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာယူ စားသောက်နိုင်ကြကြောင်း ပြောကြား သံကိုလည်း ကြားမိလိုက်ပြီး လက်ဖက် ရည်၊ ကော်ဖီ၊ ကွဲရိုင်း၊ လစ်ပို၊ သံဘူး အချို့ရည် စသည့် အပူ၊ အအေး၊ အချို ရည်မျိုးစုံနှင့်တကွ အာလူးကြော်၊ ငါး မုတ်ကြော် စသည့် သရေစာ စားဖွယ် ရာများ၊ တစ်ရှူးပေပါ၊ စနိုးတာဝါ စသည့် ခရီးသွားများ လိုအပ်မည့်ပစ္စည်း များကိုလည်း တူညီဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် အမှုထမ်းများက လိုက်လံရောင်းချပေး လျက်ရှိသည်။

ရွာသာကြီးဘူတာကို ဖြတ် ကျော်ခဲ့သည်တွင် ယမန်နှစ်က ဤ နေရာ၌ ရထားပျက်သဖြင့် ၂ နာရီ ကျော်ခန့် ရပ်နေခဲ့ရသည်ကို ပြန်လည်

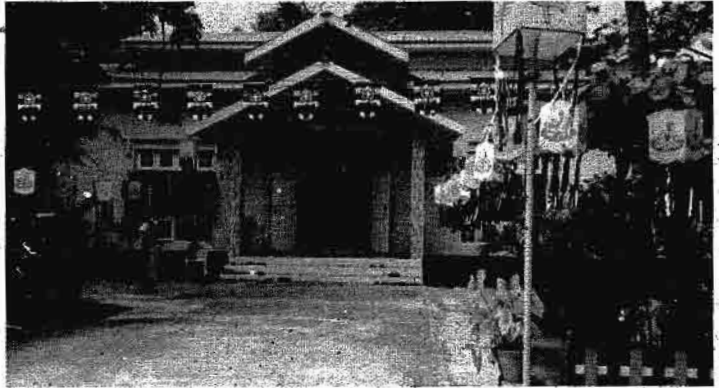
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

သတိရမိသည်။ ဤခရီးကို စာရေးသူတို့ အကြိမ်များစွာ သွားလာနေခဲ့သော် လည်း ဤအဖြစ်မျိုး တစ်ခါမျှပင် မကြုံ ခဲ့ဖူးပေ။ စာရေးသူ၏ညီမ လိုက်ပါခဲ့ သည့် ထိုအခေါက်တွင်မှ တိုက်ဆိုင်စွာ ကြုံခဲ့သည်ဖြစ်၍ ပြောစမှတ် တွင်ခဲ့ သည်။

ဒါးပိန်ဘူတာကို ကျော်ခဲ့ပြီး နောက် ပဲခူးသို့ ရောက်သည်တွင် ၄ နာရီ ၃၅ မိနစ် ရှိပေပြီ။ ရန်ကုန်မှ ပဲခူး သို့ ၁ နာရီ ၃၅ မိနစ်သာ ကြာသည်။ မော်တော်ကားဖြင့် သွားလျှင် ဤမျှ ခရီးတွင်မည် မဟုတ်ပေ။ ပဲခူးတွင် ၄ မိနစ်ခန့် ရပ်နားပေးသည်။ ထိုသို့ ရပ်နား စဉ် ဒေသခံဈေးသည်အချို့ တွေ့ပေါ် တက်တာ ဈေးရောင်းလာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ရထားထွက် သည်နှင့် ယင်းတို့လည်း ပြန်ဆင်းသွား ခဲ့ကြသည်။

ရန်ကုန်မြို့နှင့် ဝေးကွာလာပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် ရှုပ်ထွေးသည့် မြင်ကွင်းများ၊ မွန်းကျပ်သည့် အငွေ့ အသက်များမှ တစ်စ တစ်စ ကင်းဝေး လာခဲ့ပြီး ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသည့် ကျေး လက်ဒေသ၏ အရိပ်အငွေ့များ ယှက် သန်းစပြုလာသည်ကို သတိထားမိလိုက် သည်။

လမ်းဘေးဝဲယာ တစ်ဖက် တစ် ချက်တွင် မြသားကမ္ဘာလွှာ ခင်းထား သကဲ့သို့ စိမ်းမြမြ စပါးခင်းကြီးများက တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ရှု၍မဆုံးတော့ပြီ။ စောင်းစပြုနေပြီဖြစ်သော နေခြည်ရင့် ရင့်အောက်တွင် လေယူရာ တိမ်းကာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ယိမ်းနွဲ့နေကြသည့် ကောက်ပင်ပျိုတို့ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် စာရေးသူ၏ စိတ်အစဉ်သည်လည်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးကာ ငြိမ်းအေးချမ်းသာ

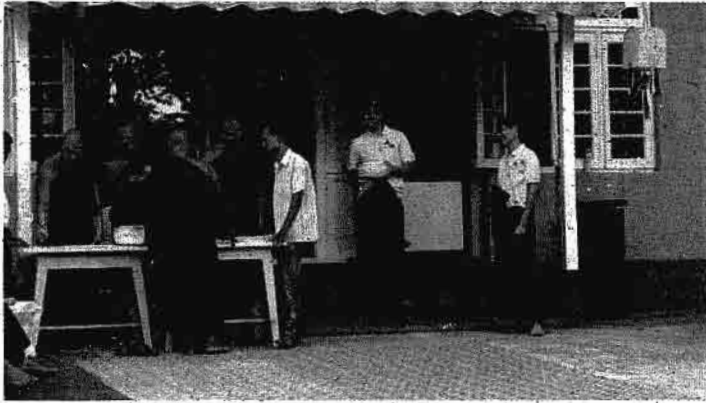
ပိန်ဒါရန် ကျောင်းဆောင်သစ်ကြီး

ပင့်သံယာတော်များ ကြုံရောက်တော်မူလေစဉ်

ပင့်သံယာတော်များအား သွမ်းဆက်ကပ်နေစဉ်

ကျောင်းရှိ သံဃာများနှင့် သီလရှင် ဆရာကြီး ဆရာမများအား စာရေးတံခွန် ကပ်လှူနေစဉ်

မှုကို ခဏတာ မျှဝေခံစားခွင့်ရခဲ့သည်။ မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျား ကြားသိ တွေ့မြင်နေရသော အနိဋ္ဌာရုံများ ပပျောက်ကင်းစင်ကာ မြန်မာပြည်သူ ပြည်သားများ ယခုကဲ့သို့ ငြိမ်းအေးချမ်း သာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ခံစားမှုများ ခံစားနိုင်ကြပါမူ ကောင်းလေစွ။

ဤကဲ့သို့ ထွေးတောမိရင်းမှ အနန္တငါးပါးကို ဦးထိပ်ပန်ဆင် ပူဇော် ပြီးနောက် ၅၂၈ သွယ် မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများဖြစ်ခဲ့သည်။ တရားဘာဝနာ ပွား များပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန် လည် အကဲခတ် ကြည့်ရှုမိသည်။

အချိန်ကြာညောင်းလာသည် နှင့်အမျှ မြင်ကွင်းက ပြောင်းလာသည်။ နေခြည်အလင်းက မှိန်၍မှိန်၍ သွားနေ သကဲ့သို့ ကောက်ပင်အချို့တို့သည်

လေယူရာတွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ယိမ်းနွဲ့မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ လေးတွဲတွဲ ဖြင့် ယိုင်နဲ့ကာ ငိုက်၍ငိုက်၍ ကျနေ သည်ကို မြင်တွေ့နေရသည်။

နေခြည်အလင်းနှင့် ကောက်ပင် အိုတို့ကပင် အိုမင်း ယိုယွင်းခြင်း၏ သဘာဝသရုပ်သကန်ကို အဟုတ်အမှန် ထုတ်ပြန်ပြနေခြင်းပေလောဟု စာရေး သူ စောကြွားရင်း သံဝေဂပွားဖြစ်ခဲ့ သည်။

စာရေးသူကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ ဖြတ်သန်း တွေ့ကြုံနေရသည့် ဇရာဘေး ဒဏ်ကိုလည်း သတိတရား လက်ကိုင် ထားကာ ရှုပွားဆင်ခြင်မိလိုက်သည်။ ဤသို့ ဆင်ခြင်ရှုပွားရင်းမှ တရားသည် သာ အားကိုးရာအစစ်ဖြစ်သည်ကို ပိုမို နားလည် သဘောပေါက်မိသည်။

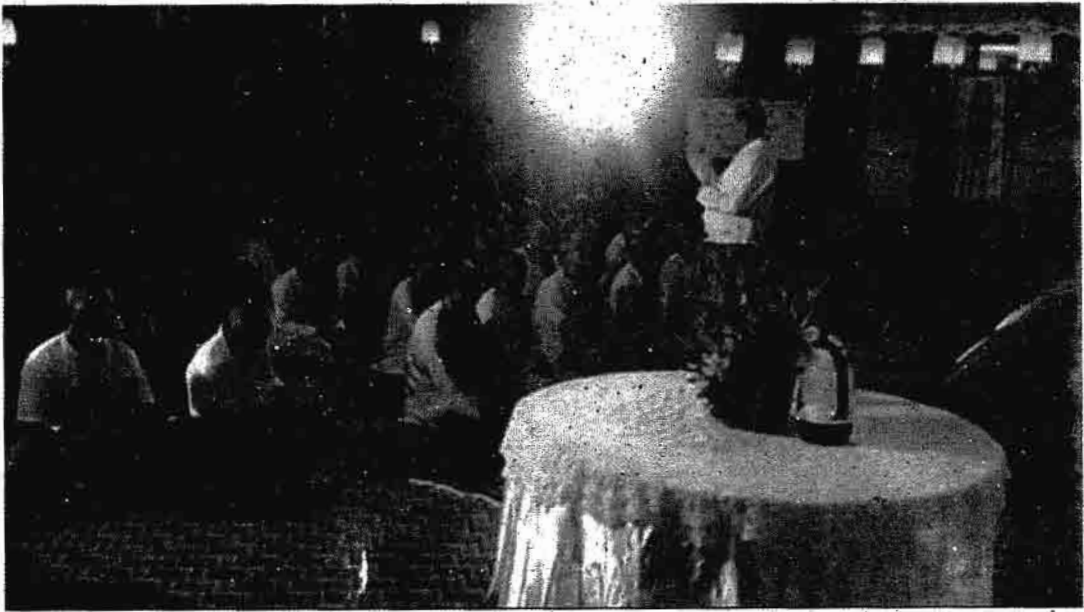
ဤရထားကြီးပေါ်တွင် လူမျိုးစုံ ပါလာခဲ့သည်။ ဘဝဇာတ်ဆရာ၏ စေရာအတိုင်း ဦးတည်ချက်မျိုးစုံဖြင့် ကိုယ်စီကိုယ်င ကျရာတာဝန် ထမ်း ဆောင်ရင်း လိုက်ပါခဲ့ကြသည်ချည်းပင်။ ထိုခရီးသည်များ၏ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝ စေရေးအတွက် ဤရထားကြီးသည်ပင် တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ခေါက် ရထားစီးရသည် မှာ လွှပ်ခြင်း၊ ခါခြင်း၊ ခုန်ခြင်း ကင်း သဖြင့် သက်သောင့်သက်သာရှိလှသည်။ မမ၏ ပြောင်းလဲမှုကို လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုလျက် အထူးပင်ကျေးဇူးတင်ရှိပါ သည်။ ထိုထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သော ပြောင်းလဲတိုးတက်မှုများကိုလည်း မျှော် လင့်လျက်ပါ။

အားနည်းချက်တစ်ခုကိုမူ အဖြူ သဘောဖြင့် ပြောရလျှင် ဆေးလိပ် မသောက်ရန် တားမြစ်ချက်ကို ဖောက် ဖျက်ကျူးလွန်ပါက ထိုက်ထိုက်တန်တန် အပြစ်ပေးသင့်ကြောင်း အကြံပြုလို သည်။ အမှုထမ်းအချို့ကိုယ်တိုင် ဆေး လိပ် သောက်နေသည့် မြင်ကွင်းက အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးလွန်းလှသည်။

ကွင်းပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသည့် ရှင်းသန့်သည့်လေ ကို အားပါးတရ ရှုရှိုက်ရမည့်အစား ယင်းတို့ထုတ်လွှတ်လိုက်သည့် ဆေးလိပ် ငွေ့ကို မလွဲမရှောင်သာဘဲ ရှုရှိုက်နေ ရသည်ကို သည်းခံခြင်းဖြင့်သာ ငြိမ်း အေးခြင်းအမှု ပြုနေခဲ့ရပြီး အတုံ့ အလှည့်ရှိသဖြင့် ဝဋ်ကျွေးဆပ်နေရခြင်း ဟူ၍သာ ဖြေသိမိခဲ့ရသည်။

ဤအားနည်းချက်ကို တာဝန်ရှိ သူတို့က စနစ်တကျ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်း သင့်ပေပြီ။

ညတရာမျှ မြင်ကွင်း

ပြန်တန်ဆာဝင်လုနီးတွင် ရထား အရှိန်လျော့ကာ မောင်းနှင်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အရှိန် လျော့မောင်းရသည့် အကြောင်းရင်းကို သိချင်လာသည်။ ရှေ့တွင် ရထားလမ်းခွဲ များ ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်တွင်မှ အရှိန်လျော့မောင်းနှင်ခြင်း၏အကြောင်း ရင်းကို သိလိုက်သဖြင့် စိတ်အေးသွား ခဲ့ရသည်။ ထိုလမ်းခွဲများ ကျော်ပြီးသည် နှင့် နောက်ပိုင်းတွင် အရှိန်ပြန်မြင့်ကာ မောင်းခဲ့သည်။

အမှောင်ထုက ဖြည်းဖြည်းချင်း မင်္ဂလာလမ်းမကြီးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းများ ကွယ်ပျောက်စပြုလာပေ ပြီ။ ရထားကို လိုအပ်သည့်အရှိန်နှုန်း ထက် မကျော်လွန်စေဘဲ မနွေးမမြန် ဝံ့မှန်မောင်းနှင်နေသည်ကို ကြည့်ခြင်း မြင့် ရထားမောင်းသူ၏ စိတ်ရင်း တောနာနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုကို ခန့်မှန်း ကြည့်မိသည်။

ထိုင်ခုံတန်းများကြား၌ နေရာ ကျယ်သဖြင့် အချို့ခရီးသွားများက

ထိုနေရာလွတ်များတွင် မြက်ဖျာခင်းကာ ဆင်း၍ အိပ်စက်ကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထိုအတွက် အမှုထမ်း တစ်ဦးက မြက်ဖျာများ ငှားရမ်းပေး လျက်ရှိပြီး စာဖတ်ဝါသနာပါသူများ အတွက်လည်း စာအုပ်များ ငှားရမ်းပေး နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရန်ကုန်မှ ၁၆၆ မိုင်ဝေးသော တောင်ငူဘူတာသို့ ည ၈ နာရီ ၅၅ မိနစ် တွင် ဆိုက်ရောက်သည်။ တောင်ငူတွင် ရပ်နားချိန်က ပိုကြာသည်။ ဖျဉ်းမနား သို့ ၁၁ နာရီ ၅ မိနစ်တွင် ရောက်ရှိပြီး ၃ မိနစ် ရပ်နားသည်။ ထို့နောက် နေပြည်တော်ဘူတာတွင်လည်း ၃ မိနစ် ရပ်နားသည်။ သာစည်ရောက်သည်တွင် သန်းခေါင်ယံကျော်ကာ ၂ နာရီ ထိုးပေ ပြီ။ သာစည်တွင်လည်း ၃ မိနစ်သာ ရပ်နားသည်။ ထို့နောက် ရထားသည် ခပ်သွက်သွက်ပင် မနားတမ်း ဆက် မောင်းတော့သည်။

ကျောက်ဆည်ရောက်လျှင် ဖုန်း ဆက်ရန် ဆရာကြီး ဒေါ်ဓမ္မနိဗ္ဗိတက

ပြောထားသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာမမြင်ကြရသဖြင့် ကျောက် ဆည် ရောက်မှန်း မသိခဲ့ကြပေ။ ပတ် ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာ မမြင်ရသော် လည်း မြစ်ငယ်ဘူတာကို ဖြတ်သည် တွင်မူ သတိထားမိလိုက်သဖြင့် မြစ်ငယ် သို့ ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အကြောင်း ကြားလိုက်ရသည်။

ယခင် လာကြိုနေကျ အကျိုး တော်ဆောင်များ မအားလပ်ကြသဖြင့် ကိုသန့်ဇော်လင်းလာကြမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ကိုသန့်ဇော်လင်းမှာ ဆရာ မြတ်ကြီး ဦးရေဝတ၏ မြေးတော်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး စာရေးသူတို့က သူ့အား ချစ်စနိုး ဖြင့် ကိုလင်းဟု ခေါ်ကြသည်။

နံနက် ၄ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် မန္တလေးဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရာ အသင့်စောင့်ကြိုနေသော ကိုလင်းနှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင်ဆုံတွေ့ခဲ့သည်။ နံနက် ဝေလီဝေလင်းဖြစ်သဖြင့် မန္တလေး မြို့တွင် ယာဉ်ကြောရှင်းလျက်ရှိသည်။ အမေရူရမြို့နယ် အတွင်းသို့ ရောက်

ကျောင်းဝင်ပေါက်မှစပြီး

သည်တွင် အဆောက်အအုံများမှာ ယခင်နှစ်ကထက် ပိုမိုများပြားတိုးတက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

မန္တလေး မြစ်ကြီးနား ရထားသံလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ဖြောင့်ဖြူညီညာစွာ ခင်းထားသော နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းလေးအတိုင်း ဝဲဘက်သို့ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ လမ်းဘေးဝဲယာ၌ အစီအရီ စိုက်ထူထားသော အလံတိုင်များပေါ်ရှိ သာသနာ့အလံတော်များက လေသင့်ရာ တံလူလူလွင့်လျက်ရှိသည်ကို ကြည့်နူးဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျောင်းဝင်ပေါက် မှစပြီးတွင် “၄၁ ကြိမ်မြောက် ဆရာမြတ်ကြီးပူဇော်ပွဲ” ဟူသော နဖူးစည်းစာတန်းကြီးက ခုံထည်စွာ နေရာယူထားသည်။

ဆက်ပီ သန့်စင်ခန်း

ကျောင်းတော်ကြီး၏ အရိပ်အာဝါသအောက် ဝင်ရောက်လိုက်မိသည်နှင့် ငြိမ်းအေးသည့် အငွေ့အသက်များကို ခံစားမိလိုက်သည်။

အကျိုးဆောင်များ၏ စိစဉ်ပေးမှုအရ စာရေးသူတို့၏ ပစ္စည်းများ ကျောင်းဆောင်အသီးသီးတွင် နေရာချပြီးနောက် ပူဇော်ပွဲ တတိယမြောက်နေ့ အရုဏ်ဆွမ်း ကုသိုလ်ရှင် ဦးကိုကိုအောင်၊ ဒေါ်ရတနာ မိသားစု ရန်ကုန်မှ လှူဒါန်းသည့် ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို နံနက်စာ သုံးဆောင်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းစည်းကမ်းအရ နံနက် ၄ နာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထကြရပြီး ၅ နာရီတွင် နိဂြောဓာရုံဘုရားကျောင်းဆောင်တော်အတွင်း၌ စုဝေးကြကာ ဘုရားဝတ်ပြု ပူဇော်ပြီးနောက် နာရီ

ဝက်ခန့် တရားရှုပွားကြရသည်။ ပြီးမှ သံယာတော်များ၊ သီလရှင်ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးများအား နံနက် အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ လူပုဂ္ဂိုလ်များ နံနက်စာ သုံးဆောင်ကြရသည်။ စာရေးသူတို့ ကျောင်းသို့ရောက်ရှိချိန်မှာ လူပုဂ္ဂိုလ်များ နံနက်စာ သုံးဆောင်ချိန်နှင့် ကွက်တိပင်ဖြစ်သည်။

နံနက်စာ စားပြီးနောက် အားလပ်နေသဖြင့်ကျောင်းတော်ကြီးအတွင်း လေကောင်းလေသန့် ရှုရှုတ်ရင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုဖြစ်ခဲ့သည်။ ယမန်နှစ်က ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့သည့် မိဂဒါဝန် ကျောင်းတော်ကြီးနှင့် မလူမ်းမကမ်း အရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး သီးခြားထားသည့် သန့်စင်ခန်း နှစ်ခန်းစီပါ ခေတ်မီသန့်ရှင်း ‘သပ်ရပ်သော သန့်စင်ခန်းကြီးတစ်ခန်း ဆောက်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ တောင်ဘက်ပိုင်း အနောက်ခြမ်းတွင်လည်း ဝါဆိုကျောင်းဟု အမည်ပေးထားသော တစ်ထပ်တိုက်ကျောင်းလေးတစ်ဆောင် အသစ်ဆောက်ထားသည်ကိုလည်းတွေ့ရသည်။ သန့်စင်ခန်းကြီးမှာ စေတနာရှင် သုံးဦးပေါင်းတို့၏ ကောင်းမှုဖြစ်ပြီး အလျား ၂၇ ပေ၊ အနံ ၁၈ ပေ၊ အဖ် ၁၂ ပေ ကျယ်ဝန်းသော တစ်ထပ်တိုက် ကျောင်းဆောင်လေးမှာ ရန်ကုန်မြို့နေ ဦးအောင်ဝံဝေ၊ ဒေါ်ခင်အေးမူ မိသားစုတို့၏ ကောင်းမှုဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အဆောက်အအုံများ တိုးတက်လာသည့်နည်းတူ ကျောင်းတော်ကြီး ပရိဝုဏ်အတွင်းရှိ သစ်ပင်ပန်းမန်တို့မှာလည်း ဥယျာဉ်ကြီးသဖွယ် အေးမြသည့် အရိပ်အာဝါသနှင့် မျက်စိဝသာဒ လှပသည့် အမြင်အာရုံတို့ကို ဖြည့်စွမ်းပေးလျက်ရှိသည်။

Tiger Dance Group ပြေလှော်တင်ဆက်မှုများ၊ မြင်ကွင်းအချို့

ကျောင်းတော်ကြီးမှာ တစ်နှစ် ထက်တစ်နှစ် ပိုမိုတိုးတက် စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုး လျက်ရှိသည်ကို ကြည့်နူးဖွယ်ရာ မြင် တွေ့ရသည်။ ပူဇော်ပွဲ အခမ်းအနား အပြင်အဆင်နှင့် အလှဆင်မီးမျိုးစုံ ဆန်း သစ်တီထွင် ပူဇော်ထားသည်မှာလည်း တစ်နှစ်နှင့်တစ်နှစ် ပိုမိုထူးခြားလာသည် တို့ တွေ့ရသည်။

သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၇ ရက် (၁၁-၂၀၁၆)မှ သီတင်းကျွတ်လပြည့် တော် ၃ ရက် (၁၉-၁၀-၂၀၁၆)အထိ အခက်ဆွမ်း၊ နေဆွမ်းနှင့် ညပိုင်း အချို့ ရှည် အလှူရှင်များ၏ စာရင်းကို လည်း ဆောင်း၊ ပင့်သံဃာတော် ၆၅ ပါးနှင့် ကောင်းရှိ သံဃာတော် ၂၅ ပါး၊ သီလ သိည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နေနဂါရီလ၊ ၂၀၁၇)

ရှင် ၂၄ ပါး၊ ဆရာမြတ်ကြီး ဦးရေဝတ (ဦးလှဘူး)၏ အနွယ်တော် ငါးဦးတို့ အတွက် စာရေးတံခဲပဒေသာပင် အလှူ ရှင်များ စာရင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဝိနိုင်း ပိုစတာများဖြင့် မုဒိတာပွားဖွယ်ရာ ဖော်ပြထားသည်။ ဆုမဲများမှာ အနည်း ဆုံး ဝတ္ထုငွေကျပ် တစ်သောင်းခွဲမှစကာ သုံးသောင်း၊ ငါးသောင်းဆုများ ပါဝင်ပြီး ကျပ် တစ်သိန်းဆု သုံးဆုနှင့် ဒေါ်လာ တစ်ရာတန် တစ်ဆု ပါဝင်ကြောင်း သိရသည်။

ကျောင်းတော်ကြီး၏ တစ်နံ တစ်လျားကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း အားပါးတရ မုဒိတာပွားခဲ့ပြီးနောက် တည်းခိုရာ ရောဝတီကျောင်းဆောင်သို့

ပြန်ကာ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ခေတ္တ နားနေခဲ့သည်။

ပူဇော်ပွဲ တတိယမြောက်နေ့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ကျောင်းအကျိုး တော်ဆောင်အဖွဲ့နှင့်အတူ ဒေသခံ ယောဂီများ၊ ကုန်းသာ၊ ထိန်တောနှင့် ရန်ကုန်မှ ယောဂီအချို့ ရောက်ရှိနေကြ ကာ ပူဇော်ပွဲကို ပါဝင်ဆင်နွှဲနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

နံနက် ၁၀နာရီတွင် နိဂြောဓာရုံ ဘုရားကျောင်းဆောင်တော်အတွင်း၌ စုဝေးကြကာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် အား ဆွမ်းဇာတိကပ်လှူပူဇော်ကြသည်။ ထို့နောက်တွင် ဆရာကြီး ဒေါက်တာ ချစ်ငယ်(ဒဿန)အား စာရေးသူတို့

အလှူရှင်များစာရင်း မြင်ကွင်းတစ်ကွက်

Tiger Dance Group ၏ ပြေဖျော်မှု မြင်ကွင်းတစ်ကွက်

သွားရောက်ပါရမည်။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြသည်။

နံနက် ၁၁ နာရီတွင် ကျောင်းရှိ သံဃာတော်များနှင့် သီလရှင်ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးများအား နေ့ဆွမ်းဆက်ကပ်

သည်။ ပြီးလျှင် ဧည့်ပရိသတ်များအား နေ့လယ်စာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည်။

နေ့လယ်စာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံပြီးသည်တွင် အလှူရှင်များနှင့် ဧည့်ပရိသတ်များအား Tiger Dance Group

စီစဉ်သူ မမျိုးက ဦးဆောင်ကာ အဆို၊ အက အနုပညာ ရသစုံဖြင့် ဧည့်ခံဖျော်ဖြေခဲ့ကြသည်။

ည ၇ နာရီတွင် နိဂြောဓာရုံ ကျောင်းဆောင်တော်အတွင်း၌ ဘုရားဝတ်ပြုကြပြီးနောက် ဝိပဿနာတရားရှုပွားပြီးချိန်တွင် ဆရာကြီး ဒေါက်တာချစ်ငယ်(ဒဿန)က ဆရာမြတ်ကြီး ဦးရေဝတ ထံတော်ပါး၌ ပညာသင်ယူဆည်းပူးလေ့လာခဲ့စဉ်က တွေ့ကြုံဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများနှင့် တရားမွေ့များကို ဟောကြားချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နေ့စဉ်ရက်ဆက်ပင် ပူဇော်ပွဲတော်တွင် စီးမျောပါဝင် ပူဇော်ခဲ့ကြရာ ၁၄-၁၀-၂၀၁၆ ရက်နေ့တွင် ပုဂံမှ Tiger Dance Group အင်အားအပြည့်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့ပြီး ရန်ကုန်ယော့ဒီအချို့နှင့် မော်လမြိုင်ယော့ဒီအဖွဲ့တို့လည်း တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပူဇော်ပွဲမှာ ဝိမိုသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာကာ စည်ကားသိုက်မြိုက် မြိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည်။ ၁၄-၁၀-၂၀၁၆ ရက်နေ့မှစကာ Tiger Dance Group ၏ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှုများ နေ့ရောညပါ ပါဝင်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဖြေဖျော်တင်ဆက်မှုများကို ပရိသတ်အကြိုက်တွေ့သဖြင့် ဆုတော်ငွေ ချီးမြှင့်မှုများကလည်း စံချိန်တင်ခဲ့သည်။

ပူဇော်ပွဲ၏ အဓိကနေ့ဖြစ်သော သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ ၁၆-၁၀-၂၀၁၆ ရက်နေ့တွင် ဗုဒ္ဓသံဃာ ၆၅ ပါးတို့အား မိဂဒါဝန်ကျောင်းတော်ကြီးတွင် နေ့ဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းသည်ကို ဖူးတွေ့ကြည့်ပါရသည်မှာ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသည်။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

“စေတသိက်ရယ်နဲ့
ဝေဖိတ်ကာ အလှူပွဲကိုလ
ကုန်သူတို့တူမှတ်
ပိုင်းဖြတ်ကုသိုလ်”

ဟူသော အဆိုအမိန့်ကိုလည်း
ပြန်ပြောင်းသတိရမိကာ ဤအလှူပွဲတွင်
ပါဝင် ဆင်နွှဲခွင့်ရသည်ကိုလည်း ဗီတိ
ဖြစ်မိသည်။

ပင့်သံယာတော်များအား ဆွမ်း
ကပ်ပြီးသည်နှင့် စာရေးတံမဲဖောက်ကာ
နဝကမ္မအလှူငွေများ လှူဒါန်းခဲ့ရာ
နေပြည်တော်မှ ကြွရောက်လာသည့်
သံယာတော်တစ်ပါး ကျပ်ငွေတစ်သိန်း
ဆုမပေါက်ကြောင်း သိရသည်။ ကျန်
သံယာတော်များမှာ တစ်ပါးလျှင်
အနည်းဆုံး ကျပ်တစ်သောင်းငါးထောင်
မှစကာ ဆုမအသီးသီးပေါက်ကြသည်
ဟုဆိုသည်။

ကျောင်းနေသံယာတော်များ၊
သီလရှင်ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးများနှင့်
ဆရာမြတ်ကြီး၏ အနွယ်တော်များကိုမူ
နိဂြောဓာရုံ ကျောင်းဆောင်တော်ရှေ့
တွင် စုဝေးကာ ကံစမ်းမဲ ဆက်ကပ်ခဲ့ရာ
လက်ကျန် ကျပ်တစ်သိန်းဆု နှစ်ဆ
အနက် တစ်ဆကို အနွယ်တော်တစ်ဦး
ကလည်းကောင်း၊ ကျန်တစ်ဆကို သီလ
ရှင်ဆရာလေးတစ်ပါးကလည်းကောင်း၊
ဒေါ်လာတစ်ရာကို သံယာတော်တစ်ပါး
ကလည်းကောင်း ရရှိခဲ့ကြပြီး ကျန်
ငွေလုံးအသီးသီးမှာမူ အနည်းဆုံး ကျပ်
တစ်သောင်းခွဲမှစကာ နဝကမ္မဝတ္ထုငွေ
များ ကံအချိုးကျအတိုင်း ရရှိကြသည်
ဆို ဝမ်းမြောက်ကြည်နူး ရွှင်မြူးဖွယ်ရာ
ဖြစ်တွေ့ခဲ့ရသည်။

Tiger Dance Group သည်
နေ့ရောညပါ အားပါးတရ
အပြုအမူဖြင့် တင်ဆက်ခဲ့ကြသည်။

အကြွယ်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

နားနေချိန်တွင် ပြင်တွေ့ရသည့် ပြင်ကွင်းတစ်ကွက်

ဟင်္သာပြန်မည့် Tiger Dance အဖွဲ့အား နှုတ်ဆက်နေကြစဉ်

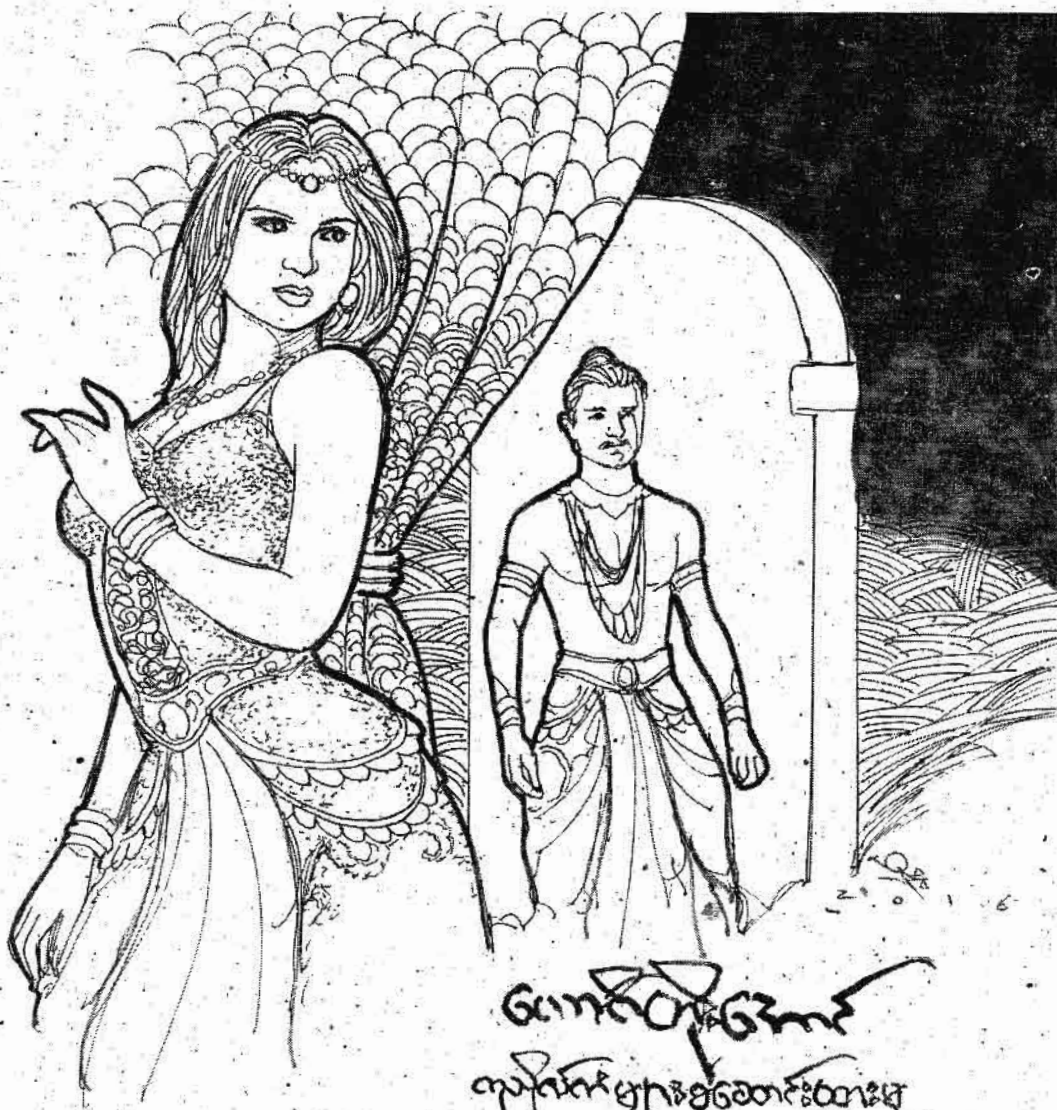
ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကလည်း လိုက်လိုက်
လဲ့လဲ့ အားပေးချီးမြှောက်ခဲ့ကြသည်။
ပုဂံတွင် ပွဲလက်ခံများရှိသဖြင့် Tiger
Dance Group သည် ၁၇-၁၀-၂၀၁၆
ရက်နေ့တွင် နေ့လယ်စာ စားပြီးသည်
နှင့် ပွဲတော်လာပရိသတ်များအား နှုတ်
ဆက်ကာ ပုဂံသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

စာရေးသူတို့လည်း ၁၁-၁၀-
၂၀၁၆ ရက်မှ ၁၇-၁၀-၂၀၁၆ ရက်နေ့
နေ့လယ်ပိုင်းအထိ “၄၁ နှစ်မြောက်
ဆရာမြတ်ကြီး ပူဇော်ပွဲ”တော်တွင် ရက်
သတ္တ တစ်ပတ်ကြာ ပါဝင်ပူဇော် ဆင်နွှဲ
ခဲ့ကြပြီးနောက် ၁၇-၁၀-၂၀၁၆ ရက်နေ့
ညနေ ၃ နာရီ အထူးအမြန်ရထားဖြင့်
ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြ
သည်။

ထိုကာလအတွင်း စာရေးသူတို့
အား အစစအရာရာ ကူညီစီစဉ်ပေးခဲ့
ကြသည့် ဆရာကြီး ဒေါ်ဓမ္မနိဗ္ဗိတနှင့်
တကွ အကျိုးတော်ဆောင်များအား
လည်းကောင်း၊ ဓမ္မမိတ်ဆွေများအား
လည်းကောင်း အထူးပင် ကျေးဇူးတင်
ရှိပါကြောင်းနှင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများ
နှင့်အတူ ကုသိုလ်တရား ပွားစီးခွင့်ရခဲ့
သည့် ထိုကာလများကို သတိတရ ရှိနေ
မည်ဖြစ်ပါကြောင်း ရေးသားတင်ပြလိုက်
ရပါသည်။

မင်းဂုဏ်

မောင်တို့မောင်
ကျွန်းကျွန်းစုစုဆောင်းဆောင်း
လမ်းတစ်လမ်းလျှောက်

“မွေးခြင်းနှင့် သေခြင်းကြား လူ့
ဘဝဟူသည် တစ်ခဏသာ”

လူ့ဘဝကို လေ့လာကြည့်ပါက
အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်နေလျက်
ဖြစ်ပြီးပျက်နေခြင်းသာ။

လူ့ဘဝ ရသ့တိုင်း ကုသိုလ်နဲ့
အကုသိုလ်တရား နှစ်ပါးမှလွဲ၍ ဘာမျှ
မရှိ။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်မှ ကံတို့ ဖြစ်
ကြရပြီး မိမိတို့ပြုခဲ့တဲ့ ကံအရ သံသရာ
ခရီးရှည်ကြီးအား လျှောက်ကြရ၏။

သတ္တဝါတို့ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊
မနောကံ၊ ကံသုံးပါးဖြင့် အကုသိုလ်

အမှုကို ပြုခဲ့သော် ထိုအကုသိုလ်
မကောင်းကျိုး၏ အကျိုးပေးများကို
ပြုသူကိုယ်တိုင်သာ ရယူပိုင်ဆိုင်၍ ပြုသူ
သာ ခံစားရပါ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် ကံသုံးပါး
တစ်ပါးပါးဖြင့် ကုသိုလ်ကံများ ပြုခဲ့သည်
ရှိသော် ထိုကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးပေး
အရ မိမိသာ ကောင်းကျိုးခံစားရသလို
မိမိသာ ပိုင်ဆိုင်ရ၏။

"BUDDHA IS NOT
CREATURE"

“ဗုဒ္ဓသည် ဖန်ဆင်းရှင်ဘုရား
မဟုတ်။ ဖန်လည်း မဖန်တီး...”

"BUDDHA IS NOT SAV-
IOUR "

“ဗုဒ္ဓသည် ကောင်းမှု၊ မကောင်း
မှုများကို လမ်းညွှန်ပြသပေး၏”
(အပါယ် ဒုဂ္ဂတိ မရောက်
အောင် မိမိဘာသာ လုပ်ရပါသည်။)

“မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ကံ၊ ကံ၏အကျိုး
ကို ယုံကြည်လက်ခံသောဝါဒ ဖြစ်၏။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ကံသာလျှင် အမိ၊ ကံသာလျှင် အဖဖြစ်၏။ ကောင်းမှုပြုသူသည် ကောင်းကျိုး၊ မကောင်းမှုပြုလျှင် မကောင်းကျိုး ခံစားရခြင်းသည် ဓမ္မတာ။

မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကို ပြုထားသူသည် ဗုဒ္ဓဘုရားထံ ပြောပျောက်သွားကြရန်၊ မပျောက်ကွယ်သွားစေရန် ဆုတောင်း၍ မရ။ တောင်းပန်၍ မရ။ အကုသိုလ်ကံများ ပပျောက်သွားအောင် ကယ်မ မပေးနိုင်။ မိမိပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားအောင်၊ ပျောက်သွားအောင် မိမိဘာသာပြုရမှာ ဖြစ်၏။

ကံ၊ ကံတို့၏ အကျိုးပေးသည် အလွန်ဆန်းကြယ်လှပေ၏။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ကံတို့မည်သည် သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ဘဝတွေ ပြောင်းပြောင်းသွားတိုင်း လှည်းနောက် လှည်းဘီး လိုက်သကဲ့သို့ လိုက်ပါမြဲ လိုက်ပါနေရပါသည်။

ကံတို့၏အရာကို ကြံစည်၍မရ။ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့သည် ဘဝပေါင်းများစွာ သံသရာမှ သိန်းသန်းချီ၍ ပြုထားကြသော ပြုသူထံ လိုက်ကြရစွဲ။ ကံကို ချပေးသူ၊ လက်ဆောင်ပေးသူ၊ ဥပဓမ္မပြုပေးသူ မရှိ။ မိမိပြုထားတဲ့ကံသည် မိမိသာ ပြုထား၊ ချထားခြင်းဖြစ်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ မိမိကတို့ မချုပ်ချယ်၊ မလွှမ်းမိုး။

ဗုဒ္ဓဘာသာ လောကတွင် ကံသည် ဝိရိယ၊ သုံးမျိုးရှိပေမယ့် ဉာဏ်နဲ့ ဝိညာဏ်တို့က ပြဿနာမရှိ။ ကံနဲ့စပ်လျဉ်းသော ကံမရှိဘူး ဆိုသူကဆို၊ ကံကို မည်သို့ ပြောသူကပြော။ မိမိ အပြုအမူနှင့်မိမိကြံသမ္မာဒများသာ ဖြစ်နေကြ၏။ မည်သို့ဆိုတိုင်း ကံကိုပင် ပြုလုပ်နေကြသောသူတို့ သဘောမထားကြ။

မြတ်ဗုဒ္ဓက ရင်းမြစ်ကျကျ စေတနာကို ကံဟု ဟော၏။

“စေတနာဟံ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ဝဒါမိ”

စေတနာကို ကံဟု ခေါ်သလို-

“စေတယိတွာ ကမ္မံ ကရောဟိ ကာယေန၊ ဝါစာရ မနုဿာ”

စေ့ဆော်ပြီး၍ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် လုပ်အားကို သရုပ်ဖော်၏။

“ကံချင်း မတူ၍ လူချင်းမတူနိုင်”

အသက် ရှည်ခြင်း၊ တိုခြင်း။

အနာရောဂါ များခြင်း၊ ကင်းခြင်း။

အရပ်ဆိုးခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း။

အခြံအရံ တန်ခိုးများခြင်း၊ မများခြင်း။

ဥစ္စာမွဲဆင်းရဲခြင်း၊ ကံလုံကြွယ်ဝခြင်း။

အမျိုးယုတ်ခြင်း၊ မြတ်ခြင်း။

အသိအလိမ္မာဉာဏ်ပညာနည်းခြင်း၊ များခြင်း တို့သည် ပြုခဲ့တဲ့ကံများ၏ ရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်းဖြစ်၏။

လိုရင်းအချုပ်မှာ ‘ဘယ်သူမပြုမိမိမူ’ ဆိုသလို ရှေးရှေးဘဝများက ပြုခဲ့ဖူးသော ကံအားလျော်စွာ ကောင်းကျိုး၊ မကောင်းကျိုး ရကြခြင်းသာ။

ကံ၊ စေတနာသည် အကျိုးပေးကာလအားဖြင့် ကွဲပြားသလို၊ လုပ်ငန်းပေါ်၌လည်း ကွဲ၏။ ကိုယ်တိုင်ပြုခဲ့တဲ့ကံတွေ ရှိသလို၊ စိတ်တွေ၊ ရုပ်တွေကို သင့်သလို ဖြစ်စေသည့်ကံများလည်း ရှိ၏။ အချို့ကံတို့က အခြားကံ အကျိုးပေးခွင့် ရအောင် ကူညီ၏။ အချို့ကံတို့က ကုသိုလ်-အကုသိုလ်ကို အကျိုးပေးခွင့် မရအောင် ညှဉ်းဆဲ၏။

အင်အားကြီးသည့် ကုသိုလ်ကံသည် အကုသိုလ်ကံများကိုတစ်ခါတည်း ဖြုတ်ချ၏။ ဥပမာ-

လူဆိုးကြီး အင်္ဂုလိမာလသည် အရဟတ္တမဂ် ကုသိုလ်ဖြင့် အကုသိုလ်အားလုံးကို ပယ်သတ်လိုက်

ခြင်း ဖြစ်သလို၊ ခန္တီဝါဒီ ရသေ့ကို စော်ကားခဲ့တဲ့ ကာလာဗုမင်း မြေမျိုသေဆုံး အဝီစိသို့ ရောက်ရခြင်းမှာ ကုသိုလ်အကျိုးပေးဖြင့်ရလာတဲ့ မင်းဘဝကို အကုသိုလ်ကံက ဖြုတ်ချခြင်းပင်။

လောကဓမ္မအရ ပဉ္စာနန္တရိယကံထိုက်ခြင်းနဲ့ ဗြဟ္မာ့အကျင့်ဖြင့် ဗြဟ္မာ့ကံရောက်စေသော ကံတို့ကို ‘ဂရုကံ’ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံတို့ကို စုဆောင်းထားခြင်းကို ‘အာစိဏ္ဏကံ’၊ သေခါနီး၌ ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ်ကို ဖြစ်စေသည့် ‘အာသန္နကံ’နှင့် ပြုကာမတ္တာ၊ ဖြစ်ကာမတ္တိဖြင့် အခွင့်ရှိလျှင် ဖြတ်ပစ်သည့် ‘ကဋ္ဌောက်’ ဟု ကံလေးမျိုးကွဲပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားက မကောင်းတဲ့အကျင့်ကို ကျင့်ကြသူတို့ အပါယ်ငရဲစသည်တို့၌ ခံစားကြ၍ ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ပြုကျင့်သူတို့ ကောင်းကျိုးသုခ ခံစားရပုံများကို ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်းသက်သေများဖြင့် မှတ်တမ်းတင် ဟောကြားထားခဲ့ပြီးဖြစ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ မြတ်ဓမ္မများကို လေ့လာမှတ်သား လိုက်နာကျင့်ကြံကြရန် လိုအပ်ပါသည်။

ဒုစရိုက်တရား ၁၀ ပါးဖြစ်သည့် သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်း၊ သူ့အိမ်ရာ မှောက်မှားခြင်း ဟူသည့် ကာယဒုစရိုက်သုံးပါး။ မုသားပြောဆိုခြင်း၊ ကုန်းချောစကားပြောခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းရိုင်းယုစွာ ပြောခြင်း၊ အကျိုးမရှိသော စကားပြောခြင်း ဟူသည့် ဝစီဒုစရိုက်လေးပါး။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းရရန် ကြံခြင်း၊ သူတစ်ပါးပျက်စီးရန် ကြံခြင်းနှင့် မှားယွင်းသော အယူကို လက်ခံခြင်း ဟူသည့် မနောဒုစရိုက် သုံးပါး။ ဒုစရိုက် (၁၀)ပါးကို ကျူးလွန်ခြင်း။ ကျူးလွန်အောင် တိုက်တွန်းခြင်း၊ ကျူးလွန်အောင်

ချီးမွမ်းပြောဆိုခြင်း။ အတူတူ တွဲဖက် ပါဝင်ခြင်းများသည် ယခုဘဝ ဆင်းရဲ သလို၊ နောင်တမလွန်မှာ ငရဲသို့ကျ ရောက်စေပါသည်။ ဤဒုစရိုက် ၁၀ ပါး ကို အပါယ်ရောက်ကြောင်း မကောင်း သော ခရီးလမ်း 'အကုသလကမ္မပထ' တရားဟု ခေါ်ပါသည်။

ကာယဒုစရိုက် သုံးပါး၊ ဝစီ ဒုစရိုက် လေးပါးကို ကျူးလွန်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်၍ မနောဒုစရိုက်သုံးပါးကို မပြု၊ မယုံကြည်၊ မယူခြင်းများသည် သုစရိုက်တရားများ ဖြစ်သလို၊ လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည် ရောက်ကြောင်း 'ကုသလ ကမ္မပထ' တရားဆယ်ပါးဟု ခေါ်၏။

ဓမ္မမိတ်ဆွေများ လေ့လာနိုင် ရန် ဒုစရိုက်ပြုသူတို့၏ အကုသိုလ်ကံ အပြစ်နဲ့ သုစရိုက်ပြုသူတို့၏ ကုသိုလ်ကံ အကျိုး သက်သေပြဝတ္ထုများကို တင်ပြ လိုက်ရပါသည်။

၁။ ပါဏာတိပါတ၊ ဒုစရိုက် အပြစ်နဲ့ သုစရိုက် အကျိုးကံ

သာဝတ္ထိပြည်မှ နွားသတ်၍ အသက်မွေးသူတစ်ဦးသည် နွားများကို သတ်သလို အမဲသား မပါရင် ထမင်း မစား။ တစ်နေ့ ထမင်းပွဲ၌ နွားသား မပါ၍ ဒေါသထွက်ပြီး နွားခြံထဲမှ နွား တစ်ကောင်၏လျှာကို အရှင်လတ်လတ် လှီးဖြတ်ကာ ဇနီးသည်အား ချက်စေ ပါ၏။ ချက်ပြီး အမဲသားကို စားဖို့ လျှာပေါ်တင်လိုက်သည်နှင့် သူ့ရဲ့လျှာ ဟာ အရင်းမှ ပြတ်ကျကာ နွားကဲ့သို့ မြည်တမ်းလျက် ဝေဒနာပြင်းစွာခံရပြီး သေခဲ့ရပါ၏။ သေပြီးနောက်လည်း သူ့အသက်ကို သတ်တဲ့ ဒုစရိုက်အပြစ် အရ ငရဲသို့ ကျခဲ့ရပါသည်။

သူ့အသက်မသတ်တဲ့ သုစရိုက် အကျိုးအပြစ်၊ သိဟိုင်ကျွန်းမှ 'စက္ကန'

ဆိုသူသည် မိခင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေး ဓာတ်စာအဖြစ် ယုန်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းခဲ့ပြီး သနားကြင်နာစိတ်ကြောင့် မသတ်ခဲ့။

“ငါသည် သိတတ်ချိန်မှစ၍ သူ တစ်ပါး အသက်ကို မသတ်စဖူး၊ ဤ သစ္စာစကားကြောင့် ငါ့မိခင်၏ ရောဂါ ပျောက်ကင်းချမ်းသာပါစေသား”

ဟု သစ္စာပြု၍ ဝေဒနာပျောက် ကင်းစေခြင်းဖြင့် ပါဏာတိပါတ၏ သုစရိုက်ကံ အကျိုးကို ရခဲ့ပါသည်။

၂။ အဒိန္နာဒါန၊ အရှင်မပေးတဲ့ သူ တစ်ပါးပစ္စည်း ခိုးယူခြင်း

ရှေးအခါက ဗာရာဏသီပြည်မှ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် သူ့သမီး ချောအား လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုသူ သည် မိဘ၊ ဆွေမျိုးများထံမှ ဥစ္စာ၊ ပစ္စည်းများကို ခိုးယူ၍ အများဆုံး ခိုးပေး သူအား သမီးနဲ့ ပေးစားမည်ဟုဆို၍ ကျောင်းသားတို့ မိဘရပ်ထဲမှ ပစ္စည်း များ အပြင်အဆိုင်ခိုး၍ ပေးခဲ့ကြပါ၏။ တစ်ဦးက အဒိန္နာဒါနကံထိုက်မခံနိုင်ဟု ဆိုကာ ခိုးမပေးခဲ့တဲ့ ကျောင်းသားကို သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးပြီး အကျင့်စာရိတ္တ ဖုံးစမ်းလို၍ အခုလိုပြုရကြောင်း၊ အပြစ် ကြီးလှ၍ ရှောင်ကြဉ်ကြဖို့လိုကြောင်း တိုက်တွန်းခဲ့ပါသည်။

'အဒိန္နာဒါန' ဟူသည် 'လာဘ သက္ကာယ သိလောက'အရ မရရအောင် ယူ၏။ ရဲထားတဲ့အာဏာ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့် ကို လောကအတွက်မသုံး၊ မိမိကိုယ်ကျိုး ဖက်၍ သုံးသူတို့ အပြစ်ကြီးလှပါ၏။ အချို့ အာဏာ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပညာကို ရတဲ့နည်းနဲ့ အရယူလျက် ပြည်သူ့ ဥစ္စာထဲမှ မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် ဖြတ် တောက်ခိုးယူနေကြသလို အချို့ ပါရဂူ၊ သိပ္ပံပညာရှင် စတဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူတို့

သည် ပြည်သူများထံမှ ရိုက်စားကြလျက် အချိန်၊ ငွေများကို ခိုးယူကြီးပွားနေကြ သူများသည်လည်း အပြစ်ကြီးလှပေစွ။
၃။ ကာမေသု မိစ္ဆာစာရ၊ ကာမဂုဏ်၌ မှားယွင်းစွာကျင့်ခြင်း။

လောကကို ကမောက်ကမ ဖြစ် စေ၏။ ကျူးလွန်ရာ၌ လောကဓမ္မအရ တစ်ဖက်သားက အလိုတူကျေနပ်ပေ မယ့် အကုသိုလ်ကံ ထိုက်ပါသည်။

ဣသိဒါသီထေရီမလ္လောင်းသည် တစ်ခုသော ရွှေပန်းထိမ်သည်ဘဝ၌ လင်ရှိမယားများပါမကျန် မှားယွင်း ဖောက်ပြားကျူးလွန်မိခဲ့၍ သေပြီး ငရဲ သို့ ကျခဲ့ရပါ၏။ ငရဲမှလွတ်သော် ဆိတ် ဘဝ၊ နွားဘဝများတွင် ဝှေးစေ့အထုတ် ခံခဲ့ရပါ၏။ နောက်ဘဝများမှာလည်း မိန်းမလျာ 'နပုန်းပဏ္ဍုက်' ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။ နောက်ဆုံး ဣသိဓာသီ (သူဌေးသမီး) ဘဝတွင် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ အကျိုး ပေးအရ လင်ယောက်ျားတွေက သူ့နဲ့ ကြာကြာမပေါင်းသင်းဘဲ နှင်ချခံရပါ၏။ သူတောင်းစားကို လင်လုပ်တော့လည်း သူ့ကိုမနှစ်သက်၍ ကြာရှည်မပေါင်း။ နောက်ဆုံး ကာမဂုဏ်တွေကို စက်ဆုပ် သံဝေဂယူပြီး ဘိက္ခုနီပြု၊ တရားအား ထုတ်၍ ရဟန္တာမကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဗာရာဏသီက 'ပဒုမ' မင်းသား လေးသည် ဖခမည်းတော်မင်းကြီး စစ်ပွဲ နိုင်၍ ပြန်လာနေပြီဖြစ်ကြောင်း အဂ္ဂ မဟေသီ မိဖုရားငယ်ထံ သံတော်ဦး တင်စဉ် မိဖုရားငယ်သည် မင်းသားလေး ကို မြင်ပြီး တဏှာရာဂ အစွမ်းပြကာ မိန်းမမာယာနဲ့ မင်းသားအား သလွန် ပေါ်ဆွဲတင်၊ ဇွတ်ချစ်ဖို့ အဓမ္မပြုကျင့်ခဲ့ ပေမယ့် 'ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ'ကို မကျူး လွန်ဘဲ ရှောင်နိုင်ခဲ့ပါ၏။ ကာမအဆိပ် မွန်နေတဲ့ ဖခင်မင်းကြီးသည် ဒေါသဖြင့်

သားတော်အား လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ကာ
ချောက်ထဲ ပစ်ချခဲ့ပေမယ့် မေတ္တာ
အစွမ်းကြောင့် နတ်များက ကယ်တင်ခဲ့
ရပါသည်။

၄။ မုသာဝါဒ၊ လိမ်လည်ပြောခြင်း၊
ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ခြင်း

သာဝတ္ထိက မိန်းမငယ်တစ်ဦး
သည် လှသလောက် မာန်မာနကြီး၏။
မနာလို ဝန်တိုစိတ်ဖြင့် မယားငယ်၏
ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ခဲ့၏။ မုသားအဖြစ်-

“ညစဉ်ညတိုင်း သားသမီးခုနစ်
ယောက်မွေး၍ မိမိရင်သွေးများကို ပြန်
စားရတဲ့ ယင်တလောင်းလောင်းနဲ့ မြင်
မကောင်းတဲ့ ဗြိတ္တာမ ဖြစ်ရစေသား”ဟု
လိမ်လည် ကျိန်ဆိုမိခဲ့သလို မုသာဝါဒ၏
ဒဏ်ခတ်မှုအရ ဝဋ်ဒုက္ခ ခံစားခဲ့ရပါ
သည်။

အခါတစ်ပါး သားမိသားဖသုံးဦး
ရသေ့ဖူးမြော်ရန်လာစဉ် သားကို မြွေ
ကိုက်ခံရ၏။ ရသေ့နှင့် မိဘနှစ်ပါးတို့
မှန်သောစကားဖြင့် (သစ္စာဆို)ခဲ့ကြ၍
ကလေးရဲ့ မြွေဆိပ်လျှော့ကျ ပျောက်
ကင်းခဲ့ကြောင်း ‘ကဏ္ဍဒိပါဟန ဇာတ်၊
အဋ္ဌကထာ’က ဆိုထားပါသည်။

၅။ ပိသုဏဝါစာ၊ တစ်ပါးအကျိုး
ပျက်အောင် ကုန်းချောစကား

ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်
သူတော်ကောင်း ရဟန်းနှစ်ပါးကို
လောဘဦးစီးလျက် မသင့်မြတ်အောင်
ကုန်းတိုက်ခဲ့၍ သေပြီး ငရဲကျခဲ့ပါ၏။
ငရဲမှ လွတ်ပြီးနောက် ပိသုဏဝါစာ၏
ဝဋ်ကြွေးကျန်အဖြစ် ယခု ရာဇဂြိုဟ်
အနီးမှာ ‘ပုတိမုခပြိတ္တာ’ အဖြစ် ဝဋ်
ဆင်းရဲခံနေရပါ၏။

သူတော်ကောင်းရဟန်းနှစ်ပါးမှာ
ကုန်းတိုက်ခြင်း၏ အပြစ်ကို သိရှိသဝေဝ
မူလျက် မေတ္တာ၊ ဗြဟ္မစိုရ်နဲ့ နေကြ၍

ရဟန္တာများဖြစ်ခဲ့ကြကာ ပိသုဏဝါစာ၏
အကျိုး ခံစားကြရပါသည်။

၆။ ဖရုသဝါစာ၊ ဆဲရေးစကားဆိုခြင်း။

ရှေးက ဘုရားလောင်း ‘နန္ဒ
ဝိသာလ’ နွားဘဝဖြစ်ခဲ့စဉ် သူ့သခင်က
သူ၏နွား ဝန်ရုန်းနိုင်၊ မနိုင် အလောင်း
အစားပြုခဲ့ပါ၏။ သခင်၏ နားမချမ်းသာ
ဖွယ်၊ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းဆဲဆိုမှုကြောင့်
နွားက မရုန်း၍ ရှုံးခဲ့ရ၏။ ကြမ်းကြမ်း
တမ်းတမ်း မဆိုတော့ဘဲ အားတက်
စဖွယ် ချိုသာတဲ့စကားဆို၍ အရုန်းခိုင်း
ရာ အလွယ်တကူ အနိုင်ရ၍ ဖရုသ
ဝါစာရှောင်ခြင်း၏အကျိုး ရခဲ့ပါသည်။

၇။ သမ္ပပ္ပလာပ အကျိုးမဲ့စကား

‘၅၅၀ သာလိတ္တကဇာတ်’ တွင်
ဗာရာဏသီမင်း၏ ပုရောဟိတ်သည်
အကျိုးမဲ့စကား အမြဲပြော၍ မနှစ်မြို့
သဖြင့် ကျောက်စရစ်ခံပစ် ကျွမ်းသူအား
ခေါ်ကာ ပုရောဟိတ်ပြောတိုင်း ဆိတ်
ချေးနဲ့ ပါးစပ်ထဲ ပစ်သွင်း၍ အကျိုးမဲ့
စကားမပြောအပ်၊ ပြောက ငရဲကျတတ်
ကြောင်း ပညာပေးခဲ့ပါသည်။

၈။ အဘိဇ္ဈာ၊ မနာလိုခြင်း

ရွဲကုန်သည်ဇာတ်၌ အဘိဇ္ဈာ
များတဲ့ ကုန်သည်က လောဘဖြင့် ရွှေ
ခွက်ကို ခွက်စုတ်ဟု ဆိုကာ အလကား
လိုချင်၏။ ဘုရားလောင်းရွဲကုန်သည်
က ရွှေခွက်ဟု ပြော၍ တန်ဖိုးပေးဝယ်
၏။ ကောက်ကျစ်တဲ့ ကုန်သည်သည်
အဘိဇ္ဈာ၊ ဒေါမနသမိတ်ကြောင့်
ပြင်းပြပူလောင်၍ ရုတ်တရက် လဲကျ
သေဆုံး၍ အပါယ်ကျရပါသည်။

၉။ ဗျာပါဒ၊ ဝန်တိုခြင်း

ကဿပဘုရားလက်ထက် သူခိုး
တစ်ဦးသည် ဗျာပါဒစိတ်ဖြင့် သူမင်္ဂလ
သူဌေး၏ ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာကို ဖျက်ဆီး
ခဲ့သလို ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ကိုလည်း ဖျက်ဆီး

၍ သူဌေးကို သေကြောင်း ကြံခဲ့ပါ၏။
သူဌေးက စိတ်မဆိုး ကုသိုလ်ထပ်ပြုခွင့်
ရ၍ ကျေးဇူးတင်၏။ သူခိုးကတော့
ဗျာပါဒစိတ်ကြောင့် သေပြီး အဝီစိကျခဲ့
ပါ၏။ ငရဲမှ လွတ်ပြီးနောက် ယခုတိုင်
စပါးကြီး မြွေပြိတ္တာအဖြစ် ဝဋ်ခံနေရဆဲ
ဖြစ်၏။

၁၀။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ မှားယွင်းသောအယူ။

အယူမှားရင် အသိမှား။ အသိ
မှားရင် အပြုမှား၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓပွင့်လှဆဲ
တွင် ‘ကောရခတ္ထိယ’ သည် ခွေးကဲ့သို့
ကျင့်ကြသူဖြစ်၏။ အချို့က အကျင့်မြတ်
ဟု ပူဇော်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားကတော့
ဒီအကျင့်က ‘မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ’ ဖြစ်လို့ နတ်၊
ဗြဟ္မာ မဖြစ်၊ သေရင် ငရဲနဲ့ တိရစ္ဆာန်
ဖြစ်ဖို့များတယ်ဟု မိန့်ဆိုခဲ့ပါသည်။

ဗုဒ္ဓက ‘မနုဿတ္တ ဘာဝေါ ဒုလ္လ
ဘော’ လူ့ဘဝ ရခဲ့လှဟု ဟောခဲ့ပါ၏။
ရခဲ့တဲ့ လူ့ဘဝနဲ့အညီ ထိုက်တန်အောင်
နေထိုင်အသုံးချကာ စာရားဓမ္မနဲ့အညီ
မနေဘဲ၊ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေခြင်းဖြင့်
အချည်းနှီး အချိန်ကုန်မခံသင့်။

ပစ္စုပ္ပန်ဘဝတွင် မိမိ၊ သူတစ်ပါး
လောက ကောင်းကျိုးပွားတိုးအောင်
ပြုကြလျက် တမလွန်မှာ သုဂတိဘုံမှာ
နိဗ္ဗာန်တိုင် ရောက်နိုင်ဖို့ အဖိုးတန်
ဘဝမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာကို အခြေခံမှစ၍
လေ့လာ ပွားများ အားထုတ်လျက်
ဒုစရိုက်ကို ရှောင်၊ သုစရိုက်ကံများဖြင့်
တုမမြင်၊ နှိုင်းမရ အတိုင်းအဆ မပြုနိုင်
လောက်အောင် ဘဝကို အလှဆင်နိုင်
ကြပါစေ။

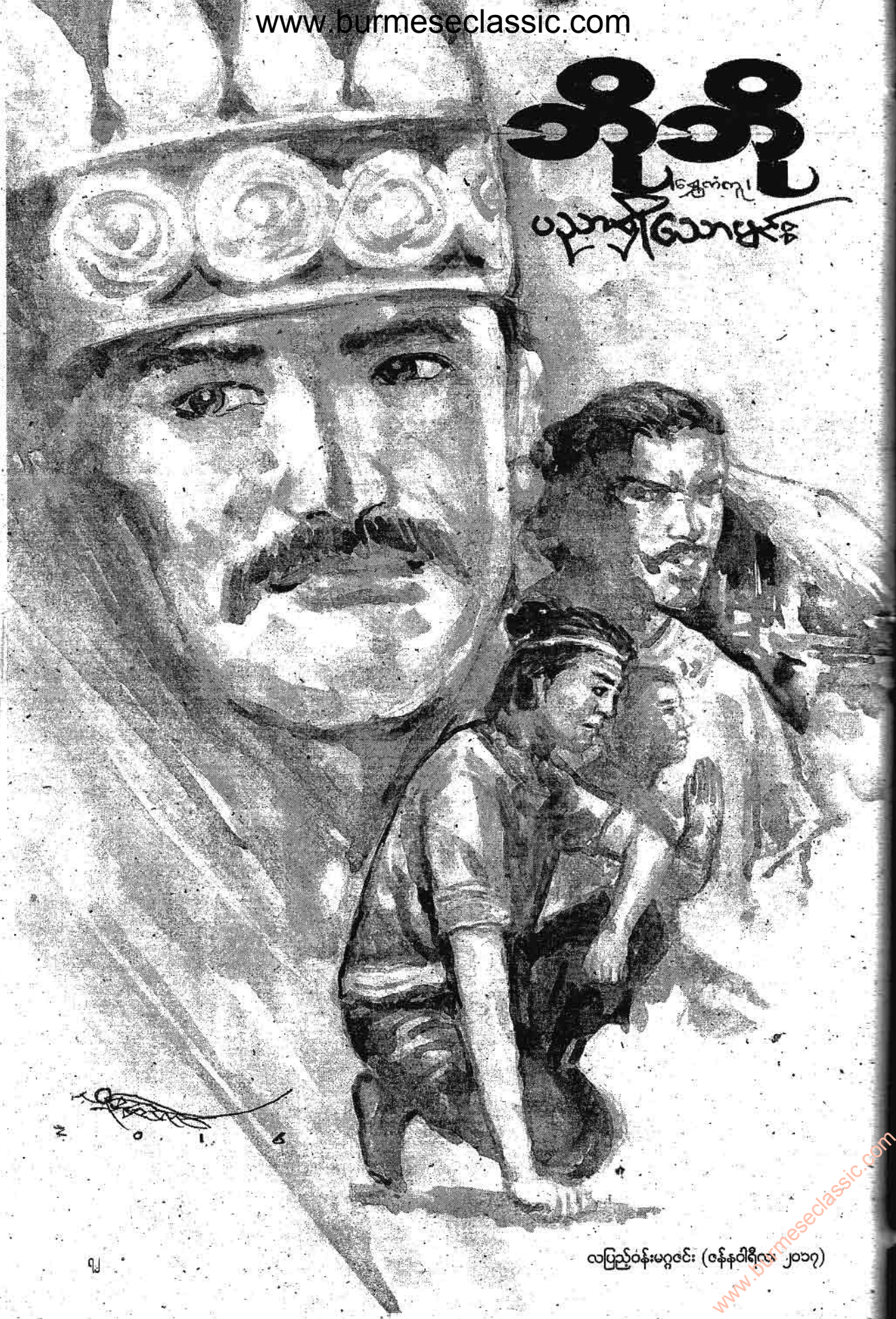
ယောဂီတိုးအောင်

ဒိုခြမ်း - How To Live As A Good
Buddhist.

အိအိ

ရွှေတိဂုံ
ပညာရှိသောမင်း

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရား ရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက်ရှိစဉ် ပညာတော်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညာတော်ကို ချီးမွမ်းသောအားဖြင့် “နာယံ ယရာနံ ကုသလော” ဂါထာတော်ဖြင့် ဤ “ဂါမဏိစန္ဒ” ဇာတ်တော်ကို ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ညစဉ် ရဟန်းသံဃာတော်တို့အား တရားတော်များ ဟောကြားတော်မူမြဲဖြစ်ရာ တရားပလ္လင်သို့ မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်တော်မမူလာမီ ရဟန်းပရိသတ်တို့သည် ကြိုတင်စုဝေးရောက်နှင့်မြဲ ဖြစ်ကြပြီး စပ်မိစပ်ရာ စကားတို့ ပြောဆိုလေ့ရှိကြ၏။ ရဟန်းတော်တစ်ပါးက -

“ငါ့ရှင်တို့၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဉာဏ်ပညာကြီးမားတော် မူလှပေ၏၊ မြေထုကဲ့သို့ ကြီးမား၏၊ ထက်သော၊ လျင်သော၊ ထိုးထွင်းသော ပညာရှိတော်မူ၍ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ပညာဖြင့် လွှမ်းမိုးတော်မူနိုင်ပေ၏”

ထိုအခါ အခြားသော ရဟန်းတော်များကလည်း -

“မှန်ပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ပညာသည် လောကတွင် အကြီးမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါပေ၏” ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုစဉ် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် တရားပလ္လင်ဆီသို့ လှမ်းကြွတော်မူလာ၍ ရဟန်းတို့လည်း ပြောလက်စ စကားတို့ကိုရပ်၍ ရှိသေစွာ ကန်တော့ကြ၏။

ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းတော်တို့၏ ရှိခိုးကန်တော့မှုကို ခံယူတော်မူပြီးသောအခါ -

“ချစ်သားတို့ အဘယ်အကြောင်း အရာတို့ကို ဆွေးနွေး တိုင်ပင်နေကြပါသနည်း”

“အရှင်ဘုရား၏ ဉာဏ်ပညာကြီးမားတော်မူပုံကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလျက်ရှိကြပါ၏”

“ချစ်သားတို့၊ ငါဘုရားသည် ဘုရားမဖြစ်မီ အလောင်းတော်ဘဝမှာပင် ဉာဏ်ပညာကြီးမားခဲ့ပေသည်”

ဟု ထိုသို့ ဘုရားရှင်မှ မိန့်ကြားတော်မူရာ -

“ဘုန်းတော်ကြီးလှပါသော မြတ်စွာဘုရား၊ သတ္တဝါတို့အား သနားသောအားဖြင့် ထိုဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ဟောကြားပေးတော်မူပါ”

ဟူ၍ ဝိုင်းဝန်းလျှောက်ထားတောင်းပန်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်မှ -

“ချစ်သားတို့၊ ကောင်းမွန်စွာ နာကြားကြလုန့်လော့”

ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤကဲ့သို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ရှေးလွန်လေးပြီးသော အခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဇနသန္ဓမည်သော မင်းအုပ်စိုးလျက်ရှိစဉ် ထိုမင်း၏ မိဖုရားကြီးမှ ဘုရားလောင်း သံတို့သားကို ဖွားမြင်တော်မူ၏။ ဘုရားလောင်း၏ မျက်နှာတော်သည် ကောင်းစွာသန့်ရှင်းစင်ကြယ်ထားသော ရွှေကြေးမုံပြပ်ကဲ့သို့ ရှိ၍ အလွန်တရာ တင့်တယ်လှသဖြင့် အာဒါသမုခ ဟူသောအမည်ကို မှည့်ခေါ်၏။

ဇနသန္ဓမင်းကြီးသည် သားတော် စကားပြောတတ် လမ်းလျှောက်တတ်သော အရွယ်ကျော်လွန်ချိန်ကလေး သူငယ်အရွယ်မှာပင် ဗေဒင်သုံးပုံကို လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်သော ပညာတို့ကို သင်ယူစေရာ အလောင်းတော်သည် အလွယ်တကူပင် ထိုပညာတို့ကို တတ်မြောက်တော်မူ၏။

အာဒါသမုခမင်းသားလေး ခုနစ်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ခမည်းတော် ဇနသန္ဓမင်းကြီး နတ်ရွာစံတော်မူ၏။

မျိုးမတ်၊ ဝန်ကြီးများ၊ စစ်သူကြီးများ အမှူးပြု၍ မင်း၏စာပန် အခမ်းအနားကို ကြီးကျယ်စွာ ချင်းပပြုလုပ်ကြပြီး ခုနစ်ရက် မြောက်သောအခါ မျိုးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိတို့သည် မင်းရင်ပြင်တွင် စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြ၏။

“မင်းသားသည် အသက်အရွယ်ငယ်လွန်းလှ၏၊ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နိုင်မည် မထင်၊ မင်းလုပ်နိုင်သော ပညာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းရှိ၊ မရှိ စုံစမ်းစစ်ဆေးကြအံ့”

ဟု သဘောထားညှိနှိုင်းညီညွတ်ကြပြီးလျှင် မြို့ကိုလည်းကောင်း၊ တရားစီရင်ရာ အရပ်ဌာနရှိ ပလ္လင်တော်ကိုလည်းကောင်း တင့်တယ်စွာ စီရင်ပြီးလျှင် မင်းသားငယ်အား တရားပလ္လင်သို့ ကြွရောက်တော်မူပြီး တရားစီရင်ရန် လျှောက်ထားကြ၏။

မင်းသားသည် များစွာသော အခြေအရံတို့နှင့် တရားရေးလွှတ်တော်သို့ ကြွရောက်တော်မူလာပြီး ပလ္လင်ထက်တွင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ကျွန်နှင့် ထိုင်တော်မူ၏။

အမတ်တို့သည် မျောက်တစ်ကောင်အား လူကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ပေးထားပြီး ဘုရားလောင်းအား ဤသို့လျှောက်ထားကြ၏။

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ဤသူသည် ခမည်းတော်မင်းကြီး လက်ထက်တော်အခါက မမြဲအတတ်ကိုသိသူ ဆရာတည်း၊ မြေ၏အတွင်း ခုနစ်တောင်အထိ သိမြင်နိုင်ပြီး အကျိုးအပြစ်တို့ကိုလည်း သိသူ ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ဤဆရာသည် မင်း နှင့်ထိုက်သော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံ သူဖြစ်၍ ဤဆရာကို ထိုက်တန်သော ရာထူးခန့်အပ်၍ ချီးမြှောက်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားကြ၏။

ထိုအခါ အလောင်းတော်သည် အမတ်တို့အား -

“မင်းကြီးများတို့၊ ဤမျောက် သည်ကား မြေ၏အတတ်ကို မတတ်၊ ဤမျောက်သည်လျှပ်ပေါ်သောသဘော ရှိ၏၊ အမြဲတမ်းဖျက်ဆီးသောသဘော သာရှိ၍ ချီးမြှောက်ရန် အကြောင်းမရှိ၊ အရေးအရာမဟုတ်”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး နန်းဆောင်သို့ အခြံအရံများနှင့်တကွ ပြန်လည်ကြွမြန်း သွားတော်မူ၏။

ထိုသို့ဖြင့် နှစ်ရက်ခန့်လွန်သော အခါ ထိုမျောက်ကိုပင် အဝတ်အစား ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ပေးပြီး အလောင်း တော်မင်းသား၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ သွင်းကြပြန်ပြီး -

“အသင်မင်းသား၊ ဤသူ တစ် ယောက်သည်ကား ခမည်းထော်မင်းကြီး လက်ထက်တော်အခါက တရားစီရင် သော အမတ်တည်း၊ တရားရေး၌ လိမ္မာ ကျွမ်းကျင်လှပါ၏၊ ထို့ကြောင့် ဤသူကို တရားရေးအမတ် ပြန်လည်ခန့်အပ် ချီးမြှောက်တော်မူလှကြောင်းပါ” ဟု လျှောက်ထားကြပြန်၏။

အလောင်းတော်သည် ထိုသူကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ရှုနှင့် ယခင် နေ့က မျောက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိ၏။

ထို့ကြောင့် -

“အမတ်တို့၊ ပညာနှင့်ယှဉ်၍ စိတ်ရှိသောသူ၊ ပညာရှိသူ၏ အမွှေး ကား ဤသို့မဟုတ်ပြီ၊ ဤသတ္တဝါကား ဉာဏ်ပညာ ကင်းမဲ့သော မျောက်ပင်

ဖြစ်ပေသည်၊ ထို့ကြောင့် တရားရေး အမတ် မည်သို့ခန့်အပ်နိုင်ပါမည်နည်း” ဟု မိန့်တော်မူပြန်၏။

ထိုသို့ဖြင့် နှစ်ရက်ခန့်လွန်ပြန် သောအခါ ထိုမျောက်ကိုပင် အဝတ် အစား ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ပေးပြန်ပြီး ရှေ့တော်မှောက်သို့ သွင်းပြန်၍ -

“အသင်မင်းသား၊ ဤသူသည် ခမည်းတော်မင်းကြီးလက်ထက်တော် အခါက မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးသူတည်း၊ အကြီးအကဲတို့၏ ကျေးဇူးကို သိတတ် သူတည်း၊ ဤသူကို ချီးမြှောက်တော်မူ သင့်ကြောင်းပါ” ဟု လျှောက်တင်ကြ၏။

“အမတ်တို့၊ ဤသို့သဘောရှိ သော သူသည်ကား အမိကိုသော်လည်း ကောင်း၊ အဖကိုသော်လည်းကောင်း၊ အစ်ကို၊ ညီ၊ အစ်မ၊ နှမတို့ကို စောင့် ရှောက်နိုင်ခြင်းမရှိဟု ငါ၏ခမည်းတော် မင်းကြီး အမှာထားရှိခဲ့ပေ၏၊ ထို့အပြင် ဤသူသည် လူမဟုတ်၊ တိရစ္ဆာန်အမျိုး မျောက်သာ ဖြစ်ပေ၏။

၎င်းအတွက် ချီးမြှောက်ခြင်း အဖြစ် လူသူတို့ မရောက်ပေါက်ရာ တောတောင်ကန္တာသို့ ပို့ဆောင်ခြင်းသာ သင့်ပေ၏”

ဟု မိန့်ကြားတော်မူရာ မှူးမတ် တို့လည်း -

“ကောင်းလှပါပြီ အရှင်သား” ဟု နာခံကြရကုန်၏။

ထိုအခါမှ မှူးမတ်တို့သည် ဤ မင်းသားသည် ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း မင်းအဖြစ် ထိုက်တန်ပေ၏။

မင်းအဖြစ် မတင်မြှောက်လျှင် လည်း ဉာဏ်ရှိသော ဤမင်းသားသည် ငါတို့ကို ဉာဏ်ပညာဖြင့် ပြန်လည်အနိုင် ယူမည်သာ ဖြစ်ပေသည်ဟု တိုင်ပင်ကြ ပြီးလျှင် ဘုရားလောင်း မင်းသားကို

မင်းအဖြစ်သို့ တင်မြှောက်လိုက်ကြ၏။ ဘုရားလောင်းသည် တရားသဖြင့် မင်းပြုအုပ်ချုပ်တော်မူရာ ဉာဏ်ပညာ အရာတွင် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံးသို့တိုင် ကျော်စောပျံ့နှံ့တော်မူ၏။

အချို့သို့ မှူးမတ်ကြီးတို့သည် မိမိတို့၏ မြေးအရွယ်မျှရှိသော မင်းကို ခစားကိုးကွယ်လိုခြင်းမရှိ ဖြစ်ကြသည်။ အလောင်းတော်မင်းသားသည် အာဒါ သမုခမင်းအဖြစ် သုံးယူနေရာအတိုင်း အရှည်ရှိသော ဘရာဏသီပြည်ကြီးကို ကောင်းမွန်နိုင်ငံခြားစွာ စိုးစံအုပ်ချုပ်လျက် ရှိသော်လည်း ခမည်းတော်လက်ထက် တွင် အမှုထမ်းခဲ့သော ဂါမဏီစန္ဒ အမတ်ကြီးသည် ကိုယ့်ထက်ကြီးသော မင်း၊ ကိုယ်နှင့်ရွယ်တူမင်းတို့ကို ခစား ရခြင်းက မြတ်၏။ ကလေးသူငယ်မျှသာ ရှိသေးသော ဤမင်းကိုတော့ မခစားလို ဟုဆိုကာ တောရွာ ဇနပုဒ်တစ်ခုသို့ သွားပြီး လယ်လုပ်ခြင်းနှင့် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းအမှုကို ပြု၏။

ဂါမဏီစန္ဒတွင် လယ်လုပ်ရန် မြေရှိသော်လည်း လယ်ထွန်ရန်နွားမရှိ သဖြင့် အသိမိတ်ဆွေထံမှ နွားတစ်ရှဉ်း ကို ငှားရမ်းပြီး ထွန်ယက်ရသည်။ လယ် ထွန်ပြီးလျှင် နေ့စဉ် နွားပိုင်ရှင် လယ် သမားအိမ်သို့ နွားများကို ပြန်ပို့ရ၏။

တစ်နေ့တွင် ထိုသို့ နွားများကို ပြန်လည်ပို့ဆောင်ရာ အိမ်ရှင်လင်မယား တို့ ထမင်းစားနေသည်နှင့် ကြုံနေရာ အိမ်ရှင်ယောက်ျားသည် ဂါမဏီစန္ဒအား ထမင်းခွက်ကို မြှောက်ပြ၏။ ဂါမဏီစန္ဒ သည် ထမင်းစားရမည်ကို အားနာ သဖြင့် နွားများကို တင်းကုပ်အတွင်း သွင်းပြီးသည်နှင့် အိမ်ရှင်လင်မယားကို နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ နောက်ကွယ်မှ ပြန်လာခဲ့တော့၏။

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်ချင်တော့ ထိုညတွင် ထိုနား
တစ်ရှင်း အခိုးခံရ၏။ ထိုအခါ နွားရှင်
သည် ဂါမဏိစန္ဒအား နွားဖိုးကို လျော်
စေ၏။ ဂါမဏိစန္ဒသည် နွားများကို ပြန်
လည်ပေးအပ်ပြီးဖြစ်၍ မိမိတွင်တာဝန်
မရှိဟုဆိုရာ -

“အသင်သည် ငါ့အထံ နွား
များကို ပြန်လည်အပ်နှံပါ၏လော”

“ထိုသို့နှုတ်ဖြင့် မအပ်နှံခဲ့သော်
လည်း သင်တို့ရှေ့မှာပင် နွားများကို ထား
ရစ်သည်ကို သင်တို့အမြင်ပင် မဟုတ်
လော”

“ငါတို့မြင်၏”

“ထိုသို့ဆိုလျှင် အသင်တို့ကို
အပ်နှံသည်ပင် မဟုတ်လော”

“မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အသင်
ငှားပြီး ပျောက်ဆုံးသည်ဖြစ်၍ အသင်
နွားဖိုး ပေးလျော်လော့၊ ဤအမှုကို
စီရင်ရန် ဘုရင်ထံ သွားကြပါအံ့”

ဟုဆိုပြီး နွားရှင်သည် ဂါမဏိ
စန္ဒအမတ်အား ခေါ်ဆောင်၍ နန်း
တော်ရှိရာသို့ ရှေးရှုထွက်ခွာလာခဲ့ကြ
၏။

အတန်ကြာ လာခဲ့ကြသော
အခါ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိ၏။ ခရီး
တလည်းကြမ်း၊ နေကလည်း ပူလှသည်
ဖြစ်ရာ ဂါမဏိစန္ဒ ထမင်းဆာလောင်၍
လာသဖြင့် နွားရှင်ကို ပန်ကြားပြီးလျှင်
အသိမိတ်ဆွေ၏ အိမ်သို့ ဝင်ခဲ့၏။
အိမ်ရှင်ယောက်ျားသည် အိမ်တွင်မရှိ၊
အိမ်ရှင် ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးသာ
ရှိ၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည်လည်း ဂါမဏိ
စန္ဒကို ကောင်းကောင်းသိရှိထားပြီး
ဖြစ်ရာ ခရီးဦးကြိုပြုလေ၏။

ထမင်းဆာ၍ ဝင်လာကြောင်း
ပြောပြသောအခါ ထမင်းကုန်နေပြီ
ဖြစ်၍ အသစ်ချက်ပေးမည်ဟုဆိုကာ

လှေကားထောင်၍ ဆန်ထားရာ ကျီဆို့
တက်လျှင် လှေကားထိပ်မှ ပြုတ်ကျရာ
ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျ၏။ ထိုအချိန်မှာပင်
အိမ်ရှင်ယောက်ျား ပြန်ရောက်လာပြီး
အကြောင်းစုံကို သိရှိသောအခါ ဂါမဏိ
စန္ဒအား ၎င်းကြောင့် ဇနီးသည်၏
ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျရသည်။ ထို့အတွက်
သားသမီး အစား ပေးလျော်ရမည်။
ဘုရင်ထံသို့ တိုင်ကြားမည်ဟုဆိုကာ
နန်းတော်သို့ ရှေးရှုထွက်ခွာခဲ့ကြပြန်၏။

အတန်ကြာ ခရီးထွက်ခွာလာခဲ့
ကြသောအခါ ရွာတစ်ရွာ၏ တံခါးဝသို့
ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်
သည် မြင်းကို ဆွဲလာရာ မြင်းသည်
ဝါးချပ်ကြိုးမှ လွတ်သွား၏။ လိုက်ဖမ်း
သော် ပြေး၏။

ထိုအခါ မြင်းထိန်းသည် ရွာထဲ
သို့ ဝင်လာသော ဂါမဏိစန္ဒကို မြင်
သဖြင့် -

“ဦးကြီးဂါမဏိ မြင်းကို ခြောက်
ပေးပါ၊ ရှေ့ကနေ ဝိတ်ထားပေးပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် ဂါမဏိစန္ဒလည်း
ကျောက်ခဲတစ်လုံးဖြင့် မြင်းကိုခြောက်
လှန်ပစ်ခတ်ရာ မြင်းသည် ချက်ကောင်း
ကို ထိမှန်သဖြင့် ခြေကျိုးသွား၏။

မြင်းထိန်းသည် -

“ဦးကြီးသည် မြင်းကို ခြောက်
လှန်စေသည်ကို ခြေကျိုးစေ၏။ မြင်း၏
တန်ဖိုးကို ပေးလျော်လော့” ဟုဆိုရာ -

“ငါက ခြောက်လှန်ခြင်းသာ ဖြစ်
၏။ သင့်မြင်း ခြေကျိုးသွားသည်မှာ ငါ
တာဝန်မဟုတ်”

“မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အသင်ပစ်
သောကြောင့် ခြေကျိုးရခြင်းဖြစ်သည်။
ဤကိစ္စ ဘုရင်ထံ တိုင်ကြားမည်”

ဟုဆိုကာ ၎င်းတို့အတူတကွ
ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။

ထိုသို့ဖြင့် မြေပြန့်လွင်ပြင်ဒေသ
ကို ကျော်လွန်ကာ တောင်ကုန်းတောင်
တန်းများရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။
ထိုသို့သွားနေကြရင်း ဂါမဏိစန္ဒသည်
ဤသို့ တွေးမိ၏။ ဤလူသုံးယောက်
သည် ငါ့အား ဘုရင်ထံတိုင်ကြားအပ်နှံ
ကြလိမ့်မည်။ ငါသည်လည်း ဘုရင်ထံမှ
ခွင့်မတောင်းဘဲ ထွက်လာခဲ့သူဖြစ်၍
ဘုရင်သည် ငါ့ကို ကျေနပ်မည်မဟုတ်။
ယခုကဲ့သို့ အမှုအခင်းနှင့် ရောက်ရှိလာ
သောအခါ၌ ဘုရင်သည် ငါ့ကို သက်
ညှာမည်မဟုတ်။ ငါ့တွင် နွားဖိုးကို
လည်း လျော်စရာမရှိ၊ ကိုယ်ဝန်ကိုတော့
မည်သို့လျော်နိုင်ပါအံ့၊ မြင်းဖိုးဆိုလျှင်
တော့ သာ၍ဝေးပေ။ မလျော်နိုင်လျှင်
မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်ရမည်။ ထိုအခါ
တွင် သက်သာရမည်မဟုတ်။ သေသည်
ကမ္မ မြတ်ဦးမည်ဖြစ်သည်ဟုတွေး၍ -

“အသင်တို့ ဤနေရာမှ ခေတ္တ
စောင့်ဆိုင်းကြပါကုန်လော့၊ ငါသည်
ကိုယ်လက်သန့်စင် တပီတပါး သွားလို
၏” ဟု ခွင့်တောင်းပြီးလျှင် တောင်
ကမ်းပါးပြတ်ထက်မှ အောက်သို့ခုန်ချ
လိုက်၏။

ကံဆိုးချင်၍လော့၊ ကံကောင်း
ချင်၍လော့ မသိပါ။ ထိုအချိန်၌ တောင်
ကမ်းပါး အရိပ်ကိုခို၍ ဖျာယက်နေ
ကြသော သားအဖနှစ်ယောက်ရှိနေရာ
ဂါမဏိစန္ဒသည် မတ်ရပ်ပင်လျှင် အဖ
ဖြစ်သူ၏ ကျောကုန်းပေါ်သို့ကျရောက်
ပြီး ထိုသူ သေဆုံးသွား၏။ ဂါမဏိစန္ဒ
သည်ကား ဘာမျှမဖြစ်ပါ။

ထိုအခါ သားဖြစ်သူက -

“အသင်သည် ငါ့အဖအား
ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက်၍ သတ်၏။ အသင့်
အား ဘုရင်ထံ တိုင်ကြားမည်” ဟု ပြော
ဆိုပြန်ရာ -

“ငါသည် သင့်အဖကို သတ်ခြင်း မဟုတ်၊ ငါ့ဘာသာ တောင်ပေါ်က ခုန်ချ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေခြင်းသာဖြစ်၏” ဟုဆိုသော်လည်း -

“မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သင့်ကြောင့်သာလျှင် ငါ့အဖ သေရခြင်းဖြစ်၍ ဘုရင်၏အမိန့်ကိုသာ နာခံမည်၊ ဘုရင်ထံသွားမည်” ဟု ဆိုလျက်ရှိစဉ် ယခင်တရားလိုသုံးဦးလည်း ရောက်ရှိလာကြပြီး နန်းတော်သို့ ရွေးရှုထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြန်၏။

ထိုသို့ဖြင့် ခရီးလမ်းမအတိုင်း ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိလာပြန်၏။ ရွာအဝင်တွင် ရွာစား (ရွာသူကြီး) နှင့် တွေ့ဆုံရာ -

“ဦးကြီး အဘယ်သို့သွားမည်နည်း” ဟု မေးမြန်းရာ ဘုရင်ထံသွားရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားလျှင် -

“ထိုသို့ဆိုလျှင် ဤမင်းသည် ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟု ကျော်ကြား၏၊ ကျွန်ုပ်တွင် ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာ၏ အကြောင်းရင်းကို မေးလျှောက်ခဲ့ပါ”

“အသင်၏ ပြဿနာကား မည်သို့နည်း”

“ဦးရီး ကျွန်ုပ်သည် ယခင်က အဆင်းလှ၏၊ ဥစ္စာရှိ၏၊ အခြွေအရံ ပေါများ၏၊ ကျန်းမာ၏၊ ယခုမူ အားလုံးသည် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောင်းပြန်အနေအထား ဖြစ်လျက်ရှိပါ၏၊ ထိုသို့ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ရကြောင်း မေးလျှောက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ပြန်လည် ပြောကြားပေးပါ” ဟု ဆိုသည်။

ဂါမဏိစန္ဒလည်း -

“ကောင်းပြီ၊ မေးလျှောက်ခဲ့ပြီးလျှင် အကြောင်းပြန်ကြားပေးပါမည်” ဟု ကတိပြုလိုက်၏။

ထိုသို့ဖြင့် ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြန်ရာ ရွာတစ်ရွာ၏ တံခါးဝသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ယောက်သည် - ဂါမဏိစန္ဒအား တွေ့မြင်လျှင် ဖမ်းဆီးလာကြသည်ဟုမသိ၊ တပည့်များနှင့် ခရီးထွက်လာသည်ဟုသာ ထင်မြင်သဖြင့် -

“ဦးကြီးဂါမဏိစန္ဒ၊ မည်သည့်အရပ်သို့ သွားမည်နည်း”

ဟု မေးမြန်းပြန်ရာ ဘုရင်ထံသွားရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလျှင် -

“ဦးကြီးဂါမဏိ၊ ဘုရင်သည် ဉာဏ်ပညာကြီးမားသည်ဟု ထင်ရှားကျော်ကြားလှပါသည်၊ ဘုရင်အား ကျွန်ုပ် ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာကို မေးလျှောက်ပေးပါ၊ ကျွန်ုပ်သည် ယခင်က နေ့စဉ် များစွာသော ဧည့်သည်တို့ ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်ကြ၍ များစွာသော ငွေတို့ရရှိ၏၊ ယခုမူ တစ်ဦးမျှလည်း မလာတော့၍ ကွမ်းဖိုးမျှပင် မရရှိတော့ပါ၊ ထိုသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟု မေးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံ အကြောင်းပြန်ပေးပါ၊ ကျွန်ုပ်စောင့်နေပါမည်”

ဟု မှာကြားရာ ဂါမဏိစန္ဒလည်း မေးလျှောက် ပြန်ကြားပေးပါမည်ဟု ကတိပြုလိုက်ပြန်ပြီး ထိုနေရာမှ ဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြန်၏။

ထိုသို့ဖြင့် ခရီးဆက်လက် ထွက်ခွာလာကြပြန်၏။ ခရီးအတန်ငယ် ရောက်သောအခါ ရွာတစ်ရွာ၏ တံခါးသို့ရောက်ရှိလာပြန်၏။ တံခါးအနီးတွင် ပျိုရွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေပြီး ဂါမဏိစန္ဒကို တွေ့မြင်သောအခါ -

“ဦးကြီးတော် ဂါမဏိ၊ အဘယ်အရပ်သို့သွားရန် ထွက်ခွာလာသနည်း”

ဟု မေးမြန်းပြန်ရာ ဘုရင်ထံသို့ သွားမည်ဟု ဖြေကြားလျှင် -

“ဦးကြီးတော်၊ ဘုရင်သည် ဉာဏ်ပညာ ကြီးမားပြည့်စုံသည်ဟု ဂုဏ်သတင်းကျော်စောလှသကဲ့သို့ မည်သည့် ပြဿနာမဆို မှန်ကန်စွာ ဖြေရှင်းနိုင်သည်ဟု လူတို့ပြောကြားလျက် ရှိကြပါ၏၊ ကျွန်ုပ်တွင် လင်၏နေအိမ်၌လည်း မနေချင်၊ မနေနိုင်၊ မိဘအိမ်တွင်လည်း မနေချင်၊ မနေနိုင် ဖြစ်နေရပါသည်၊ ထိုသို့ အဘယ်ကြောင့်ဖြစ်ရသည်ကို ဘုရင်အား မေးလျှောက်ပြီးလျှင် ဘုရင်၏ မိန့်ကြားချက်ကို ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်ကာ အကြောင်းပြန်ကြားပေးပါ၊ ကျွန်ုပ် စောင့်နေပါမည်” ဟု မှာကြားပြန်ရာ -

“ဘုရင်ထံ မေးလျှောက်ပြီးလျှင် ပြန်လည်ပြောကြားပေးပါမည်”

ဟု ကတိပြုလိုက်ပြီး ထိုရွာမှ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြန်၏။

ထိုသို့ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်ရာ တောအုပ်အတွင်းသို့ ခရီးလမ်း ဖြတ်သန်းရောက်ရှိသွား၏။

လမ်းနံဘေး တစ်နေရာတွင် တောင်ပိုကြီးတစ်ခုရှိပြီး တောင်ပိုအတွင်းမှ မြွေတစ်ကောင် ထွက်လာလျက်ရှိနေရာ ထိုမြွေမှ ဂါမဏိစန္ဒကိုမြင်လျှင် ရှေးနည်းတူမင် နှုတ်ဆက်မေးမြန်း၍ ဘုရင်ထံသို့သွားမည်ဟု ဖြေကြားလျှင် -

“ဦးရီးတော် ဂါမဏိ၊ အာဒိသမူခမင်းသည် ဉာဏ်ပညာကြီးမားသည်ဟု ကျော်ကြားလျက် လူတို့ကိုးကွယ်လျက် ရှိကြ၏၊ ကျွန်ုပ်တွင် ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာကို မင်းကြီးထံ တင်ပြလျှောက်ထားပေးပါ။

ကျွန်ုပ်သည် ဆာလောင်မွတ် သိပ်သောအခါ၌ ဝမ်းဗိုက်သည် ပြားချပ် လျက် ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ကြုံလို့ လျက်ရှိပေ၏။ သို့တိုင် အစာရွာရန် အလို့ငှာ တွင်းမှ ထွက်လာသောအခါ တွင်းပေါက်တွင် ကိုယ်သည် တစ်လျက် ရှိ၍ နာကျင်ဆင်းရဲစွာ တွင်းမှထွက်ရ၏။ အစာစားပြီး ပြန်လာသောအခါတွင် ဝမ်းဗိုက်သည် ဖောင်းကားလျက် ကိုယ် ခန္ဓာ ဝါပြီးလျက်ရှိသော်လည်း တွင်း နှုတ်ခမ်းကိုမျှမထိဘဲ တွင်းထဲသို့ ဝင် ရောက်နိုင်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ မင်းကြီး၏ ဖြေ ကြားချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်လည်ပြော ကြားပေးပါ” ဟု ပြောပြန်ရာ ဂါမဏိစန္ဒ လည်း -

“ပြန်လည် ပြောကြားပေးပါ မည်” ဟု မြွေကို ကတိပေးပြီး ဆက် လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြန်၏။

ထိုသို့ဖြင့် အတန်ငယ် ခရီးဆက် လာကြသောအခါ တောလမ်းတစ်နေ ရာတွင် သမင်တစ်ကောင်နှင့် တွေ့ပြန် ၏။ သမင်သည်လည်း ဂါမဏိစန္ဒကို နှုတ်ဆက်ပြန်ပြီး ဘုရင့်ထံသွားမည်ဟု သိရှိသောအခါ -

“ဦးကြီးတော် ဂါမဏိစန္ဒ၊ မင်း ကြီးသည် ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသည် ဟုသိရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤတောအုပ် အတွင်း၌ တစ်ပင်တည်းသော သစ်ပင် အောက်တွင်ပေါက်သော မြက်တို့မှ လွဲ၍ အခြားသောမြက်တို့ကို စား၍မရ ဖြစ်နေပါ၏။ ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေး ရန် မင်းကြီးကို လျှောက်ထားပေးပါ။ မင်းကြီး၏ အကြောင်းပြန်ကြားချက်ကို မည်သည့် ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ကြားပေးပါ” ဟု ပြောပြန်၏။ ဂါမဏိစန္ဒလည်း ပြန် ပြောကြားပေးမည်အကြောင်း

ဝန်ခံကတိပြုပြီး ထိုတောအုပ်မှ ဆက် လက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြန်၏။

ထိုနေရာမှ ဆက်လက်ထွက်ခွာ လာခဲ့ရာ အတန်ငယ် ခရီးပေါက်သော အခါ၌ လမ်းဘေးတစ်နေရာ တောင်ပို့ အထက်၌နေသော ခါတစ်ကောင်မှ လည်း ဂါမဏိစန္ဒ အမတ်ကြီးအား နှုတ်ခွန်းအက်သပြီးလျှင် ဘုရင့်ထံသို့ သွားမည်ဟုသိသောအခါ -

“အမတ်ကြီး၊ အာဒါသမုခမင်း သည် ဉာဏ်ပညာကြီးမားသည်ဟု ကြား သိရပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပြဿနာကို လျှောက်ထားပေးပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ဤ တောင်ပို့ထက်တွင် တွန်သောအခါ အလွန်သာယာသောအသံ ထွက်ပေါ် ပြီး အခြားနေရာများတွင် တွန်သော အခါ ထိုကဲ့သို့ သာယာသောအသံ ထွက်ပေါ်ခြင်းမရှိပါ။ ထိုသို့ဖြစ်ရသော အကြောင်းရင်းကို သိရှိလိုပါကြောင်း ဘုရင့်ထံ လျှောက်ထားပေးပါ။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား အကြောင်းပြန်ပေးပါ”

ဟု မှာကြားရာ ဂါမဏိအမတ် ကြီးလည်း ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်ဟု ဝန်ခံကတိပြု၍ ထိုနေရာမှ ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ပြန်၏။

တစ်နေရာအရောက်တွင် ကြီး မားသော သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် အဝတ္ထရပ်နားကြ၏။ ထိုသစ်ပင်တွင် နေထိုင်သော ရုက္ခစိုးနတ်သည် သစ်ပင် ထက်မှ ဆင်းသက်လာပြီး ဂါမဏိစန္ဒ ကို နှုတ်ဆက်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းရာ မင်း၏အသံသို့ သွားရောက်မည်ဖြစ် ကြောင်း ဖြေကြားလျှင် -

“ဦးကြီးတော်၊ အာဒါသမုခမင်း သည်ကား ဉာဏ်ပညာကြီးမားလှပေ သည်ဟု ကျော်ကြားလျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ပြဿနာကို မေးလျှောက်

ပေးပါ။ ရှေးယခင်က ကျွန်ုပ်အား ပူဇော် ပသသူတို့ ပေါများလှ၏။ ယခုမူ ပန်း တစ်ပွင့် ရေတစ်မုန်မျှ လာတင်သူမရှိ၊ ထိုသို့ဖြစ်ရသော အကြောင်းအရင်းကို မင်းထံ မေးမြန်းလျှောက်ထားပြီး ကျွန်ုပ် ကိုပြန်လည်ပြောကြားပေးပါရန် မေတ္တာ ရပ်ခံပါ၏”

ဟု ပြောကြားပြန်ရာ ဂါမဏိ စန္ဒလည်း ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်ဟု ဝန်ခံကတိပြုပြီး ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက် မှ ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။

သုံးယူဇနာခရီးမှာ ရှည်လျားဝေး ကွာလှသည်ဖြစ်ရာ လမ်းခရီးတွင် ကြုံ သောရွာတို့၌ ဝင်ရောက်စားသောက် အိပ်စက်ပြီး ခရီးဆက်ကြရခြင်းဖြစ်ပေ သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ခရီးဆက်လက်ထွက် ခွာလာခဲ့ရာ အတန်ငယ်ကွာဝေးသော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကြီးမားသော ရေကန်ကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရှိကြ၍ ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်တွင် ခေတ္တအမောဖြေ နားနေလျက်ရှိကြစဉ် ရေကန်အတွင်းမှ နဂါးမင်းထွက်ပေါ် လာပြီး ဂါမဏိစန္ဒအား နှုတ်ဆက်စကား ဆိုပြန်၏။ မင်း၏အကံသို့ သွားမည်ဟု သိရှိရသောအခါ -

“ဦးရီးတော်၊ ဟရာဏသီမင်း သည် အရွယ်ဝင် ငယ်လှသော်လည်း ဉာဏ်ပညာဖြင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ၏ ပြဿနာကို မေးလျှောက်ပေးပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ရေကန်ကြီးသည် ယခင်က ကြာမျိုးငါးပါးနှင့်လည်း ပြည့်စုံပြီး ရေ တို့သည်လည်း ကြည်လင်စိမ်းမြလျက် ရှိခဲ့ပါ၏။

ယခုမူ ဋရကြည်လည်းနောက် ကြာတို့လည်းပျောက် ဖြစ်နေပါ၏။ မည် သည့်အတွက်ကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်ရပါ

သနည်း သိလိုပါသည်။ အကြောင်းပြန်ကြားပေးပါ” ဟုဆိုရာ -

“ကောင်းပြီ နဂါးမင်း၊ ထိုကိစ္စအကြောင်းပြန်ကြားပေးပါအံ့”

ဟု ကတိပြုပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြပြန်၏။

ထိုသို့ဖြင့် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ ဗာရာဏသီမြို့ကြီးအနီး ရောက်ရှိလာပြီး ရသေ့တို့၏ ကျောင်းသင်္ကန်းရှေ့သို့ ရောက်လာရာ ကျောင်းတံခါးဝအထိ ရသေ့တို့ထွက်လာကြပြီး၊ ဂါမဏိစန္ဒ အမတ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကြပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းကြပြန်၍ -

“အမတ်ကြီး၊ ဗာရာဏသီမင်းသည် အသက်အရွယ် ငယ်ပင်ငယ်ငြားသော်လည်း အရာရာကို သိမြင်၏ဟု ဂုဏ်သတင်း ကျော်စောလျက်ရှိပေ၏။ ငါတို့ ကျောင်းအနီးမှ သစ်ပင်တို့၏ သစ်သီးများသည် ယခင်က အလွန်ချိုမြိန်လှ၏။ ယခုမူ ထိုသို့မဟုတ်ပြီ၊ ထိုအကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းပေးပါ” ဟု မှာကြားကြပြန်ရာ ဂါမဏိစန္ဒ အမတ်ကြီးလည်း -

“ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်”

ဟု ကတိပြု၍ ရသေ့တို့ထံမှ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြန်၏။

မကြာမီ မြို့တံခါး အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဇရပ်တစ်ခုတွင် ခေတ္တနားကြသောအခါ ပုဏ္ဏားလူလင်တို့နှင့် တွေ့ရှိ၍ -

“ဦးကြီးတော်၊ အဘယ်ကိုသွားအံ့နည်း” ဟုဆိုရာ မင်းထံသွားရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားလျှင် -

“ထိုသို့ဆိုလျှင် မင်းသည် ဉာဏ်ပညာအရာ၌ ဇမ္ဗူဒိတ်ကျွန်းအလုံးတွင် ဘက်ပြိုင်နိုင်သူမရှိဟု သိရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့

၏ ပြဿနာကို မင်းအထံ၌ မေးလျှောက်ပေးပါ။ ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗေဒင်သုံးပုံ ပညာရပ်များကို သင်အံ့သောအခါ လွယ်ကူလျင်မြန်စွာ တတ်မြောက်၏။ ယခုမူ ကွဲသောရေစိုအတွင်း ရေလောင်းထည့်သကဲ့သို့ အာရုံ၌ ထင်ကျန်ရစ်ခြင်းမရှိ ဖြစ်ရ၏။ ထိုအကြောင်းရင်းတို့ သိရှိလိုပါသည်။ အကြောင်းပြန်ကြားပေးပါ” ဟု မှာကြားကြပြန်၏။

ဂါမဏိစန္ဒလည်း -

“ကောင်းပါပြီ”

ဟု ဝန်ခံကတိပြုပြီး ထိုပုဏ္ဏားလူလင်တို့၏ထံမှ ဆက်လက်ထွက်ခွာ၍ မြို့အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

ဂါမဏိစန္ဒ အမတ်ကြီးလည်း မိမိသည် ဘုရင်ကို အသက်ငယ်ရွယ်သဖြင့် အထင်အမြင် သေးမိသည်ကို ယခုမှ နောင်တရမိသည်။ ဘုရင်၏ ပညာဉာဏ် ဂုဏ်သတင်းသည် လူတို့၏ လောကတွင်သာမဟုတ် တိရစ္ဆာန်တို့၏ လောက၊ နတ်တို့၏ လောက၊ နဂါးတို့၏ လောကသို့တိုင် ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသည်ကို ယခုမှ သိရတော့၏။

မိမိသည် ဘုရင်ကို မခစားလို၍ ထွက်ခွာသွားခဲ့ခြင်းမှာ ဘုရင်ကို မထိမိမိကို အငြိုးထားပြီး ယခုပြဿနာများ အပေါ် ဖိနှိပ်စိရင်မည်လောဟုတွေး၍ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေမိ၏။ ထိုသို့ဖြင့် ပင် ဘုရင်၏ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

အလောင်းတော် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဂါမဏိစန္ဒကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း မှတ်မိ၏။

‘ဤအမတ်ကြီးသည်ကား ငါ့ခမည်းတော်၏ သစ္စာရှိ ကျွန်ယုတော်

ဖြစ်ပေသည်။ ငါတို့ငယ်စဉ်ကလည်း ငါတို့ကို ထိန်းကျောင်း ချီပိုးခဲ့သော ကျေးဇူးရှိခဲ့သူပင်ဖြစ်၏။ ယခုမှ တွေ့မြင်ရပေသည်။ ကျေးဇူးဆပ်ရန် အခွင့်ကောင်းပေတည်း” ဟု တွေးတော်မူပြီး -

“အမတ်ကြီး၊ ကျွန်ုပ်မင်းပြုသော အချိန်မှစ၍ သင့်ကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ထိုမျှသော အချိန်ကာလတို့၌ အသင်သည် မည်သည့်အရပ်ဒေသသို့ သွားရောက်နေပါသနည်း၊ ယခုကော ကျွန်ုပ်ထံသို့ မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စနှင့် ရောက်ရှိလာပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းတော်မူရာ -

“အသင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးသည် ဖခမည်းတော် နတ်ရွာစံသော အချိန်၏နောက်ပိုင်း နေပြည်တော်နှင့် ဝေးလံလှသော ကျေးတောရွာကလေးသို့ သွားရောက်၍ လယ်လုပ်လျက် နေခဲ့ပါ၏။

နွားပျောက်မှု ပြဿနာဖြင့် ရန်သူ၏ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့် အသင်မင်းကြီး၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိနေကြောင်းပါ” ဟု လျှောက်တင်၏။

“ခေါ်ဆောင်လာမည့်သူ မရှိလျှင် အမတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက်မည်မဟုတ်၊ ခေါ်ဆောင်သူရှိ၍သာ သင့်ကိုမြင်တွေ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ နှစ်သက်ပါ၏။ အမတ်ကြီးကို ခေါ်ဆောင်လာသူကား မည်သူပါနည်း” ဟု ဘုရားလောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်မှ မေးတော်မူရာ -

“ဤသူပင်ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်မျိုးအား နွားခိုးမှုနှင့် အသင်မင်းကြီးထံ တိုင်ကြားရန် ခေါ်ဆောင်လာသူပင်ဖြစ်ပါသည်” ဟု နွားရှင်လယ်သမားကို ပြလိုက်၏။

ထိုအခါ ဘုရင်က -

“အချင်းယောက်ျား၊ သင်သည် အမတ်ကြီးအား နွားခိုးမှုနှင့် တိုင်တန်း လိုသည်မှာ မှန်သလော” ဟု မေးမြန်း တော်မူလျှင် -

“မှန်လှကြောင်းပါ မင်းကြီး၊ ဤ သူသည်ကား ကျွန်တော်မျိုး၏ နွားနှစ် ကောင်ကို ငှားယူသုံးစွဲပြီး ပြန်မပေးပါ” ဟု လျှောက်တင်၏။

အလောင်းတော်ဘုရင်မင်းမြတ် သည် အမတ်ကြီးဘက်သို့လှည့်၍ -

“အမတ်ကြီး၊ ဤသူဆိုတိုင်း မှန် သလော”

“အသင်မင်းကြီး ဖြစ်စဉ်အလုံးစုံ ကို လျှောက်တင်ခွင့်ပြုတော်မူပါ” ဟု ခွင့်တောင်းပြီးလျှင် ဖြစ်သမျှ အလုံးစုံ တို့ကို လျှောက်တင်လိုက်၏။

ဘုရားလောင်းသည် နွားရှင် အား -

“အသင့်ထံသို့ နွားများလာပို့ သည်ကို သင်မြင်သည်မဟုတ်လော” ဟု မေးတော်မူရာ -

“ကျွန်တော်မျိုး မမြင်ကြောင်းပါ” ဟု လျှောက်တင်ရာ-

“ဟယ် လယ်သမား၊ အာဒါသ မှုစမင်း၏ အမည်ကို သင်မကြားဖူး သလော၊ မှန်ရာကိုသာ လျှောက်တင် လော့” ဟု ဆိုလိုက်ရာ လယ်သမား ယောက်ျားလည်း မလိမ္မာသံတော့ဘဲ-

“အသင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုး မြင်ပါ၏” ဟု ပြန်လည်လျှောက်တင်ရ တော့၏။

ထိုအခါမှ အလောင်းတော်က-

“ဤပြဿနာ ဤသို့စီရင်မည်၊ အမတ်ကြီးသည် နွားရှင်ထံ နွားတို့ကို ပြောဆိုအပ်နှံခြင်းမပြုဘဲ ထားခဲ့သည်၏ အကြောင်း အပြစ်ရှိ၏၊ ပျောက်သွား

သော နွားတစ်ရှင်း၏ တန်ဖိုးကို ပေး လျော်စေ၊ လယ်သမားသည် မြင်လျက် နှင့် မမြင်ဟု လိမ်ညှာသောကြောင့် အသင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ မျက်စိများကို ထုတ်၍ အမတ်ကြီးကိုပေးစေသို့မဟုတ် အမတ်ကြီး ကျေနပ်သလို ညှိနှိုင်းစေ” ဟု အမိန့်တော်ချမှတ်တော်မူ၏။

အာဏာပါးကွက်သားများက လယ်သမားကို ဆွဲထုတ်သောအခါ လယ်သမားသည် အမတ်ကြီးကို တောင်းပန်ပြီး အသပြာငွေများပေးကာ ကျေနပ်စေ၍ နန်းတော်မှ ထွက်ခွာ သွား၏။

တစ်ဖန် ဒုတိယလူမှုလည်း -

“အသင်မင်းကြီး၊ ဤသူသည် ကျွန်တော်မျိုး၏ မယားကို သတ်ပြီး ကိုယ်ဝန်ကို ပျက်ကျစေခဲ့ပါသည်၊ ထို ကိစ္စအတွက် အရေးယူဆောင်ရွက်ပေး တော်မူပါ” ဟု လျှောက်တင်ပြန်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ဘုရင် မင်းမြတ်မှ အမတ်ကြီးအား-

“ထိုသူပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ် မှန်သလော” ဟု မေးမြန်းတော်မူရာ-

“အသင်မင်းကြီး အဖြစ်မှန်ကား ဤသို့တည်း” ဟုဆို၍ အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားတင်ပြလိုက်၏။

အမတ်ကြီး၏ လျှောက်ထား ချက်ကို ကြားသိပြီးနောက် ဘုရင်မင်း မြတ်သည် ထိုသူအား -

“ဂါမဏိစန္ဒက သင့်မယားကို သတ်၍ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျစေသည်ကို သက်သေမည်သို့ပြုမည်နည်း” ဟု မေး တော်မူရာ-

“အသင်မင်းကြီး၊ ထိုသို့ပြုနိုင် ခြင်း မရှိပါ” ဟုဖြေလျှင် -

“ဤကိစ္စအတွက် မည်သို့တောင့် တသနည်း” ဟု ဆက်လက်မေးမြန်းတော်

မူရာ ထိုယောက်ျားလည်း မဖြစ်နိုင်သော အရာကို တောင်းမှသာလျှင် လျော် ကြေးများများ ရနိုင်မည်ဖြစ်၍ -

“ကျွန်တော်မျိုး၏ သားကို ပြန် လည် ရရှိလိုပါသည်” ဟု လျှောက်တင် ၏။

“ကောင်းပြီ၊ သင်၏သားကို ရစေမည်၊ လျော်စေမည်” ဟုဆိုပြီးလျှင်-

“အမတ်ကြီး၊ သင်သည် ဤ ယောက်ျား၏မယားကို သင့်အိမ်သို့ ဆောင်ယူပြီးလျှင် သားတစ်ယောက် ရသည်အထိ ပေါင်းသင်းပြီးမှ ထိုသား နှင့်မယားကို ဤယောက်ျားထံ ပြန်လည် အပ်နှံလော့၊ သို့မဟုတ်ပါကလည်း သင်တို့ချင်း ပြေလည်သလို ညှိနှိုင်းစေ” ဟု အမိန့်တော်ချမှတ်၏။

ထိုသူသည်လည်း ဂါမဏိစန္ဒ အမတ်ကြီးကို ရှိခိုးတောင်းပန်ပြီးလျှင် -

“ကျွန်ုပ်၏ မယားကိုတော့ မယူ ပါနှင့်၊ ဤအသပြာမျှနှင့် ကျေအေး တော်မူပါ”

ဟုဆိုကာ အသပြာများ ပေးပြီး နန်းတော်မှ ထွက်ခွာသွား၏။

တစ်ဖန် မြင်းထိန်းယောက်ျားမှ လည်း -

“အသင်မင်းကြီး ဤသူသည် ကျွန်ုပ်၏မြင်းခြေကို ခဲဖြင့်ပစ်၍ ချိုးခဲ့ပါ ၏၊ ထိုအမှုကို စီရင်ပေးပါ” ဟု တိုင်ကြား ပြန်၏။

ဘုရင်သည် အမတ်ကြီးအား ထိုအမှု မည်သို့နည်းဟု မေးမြန်းပြန်ရာ အမတ်ကြီးလည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် လျှောက်တင်ရပြန်၏။

မင်းသည် အကြောင်းစုံကို ကြား သိပြီးသောအခါ ထိုယောက်ျားအား-

“အသင်သည် မြင်းကို ခြောက် ပေးပါဟု ဆိုသလော” ဟု မေး၏။

ထိုသူက -

“မခိုင်းစေပါ” ဟုဖြေလျှင်-

“ငါသည် ဉာဏ်ပညာကြီးမားသည့်၏အဖြစ်ကို မသိသလော၊ ငါ့အား မလိမ်ညာနင့်၊ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဆိုလော့” ဟု ဆိုသောအခါမှ -

“အသင်မင်းကြီး ထိုသို့စေခိုင်းမိပါ၏” ဟု လျှောက်တင်ရတော့၏။

“ထိုသို့ဆိုလျှင် ဤအမှုအတွက် အမိန့်တော်ချမှတ်မည်၊ သင်သည် လိမ်ညာပြောဆိုသောအမှုကို လွန်ကျူးသည့်အတွက် သင်၏လျှာကို ဖြတ်စေ၊ မြင်းခြေကျိုးသည့်အတွက် ငါ့ထံမှ အသပြာတစ်ထောင်ယူပြီး မြင်းဖိုးယူစေ၊ လျှာကို ဂါမဏီစန္ဒ ရစေ၊ အသပြာတစ်ထောင်ကို မြင်းသမားယူစေ၊ သို့မဟုတ် အသင်ထို့ချင်း ကျေနပ်သလို ပြုကြစေ”

ဟု မိန့်တော်မူရာ မြင်းသမားသည်လည်း -

“ကျွန်ုပ်၏လျှာကို မဖြတ်ပါနှင့်” ဟု တောင်းပန်ကာ အသပြာတစ်ထောင်ပေးအပ်ပြီး နန်းတော်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွား၏။

တစ်ဖန် ဖျာရက်သမား လူငယ်မှလည်း -

“အသင်မင်းကြီး ဤလူသည် ကျွန်တော်မျိုး၏ အဖကို သတ်၏၊ အရေးယူပေးတော်မူပါ” ဟု တိုင်ကြားပြန်၏။

ထိုအခါ အလောင်းတော် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အမတ်ကြီးအား မေးမြန်းပြန်ရာ အမတ်ကြီးက ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင် လျှောက်ထားရပြန်၏။

ထိုအခါ ဘုရင်သည် ဖျာရက်သမား လူငယ်အား -

“ဤကိစ္စအတွက် မည်သို့စီရင်လိုပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းရာ-

“ကျွန်ုပ်၏အဖကို ပြန်လည်ရရှိလိုပါသည်၊ ထိုသို့ စီရင်ပေးတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားလျှင် -

“ကောင်းပြီ၊ သေပြီးသောသူကို ပြန်ပေးခြင်းသည်ကား မဖြစ်နိုင်ပြီ၊ သည်တော့ ဂါမဏီစန္ဒကို သင်၏အိမ်သို့ ဆောင်ယူ၍ သင့်အမိနှင့် စုံဖက်စေပြီး သင့်ဖခင်အဖြစ်နေစေ၊ သို့မဟုတ်ပါက သင်တို့ချင်း ပြေလည်သလို ညှိနှိုင်းကြစေ” ဟု အမိန့်တော်ချမှတ်လိုက်၏။

ဖျာရက်သမား လူငယ်လည်း ဂါမဏီစန္ဒအား ရှိခိုးကန်တော့ပြီးလျှင်-

“အမတ်ကြီး ကျွန်ုပ်အိမ်သို့လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏အမိကို မသိမ်းပိုက်ပါနှင့်၊ ကျွန်ုပ်တွင်ပါသော ဤအသပြာတို့ကိုသာ ယူဆောင်ပြီး ကျေးအေးပေးပါ” ဟု တောင်းပန်ပြီး နန်းတော်ထဲမှ ထွက်ခွာသွား၏။

ထိုအခါ ဂါမဏီစန္ဒတစ်ဦးတည်းသာလျှင် ကျန်ရှိတော့ရာ-

“အမတ်ကြီး၊ အခြားမည်သည့် ပြဿနာများ ကျန်ရှိပါသေးသနည်း” ဟု မေးမြန်းတော်မူရာ -

“အသင်မင်းကြီး ထိုထိုသော အမေးပစ္စာတို့ ကျန်ရှိပေသေး၏”

ဟုဆို၍ လမ်းခရီး၌ မှာကြားလိုက်ကြသော ပြဿနာတို့ကို လျှောက်တင်လိုက်၏။ ဘုရားလောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဂါမဏီစန္ဒ လျှောက်တင်သမျှသော ပြဿနာတို့ကို သေသေချာချာ နားထောင် မှတ်သားပြီးလျှင် ဤသို့ တစ်ခုချင်း ပြန်လည် မိန့်ဆိုဖြေကြားတော်မူ၏။

ပုဏ္ဏားလူလင်တို့၏ ပြဿနာကို ဤသို့ဖြေကြား၏။

“ရှေးယခင်၌ ပုဏ္ဏားလူလင်တို့ နေရာအရပ်တွင် အချိန်မှန်တွန့်သော

ကြက်ရှိ၏၊ ထိုကြက် တွန်သောအခါ ပုဏ္ဏားလူလင်တို့သည် အိပ်ရာမှထ၍ ဗေဒင်ပညာတို့ကို သင်အံ့ လေ့ကျင့်သောအခါ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သားရရှိကြ၏၊ ယခုမူ ထိုအရပ်တွင် အခါမဲ့တွန့်သော ကြက်ရောက်ရှိလာပြီး စော၍တွန့်သော အခါလည်းတွန့်၏၊ နောက်ကျ၍ တွန့်သောအခါလည်းတွန့်၏၊ စော၍တွန့်သောနေ့တွင် ပုဏ္ဏားလူလင်တို့သည် အိပ်ရာမှ ထသောအခါ ငိုက်မျဉ်း၍ စာများမသင်အံ့နိုင်ဘဲ ရှိ၏၊ နေမြင့်မှ တွန့်သောနေ့တွင်လည်း ပုဏ္ဏားတို့သည် နေမြင့်မှ အိပ်ရာထပြီး စာများသင်အံ့သောအခါ မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်ရ၏” ဟု ဖြေဆိုတော်မူ၏။

ရသေ့၏ ပြဿနာကိုလည်း -

“ရသေ့တို့သည် ယခင်က အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံကြလျက် တရားတာဝန်ပွားများခြင်းဖြင့်သာ ပျော်မွေ့လျက်ရှိကြ၏၊ ယခုမူ ရသေ့တို့သည် အကျင့်သီလ ပျက်ယွင်းကြကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် သစ်သီးများ မချိုတော့ခြင်းဖြစ်သည်၊ အကျင့်သီလနှင့် လျော်ညီစွာ ပြန်လည်နေထိုင်ကြလျှင် သစ်သီးများ ပြန်ချိုလာပါလိမ့်မည်” ဟု၍ ဖြေဆိုတော်မူ၏။

နဂါးမင်းတို့၏ ပြဿနာကိုလည်း -

“ရှေးယခင်က နဂါးတို့သည် အချင်းချင်း သင့်တင့်ညီညွတ်စွာ နေထိုင်ကြ၏၊ ထို့ကြောင့် ကန်ရေသည် ကြည်လင်စိမ်းမြပြီး ကြာတို့လည်း ပေါက်၏၊ ယခုမူ နဂါးတို့သည် အချင်းချင်း မသင့်မတင့် ခိုက်ရန်များ ဖြစ်ပွားနေကြ၍ ကြာလည်းပျောက်၊ ရေလည်း နောက်ခြင်း ဖြစ်ရသည်၊ နဂါးတို့ ပြန်လည်သင့်မြတ်စွာ နေထိုင်ကြလျှင်

ရေတို့လည်း ကြည်လိမ့်မည်။ ကြာတို့လည်း ပြန်ပေါက်လာမည်” ဟူ၍ ဖြေကြားတော်မူ၏။

ထို့နောက် ရုက္ခစိုးနတ်၏ ပြဿနာကိုလည်း -

“ဤရုက္ခစိုးနတ်သည် ရှေးယခင်က ၎င်း၏နယ်မြေ တောအုပ်အတွင်း ဖြတ်သန်းသွားလာကြကုန်သော ခရီးသွားတို့ကို စောင့်ရှောက်၏။ ထို့ကြောင့် လူတို့၏ ပူဇော်ပသမှုကို ရရှိပြီး လာဘ်တို့ပေါများ၏။ ယခုမူ ရုက္ခစိုးနတ်သည် လူတို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်းမပြုဘဲ နေ၏။ ထို့ကြောင့် လာဘ်လာဘ ကင်းဝေးရခြင်းဖြစ်၏။ ယခင်ကဲ့သို့ မိမိတောအုပ်အတွင်း ရောက်လာသမျှသော ခရီးသွားတို့ကို စောင့်ရှောက်ကူညီမည်ဆိုပါက လာဘ်လာဘများ ပြန်လည်ရရှိလာပါလိမ့်မည်” ဟူ၍ ဖြေကြားတော်မူ၏။

ထို့နောက် ခါ၏ပြဿနာကိုလည်း -

“တောင်ပို့ခြေရင်း၌ တွန်သောအခါ ခါ၏ အသံသည် သာယာ၏။ အခြားနေရာများသို့ ပြောင်းရွှေ့တွန်သောအခါ ခါ၏တွန်သံသည် မသာယာဟုဆိုခြင်းကြောင့် ထိုတောင်ပို့အောက်ထဲ၌ များစွာသော ရွှေငွေရတနာတို့ ခိုနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုတောင်ပို့ကို တူးဖော်၍ ထိုရတနာများကို အမတ်ကြီး တူးဖော်ယူပေတော့” ဟူ၍ ဖြေကြားတော်မူ၏။

ထို့နောက် သမင်၏ ပြဿနာတို့လည်း -

“ထိုသမင်သည် တစ်ခုတည်းသော သစ်ပင်တောက်မှ မြက်တို့ကိုသာ စားနိုင်ပြီး အခြားနေရာမှ မြက်တို့ကို စားနိုင် ဖြစ်ရခြင်းမှာ ထိုသစ်ပင်၏

အထက်တွင် ကြီးစွာသော ပျားအုံရှိ၏။ ထိုပျားရည်စက်တို့သည် မြက်များပေါ်သို့ကျရောက်၏။ ထိုမြက်တို့သည် ချိုမြိန်သဖြင့် ထိုသမင်သည် ထိုမြက်တို့မှလွဲ၍ အခြားမြက်တို့ကို မစားနိုင်ခြင်းဖြစ်ရ၏။ အသင်သည် ထိုပျားလူကို ယူဆောင်၍ ကျွန်ုပ်ကို ဆက်လော့။ ကြွင်းသော ပျားရည်တို့ကို အသင်စားလော့။ ထိုသို့ဆိုလျှင် သမင်သည် အခြားနေရာမှ မြက်များကိုလည်း စားနိုင်လာလိမ့်မည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မြွေ၏ပြဿနာကိုလည်း -

“ထိုတောင်ပို့အတွင်း၌ ကြီးစွာသော ရွှေအိုးသည်ရှိ၏။ မြွေသည် ထိုရွှေအိုးကို စောင့်နေရခြင်းဖြစ်၏။ မြွေသည် အစာအာ၍ အပြင်သို့ထွက်သောအခါ ရွှေအိုးကို စိတ်မချနိုင်ဖြစ်၍ တွင်းပေါက်တွင် တစ်ရခြင်းဖြစ်ပြီး အစာစားပြီး ပြန်လာသောအခါတွင်တော့ ရွှေအိုးအတွက် စိတ်အေးရပြီဖြစ်သောကြောင့် တွင်းပေါက်မှ ချောင်ချိစွာ ဝင်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ အမတ်ကြီးသည် ထိုရွှေအိုးကို တူးယူပါလော့။ ထိုအခါ မြွေသည် တွင်းဝင် တွင်းထွက် ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မည်” ဟု ဖြေကြား မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ထို့နောက် လင်၏အိမ်တွင်လည်း မနေလို၊ မိဘ၏အိမ်တွင်လည်း မနေလိုဟူသော အမျိုးသမီး၏ပြဿနာကို ဤသို့ဖြေကြားတော်မူ၏။

“ထိုမိန်းကလေးသည် မိဘရွာနှင့် လင်ယောက်ျားတို့ ရွာအကြားရှိသော ရွာတွင် လင်ငယ်ထားရှိ ဖောက်ပြန်နေခြင်းတည်း။ လင်ယောက်ျားရွာ၌ နေစဉ်တွင် အမိ၊ အဖတို့ကို သတိရသဖြင့် ပြန်ဦးမည်ဟုဆိုကာ လင်ငယ်

နှင့် ပျော်မွေ့၏။ ထို့နောက် အမိ၊ အဖတို့ထံ ခေတ္တနေထိုင်ပြီး လင်ယောက်ျားထံ ပြန်ဦးမည်ဟုဆိုကာ လင်ငယ်နှင့် ပျော်မွေ့ပြန်၏။

ထိုမိန်းကလေးကို ပြောလိုက်ပါ။ ငါတို့၏မင်းသည် သင်၏ အကြောင်းကို သိနေပြီ။ သင်သည် မှားယွင်းသော လုပ်ရပ်ကို ရပ်တန့်က ရပ်လော့။ သို့မဟုတ်ပါက သင့်ကို ဘုရင်က သတ်လိမ့်မည်ဟု ပြောပါလော့။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ထိုမိန်းကလေးသည် သင်၏ရွာမှာပင် အမြဲနေထိုင်လိမ့်မည်” ဟူ၍ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ပြည့်တန်ဆာမ၏ ပြဿနာကိုလည်း ဤသို့ဖြေရှင်းမိန့်ကြားတော်မူ၏။

“ပြည့်တန်ဆာမသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှ အခကြေးငွေယူပြီးလျှင် ထိုသူအား ထိုက်တန်သော ကျေနပ်မှုကို မပေး၊ တခြားသောသူတစ်ယောက်ကိုတော့ အခကြေးငွေမယူဘဲ ပြုစု၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ထိုပြည့်တန်ဆာမထံ လူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မလာရောက်ကြတော့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခကြေးငွေ ယူသူတို့အား ကျေနပ်နှစ်သိမ့်အောင် ဆက်ဆံလျှင် ယခင်ကကဲ့သို့ လူများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါလိမ့်မည်” ဟူ၍ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ရွာစား (သူကြီး) ၏ ပြဿနာကိုလည်း ဤသို့ ဖြေရှင်းမိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

“ယခင်က ထိုရွာစား (သူကြီး) သည် စိတ်သဘောထား တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်၏။ ရွာတွင်းရှိ အမှုကြီးငယ်တို့ကို စီရင်ရာ၌ မျက်နှာမလိုက်၊ ဘက်မလိုက်၊ ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘဲ တရားသဖြင့် စီရင်ဆုံးဖြတ်၏။ ထိုအခါ ရွာသူ ရွာသားတို့သည်လည်း သူကြီးကို

နှစ်သက်ကြသည်ဖြစ်၍ များစွာသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတို့ ပေးကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူကြီးသည် အစာအာဟာရ ပြည့်စုံ၊ ကျန်းမာရေး တောင်းမွန် စိတ် ချမ်းသာသဖြင့် အဆင်းလှ၏။ စီးပွား ဥစ္စာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝ၏။ အခြွေအရံ ပေါများ၏။

ယခုမူ ရွာစား (သူကြီး)သည် တရားနည်းလမ်းကျစွာ ရွာအပေါ် အုပ်ချုပ်ခြင်းမရှိတော့၍ ရပ်ဆင်းအင်္ဂါ၊ စီးပွားဥစ္စာ၊ အခြွေအရံတို့ ချို့တဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ တရားနည်းလမ်းကျစွာ ပြန်လည် အုပ်ချုပ်လျှင် ယခင်လို အစစအရာရာ ပြန်လည် ကောင်းမွန်လာလိမ့်မည်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

မင်းသည် ဂါမဏိစန္ဒ ယူဆောင် ခဲ့သော အမေးပုစ္ဆာ (၁၀) ပုဒ်ကို ဖြေ ကြားတော်မူပြီးနောက် ဥစ္စာများစွာပေး ၍ အမတ်ကြီးကို ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

အမတ်ကြီးသည်လည်း ဥစ္စာ များစွာနှင့် လိုက်လံပို့ဆောင်စေသော မင်းချင်းရဲမက်တို့နှင့်အတူ အလာတုန်း က ခရီးလမ်းကြောင်းအတိုင်း ၎င်း နေထိုင်ရာ ဇနပုဒ်ကျေးရွာကလေးသို့ ပြန်၏။

ခရီးစဉ်အတိုင်း ထွက်ခွာလာပြီး ပုဏ္ဏားလုလင်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ရသေ့များကို လည်းကောင်း၊ နဂါးမင်း ကို လည်းကောင်း၊ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကို လည်းကောင်း အလောင်းတော်မှာကြားသည့် အတိုင်း ပြောပြ၏။

ထို့နောက် ခါနေထိုင်ရာအရပ်မှ ဥစ္စာတို့ကိုယူပြီးလျှင် သမင်နေထိုင်ရာ အရပ်မှ ပျားလပွိုကို ယူဆောင်၍ မင်းထံ ပို့စေပြီး မြွေနေထိုင်သော တောင်ပို့ အတွင်းမှ ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို တူးဖော် ယူဆောင်၏။

တစ်ဖန် ဆက်လက်ထွက်ခွာ လာပြီး ငယ်ရွယ်သော အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းကလေး၊ ပြည့်တန်ဆာမ၊ ရွာစား (သူကြီး)တို့ကိုလည်း အလောင်းတော် မှာကြားချက်တို့ကို ပြန်လည်ရှင်းလင်း ပြောပြရာ ၎င်းတို့ကလည်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ကြပါမည်ဟု ကတိပြုကြ၏။

ထို့ကြောင့် ပြဿနာအားလုံး လည်း ပြေလည်သွားကြရ၏။

ဂါမဏိစန္ဒသည်လည်း ထိုရွာ ကလေးမှယင် ချမ်းချမ်းသာသာဖြင့် အသက်ထက်ဆုံး ကောင်းမွန်စွာ နေ ထိုင်သွားရပြီးလျှင် ကောင်းသောဘုံဘဝ များသို့ ဆက်လက်ရောက်ရှိသွားရ၏။

အလောင်းတော်သည်လည်း တရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်၍ မင်း၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို အသက်ထက်ဆုံး စံစား ခံစားပြီးနောက် နတ်ပြည်သို့ လားရောက်ရ၏ ဟူ၍ ဇာတ်တော်ကို အဆုံးသတ်ပြီးလျှင် -

“ချစ်သားတို့ ငါဘုရားသည် ယခုမှသာလျှင် ကြီးသောဉာဏ်ပညာ ရှိသည် မဟုတ်၊ ရှေးဘဝကလည်း ကြီးသောဉာဏ်ပညာ ရှိခဲ့ပေ၏။ ထိုစဉ် က အာဒါသမုခမင်းသည် ငါဘုရား ဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ ထိုစဉ်က ဂါမဏိစန္ဒ အမတ် ကြီးသည်ကား ညီတော်အာနန္ဒာပင် ဖြစ်ခဲ့ပေ၏”

ဟောကြားတော်မူရာ ရဟန်း တော်အပေါင်းတို့သည် ကြည်ညို လေး မြတ်လှစွာ သာဓုခေါ်ဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတော်တို့၏ ပါရမီ အနုအရင့်ကိုလိုက်၍ ရဟန္တာ၊ အနာဂါမ်၊ သကဒါဂါမ်၊ သောတာပန်တို့ ဖြစ်ကြရကုန်၏။

ဘုရားရှင်သည် ဧကသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်း၏ ရဲရင့်သော ဣန္ဒြေတော်

ဖြင့် တရားပလ္လင်ထက်မှ သက်တော် မူပြီး ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်သို့ ဖြည်းဖြည်း ညင်ညင် ကြွတော်မူရာ ရဟန်းတော် အပေါင်းတို့က ငါးပါးသော ထိခြင်းဖြင့် ကန်တော့ကြကုန်၏။

ကြည်နူးပီတိဖြစ်စွယ် မြင်ကွင်း ပင် ဖြစ်ပါပေ၏။

ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ တကား။

ဘိဘိ(ရွှေကံကူ)

* ၅၅၀ နိပါတ်တော်များမှ ဂါမဏိစန္ဒ ဇာတ်တော်အား ရေးသား ပူဇော် တင်ဆက်အပ်ပါသည်။

အမည်မရှိသူ

လူမှုကိစ္စ နယ်ပယ်တွင်း ဖြစ်
ပျက်နေကြသော ဖြစ်ရပ်အသီးသီး၌
အကြောင်းအရာ တစ်ခုခု ဖြစ်တိုင်း
အမြဲတွဲလျက် ပါဝင်တွေ့မြင်ရတတ်
သော လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး တစ်ယောက်
အရာဝတ္ထုတို့ ဓာတ်ခွဲတို့ကို မြင်ရ
ကြားရလေ့ ရှိပါသည်။

ဖြစ်ရပ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ပစ္စည်းတို့
ဆွဲလျက် အမြဲလိုပင် မြင်တွေ့ကြားရမန်
မှားယောင်းသော လူအများ၏ စိတ်ထဲဝယ်
သို့ဖြစ်ရပ်တို့ ဖြစ်တိုင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်
တို့သည် ဖြစ်လိမ့်မည် ပါလိမ့်မည်ဟု
ဆွဲမှတ်ထားလိုက်ကြတော့သည်။

အမြဲ ဒေါသကြီးပြီး ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားလေ့ရှိသူ တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လျှင် ရန်ပွဲတိုင်းပါနေကျဖြစ်သဖြင့် ရန်ဖြစ် သည်ဟု ကြားရသည်နှင့် ထိုသူနှင့် တစ်ဦးတစ်ယောက် တစ်စုတို့ ဆဲဆို ရိုက်နှက်နေသည် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင် လိုက်တော့သည်။ ထစ်ခနဲ စီခနဲဆို သူချည်းမဟုတ်ပါလား။

ထို့အတူ စာနာသနားတတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေသူ အခက်အခဲ တွေ နေသူများကို နောက်တွန့်ခြင်းမရှိဘဲ အမြဲထောက်ပံ့ ကူညီလုပ်ဆောင်ပေး တတ်သူကိုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက် အခက်အခဲတွေ့နေစဉ် ကူညီသူ ပေါ် လာသည်ဟုဆိုလျှင် ထိုသူပင် ဖြစ်နေ လိမ့်မည်ဟု မှတ်ယူထားတတ်ကြသည်။

ကျောင်းဌာန အဖွဲ့အစည်းတို့ တွင်လည်း အသံချဲ့စက်ဖြင့် ပြောကြ ရသည့်အခါတိုင်း အချို့သူတို့သည် ထိုတာဝန်ကို ပုံသေရယူတတ်ကြသည်။ မိုက်ကရိုဖုန်းလေး ကိုင်လျက် စကား ပြောရသည်ကို နှစ်သက် စွဲလမ်းစွာ လုပ်လေ့ ရှိတတ်သဖြင့် ထိုသူမျိုးကို နာမည်တူရှိနေလျှင် ကွဲပြားသွားအောင် မိုက်ဘယ်သူ မိုက်ဘယ်ဝါ ဟု အမည် ပေးထားကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အဖို့ ညစဉ် အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်အဖြစ် ဘိုးဘွားမိဘ တို့က မြေးငယ်၊ သားငယ်၊ သမီးငယ် တို့ကို ပြောပြရင်း ချောသိပ်ရင်း အသိ အလိမ္မာတိုးရန် ဗုဒ္ဓဝင်ဖြစ်တော်စဉ်များ၊ ငါးရဲ့ငါးဆယ် ဇာတ်တော်ကြီးများ စသဖြင့် ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့ သူတ္တန်ဒေသနာတော်တို့ကို မှတ်သား ကြားနာစေခဲ့ကြသည်။

ဇာတ်တော်တို့တွင် အများအား ဖြင့် ဘုရားလောင်းအား ဒုက္ခတွေ့

အောင် လုပ်သူ၊ အခက်တွေ့အောင် လုပ်သူ၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့သူ၊ အကောက်ကြံ ယုတ်မာသူတို့ကား ဒေဝဒတ်လောင်း လျာတို့သာ ဖြစ်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် နေ့စဉ် မြော်ဆို သုံး နှုန်းရာတွင်ပင် မကောင်းသူ ယုတ်မာသူ စသည်တို့ကို ဒေဝဒတ်နှင့် ခိုင်းနှိုင်း၍ ပြောတတ် ရေးတတ်ကြပါသည်။ ဇာတ် တော်တို့တွင် မကောင်းသူ၊ ယုတ်မာ သူဆို ဒေဝဒတ်ဖြစ်နေကျတိုး။

ဤအတိုင်းပင်။ ငါးရဲ့ငါးဆယ် ဇာတ်တော်တို့တွင် ဘုရားလောင်း ဒုက္ခ ကြုံတွေ့နေလျှင်၊ အခက်အခဲတွေ့လျှင် ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီဖြည့်ကျင့်မှု ပြီးပြည့်စုံစေ၊ ဘုရားလောင်း၏ ပတ် သက်နေသူတို့လည်း ဘေးရန်ကင်း၍ အဆင်ပြေအောင် လာရောက်ကူညီ ကယ်ဆယ်သူကား အများအားဖြင့် သိကြားမင်းတည်း။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ လောင်းလျာတည်း။

ဘုရားလောင်းနှင့် ကြုံကြိုက် ခဲ့ရသော ဘဝဖြစ်စဉ်တို့တွင် အများစု၌ အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်းသည် သိကြား မင်းအဖြစ် ရောက်ရှိ ကူညီခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခရောက်နေသော ဘုရား လောင်းအတွက် မပူနှင့်၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ လောင်း သိကြားမင်း လာကယ်လိမ့် မည်ဟု ပြောနိုင်ပေသည်။

ဘုရားလောင်းအား ဒုက္ခရောက် တိုင်း သိကြားမင်းအဖြစ် လာရောက် ကူညီခဲ့သော အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း လျာသည် လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာတစ်သိန်း ထက်က ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင် ပွင့်စဉ် ကာလဝယ် မထင်ရှားသော သူတော် ကောင်း သူကြွယ်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာယူစဉ် ရဟန်းတစ်ပါးကို ဘုရားရှင်က

ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ရသော အရာဝယ် ဧတဒဂ်အရာ ပေးတော်မူသည်ကို အားကျကာ ဘုရားရှင်အား သံဃာနှင့် တကွ ပင့်ဖိတ်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကြီးစွာသော အလှူကို ဖြစ်စေခဲ့သည်။ မွန်မြတ်သော အဝတ်သင်္ကန်းတို့ကို လည်း လှူဒါန်းပြီး ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ် အရာဝယ် ဧတဒဂ်ဆုကို ရလိုကြောင်း လျှောက်တင်ခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်ကလည်း ဗျာဒိတ် စကား ချီးမြှင့်ပေးခဲ့သည်။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သူကြွယ် သည် ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင် သက်ဝေ ထင်ရှားရှိစဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့ကို အားထုတ်ခဲ့ သည်။

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန် တော်မူသော ခုနစ်ယူဇနာရှိသော ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်စေတီတည် ပြီးနောက်တွင် ရဟန်းသံဃာတို့ထံ ချဉ်းကပ်၍ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်၏ ရရန်အကြောင်း ပရိကံကောင်းမှုကား အဘယ်ပါနည်းဟု မေးမြန်း လျှောက် ထားခဲ့သည်။

အရှင်မြတ်တို့က ဆီမီးအလှူ၊ ဒါနပြုခြင်းသည် သင့်၏ဟု နှိုးတော် မူခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် အရှင် အနုရုဒ္ဓါ လောင်း သူကြွယ်သည် ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်စေတီတော်အား တစ်ပင် တစ်ပင်လျှင် ဆီမီးတိုင် တစ်ထောင် ပါသော ဆီမီးတိုင်ကြီး တစ်ထောင်ဖြင့် ပူဇော်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ထိုဆီမီး တို့ထက်ငယ်သော ဆီမီးတိုင်အလတ်၊ ဆီမီးတိုင်အငယ်ဖြင့်လည်း လှူဒါန်း ပူဇော်ခဲ့သည်။ အခြား အခြားသော ဆီမီးတိုင်များစွာဖြင့်လည်း ပူဇော် လှူဒါန်းခဲ့သည်။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သူကြွယ်
သည် စုတေသော လူပြည် နတ်ပြည်
တို့၌ ကျင်လည်ရင်း ဤအဒ္ဓကမ္ဘာဝယ်
ကဿပဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသော
ကာလ၌လည်း ဗာရာဏသီပြည်ဝယ်
သူကြွယ်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဤဘဝ၌လည်း ကဿပဘုရား
ရှင်၏ တံဆိပ်ယူနေရသော ဓာတ်တော်
စေတီတော်အား ဆီမီး အလှူဖြင့်
ပူဇော်ခဲ့ပြန်သည်။ သူသည် ရွှေခွက်
များစွာပြုလုပ်ပြီး ခွက်ထဲတွင် ထောပတ်
အကြည် အပြည့်ထည့်ကာ ခွက်၏
အလယ်တွင် တင်လဲခဲကိုတည်လျက်
မီးညှိပြီး စေတီတော်ဝန်းကျင်၌ ရွှေခွက်
အနားရေးချင်းထိစေကာ ဆီမီးပူဇော်ခဲ့
သည်။ မိမိအတွက် ရွှေခွက်ကြီး တစ်
ခွက် ပြုလုပ်ပြီး ထောပတ်ကြည်အပြည့်
ထည့်ကာ ခွက်၏အနားပတ်လည်
တွင် ဆီမီးစာတစ်ထောင်ထား၍ မီးညှိ
ပြီး ရွှေခွက်ကြီးကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရွက်
သယ်ကာ ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး ဓာတ်
တော် စေတီတော်ကို လှည့်လည်၍
ပူဇော်ခဲ့သည်။

သဲကြီးမဲကြီး ဇွဲကြီးဖြင့် ဒိဗ္ဗစက္ခု
အဘိညာဏ်ရရန် အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း
သူကြွယ်၏ အားထုတ် ကြိုးစားမှုကို
အတုယူ ချီးကျူးလေးစား ကြည်ညို
ထိုက်လှပေသည်။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ပေဠာဝန်
ကျောင်းတော်၌ ဂေါတမဘုရားရှင်
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဘုရားရှင်
အား ဒေဝဒတ်သည် သတ်ရန် လုံ့လ
ပြခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ချေ။

ထိုဖြူရပ်ကို အကြောင်းပြု၍
ဌေးဌေးအတိတ်ကာလ ဘဝတို့၌လည်း
ဒေဝဒတ်လောင်းလျာသည် ဘုရား
လောင်း မိမိအား သတ်ရန် ကြိုးစား

အားထုတ်ခဲ့သော်လည်း မစွမ်းနိုင်ခဲ့
ကြောင်း မိန့်တော်မူကာ အတိတ်ဘဝ
ဖြစ်စဉ်နှစ်ခုကို ဖော်ထုတ်ဟောကြား
တော်မူခဲ့သည်။ ဒုကနိပါတ်၊ ရူပကဝဂ်၊
မဏိစောရဇာတ်နှင့် ဒုကနိပါတ်၊ ဗီရဏ
ထမ္မကဝဂ်၊ မံဗ္ဗဇေတိတို့ ဖြစ်ကြ
သည်။

မဏိစောရဇာတ်တွင် ဒေဝဒတ်
လောင်း မင်းယုတ်သည် မယားကို
လိုချင်၍ လင်ဖြစ်သူ ဘုရားလောင်းအား
ပတ္တမြားဦးသျှောင်သူခိုးအဖြစ် လုပ်ကြံ
ဖန်တီးကာ သတ်ချန်ကြံရာ အရှင်
အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းက လာ
ရောက် ကယ်ဆယ်ခဲ့ရလေသည်။

လွန်လေပြီးသောအခါက ဗာရာ
ဏသီပြည်တွင် ဒေဝဒတ်လောင်းလျာ
ဗြဟ္မဒတ်မင်း အုပ်စိုးခဲ့စဉ် ဂေါတမ
ဘုရားလောင်းသည် ပြည်နှင့် မနီးမဝေး
ရွာငယ်တွင် သူကြွယ်မျိုး၌ ဖြစ်လာခဲ့
သည်။ အရွယ်ရောက်လျှင် ဗာရာဏသီ
ပြည်မှ ရုပ်ရည်လှပပြီး အကျင့်သီလနှင့်
ပြည့်စုံသော ယသောဓရာလောင်းလျာ
သုဇာတာအမည်ရှိ အမျိုးသမီးနှင့်
လက်ဆက်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် မိဘ
ရပ်ထံသို့ လှည်းဖြင့် ပြန်လာကြရာ
မြို့တွင်းသို့မဝင်မီ နား၍ ရေမိုးချိုးပြီး
စားသောက်ပြီးနောက် မြို့တွင်း ဝင်ခဲ့
ကြသည်။

ထိုစဉ် မြို့ထဲသို့ ဆင်စီးပြီး
လှည့်လည်လာသော ဒေဝဒတ်လောင်း
မင်းယုတ်သည် သုဇာတာကို မြင်သော်
တပ်စွန့်သောစိတ် ဝင်ခဲ့သည်။

စုံစမ်းစေသော် လင်ရှိမိန်းမ
ဖြစ်ကြောင်း သိရသော်လည်း တပ်မက်
စိတ်အား ကြိုးရကား လင်ယောကျ်ားကို
အကောက်ကြံ သတ်ဖြတ်ပြီး မယားကို
ယူရန် ကြံတော့သည်။

မင်းချင်းတစ်ဦးကို ဘုရား
လောင်း၏ လှည်းအတွင်း ပတ္တမြား
ဦးသျှောင်ကို မသိအောင် ထားခိုင်းခဲ့
သည်။ ထို့နောက် ပတ္တမြားဦးသျှောင်
ပျောက်သည်ဟု ကြေညာကာ မြို့တံခါး
ကို ပိတ်၍ ခိုးသူကို ရှာစေခဲ့သည်။
ဘုရားလောင်း၏ လှည်းအတွင်းမှ
ရှာတွေ့ခဲ့သဖြင့် ဖမ်းပြီး ညဉ့်ပန်း
နှိုက်စက် ရိုက်နှက်ကာ သတ်မိန့်ပေးခဲ့
သည်။

သုဇာတာသည် ရိုက်နှက်ခံရ
သော သုသာန်သို့ခေါ်သွားခံရသော
လင်နောက်မှ လိုက်ပါကာ မိမိကိုဖို့၍
လင်ဖြစ်သူသည် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ရ
သည်ဟု ပြောဆိုမြည်တမ်း ငိုကြွေးခဲ့
သည်။ ပက်လက်ထားကာ လင်ဖြစ်သူ
ကို ခေါင်းဖြတ်ရန် စီမံနေကြစဉ်တွင်
သုဇာတာသည် မိမိ၏ သီလကျေးဇူးကို
ဆင်ခြင်၍ လောကတွင် သီလရှိသူ
တို့ကို စောင့်ရှောက်မည့်နတ်တို့ မရှိကြ
တော့ပြီလော၊ သီလရှိသူတို့ကို ကူညီ
မည့် ရဟန်းမုဏ္ဍား မရှိကုန်ပြီလော၊
သီလရှိသူတို့ကို ညဉ့်ပန်းနှိုက်စက်ကြ
သော သူယုတ်မာတို့အား တားမြစ်ဆုံးမ
နိုင်သည့် နတ်တို့လည်း မရှိကြတော့
ပါတကားဟု ငိုကြွေးခဲ့သည်။

ထိုအခါကျမှ မနေသာတော့ဘဲ
အနုရုဒ္ဓါထေရ်လောင်းလျာ သိကြားမင်း
ရောက်လာပြီး ဒေဝဒတ်လောင်း ဗာရာ
ဏသီမင်းယုတ်ကို ဆင်ထက်မှ ဆွဲချ၍
ဘုရားလောင်းနှင့် လဲကာ ပက်လက်
ထားလိုက်သည်။

ဘုရားလောင်းကိုမူ မင်း၏
အဝတ်အစားများဆင်ကာ ဆင်ထက်
တင်ပေးခဲ့သည်။ သူသတ်တို့လည်း
ခေါင်းဖြတ်ပြီးမှ မိမိတို့၏ မင်းဖြစ်
ကြော့ သိကြတော့သည်။ ထို့နောက်

သိကြားမင်း(အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း)က ကိုယ်ထင်ပြု၍ ဘုရားလောင်းအား တရားနှင့်အညီ မင်းပြုရန် တရားနှင့် မည်က အပြစ်ကို ထင်စွာပြုမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မင်းသည် တရားစောင့်ပါမူ မိုးလေရာသီဥတု ချွတ်လွဲမှုများ၊ အငတ်ဘေး၊ အနာရောဂါဘေး၊ လက်နက်ဘေးတို့မှ ကင်းလိမ့်မည်၊ တရားမစောင့်က ထိုထိုဘေးတို့ ကျရောက်လိမ့်မည်ဟု ပြောကြားပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

ပြည်သူတို့လည်း သိကြား ပေးသော မင်းကောင်းကို ရှေ့ပုသည်ဟု ဝမ်းသာကြသည်။ ဘုရားလောင်းသည် တရားသဖြင့် မင်းပြု၍ စုတေသော် နတ်ပြည်သို့ လာခဲ့သည်။

ဓမ္မဇေတဝတ်တွင်မူ ဘုရားလောင်း ပုရောဟိတ်အမတ် ဓမ္မဇေသည် အကျင့်ပျက် ယုတ်ကမ်းသော ဒေဝဒတ်လောင်း ကာဠကစစ်သူကြီး၏ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းခံရကာ မင်းအား ပုရောဟိတ်အပေါ် အထင်မှား အချစ်ပျက် အောင်ပြု၍ မလုပ်နိုင် မစွမ်းဆောင်နိုင်မည့် အမှုကိစ္စတို့ လုပ်ခိုင်းစေပြီး ဘုရားလောင်းပုရောဟိတ် အခက်ကြုံနေရစဉ် ကူညီ ကယ်တင်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သူကား အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်းလျာ သိကြားမင်းတည်း။

ရှေးကာလတစ်ခု၌ တရာဏသီပြည်၌ ယသပါဏီမင်း စိုးစံစဉ် မင်း၏ ပုရောဟိတ်အမတ်ကား ဂေါတမဘုရားလောင်း ဓမ္မဇေတည်း။ စစ်သူကြီးကာဠကကား ဒေဝဒတ်လောင်းတည်း။ မင်း၏ ဆတ္တာသည် ဆတ္တပါဏီကား အရှင်သာရိပုတ္တရာလောင်းလျာတည်း။

ဒေဝဒတ်လောင်းလျာ ကာဠကစစ်သူကြီးသည် အဂတိလိုက်စားကာ

အမှုများကို မတရားဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ မတရားခံရသူတို့က ဘုရားလောင်းပုရောဟိတ်ထံတိုင်ကြရာ ဘုရားလောင်းက တရားသဖြင့် ပြန်လည်ဆုံးဖြတ်ပေးသဖြင့် လူတို့က ချီးကျူးကြသည်။

မင်းသိသော် အားရ၍ ဘုရားလောင်းကို တရားဆုံးဖြတ်သောအရာ၌ ထားခဲ့သည်။ ထိုအခါ လာဘ်မရတော့သည့် ဒေဝဒတ်လောင်း ကာဠကစစ်သူကြီးသည် ဘုရားလောင်းကို ဝန်းရံနေကြသည့် ပရိသတ်အား မင်းကိုပြုလျက် ဘုရားလောင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို လုယူလိမ့်မည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။

မင်းကလည်း ယုံကြည်သဖြင့် ဘုရားလောင်းအား သတ်ရန် နည်းလမ်းကို မေးခဲ့သည်။ ဒေဝဒတ်လောင်းက ဘုရားလောင်းကို မည်သို့မျှ ဆောင်ရွက်၍ မရနိုင်လောက်သည့် အမှုကိစ္စမျိုးကို ဖန်တီးကြစည်ကာ လုပ်ခိုင်းပြီး မလုပ်နိုင်ပါက သတ်ရန် အကြံပြုပြီး အမှုကို စီစဉ်ခဲ့သည်။

ပထမဆုံး ဥယျာဉ်ဟောင်းအစား ဥယျာဉ်အသစ်ကို တစ်ရက်အတွင်း ပြုလုပ်စေခဲ့သည်။ ဘုရားလောင်းက လူယုတ်ဒေဝဒတ်လောင်းစစ်သူကြီး၏ အကြံဟု သိပြီး ယင်းပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန် ကြံစည်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ အနုရုဒ္ဓါလောင်းလျာ သိကြားမင်းရောက်လာခဲ့သည်။ အဖြစ်စုံကို သိရသော် သိကြားမင်းက ပုရောဟိတ်အတွက် နတ်ဥယျာဉ်ကိုသို့သော ဥယျာဉ်သစ်ကို ဖန်တီးပေးလိုက်သည်။ တစ်ည၌တည်းနှင့်ပင် ပြုလုပ်နိုင်သဖြင့် ထီးနန်းကိုလည်း လူနိုင်စွမ်းရှိလိမ့်မည်ဟု မင်းကို သွေးထိုးစကားဆိုခဲ့သည်။

ထို့နောက် ရေကန်အသစ်တစ်ခုကိုလည်း လုပ်ခိုင်းစေပြန်သည်။ အရှင်

အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းကပင် ဖန်တီးပေးလိုက်ခဲ့သည်။ ပြီးပြန်သော် နောက်ထပ် ဆင်စွယ်ဖြင့်ပြီးသော အိမ်ကို ပြုလုပ်စေသည်။ သိကြားမင်းက ဘုရားလောင်းအကျိုးငှာ ဖန်ဆင်းပေးပြန်သည်။

တစ်ဖန် ပတ္တမြားလုပ်ခိုင်းပြန်သည်။ သိကြားမင်းက လုပ်ပေးခဲ့ပြန်သည်။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်လောင်း ကာဠက စစ်သူကြီးက နတ်တို့သည် ဘုရားလောင်းကို ကူညီသည်ဖြစ်မည်၊ နတ်တို့ မကူညီနိုင်အောင် အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ညီသော ဥယျာဉ်စောင့်ကို ရှာခိုင်းတော့သည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် သိကြားမင်းလည်း ကယ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု ကြံမိသဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် တောသို့သွား၍ သေရသည်က ပိုကောင်းမည်ဟု တွေးကာ မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးဘဲ တောထဲသွားပြီး သစ်ပင်ရင်း၌ သူတော်ကောင်းတို့၏ လောကဓံတရားရှင်ပါး တွေ့ကြုံရသော် မတုန်မလှုပ်ခြင်း သဘောရှိခြင်းကို ဆင်ခြင်နေခဲ့သည်။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းသည် တောသွားမှဆိုးအသွင်ဖြင့် လာကာ မေးမြန်းပြီး အကြောင်းစုံကို သိသော် ဘုရားလောင်းအား မိမိသည် သိကြားမင်း ဖြစ်ကြောင်း သိစေ၍ ဥယျာဉ်စောင့်ကိုမူ မိမိမဖန်ဆင်းပေးနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူမှာ ဆတ္တာသည် ဆတ္တပါဏီဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဆတ္တပါဏီကို ဥယျာဉ်စောင့်ပြုရန် အကြံပေး၍ နတ်ပြည်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်းသည် ဆတ္တာ သူသည်ထံသွားရာ သူက အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသဖြင့်

မင်းထံ ခေါ်သွားပြီး အလိုရှိသော ဥယျာဉ်စောင့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ မင်းက ဆတ္တာသည်ကို အင်္ဂါလေးပါး နှင့် မည်သို့ပြည့်စုံကြောင်း ရှင်းပြစေခဲ့သည်။

ဆတ္တာပါဏိက မိမိသည် ဂြူစူခြင်းမရှိသောသူဖြစ်ခြင်း၊ ယစ်မျိုး မည်သည်ကို မသောက်သူဖြစ်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်းမရှိသောသူဖြစ်ခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်းမရှိသောသူဖြစ်ခြင်း၊ ဟူသော အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂါတစ်ပါးချင်းအလိုက် ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့သည်။

ထိုအခါမှ မင်းသည် ဘုရားလောင်းအပေါ် ဒေဝဒတ်လောင်း ကာဠက စစ်သူကြီးသည် ဆိုးညစ်ယုတ်မာစွာ အကောက်ကြံနေပါတကားဟု သဘောပေါက်သွားသဖြင့် ပရိသတ်ကို အမှတ်ပေးပြီး ကာဠကကို ဆုံးမစေခဲ့သည်။

ထိုအခါ အမတ်ပုဂ္ဂိုလ်များကြွယ်အစရှိကုန်သော ပရိသတ်တို့သည် ကာဠကအား ဆဲဆိုရေရွတ် ရွတ်ချပြီး ဝိုင်းဝန်းကာ ဆွဲကိုင်ပစ်ချ ရိုက်ပုတ်ထုထောင်းကြရာ ဒေဝဒတ်လောင်း ကာဠက စစ်သူကြီး သေလေသည်။ အမှိုက်စွန့်ရာ အရပ်တွင် စွန့်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမှ မင်းသည် တရားသဖြင့် မင်းပြု၍ စုတေသော် ကံအားလျော်စွာ လားခဲ့သည်။

ဒုကနိပါတ်ဥပါယနဝဂ် ဂုတ္တိလဇာတ်တွင်မူ အရှင်အနုရုဒ္ဓိလောင်း သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်းဂုတ္တိလစောင်းဆရာကို အခက်အခဲမှ လွတ်မြောက်အောင် ကူညီပေးခဲ့သည်။

တရားသဘင်ကြီး တစ်ခုတွင် ဒေဝဒတ်သည် မိမိရရှိသော ပိဋကတ်

ဆုံးပုံအသိ၊ ဈာန်အသိတို့သည် ရဟန်းဂေါတမထံမှ ရယူခဲ့သည် မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိ၏အစွမ်းဖြင့်သာ ရခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆရာကိုစွန့်၍ ဆရာဖြစ်သော ဘုရားရှင်၏ ရန်သူဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာကို စွန့်သဖြင့် ကြီးစွာပျက်စီးရလေသည်ဟု ရဟန်းတို့က ဘုရားရှင်ကြွတော်မူလာသော် လျှောက်တင်ခဲ့ရာ ဘုရားရှင်က အတိတ်ဘဝတွင်လည်း ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း မိန့်ကာ ဤဇာတ်တော်ကို ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသော အခါက အရှင်အာနန္ဒာလောင်း ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဗာရာဏသီကို အုပ်စိုးခဲ့သည်။ ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် ဂုတ္တိလအမည်ရှိ စောင်းသမား ဖြစ်ခဲ့သည်။ အရွယ်ရောက်သော် စောင်းအတတ်၌ အပြီးတိုင် တတ်ကျွမ်းပြီး အိမ်ရာမထောင်ဘဲ မျက်မမြင် မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ဗာရာဏသီပြည်သား ကုန်သည်တို့သည် ဥဇ္ဇေနီပြည်သို့ သွားရင်း ပွဲသဘင်ဖြစ်ရာတွင် စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ဖြင့် စုဝေးကြရာဝယ် မူသိလအမည်ရှိ ဒေဝဒတ်လောင်းလျှာ စောင်းဆရာကိုခေါ်ပြီး စောင်းအတတ်ဖြင့် ဖျော်ဖြေစေခဲ့သည်။

မူသိလက အစွမ်းကုန်တီးခတ် ပြသော်လည်း ကုန်သည်တို့က နှစ်သက်ခြင်းမဖြစ်သဖြင့် အကျိုးအကြောင်း မေးခဲ့သည်။ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ဂုတ္တိလစောင်းဆရာ၏ လက်သံကို ကြားဖူးသဖြင့် မူသိလ၏ စောင်းသံကို မည်သို့မျှ သဘောကျ ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဖြေခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကုန်သည်တို့အား တောင်းပန်ပြီး အခ

ရိက္ခာပေး၍ မူသိလသည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ လိုက်ခဲ့ကာ ဂုတ္တိလ စောင်းသမားထံ အရောက်သွားခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်း ဂုတ္တိလစောင်းသမားအိမ်သို့ ရောက်သော် စောင်းကို တွေ့ရာ မူသိလသည် ယူတီးခဲ့သည်။ ဘုရားလောင်း၏ မျက်မမြင်မိဘနှစ်ပါးက စောင်းကို ကြွက်ကိုက်သည်ထင်ပြီး ခြောက်လှန့် မောင်းထုတ်ကြသည်။

မူသိလက မိမိကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်ကာ ဥဇ္ဇေနီပြည်မှလာ၍ ဂုတ္တိလစောင်းဆရာထံတွင်တပည့်ခံလိုကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ပြန်ရောက်လာသော ဘုရားလောင်းသည် အကြောင်းကို သိသော် အင်္ဂုဇ္ဇာအတတ်ဖြင့် မူသိလသည် သူတော်ကောင်းမဟုတ်ကြောင်း သိသဖြင့် မသင်ပေးနိုင်ကြောင်း ပြောကာ ပြန်ခိုင်းခဲ့သည်။

သို့သော် မူသိလက မပြန်ဘဲ ဘုရားလောင်း၏ မိဘတို့ကို ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုပြီး ရင်းနှီးအောင်ပြု၍ ဘုရားလောင်းအား မိမိကို လက်ခံအောင် ပြောပေးရန် အတန်တန် တောင်းပန်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မိဘနှစ်ပါးက ဘုရားလောင်းကို တိုက်တွန်းခဲ့ကြရာ ဘုရားလောင်းလည်း မတတ်သာ၍ လက်ခံလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် မူသိလသည် မိမိ၏ တပည့်ဖြစ်ကြောင်း မင်းထံ အသိပေးခဲ့သည်။ ဂုတ္တိလသည် ဆရာစားမချန်ဘဲ မူသိလကို သင်ပေးကာ စောင်းအတတ်ကို ပြီးစေခဲ့သည်။ မူသိလက ဆရာနှင့်အတူ မင်းထံခစားမည်ဟု ဆိုသဖြင့် မင်းထံ ခေါ်သွားပြီး လျှောက်တင်ခဲ့သည်။ မင်းက ဆရာ၏ ထက်ဝက်ဖြစ်သော အခကို ပေးမည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

မူသိလက ဆရာနှင့် အတတ် တူသည်ဖြစ်၍ ဆရာလိုကြောင်း ပြော ခဲ့သည်။ ထိုအခါ မင်းက ဆရာနှင့်အတူ အတတ်တူကြောင်း ပြနိုင်လျှင် ပေးမည် ဟု ပြောခဲ့သည်။ ထိုမှ နောက်ခုနစ် ရက်မြောက်တွင် စောင်းအတတ်ပြိုင်ရန် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

မင်းက အစတွင်မူ မူသိလအား ဆရာနှင့် ပြိုင်ခြင်းသည် မအပ်ကြောင်း ပြောခဲ့သေးသော်လည်း မူသိလက ပြောမရသဖြင့် မင်းသည် ပြိုင်ပွဲလုပ်ပေး ရပြီး အားလုံးသိအောင် ကြေညာပေး ခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်းဂုတ္တိလ စဉ်းစား ရတော့သည်။ မူသိလသည် ငယ်သူ ဖြစ်၍ အားအစွမ်းပြည့်သည်။ မိမိသည် အိုပြီဖြစ်ရာ အားလျော့ပြီ ဖြစ်သည်။ တပည့်ဖြစ်သူနှင့် အထူးမရှိ။ တပည့်က နိုင်ခဲ့သော် ဆရာအဖို့ အရှက်ကွဲချေ မည်။ သို့ဖြစ်၍ တောတွင် သေရခြင်းက ပိုကောင်းမည်ဟု ကြံစည်ကာ တောသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သေဘေးကို ကြောက်သဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ အရှက်ရမည်ကို တွေး မိပြီး သေရန် တောသို့ဝင်ခဲ့ပြန်သည်။ ဤသို့တောသို့ ဝင်ချည် ပြန်ချည်ဖြင့် ခြောက်ရက်ကုန်သွားခဲ့သည်။

ထိုအဖြစ်ကို အရှင်အနုရုဒ္ဓါ လောင်း သိကြားမင်း သိသောအခါ ဘုရားလောင်းဂုတ္တိလ၏ ကြီးစွာသော စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲခြင်းကို စာနာပြီး စောင်းဆရာ၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်စေ မည်ဟုကြံ၍ ဘုရားလောင်းထံလာပြီး မိမိ သိကြားမင်းဖြစ်ကြောင်း သိစေခဲ့ရာ ဘုရားလောင်းက ကူညီရန် တောင်းဆို ခဲ့သည်။

သိကြားမင်းက လက်ခံပြီး ပြိုင်ပွဲ တွင် ပုံမှန်အစီအစဉ်အတိုင်း တီးခတ်

ပြီးသောအခါ စောင်းညှို့တစ်ချောင်းကို ဖြတ်၍တီးရန် စောင်းသံသည် ဗကတိ အတိုင်း ထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မူသိလ က လိုက်တပလျှင် စောင်းသံပျက်ပြီး ရှုံးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအခါမှ ကျန် စောင်းညှို့တို့ကို တစ်ချောင်းချင်းစီ ဖြတ်၍ ဖြတ်၍ တီးရန် နောက်ဆုံး စောင်းရိုးသက်သက်ဖြင့်သာ တီးရန် စောင်းသံသည် ဆက်လက်ထွက်နေမည် ဖြစ်ပြီး မြို့ကို လွှမ်းမိုးသွားမည်ဖြစ် ကြောင်း ပြောပြီး ဂုတ္တိလအား စောင်း သုံးလက်ကို ပေးခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးအဆင့်ရောက်လျှင် ထိုစောင်းတို့မှ တစ်လက်ကိုကောင်းကင် သို့ ပစ်လိုက်ပါက နတ်သမီးသုံးရာ ပေါ်လာပြီး စောင်းသံနှင့်အတူ ကလိမ့် မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်စောင်း နှစ် လက်ကိုလည်း တစ်လက်ပြီး တစ်လက် ပစ်တင်ပါက နတ်သမီးသုံးရာစီ ပေါ် လာကာ စောင်းသံနှင့် ကကြမည်ဖြစ် ကြောင်း မိမိလည်း လာခဲ့မည်ဖြစ် ကြောင်း သိကြားမင်းက ပြောခဲ့သည်။

ပြိုင်ပွဲပြုလုပ်သောအခါ မထင် ရှားသောကိုယ်ဖြင့်လာသည့် သိကြား မင်းကို မင်းပြည်သူ ပရိသတ်ကြားတွင် ဘုရားလောင်းက မြင်နေရပြီး ပုံမှန် အစီအစဉ်တွင် ဆရာ တပည့်နှစ်ဦး လက်ရည်တူ စွမ်းပြ တီးခတ်ကြရာ ပရိသတ်တို့ များစွာနှစ်သက်ခဲ့ကြသည်။

ဘုရားလောင်းက စောင်းညှို့ တစ်ချောင်းဖြတ်ပြီး တီးရာ မူလထက် ပိုကောင်းပြီး နတ်စောင်းသံအလား ကြားရသည်။ မူသိလက ဖြတ်တီးသော် ဖြတ်သောကြိုးမှ အသံ ထွက်ချေ။ ဘုရားလောင်းက စောင်းညှို့တို့ကို တစ်ချောင်းချင်းဖြတ်၍ဖြတ်၍ တီးပြရာ စောင်းသံကို ကြားရသော ပရိသတ်တို့

များစွာ အားရနှစ်ခြိုက်ကြသည်။ မူသိလ အတွက်မူ စောင်းညှို့ဖြတ်လေ အသံ မထွက်တော့ချေ ဖြစ်တော့သည်။

နောက်ဆုံး ဘုရားလောင်းက စောင်းရိုးသက်သက်ကိုသာ တီးခတ်ရာ စောင်းသံသည် မြို့အလုံး လွှမ်းမိုးသွား တော့သည်။ ထို့နောက် စောင်းတို့ကို တစ်လက်ပြီးတစ်လက် ကောင်းကင်သို့ ပစ်တင်ရာ စောင်းသံနှင့်အတူ နတ်သမီး သုံးရာစီ သုံးရာစီ ပေါ်လာကာ ကခုန် ကြသည်။

ထိုအခါ မင်းသည် လူပရိသတ် တို့အား အချက်ပြအမှတ်ပေးကာ ဆရာ ကိုစွန့်၍ ရန်သူအဖြစ် ပြုကျင့်ခဲ့သူ ဒေဝဒတ်လောင်း မူသိလအား ဆုံးမစေ ခဲ့သည်။ လူပရိသတ်တို့က မြွှန်းခြောက် မောင်းမဲပြီး ထုထောင်းရိုက်နှက်ကြ သဖြင့် အသက်ကုန်သွားသော မူသိလ ကို အမှိုက်ပုံ၌ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြသည်။

ဘုရားလောင်းကိုမူ ချီးကျူး ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ သိကြားမင်းသည် နတ်သမီးတို့၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် ဘုရားလောင်း ဂုတ္တိလစောင်းဆရာကို နတ်ပြည်သို့ခေါ်ကာ ခုနစ်ရက်တိတိ စောင်းတီးပြစေခဲ့ရသည်။

အဖိုးအခအဖြစ် နတ်သမီး တစ်ဦး၏ ကောင်းမှုကိုတို့ကို ဘုရား လောင်းအား အသိပေးခဲ့သည်။

ဂုတ္တိလဝိမာနဝတ္ထု၌လအသော သုံးကျိပ်ခြောက်ယောက်သော နတ် သမီးတို့၏ ကောင်းမှုတို့အကြောင်းကို ငါးရှာငါးဆယ် ဇာတ်တော်ကြီးတွင် ဂုတ္တိလ၏ဇာတ်ဟော်၌ အကျယ်ဖတ်ရှု အတုယူကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်ကြပါ သည်။

ဘုရားလောင်းသည် လူ့ပြည် ပြန်ရောက်သော် လူတို့အား ကောင်းမှု

ကံ အကျိုးပေးပုံတို့ကို ပြောပြပေးခဲ့သဖြင့် လူတို့က အတုယူ လိုက်နာပြုကျင့်ကြသောကြောင့် ကောင်းရာသို့ လားကြရသည်။

မြန်မာတို့အဖို့ ရွှေလမှာ ယုန်ဝပ်လို့ ဆန်ဖွပ်သည့် အဘိုးအို စသဖြင့် ကလေးချော သီချင်းအဖြစ် လည်းကောင်း၊ လက် ကိုယ်စားပြုရာတွင် ယုန်ရုပ်ဖြင့် ရေးထိုးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ယဉ်ပါးကျမ်းဝင်နေကြခြင်းသည် စတုတ္ထနိပါတ် ပုစိမန္တဝဂ် သသပဏ္ဍိတဇာတ်ကို အရင်းခံသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

တောင်ကို ညှစ်၍ တောင်ဆီဖြင့် ယုန်ရုပ်ကို လဝန်း၌ ရေးမှတ်ကာ အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းက ဘုရားလောင်း ယုန်မင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို လူတို့သိစေရန် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ထိုဇာတ်တော်ကို ဂေါတမဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ စံနေစဉ် သာဝတ္ထိပြည်မှ သူကြွယ်တစ်ဦးသည် ဘုရားအမှူးပြုသော သံဃာတို့အား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ် ခပ်သိမ်းသော ပရိက္ခရာတို့ကို လှူဒါန်းရာ အနုမောဒနာပြုရာ၌ ရှေးပညာရှိတို့လည်း အလှူ၍ ရက်ရောကြကြောင်း၊ ရောက်လာသော အလှူခံတို့ကို အသက်ကိုပင် စွန့်၍ မိမိ၏ အသွေးအသားတို့ကို လှူဖူးကုန်ကြောင်း မိန့်ကြားပြီး သူကြွယ်က တောင်းပန်သဖြင့် ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေးကာလတစ်ခု ဗာရာဏသီ၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏စံစဉ် တောအုပ်တစ်ခု၌ ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် ယုန်မင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာလောင်း

မျောက်၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်လောင်း၊ မြေခွေးနှင့် အရှင်အာနန္ဒာလောင်း ဖျံတို့သည် ဘုရားလောင်းယုန်မင်း၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကြကာ ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌တည်ကာ အလှူပေးခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ဥပုသ်သုံးခြင်းတို့ကို ပြုခဲ့ကြသည်။

ဥပုသ်နေ့မရောက်မီ အဖိတ်နေ့တစ်နေ့၌ ဘုရားလောင်းက မိတ်ဆွေတို့ကို ရောက်လာမည့် ဥပုသ်နေ့တွင် သီလဆောက်တည်ပြီးလာရောက်သော အလှူခံကို မိမိတို့၏ အစာအာဟာရကို လှူရန်ပြောခဲ့ရာ အားလုံးက လက်ခံခဲ့သည်။

သို့နှင့် နောက်နေ့ ဥပုသ်နံနက်သို့ ရောက်သော် ဖျံက ငါးတို့ကို လည်းကောင်း၊ မြေခွေးက အမဲကင်၊ ဖွတ်ကင်နှင့်နို့မင်းအိုးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မျောက်ကမူ သရက်သီးခိုင်တို့ကို ရရှိလာသဖြင့် မစားကြသေးဘဲ ဥပုသ်ကို ဆင်ခြင်ကာ အလှူခံကို ငုံ့လင့်နေကြသည်။

ဘုရားလောင်းယုန်မှာ မိမိသည် မြက်သာစားသဖြင့် အလှူခံကို လှူ၍ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ရောက်လာသော အလှူခံအား မိမိ၏ အသားကို လှူမည်ဟု ကြံခဲ့သည်။

ထိုအခါ အနုရုဒ္ဓါထေရ်လောင်း သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီဖြည့်ကျင့်မှုလည်း အောင်မြင်စေ၊ ဘုရားလောင်းလည်း အန္တရာယ်မဖြစ်စေရန် ပုဏ္ဏားအဘိုးအို အသွင်ယူ၍ အလှူခံရောက်လာခဲ့သည်။

ဦးစွာ ပုဏ္ဏားသည် မျောက်၊ မြေခွေးနှင့် ဖျံတို့ထံမှ အသီးသီး အလှူဝတ္ထုတို့ကို အလှူခံခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ဘုရားလောင်း ယုန်မင်းထံ ရောက်လာခဲ့သည်။ ယုန်မင်းသည် ပုဏ္ဏားအား

မိမိ၏ အသားကိုလှူမည်၊ မီးပုံပြုရန် ပြောခဲ့သည်။ မီးပုံရသော် ကိုယ်ပေါ်ကပ်နေမည့် ပိုးမွှားကောင်များ မသေစေရန် ကိုယ်ကို သုံးကြိမ်ခါပြီး မီးပုံထဲ ခုန်ချလိုက်သည်။ အမွှေးတစ်ပင်မျှပင် မီးမစွဲဘဲ အေးမြနေခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်း ယုန်မင်းက မီးအား တိုးအောင် လုပ်ခိုင်းခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင် ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီဖြည့်ကျင့်မှုလည်း ပြီးမြောက်ရုံမက အသက်အန္တရာယ်လည်း ကင်းသည်ဖြစ်ရာ အနုရုဒ္ဓါထေရ်လောင်းလျာ သိကြားမင်းက မိမိသည် သိကြားမင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မိတ်ဆွေလေးဦးကို စုံစမ်းလို၍ လာကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်း ယုန်မင်းက အလုံးစုံသော လောကသည်ပင် လာ၍ မိမိမလှူခြင်းကို စုံစမ်းလျှင်ပင် မြင်ရလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ပြောခဲ့သည်။

ယုန်မင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ကမ္ဘာပတ်လုံး ထင်ရှားစေသတည်းဟု အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းက တောင်ဆီဖြင့် လဝန်း၌ ယုန်ရုပ်ရေးဆွဲခဲ့သည်။

မိတ်ဆွေလေးဦးသည် အသက်ထက်ဆုံး ဝါန၊ သီလ ကောင်းမှုတို့ပြုကာ ကံအားလျော်စွာ လားခဲ့ကြသည်။

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်တွင် ဂေါတမဘုရားရှင် စံနေစဉ် တစ်ခုသော တရားသဘင်ဝယ် ရဟန်းတို့သည် သတ္တလောကအကျိုးငှာ ဘုရားရှင်ကျင့်တော်မူခြင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားကြရာ ဘုရားရှင်က ရှေးအလောင်းတော်ဘဝ၌ပင် ရာဂနှင့်တကွဖြစ်လျက်နှင့် သတ္တလောက၏ အကျိုးငှာ ကျင့်ခဲ့ဖူးသည်သာဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကာ ဟောတော်မူ

ကံ အကျိုးပေးပုံတို့ကို ပြောပြပေးခဲ့သဖြင့် လူတို့က အတုယူ လိုက်နာ ပြုကျင့်ကြသောကြောင့် ကောင်းရာသို့ လားကြရသည်။

မြန်မာတို့အဖို့ ရွှေလမ္ဗာ ယုန်ဝပ်လို့ ဆန်ဖွပ်သည့် အတိုးအံ့ စသဖြင့် ကလေးချော သီချင်းအဖြစ် လည်းကောင်း၊ လကို ကိုယ်စားပြုရာတွင် ယုန်ရုပ်ဖြင့် ရေးထိုးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ယဉ်ပါးကျမ်းဝင်နေကြခြင်းသည် စတုတ္ထနိပါတ် ပုဂံမန္တဝင် သသပဏ္ဍိတဇာတ်ကို အရင်းခံသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

တောင်ကို ညစ်၍ တောင်ဆီဖြင့် ယုန်ရုပ်ကို လဝန်း၌ ရေးမှတ်ကာ အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းက ဘုရားလောင်း ယုန်မင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို လူတို့သိစေရန် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ထိုဇာတ်တော်ကို ဂေါတမဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ စံနေစဉ် သာဝတ္ထိပြည်မှ သူကြွယ်တစ်ဦးသည် ဘုရားအမှူးပြုသော သံဃာတို့အား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ် ခပ်သိမ်းသော ပရိက္ခရာတို့ကို လှူဒါန်းရာ အနုမောဒနာပြုရာ၌ ရှေးမညာရှိတို့လည်း အလှူ၌ ရက်ရောကြကြောင်း၊ ရောက်လာသော အလှူခံတို့ကို အသက်ကိုပင် စွန့်၍ မိမိ၏ အသွေးအသားတို့ကို လှူဖူးကုန်ကြောင်း မိန့်ကြားပြီး သူကြွယ်က တောင်းပန်သဖြင့် ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေးကာလတစ်ခု ဗာရာဏသီ၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ် တောအုပ်တစ်ခု၌ ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် ယုန်မင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာလောင်း

မျောက်၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်လောင်း၊ မြေခွေးနှင့် အရှင်အာနန္ဒာလောင်း ဖျံတို့သည် ဘုရားလောင်းယုန်မင်း၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကြကာ ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌တည်ကာ အလှူပေးခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ဥပုသ်သုံးခြင်းတို့ကို ပြုခဲ့ကြသည်။

ဥပုသ်နေ့မရောက်မီ အဖိတ်နေ့တစ်နေ့၌ ဘုရားလောင်းက မိတ်ဆွေတို့ကို ရောက်လာမည့် ဥပုသ်နေ့တွင် သီလဆောက်တည်ပြီးလာရောက်သော အလှူခံကို မိမိတို့၏ အစာအာဟာရကို လှူရန်ပြောခဲ့ရာ အားလုံးက လက်ခံခဲ့သည်။

သို့နှင့် နောက်နေ့ ဥပုသ်နံနက်သို့ ရောက်သော် ဖျံက ငါးတို့ကို လည်းကောင်း၊ မြေခွေးက အမဲကင်၊ ဖွတ်ကင်နှင့်နို့မင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မျောက်ကမူ သရက်သီးခိုင်တို့ကို ရရှိလာသဖြင့် မစားကြသေးဘဲ ဥပုသ်ကို ဆင်ခြင်ကာ အလှူခံကို ငုံ့လင့်နေကြသည်။

ဘုရားလောင်းယုန်မှာ မိမိသည် မြတ်သာစားသဖြင့် အလှူခံကို လှူ၍မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ရောက်လာသော အလှူခံအား မိမိ၏ အသားကို လှူမည်ဟု ကြံခဲ့သည်။

ထိုအခါ အနုရုဒ္ဓါထေရ်လောင်း သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီဖြည့်ကျင့်မှုလည်း အောင်မြင်စေ၊ ဘုရားလောင်းလည်း အန္တရာယ်မဖြစ်စေရန် ပုဏ္ဏားအသီးအမျိုး အသွင်ယူ၍ အလှူခံရောက်လာခဲ့သည်။

ဦးစွာ ပုဏ္ဏားသည် မျောက်၊ မြေခွေးနှင့် ဖျံတို့ထံမှ အသီးသီး အလှူဝတ္ထုတို့ကို အလှူခံခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ဘုရားလောင်း ယုန်မင်းထံ ရောက်လာခဲ့သည်။ ယုန်မင်းသည် ပုဏ္ဏားအား

မိမိ၏ အသားကိုလှူမည်၊ မီးပုံပြုရန် ပြောခဲ့သည်။ မီးပုံရသော် ကိုယ်ပေါ်ကပ်နေမည့် ဂိုးမွှားကောင်များ မသေစေရန် ကိုယ်ကို သုံးကြိမ်ခါပြီး မီးပုံထဲ ခုန်ချလိုက်သည်။ အမွေးတစ်ပင်မျှပင် မီးမစွဲဘဲ အေးမြနေခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်း ယုန်မင်းက မီးအား တိုးအောင် လုပ်ခိုင်းခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင် ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီဖြည့်ကျင့်မှုလည်း ပြီးမြောက်ရုံမက အသက်အန္တရာယ်လည်း ကင်းသည်ဖြစ်ရာ အနုရုဒ္ဓါထေရ်လောင်းလျာ သိကြားမင်းက မိမိသည် သိကြားမင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မိတ်ဆွေလေးဦးကို စုံစမ်းလို၍ လာကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်း ယုန်မင်းက အလုံးစုံသော လောကသည်ပင် လာ၍ မိမိမလှူခြင်းကို စုံစမ်းလျှင်ပင် မြင်ရလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ပြောခဲ့သည်။

ယုန်မင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ကမ္ဘာပတ်လုံး ထင်ရှားစေသတည်းဟု အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းက တောင်ဆီဖြင့် လဝန်း၌ ယုန်ရုပ်ရေးဆွဲခဲ့သည်။

မိတ်ဆွေလေးဦးသည် အသက်ထက်ဆုံး ဒါန၊ သီလ ကောင်းမှုတို့ပြုကာ ကံအားလျော်စွာ လားခဲ့ကြသည်။

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်တွင် ဂေါတမဘုရားရှင် စံနေစဉ် တစ်ခုသော တရားသဘင်ဝယ် ရဟန်းတို့သည် သတ္တလောကအကျိုးငှာ ဘုရားရှင်ကျင့်တော်မူခြင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားကြရာ ဘုရားရှင်က ရှေးအလောင်းတော်ဘဝ၌ပင် ရာဂနှင့်တကွဖြစ်လျက်နှင့် သတ္တလောက၏ အကျိုးငှာ ကျင့်ခဲ့ဖူးသည်သာဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကာ ဟောတော်မူ

ထို့ကြောင့် ဥစ္စာတို့၏အနှစ်ကို ရရန် လှူမည်ဟုကြံပြီး ဘုရားလောင်း သည် အလှူကြီးပေးခဲ့သည်။

ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် လှူသော် လည်း မကုန်သဖြင့် ဥစ္စာအပေါ်ငြီးငွေ့ကာ မအိုမီ တောထွက် ရသေ့ရဟန်း ပြု၍ ဈာန်အဘိညာဉ်သမာပတ်ကို ဖြစ်စေတော့မည်ဟု ဆင်ခြင်ပြီး ဟိမဝန္တာသို့ထွက်၍ ရသေ့ရဟန်း ပြုခဲ့သည်။ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်းတွင် နေ၏။ ရွာနီးကျောင်းကို မယ်၍ အာရည်ကင် ဆောက်တည်၏။ ရုက္ခမူရုတင်ကို ဆောက်တည်၏။ လွင်တီးခေါင်၌ နေ၏။ တတ်နိုင်သမျှ လျောင်းစက်ခြင်း မပြုဘဲနေ၏။

အာဟာရကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ်သာစား၏။ ဤသို့ အလိုနည်းစွာ ကျင့်ကြံရင်း အဘိညာဉ်သမာပတ်ကို ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ဈာန်၌ မွေ့လျော်နေခဲ့သည်။ အရပ်တစ်ပါးသို့ မသွားဘဲ သစ်ပင်ရင်း၌သာနေ၍ အသီးချိန်အသီး၊ အပွင့်ချိန် အပွင့်၊ အရွက်ချိန် အရွက်တို့ကိုသာ စား၏။ ထိုအရာကို မရရှိက အပွေးကိုသာ စား၏။

ဤသို့သော အကျင့်မြတ်၏ အာနုဘော်ကြောင့် အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်း၏နေရာ တုန့်လှုပ်ရာ ဆင်ခြင်ကြည့်သော် ဘုရားလောင်း ကဏ္ဍရသေ့ကို မြင်သော် သိကြားမင်းသည် ရသေ့ထံမှ တရားလည်းနာရင်း အမြဲစိမ်းစိုသီးပွင့်သော အပင်ကို ရသေ့အတွက် ပြုလုပ်ပေးရန် ရသေ့ထံ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်း၏ သန္တာန်ဝယ် အမျက်ဒေါသရှိ၊ ဗဒ္ဓိ သိရန် အဆင်းကို ထိပါးပြီး မည်းနက်သော အဆင်းနှင့် မည်းနက်သောမြေ၌နေကာ မည်းနက်

သော အသီးကိုစားသူအား မနှစ်သက်ဟု ပြောခဲ့သည်။ စိတ်ကို ဆွပေးခဲ့သည်။ ဘုရားလောင်းသည် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် သိကြားမင်းဟု သိသဖြင့် ဤသို့ ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“နကဏ္ဍော စာစသာဟောတိ၊ အန္တောသာရော ဟိဗြဟ္မဏော၊ ယသ္မိံ ပါ ပါနိကမ္မာနံ၊ သဝေ ကဏ္ဍော သုဇပတိ”

“သိကြားမင်း အဆင်းအရေဖြင့် မည်းနက်ခြင်းသည် မည်းနက်သည် မမည်၊ မှန်၏။ အတွင်း၌ သီလ သမာဓိ အစရှိသောအနှစ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် ဗြဟ္မဏမည်သည်ဖြစ်၏။ အကြင်သူ၌ မကောင်းမှုကံတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူသည် စင်စစ်မည်းနက်၏”

ဤသို့ ဆိုပြီး သတ္တဝါတို့၏ မည်းသော အဖြစ်ကို ပြုတတ်သောကံတို့ကို အကျယ်ချဲ့၍ သီလအစ ရှိကုန်သော ကျေးဇူးတို့ကို ချီးမွမ်း၍ သိကြားမင်းအား တရားဟောခဲ့သည်။ သိကြားမင်း(အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း)က နှစ်သက်ပြီး လိုရာဆုကို တောင်းရန် ပြောခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်းက သိကြားမင်းသည် မိမိ အမျက်မထွက်သည်ကို ကြည်ညို၍ သူကဲ့သို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာမျိုးကို လိုချင်၍ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သည်ဟု ထင်မှတ်ကြောင်း သိသဖြင့် သိကြားမင်း၏ ယုံမှားမှုကို ကင်းစေရန် အောက်ပါ ဆုလေးပါးကို ဆိုခဲ့သည်။ သိကြားမင်းက သိလိုသဖြင့် ဆုတစ်ခုချင်းကို ရလိုခြင်းအကြောင်းကိုပါ ရှင်းပြခဲ့သည်။

ပဏမဆုံး မိမိအား အလွန်အမျက်မထွက်ခြင်းသည် မဖြစ်ပါစေနှင့် ဟု ဆိုသည်။

အကြောင်းမှာ သည်းမခံခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော အမျက်ထွက်ခြင်းသည် နည်းရာမှ များလာကာ အဆင့်ဆင့် ပွားလာပြီး ကပ်ငြိခြင်းကိုပြုတတ်၍ ကိုယ်စိတ် ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒုတိယဆုမှာ မိမိအား ပြစ်မှားခြင်း မရှိသောအဖြစ် ဖြစ်ပါစေဟု ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ အမျက်ထွက်ခြင်းကြောင့် ဒေါသဖြစ်သည်။ ပြစ်မှားခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဒေါသဖြင့် အမျက်ထွက်ပြီး၍ နောက်အဖို့၌ ပြစ်မှားသောသူအား ကြမ်းကြုတ်ရန်ရင်းသော စကားကို ဆိုတတ်၏။ ထိုမှ ဆွဲငင်ခြင်း စသည်ဖြင့် ထိပါးတတ်၏။ တစ်ဆင့်တက်၍ လက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်တတ်၏။ လက်ရောက်ပြီးလျှင် တုဟ၊ လုံ၊ ဓား စသည်တို့ကို သုံးလာကြကာ များသောအပြစ် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တတိယဆုမှာ မိမိအားလောဘ မရှိသောအဖြစ် ဖြစ်ပါစေဟု ဖြစ်သည်။

လုယက်ခြင်း၊ လက်နက်ပြုပြီး အနိုင်အထက်ပြု၍ယူခြင်း၊ သူတစ်ပါး၏ ဥစ္စာပစ္စည်းကို လှည့်စား၍ယူခြင်းတို့သည် သူစည်းစိမ်ကို လိုချင်သော လောဘရှိသူတို့၌ ဖြစ်၏။ များသောအဖြစ်တို့ ဖြစ်သောကြောင့် ဤဆုကို လိုခြင်းဖြစ်သည်။

စတုတ္ထဆုမှာ မိမိအား ချစ်ခြင်း မရှိသောအဖြစ် ဖြစ်ပါစေဟု ဖြစ်သည်။

သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ ဖြစ်သော သတ္တဝါ သင်္ခါရတို့၌ တဏှာအစေးဖြင့် ငြိတယ်ကုန်သောစိတ်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော အဘိဇ္ဈာ စသည့် အကုသိုလ်တရားတို့သည် သတ္တဝါသင်္ခါရဟုဆိုအပ်

သော အာရုံ၌ အဖန်တလဲလဲ ဖြစ်၏။ သတ္တဝါတို့ကို ပြင်းစွာ ပူပန်စေတတ်သည်။ ထိုသို့ များသောအပြစ်ရှိသဖြင့် တဏှာဟူသော ချစ်ခြင်းကို မရလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ အဖြေကို နှစ်သက်သဖြင့် အခြားဆုတို့ကို ထပ်မံတောင်းစေခဲ့သည်။ ဘုရားလောင်းက တောထဲ၌ တစ်ဦးတည်းနေရသော မိမိအား မြတ်သောအကျင့်၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သောအနာတို့ မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုကို ပြောခဲ့၏။

ပဉ္စမမြောက်ဆု ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ သိကြားမင်းက ဘုရားလောင်းသည် ပစ္စည်းလေးပါးနှင့်စပ်သောဆုကို မယူဘဲ ခြိုးခြံသော အကျင့်နှင့်စပ်သော ဆုသာတောင်း၍ ပို၍ကြည်ညိုကာ နောက်ထပ်ဆုကို တောင်းစေပြန်သည်။

ကိုယ်၌ နာခြင်းသဘောမရှိရန် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါတို့၏ သုံးပါးသော ဌာရိတို့၌ စင်ကြယ်ခြင်း အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ သိကြားမင်း မပြုပေးနိုင်ကြောင်းနှင့် ထိုသို့ စင်ကြယ်ရန် မိမိကိုယ်နှင့်သာ စပ်ကြောင်းသိသော ဘုရားလောင်းသည် ဆုယူခြင်းအတွက် ဥပဒေသနည်းပေးသော သဘောဖြင့် တရားဟောလိုရကား ဈာန်ကိုမှီသော ခြောက်ပါးသောဆုကို တောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးအဖြစ် မိမိအကြောင်းကြောင့် တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သတ္တဝါအား မနောဒွါရသည် လည်းကောင်း၊ ကာယဒွါရ၊ ဝစီဒွါရသည် လည်းကောင်း၊ တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ ဆယ်ပါးသော ဒုစရိုက်တို့ဖြင့် မပျက်ပါစေနှင့်ဟူသော ဆုကို တောင်းခဲ့သည်။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်းအား ရှိခိုး၍ အပင်တို့၌ ချိုသော အသီးတို့ဖြစ်စေ လျက် အနာမရှိစေရန်ဆိုပြီး နတ်ပြည်သို့ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။ စုတေသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မပြည်သို့ လားခဲ့သည်။

သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ဂေါတမဘုရားရှင် စံနေစဉ် ဒါယကာတစ်ဦးသည် ဘုရားအမျိုးပြုသော သံဃာတို့အား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလုံးစုံသောပရိက္ခရာနှင့် ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ကို ပေးလှူကာ အလှူကြီးပေးခဲ့သည်။ တရားအနုမောဒနာပြုရာတွင် ဘုရားရှင်က ဒါယကာသည် ရှေးပညာရှိတို့၏ လုပ်ရပ်နှင့်တူကြောင်း၊ ရှေးက သူတော်ကောင်းတို့သည် တော၌ ရဟန်းပြုလျက် မိမိသည် ကံပြင်းရွက်ရေလုံပြုတ်သာ စားရသည်တိုင် ရောက်လာသော အလှူခံကို မိမိစားရသည့် အရွတ်ကို လှူကာ ပီတိချမ်းသာဖြင့် နေဖူးကြောင်း တေရသကနိပါတ် အင်္ဂုတ္တိဇာတ်ကို ဟောတော်မူခဲ့သည်။

ရောင့်ရဲ ခြိုးခြံပြီး အကျင့်သီလနှင့်ပြည့်စုံသော ဂေါတမဘုရားလောင်း အင်္ဂုတ္တိရသေ့အား အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်းက လာရောက် စုံစမ်းပြီး ကြည်ညို၍ ဆုများပေးဖို့နှင့် ဘုရားလောင်းက ဆုတောင်းပုံတို့ကို ဖတ်ရှုလေ့လာပြီး အတုယူလိုက်နာ ကျင့်ကြံနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝသော ဗြဟ္မဏမဟာသာလပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အင်္ဂုတ္တိဟုခေါ်၏။ ယသဝတီ အမည်ရှိ နှမငယ်ရှိခဲ့သည်။ အရွယ်ရောက် အတတ်စုံ၍ မိဘများ ကွယ်လွန်

သော် အမွေဆက်ခံရလျှင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ကြည့်၍ ဥစ္စာရှာခဲ့သူတို့ကား မရှိတော့ပြီ။ ဥစ္စာတို့ကိုမူ ယူမသွားနိုင်ကြပါကကားဟု ထိတ်လန့် သံဝေဂစိတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် နှမငယ်ကို ပေးခဲ့ပြီး ရဟန်းပြုမည်ဆိုသော် နှမငယ်ကလည်း အစ်ကိုနှင့်အတူလိုက်၍ ရဟန်းပြုမည်ဟု ဆိုသဖြင့် မင်းအား အသိပေးပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို စွန့်ကြဲပေးလှူကာ မောင်နှမနှစ်ဦး တောထွက် ရဟန်းပြုခဲ့သည်။

ရွာနိဂုံးမင်းနေပြည်တို့မှ လူများ စွာကလည်း လိုက်ပါ ရဟန်းပြုကြသဖြင့် အခြံအရံ လာဘ်လာဘပေါများခဲ့သည်။ ဘုရားလောင်းက ထိုသို့မနေလိုသဖြင့် အသိမပေးဘဲ ဝေးရာသို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။ ထပ်ရောက်သော နေရာတွင်လည်း များစွာသော ပူဇော်သဏ္ဌာရ ဖြစ်ပြန်ရာ ထပ်မံစွန့်ခွာကာ ကာရဒီပအမည်ရှိ ကျွန်းသို့သွား၍ ကံပြင်းပင်ကြီးမှီ၍ ကျောင်းဆောက်နေခဲ့သည်။ တရားအားထုတ်ကျင့်ကြံလျက် ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ဖြစ်စေခဲ့သည်။ နှမငယ်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူကို လိုက်ရှာရင်း မတွေ့သဖြင့် နောက်ဆုံး အစ်ကိုဖြစ်သူ နေခဲ့ဖူးသော နေရာတစ်ခုတွင်နေကာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့သော်လည်း ဈာန်မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဘုရားလောင်း အင်္ဂုတ္တိရသေ့သည် ကံပြင်းပင်ကြီးကိုမှီ၍ အသီးရှိလျှင် အသီးကိုစား၏။ မရလျှင် အရွက်ကိုသာ ဆားမပါဘဲ ရေနင့်ပြုတ်စားသည်။ ထိုသို့ကျင့်သဖြင့် အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြားမင်း၏ နေရာလှုပ်ခဲ့သည်။ ဘုရားလောင်းအား စုံစမ်းရန် သိကြားမင်းသည် ပုဏ္ဏားအသွင်ယူ၍

ရောက်လာခဲ့သည်။ အလှူခံသော ဘုရားလောင်းက အလှူခံကိုရသဖြင့် ဝမ်းသာစွာ မိမိစားသော ကံပြင်းရွက် ရေလုံပြတ်ကို လှူခဲ့သည်။ မိမိကိုယ် တိုင်မူ အလှူကို ဆင်ခြင်ရင်း ပီတိဖြင့် နေခဲ့သည်။ သုံးရက်ခန့် ထိုသို့လှူကာ ပီတိချမ်းသာဖြင့် နေခဲ့သည်။

ထိုအခါမှ အနုရုဒ္ဓါမထေရ် လောင်းသိကြားမင်းသည် မိမိမည်သူ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီး အဘယ်အကျိုးငှာ ခြိုးခြံသော အကျင့်ကို ကျင့်ရကြောင်း မေးခဲ့သည်။ ဘုရားလောင်းက သဗ္ဗ ညုတဉာဏ်အကျိုးငှာ ကျင့်ကြောင်း ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

ထိုသို့နိဗ္ဗာန်ကိုတောင့်တလျက် နေသည်ကို ကြည်ညိုသဖြင့် သိကြား မင်းက ရသေ့အား လိုရာဆုကို တောင်း စေခဲ့သည်။ ဘုရားလောင်း အကိစ္စိ ရသေ့က သိကြားမင်းထံမှ တောင်း သောဆုတို့ကို ကြည်ညိုပူဇော်နိုင်ရန် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

“ဝရဓမ္မေမေ အဒေါသက္က၊ သဗ္ဗ ဘူတာန မိဿရ”

“ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်း၊ ငါ့အား အကယ်၍ ဆုပေးအံ့၊ ငါတောင်းအံ့”

“ယေန ပုတ္တေစ ဒါရေစ၊ ဓန ညေ ပိယာနိ၊ လဒ္ဓါ နာညာနိ တပ္ပေန္တိ သော လောဘောန မယိ ဝသေ”

“အကြင်လောဘဖြင့် သားသမီး မယား၊ ဥစ္စာစပါး၊ တစ်ပါးသော ချစ် အပ်သော ဥစ္စာတို့ကို ရကုန်၍ သတ္တဝါ တို့သည် မရောင့်ရဲနိုင်ကုန်သော ထို လောဘသည် ငါ၌ မဖြစ်စေသတည်း”

“ခေတ္တံ ဝတ္ထုံ ဟိရညဉ္ဇ၊ ဂဝဿံ ဒါသ ပေါရိသံ၊ ယေန ဇာ တေန ဇိယန္တိ သောဒေါသော နမယိ ဝသေ”

“အကြင်ဒေါသ ဖြစ်လတ်သော် လယ်ယာ ရွှေနွားဖြင့် ကျွန်အမှုလုပ် တို့ကို ဆုံးရှုံးစေတတ်ကုန်၏၊ ထိုဒေါသ သည် ငါ၌မဖြစ်စေသတည်း”

“ဗာလံနပသေ နသုဏော၊ နစ ဗာလေန သံဝသေ၊ ဗာလေ နာလပ သလ္လာပံ၊ နကရေနစ ရောစ ယေ”

“သူမိုက်ကို မမြင်ရလို့၊ မကြား ရလို့၊ သူမိုက်နှင့် မပေါင်းဖော်ရလို့၊ သူမိုက်နှင့် စကားပြောဟောခြင်းကို မပြုရလို့၊ သူမိုက်ကို မနှစ်သက်ရလို့”

“အနယ် နယတိ ဒုဓမ္မဓော၊ အဓုရာယံ နိယုဉ္ဇတိ၊ ဒုန္နယော သေယျ သော၊ ဟောတိ သမ္မာ ဝုတ္တော၊ ပကုပ္ပ တိ၊ ဝိနယံ သောန ဇာနာတိ၊ သာဓု တဿ အဒဿနံ”

“သူမိုက်သည် ပျက်စီးခြင်းကို ဆောင်တတ်၏၊ မပွားစေအပ်သော အရာ၌ အမြဲယှဉ်တတ်၏၊ မြတ်သော အားဖြင့် သိနိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်၏၊ ကောင်း စွာဆိုပါသော်လည်း အမျက်ထွက်တတ် ၏၊ ထိုသူမိုက်သည် အကျင့်အာစာရ ဝိနည်းကို မသိ၊ ထိုသူမိုက်အား မမြင်ရ ခြင်းသည် ကောင်း၏”

“ဗီရံပသေ သုဏောဗီရံ ဗီ ရေန သဟံသံဝသေ၊ ဗီရေန နာလပ သလ္လာပံ တံကရေ တဉ္စ ရောစယေ”

“ပညာရှိကို မြင်ရလို့၏၊ ပညာ ရှိကို ကြားရလို့၏၊ ပညာရှိနှင့်တကွ ပေါင်းဖော်ရလို့၏၊ ပညာရှိနှင့် စကား ပြောဟောခြင်းကို ပြုရလို့၏၊ ထိုပညာ ရှိကိုလည်း နှစ်သက်ရလို့၏”

“နယ် နယတိ မေဓာဝီ၊ အဓုရာ ယံ နယုဉ္ဇတိ၊ သုနယော သေယျသော ဟောတိ၊ သမ္မာ ဝုတ္တော နကုပ္ပတိ၊ ဝိနသံသော ပဇာနာတိ၊ သာဓုတေန သမာဂမော”

“ပညာရှိသည် အစီးအပွားသို့ ဆောင်တတ်၏။ မပွားစေအပ်သည်၌ မယှဉ်မြတ်သောအားဖြင့် သိလွယ်သည် ဖြစ်၏၊ ကောင်းစွာဆိုအပ်သည်ရှိသော် အမျက်မထွက်၊ ထိုပညာရှိသည် အကျင့် အာစာရ ဝိနည်းကိုသိ၏၊ ထိုပညာရှိနှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းသည် ကောင်းမြတ်၏”

“တတော ရတျာ ဝိဝဿာနေ၊ သူရိယုဂ္ဂမနံ ပတိ၊ ဒိဗ္ဗာ ဘက္ခာ ပါတု ဘဝေယျံ၊ သီလဝန္တောစ ယာစကာ၊ ဒဒံတောမေ နဗီယေထ၊ ဒတ္တာ နာန တပေယျဟံ”

“ထိုအခါမှ ညဉ့်၏ အဆုံး၌ နေထွက်သောအခါ၌ နတ်၌ဖြစ်သော အစာတို့သည်လည်းကောင်း၊ သီလရှိကုန် သောအလှူခံတို့သည်လည်းကောင်း၊ ထင်ရှားဖြစ်စေကုန်သတည်း။ ပေးလှူ သော ငါ့အား မကုန်နိုင်စေနိုင်သတည်း။ ငါသည် ထိုအလှူကို လှူပြီး၍ နောင်တ မရှိရလို့ ပေးလှူဆဲဖြစ်သော ငါသည် စိတ်ကို ကြည်စေနိုင်ရလို့၏”

ထိုသို့ ဆုတောင်းပြီး နောက် ဆုံးအနေဖြင့် သိကြားမင်းကို မြင်ရလျှင် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို အားကျပြီး ခြိုးခြံ သော အကျင့်၌ မေ့လျော့စေနိုင်သည့် ဘေးရှိနိုင်သဖြင့် နောက်ထပ် မိမိထံ မလာရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါလောင်း သိကြား မင်းကလည်း လက်ခံ၍ ရှိခိုးကာ ပြန် သွားခဲ့သည်။ ဘုရားလောင်းသည် အသက်ထက်ဆုံး ဗြဟ္မဝိဟာရတရား တို့ကို ပွားများပြီး စုတေသော် ဗြဟ္မာ ပြည်သို့ လား၏။

(ဆက်ရန်)

လင်းယဉ်ဉာဏ်

သန်လျာမောင်ကျောက် ၆၃/၁...နောက်လွယ်မှာ

(၁)

“တုံ တုံ တုံ တုံ... တုံ တုံ တုံ”

ရွာဦးကျောင်းက အုန်းမောင်းသံ ကြားနေရသည်။ ပြာသိုလင်္ကာ အအေးဒဏ်ကို ကွေးမခံနိုင်ပေ။ အိပ်ရာမှ မထချင်ပေမယ့် လူးလဲ ထလိုက်ရသည်။ ဒီနေ့ မသွားလို့ မဖြစ်ပေ။ သွားမှသာ ဖြစ်နေသည့် ပြဿနာ၏ အဖြေကို သိမည်။ ဒါကြောင့် ဘေး၌အိပ်နေသော မောင်တင်ကို လှုပ်၍နှိုးလိုက်သည်။

ညကတည်းက ပြောထား၍ မောင်တင် ကုန်းထ၍ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ကိုသိန်းလည်း မျက်နှာသစ်ပြီး ဆေးလိပ်မီးညှိကာ သွားရန်အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်။

မောင်တင် ပြုဖွယ်ရာ ကိစ္စများ ပြီးလျှင် နှစ်ဦးသား အိမ်တံခါး အသေအချာပိတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ဦးတည်သွားနေသည့်က ဝင်းသိင်္ဂီဆရာတော်ဘုရား

ကျောင်းသို့ပင်။ သူတို့ရွာနှင့် ဆရာတော် သီတင်းသုံးရာ ရွာသည် ၂ နာရီကျော်မျှ လမ်းလျှောက်ရသည်။ လယ်ကန်သင်းရိုး လမ်းဖြစ်၍ အကွေ့အကောက်များသည်။ စကားမပြောဘဲ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ့် နှစ်ဦးသား လျှောက်လာခဲ့ရာ အရှေ့ဆီမှ ရောင်နီပင် သန်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆရာတော်ကျောင်းကိုပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။ ပြာသို နံနက်ခင်းမှာ ဇောနှင့်လာခဲ့၍ မျက်နှာပေါ်ဝယ် နှင်းနှင့် ချွေးစက်တို့ ရောယှက်နေသည်။ ခေါင်းပေါင်းချွတ်၍ သုတ်လိုက်သည်။ နှစ်ဦးသား ချမ်းရမှာပင် မေ့နေကြသည်။ လုံချည်အောက်ပိုင်းလည်း နှင်းတွေနဲ့

ရွှံ့နေသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်၍-

“ဟေ့ကောင် မောင်တင် ချမ်းနေပြီလားကွ”

ကိုသိန်းက မေးလျှင် -

“ချမ်းရမှာတောင် မေ့နေတယ် အစ်ကိုသိန်းရယ်၊ ညတိုင်းခံရတဲ့ ဒုက္ခက လွတ်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ၊ ဒီလောက် ဒုက္ခက စာမဖွဲ့လောက်ပါဘူးဗျာ”

မောင်တင်က သူ့ခံစားချက်ကို ပြောပြနေသည်။

မောင်တင် ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောစရာပင်။

သူတို့တစ်တွေ ညပေါင်းများစွာ ကောင်းစွာစားအိပ်စက်ရသည်မှာ တစ်လ ကျော်ကျော် ရှိပေပြီ။

နေဘက် လယ်အလုပ် အိမ်
အလုပ်လုပ်ရ ညဘက် အနားယူ အိပ်
စက်ချိန်မရောက်ခင် ညဦးကတည်းက
ပြဿနာက စသည်မှာ သန်းခေါင်ကျော်
လင်းကြက်တွန်မှ ပြီးတယ်။ ဒါက
တစ်ညတည်းမဟုတ် ညတိုင်းဆိုတော့
အိမ်သားအားလုံး အိပ်ချိန် မအိပ်ရလို့
မခံနိုင်၊ သူကတော့ လင်းကြက်တွန်
တာနဲ့ အိပ်၊ နီးလာရင်စား မနက်စာ
စားချိန်မှာ ဖောက်ပြန်တော့တာပဲလေ။
သူတို့အိမ်ရဲ့ အဓိကပြဿနာက ဒီလို။

(၂)

ရွာသစ်ရွာသည် အိမ်ခြေ နှစ်
ရာကျော်ရှိသည်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့်
အသက်မွေးသူများသည်။ ချောင်းကမ်း
ပါးရွာဖြစ်၍ သမ္ဗန် အသေး၊ အကြီး
များဖြင့် လုပ်ငန်းလုပ်သူများလည်းရှိ
သည်။ ရိုးသားကြီးစားသော ရွာသူ
ရွာသားများ ဖြစ်ကြသည်။

ဟိုယခင်ကတည်းက ရှိသော
ဘုရားငုတ်တို့နှင့် ဇရပ်အိုကြီး တစ်ခု
ရှိသည်။ ထိုဇရပ်အိုကြီးပေါ်၌ ဝါတွင်းနှင့်
သင်္ကြန်တွင်းများ၌ နီးစပ်ရာ သက်ကြီး
ရွယ်အိုများ ဥပုသ် စောင့်ကြသည်။
လူငယ်လူရွယ်များ ရွာဦးကျောင်းသို့
သွားကြသည်။

ဇရပ်အိုကြီးနှင့် ဘုရားငုတ်တို့
ရှိသော တစ်ကေကျော်ကျော်ခြံကို ဇရပ်
ကုန်းဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုဇရပ်ကုန်း
သည် ရွာ၏အနောက်မြောက်တွင် ရှိ
သည်။

အပျိုကြီး ဒေါ်မြင့်၏ အိမ်သည်
ထိုဇရပ်ကုန်း ကံကြီး၏ တောင်ဘက်
ကပ်လျက်ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်နှင့်ခြံသည်
ဒေါ်မြင့်မိဘများ၏ အမွေဖြစ်သည်။
မိဘများကွယ်လွန်၍ ကျန်အစ်ကိုမောင်

များသည် အသီးသီးအိမ်ထောင်နှင့်
အခြားရွာများတွင် နေထိုင်ကြသည်။

ညီမအပျိုကြီးကို အစ်ကိုတွေ
မောင်တွေက မိဘအိမ်နှင့်ခြံကို သူတို့
မယူဘဲ ညီမကို ပေးကြသည်။ ညီမ
အပျိုကြီးဖြစ်၍ သူတို့သားသမီးများကို
အဒေါ်အပျိုကြီးနှင့် အဖော်ထားသည်။

ဒေါ်မြင့်သည် အသက် (၃၅)
နှစ်ခန့်ရှိပြီး လုံးကြီးပေါက်လှ ညီချော
ဖြစ်သည်။ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ၊ သူများကို
လည်း မတရားမပြော၊ မတရားမလုပ်
ကူညီပေးသည်။ သူ့ကို ပြောလည်း
လုံးဝမခံ ချက်ချင်း ပြန်ပြောသူ။ ဒါကို
အရပ်က ပြောသေးသည်။

“ဒီလောက် အပေါက်ဆိုးနေ
တာ ဘယ်လာ လင်ရမှာလဲ၊ လင်မရလို့
အပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ”

အဲဒီလို အားမနာ လျှာမကျိုး
ပြောကြတာ ဒေါ်မြင့်ကတော့ အေး
ဆေးပဲ လုံးဝဂရုမစိုက်။ အဖော်နေ တူမ
အပျိုနှစ်ယောက် တူက တစ်ယောက်
ရှိသည်။ အပျိုတစ်ယောက်က ရက်ကန်း
ခတ်တယ်။ ကျန် တူ၊ တူမတွေက
ကျောင်းသားတွေ။

သူတို့ရွာမှာ ရက်ကန်းက နှစ်ရံ
တောင်ရှိသည်။ အေးဆေးစွာ နေလာ
ကြရာမှ ရက်ကန်းခတ်သည့် တူမ
ချောကို လူငယ်လေးတစ်ယောက်က
ရည်းစားစကား လိုက်ပြော၏။

တူမက အဒေါ်ကို ပြန်တိုင်
တစ်ခါမဟုတ်၊ နှစ်ခါမဟုတ် နေ့တိုင်း
နှောင့်ယှက်တော့ ဒေါ်မြင့် မခံနိုင်။
လူငယ်တွေကိစ္စ မသိချင်ယောင်ဆောင်
နေသည် မရ၊ တစ်ဖက်က ပိုဆိုးလာ၍
ဒေါ်မြင့်လိုက်သွားပြီး ပြောရာ ကောင်
လေး အမေနှင့် အကြီးအကျယ် စကား
များကြ၊ မကြားဝံ့မနာသာ စကားတွေနဲ့

ရန်ဖြစ်ကြ၊ လူကြီးအိမ်ရောက်သည်
အထိ ဖြစ်ကြ၏။ ကျေးရွာလူကြီးများ၏
ဖျန်ဖြေမှုကြောင့် ကျေအေးလိုက်ကြ
သည်။ သူတို့နှစ်ဦး ရင်ထဲ ဘာတွေ
မကျေနပ်ကြလဲ မည်သူမျှမသိပေ။

(၃)

သည်နေ့ ညနေစာ စားချိန်
နောက်ကျသွားသည်။ တူတွေ တူမတွေ
မစုံသေး၍ မစားဖြစ်၊ လူစုံတော့ ည
၆ နာရီ ထိုးပြီ။ မီးအိမ်လေးထွန်းပြီး
ဒေါ်မြင့်တို့ အားလုံး ထမင်းစားကြ
သည်။ ဟင်းက ကောင်းသည်။ ကြက်
သားနှင့်ဘူးသီး ကာလသားချက်၊ ထမင်း
ဝိုင်းမှာ အားလုံး စိတ်ရွှင်နေကြသည်။

တူမကြီးက အဒေါ်ကို ဦးချပြီး
သူမအတွက် ဟင်းခပ်ထည့်ပြီး ထမင်း
စားလိုက်သည်။ မမျှော်လင့်သော အဖြစ်
အပျက်က မြန်ဆန်လှသည်။ ထမင်း
ဝိုင်းထဲရော အိမ်ပေါ်ရော ဘယ်ကမှန်း
မသိသည့် သဲတွေ ခဲတွေ အမှိုက်တွေ
ကျလာသည်။

အားလုံး အံ့အားသင့်သွားသည်။
အိမ်ရှေ့တံခါး ပိတ်လိုက်သည်။ အိမ်
အမိုးပေါ် ခဲတွေ ဆက်တိုက်ကျလာ
သည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာမှ အသံတွေ
တိတ်သွားသည်။ သတိရတော့ ထမင်း
ပန်းကန် ဟင်းပန်းကန်တွေ စား၍
မရတော့ပေ။ ဖုန်တွေ သဲတွေ ခဲတွေနဲ့
ပြည့်နေသည်။ ဒေါ်မြင့် တစ်ယောက်
အော်၍ ခိုသည်။ ကလေးတွေလည်း
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ အိမ်ရှေ့အိမ်ကို
လှမ်းခေါ်ရသည်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေ
ရောက်လာပြီး အားလုံးအံ့ဩကုန်သည်။

အိမ်ရှေ့အိမ်မှ ဘကြီးပုက -

“ဟ- ပြောကြမိမ့်ပဲဦး သေသေ
ချာချာ၊ ဘယ်က ဘယ်လိုဖြစ်တယ်
ဆိုတာ”

အဲဒီတော့မှ တူမကြီးမြမြက-

“အဘိုးရယ်၊ သမီးတို့ တူဝဇ္ဇာတွေ ထမင်းစားစပဲ ရှိသေးတာ၊ ခု အဘိုး မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ လူလည်းမတွေ့ဘူး။ ခဲတွေ သဲတွေ အိမ်ပေါ်ရော အိမ်ထဲ ရော ရောက်လာတာပဲ။ အဒေါ်လည်း ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး၊ အော်ပြီး ငိုတော့ တာပဲ။ နောက်ပြီး အင်္ဂုလပ်ပြီး လက်ခုပ် တီးပြီး ရယ်ပြန်တာပဲ။ ပြီးရင် ထိုင်လိုက် ထလိုက်နဲ့ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတာ သမီး တို့တော့ ကြောက်တယ် အဘိုး”

မြမြမှ အဘိုးပုကို ဖြစ်ပုံ ရှင်း ပြလိုက်သည်။

“အေး အေး ခုအချိန်မရှိတော့ ဘူး၊ နင်တို့နဲ့ အဖော်နေဖို့ အဘိုးသမီးကို လွှတ်လိုက်မယ်၊ မနက် မိုးလင်းရင် နင့် မောင်ကို မမြင့်အစီကိုတွေ မောင်တွေ ခေါ်ခိုင်း၊ သူတို့လာမှ ကိုင်ပင်ကြတာ ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ အဘိုး မအိပ်ဘဲ နှစ်အိမ်ကူးနေမယ် ဟုတ်လား၊ အဘိုးသမီးလာရင် တံခါး ပိတ်ပြီး အိပ်ကြတော့” ဟု မြမြကိုမှာ၍ ဘကြီးပု ပြန်သွားသည်။

မြမြတို့မောင်နှမလည်း ဘကြီးပု သမီးရောက်လျှင် တံခါးတွေ သေသေ ချာချာပိတ်၍ ဘုရားရှိခိုးကာ ကြောက် ကြောက်နှင့် အိပ်ရာ ဘယ်အချိန် အိပ် ဖျော်သွားမှန်းမသိ မသိလိုက်ပေ။

(၄)

အခုဆိုရင် ရက် (၂၀)ကျော် လာပြီ။ ဒေါ်မြင့်အိမ်မှာ အရင်ကထက် ပိုကြမ်းလာသည်။ အစ်ကိုတွေ၊ မောင် တွေ အလှည့်ကျ အိပ်ကြသည်။ ထမင်း ကို ညနေ ၃ နာရီဆိုရင် ညစာအပြီး စားထားရသည်။ ညစဉ် မှောင်လာ သည်မှ သန်းကောင်အထိ ခဲမိုးရွာ သည်။ အပြင်ထွက်ကြည့် ဘာမှမရှိ။

ဒေါ်မြင့်၏ မောင်ငယ်သည် သောက်စားတတ်သည်။ မိုးမချုပ်ခင် အရက်မူးမှန်းနှင့် ခြံပတ်လည် လှည့်၍ ဆဲသည်။ ခဲပေါက်သူတို့ စိမ်ခေါ်နေ သည်။

“ဟေ့ ခဲနဲ့ပေါက်တဲ့ကောင်တွေ သတ္တိမရှိတဲ့ကောင်တွေ ချောင်းမပေါက် နဲ့၊ လာစမ်းပါ တုတ်တုတ်ချင်း ဓား ဓားချင်း အချိန်မရွေးပဲကွ၊ ဒီည လာခဲ့ ငါရှိတယ်”

အရက်မူးမှန်းနဲ့ လိုက်ဆဲနေသည်။ သည်ညက သူ့အလှည့်ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက် နှစ်ညကျ ညီ အစ်ကို လေးယောက် တာဝန်ခွဲထား သည်။ ကိုသိန်းသည် အငယ်ဆုံး အဆိုး ဆုံး ဘာမှ အယုံအကြည် မရှိသူပင် ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိုးချုပ် လာသည်။

သည်နေထူးသည်။ ထမင်းစား တုန်းကလည်း အေးလို့ ခုည ၉ နာရီ ရှိပြီ။ ဘာခဲမှလည်း မကျ။ ဟုတ်နေ တော့သည်။ ကိုသိန်း အံ့ဩနေသည်။ လူကြမ်းရင် ဘာခဲနိုင်မှာတုန်းဟု စိတ် ထဲမှ ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း -

“ကဲ မြမြတို့ အိပ်ကြတော့၊ ငါ တူမတွေလည်း အိပ်ရေးပျက်တဲ့ ညတွေ များပြီ၊ တော်ကြာ နေနဲ့ည မှားနေဦး မယ်၊ ကဲ စိတ်အေးအေးအိပ် ဦးလေး စောင့်မယ်”

တူမများကို ပြောပြီး အိမ်ခန်း ထဲမှ အစ်မ မမြင့် အခြေအနေ လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

ကိုသိန်းနှုတ်မှ ထွက်သွားသည်။ မြီရသည့် မြင်ကွင်းမှာ မမြင့် သူ့အခန်း ဝမှ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ ဆံပင်ဖားလျားနှင့်

မျက်စိကြောင်တောင်တောင်နဲ့ သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

ကိုသိန်းလည်း သူ့အစ်မကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်သည်။ ညနေ က သောက်ထားသော အရက် ဘယ် ရောက်ကုန်မှန်းမသိ။ အမူးပင် ဖြေသွား သည်။

ကိုသိန်း သေချာ ထပ်ကြည့် သည်။ မီးအိမ် အရောင်ကြောင့်လား။ ဒါမှ မဟုတ်။ သူများ မူးနေလို့လား။ ဒါလဲမဟုတ်၊ လက်ထဲရှိ ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“အောင်မယ်လေး ဘုရား...” ဘုရား”

တော်ရုံလူဆို လန့်ပြေးမှာ။ အခု အစ်မမျက်နှာ မဟုတ်တော့၊ မျက် လုံး ပြူးပြူး ပါးစပ်ပြဲပြဲ လျှာကလည်း ပြူတစ် ပြူတစ်နဲ့ လက်နှစ်ဖက်က လည်ပင်းညစ်မယ့်ဟန်နဲ့ ထလာသည်။

ကိုသိန်း သတိထားလိုက်သည်။ အနားရှိ အဆစ်ပိတ် ဝါးတုတ်ကို အကျ အန ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကို ရန်ရှာ လျှင် နောက်မှ ကြည့်ရှုင်း၊ ရိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

မမြင့် အခန်းကထွက်ပြီး ရှေ့တိုး ခြောက်လိုက် ကိုသိန်းက နေရာမှ မလှုပ်။ မျက်တောင်မခတ် အလစ်မပေး ဘဲ ကြည့်နေသည်။ အန္တရာယ်ပြုရင် အဆင်သင့် ပြင်ထားသည်။ မမြင့် အမျိုး မျိုး ရုပ်မျိုးစုံ လုပ်ပြသည်။ ကိုသိန်း မကြောက်။

“ကဲ - မကောင်းဆိုးဝါးမ၊ နင် မလာရင် ငါလာပြီ လွတ်အောင်ရှောင် ပေတော့”

ဟု ပြောလည်းပြော ရှေ့တိုး၍ ရိုက်ဖို့ တုတ်ရွယ်လျှင် မယုံစရာအဖြစ် က -

“ဟဲ့ ငသိန်း မောင်လေး နင် မူးလာပြန်ပြီ၊ ကြည့်စမ်း တုတ်ကြီးနဲ့ အစ်မကိုများ ရိုက်မလို့ပေါ့လေ”

“အစ်မ၊ နင့်မှာ ပယောဂ ပူးနေတာ ငါ ပယောဂကို ရိုက်မှာပါ”

ကိုသိန်းနဲ့ မမြင့်က အထက် အောက်ဆိုတော့ နင်နဲ့ ငါပဲ ပြောနေ ကျဖြစ်သည်။

“နင်မူးရင် အိပ်ပါ ငသိန်းရယ်၊ ငါ အပေါ်သွားမလို့ပါ၊ ထမင်း စားပြီး ပြီလား၊ ငါထည့်ပေးမယ်”

“ငါ မစားတော့ဘူး”

ကိုသိန်းလည်း သူ့အိပ်ရာထဲ လာ၍ အခြေအနေကြည့်သည်။ အဲဒီ ညက မိုးလင်းသည်အထိ ဘာသံမျှ မကြားရပေ။ အရင်ညတွေက မိုးချုပ် တာနဲ့ ငိုလိုက် ရယ်လိုက် ပါးစပ်မှ ဆဲဆို သံများဖြင့် ဆူညံနေသည်။ အိပ်ပေါ် လည်း ညတိုင်း ခဲတွေ ဖုန်တွေ သဲတွေ ဘယ်ကမှန်းမသိ အမြဲကျသည်။

တစ်လနီးပါးရှိပြီ။ အဖြေရှာမရ။

ဒါကြောင့် ကိုသိန်း အစ်ကို တွေနဲ့ တိုင်ပင်၍ တူတော်မောင်ကို အဖော်ပြုကာ ဝင်းသီရိဆရာတော် ဘုရားအားပင့်၍ သူ့အစ်မ ဒေါ်မြင့် ရောဂါကိုကုရန် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းရှေ့ရောက်လျှင် နှစ် ယောက်သား နတ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာရာ ဆရာတော်ကျောင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ဆရာတော် အရက် ဆွမ်းဘုဉ်းအပြီး လက်ဖက်ရည် ဘုဉ်း ပေးနေလည်။

ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးပြီး ဆရာ တော်အား ဝတ်ဖြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ- ဒကာ မောင်သိန်းတို့ စောစောစီးစီး ဘာတွေများ အရေး ကြီးလို့လဲ”

“မှန်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ဆရာတော်ဘုရားကို လာပင့်တာပါ ဘုရား”

“ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် လဲ ပြောပါဦး”

“ဒီလိုပါဘုရား၊ တပည့်တော် အစ်မ မမြင့် တစ်လနီးပါးလောက်ရှိပါပြီ ဘုရား၊ နေ့ဘက်ဆို လူကောင်း ညနေ စောင်းကစပြီး ညသန်းခေါင်အထိ ငိုလိုက် ရယ်လိုက် ဆဲဆိုနေပါတယ် ဘုရား၊ အဝတ်အစားတွေလည်း ချွတ် ပစ်လို့ ခါးကြိုးနဲ့ ချည်ထားရတယ် ဘုရား၊ အစ်ကိုကြီးက ဆရာတော်ကို ပင့်ခိုင်းပါတယ် ဘုရား”

“အင်း- ဒကာမကြီး ဒေါ်မြင့်က နှုတ်ကြမ်းတာကိုး၊ ဒီလို ဖြစ်တာက တော့ နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ ပုဏ္ဏက တိုက် တာက အိမ်သားအားလုံး ဖြစ်တာ၊ အချိန်မှန်တယ်၊ ခုဟာက ဒကာမကြီး တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စုန်းတိုက် ရွာတိုက် နတ်တိုက် သဘောပါ။

ရွာထဲမှာ တစ်ဦးဦးနဲ့ ရန်ဖြစ် လိုက်မယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ဖြစ်ပြီး ပြီး တာပေါ့၊ တစ်ဖက်က ဒါကို နာကြည်း စရာမှတ်ပြီး ကလဲ့စားပြန်ချေတာပေါ့။

ဒါကြောင့် စကားပုံရှိတယ်လေ၊ နှုတ်ချို သျှိုတစ်ပါးလို့ ပြောကြတာ၊ ချစ်အောင် ပြောတာလည်း ဒီပါးစပ် ပေါက်ပဲ၊ မုန်းအောင် ပြောတာလည်း ဒီပါးစပ်ပေါက်ပဲလေ၊ နှုတ်ကို စောင့် စည်းမှ သူတော်ကောင်းဖြစ်မှာ၊ လက် ကြောင့်ကြောင့် နှုတ်ကြောင့်သေလို့ ပြော ကြတာပေါ့၊ ဒကာ၊ အနာရှိရင် ဆေးရှိ မှာပါ၊ ဒါနဲ့ ရွာက ဆရာတွေနဲ့ရော မပြဘူးလား”

“ပြပါတယ်ဘုရား အရှေ့ဦးက ဆရာထွန်းတင်နဲ့ပါ၊ ဆရာ အိမ်လည်း

ရောက်ရော အစ်မက အိမ်ခန်းထဲက ခုန်ထွက်လာပြီး ဇာတ်လမ်းစ ပွဲကြမ်း တော့တာပဲ ဘုရား”

“ဆရာထွန်းတင် အင်းတောင် မီးနှိုးချိန် တိုက်ချိန်မရလိုက်ပါဘူး ဘုရား၊ မျက်စိအောက်တင် ဆရာထွန်းတင် သျှောင်ထုံးကိုဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်က ပစ်ချ လိုက်တာ ဆရာ ခါးစောင်းသွားတယ်။

နောက်ပြီး ပြောသေးတယ်၊ နင် လို ဆရာပညာလောက်နဲ့ ငါ့ကို လာ မစမ်းနဲ့၊ နောက်တစ်ခါဆို အသေပဲလို့ ပြောလိုက်ရော ဆရာထွန်းတင်လည်း ဆေးအိတ်တောင်ကျန်ခဲ့တယ် လစ်ရော၊ နောက်မှ ဆေးအိတ်နဲ့ ဆေးဖိုး လိုက် ပေးရတယ်၊ ခုထိ ခါးမကောင်းသေးဘူး”

ကိုသိန်းစကားဆုံးလျှင် ဆရာ တော်မှ မေး၍ မမြင့်အကြောင်းကို အစုံအလင် ဆရာတော်ကို လျှောက် တင်လိုက်သည်။

ဆရာတော်လည်း သေချာတွေး တောပြီး -

“ကဲ- ဒကာမောင်သိန်း၊ အစာ ပြေလေး စားသွား၊ စိတ်ချနေပါ၊ ဒီနေ့ တော့ ဘုန်းကြီး မလိုက်နိုင်သေးဘူး၊ မနက်စောစောကြည့်မယ်၊ ဒကာကြီးကို ပြောလိုက်ပါ။

ခုပြန်သွားရင် ဘုန်းကြီးပေးတဲ့ ဆေးကို သူ့ကျွေးမယ့်အစာထဲကို ရော ထည့်ကျွေး၊ ဘာမှ အနံ့မထွက်ဘူး၊ နောက် ဒီဖယောင်းတိုင်ကို ဘုရားမှာ ပူဇော်ထား၊ ည တစ်တိုင်ထွန်း၊ မနက် တစ်တိုင်ထွန်း ဘုန်းကြီးမှာတာ မမေ့နဲ့”

“မှန်ပါ ဘုရား”

ဆရာတော်ကျောင်းမှ အစာပြေ စား၍ နေမမြင့်ခင် ကိုသိန်းတို့ နှစ်ဦး ဝှမ်းသာစွာဖြင့် ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ သည်။

မနက်ဖြန် ကမ်းနားဆင်း၍
ဆရာတော်အား ကြိုရမည်တို့ကို စိတ်
ကူးနဲ့ စီမံနေသည်။ အလာတုန်းကနဲ့
မတူ ခြေလှမ်းသွက်နေသည်။

နံနက်စောစော ကိုသိန်း ဘုရား
မီး ပူဇော်နေစဉ် မမြင့်မှ -

“ဟဲ့ ငသိန်း၊ ငမူး နင်ရှူးပါဘူး
နော်၊ အရက်သမားက ည မီးပူဇော်
ဘုရားရှိခိုး၊ မနက် မီးပူဇော် ဘုရားရှိခိုး
သာဓုပါတော် သာဓုပါ”

“အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော် ကုသိုလ်
လုပ်တော့ အစ်မရော ကုသိုလ်ရတာ
ပေါ့၊ တစ်အိမ်တည်း နေတာလေ၊ လာ
အစ်မလည်း ဆွမ်းတော်ကပ်ပါလား”
ဟုခေါ်လျှင် -

“နေပါစေ ငသိန်းရယ်၊ နင်ပဲ
နတ်ပြည်သွားပါ၊ လုပ်ပါ လုပ်ပါ၊ ဘုရား
ဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲကြီးဆိုတော့”

ပြော၍ ခြံထဲထွက်သွားသည်။
မောင်သိန်းလည်း ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆရာ
တော်ကြီးအတွက် နေရာ ထိုင်ခင်းများ
ပြင်နေစဉ် အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေး
ရောက်လာသည်။ အစ်ကိုကြီးမှ -

“ကဲ ငသိန်း၊ မင်းနဲ့ အစ်ကိုလေး၊
ဆရာတော်ကို သွားကြ၊ ရောက်ချိန်နီးပြီ၊
ရေကျဆိုတော့ မြန်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်
တော်တို့ သွားတော့မယ်”

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ကမ်း
နားသို့ ထွက်သွားသည်။ အစ်ကိုကြီး
လည်း အိမ်ပေါ်ရှင်း၍ ဆရာတော်
အလာကို စောင့်နေသည်။ နာရီဝက်
ခန့်ကြာလျှင် ဆရာတော်နှင့် ညီနှစ်
ယောက် ပါလာသည်။ ဆရာတော် အား
ခြေသုတ်ပေး၍ အိမ်ဦးခန်း၌ သီတင်း
သုံးနေသည့် ဆရာတော် အမောပြေ
လျှင် အစ်ကိုကြီးမှ -

“အရှင်ဘုရား ရောဂါပျောက်
အောင် ကုပေးပါ၊ လူနာကို ဆရာ
တော်ကို အပ်ပါတယ် ဘုရား”

“စိတ်ချပါ၊ ဘုန်းကြီး ကုလို့ရရင်
ကုပေးပါမယ်၊ မရရင် ဘုန်းကြီးဆရာထံ
ပို့ပေးပါမယ် ဒကာကြီး”

“ဝမ်းသာလှပါပြီ ဘုရား”

ဒေါ်မြင့်လည်း အိမ်ပေါ်တက်
လာ၍ ဆရာတော်ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်
သည်။ အားလုံး ကန်တော့ကြသည်။
ဒေါ်မြင့် မကန်တော့ပေ။ ဆရာတော်
မှ ပြုံးလျက် -

“ဒကာမကြီး နေကောင်းရဲ့
လား”

“ကောင်းလို့ ထိုင်နေတာပေါ့”

“ဟဲ့ မမြင့် ဘယ်လိုပြောတာလဲ
ဆရာတော်ကို”

အစ်ကိုကြီးမှ ပြောရာ -

“ဗမာလိုပဲ ပြောတာလေ” ဟု
ပြန်ပြော၏။

ဆရာတော်ကြီးမှ -

“ရပါတယ် ဒကာကြီး၊ ဒကာမ
ကြီး မမြင့်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ဘုန်းကြီး
ချုပ်ထားပြီးပြီ၊ သူနဲ့ စကား အမေး
အဖြေကို ဒကာကြီးတို့ ဘယ်သူမှ ဝင်
မပြောနဲ့ အသာကြည့်နေ”

“ကဲ- ဒကာမကြီး ဘုရားကို
ဦးတိုက်လိုက်”

“မလုပ်နိုင်ပါဘူး”

“တကယ် မလုပ်ဘူးလား”

မာမာ မေးလိုက်လျှင် -

“မလုပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ပြော၍ ထိုင်ရာမှ နောက်သို့
သုံးတောင်ခန့် ဆုတ်၍ ကျောခိုင်းထိုင်
နေသည်။

ဆရာတော်သည် ပြုံး၍နေပြီး
အင်းချပ်လေးတစ်ချပ်ထုတ်၍ လက်မှ

ကိုင်ကာ မန်းမှုတ်နေသည်။ ၎င်းနောက်
ရေတစ်ခွက် တောင်းကာ အင်းပြားအား
ရေထဲ စိမ်လိုက်သည်။ အင်းပြား ပြန်
ထုတ်၍ ဒကာမောင်သိန်းအား လက်
ဟန်ဖြင့် ပြလိုက်သည်။ ကိုသိန်းလည်း
အင်းစိမ်ရေဖြင့် မမြင့်ကျောအား လှမ်း
တောက်လိုက်ရာ -

“အမယ်လေး ပူတယ် ပူတယ်
လုပ်ပါဦး၊ ဘုရားသားတော်က ဒီလို
လုပ်ရလား” ဟု ပြောနေ၏။

“ဘာမှ ဟန်ဆောင်မနေနဲ့၊
ခေါင်းမာနေရင် မူလ ရုပ်ပြန်အင်းနဲ့
တွေ့မယ်၊ ဘုန်းကြီးက မေတ္တာနဲ့ ပြော
နေတာ၊ ပမာမခန့်လုပ်ရင်တော့ မတတ်
နိုင်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးက ဆရာထွန်းတင်
မဟုတ်ဘူး ဒကာမကြီး”

“အင်းပေါ့လေ လက်ဦးတော့
လည်း လုပ်ပေါ့၊ ပူလှပြီ ဘုရား၊ ဒီလို
အနိုင်မကျင့်ပါနဲ့”

“ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ
လျှောက်မပြောနဲ့၊ ဒီဒကာမ မမြင့်မှာ
လုပ်ထားတာတွေ ပြန်နုတ်မှာလား
သိချင်တယ်၊ ပြန်မနုတ်ဘူးဆိုရင်တော့
ဘုန်းကြီးကိုအဆိုးမဆိုနဲ့၊ ကဲ- ဘုရားကို
ဦးတိုက်၊ ပြောနေတယ်နော်၊ နောက်
တစ်ခါပြောမယ် ဦးတိုက်လိုက်”

ဦးမတိုက်ဘဲ နောက်ခိုင်းထိုင်မြဲ
ထိုင်နေသည်။

ဆရာတော်သည် အင်းပြားပေါ်
သို့ စုတ်တလေးနဲ့ ထောက်လိုက်သည်
နှင့် တစ်ပြိုင်နက်-

“နာလှပါပြီဘုရား၊ မလုပ်ပါနဲ့
တပည့်တော် ဘုရားကို ဦးတိုက်ပါမယ်”

ပြောပြီး ဘုရားဘက်လှည့်ရာ
မမြင့်ရုပ် မဟုတ်ပေ၊ ယခင် မြင်ရတဲ့
မျက်စိပြုပြု ပါးစပ်ပြုပြု လျှာတစ်လစ်နဲ့
တကယ့်ကြောက်စရာ။

“ကဲ-ပြောစမ်း၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် လုပ်ထားတာလဲ” မေးရာ -

“ဒီကောင်မက လူဝါးဝတယ်၊ အပျိုဖြစ်ပေမယ့် ပြောတာဆိုတာ ကြမ်းတမ်းတယ်၊ ယုတ်မာတယ်၊ သူတူမကို စကားလိုက်ပြောတာနဲ့ လူကို နှစ်ပြားမတန်အောင် ပြောတယ်၊ သားကိုလည်း တွေ့တိုင်း စောင်းမြောင်း ပြောတယ်၊ လူပျိုလေးကို အရှက်ခွဲတယ်၊ ကျုပ်ကိုလည်း ဆဲဆိုသွားတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီကောင်မကိုအရှက်ကွဲအောင် လုပ်ထားတာ၊ ဘုန်းကြီးနဲ့ တွေ့လို့ပေါ့၊ ဟိုဆရာလိုကောင်နဲ့ကတော့ ပျင်းသေးတယ်၊ ဒီကောင်မကို ရူးအောင် လုပ်တာ၊ ဘဝဆုံးအောင် လုပ်တာ၊ ခုတော့ ဆရာတော်ကို ကြောက်ပါပြီ ဘုရား”

ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြသည်။

ဆရာတော်မူလည်း -

“ကဲ- နောက်ကျ သူ့ကိုလည်း ဘုန်းကြီး ဆုံးမမယ်၊ ခုတော့ ဒကာမကြီးက လုပ်ထားတာတွေ ပြန်နုတ်သွား၊ ဘာမှ မကျန်စေရဘူးနော်၊ ဘုန်းကြီးမေတ္တာနဲ့ အလှူခံတာပါ၊ အခုဘဝရော နောင်သံသရာမှာပါ ကောင်းကျိုးမပေးမယ့် ဒီအလုပ်တွေ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဘဝတစ်ခုအတွက် သံသရာတစ်ခုလုံး ပေးဆပ်ရမှာ၊ ရခဲလှတဲ့ လူ့ဘဝလေးမှာ အချိန်မီပါသေးတယ်၊ ဒီပညာတွေကို လျှပါ၊ မကောင်းမှုတွေကို နောင်ဘဝအထိ သံသရာအထိ မပါအောင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ အလုပ်တွေလုပ်ပါ၊ အချိန် မီပါသေးတယ်။

သာဓု သာဓု သာဓု ဒကာမကြီး ကောင်းမြတ်သော စိတ်ထားပွေး၍ ကောင်းကျိုးများ ထမ်းဆောင်၍ ဘဝ

ကောင်းကို အချိန်ရှိခိုက် ကြိုးစားပါလို့ ဘုန်းကြီး ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

“တပည့်တော်မ နောင်တ ရပါပြီ ဘုရား၊ ဒေါသကြောင့် လုပ်မိသွားတာပါ ဘုရား၊ တပည့်တော် ဒီပညာတွေကို ‘စွန့်ပါပြီ’ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားအား လှူပါတယ်ဘုရား၊ နောက်တစ်ခုရှိပါသေးတယ် ဘုရား၊ မမြင့်ရဲ့ တိုက်အောက်မှာ အင်း သုံးချပ် မြှုပ်ထားပါတယ် ဘုရား၊ အဲဒါ ဖယ်လိုက်ပြီး ချောင်းထဲမျှောလိုက်ရင် ရပါပြီ ဘုရား၊ တပည့်တော်ကို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဘယ်အရပ်ကလဲ မမေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားကိုလည်း ဦးတင်ပါတယ် ဘုရား”

ဆရာတော်အား ဦးချပြီး ဒေါ်မြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး လဲကျသွားတော့သည်။

ဘေးမှ တူမ မြမြ၊ လူလှတို့မှ အဒေါ်ကို ဝိုင်းထူပေးကြသည်။ မမြင့်အားလုံးကို ကြောင်၍ကြည့်နေသည်။ ဆရာတော်ကို မြင်၍ ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။ ဆရာတော် ကမ်းပေးသော ရေမန်းကို သောက်လိုက်သည်။

ဆရာတော် တူးခိုင်း၍ အင်းချပ်တူးသော ကိုသိန်း အင်းချပ် (၃)ချပ် ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထုပ်၍ထားသည်ကို ဆရာတော်ကြီးအား ပေးလိုက်သည်။

ဆရာတော်ကြီးမှ -

“ကဲ- ဒကာကြီး ဦးရွှေ၊ ဘုန်းကြီး တာဝန်တော့ ကျေပြီနော်၊ ခုကိစ္စက သံဝေဂရစရာ၊ သင်ခန်းစာရစရာတွေပဲ ဒေါသကို ထိန်းရမယ်လေ၊ ဒေါသ ရှေ့ထားရင် မှားတတ်တယ်၊ ဒေါသနဲ့ သေ ငရဲပြည်ပဲ။

သတိထားရမှာက ဒကာမကြီး ဒေါ်မြင့်ပဲ၊ အပြောအဆို ဆင်ခြင်ပါ။

မိန်းကလေးဆိုတော့ ချိုချိုသာသာ ပြောပါ၊ ခုကိစ္စကို သင်ခန်းစာ ယူပါ၊ တစ်ဖက်သား မခံနိုင်တဲ့ အပြောအဆို အပြုအမူကို ဆင်ခြင်ပါ၊ နိုင်တိုင်း မတရား မပြောပါနဲ့ ဟုတ်ပြီလား။

ကိုယ်ကတော့ ပြောပြီး ပြီးသွားတယ်၊ မခံနိုင်တဲ့သူက အငြိုးအတေးနဲ့ လုပ်တော့ လက်တွေ့ ခံရပြီ၊ အဲဒီတော့ အားလုံးကို ဘုန်းကြီးပြောမယ်။

ဒီအကြောင်းကို ဒီနေ့ ဒီအချိန် ကစပြီး မေးလိုက်ပါ၊ ဟိုလူထင် ဒီလူထင်ပြီး ကလေးစားမချေကြနဲ့၊ အကုသိုလ်အလုပ်ကို ရှောင်ကြပါ၊ ကုသိုလ်ရမယ့် အလုပ်တွေကိုသာ လုပ်ကြပါ။

ကဲ- မောင်သိန်း အိမ်တွင်း အိမ်ပြင်ရော ခြံထဲရော ရေမန်း လိုက်ဖျန်းလိုက်၊ အားလုံး ရှင်းသွားပြီ၊ ကောင်းသွားပြီ၊ ကဲ - ဘုန်းကြီးလည်း ပြန်ကြမယ် ဒကာတို့”

ဆရာတော်ကြီးအား အားလုံး ဝတ်ဖြည့်၍ ကမ်းနားဆိပ်သို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်လိုက်ကြသည်။

ဆရာတော်ကြီး စီးသည့် သမ္ဗန်သည် ရေတက်နှင့် ဝင်းသီရိကျောင်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့နှင့် သွားနေပေတော့သည်။

(မှတ်ချက် - တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အမည်ပြောင်း၍ ရေးသားပါသည်။)

သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ

နယ်ချဲ့တို့ဖိနှိပ်တုန်ခါးရသော မြန်မာ့အာဏာနုညများ

မှတ်တော်တည်ကြွကုန်လော့

အလောင်းမင်းတရား အောင်လေယျတုံဟေ့

ထွန်းလင်းသူ

အောင်လေယျတုံဟေ့
၁၈၈၈

(ယခင်လမှ အဆက်)

အကယ်စင်စစ် ဆိုရပါမူ ယူ သရေခေတ္တရာမှ အစ ပြု၍ ကုန်းဘောင်ခေတ်တိုင် ကာလတစ်လျှောက်လုံးကို 'သူရဲကောင်းခေတ်ကြီး' ဟူ၍ မြန်မာ့သမိုင်းကို လေ့လာသူ သုတေသီ ဟူသမျှတို့ ဆိုကြပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ မြန်မာတို့၏ ရဲစွမ်းသတ္တိသည် 'ဒင်းနိုင်ငံသား သံမုန့်စားမှ ငါးစားတုံးမည်' ဟူသော မကြောက် မရွံ့ နောက်မတွန့်သည့် ရဲရဲတောက် ရဲစွမ်းသတ္တိမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုရဲစွမ်းသတ္တိကို အမြဲတေ ပြဒါးရှင်လုံးပမာ ရင်တွင်း နှလုံး သားမှာ မြှုပ်နှံ၍ တိုင်းပြည်ဘောင်ကို တည်ထောင်ခဲ့ကြသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယူ သရေခေတ္တရာ၊ ပုဂံ၊ ပင်းယ၊ အင်းဝ၊ တောင်ငူ၊ ညောင်ရမ်း၊ ကုန်းဘောင် စသည့် ရှည်လျားလှသော သမိုင်းခရီးစဉ်ကြီးကို မြန်မာတို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြရာတွင် စိန်ကတ္တိပါခင်းသော 'လမ်းသာသာခရီးဝယ်' မဟုတ်ပါလေ့။ တိုက်ပွဲပေါင်း ထောင်သောင်းကုဋေကုဋာတို့ဖြင့် ပြည်ကမ္ဘာကို တည်ကြရာဝယ် နွေကန္တာခရီးလမ်း ကြမ်းချင်တိုင်း ကြမ်းခဲ့ရ လေသည်။

စကားပမာ ဆိုရချေသော် မီးကျိုးခဲ့ဖြင့် အထပ်ထပ် ဖုတ်၍ တူဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အထူအတောင့်ရသော သံခဲ သံထည်သည် အရည်အသွေးကောင်းသော ဓားတစ်လက် ဖြစ်ရလေသကဲ့သို့ စစ်ပွဲတို့နှင့် အဖန်ဖန် ယှဉ်ပါးအပ်သော မြန်မာတို့သည်လည်း နှလုံးရည်စွမ်းရည်၊ လက်ရုံးရည်စွမ်းရည် အတည်တည်ဖြင့် ခံ့ထည်ဝင့်ကြွားသော သူရဲကောင်းလူသား များ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ထို မြန်မာ့သူရဲကောင်း လူသားများသည် မြေရှင် ပဒေသရာဇ်စနစ်တွင် အခြေတည်သော ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ် နိုင်ငံရေးအဆောက်အအုံကြီးအတွင်း၌ ပေါက်ဖွား ရှင်သန်လာခဲ့ကြရသည်။ ထို ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ် နိုင်ငံ ရေး အဆောက်အအုံကြီးသည် ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် တန်ခိုးရောင်ဝါ ထိန်ထိန်သာလျက် အထွတ်အထိပ်တိုင် ရောက်ခဲ့ပါသည်။

မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ နိယာမအစဉ်အလာအရ ထီးပြိုင် နန်းပြိုင် ခေတ်ပြိုင် စစ်အုပ်စုများ ပေါ်ပေါက်လာရ သည်မှာလည်း ခေတ်စနစ်၏ တောင်းဆိုမှုဟူ၍ပင် ဆိုရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုကြပါစို့၊ ပုဂံနိုင်ငံတော် ပျက်သုဉ်းပြီးနောက် ပင်းယခေတ်တွင် ထီးပြိုင်အဖြစ် (ခေတ်ပြိုင်အဖြစ်) စစ်ကိုင်း ဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အင်းဝခေတ်၏ ထီးပြိုင် နန်းပြိုင် သည် ဟံသာဝတီ ဖြစ်လာသည်။

ထိုသို့ ထီးပြိုင်၊ နန်းပြိုင်၊ ခေတ်ပြိုင် ဖြစ်လာခြင်းသည် 'စင်ပြိုင်' ဖြစ်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ စင်ပြိုင် ဟူသည်

'ပြိုင်ဘက်'ပင် ဖြစ်သည်။ ပြိုင်ဘက် ဆိုကတည်းက အနိုင်၊ အရှုံး အဆုံးအဖြတ်ကို မွတ်သိပ်စွာ ရယူလိုကြမည်မှာ သဘာဝပင် ဖြစ်ပါသည်။ ချန်ပီယံ ရွှေခါးပတ် ဆိုသည်က လည်း နှစ်ယောက်ပတ်ချင်၍ မရ၊ ခွင့်မပြု၊ ရွှေခါးပတ် ပိုင် ရှင်သည် တစ်ဦးတည်းသော အနိုင်ရ ဗိုလ်စွဲသူသာ ဖြစ်ရပေ မည်။ ပြိုင်ဘက်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမှတ်ဖြင့် အနိုင် ယူမည်လော၊ အလံထိုး၍ အနိုင်ယူမည်လော၊ ဒိုင်ပွဲရပ်ဖြင့် အနိုင်ယူမည်လော၊ အငြင်းပွားဖွယ် ရှုပ်ထွေးသော ဆုံးဖြတ် ချက်များဖြင့် အနိုင်ယူမည်လော၊ တစ်နည်းနည်းဖြင့် အနိုင်ယူ ဗိုလ်စွဲမှသာ ရွှေခါးပတ်ချန်ပီယံ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အကယ်စင်စစ် မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ်တွင် ဖြစ်ပွား ခဲ့သော စစ်ပွဲများသည် ဥပမာအားဖြင့် ပြောရပါမူ ချန်ပီယံ ရွှေခါးပတ်လွှဲများဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်တွေ့ရှိရမည် ဖြစ်ပါ သည်။ ထို ချန်ပီယံ ရွှေခါးပတ်ကား 'အာဏာ'တည်းဟူသော စိန်တုံး စိန်ခဲကြီးဖြင့် မွမ်းမံထားသည့် ရွှေခါးပတ်ကြီးပေတည်း။

'အာဏာ' ဟူသည်မှာလည်း ပဒေသရာဇ်အာဏာ၊ ဧကရာဇ်အာဏာ၊ ဒီပရာဇ်အာဏာ၊ မဟာစက္ကရာဇ်အာဏာ ဟူ၍ လေးမျိုး ရှိသည်။ တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့် တန်ခိုး အာဏာ အစွမ်းထက်သည်။

ပဒေသရာဇ် ဆိုသည်မှာ နယ်မြေတစ်စိတ်တစ်ဒေသ ကို အစိုးရသောမင်း ဖြစ်သည်။ ဧကရာဇ် ဆိုသည်မှာ တစ်ကျွန်းလုံးကို အစိုးရသောမင်း ဖြစ်သည်။ ဒီပရာဇ် ဆို သည်မှာ လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသောမင်း ဖြစ်သည်။ မဟာ စက္ကရာဇ် ဆိုသည်မှာ လေးကျွန်းလုံးနှင့်တကွ နတ်ပြည်တိုင် အောင် အစိုးရသောမင်း ဖြစ်သည်။ စကြာဝတေးမင်း (စက် ကျာဝဒေမင်း) ဟုလည်း ခေါ်သည်။ မြန်မာတို့က စကြာဝတေး မင်းကို 'စကြာမင်း' ဟူ၍ ခေါ်ကြလေသည်။

လေးကျွန်း ဆိုသည်မှာ အရှေ့ကျွန်း၊ အနောက်ကျွန်း၊ မြောက်ကျွန်း၊ တောင်ကျွန်း ဟူသော ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းကို ခေါ်သည်။ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းတွင် ကျွန်းငယ်ပေါင်း ငါးရာ ရှိသည်။ အရှေ့ကျွန်းနှင့် အနောက်ကျွန်းသည် ယူဇနာ ခုနစ် ထောင်စီ ကျယ်ဝန်းသည်။ မြောက်ကျွန်းသည် ယူဇနာ ရှစ် ထောင် ကျယ်သည်။ တောင်ကျွန်းသည် ယူဇနာ တစ်သောင်း ရှိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ တည်ရှိသောကျွန်းသည် တောင်ကျွန်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကျွန်းကြီးလေးကျွန်းကို ပိုင်စိုးအုပ်ချုပ်တော် မူသော ဘုရင်ကြီးကို 'ဒီပရာဇ်' ဟုခေါ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ပဒေသရာဇ်သည် ပဒေသရာဇ်မျှလောက် ဖြင့် မရောင့်ရဲ မတင်းတိမ်သောအခါ ဧကရာဇ်ဖြစ်ချင်လာ သည်။ ဒီပရာဇ်သည် ဒီပရာဇ်အာဏာလောက်ဖြင့် အတော မသတ်နိုင်သောအခါ မဟာစက္ကရာဇ် ဖြစ်ချင်လာသည်။ ဤသဘောတို့သည် မြေရှင်ပဒေသရာဇ်ခေတ်၏ လူသားတို့ အတွက် 'ဆာလောင်မှု'ပေတည်း။

ထိုသို့ ဆာလောင်ရသလော ဟူ၍ အပြစ်တင်ခြင်းငှာ မထိုက်ဟု ဆိုရချေသော် လူအတော်များများက ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်ပေလိမ့်မည်။ ကြိုက်ချင်သည် ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်ချင် သည်ဖြစ်စေ ထိုသို့ 'ဆာလောင်' ခဲ့ကြသည်မှာ ကမ္ဘာ့အရေး တော်ပုံများမှာကြည့်ကြည့်၊ မြန်မာ့အရေးတော်ပုံများမှာပဲ ကြည့်ကြည့် ကြည့်လေရာရာ လက်ညှိုးထိုး မလွှဲစတမ်း အံ့မခန်း တွေ့နေရသည်ကို မည်သူ ငြင်းနိုင်ပါမည်နည်း။ ထိုကိစ္စသည် 'ကမ္ဘာနိယာမ'ဖြစ်သည် ဟူ၍သာ ဤနေရာ၌ တစ်ထုံးမှတ်စေချင်ပါသည်။

ဤနေရာ၌ အံ့ဩဖို့ ကောင်းပုံ တစ်ရပ်ကို ပြောရဦး မည်။ အခြားမဟုတ်၊ ကမ္ဘာမှာရော မြန်မာမှာပါ ပဒေသရာဇ် အချင်းချင်း၊ ဧကရာဇ်အချင်းချင်း စစ်ခင်းလိုက်ကြသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ကောင် ခတ်သည့်ကြားမှ မြေစာပင်သာမက မြေဆီ လွှာတို့ပင် အဆစ်ပါကုန်သည့်တိုင် မည်သူမျှ ဒီပရာဇ် မဟာ စက္ကရာဇ် ဖြစ်မလာခြင်းပေတည်း။

(စကားချပ် ။ ။ တချို့က ယနေ့ ကမ္ဘာကြီးတွင် အမေရိကန်သမ္မတကို စကြာဝတေးမင်း ဟူ၍ ပြောသံ ဆိုသံ လေးများ ကြားနေရပါသည်။ မဟုတ်ပါ။ မဟုတ်ရေးချ မဟုတ်ပါ။ စကြာဝတေးမင်းရှင်းတမ်း ဟူ၍ နောင်အလျဉ်းသင့် သောအခါ အကျယ်တဝင့် ရေးပြပါဦးမည်။)

မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ် လမ်းစဉ်ကြီးအတိုင်း ဦးလည် မသုန် ချီတက်လာရသော ပဒေသရာဇ်ခေတ်၊ ဧကရာဇ်ခေတ် တစ်လျှောက်လုံး စစ်ညောင်းကြာရှည် ကမ္ဘာတည်မတတ် စစ်ပွဲကြီးတွေ ဖြစ်လိုက်ကြသည်မှာ မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး သီတာ ရေမြေဆုံးစေတော့ ဟူ၍ ပြောရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် စကားမစပ် 'ဆီမွန်ဘိုလီဗာ' ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးအကြောင်း ပြောပြချင်သည်။ သူသည် ဂျော့ဝါရှင်တန်၊ တောမတ်ဂျက်ဖာဆင်၊ လင်ကွန်း တို့ထက် သတ္တိကောင်းသူ၊ ထက်မြက်ကြီးမြတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျော့ဝါရှင်တန်၊ တောမတ်ဂျက်ဖာဆင်၊ လင်ကွန်း တို့ကို လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းစောင်းမကျန် သိကြသော်လည်း 'ဆီမွန်ဘိုလီဗာ' ကို သိဖို့ နေနေသာသာ သူ့နာမည်ကိုပင် နှုတ်မုန်ကန်ကန် အသံမထွက်တတ်ကြ၊ အသံထစ် အငေါ့ ခေါ် ဖြစ်တတ်ကြသည်။ သူသည် တောင်အာဖရိကတိုက် ငါးနိုင်ငံကို ဦးဆောင်ပြီး စပိန်ကိုလိုနီလက်အောက်မှ လွတ် ခြောက်ဖို့ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲပေါင်း များစွာကို ကျားကုတ် ထားခဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယင်းနိုင်ငံတို့ကို သမ္မတ နိုင်ငံအဖြစ် ထူထောင်ပေးခဲ့ပြီး ယင်းနိုင်ငံအသီးသီး၏ ဖွဲ့စည်း ချုပ်ချုပ် အခြေခံဥပဒေကို ရေးဆွဲပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သန်းပေါင်းများစွာသော တောင်အာဖရိက (လက်တင်အမေ ရိက) တိုက်သားတို့သည် သူ့ကို နတ်ဘုရားတစ်ပါးနယ် ခေါ်ကြည် ကိုးကွယ်ကြသည်။ သူ့ဘဝ၊ သူ့အကြောင်းကို

ဆောင်းတွင်း မီးပုံနံဘေး ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကာ လွမ်းမောရိဝေစွာ ယနေ့ထက်တိုင် ပြောမဆုံးကြသေး။

ထားတော့။ အဓိက ပြောပြချင်သည်မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပြောကြားခဲ့သော စကား ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လူငယ် ဘဝ၌ ရောမတောင်တန်းတစ်နေရာတွင် ဝင်လှဝင်ခင် နေဝန်း ကြီးကို ဦးညွှတ်ကာ ဤသို့ ဥဒါန်းကျူးရင့်ခဲ့လေသည်။

'ကျွန်ုပ်သည် အာဓိ၊ အဖနှင့် ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည် ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တိုင်းပြည်နှင့် ကျွန်ုပ်လူမျိုးကို တိုင်တည် ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ချည်နှောင်ထားသည့် စပိန်တို့၏ လက်ထိတ်၊ သံခြေချင်းတို့ကို ချိုးဖြတ်ရုန်းထွက်ပါအံ့။ ကျွန်ုပ်၏ လက်၊ ခြေနှင့် ဝိညာဉ် အသက်တို့သည် လက်ပန်းကျခြင်း၊ ခြေကုန်ခြင်း၊ မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း အခါခပ်သိမ်း မဖြစ်စေသတည်း'

ဆီမွန်ဘိုလီဗာသည် ကမ္ဘာကြေသော်လည်း ဥဒါန်း မကျေသည့် ထိုသန္နိဋ္ဌာန်ဖြင့် ခူးမထောက် လက်မမြှောက် စတမ်း တိုက်ပွဲအလီလီ အောင်ပွဲချီကာ လက်တင်အမေရိက ကို စပိန်စစ်သံဖိနပ်အောက်မှ လွတ်မြောက်စေခဲ့သည်။ လွတ်မြောက်စေခဲ့ပြီ။ သို့သော် လက်တင်အမေရိကတွင် တိုက်ပွဲခေါ်သံများ ဟိန်းဟိန်းညံ့နေဆဲ၊ ယနေ့ထက်တိုင် လက်တင်အမေရိကသည် ဖိနှိပ်မှု အမျိုးမျိုးကြားမှ ရုန်းထနေ ရဆဲ။

ဆိုလိုသည်မှာ မြန်မာ့မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ် လွှမ်းမိုး မှုအောက်တွင် ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်တို့၏ တိုက်ပွဲပေါင်း များစွာသည်လည်း ပြီးဆုံးသွားလိုက်၊ ပြန်လည် ဆင်နွှဲ လိုက်ဖြင့် စစ်ယန္တရားကြီး ချာချာလည်ခဲ့ရသည်မှာ ကမ္ဘာ့ အစဉ်အလာ ဟူ၍သာ ပြောရလို ဖြစ်ပေသည်။ ယခု အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျ ဆင်နွှဲနေရသော စစ်ပွဲသည် ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်တို့ အာဏာ ရွှေ့ခါးပတ် လုပ်ကြားတွင် ထူးထူးခြားခြား ပေါ်ထွက်လာရသော စစ်ပွဲဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ဖြစ်စဉ်များအရ စစ်ပွဲများ ဆင်နွှဲကြရာတွင် ပဒေသရာဇ် အချင်းချင်း၊ ဧကရာဇ် အချင်းချင်း ခင်းကျင်းတိုက်ခိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ဦးအောင်ဇေယျသည် ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်မင်းမှ ဖွားမြင် လာသော ဘုရင့်သားတော် မဟုတ်၊ ခမည်းတော် သီရိမဟာ ဓမ္မရာဇာဘွဲ့ခံ မုဆိုးဘိုမြို့စား မင်းညှိစံနှင့် မယ်တော် မဟာဒေဝီ စောညိမ်းဦးတို့မှ မြန်မာနှစ် ၁၀၇၆ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၁ ရက်၊ သောကြာနေ့ (ခရစ်နှစ် ၁၇၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၃ ရက်) တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သော မြို့စား၏ သားတော်ဖြစ်သည်။

(မှတ်ချက် ။ ။ ဤဖော်ပြချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူကွဲ များရှိပါသည်။ စောညိမ်းဦးသည် စောငြိမ်းဦး ဟူ၍ လည်း

ကောင်း၊ မုဆိုးဘိုမြို့စားသည် မုဆိုးဘိုရွာသူကြီး ဟူ၍ လည်း
ကောင်း။ မုဆိုးဘိုသည် မုတ်ဆိုးဝို၊ မုဆိုးဝို၊ မုဆိုးဝိုခြံ ဟူ၍
လည်းကောင်း မူကွဲများစွာ တွေ့ရှိရပါသည်။ ဤကိစ္စသည်
ရာဇဝင်၊ မဟာဝင် စသည့် 'ဝင်ကိုးဝင်' တွင် ပေါ်ပေါက်တတ်
စမြဲ ပြသနာဖြစ်ပါသည်။ သူခိုး ငတ်ကပြား တကယ် ရှိ
မရှိ စသည့် ကိစ္စရပ်မျိုးသည် သမိုင်းခြေရာနောက် ကောက်
ကောက်ပါအောင် လိုက်သူများအဖို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပေါ်ပေါက်
များ ဟူ၍သာ ယူဆရပါမည်။ ဤနေရာတွင် အဓိကပြောပြ
ချင်သော 'အနုစံသာရ'ပိုင်းကိုသာ ဦးတည်ရေးရှုရပါသော
ကြောင့် 'မူကွဲ'များအတွက် အလှူမလွဲမှားဘဲ သည်းခံဖတ်ရှု
တော်မူကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။)

မုဆိုးဘိုရွာကို ရန်သူတပ်များ လာရောက်ဝန်းရံသော
အခါ၌ ဦးအောင်ဇေယျသည် မုဆိုးဘိုမြို့စား (မုဆိုးဘိုရွာ
သူကြီး) သာ ဖြစ်ပါသည်။ လတ်တလော ဖြစ်ပေါ်လာသော
နိုင်ငံ၏အခြေအနေအရ မြန်မာတို့အတွက် အသင့်တော်ဆုံး
'မင်း'သည် ဦးအောင်ဇေယျသာဖြစ်ကြောင်း အားလုံး တညီ
တညွတ် ဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်သောကြောင့် ဦးအောင်ဇေယျ
သည် မြင်းရည်တက် ၆၈ ယောက် ဖွဲ့စည်းပြီးနောက် လူရည်
တူပေါင်း ၁၂၀ တို့ကိုလည်း ကိုယ်ရံတော် သက်တော်စောင့်
'ရွှေနန်းတော်' သေနတ်အဖွဲ့ အဖြစ်၊ လူ ၁၄၀ ကိုလည်း
'သွေးသောက်စုအဖွဲ့' အဖြစ် ဖွဲ့စည်းသည်။ ထို့အပြင် မုဆိုးဘို
ပတ်ဝန်းကျင် ရွာပေါင်း ၄၆ ရွာကိုလည်း ခေါင်းအကြီးတို့ဖြင့်
စုစည်းသိမ်းနဲ့သည်။ ဤသို့ အင်အားခိုင်ခံ့အောင် စနစ်တကျ
ဖွဲ့စည်းပြီးနောက် 'ဦးအောင်ဇေယျသည်' 'အလောင်းမင်း
တရားကြီး' ဟူသော ဘွဲ့ဟံဆိပ်နာမဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ခံယူ
တော်မူပြီး မင်းအဖြစ်ကို ရရှိတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤတို့သို့ မင်းရိုး မဟုတ်ဘဲ (မင်း၏ ညီတော်၊ သား
တော်တို့မှ ကိုက်ရိုက်မဟုတ်ဘဲ) ဖြစ်လာသော မင်းကို 'ငတပါး
မင်း' ဟု ခေါ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အလောင်းမင်းတရား
ဦးအောင်ဇေယျသည် 'ငတပါးမင်း' ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ ခေတ်တစ်ခေတ်၏ လိုအပ်ချက်အရ ဖြစ်ပေါ်
လာရသော 'ငတပါးမင်း' ဖြစ်ရပ်တို့သည် မြန်မာ့နိုင်ငံရေး
ဇာတ်ခုံပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်ရပ် တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် 'ငတပါးမင်း' သည် သီရိ
ခေတ္တရာပြည်ကြီးတွင် ပေါ်ထွန်းဖူးသည်။ မဟာသမ္ဘဝမင်း
သည် သီရိခေတ္တရာပြည်တွင် မင်းအဖြစ်ကို ရရှိပြီး အိမ်နိမ့်
၂၀၊ စည်းစိမ် ၆ နှစ်၊ သက်တော် ၂၆ နှစ်တွင် နတ်ရွာစံတော်
မူသောအခါ သက္ကရာဇ် ၆၆ ခုတွင် စူဠသမ္ဘဝ နန်းတက်သည်။
စူဠသမ္ဘဝ နတ်ရွာစံသော် သားတော် ဒုတ္တပေါင်မင်းကြီး နန်း
တက်တော်မူသည်။ ဒုတ္တပေါင်မင်းကြီး သက်တော် ၁၀၂ နှစ်
တွင် နတ်ရွာစံတော်မူသောအခါ သားတော် ဒုတ္တရန်၊ ဒုတ္တရန်
၏ သားတော် ရန်ပေါင်၊ ရန်ပေါင်မင်း၏ သားတော် ရန်မန်၊

ရန်မန်မင်း၏ သားတော် ရက္ခန္ဓာ၊ ရက္ခန္ဓာမင်း၏ သားတော်
ခန်းလောင်း၊ ခန်းလောင်းမင်း၏ သားတော် လက်ခိုက်၊ လက်
ခိုက်မင်း၏ သားတော် သီရိခန့်၊ သီရိခန့်၏ သားတော် သီရိရစ်
စသည်ဖြင့် သားတော်အစဉ်၊ မြေးတော်အဆက်၊ မြစ်တော်
အညွန့် ဆိုသကဲ့သို့ မင်းရိုးစဉ်ဆက် တစ်ခဲနက် မင်းပြုတော်
မူပြီးနောက် သာသနာတော်နှစ် ၄၃၃ ခုနှစ်တွင် တကောင်း
မင်းရိုး ကိုးဆက် ပြတ်တော်မူလေရာ 'ငတပါးမင်း' ဖြစ်တော်
မူသည်။ ထိုမင်းလက်ထက် ရတနာမိုး သုံးကြိမ်ရွာသည်။
(မှန်နန်းမဟာရာဇဝင်တော်ကြီးတွင် ရတနာမိုး ခုနစ်ကြိမ်
ရွာသည်ဟု ဆိုသည်။ မဏိရတနာပုံကျမ်းတွင် သုံးကြိမ် ဆို
ခြင်း ဖြစ်သည်။) ပညာရှိ သူတော် သူမြတ်တို့လည်း ပေါများ
သည်။ အိမ်နိမ့် ၁၅၊ စည်းစိမ် ၅၁၊ သက်တော် ၆၆ နှစ်တွင်
သည်။ အမန် ၁၅၊ စည်းစိမ် ၅၁၊ သက်တော် ၆၆ နှစ်တွင်
'ငတပါးမင်း' နတ်ရွာစံတော်မူသည်။

ထို 'ငတပါးမင်း' ၏ လက်ထက်တော်တွင် မင်းနှင့်
တကွ ပညာရှိ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရတနာသုံးပါး၌
မပြတ်ဆည်းကပ်၍ သီလနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ မင်းကျင့်
တရား ဆယ်ပါး၊ မင်းတို့ သင်္ကြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်း လေးပါးနှင့်
ပြည့်စုံတော်မူ၏။

မင်းတို့ သင်္ကြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်း လေးပါး ဆိုသည်မှာ
ဤသို့ ဖြစ်သည်။

- ၁။ သဿမေမ - လယ်မှထွက်သော အသီးအနှံများ
ကို ဆယ်ဖို့ တစ်ဖို့သာ အခွန်ခွဲခန့် ကောက်ယူခြင်း။
- ၂။ ပုရိသာမေမ - စစ်သည်အမှုထမ်းတို့အား မျိုးရိက္ခာ၊
လစာပေးကမ်း ချီးမြှင့်ခြင်း။
- ၃။ ဝါစာပေယျ - သာယာချေငှာ ပြောဆိုခြင်း။
- ၄။ သမ္ပပါသ - ဆင်းရဲသားတို့အား အတိုးမယူဘဲ
အရင်းအနှီးကို သုံးနှစ်တိုင် ချေးငှားထုတ်ပေးခြင်း။
- မင်းတို့ သင်္ကြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်း လေးပါး ရှိသကဲ့သို့
လူတို့ သင်္ကြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်း လေးပါးလည်း ရှိသည်။ မင်းတို့
သင်္ကြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်း လေးပါးကို 'မင်းကျင့် လေးပါး' လူတို့
သင်္ကြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်း လေးပါးကို 'လူကျင့် လေးပါး' ဟု
ခေါ်သေးသည်။

လူတို့ သင်္ကြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်း လေးပါးမှာ ဤသို့
ဖြစ်သည်။

- ၁။ ဒါနံ - မေးကမ်းခြင်း။
- ၂။ ဝီယဝါစာ - ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုခြင်း။
- ၃။ အတ္ထစရိယာ - သူတစ်ပါးအကျိုးကို ရှာကြံကျင့်
ဆောင်ပေးခြင်း။
- ၄။ သမာနုတ္တကာ - ကိုယ်နှင့်အတူ ပြုတန်ဆည်ကို
ကိုယ်နှင့်အတူ ပြုခြင်း။

ဤသို့ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် ဖော်ပြပြီးသောအခါ
'ငတပါးမင်း'တို့ လက်ထက်တော်တွင် နိုင်ငံတော် ဝပြော

သာယာပြီး တိုင်းသူပြည်သား လူအများနှင့် သာသနာတော် ထမ်း ရဟန်း၊ သံဃာများ စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ရွှင်ပြုံးကြကြောင်း တင်ပြလိုပါသည်။

ဤမျှ အကျယ်အပြန့် ရေးလာပြီးသောအခါ ဤသို့ ရေးရခြင်းအကြောင်းရင်းကို သတိပြုမိလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ် 'ဦးလောကပြင်းထန် နှင်းသည်းသည်း' ခံစားရုံ ကြည်ဖြူစွာခံယူရင်း ချီတက်ခဲ့ကြ သော အလောင်း မင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျ၏ မြန်မာ့တပ်မတော်သားတို့ ရဲဝံ့စွန့်စားပုံကို ဆက်တိုက်ရေးချရန် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ရေး မချဘဲ ပဒေသရာဇ်တွေ၊ ဧကရာဇ်တွေ၊ ငတပါးတွေ ရေးလိုက် သောအခါ မျက်စိလည်ချင်စရာ ဖြစ်သွားမည်လား မပြော တတ်ပါ။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် မျက်စိလည်သွားမည့် အရေး မျှော်တွေးမိသောကြောင့် မျက်စိလည်ချင်စရာ ရေးဖြစ်သွား ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရှင်းပြပါရစေ၊ ဤစာကို ရေးနေရင်းမှာပင် အတွေး တစ်ရပ်က ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။ ပထမဆုံး သိပ်မထင် ရှား၊ ဝိုးတိုးဝါးတာ၊ နှင်းဖြူမြူလေး ဝေဝနေသလို၊ ခေါင်းထဲ ကလည်း ထွက်မသွား၊ တစ်စ တစ်စ သန္ဓေတည်ရာမှ ဖွံ့ထွား လာသည်။

ဦးအောင်ဇေယျသည် မည်သူလဲ။

ဦးအောင်ဇေယျ တိုက်ခိုက်နေသော စစ်ပွဲသည် မည် သည့် စစ်ပွဲလဲ။

ထိုမေးခွန်းနှစ်ရပ်က တရစပ် လွှဲဆော်နေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆက်တိုက် ရေးချရန် လက်တွန့်သွားသည်။ ဟုတ်သည်။ ထိုမေးခွန်းနှစ်ရပ်ကို ကျေလည်အောင် ဖြေဆို ပြီးမှ ဆက်ရေးရလျှင် ကောင်းမည်။

'ဦးအောင်ဇေယျသည် မည်သူလဲ' ကို အဖြေမသိလျှင် ဦးအောင်ဇေယျလည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲ.ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ် ပေပဲဟု ထင်နိုင်စရာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးအောင်ဇေယျ သည် ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲမဟုတ်ကြောင်း 'ငတပါးမင်း'အကြောင်း ကို အစဖော် အဖြေရှာကြည့်လိုက်သည်။

'ဦးအောင်ဇေယျ တိုက်ခိုက်နေသော စစ်ပွဲသည် မည် သည့် စစ်ပွဲလဲ' ကို အဖြေမသိလျှင် ဦးအောင်ဇေယျသည် ကျေးကျွဲစစ်ကို ဆင်နွှဲနေသော နယ်ချဲ့စစ်ဘီလူးပေလော တွေတော့ မယုန်းနိုင်စရာ ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးအောင်ဇေယျသည် ကျေးကျွဲစစ်ကို ဆင်နွှဲနေသော နယ်ချဲ့ စစ်ဘီလူး မဟုတ်ကြောင်း မြေရှင် သောရာဇ်စနစ် ပုံရိပ်ကို ရေးခြယ်ကာ အဖြေရှာကြည့်မိ သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ် ဆင်နွှဲနေသော စစ်၊ ဤနှစ်ချက် အဖြေထွက်လာသည်နှင့်ပင် ရင်ထဲမှာ တော်တော်လေး ဘဝင်

ကျသွားသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်မဟုတ်၊ အာဏာရှင် မဟုတ်၊ အာဏာရှူး မဟုတ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ဆင်နွှဲ နေသော စစ်သည် ကျေးကျွဲစစ် မဟုတ်၊ အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာအတွက် ခုခံစစ် ဖြစ်သည်။

ဟုတ်ပြီ၊ အဖြေထွက်လာသောအခါ ရင်ထဲမှာ ရှင်း သွားသည်။ တွန့်နေသောလက်သည် ဓာတ်အားတစ်မျိုး စီးဝင်လာသည့်နှယ် တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲတွင် စစ်စည်၊ စစ်မောင်းသံတို့ တိန်းတိန်းညှပ်သွားသည်။ စစ်ဆင်၊ စစ်မြင်းတို့၏ အော်သံ၊ ဟီသံတို့ ဘဝင်လျှံသွားသည်။ စိတ် မျက်စိထဲတွင် လေကစားရာ ကြားတလူလူဝေနေသော စစ် အောင်လံ၊ စစ်တံခွန်တို့ ပြူးပျံ့လှုပ်ရှားနေကြသည်။ စစ်ခရာ သံသည် နှင်းထုအပြင်ကို- ဖောက်ခွဲလျက် စကြဝဠာအနှံ့ မွေ့နှောက်ချောက်ချားလိုက်ချေသည်။

ညဉ့်နှစ်ချက်တီးကျော်အချိန်တွင် စတင်ချီတက်လာ သော အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျ၏ မြန်မာ့တပ် မတော်ကြီးသည် သုံးပွင့်ဆိုင် ခင်ဦးတပ်ကြီးနှင့် တရိရိပ် နီးကပ်လာပြီ။ မြင်း ၁၀၀၊ စစ်သည်သူရဲ ၃၀၀၀ ပါဝင်သော အလောင်းမင်းတရား၏ တပ်မတော်ကြီးသည် အရုဏ်ဦး မမြူးသေးခင်မှာပင် ခင်ဦးတပ်ခြေသို့ ရောက်သွားသည်။ တပ်ခြေသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တပ်ချရပ်နားခြင်း လုံးဝမပြုဘဲ တပ်ရင်းသို့ ဝက်ခေါင်းထိုး ပြေးဝင်ကြသည်။ တပ်ရင်းသို့ ကပ်မိသည်နှင့် အနောက်တောင်ထောင့်က ကပ်၍ တူးဖြတ်ဖောက်ထွင်း ဖြိုခွင်းဖိစီးကာ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ လုပ်ကြံကြသည်။

ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစား ညီညီညာညာ မဆုတ်မနစ် စည်းစည်းကြပ်ကြပ်ဖြင့် ကြက်ရဲခွပ်သကဲ့သို့ မကြောက်မရွံ့ နောက်မတွန့်စတမ်း အမှုတော်ထမ်းကြသည်။

ခင်ဦးစားလည်း မှောင်နှင့်ညှပ်ညှပ် နှင်းသည်းသည်း ကြားမှာ ဖြစ်သောကြောင့် တပ်ပြင်သို့ မထွက်ဝံ့ဘဲ တပ်တွင်း ကသာ ကွပ်ကဲစီမံနေရသည်။ ခင်ဦးစား၏ တပ်စီး၊ တပ်နင်း တို့သည်လည်း အနောက်တောင်ထောင့်မှသာ ရန်သူတို့ရှိ သည် ထင်မှတ်ပြီး ထိုတစ်နေရာတည်းကိုသာ တပ်အားလုံး ဖိ၍ ခုခံနေကြသည်။

ထိုအချိန်၌ အလောင်းမင်းတရားတပ်မှ မင်းလှစည်သူ တို့ တပ်ဖွဲ့သည် အနောက်ဘက်မှ လှည့်၍ မြောက်တံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် အိမ်ရာအဆောက်အအုံ မြင်မြင်သမျှ မီးတိုက်ကြ သည်။ ထိုအခါ တစ်တပ်လုံး မီးလောင်ရာ ခင်ဦးစားတပ်ကြီး ပေါက်၍ အလောင်းမင်းတရား၏ ရဲမက်တော်အားလုံး ခင်ဦးစားတပ်အတွင်း ချင်းနင်းဝင်ရောက်မိကြသည်။

ခင်ဦးစားလည်း စစ်ရေးစစ်ရာ နားလည်ကျွမ်းကျင် သိတတ်သူပီပီ မိဘ၊ သားမယား၊ ဆွေမျိုးစုံရာကို စုစည်း ခေါ်ယူလျက် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးလေသည်။ ခင်ဦးစား၏

စစ်သည်ရဲမက် အများအပြားပင် ကျဆုံးလေရာ ခင်ဦးစားနှင့် မွန်တို့၏ သုံးပွင့်ဆိုင် တပ်မဟာကြီးလည်း လုံးဝပျက်သုဉ်းခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ သို့ပန်းလူ ၇၀၀ ကျော်နှင့် မြင်းများ၊ သေနတ်များ အများအပြားပင် ဖမ်းဆီးသိမ်းယူလိုက်ခြင်းဖြင့် အလောင်းမင်းတရား၏ မြန်မာ့တပ်မတော်ကြီးသည် ကျူးကျော် ဖျက်ဆီးသူတို့၏ တပ်မဟာကြီး သုံးတပ်ကို အပြီးအပြတ် ချေမှုန်းအနိုင်ယူခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ငါးစိုင်းရွာမှာ မွန်ဗိုလ်မှူး ကုန္တပလကျော်သူနှင့် ဇင်လေးဗျူးတို့သည် အင်းဝပျက်စကပင် ဒလပန်းက မြင်း ၃၀၀၊ လူ ၅၀၀၀ နှင့် ခန့်ထားစွဲရပ်စေသည်။ ယခုလည်း မြောက်ဘက်တစ်ခွင်ကို သိမ်းရှုံး၍ လူ ၂၀၀၀၀ (နှစ်သောင်း) ကျော်နှင့် တပ်ကြီးတည်နေသည်။ ထိုသတင်းကို အလောင်းမင်းတရားကြီး ကြားသိတော်မူသောအခါ သဝဏ်လွှာနှင့် အတူ လူစေလွှတ်၍ သာသနာယာ ခေါ်တော်မူသည်။

ကုန္တပလကျော်သူက 'ငါတို့မှာ မြန်မာလူမျိုး မွန်သော်လည်း ဟံသာဝတီက လာရောက်သည့် အမှုထမ်း ဖြစ်သည်။ မွန်မင်းသစ္စာကို ခံပြီးဖြစ်၍ အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ သစ္စာကို မခံသာပြီ' ဟု လျှောက်လေသည်။

ထိုလျှောက်ထားချက် စကားကို အလောင်းမင်းတရားကြီး ကြားလေသော် ကိုယ်တော်တိုင် ချီတော်မူ၍ ကုန္တပလကျော်သူနှင့်တကွ လူသူအင်အားတို့ကို ချေမှုန်းသိမ်းပိုက်တော်မူမည်ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ထိုအခါ သားတော်၊ ညီတော်၊ ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးတို့က 'ယခု ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆိုင်ပြိုင်၍ တွေ့လေသမျှ မွန်တို့က သာသည်မရှိပါ။ ကုန္တပလကျော်သူတို့ လူစုလောက်ကို ကိုယ်တော်တိုင် ချီလောက်သည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အရေးသာဖြစ်ပါသည်' ဟု လျှောက်တင်ကြသည်။ ထိုသို့ လျှောက်တင်ကြသည်ကို အလောင်းမင်းတရားကြီးမှ ခွင့်ပြုတော်မူသည်။

ခွင့်ပြုတော်မူသည့် အမိန့်တော်မြတ်ကို ဦးထိပ်ရွက်ပန်ဆင်၍ သားတော် သခင်ကြီး၊ သခင်လတ်၊ ညီတော် သတိုးသန်သူတို့နှင့် ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးတို့သည် မြင်း ၂၀၀၊ လူ ၃၀၀၀ နှင့် ၁၁၁၄ ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၂ ရက်တွင် ချီတက်ကြလေရာ လပြည့်ကျော် ၁၄ ရက်တွင် ဇင်ရွာတပ်သို့ ရောက်သည်။

ဦးအောင်ဇေယျ၏တပ်မတော်သားတို့သည် ဆယ့်နှစ်ရက်သာသာ ခရီးပြင်းကို ချီတက်လာကြရသော်လည်း တပ်ချရပ်နားခြင်းမပြုဘဲ စစ်ဦးဘီလူး ဆိုသကဲ့သို့ တစ်ဟုန်တည်း အားသွန်တိုက်ခိုက်ကြရာ ကုန္တပလကျော်သူ၏ တပ်မဟာကြီးသည် ထုနှက်ရိုက်ခွဲခံရသော ရေအိုးကဲ့သို့ ကစဉ့်ကလျား ပျက်ပြားရလေသည်။

ကုန္တပလကျော်သူတပ် ပျက်သော် ဇင်လေးဦးတပ်သည် မရပ်မခံနိုင် ပျက်ပြန်တော့၏။ ကုန္တပလကျော်သူနှင့်

ဇင်လေးဦးတို့သည် မြင်းနှင့်လွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြရသည်။

ဦးအောင်ဇေယျ၏ သားတော်၊ ညီတော်၊ ဗိုလ်မှူး၊ တပ်မှူးတို့လည်း သို့ပန်း ယောက်ျား၊ မိန်းမ ၂၀၀၀ (နှစ်ထောင်)ကျော်နှင့် မြင်း၊ သေနတ်၊ အမြောက်၊ စိန်ပြောင်း၊ ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်များကို သိမ်းယူကာ အလောင်းမင်းတရားကြီးအား ဆက်သလေလျှင် အလောင်းမင်းတရားကြီးလည်း အားရကျေနပ်တော်မူ၍ သင့်ရာ သင့်ရာ ဆုတော်၊ လာဘ်တော်များကို အထိုက်အလျောက် ပေးအပ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းမြောက်တော်မူလေသည်။

ဤသို့ ကုန္တပလကျော်သူနှင့် ဇင်လေးဦးတို့ကို အောင်နိုင်ခြင်းသည် အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျအတွက် ကိုးကြိမ်မြောက် အောင်နိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤတိုက်ပွဲသည် စစ်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း အနိုင်၊ အရှုံး အဆုံးအဖြတ်ပွဲသာ ဟူ၍ သာမန်မထင်အပ်ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးအောင်ဇေယျ၏ တပ်အင်အားမှာ လူသုံးထောင်သာ ပါဝင်ပြီး ကုန္တပလကျော်သူနှင့် ဇင်လေးဦးတပ် နှစ်တပ်ပေါင်း အင်အားမှာ လူနှစ်သောင်းကျော်ရှိသည်။ ဤတွက်ချက်မှုမှာ လူအင်အား အရေအတွက်သာဖြစ်ပြီး ဆင်၊ မြင်း၊ လက်နက်ခဲယမ်း အရေအတွက် မပါဝင်ပေ။ ဆင်၊ မြင်း၊ လက်နက်ခဲယမ်း အရေအတွက် အင်အားမှာလည်း ကုန္တပလကျော်သူတို့ဘက်၌ များစွာသာလွန်သည်။

ဤသို့ အဘက်ဘက်တွင် မိမိထက် အင်အားသာလွန်နေသော ရန်သူတပ်ကို အပြတ်အသတ် ချေမှုန်းအောင်နိုင်ခြင်းသည် အလွန်တရာ ထူးခြားလှပါသည်။

မိမိထက် အင်အား ဆယ်ဆလောက် သာလွန်ပြီး ခံစစ်ပိုင်းကို လက်ဦးမှ အပိုင်အနိုင် ရယူထားသော ရန်သူတပ်မဟာကို မွန်မွန်ညက်ညက် ချေဖျက်နိုင်ခြင်းသည် အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျ၏ ဘုန်းကံအရှိန်အဝါကြောင့် ဖြစ်သလို တပ်ဗိုလ်၊ တပ်မှူး၊ စစ်သည်ရဲမက်တို့၏ ဇာတိမာန် သံမဏိစိတ်ဓာတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်မှာ အလွန်သေချာလှပေတော့သည်။

အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျ၏ ဘုန်းကံအရှိန်အဝါကို ဦးညွှတ်ရမည်ဖြစ်သလို တပ်ဗိုလ်၊ တပ်မှူး၊ စစ်သည်ရဲမက်တို့နှင့်တကွ အညကြ စစ်သူရဲအပေါင်းတို့ကို ရိုသေလေးမြတ်စွာ ဤနေရာမှ အလေးပြုလိုက်ရပါသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဘဝရှင်မင်းတရားတို့၏ ဘုန်းတော်ဘွဲ့များကို ပြောင်မြောက်လှပသော စကားတန်ဆာ စာအလင်္ကာတို့ဖြင့် ချီးမွမ်းမြှောက်စားနေရုံမျှဖြင့် မပြီးသေး။ အညကြသူရဲကောင်းတို့ကိုလည်း မမေ့မလျော့ အလေးအမြတ်ပြုကြရန် တာဝန်ရှိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဤနေရာတွင် အညကြနှင့် ပတ်သက်၍ လေ့လာ စူးစမ်းရန် လိုလာပါသည်။ 'အညကြ'သည် ပါဠိဝေါဟာရ ဖြစ်သည်။ အခြားအရပ်၌ ကြဉ်၍၊ ထား၍ ဟူသော အဓိပ္ပာယ် ရှိသည်။ 'အညကြ'နှင့် ဆင်တူယိုးမှား စကားလုံးတစ်လုံး ရှိသည်။ 'အညတရ' ဖြစ်သည်။ သူလည်း ပါဠိဝေါဟာရပင်။ တစ်ပါးသော၊ အမှတ်မရှိသော၊ အမျိုးအမည်အားဖြင့် မထင်ရှားသော၊ တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သော၊ ဂုဏ်သိန်သေးနု ညံ့ဖျင်းသူ စသည့် အဓိပ္ပာယ်များ ရှိသည်။

'အညကြ'နှင့် 'အညတရ'သည် မကြာခဏ မှားတတ်ကြသည်။ ရောထွေးတတ်ကြသည်။ သုံးစွဲသော အကွရာချင်းက ဆင်တူယိုးမှား၊ အသံထွက်ကျတော့ ဆင်တူယိုးမှား ဖြစ်သောကြောင့် မှားတတ်၊ ရောထွေးတတ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယနေ့ကာလတွင် ထိုဝေါဟာရ နှစ်မျိုးကို တွင်တွင် ကျယ်ကျယ် အသုံးပြုလာကြောင်း သတိထားမိသည်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ 'အညတရမှတ်တမ်း'၊ 'အညကြလှုပ်ရှားတက်ကြွသူများ'၊ 'အညကြသူရဲကောင်း ဗိမာန်' စသည်။

'အညတရ မှတ်တမ်း' ဆိုလျှင် 'အမျိုးအမည်အားဖြင့် မထင်ရှားသော မှတ်တမ်း'၊ 'ဂုဏ်သိန်သေးနုညံ့ဖျင်းသူ၏ မှတ်တမ်း' ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ထွက်ပေမည်။

'အညကြလှုပ်ရှားတက်ကြွသူများ'သည် 'အကြဉ်ခံထားရသော လှုပ်ရှားတက်ကြွသူများ' ဖြစ်ပြီး 'အညကြသူရဲကောင်းဗိမာန်' သည် 'အကြဉ်ခံထားရသော သူရဲကောင်းများ၏ ဗိမာန်' ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူရပေမည်။

မြန်မာ - အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်ထဲတွင် 'အညတရ' nonentity ကိုရှာကြည့်သောအခါ 'အညကြ၊ သာမညောင်ည' ဟု တွေ့ရပေရာ မျက်စိလည်သွားမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် 'မြတ်ဗုဒ္ဓပါဝစနအဘိဓာန်' ထဲ ကြည့်မိရာ 'အညတရ = အမျိုး၊ အမည်အားဖြင့် မထင်ရှားသောသူ။ a person of obscure origins ; a certain unknow person ဟု တွေ့ရသည်။ ဪ - အညကြနှင့် အညတရသည် အဘိဓာန်ကျမ်းပြုပညာရှင်ကြီးများပင် မျက်စိလည်ချင်စရာ ကောင်းပေတကား။

ထားတော့၊ ဤကိစ္စသည် ပညာရှင်ကြီးများ၏ ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်ပြောချင်သည်မှာ 'အညကြ' ဖြစ်ပါသည်။ အကြဉ်ခံရသောသူ၊ ဝိုင်းပယ်ခံရသောသူ၊ အမေ့ခံရသောသူ၊ ဆေးဖော်ကြောဖက် အလုပ်မခံရသောသူ၊ အဆက်အဆံပြုခြင်း မခံရသောသူ၊ အဖက်လုပ်ခြင်း မခံရသောသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင် ထိုကဲ့သို့ 'အညကြ' များစွာ ရှိသည်ဟု ဆိုသော် ကျွန်တော် လွန်လွန်းရာကျချေမည်လော။ ဟိုက်ဟိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဤစာကို - ရေးတော့မည်နံနက်ခင်းတွင် ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ၊ ဆရာ ကိုစေတ

တို့နှင့် လက်ဖက်ရည်ခိုင်းတွင် ဆုံကြရာ ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ ပြောပြသော 'အညကြအင်္ဂလိပ်စာဆရာမကြီး' တစ်ယောက်အကြောင်း ကြားသိရှိကုန်သောအခါ ရင်ထဲမှာ တော်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

ထိုဆရာမကြီးသည် အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီ ထင်ပါသည်။ ခေတ်အဆက်ဆက်တွင် အင်္ဂလိပ်စာပြဆရာမအဖြစ် တပည့်ပေါင်းများစွာ မွေးထုတ်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အချိန်တန်၍ အငြိမ်းစားယူပြီးသောအခါ ပညာပြည့်ဝ နှလုံးလှသူပီ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်လေသည်။ တပည့်အပေါင်းတို့သည်လည်း သူတို့ဆရာမကြီးကို သတိရသူလည်းရှိ၊ မေ့သူလည်း ရှိပေမည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဆရာမကြီးကို သတိရစရာက ပေါ်လာသည်။

ယခုအခါ သီတော်မူကြသည့်အတိုင်း အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ လောက်သာ အရေးလုပ်ခံခဲ့ရသော အင်္ဂလိပ်စာသည် ဟိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင်ဖြစ်လာသည်။ ဟိုတစ်နေ့ကပင် စာအုပ်ကြော်ငြာတစ်ခု ဖတ်လိုက်ရသည်။ 'သင် အင်္ဂလိပ်စာမတတ်လျှင် မဖြစ်တော့သည့် ခေတ်ကြီးတွင် ဤစာအုပ်ကို မဖြစ်မနေ ဖတ်ရမည်' တဲ့။ သောက်ကျိုးနည်း၊ သူလေသံက အသံအက်အက် ဆောင်းဘောက်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အသံတစ်သံလို ကွဲကွဲရှရှ ခံစားလိုက်ရသလိုပင်။

ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်တွင် ချိတ်ထားသော ကျူရှင်ကြော်ငြာတစ်ခုကလည်း ဤသို့ ကြွေးကြော်ထားသည်။ 'သင် ယနေ့ အင်္ဂလိပ်စာတတ်ဖို့ လိုပြီ၊ ဒါကြောင့် ဤသင်တန်းကို တက်ပါ' ဟူ၏။ ဒီကြော်ငြာက ဆွဲအားပြင်းလှတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေး တစ်စုံလိုပင်။ အင်္ဂလိပ်စာ ရွှံ့ပိုးထိုးနေသော ကျွန်တော်သည် ထိုသင်တန်းကို ယခုပင် ပြေးတက်လိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

ကြော်ငြာတို့ကို ဖတ်မိရင်း ပြုံးမိသည်။ ဟိုလူကြီး လက်ထက်တုန်းကသာ ဤလိုကြော်ငြာမျိုး ကြော်ငြာမိရင်တော့ မလွယ်ဘူးဟု တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို စောင်းမြောင်း လှောင်ပြောင်ရပါမလားရယ်လို့ အမျက်တော်ရှပြီး အခက်တော်လှမှာ သေချာသည်။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အင်္ဂလိပ်စာမှ အင်္ဂလိပ်စာ 'တစ်အီးတည်း အီး' နေသော ခေတ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာတတ်သူတို့ မျက်နှာပန်းပွင့်လှသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု ခက်နေသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြည်မြန်မာဝယ် 'အင်္ဂလိပ်စာ တကယ်တတ်သူတို့' ရှားပါးနေခြင်းပင်။ 'မြန်မာပြည်ဝယ် နာရီတွေကများဆိုသော နေရာတွင် 'မြန်မာပြည်ဝယ် အင်္ဂလိပ်စာ တကယ်တတ်သူက ရှား' ဟူ၍ စာမြှောင်ကပ်ရမလို။ ဒါကလည်း မဆန်းပါချေ။ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော် အင်္ဂလိပ်စာ မိုးခေါင်ရေရှားလာမှတော့ ယနေ့အခါ အင်္ဂလိပ်စာပန်းတွေ မဝေနိုင်သည်မှာ မှန်ကန်ခြင်းတစ်ရပ်ပါပေ။

www.burmeseclassic.com

ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်တို့၏ စာအုပ်အဟောင်းတန်းမှ မိတ်ဆွေများသည် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များကို တစ်ရာဖိုး နှစ်အုပ်၊ နောင် ဇီးကွက်စီးပွားရေးစနစ် (ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် မဟုတ်ပါ။ ဇီးကွက်ကဲ့သို့ မျက်လုံးပြူးလောက်အောင် ကုန် ဈေးနှုန်းတွေ တက်ကုန်သောကြောင့် ဇီးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဟု ခေါ်ပါသည်။) ဖြစ်လာတော့ တစ်ထောင်ဖိုး သုံးအုပ်၊ တစ်ခါတလေ (ဈေးရောင်းပါးသောအခါ၊ ဈေးဦးမပေါက်သေး သောအခါ) တစ်ထောင်ဖိုးဝယ်လျှင် နှစ်အုပ်လောက် လက် ဆောင်ပေးတတ်သည်။

ဒီနေ့မှာတော့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ဆိုလျှင် စမောလေးနှင့် ချိန်းတွေ့ရသလို ရင်တထိတ်ထိတ်၊ မထိတ်ခံနိုင်ရိုးလား။ အင်္ဂလိပ်စာအုပ် တစ်အုပ် ကောက်ကိုင်ပြီး ဈေးပေးလိုက် သည်နှင့် ရောင်းသူမျက်နှာက ချက်ချင်း တင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး ဈေးပြောသော လေသံက နာဂစ်မုန်တိုင်းထက်ပင် ပြင်းသေး သည်။ ငါးထောင်၊ တစ်သောင်း။ ဒီကြားထဲ 'ဆရာမို့ လျှော့ ပေးတာ၊ သုံးထောင်နဲ့ ယူသွား' ဆိုတာက ဈေးဦးမပေါက် သေးလို့ ဖြစ်မည်။

မြန်မာပြည်မှာ စာမူခ သိန်းချီ၊ သောင်းချီရသော စာရေးဆရာဆိုတာက လက်ရော၊ ခြေထောက်ရော ပေါင်း တာတောင်မှ တယ်မပြည့်ချင်။ ကျွန်တော်တို့လို စာရေးဆရာ (ယောင်ယောင်) ချော့များမှာတော့ သူတို့သမ္ဘာလောက် အသာလေး ကောက်ယူလာရသူများ ဖြစ်သည်။ ဈေးဆစ် လိုက်လို့ မျက်ထားတော်ညို အလိုမကျရင်ဖြင့် သနားငဲ့ညှာ စွာ ဖော်ပြပေးနေသော စာမူကလေးများပင် အောင်ဖေ ညောင်းသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်စာအုပ် တစ်အုပ် သုံးထောင်၊ ငါးထောင်၊ တစ်သောင်း ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော် တို့အတွက် ရင်တုန်ချင်စရာ ကောင်းလှသည်။

နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာပေလောက သည် ကမ္ဘာနှင့် ရင်ပေါင်တန်းပေတော့မည်။ မြန်မာပြည်တွင် မြန်မာတွေနှင့် ရင်ပေါင်တန်းရသည်ကို အားမရသောကြောင့် နိုင်ငံပေါင်းစုံနှင့် ရင်ပေါင်တန်းပေတော့မည်။ ထိုအခါ နိုင်ငံ တကာတွင် နိုင်ငံတကာစာပေဖြစ်နေသော အင်္ဂလိပ်စာ ရေးတတ်ရတော့မည်။

နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော် 'အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဥပဒေ နံကြား ဖို၊ မ ထောက်ပြီး' ကြီးပြင်းလာကြရသော တချို့ တချို့သော စာရေးသူများ ထိုင်ရမလို၊ ထရမလို ဖြစ်ကုန်သည်။ ရယ်ရ အချက်၊ ငိုရအခက် ဖြစ်ကုန်သည်။

ရယ်ချင်ရယ်၊ ငိုချင်ငို ခုမှတော့ အဖေလည်း မကယ် နိုင်၊ အမေလည်း မကယ်နိုင်တော့ပေ။ ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ တိုင်နှင့် ခေါင်းနှင့် ပြေးဆောင် ချင်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေးတန်းအောင် ငါးတန်းသို့ တက်မှ အင်္ဂလိပ်စာ ဆိုသဟာကြီးကို ပြုခနဲ ပြခနဲ နဖူးတွေ့

ဒူးတွေ့ မြင်ဖူးသည်။ အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီကို ဖုတ်ပူမီးတိုက် သင် ကြရသည်။ စီအေတီ ကက် ကြောင်ကို ထိုအခါမှ မြင်ဖူးသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာကျောင်းသားများသည် ခေသူ များမဟုတ်ကြ။ စီအေတီ ကက်ကို ခွစီးပြီး ခြောက်တန်း ရောက်သွားသည်။ ထိုနှစ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ရိုးအသစ် ပြောင်း၏။

ငါးတန်းမှာ ခွစီးလာသော ကြောင်ကို ကန်ထုတ်ပြီး ရောမ အင်္ဂလိပ်ဖတ်စာအုပ်ကြီး နှစ်အုပ် (BOOK ONE နှင့် BOOK TWO) ကို မျက်လုံးကလေးတွေ ပေကလတ် ပေ ကလတ်နှင့် မရဲတရဲ ကိုင်ကြရသည်။ စီအေတီ ကက် အခြေခံ ယိုင်နဲ့နဲ့ကလေးပေါ်မှာ မိုးပျံတိုက်ကြီး ဆောက်လိုက်သလို ခံစားရသည်။

ဆရာ၊ ဆရာမတွေက အားပေးပါသည်။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ မင်းတို့က အေ၊ ဘီ၊ စီပဲ ရွေးပေးရမှာတဲ့။ ဪ ဒီလိုလား၊ ဒါဆို မကြောက်၊ အေ၊ ဘီ၊ စီကိုတော့ ပိုင်ပြီး သား မဟုတ်လား၊ ထိုစဉ်က အကွရသချာ သင်သော ဆရာကြီး ဦးငွေသိန်း ပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းကို ယနေ့ တိုင် မမေ့၊ နောင်လည်း သေသည်တိုင် မေ့မည် မဟုတ်။

'အေးပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ အင်္ဂလိပ်စာကို အေ၊ ဘီ၊ စီ တော့ တတ်မှာပေါ့' တဲ့။ ဤသို့ဖြင့် အဟော်သုခံ အင်မတန် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလှစွာ ကျွန်တော်တို့ ဆယ်တန်း ရောက်လာသည်။ အဲဒီမှာ 'လေထန်ကုန်း' တွင် 'မျှော်တလင့် လင့်' နဲ့ တွေ့ရတော့သည်။ ဆရာ၊ ဆရာမတို့ခမျာ ကြိုးစား ပမ်းစား အပင်ပန်းခံပြီး သင်ပေးရှာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် တို့က အေ၊ ဘီ၊ စီ ဥပဒေသမားတွေ၊ စာတွေက အောက်စဖို့ တို့၊ ဟားဗတ်တို့မှာ သင်ရမယ့် စာတွေ။ ဆရာ၊ ဆရာမတို့ ရင်နှစ်ခြမ်း ငြန်းငြန်းကွဲအောင် သစ်ပေမယ့်လည်း ကျွန်တော် တို့ အီးအိုင်ကျူက လိုက်မမီ။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ ဆရာ၊ ဆရာမ တွေရော မြန်မာကျောင်းသားတွေပါ တော်ပါသည်။ အောက် စဖို့တို့၊ ဟားဗတ်တို့မှာ လေးနှစ်လောက် သင်အံ့ပို့ချတာ တောင် ခပ်ရေးရေး သဘောပေါက်သည့် 'လေထန်ကုန်း' တို့၊ 'မျှော်တလင့်လင့်' တို့ကို တစ်နှစ်တည်းဖြင့် နှစ်ချင်းပေါက် ဖြတ်ကျော်ပြီး တက္ကသိုလ် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပါပဂြိုဟ်(ဂြိုဟ်ဆိုး) အစီး အနင်းတွေက ဂြိုဟ်စား သက်ရောက် မကုန်သေး၊ အဓိပတိ လမ်းမှာ ကုံ့ကော်ပန်းတွေကောက်မယ်လို့ ကြံခါရိုသေး ကမ္ဘာ တည်အောင် ပိတ်သော 'ကျောင်းပိတ်ပွဲကြီး' တွေနှင့် စွတ် ဟယ် စွတ်ကယ် ကြုံရလေတော့သည်။ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးထက် မှာ ဥဩငှက်လည်း လွှမ်းတေးကို မသိနိုင်လေတော့။ တံတား ဖြူလည်း တံတားနီ ဖြစ်သွားပြီ။ မိုးဦးကျတွင် ပေါက်လာ တတ်သော မှိုပွင့်များပမာ မြန်မာပြည်အနှံ့ ကောလိပ်များ

တက္ကသိုလ်များ၊ ဒီဂရီများ ကမ္ဘာ့စံချိန်ချိုးပြီး ငါလည်း မင်းလောင်း ထီးဖြူဆောင်းကြပြီ။

ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလော၊ နွားကျောင်းသားလော မစောကြောနိုင်ကြကော။ သွားတက်ရမယ့် တက္ကသိုလ်တွေက လယ်စောင့်တံနှင့်အပြိုင် လယ်ကွင်းထဲမှာလေ။

ကျွန်တော်တို့ 'ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ပညာရေးဘဝ နွေကန္တာခရီးလမ်းကို ပြန်လည်မျှော်မှန်း တမ်းတမိသောအခါ ပဉ္စပါပီ ရကန်ထဲက စာသားတချို့ကို သတိရမိသည်။ ထိုစာသားမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

'ဖျာမမြစ်၊ သရိုဇ်မမြစ်၊ သင်ဖြူဖြင့် ဗလ္လာ၊ ခုတင်မှာ နတ္ထိ၊ ကွပ်ပျိုကွပ်ပျစ်၊ ဆစ်မျက်မပေါ်' တဲ့။

ရကန်အဓိပ္ပာယ်မှာ ထပ်ဖွင့်စရာ မလိုအောင် ရှင်းပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပညာသင်ဘဝသည် မိုးနှင့် လေနှင့် မှန်တိုင်းနှင့် ဆိုသကဲ့သို့ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှသည်။ 'ကိုဘီအေ အုပ်ပေါင်း ပေါင်းကာ တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ လမ်းကို လျှောက်' ခဲ့ရသည် မဟုတ်။

'ရာဇဝိရာဇ်ကတော်' ၏ 'သုံးထောင့်အိုင်' ထဲကလို့-

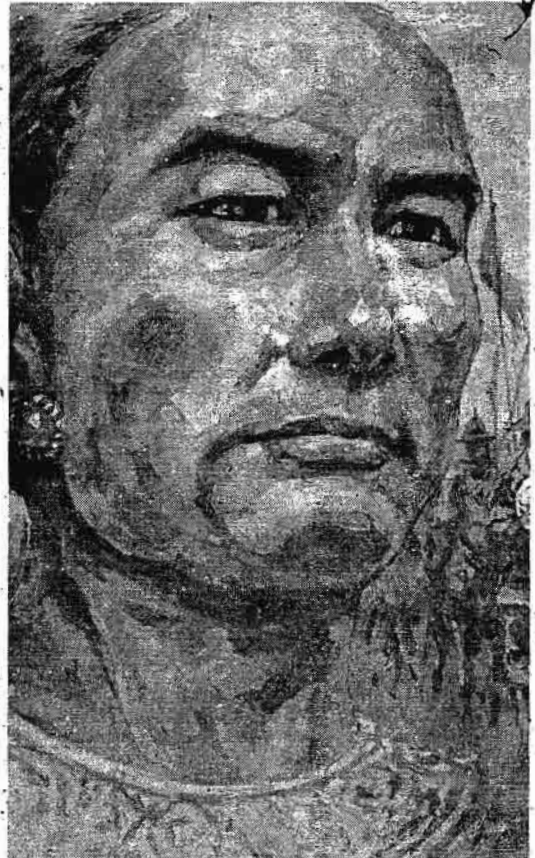
'ပဲခူးသို့ အဝင်၊ သန်လျင်သို့ အဆိုက်၊ ပျို့မောင်ရင် ခြင်ပုန်းကိုက်လို့၊ မြင်ထောင်မပါ၊ လေမလာ၊ မယ်သာဖျတ်ဖျတ်၊ တရုတ်ယပ်နှင့်၊ ဖျတ်ဖျတ်လူးအောင်၊ မရိုက်ပါရ မောင်ကလေး အောက်သို့စွန် ရွှေဂုဏ်ကျွန်း ဝေးလွန်းလှတော်'

ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။

တက္ကသိုလ်အသီးသီးမှ ခပ်တည်တည် ဘွဲ့တွေ ယူလာကြသော်လည်း လေထန်လည်း မကုန်းနိုင်တော့၊ မျှော်တလင့်လင့်လည်း မလင့်နိုင်တော့။ တချို့ ဗျည်း သုံးဆယ့်သုံးလုံးကို ပင် အကုန်အစင် အပေါက်အလမ်းတည့်အောင် မရေးတတ်ကြတော့။ ရသစာပေကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးနိုင်ဖို့မှာမူ 'အူ၍ မကြားအောင်' ဝေးကွာလှတော့သည်။

ထိုသို့ အင်္ဂလိပ်စာနှင့် နှစ်ပါးသွားခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ရမလို့၊ ထိုင်ရမလို့၊ ငိုရမလို့၊ ရယ်ရမလို့ ဖြစ်ကုန်ကြသည်မှာ ကြံတစ်ချောင်း တစ်ပြား ကံအကြောင်းတရား ဟူ၍သာ ဖြေရတော့မည်။

သို့သော် မြန်မာပုဂ္ဂိုလ်၊ သိတယ် မဟုတ်လား၊ စာပေကင်ပေတိုင်ကြီးကိုတောင် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံလုပ်ပြီး ကြမ်းခင်း အင်္ဂတေပြားတွေကို 'ထွေခင်းကစားခဲ့သူတွေပဲ၊ နိုင်ငံတကာလောက်ကတော့ ပျင်းတောင်ပျင်းသေးသည်။ အင်္ဂလိပ်စာမရေးတတ်တော့ ဘာအရေးလဲ၊ ရေးတတ်လို့ ရေးထားတဲ့ မြန်မာစာတွေ တစ်တပ်ကြီးရှိသည်။ ကိုင်း- အပ်ချလောင်း၊ မြန်မာစာတွေ အင်္ဂလိပ်စာဖြစ်စေ။ ထိုအခါ မြန်မာမှ အင်္ဂလိပ်သို့ ပြန်ဆိုပေးနိုင်သည့် အင်္ဂလိပ်စာကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်တို့ကို ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေရတော့သည်။

တွေ့တော့ တွေ့ပါသည်။ My name is Mg Ba ဆိုတော့ အလုပ်မဖြစ်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ဆိုင်းလင့်ဗုဒ္ဓ (Silent Buddha)ဆိုတော့ စိတ်ညစ်ရပြီ။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ကိုယ်တော်တိုင် သစ္စာတရားသိသော်လည်း သူတစ်ပါးကို ပြန်မဟောနိုင်ဘူး ဆိုသည်ကို 'အသံတိတ်နေသော ဗုဒ္ဓ' ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ Lesser Buddha, who attains enlightenment during times devoid of Buddha's teachings ဆိုသည်ကို မသိလျှင် ထားပါဦး၊ 'Pacceka Buddha' လောက် လုပ်နိုင်သော် မဆိုးလှ။ ခုတော့ 'ဆိုင်းလင့် ဗုဒ္ဓ' လုပ်ချလိုက်သောအခါ 'အိုး... မှိုင်ဂေါ့' ဖြစ်ကုန်သည်။

'ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်' ဟူသော မြန်မာစကားကို အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ထားသည်မှာ 'ကရားရေလွှတ် ရေစက်ကလေးများ ဖျန်းရင်း တတွတ်တွတ် စဲကားပြော၏' အဓိပ္ပာယ်မျိုး သက်ရောက်နေရာ မြန်မာ့လေသံနှင့် မအပ်မစပ် မဟပ်မိခွဲတီးခွဲကျတွေ ဖြစ်ကုန်သည်။

ဆရာမကြီး ဂေါ်ခင်မျိုးချစ်ကို လိုက်ရှာရမလိုလို၊ ဆရာကြီး ဦးတက်တိုးကိုပဲ ပြေးခေါ်ရမလိုလို၊ ကေတိဦးကျော်တင့်နောက်ပဲ ပြေးလိုက်ရမလိုလို ဖြစ်ကုန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကံဆိုးချင်တော့ ထိုဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတို့ကလည်း မြန်မာပြည်ကို သံယောဇဉ် ဖြတ်သွားကြပြီ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ကို မပြောချင်သော်လည်း ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ပြောရဦးမည်။ ထိုသို့ အင်္ဂလိပ်စာတစ်ခေတ်ဆန်းချိန်ဝယ် 'အေ၊ ဘီ၊ စီ ဥပဒေ' နှင့် နှစ်ပါးသွားခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်စာအုပ် တစ်အုပ်အား အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပေးပါရန် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးကို ငွေငါးသောင်းကျပ် စရန်အဖြစ် ဆက်ကပ်၍ တောင်းပန်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသော စာရေးဆရာမိတ်ဆွေတစ်ယောက်သည်လည်း သူ့စာအုပ်ကို မြန်မာမှ အင်္ဂလိပ်သို့ ပြန်ဆိုပေးပါရန် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး (အခြားတစ်ယောက်) ထံ 'ခြင်းကပ်' ပြီး အပ်နှံသည်။ သူကပ်ထားသော 'ခြင်းကြီး' သာ ပြားကပ်သွားရသည်။ သူ့စာအုပ်ထဲမှ မြန်မာစာများသည် အင်္ဂလိပ်စာဘဝသို့ ရောက်မလာခဲ့။ ဇာတိမာန်ကြီးပေစွ။

သို့သော် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကား ကံကောင်းလှပါသည်။ ဤတစ်ယောက်နှင့် အခြေမဟန်မှန်း သိသောအခါ 'one go two come' (တစ်ယောက်သွား နှစ်ယောက်လာ) ထုံးနှလုံးမူပြီး ဒုတိယမို့ 'ခြင်း' တစ်ခြင်း အရင်းပြုလိုက်သောအခါ မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် နှစ်ဘာသာဖြင့် ခုံခုံညားညား ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် သူ့စာအုပ်ကလေး ထွက်လာပါသည်။

ကံဆိုးသူ မောင်ရှင် ကျွန်တော် အကောင်းစားကလေးသည်ကား ဆယ့်ရှစ်ရာစု နှလုံးသားဖြင့် 'တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်၊ ပိတောက်ဆို ပိတောက်' သမား ဖြစ်ပေရာ (နောက်ထပ် ငါးသောင်း မပြောနှင့် ငါးထောင်မျှပင် ဆက်မကပ်နိုင်တော့တာလည်း ပါပေမည်) ကမ္ဘာစာပေ နိဘယ်ဆုကြီးကိုပင် ချိတ်နိုင်သော လက်ရာပြောင်မြောက်လှသည့် ကျွန်တော့်စာအုပ်မှာ မျှော်လေတိုင်း မှိုင်းရီ ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်း ဝေးတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘူးတောင်းနစ်၍ စောင်ခြမ်းပေါ်လိုက်၊ စောင်ခြမ်းပေါ်၍ ဘူးတောင်းနစ်လိုက် နစ်တုံ့ ပေါ်တုံ့ ပေါ်တုံ့ နစ်တုံ့ တမူနိဝါးဝါး ဖြစ်နေကြသည်မှာ ကြာပါပြီ။

ဤနေရာတွင် စောစောက ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်ရတော့မည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့သောအခါ မြန်မာမှ အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ထားသော စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် အင်္ဂလိပ်လို လှလှပပ ဘာသာပြန်ထားသူမှာ စောစောက ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ ပြောခဲ့သော 'ဆရာမကြီး' ဖြစ်နေသည်။ ဩော် - အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်သည်ဟုပင် ပြောရပေတော့မည်။ သူ့ခမျာ ခါးကလေးတကုန်းကုန်းဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ 'အညတြ' အပြစ်ထားရှာသည်မှာ ယခုမှပင် လူမှန်နေရာမှန် ပြန်ရောက်ရလေသည်။ ဝမ်းသာရပါ၏။

ကျွန်တော် ဆိုလိုသည်မှာ ထိုကဲ့သို့ 'လူမှန် နေရာမှန်' လူသား အရင်းအမြစ်များကို ကျွန်တော်တို့ 'အညတြ' မလုပ်မိဖို့ လိုပါသည်။ 'လူမှန် နေရာမှန်' တို့ကို အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ

ရှင်သန်ခွင့်ရအောင် ဖော်ဆောင်ပေးကြစေလိုပါသည်။ ပြောရတာ အားတော့ နာသည်။ လူ ဆိုသည်မှာ သွေးနှင့်ကိုယ်၊ သားနှင့်ကိုယ် သင်္ခါရသဘောတရားကြီး ဖြစ်သည်။ မျက်စိက မှိုင်း၊ ခါးက ကိုင်းသောအခါရောက်မှ တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ် လုပ်ပေးပါဦး ဆိုသောအခါ ခါချင်ကောင်မာန်ကြီးလို တောင်ကြီးဖြူမယ်ကြုံ ခါးက မသန်ချေတော့ပြီ။ ထိုအခါ 'နှမြောတသ' ဖြစ်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။ ကာယကံရှင်အတွက်လည်း ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ရပြီး တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက်လည်း အနှုံးကြီး ဆုံးရှုံးရပါသည်။

ဤနေရာတွင်လည်း တစ်နည်း ပြောစရာ ရှိပြန်သည်။ တောင်ကြီး မဖြူနိုင် နေပါစေ၊ ခါးမသန်လည်း ကိစ္စမရှိ၊ ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ခွင့်ရအောင် ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတို့ကို မားမားမတ်မတ် 'ထိုင်ပြ' ရုံကလေး ထိုင်ပြပါဆိုသည့် အညတြ မလုပ်ခြင်းကတော့ မလုပ်ကောင်းဘူးဟု ထင်ပါသည်။ မိမိတို့အဖွဲ့အစည်းလည်း မျက်နှာကောင်းမရ ဆရာကြီး ဆရာမကြီးတို့ကိုလည်း စော်ကား နှိပ်စက်ရာ ကျပါသည်။ အသက်ကြီးသောသူ၊ ဂုဏ်ကြီးသောသူတို့ကို နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရိုက်ပြီး လုပ်စားသလို ဖြစ်၍လည်း ငရဲကြီးပါသည်။

အထက်တစ်နေရာတွင် ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင် 'အညတြ' များစွာရှိသည်ဟူ၍။ ဤနေရာတွင် စကားကျန်သွားမည်စိုး၍ တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ မမေ့အပ်သော 'အညတြ' ဆိုသည်မှာ ပြည်သူ့အထွတ်အမြတ် 'အညတြ' သူရဲကောင်း များသာ ဖြစ်ပါသည်။ ပြည်သူ့ကို ဒုက္ခအဖုံဖုံ သောကအထပ်ထပ် ပေးအပ်ခဲ့သော 'အညတြ' ပြည်သူ့ချဉ်ဖတ် များ မဟုတ်ပါချေ။

ဂုဏ်ပြုသင့် ဂုဏ်ပြုထိုက်ပါလျက် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကြဉ်ထားသလို ဖြစ်နေရသူများကို 'အညတြ' သူရဲကောင်း' ဟု ခေါ်ပါသည်။ ပြည်သူတို့၏ အဆီကိုစား၊ အသားကိုမျို ကြောင်အိုကြီး ငြီးတံတိုများကိုမူ 'အညတြ' ပြည်သူ့ချဉ်ဖတ် များဟု ခေါ်ပါသည်။

ယခု အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျသည် ကျူးကျော်စော်ကားလာသူတို့ကို ခုခံတွန်းလှန်ခဲ့ရာ အောင်ပွဲအလီလီ ချီလေရာဝယ် ထို 'အညတြ' သူရဲကောင်း၊ မြောက်မြားစွာတို့၏ အသက်၊ သွေး၊ ခွေးများ စတေးပေးဆပ်ခဲ့ရသည်ကို ကမ္ဘာတည်သရွေ့ မမေ့အပ်ပါပေ။

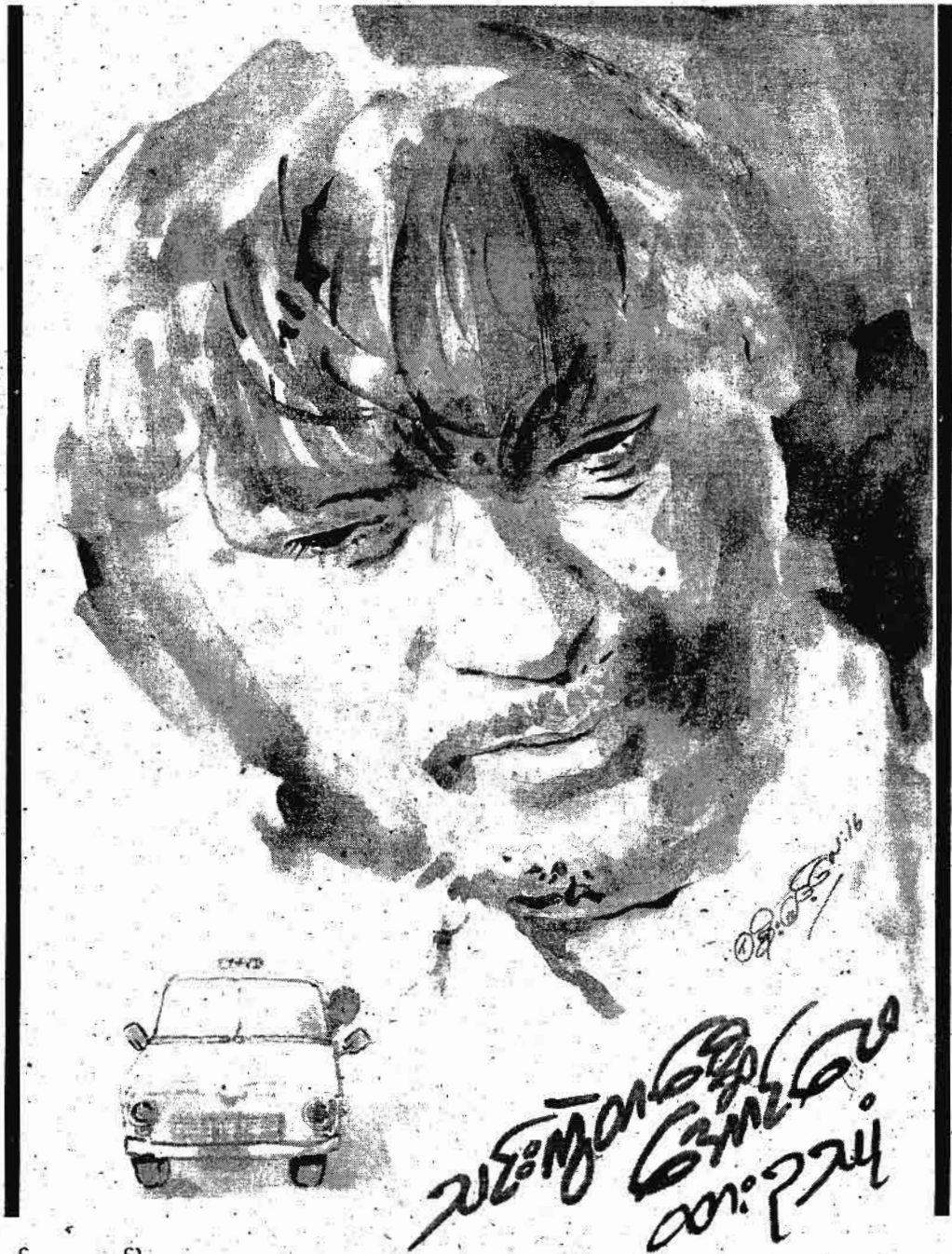
ဩော် - ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ မမေ့အပ်ပါပေတကား။

(ဆက်ပါဦးမည်)

ရိုသေစွာ ဦးညွတ်လျက်-
ထွန်းလင်းသူ

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဇန်နဝါရီလ ၂၀၁၇)

(ယခင်လမှအဆက်)

ထိုစဉ် သူ့ရှေ့မှ ထိုလူသည် အမူးသမားတစ်ယောက် ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ညာလက်ဆန့်ကာ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက် ဘယ်လက်ဖြင့် အမူးသမားသုံးယောက်၏ ပါးအသီးသီးကို တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် တန်းစီရိုက်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“အား”

“အမယ်လေး... ဗျ”

“အွတ်”

ရှေ့က လူတွေ အထိတ်တလန့် နော်သံကြားရသည်။

ထပ်ညှိဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဝန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

ဇော်သူရှိန်လည်း မျက်လုံးပြုံး
သွား၏။ သူ ရှေ့မှ အမူးသမား သုံး
ပောက်အနက် နှစ်ယောက်က သူနှင့်
လည်းကောင်း၊ သူ ရှေ့တက်လာသော
လူနှင့်လည်းကောင်း လက်တစ်ကမ်း
အကွာတွင်ရှိနေ၍ ထိုလူ လှမ်းရိုက်ရန်
လက်လှမ်းမီပါ၏။

သို့သော် ကျန်တစ်ယောက်မှာ
နောက်ဘက်တွင် ရပ်နေခြင်း ဖြစ်၍
ဘယ်လိုမှ လက်လှမ်း မမီနိုင်သည်ကို
သူရှေ့တက်လာသောသူက လှမ်းရိုက်
၍ မိနေခြင်းကြောင့် သူအတော် အံ့သြ
သွားရသည်။

ဟ- ဒီလူလက်က ရှည်ထွက်
နေသလိုပဲ။

သူ တအံ့တသြဖြစ်နေဆဲ ရိုက်
သူသည် သူရိုက်လိုက်၍ လည်စွက်
သွားသော အမူးသမားသုံးယောက်ကို
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းကျုံးဆောင့်တွန်း
လိုက်ပြန်သည်။

“အောင်မယ်လေး... ဘုရား
ဘုရား၊ သူလက် လက်ကြီးတွေ”

အမူးသမား သုံးယောက်ကို
လေးငါးခြောက်ပေအကွာထိ လက်ဝါး
နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျုံးတွန်းနေသော ထိုလူ၏
လက်တံများသည် အတော်ကြီး ရှည်
ထွက်နေသကဲ့သို့ လက်ဝါးကြီး နှစ်ဖက်
ကလည်း ရှေ့လူသုံးယောက်ကို ငုံ့မိ
လောက်အောင် အဆမတန် ကြီးမားနေ
လေသည်။

“အား... အောင်မယ်လေးဗျ”

“လက်... လက်အေး အေး
ကြီး... အီး... ဟီး”

အမူးသမား သုံးယောက်၏
မျက်လုံးများမှာ ကြောက်လန့်မှုဖြင့်
ကျွတ်ကျမတတ် ပြုံးထွက်နေကြပြီး
ငယ်သံပါအောင် တစ်ယောက် တစ်

ပေါက် အော်လိုက်ကြ၏။ တွန်းပစ်လိုက်
သော အရှိန်က မည်မျှပြင်းသည်မသိ၊
အားလုံးမှာ လှိုင်လှိုင်ထိုးထိုး အခြေပျက်
ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဟတ်ထိုး ဟတ်
ထိုးနှင့် တစ်ပြုတ်တစ်မကြီး ပါသွားကြပြီးမှ
ထပ်လျက်သား လဲပြိုကြကုန်သည်။

တွန်းလိုက်သောလူသည် လဲနေ
သော အမူးသမားများကို အပေါ်စီးမှ
ရိုက်ချရန်ဟန်နှင့် သူလက်ဝါးကြီးကို
စီးမိုးထားလိုက်၏။ အမူးသမား သုံး
ယောက်ကား သူတို့အပေါ် စီးမိုးနေ
သော ဧရာမလက်ဝါးကြီးကို ကြောက်
အားလန့်အား မော်ကြည့်ကာ လူးလဲ
ကုန်းရုန်း ထနေကြသည်။ အလဲလဲ
အပြိုပြို ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေကြပြီးမှ
ငယ်သံပါအောင် အော်ကြ တစ်ကြိမ်
ခြေဦးတည်ရာသို့ ဒရောသောပါး ထွက်
ပြေးသွားကြတော့သည်။

ဇော်သူရှိန်မှာမူ သူ့ရှေ့ လက်
တစ်ကမ်းအကွာမှ ထိုလူ၏ရှည်လျားစွာ
ဆန့်တန်းထားသော လက်ကြီးအား
လည်းကောင်း၊ အမူးသမားများကို
ရိုက်ရန် အသင့်ရွယ်ထားသော ဧရာမ
လက်ဝါးကြီးအား လည်းကောင်း၊ အမူး
သမားများ၏အလန့်တကြား အော်ဟစ်
ထွက်ပြေးသွားကြပုံအားလည်းကောင်း၊
အံ့သြမှင်တက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ခံစားချက်မျိုးစုံ
ဖြင့် လှုပ်ပင်လှုပ်မရဘဲ နေရာမှာပင်
အတောင့်သား ပြုံးကြည့်နေမိလျက်
သားရှိနေတော့သည်။

တွန်းထုတ်သူသည် တကွတပြား
သုတ်ခြေစာင် ထွက်ပြေးသွားကြသော
အမူးသမားများကို လှမ်းကြည့်နေရာမှ
ဇော်သူရှိန်ဘက်သို့ အသာလှည့်ကြည့်
လာသည်။ စောစောက ထိုသူ၏ ရှည်
လျားလှသော လက်များသည် လည်း

ကောင်း၊ ဧရာမ လက်ဝါးကြီးများသည်
လည်းကောင်း မျက်စိရှေ့တွင်ပင်
သာမန်အရွယ်အစားသို့ တဖြည်းဖြည်း
ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားကြ၏။ မျက်
လှည့် ပြလိုက်သကဲ့သို့တည်း။

ထို့ပြင် လှည့်ကြည့်လာသော
ထိုလူ၏မျက်နှာကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်လိုက်
ရသည့် တစ်ခဏ...

“အား... မင်း... မင်း...
အောင်... အောင်ဖေ... အောင်
...ဖေ”

ဇော်သူရှိန် အလန့်လန့် အဖျပ်
ဖျပ် အော်မိလျက် သူ့ကိုယ် တိုင်သည်
လည်း ကသောကမျော၊ ကြောက်လန့်
တကြားနှင့်ပင် သင်တောရွာဘက် ဆီသို့
စွတ်စွတ်မြူးမိပါတော့သတည်း။

အခန်း (၇)

“ဟေ့ မောင်ကောင်း၊ မင်းဘက်
က ဝက်အူကို အသေစုပ်လိုက်တော့၊
မြမောင်ကဟိုဘက်ကိုသွား၊ နောက်တစ်
ချောင်း အသင့်ပြင်ထား”

လှမင်းက သူတပည့်များကို
လှမ်းပြော ညွှန်ကြားလိုက်ရင်း နာရီကို
ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ဟ- ထမင်း စားချိန်
ရောက်နေမှပဲ။

“မြမောင်ဘက်က အချောင်း
တပ်ပြီးရင် ထမင်းစားနားမယ်ဟေ့၊
မင်းကိုလည်း ဆင်းခဲ့ကြတော့”

ပြောပြောဆိုဆို လှမင်းလည်း
ဆောက်လက်စတိုက် ခြောက်ထပ်ပေါ်မှ
အောက်သို့ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ မဖြစ်မနေမို့
အလုပ်လုပ်နေရသော်လည်း သူ့အတွေး၊
သူ့စိတ်ထဲမှာ အောင်ဖေကိုသာ တပဲ
လည်လည် တွေးနေမိ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ
မူ့ကောင်းပါ။ ကန်ထရိုက်တိုက်ကလည်း
အပ်ရန် ရက်နီးနေပြီဖြစ်၍ အောင်ဖေ

ရက်လည်ထိ မနေခဲ့ရ။ ခွင့်မရသဖြင့် သူပြန်လာခဲ့ရ၏။ သူ့စိတ်ကား ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားရသော ငယ်သူငယ်ချင်း အောင်ဖေထံ အရစ်ဝဲဝဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

ရန်အေးလည်း သူ့လိုပင်ဖြစ်၏။ အောင်ဖေရက်လည်ထိ နေခွင့် မရဘဲ ပြန်လာခဲ့ရသဖြင့် တဖျတ်တောက်တောက်နှင့် စိတ်ထိခိုက်နေတော့၏။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။

သေသူက သေသွားခဲ့ပြီ။ ရှင်ကျန်ခဲ့သူက သေသူကို တမ်းတ၊ လွမ်းရရင်း ရှင်သူ၏ ကျန်ခဏ်းအတွက် မဖြစ်မနေ လုပ်သင့်ရာရာ၊ လုပ်စရာ မြားမြောင်းကို ဆက်လုပ်လျက် ဆက်လက်ရှင်သန်ကြရပေဦးမည်။ ဘယ်တော့ကိုယ့်အလှည့် ရောက်လာလေမလဲ။

သူသွားတော့ ကိုယ်ငို၊ ကိုယ်လွမ်း။ ကိုယ်သွားတော့ ကျန်သူတွေက ငိုကြ၊ လွမ်းကြ။ ရှင်ခြင်းနဲ့ သေခြင်းကြား ပျော်ရွှင်မှုက နည်းနည်း။ နာကျင်မှုတွေ၊ နာကျင်မှုတွေ၊ ငုက္ကတတွေ၊ များများ။ မြတ်ဘုရား ဟောကြားခဲ့သည့် သံသရာ ကျင်လည်ရာသမျှသည် ဆင်းရဲခြင်းသာတည်းဟူသော တရားသွေးထွက်အောင် မှန်လှချည်။

“ဟာ- ဆရာ၊ ဆရာလှမင်း”

“ဟာ- ဆရာ ရှောင် ရှောင်”

“ဟော- ကျ... ကျပြီ၊ သစ်သားတန်းကြီး ပြုတ်ကျသွားပြီ”

စူးစူးဝါးဝါး ထိတ်လန့်တကြား ဝိုင်းအော်လိုက်ကြသလို လှမင်း မဝီမဆ ကြားလိုက်ရ၏။ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လှမင်းက အော်သံကြားရာသူတို့ ဆောက်လက်စတိုက်အပေါ်ဘက်သို့ ကမ်းကတန်း မော်ကြည့်သည်။

ဘုရား... ဘုရား သစ်သားတန်းကြီး ပြုတ်ကျလာတယ်။

လှမင်း အလန့်တကြား မော်အကြည့်၊ သူ့အပေါ်တည့်တည့်သို့ ပြုတ်ကျလာသော ၆ လက်မ ပတ်လည် သစ်သားတန်းကြီးကို ဘွားခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

မည်သို့ ဖြစ်သည်မသိ၊ လေးထပ်အမြင့်မှ လျှောကျလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆောက်လက်စ တိုက်ပတ်လည်ကို ပြုတ်ကျပါက အန္တရာယ် မဖြစ်စေရန် နိုင်လွန် အစိမ်းရောင် ပိုက်ကွန်များ ပတ်ကာထားသော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း မည်ကမတ္တ အကာအရံမျှသာ ဖြစ်ရာ တကယ်တမ်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြုတ်ကျခဲ့ပါက အန္တရာယ်မကင်းပါ။ မလုံခြုံပါ။ ထို့ကြောင့် ကာထားသော ပိုက်ကွန်စိမ်းများကို ဖောက်ခွဲလျက် သစ်တန်းကြီးက အောက်သို့ထိုးကျလာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

လှမင်းက အချိန်ဖြင့် ထိုးကျလာသော သစ်သားတန်းကြီး ရန်မှ လွတ်ရန် ကြောက်လန့်တကြား မော်ကြည့်ရင်းတပင် အသည်းအသန် ပြေးထွက် ရှောင်ရှားမိ၏။

တကယ်တော့ အတွေးများနှင့် လက်တွေ့ဖြစ်စဉ်က တစ်ထပ်တည်း မြန်ဆန်လှစွာ ဖြစ်ပျက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လှမင်းက ကျလာသော သစ်သားတန်းကြီးကို အောက်မှမော် ကြည့်ရင်း လွတ်မည်ထင်ရာဘက်သို့ ဝါးလုံးထိုးအပြေး ဆောက်ဆဲတိုက်၏။ နှစ်ထပ်အမြင့်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် အကာအရံ အုတ်မတက်ရသေးသော တိုက်၏ နှစ်ထပ်နေရာတွင်ရပ်လျက် အပေါ်မှကျလာ

သည့် သစ်တန်းကြီးကို လက်ဆန့်ထုတ်ကာတွန်းပစ်လိုက်သည်။ သစ်တန်းသည် ထိုလူ တွန်းထုတ်လိုက်သော အချိန်ဖြင့် တစ်ပတ်လည် လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ လှမင်းနှင့်ဝေးရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အုတ်ပုံပေါ်သို့ မည်သူမျှ အထိအခိုက်မရှိစေဘဲ ဝုန်းခနဲ ပစ်ကျသွားတော့သည်။

“ဟာ... ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ သစ်တန်းကြီး တစ်ပတ်လည်ပြီး ဟိုအဝေးကြီးကို လွင့်သွားတယ်ဟ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က ပုတ်ထုတ်လိုက်သလိုပါပဲလား”

“အောင်မယ်လေ၊ တော်သေးတယ်၊ ဆရာလှမင်းအပေါ် ကျတော့မလို့ ကံကောင်းလို့ကွာ”

“ဆန်းလှချည်လားကွ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ နှစ်ထပ်လောက် နောက်မှလမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး အုတ်ပုံပေါ်ကျသွားတယ်မသိဘူး၊ ဆရာကံကောင်းလို့”

“ဆရာ၊ ဆရာ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းမေးသံများ ညံ့သွားပြီး သူ့အနားသို့ တစ်အုံတစ်မကြီး ပြေးထွက်လာကြ၏။ လှမင်းမှာမူ နေရာတွင်ဖင် အတောင့်သားရပ်လျက် ဆောက်လက်စ တိုက်ပေါ်သို့ အငေးသား လှမ်းကြည့်နေဆဲ။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဆရာရယ်၊ တန်းကြီး ဟိုဘက်လွင့်သွားပေလို့”

“ကျွန်တော်တို့က ဆရာ အပေါ်ကျပြီပဲတွက်ပြီး အရမ်းစိုးရိမ် သွားတာ”

“.....”

သူ့ဘေးတွင် ဝိုင်းအုံလျက် ပြောနေကြသော စကားသံများကို လှမင်း မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်။

ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အံ့အားသင့်ခြင်း၊
ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ခံစားမှု ပေါင်းစုံဖြင့်
လှမ်း မည်သည့်စကားမျှ ပြန်ပြောနိုင်
စွမ်းမရှိပါ။

လတ်တလော သူမြင်နေရသော
မယုနိုင်စရာ မြင်ကွင်းကိုသာ မမှီတ်
မသုန်ကြီး ရပ်ကြည့်လျက်သား ရှိနေ
ပါသည်။

သူ့မျက်စိများ မများပါ။ သူ့
အပေါ်တည့်တည့်သို့ ကျလာနေသော
သစ်သားတန်းကြီး အဘယ်ကြောင့်
လမ်းကြောင်းပြောင်း၍ ဘေးကင်းရာဆီ
လွှဲကျသွားရသည်ကို လည်းကောင်း၊
မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သည်ကို
လည်းကောင်း လှမ်း သေချာခိုင်လုံစွာ
သိနေပါ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူ့
အား သေဘေးမှ ကယ်တင်ပေးခဲ့သည်။
ဆောက်လက်စတိုက်၏ နှစ်ထပ်နေရာ
တွင်ရှိနေသော ထိုတစ်စုံ တစ်ယောက်
သည် အပေါ်မှကျလာသော သစ်တန်း
ကြီးကို မဖြစ်နိုင်ဖွယ်၊ မယုနိုင်ဖွယ်
လျက်ဆန်တန်းလျက် လှမ်းဆွဲကာ တွန်း
ဖယ်ပစ်လိုက်ခြင်းကို သူ့ မျက်ဝါးထင်
ထင် ပီပီပြင်ပြင် မြင်လိုက်ရပါသည်။

ထိုသူ၏လက်များသည် သာ
မန်လူ၏ လက်များလို မဟုတ်ဘဲ အဆ
မတန် ရှည်လျားစွာ ဆန့်ထွက်လာပြီး
အပေါ်မှကျလာသော သစ်တန်းကြီးကို
လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ အုတ်ပုံဘက်သို့
လွှဲပစ်လိုက်၏။

အချိန်ပြင်းစွာ ကျလာသော
အလေးချိန်စီးလှသည့် ၆ လက်မ ပတ်
လည်၊ အရှည် ၁၅ ပေခန့် သစ်သား
တန်းကြီးကို သာမန်လူတစ်ယောက်၏
အားဖြင့် မည်သို့မျှ ဆွဲဖယ်ထိန်းနိုင်စွမ်း
လုံးဝ မရှိနိုင်ပါ။

သို့သော် ထိုလူကတော့ သစ်
ကိုင်းသေးသေးလေး တစ်ကိုင်းလို
အလွယ်တကူ အသာတကြည် ဆွဲ ဖယ်
ကာ လွှဲပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက် အံ့အားတသင့်ဖြင့်
မော့ကြည့်နေမိသော လှမ်းကို လှမ်း
ရယ်ပြပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းနှုတ် ဆက်ခဲ့
ပါသေးသည်။ ခဏအကြာမှာ ထိုသူ၏
ပုံရိပ်သည် မီးခိုးငွေ့များ ပိတ်ဖုံးသွား
သလို မှုန်ဝါးသွားခဲ့ကာ ပျောက်ကွယ်
သွားခဲ့လေသည်။

သို့သော် အနီးအနားရှိ လူ
အားလုံးမှာ (သူတို့၏ ပြောစကားများ
အရ) ထိုလူကို လည်းကောင်း၊ ထို
အခြင်းအရာကို လည်းကောင်း တစ်
ယောက်မျှပင် မြင်ကြပုံမပေါ်ပါ။ လှမ်း
တစ်ယောက်တည်းသာ။

“ဆရာ... ဆရာလှမ်း၊ ဆရာ
ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ဆရာ... သတိ... သတိ
ထားပါဦး ဆရာ”

စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ
ကျောက်ရုပ်လို အတောင့်သားရပ်လျက်
ယခုအချိန်ထိ တိုက်ပေါ်သို့ စူးစူးကြီး
ငေးကြည့်နေသော လှမ်းကို အားလုံး
က စိုးရိမ်တကြီး ကိုင်လှုပ်မေးမြန်း
ပြောဆိုနေကြသည်။

လှမ်းမှာ ထိုအခါမှ အင်ခန့်
သက်ပြင်းကြီး ရှိုက်လိုက်မိပြီး ဘာ
မပြော ညာမပြောနှင့် ဆို့နင့်ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲစွာ ယောက်ျားတန်မဲ့ ဟီးချ
ငိုပစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

အသက်ဘေးမှ သိသိမျှလွတ်
ခဲ့ရသော သည်းထိတ်ရင်လို အဖြစ်
အတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းသာ
ဖြစ်သင့်ပါလျက် ဝမ်းနည်းတကြီး တဟီး
ဟီးနှင့် ငိုနေသော လှမ်းကို အားလုံးက

ဘာပြန်ပြော ရမှန်းမသိဘဲ အံ့အား
တသင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

လှမ်းမှာကား နှစ်ထပ်အမြင့်မှ
သူ့ကိုလှမ်းရယ်ပြကာ လက်ပြ နှုတ်ဆက်
ပျောက်ကွယ်သွားသော သူ့အသက်
သခင် ကယ်တင်ရှင်၊ သေလွန်ရှာခဲ့ပြီးသူ
သူငယ်ချင်း အောင်ဖေ၏ အသွင်
အပြင်ကိုသာ တရားရေးမြင်ယောင်ရင်း၊
တဆွေးဆွေး အတွေးများ ပွားပြီးရင်း
ပွားရင်း၊ ရင်ဆို့လိုက်လို့ ကြေကွဲစွာ
ငိုမဆုံး ဖြစ်နေမိပါတော့သတည်း။

အခန်း (၈)

“အောင်အောင်မှာ မောင်
မောင်ထက် ပန်းသီး ၁၅ လုံး ပိုရှိပြီး
မောင်မောင်မှာတော့ မောင်လှအောက်
ပန်းသီး ၃ လုံးလျော့ရှိတယ်တဲ့”

ခင်မောင်စန်းက သင်္ချာပုစ္ဆာကို
ဖတ်ပြရင်း ရှင်းလင်းပြောပြနေရာမှ
ဝိုက်ဘုတ်ပေါ်တွင် ရေးချာတွက်ပြရန်
အနီးစားပွဲပေါ်ရှိ ဆော့ပင်ကို လှမ်းယူ
လိုက်သည်။

ဆော့ပင်သည် သူ့လက်လှမ်း
အယူမှာ ဘေးသို့ အနည်းငယ် လိမ့်ရွေ့
သွား၏။ သူက အမှတ်တမဲ့ပင် ရွေ့သွား
သော ဆော့ပင်ကို ထပ်မံ လှမ်းကောက်
လိုက်သည်။

“ဟင်...”

ခင်မောင်စန်း အံ့အားသင့်ကာ
နှုတ်မှ အသံတိုးတိုးပင် ထွက် သွားမိ
သည်။ ဆော့ပင်သည် ထူးဆန်းစွာပင်
ထပ်၍ အနည်းငယ် လိမ့်သွားပြန်သည်။
ပထမတော့ သူ့လက်နှင့် မတော်တဆ
ထိလိုက်မိ၍ ဘောပင် ရွေ့သွားသည်
ထင်မိကာ သူ ထပ်မံ လှမ်းကောက်
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအကြိမ်
ကတော့ သူ့လက်နှင့် ဆော့ပင် မထိမိ

သည်က သေချာပါသည်။ သူလက်လှမ်း
လိုက်စဉ်မှာပင် ဆော့ပင်က သိသိ
သွားသွားကြီး အခြောက်တိုက် ရွှေသွား
ခြင်းဖြစ်၏။

ခင်မောင်စန်း မတ်ခနဲ ဖြစ်သွား
သည်။ သူ့... သူ့ကုရှင် ကျောင်းသား
များကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

ကျောင်းသားများသည် သင်
ရိုးစာအုပ်ထဲမှ ပုစ္ဆာကို ကူးယူနေကြ၍
သူတို့ဆရာ ခင်မောင်စန်း၏ အဖြစ်ကို
မရိပ်မိ။ မသိရှိကြ။ သူက စားပွဲပေါ်
ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားသော
ဆော့ပင်ကို ယူရန် ထပ်၍ လက်လှမ်း
လိုက်ပြန်၏။ သူလက် ဟန်ပြင်စဉ်မှာပင်
ဆော့ပင်သည် နောက်ထပ် ၂ လက်မ
လောက် ညင်ညင်သာသာ အရှင်းကြီး
လိမ့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ခင်မောင်စန်းက စားပွဲပေါ်သို့
အသာလက်ထောက်လိုက်၏။ သူ့
လက်ကို စားပွဲမျက်နှာပြင်တစ်လျှောက်
မသိမသာ လျှောတိုက်ရွှေကာ ဆော့
ပင်ဆီ လက်လှမ်းသည်။ သူလက်နှင့်
မိလှမိခင်တွင် ဆော့ပင်ကလည်း အသာ
အယာပင် နှစ်လက်မခန့် ထပ်ရွှေသွား
ပြန်လေသည်။

ဆော့ပင်ကို သူလက်လှမ်း မမီ
နိုင်အောင် တစ်ယောက်ယောက်က
ကျီစယ်နောက် ပြောင်နေသည့်အလား
မသိမသာ ဖြည်းဖြည်းလေး လိမ့်ရွှေသွား
နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသိလိုက်ပြီ။
စိတ်ထိခိုက်စွာ သက်ပြင်းကို ကြိတ်ချ
လိုက်မိရင်း...

“အောင်ဖေ... သူငယ်ချင်း
မနောက်ပါနဲ့ကွာ”

ခင်မောင်စန်းနှုတ်မှ လေသံ
မျှဖြင့် ကြေကွဲစွာ တီးတိုးရေရွတ်မိ
သည်။

သည်အကျင့်သည် အောင်ဖေ
အကျင့်ဖြစ်ပါ၏။ အောင်ဖေက သင်
ဇတာမှ မုံရွာသို့ တက်လာဖြစ်သည့်
အခါ ခင်မောင်စန်း၏ ကျူရှင်ခန်းသို့
ဝင်လာလေ့ရှိသည်။ ခင်မောင်စန်းက
စာသင်နေချိန်နှင့် တိုးသည့်အခါလည်း
တိုး၏။

ထိုသို့သောအခါ အောင်ဖေ
သည် ခင်မောင်စန်း၏ စာသင်စားပွဲ
အနီး ခုံတွင်ထိုင်ရင်း ခင်မောင်စန်း
စာသင်သည်ကို ဘေးမှ ထိုင်ကြည့်ကာ
စာသင်ချိန်အပြီးကို စောင့်နေလေ့
ရှိလေသည်။

ခင်မောင်စန်းက စာရေးရန်
ဆော့ပင်ကို လက်လှမ်းယူတိုင်း အောင်
ဖေက ကျောင်းသားများလည်း မရိပ်
မိအောင် ဆော့ပင်အား လှမ်းတို့ကာ
တို့ကာ သူလက်လှမ်းမမီစေရန်ရွှေပစ်ပြီး
မသိမသာ စနောက်လေ့ရှိသည်။

“မနောက်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်း
ရယ်...”

ခင်မောင်စန်းက ကြေကြေကွဲ
ကွဲဖြင့် တီးတိုးထပ်ပြောမိတော့ ဆော့
ပင်သည် စားပွဲပေါ်ထောက်ထားသော
သူလက်ဆီသို့ ညင်ညင်သာသာပင်
ပြန်လိမ့်လာလေသည်။ သူက ဆော့ပင်
ကို ကောက်ယူလိုက်လျက် ဝဲထက်လာ
သော မျက်ရည်များကို ကျောင်းသား
များ မမြင်စေရန် ဂိုက်ဘုတ်ဘက်သို့
အမြန် မျက်နှာမူလိုက်ရ၏။

ရင်ထဲတွင် ဆိုးနှင့်နေသော
ကြောင့် ခါတိုင်းလို ပုစ္ဆာကို တွက်ပြရင်း
ရှင်းလင်းပြောမပြနိုင်တော့ဘဲ ဂိုက်ဘုတ်
ပေါ်တွင် အဖြေကိုသာ ဆက်တိုက်
တွက်၍ ရေးချလိုက်ရသည်။

ကျောင်းသားများကို နောက်
ခိုင်း ရေးပြနေရင်း စီးကျလာသော

မျက်ရည်များကိုလည်း ကျန်လက် တစ်
ဖက်နှင့် မသိမသာ သုတ်နေရသည်။

“သူငယ်ချင်းရယ်၊ တစ်လော
ကပဲ ရက်လည်းလည်ပြီး သွားပြီ၊ မင်း”

အောင်ဖေ မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်
နေသည်ဟု သူသိနေသည်။ အောင်ဖေ
အရိပ်၊ အောင်ဖေသွင်ပြင်ကို သူ့အိမ်၊
သူ့ကျူရှင်ခန်းတစ်ဝိုက် နှိုးခနဲ၊ ရိပ်ခနဲ
မကြာခဏလို သူ မြင်ခဲ့ရသည်။

ငါတို့ဝေတဲ့ အမျှကို မင်းမရ
ဘူးလား သူငယ်ချင်း၊ ဟင်...။

ခု... အောင်ဖေ ရောက်နေ
သည်ထင်သည်။ သူ့အနီးတွင် တစ်
စုံတစ်ယောက် ရပ်နေ၊ ရှိနေသလိုလည်း
သူခံစားမိ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့နဖူးပေါ်
ဝဲကျနေသော ဆံပင်များကို တစ်စုံ
တစ်ယောက်က လေနှင့် လှမ်းမှုတ်နေ
သလို ခံစားလိုက်ရပြီး ဆံပင်အချို့လည်း
ဝဲခနဲ လွင့်လွင့်သွားတော့သည်။

အောင်ဖေ၊ အောင်ဖေ ဟုတ်ပါ
ပြီ။ သူ့ဆီ ရောက်နေပြီ။ လာနောက်
နေပြီ။

အောင်ဖေက ခင်မောင်စန်း၏
နဖူးပေါ်သို့ အုပ်ကျနေသော ဆံပင်
အမောက်ကို ကြည့်မရဟုဆိုကာ လှစ်
လျှင် ဆွဲဖွပ်တတ်၏။ သို့မဟုတ်
လေနှင့် လှမ်းလှမ်းမှုတ်ကာ ရှေ့ဆံပင်
များ အဖုတ်လိုက် လေလွင့် တုန်ခါသွား
ပုံကို ကြည့်ရင်း ဟားလေ့ ရှိသည်။

ခင်မောင်စန်း လှိုက်ခနဲ ဆို့တက်
လာသည်။ ကြောက်ရမည်ထက် အောင်
ဖေကို လှမ်းစိတ်၊ သတိ ရစိတ်ဖြင့် သူ့မှာ
ဝမ်းပန်းတနည်း ခံစားနေရလေသည်။
သူ... သူ့ စိတ်ကို ပြန်တင်းဆိတ်ရ၏။
မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ
ဝဲလာသော မျက်ရည်များကိုသိမ်းရင်း
သူ့ကျောင်းသားများဘက် ပြန်လှည့်ကာ

သူဆက်တိုက် ရေးချွတ်ပြထားသော ပုစ္ဆာအဖြေကို ပြန်ရှင်းပြရန် ကြိုးစား လိုက်သည်။

“အောင်ဖေမှာ မောင်မောင် ထက် ပန်းသီး ၁၅ လုံးပိုရှိ... အဲ... အောင်အောင်မှာ မောင် မောင် ထက် ပန်းသီး ၁၅ လုံးပိုရှိပြီး မောင် မောင်မှာတော့ အောင်ဖေ အောက် ဟာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်လူအောင်”

ခင်မောင်စန်း ဆက်မပြောနိုင် တော့။ သူ့လက်ထဲမှ ဆော့ပင်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်ရင်း ခေါင်းကြီး အငုံ့သားနှင့် အနိုင်နိုင်အားယူလိုက်ပြီး-

“တပည့်တို့... ဆရာ နောက် တစ်ချိန်မှ ပြန်ရှင်းပြတော့မယ်၊ မင်းတို့ ကူးပဲကူးထားလိုက်တော့၊ ပြီးရင် ခဏ စောင့်နေကြ၊ အင်္ဂလိပ်ဆရာ လာလိမ့် မယ်”

ခင်မောင်စန်းက ကျောင်း သား များကို အသံမတုန်အောင် အတတ်နိုင် ဆုံးထိန်းပြီး ပြတ်တိပြတ်တောင်း လှည့် ပြောလိုက်ရင်း အခန်းထဲမှ ခပ်သွက် သွက်ပြေးထွက်ခဲ့မိတော့သည်။ နို့မို့ သူငိုချမိတော့မည် ထင်၏။

ကျောင်းသားများကား ရုတ် တရက် အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်သွား သော သူတို့ဆရာ၏ ထူးထူးဆန်းဆန်း အပြုအမူကို လှမ်းဝေးကြည့်ကြရင်း အံ့အားတသင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း (၉)

“ငါကားကို လာကုတွန်းပေး နေတာ”အောင်ဖေမှန်း သိလိုက်ရတယ်၊ သေသွားပြီးတဲ့ အောင်ဖေကို မထင် မှတ်ဘဲ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့ ငါလည်း လန့်သွားမိ တာပေါ့ကွာ။

နောက်ပြီး ဒီကောင်က ငါ့ကို ရယ်ပြနေတာ၊ သူရယ်ပြနေတယ်၊ ငါ့ကို နှုတ်ဆက်နေတယ် ဆိုတာကို ငါ့ရင် ထဲက သိနေ ခံစားနေရပေမယ့် ရယ် ပြနေတဲ့ သူ့ရုပ်က တစ်မျိုးကြီးကိုး-၊ သေသူကို အကောင်အထည်နဲ့ ပြန်းခနဲ တွေ့လိုက်ရလို့ ငါ လန့်ပြီး စိတ်လွတ် ကားမောင်းထွက်ခဲ့မိပြီးမှ အောင်ဖေ သေတာတောင် မမြှောင့်ရှာဘဲ သူငယ် ချင်းတွေနား တစ်လည်လည်နဲ့ သူ့ အကျင့်အတိုင်း လိုက်ကူညီနေတုန်းပါ ပဲလားလို့ တွေးမိတော့ ငါလည်း ငိုမိ တော့တာပဲ”

ဇော်သူရှိန်က ကျွန်တော့် စကား ကို အပိုင်သား နားထောင်နေရင်းက-

“ငါလည်း ဘာထူးလဲ ရန်အေး ရာ၊ အမူးသမားသုံးယောက် ရန်ကို အောင်ဖေက ဝင်ကူရှင်းပေးတာပါ ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝချင်းက ခြားသွားလေ တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပုံစံတွေ မြင် ရတာ လန့်စရာကြီးဖြစ်ပြီး ငါပါ အမူး သမားတွေလို လန့်ပြေးခဲ့ရတော့တာပဲ၊ ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့မှ အောင်ဖေ ကူရှာ တာတို့ မင်းလိုပဲ တွေးမိလာတော့ ရွာထိပ်အရောက် ငါလည်း မကြောက် နိုင်တော့ဘူး၊ ထိုင်ငိုမိတော့တာပေါ့”

ခင်မောင်စန်းက မျက်ရည် အင် သားနဲ့ပြောနေတဲ့ ဇော်သူရှိန် ပခုံးကို အသာပုတ်ရင်း-

“အောင်ဖေကို ရိုးတိုးရိပ်တိပ် မကြာခဏ တွေ့တွေ့နေလို့ အောင်ဖေ မကျွတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဇော်သူ ရှိန် အခြောက်ခံရတုန်းကတော့... အောင်ဖေ ရက်မလည်သေးဘူးလေ၊ မင်းတို့ပြန်သွားပြီး ရက်လည်းလည်ပြီး နောက်ပိုင်းထိ ငါ အဲဒီလို မကြာမကြာ တွေ့မိသလိုရှိလို့ ဖိုးဇော်ဆီ သွားပြော

မိမှ ဖိုးဇော်လည်း ငါ့လိုပဲ အောင်ဖေကို ရိုးခနဲ ရိပ်ခနဲ တွေ့တယ်ဆိုတာ သိရ တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ဆီကို ဖုန်းဆက် လိုက်တာပဲ ရန်အေးရာ”

လှမင်းက ငိုသံပါကြီးနဲ့...

“အောင်ဖေ၊ သေတာတောင် သူငယ်ချင်းတွေကို ကူညီချင်တုန်း၊ ကူညီ တုန်းပဲ၊ ငါ့ကို သေဘေးက လှကယ် သွားတာပဲကြည့်လေ၊ ငါတစ်ယောက်ပဲ သူနဲ့သူလုပ်ရပ်ကို မြင်ရတယ်၊ ပြော လည်း ယုံနိုင်စရာ မရှိတာရော၊ ငါသူ ငယ်ချင်းကို ဒီလို မကျွတ်မလွတ်ဘဝ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မပြောချင်တာ ရောကြောင့် ငါ ဘာမျှရှင်းပြမနေတော့ ဘူး။

ငါတပည့်တွေကတော့ အာမုန်း မသိဘဲ ငါ ရုတ်တရက်ကြီး ငိုချပစ် လိုက်လို့ အတော်လန့်သွားကြပြီး ယုန် ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်ကုန်ကြသေးတယ်၊ အောင်ဖေ... အောင်ဖေ ဒီကောင် တို့သူငယ်ချင်းတွေဆီ တစ်လည်လည် ရှိနေတာဖြစ်မှာ”

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ် သိုက် တစ်ယောက် အတွေ့အကြုံ၊ တစ်ယောက် ပြန်ပြောမိကြရင်း ချစ် သူငယ်ချင်း အောင်ဖေကို နှင်နှင်နဲ့နဲ့ လွမ်းကြ၊ တမ်းတမိကြရတယ်။

ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း ချိန်း ပြီး၊ လူစုပြီးမှ ရွာကို တစ်ခေါက်ပြန် သွားကြတာပါ။ အောင်ဖေအတွက် ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အလှူ ထစ် လာလုပ်ကြတာ။ အောင်ဖေကို အမျှ အတန်း လာဝေကြတာလေ။

တစ္ဆေ ခြောက်တယ်၊ သရ ခြောက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူး၊ မှတ်ဖူးသမျှ ကံနိမ့်လို့ အခြောက်ခံရတာ စွဲလမ်းမှုနဲ့ ခြောက်တာ၊ အမျှအတန်း

ဝေတာလိုချင်လို့ ခြောက်တာ၊ အစာစား
ချင်လို့ ခြောက်တာ၊ နှုတ်ဆက်ချင်လို့
မှာစရာရှိလို့ ခြောက်တာ၊ သူတို့ နေထိုင်
ရာမှာ ဘုရားသံ၊ တရားသံ မကြားနိုင်၊
မခံနိုင်ကြလို့ ကျင့်ကြံ၊ ရွတ်ဖတ်တာ
တွေ ဓလုပ်နိုင်အောင် ခြောက်လှန့်တာ
စံသဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်သာ
ခြောက်ကြပါသတဲ့။

အောင်ဖေဟာ ကျွန်တော်တို့
သူငယ်ချင်းတွေကို စွဲလမ်းနေလို့ စွဲလန်း
မှုနဲ့ ခြောက်တယ်ဆိုတဲ့ အမျိုး အစားထဲ
ထည့်မယ်ဆို ထည့်နိုင်ပေမယ့် သူ
ခြောက်တယ်ဆိုတာက တစ်မျိုးဗျ။

သူတယ်တာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ
ကို သူ့အကျင့်၊ သူ့ဝသီအတိုင်း သူ
ဘာများကုန်မလဲ ဆိုတဲ့ အကူအညီ
ပေးလိုစိတ်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာဆိုတော့...

တစ္ဆေထဲမှာ ကျွန်တော့်ကောင်
အောင်ဖေဟာ တခြား သရဲတစ္ဆေတွေနဲ့
မတူတဲ့ သင်းကွဲတစ္ဆေ တစ်ကောင်
ဖြစ်မနေဘူးလားဗျာ။

အောင်ဖေဟာ လူအေး၊ လူ
သူတော်ကောင်း။ နဂါးကကို ပျော်ပျော်
နေတတ်သူ၊ စိတ်ကောင်းရှိသူ၊ ကူညီ
တတ်သူ တစ်ယောက်မို့လား။

ကြားဖူးမှာပါ။ ရဟန္တာအရှင်
မြတ်ကြီး တစ်ပါးအကြောင်း။

ရဟန်းဖြစ်တဲ့ ဘဝမှာတောင်
အတိတ်ဘဝက မောက်ဖြစ်ခဲ့ရဖူးတော့
ရေအိုင်၊ ငွက်အိုင်တွေရင် မျောက်လို
လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန် ကျော်ကူးမိပါ
သတဲ့။ အတိတ်ဘဝက အကျင့်စရိုက်
တွေဟာ လက်ရှိဘဝထိ ပါလာတတ်
တဲ့သဘောပေါ့။ နောက်မှ ရဟန်းဝတ်နဲ့
ဒီလို ဣန္ဒြေဆွတ်၊ နံကျော်နေလို့ မဖြစ်
ဘူးလို့ ဆင်ခြင်ပြီး ပြန်ထိန်းတော်မူ
ရတယ်လို့ ဖတ်ဖူးတယ်။

နောက်ရဟန်းတစ်ပါးကလည်း
တရားကျင့်ကြံနေရင်းကနေ ခန္ဓာချုပ်
သွားခဲ့တယ်။ ကျင့်ခဲ့တဲ့ သီလ ကုသိုလ်
ကြောင့် နတ်ပြည်မှာ နတ်သား ဖြစ်
တာကို တရားထိုင်လျက် သားပုံစံနဲ့
နတ်ဗိမာန်မှာ သွားပေါ်တာတဲ့။

အနားက နတ်သမီးတွေက လူ
ပြည်မှာပျံလွန်လို့ ခု နတ်ပြည်မှာ နတ်
သားဖြစ်နေပါပြီဆိုပြီး ဝိုင်းလျှောက်
ကြမှ သိရတယ်ဆိုပဲ။

ဆိုလိုချင်တာက သံသရာတစ်
လျှောက်မှာ နာမ်ရပ်ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်
မရောက်သေးသမျှ ဘဝပေါင်း ကုဋေ
ကုဋာ အလီလီပြောင်းကြရတယ်။ အဲဒီ
ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘဝအသီးသီးက ကိုယ်လုပ်
ခဲ့တဲ့ ကံအကျိုးပေးနဲ့ ဘဝသစ်တွေ
ဖြစ်တည်ကြရတာဆိုတော့ အဲဒီဘဝ၊
ဘဝတွေက ကိုယ့်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်၊
ကိုယ့်ရဲ့ ပြုခဲ့တဲ့ကံတွေဟာ နောက်ဘဝ
မှာ အထုံပါလာတတ်တာမျိုးကို ပြော
ချင်တာပါ။

လူချင်း တူတာတောင် လူ
ကောင်းတဲ့၊ လူဆိုးတဲ့လို အကျင့် စရိုက်
တွေ ကွဲပြားပြီး ဖြစ်လာကြသေးတာ။
တစ္ဆေသရဲ ဘဝရောက်ရင်လည်း ဆိုး
သွမ်းဖျက်ဆီးတဲ့ စရိုက်မျိုးပါတဲ့ တစ္ဆေ၊
အစွဲတစ်ခုခုကြောင့် တစ္ဆေဘဝရောက်ရ
ပေမယ့် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိတဲ့
တစ္ဆေ စံသည်ဖြင့် ကွဲပြားပြီး ဖြစ်ကြမယ်
ထင်တာပဲ။

ဒီတော့ အောင်ဖေဟာလည်း
အစွဲတစ်ခုခုကို အမှားကြောင့် သရဲ
တစ္ဆေဘဝ ရောက်သွားခဲ့ရရှာပေမယ့်
သူ့နဂါးစရိုက်ဖြစ်တဲ့ ပျော်ပျော်နေတတ်
တဲ့စရိုက်၊ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းနဲ့
တစ်ဖက်သားကို ကူညီတတ်တဲ့ စရိုက်
လေးတွေက အထုံပါသွားတော့ သူ

တွယ်တာတဲ့သူတွေကို သူတစ္ဆေ ဘဝ
မှာလည်း သူ့အကျင့်အတိုင်း လိုက်ကူညီ
ရှာတဲ့ သဘောပါ။

သူကတော့ ကူညီချင်လို့ သူ
တတ်နိုင်သလို ကူညီလိုက်တာပါပဲ။
ဒါပေမဲ့ သူ့ခမျာ တစ္ဆေတစ်ကောင်
ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ဆိုတော့ သူ့ကုသမ္မဟာ
အကျိုးဖြစ်ထွန်းသော်လည်း တစ်ဖက်
မှာတော့ ကြောက်စရာလို ကြုံရတာ
ဟာ တစ္ဆေခြောက်သလို ဖြစ်နေတာ
တွေ သူမှမသိဘဲ။ သူက ကူချင်တာပဲ
သိတာကိုး။

ဒီလိုနဲ့ အောင်ဖေဟာ တစ္ဆေ
ပေမယ့် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း
အထုံပါလာတဲ့အတွက် သင်းကွဲတစ္ဆေ
ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ကျွန်တော်
တို့သူငယ်ချင်း အောင်ဖေတစ်ယောက်
တစ္ဆေသရဲဘဝ ရောက်နေ ပြီဆိုတာ
တော့ ချွံခြောက်လို့ (သူ ကူညီခဲ့လို့)
ကျွန်တော်တို့ သိခွင့်ရလိုက်ကြရတယ်။

တစ္ဆေသရဲဆိုတာ အပျယ်လေး
ဘဲက ပြိတ္တာဘုံပဲ မဟုတ်လား။ မနေ
အပ်၊ မရောက်အပ်တဲ့ ဘုံ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ
တွေသာ ရှိတဲ့ဘုံ... ထုံး။

သူ ဒီလိုဘုံမျိုးကို ရောက်ပြီး
မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ
သိရတော့ သူငယ်ချင်းကောင်း၊ မိတ်
ဆွေကောင်းပီသစွာ ကျွန်တော်တို့က
သူ့ကျွတ်လွတ်အောင်၊ ကောင်းရာမှန်
ရာဘုံကိုရောက်အောင် ကူညီကြရမှာ
ပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်
ချင်းငါးတွေစုပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း ဓာတ်လှူလို့ အလှူဒါနပြု၊
အမျှအတန်း ပေးဝေခဲ့ကြတာပါ။

အောင်ဖေဟာ အစွဲမှား တစ်ခုခု
ကြောင့်သာ ဒီလို တစ္ဆေသရဲဘဝရောက်

www.burmeseclassic.com

ခဲ့ရပေမယ့် လူ့ဘဝမှာရှိစဉ်က သူ့မှာ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းတွေ၊ သူ ကူညီခဲ့တဲ့ ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်တွေ၊ ထိန်း သိမ်းခဲ့တဲ့ သီလတွေက အများကြီး ရှိနေ ခဲ့တာပဲ။

ဒီကုသိုလ်တွေရဲ့ အထောက် အပံ့ကြောင့်ထင်တယ်။ တစ်ညမှာ အောင်ဖေကို တောက်တောက်ပပ အဝတ်အစား၊ အဆင်တန်ဆာတွေနဲ့ ကျွန်တော် အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရ တယ်။

ကျန်သူငယ်ချင်းတွေလည်း သည်လိုပဲ။ ကောင်းမွန်တောက်ပတဲ့ ပုံစံနဲ့ အောင်ဖေကို အိပ်မက်မက်ခဲ့ကြ ပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် အောင်ဖေ တစ် ယောက်တော့ ပေးဝေတဲ့အမျှကို ရပြီး ကောင်းရာမွန်ရာ ဘုံတစ်ခုခုကို ရောက် သွားခဲ့ပြီလို့ ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်မိ တယ်။ စိတ်အေးချမ်းမြေ့ကြရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အရိပ်အယောင်လည်း ဘယ်သူမှ၊ ဘာမျှ ထပ်မတွေ့ရတော့ပါဘူး။

သိတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်က တော့ အတွေးသမားမို့လား။

အောင်ဖေရဲ့... ဟိုးအရင်ဘဝ ဘဝတွေကို ကျွန်တော် မသိနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆုံခဲ့တဲ့ လူ့ဘဝမှာတော့ အောင်ဖေဟာ မကောင်းတာလုပ်ခဲ့ဖူး တာမျိုးလည်း မရှိဘူး။ ကံငါးပါးလုံ တယ်။ စိတ်ရင်းစေတနာ ကောင်းတယ်။ လူတစ်ဖက်သားကို သူတတ်နိုင်သမျှ ကူညီလေ့ရှိတယ်။ သူ့မှာ အကုသိုလ် ဆိုတာ မရှိသလောက်ပါပဲ။

ဒီလိုလူတောင် သေတဲ့အချိန် မှာ ကပ်လိုက်မိတဲ့ဇောက သူ့ရဲ့ ကောင်း မှုတွေမှာ မဟုတ်ဘဲ စွဲလမ်းမှုလေးမှာ သွားကပ်လိုက်မိတာနဲ့ တစ္ဆေဘဝ ရောက်ခဲ့ရသေးတာ။

လူ့ဘဝမှာ အသက်ရှင်နေထိုင် ရေးအတွက် ဝမ်းစာရှာရင်း၊ လှုပ်ရှား ရုန်းကန်ရင်း၊ ကုသိုလ်က နည်းနည်း၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အကုသိုလ်က များများနဲ့များ သေလွန်ကြမယ်ဆိုရင် လားရမယ့် နောက်ဘဝဟာ ကောင်းရာ မွန်ရာဆုံ ဖြစ်နိုင်ပါဦးတော့မလား။

အောင်ဖေကမှ မကောင်းတဲ့ဘုံ ကို ရောက်ခဲ့ရပေမယ့် သူ့စိတ်ကောင်း၊ ကုသိုလ်အခံကြောင့် ပေးဝေတဲ့အမျှကို သာဓု ခေါ်နိုင်ပြီး ကောင်းရာဘုံကို ပြန်တက်နိုင်ခဲ့သေးတယ်။

ကိုယ်ရှင်သန်ခဲ့တဲ့ဘဝမှာ စိတ် ရင်းခတ်ခံကလည်း မကောင်း၊ ကုသိုလ် တစ်ပဲ၊ ငရဲတစ်ပိဿာနဲ့များ နေခဲ့မိကြ ရင်တော့ ကိုယ့်ကို ကယ်နိုင်မယ့် ကိုယ် ပိုင်ကုသိုလ်ကလည်း မရှိ၊ မိဘဆွေမျိုး၊ မိတ်သဟာတွေက ပေးဝေတဲ့ အမျှ ကုသိုလ်လေးတောင် သာဓုခေါ်နိုင် စွမ်းမှ မရှိခဲ့ရင်...

အား... အောင်မယ်လေး၊ ကျွန်တော် ဆက်မတွေးရဲတော့ပါ ဘူးဗျာ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ရန်အေး ဒီဘဝမှာ မချမ်းသာလည်း နေပါစေ။ ကုသိုလ်ကတစ်ပဲ၊ အကုသိုလ်က တစ်ပိဿာ မဖြစ်အောင်တော့ တတ်နိုင် သမျှ လျှော့ချရမယ်။ ကုသိုလ်အလေး ချိန်ကိုပဲ တိုးပွားအောင် မဖြစ်မနေ ကြိုးစားမှ ဖြစ်မယ်လို့ တာဝန်အတွေး ကြီး ပိုက်မိပါတော့တယ်။

ဝတ္တရားတောင် မဟုတ်တော့ ဘူးနော်၊ တာဝန် ခင်ဗျ၊ တာဝန်။

ဝတ္တရားဆိုတာက လုပ်သင့်လုပ် ထိုက်တာ။

တာဝန်ကျတော့ မဖြစ်မနေကို လုပ်ဆောင်ရမှာ၊ လုပ်တို လုပ်ကြရ

မှာပါ။ အဲဒါပါပဲဗျာ။ အစမှာ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။

တစ္ဆေသရဲ အခြောက်ခံရတဲ့ အခါမှာ ကြောက်လန့်ကြရ၊ အထိတ် တလန့် ဖြစ်ကြရသတဲ့။

ကျွန်တော် ရန်အေး၊ သင်းကွဲ တစ္ဆေ အောင်ဖေနဲ့ ကြုံရသလိုမျိုး စာဖတ်သူတွေများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရရင် ဘယ်လိုအတွေးနဲ့ ဘယ်လိုခံစားချက် တွေ ဖြစ်ကြမှာလဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း သင်းကွဲတစ္ဆေ အောင်ဖေ ဟာ ဘဝခြားရောက်သွားသည်အထိ ကျွန်တော်တို့ကို သံဝေဂရအောင်၊ အသိ တရားရအောင် တစ်ဖက်က တရားပြ ပေးခဲ့သလိုပဲလို့ ခံစားရပါတယ်ဗျာ။ စာဖတ်သူတို့ရော။

ကျွန်တော် သိချင်လိုက်တာ ဗျာ။ ပြောပြနိုင်မလားဟင်။ ပြောပြနိုင် မယ်ဆိုရင်တော့ မှတ်ထားပေးပါခင်ဗျ။

ကျွန်တော့်နာမည်က 'ရန်အေး' ပါ။ ရန်မလေးတဲ့ 'ရန်အေး'။

“ကက” ပြောတဲ့ ညပုံပြင်လေး တွေကို ပြန်ပြောပြနေတဲ့ ‘ရန်အေး’ ပါ။ ကျွန်တော့်ကားက... “ကက” နဲ့ပါတ် ဆူပါရစ်နိုင်တီးပင်ပါခင်ဗျာ...။

ထားဥသျှံ

ဆိုင်စူး စားရုံး နမ်းမူး

ရွှေခင်

ပဒိုင်းသီးကို လက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်
လိုက်ပါက အသီးမှ ဆူးများစူးတတ်
သလို အသီးကို စားမိပါက ရူးသွပ်
သော ရောဂါကို ခံစားရမည်ဖြစ်ပြီး
ပဒိုင်းပွင့်ကို ရှုမိ နမ်းမိလျှင် မူးဝေ
စာတ်သည်ဟု အများက လက်ခံထား
ကြပါသည်။

သို့သော် မည်သူမျှ လက်တွေ့
စမ်းသပ်ကြည့်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဆောက်ပါ
အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ပဒိုင်းသီး
အကြောင်း သိကောင်းစရာ ခေါင်းစဉ်
ဖြင့် ဆောင်းပါးရေးသားရန် စိတ်ကူး
ပေါ်ပေါက်မိပါသည်။

ပထမ ဇာတ်လမ်းကလေးမှာ
မော်လူးမြို့နယ်အတွင်းရှိ တောရွာ

ကျောင်း၌ ကြုံတွေ့ရသော တကယ့်
အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဘုရား
ကြီးသည် အလွန်အေးချမ်း၍ တရား
ဓမ္မနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ရွာသူ
ရွာသားများ၏ ကြည်ညိုလေးစားမှုကို

ခံယူရပါသည်။ သက်တော် ရှစ်ဆယ် ကျော်လာပြီဖြစ်၍ ကျောင်းအုပ်ချုပ်မှု ကိစ္စအဝဝကို ဦးပွင်းကြီးက တာဝန် ယူထားရပါသည်။

သို့သော် စည်းကမ်း အလွန် တင်းကျပ်ခြင်း၊ ဒဏ်ပေးရာ၌ အလွန် အဓိကကြမ်းခြင်းကြောင့် ကိုယ်ရင် ငယ်လေးများနှင့် ကျောင်းသားများက ထိုဦးပွင်းကြီးအား တစ်နေ့တခြား အလွန် မုန်းတီးလာကြပါတော့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ထိုကြောက် ရွံ့မုန်းတီးခြင်းကို အစပြု၍ အောက်ပါ မကြစည်အပ်သော ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို အသက်အကြီးဆုံးနှင့် သတ္တိအရှိဆုံး ကျောင်းသားကြီးက ဦးဆောင်ပြီး အကောင်အထည် ဖော်လိုက်မိပါတော့ သည်။

ချစ်စရာကောင်းသော တောရွာ မလေ့အတိုင်း ကိုရင်နှင့် ကျောင်းသား များက နံနက်တိုင်း ဆွမ်းခံထွက်ကြပြီး အချို့အိမ်များက အိမ်ရှင်မများ ကိုယ် တိုင် ကျောင်းသို့ ဆွမ်းလာပို့ကြပါသည်။

တစ်ခုသော နံနက်ခင်း၌ ဆွမ်း ပို့သွားသော အမျိုးသမီးများသည် ကျောင်းဝင်းအတွင်းရောက်သောအခါ အလွန်ထိတ်လန့်အံ့ဩဖွယ် မြင်ကွင်း ကြောင့် ရွာသို့ပြန်ပြေးလာပြီး ရွာသူ ကြီးနှင့် ရွာသားများ စုရုံးပြီး ကျောင်း သို့သွားရောက်ကြသောအခါ အောက် ဖော်ပြပါ ဖြစ်ရပ်များကြောင့် အလွန် စိုးရိမ်ပူပန်မိကြပါသည်။

အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် ငယ်ဖြူ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် ထို ခေတ်ပေါ် လူကြိုက်များသော သီချင်း ကို အသံကုန်ဟစ်ပြီး ကွေးနေအောင် ကခုန်လျက် လှေကားမှ ဆင်းလာသလို အနောက်မှ ထက်ကြပ်မခွာ ဦးပွင်းနှင့်

ကိုရင်များကပါ အသံသေးအသံကြောင် များဖြင့် သီချင်းမျိုးစုံ သီဆိုရင်း စည်း လွတ် ဝါးလွတ် ကခုန်ပြီး လိုက်ပါလာ ကြပါသည်။

သူကြီးနှင့် ရွာသားများသည် အရဲစွန့်ပြီး ဆရာတော်ကြီးထံ ချဉ်း ကပ်သွားကြရာ လျှောက်တင်သည်ကို နားမထောင်ဘဲ ပို၍အော်ဟစ် ဆူပူမှု ၈က ကိုယ်ရံများကိုပါ ချွတ်ပေါက်ပြီး မြေပြင်၌ လူးလိမ့်နေကြပါတော့သည်။

ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ကိုးကွယ်ခဲ့ သော ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ယခုလို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့ဩထိတ် လန့်သည်ထက် အလွန်ဝမ်းနည်း ပူပန် မိကြပါသည်။ ချက်ချင်း အကြံရသည်နှင့် နာမည်ကြီး ဗိန္နောဆရာကြီးကို ပင့်ရန် အပြေးသွားကြရာ ဆရာကြီးကို အခြား ရွာမှ ပင့်သွားသဖြင့် ထိုနေ့၌ ဆေး မကုသလိုက်ကြရပါ။

အချို့ရွာသားများက ပယောဂ ဆရာပင့်ရန် လိုလားကြသော်လည်း ဆေးကုသရာ၌ အလွန် အဓိကကြမ်း သော ဆေးကြိမ်လုံးပိုင်ရှင် ပယောဂ ဆရာကို ပင့်ရန် အချို့ရွာသားများက သဘောမတူကြပါ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ဗိန္နော ဆရာကြီး ရွာပြန်ရောက်လာသဖြင့် ဆရာကြီးကိုပင့်ပြီး ကျောင်းသို့ သူကြီးနှင့် ရွာသားများ သွားရောက်ကြသောအခါ ပကတိတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော ကျောင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်အေးသွားကြရသလို နားမလှ နိုင်ဘဲ၊ မဝေခွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြရပါ သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာ တော်ဘုရားကြီးသည် ယခင်ကလိုပင် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် -

“ဘာကြောင့် ဆေးဆရာ ပင့် လာကြတာလဲကွဲ့၊ ထိုများ နေကောင်း နေပါတယ်” ဟုပြောပြီး နောက်ဆက် တွဲအနေနှင့် -

“မနေ့ကတော့ နည်းနည်းမော သလိုပဲ ဆွမ်းလည်း စားမိသလား၊ မစား မိသလား သတိမရဘူး” ဟု မိန့်ကြားရာ သူကြီးနှင့် ရွာသားများက မနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုသော်လည်း ငယ်ကြောက်များပီပီ မည်သူကမျှ မထုတ်ဖော်ရဲခဲ့ကြပါ။

ဆေးဆရာကြီးက စမ်းသပ် ကြည့်သောအခါလည်း မည်သည့် ရောဂါမျှ မတွေ့ရ၍ သွေးတိုးကျဆေး၊ အမူးပြေဆေး၊ အမောပြေဆေးများကို သင့်လျော်အောင် ကပ်လျှံခဲ့ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ပုံမှန်အနေအထားနှင့် တစ်ပတ်ခန့်ရှိသောအခါ ဆွမ်းပို့သော အမျိုးသမီးများသည် ယခင်က မြင်ကွင်း မျိုးကြောင့် ကျောင်းမှ ရွာသို့ ပြန်ပြေး လာကြရပြန်ပါသည်။

သူကြီးနှင့် ရွာသားများအနေ နှင့် ဆရာပင့်ရန် ခြံ့မှ ဆရာဝန်ပင့်ရန် အစရှိသဖြင့် အငြင်းအခုံဖြစ်ကြသလို အချို့ကလည်း ဤကိစ္စမှာ သွေးရိုး သားရိုး မဖြစ်နိုင်ပါ။ ပယောဂဆရာသာ သင့်လျော်သည်ဟု အချိန်ကုန်ခံပြီး အငြင်းပွားနေကြပါသည်။

ထိုထူးဆန်း အဖြစ်အပျက်မှာ တစ်ခါတလေ (၁၀)ရက် အကြာတွင် ဖြစ်ပြီး တစ်ခါတလေ ၃, ၄ ရက်ကြာ တွင် ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထိုခေတ်၌ပင် လျှင် ခေါင်းအေးအေးထားပြီး အတွေး အခေါ်ရှိသူများ ရှိကြသဖြင့် ကျောင်း နှင့်ရွာ ကကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ထိုလူငယ်တို့ စဉ်းစားမိသည့် အချက်တစ်ခုမှာ ဆရာတော်ဘုရား

ကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်း၊ ကိုရင်များကသာ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး အော်ဟစ်ကခုန် နေကြသော်လည်း ကျောင်းသားများက ပါဝင်ကခုန် သိဆိုခြင်းမပြုဘဲ ပွဲကြည့် ပရိသတ်ကဲ့သို့ လက်ခုပ်တီးပြီး အားပေး နေကြခြင်း။

ဒုတိယအချက်မှာ ဆရာတော် ဘုရားကြီးနှင့် အဖွဲ့သည် ကခုန် အော် ဟစ်နေကြရ၍ ခြေတုန်လက်ပန်းကျပြီး ဆွမ်းမစားနိုင်ကြသော်လည်း ကျောင်း သားများမှာ နေ့စဉ် ပုံမှန် ဆွမ်းခံမပျက် ဘဲ၊ အစားအသောက်မပျက်ဘဲ နေကြ ခြင်း။

ထိုအချက်နှစ်ခုနှင့်ပင် ကျောင်း သားများကို မသင်္ကာစိတ် ဝင်လာပြီး ကျောင်းသားများကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ကြပါသည်။

ကျောင်းသားများသည် ပုံမှန် အတိုင်း ဆွမ်းခံသွား၍ ခြေလှမ်းမပျက် ရှိနေသဖြင့် ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်လေ့လာကြရာ ပရိုင်းပင်များ ကို တွေ့ရှိကြရပါသည်။ ပရိုင်းပင် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပရိုင်းစေ့ကို တူခဲ့သွား သည်မှာ နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲလျက် ဖြစ်နေပါသည်။

လက်လှမ်းမီသော ဗဟုသုတ အရ ပရိုင်းသီး၏ အစွမ်းသည် စားသုံး မိသူး၏ ကိုယ်ခံအနေအထားနှင့် စားသုံး သော ပမာဏပေါ်မူတည်ပြီး အစွမ်းပြ တတ်ပါသည်။ ဆူပူသောင်းကျန်းခြင်း၊ အချိန်ကြာမြင့်နေခြင်းတို့မှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မတူညီကြပါ။

ဆရာတော်ကြီးခမ္မာ အသက် ကြီးပြီး ကိုယ်ခံအား နည်းနေသဖြင့် ဤသို့ အော်ဟစ်ကခုန်ရသော ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲ လဲသည့် အခြေ အနေသို့ ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။

ရွာသူ ရွာသားများသည်အလွန် စိတ်ထိခိုက်ရုံမျှမက ဒေါသထွက်ပြီး တရားခံကို မရရအောင် ရှာမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားကြသလို ပရိုင်းစေ့ များကိုလည်း အလွန်စိတ်ဝင်စားလာ ကြပါသည်။

ဆက်လက်၍ ဆွေးနွေးပြီး စဉ်းစားကြသောအခါ ရွာထဲမှ ဆွမ်း ကြောင့် ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် တစ်ကျောင်း လုံး ဖြစ်ကြရမည်။ အဘယ်ကြောင့် သံဃာနှင့် ကိုရင်များသာ ယခုလို ဖြစ် ကြရသနည်း။

ကျောင်းသားများမှာ ပကတိ ကျန်းမာခွင်လန်း၍ အစားအသောက် အအိပ်မပျက် ဝဇ္ဇလင်လင် ရှိနေကြရ သနည်း စသည်ဖြင့် ဖွေးခေါ် စဉ်းစား မိကြပြီး အချို့မှာ အချိန်ကုန်မခံတော့ ဘဲ ကျောင်းပေါ်၌ သွားရောက်ရှာဖွေ ကြပါတော့သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ခွင့်ပြု ချက်ဖြင့် ကျောင်းနေရာအနှံ့ ရှာဖွေ သောအခါ ကြောင်အိမ်အောက်ဆုံး အဆင့်၌ ဝှက်ထားသော ပရိုင်းစေ့ အပြည့်ထည့်ထားသော ပုလင်းများကို တွေ့ရှိလိုက်ရပါတော့သည်။

သူကြီးနှင့် ရပ်မိရပ်ဖများ၊ ကျောင်းသားမိဘများပါ ချောတစ် လှည့် ခြောက်တစ်လှည့်ဖြင့် ကျောင်း သားများကို စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း ဝန်ခံကြတော့သည်။

“ဦးပဉ္စင်းကြီးက ခဏ ခဏ အပြစ်ရှာပြီး ရိုက်တာ မုန်းလို့ပါ”

“ဆရာတော်ဘုရားကြီးနဲ့ တခြား သံဃာတော်တွေ၊ ကိုရင်တွေကို ခုလို မဖြစ်စေချင်ပါဘူး”

ဆွမ်းအတူ စားသဖြင့် ယခုလို ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် သံဃာများ၊

ကိုရင်များခံစားရသည်ကို စိတ်မကောင်း ဖြင့် ယခုဆက်ပြီး ပရိုင်းစေ့ကို မသုံးကြ တော့ပါဟု ဖွင့်ဟ ဝန်ခံကြပါသည်။

သူတို့၏ ရွှေဉာဏ်တော် စူး ရောက်သလောက်နှင့် ရေနွေးကြမ်းအိုး ထဲ၌ အခြောက်လှန်းထားသော ပရိုင်း စေ့များကို လက်ဖက်ခြောက်နှင့်ရောပြီး တိုက်ကြည့်ကြရာ ယခုလို မြင်ကွင်း မျိုးကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် သဘောကျပြီး အာနိသင်ပြေတိုင်း ပရိုင်းစေ့ ခတ် ကြောင်း ပြောပြကြပါသည်။

သုတေသနရှင်များပီပီ အချိန် အဆနှင့် ရက်ခြားခတ်ပြီး လေ့လာခဲ့ ကြပါသည်။ “ငရဲဆိုတာ ချိနဲ့လား” ဟု ပြောရမလို အကုသိုလ်မကြောက်တတ် သော ကလေးများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ရပ်မိရပ်ဖများမှာ စိတ်ရှိတိုင်း ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကြေအောင် ရိုက် နှက် ဆုံးမချင်သော်လည်း နေမကောင်း သော ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ခွင့် လွှတ်ရန် တောင်းပန်သဖြင့် မကျေ မနပ်နှင့် ပြန်လာကြရပါသည်။

ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်က တစ် ယောက်ယောက် အော်ဟစ်ဆူပူနေ လျှင် “ဘာလဲဟေ့၊ မင်း ပရိုင်းသီး စားခဲ့လား” ဟု ပြောလေ့ရှိပါသည်။

ထိုပရိုင်းသီးသည် ဆေးပညာ ရှင်ကြီးများအတွက် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ ဆေးဖက်ဝင်မည် ဖြစ်သော်လည်း အထက်ပါ အဖြစ် အပျက်များအရ ဝေးဝေးရှောင်သင့် ကြောင်း စေတနာနှင့် ဤဆောင်းပါးကို ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

ရွှေဝင်

နာရီလက်တံတွေက ည ၁၁ နာရီကို ညွှန်ပြနေကြတဲ့အချိန်လူငယ် လေးမာရောင်က ပစ္စည်းတွေ ပြည့်ကျပ် နေတဲ့ သူ့ရဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးကို တံခါး ပိတ်လိုက်တယ်။

အိမ်ဘက်တက္ကသိုလ်ရဲ့ စတုတ္ထ နှစ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မာရောင်ဟာ ဒီတစ်ခေါက် ဖြေရမယ့် စာမေးပွဲအတွက် ကြိုးကြိုးစားစား စာကျက်နေပါတယ်။

မာရောင်ရဲ့မိဘတွေက ငွေကြေး ချမ်းသာတဲ့သူတွေ မဟုတ်တာကြောင့် မာရောင်ဟာ အလွန်ကို ခြိုးခြံချွေတာပြီး တက္ကသိုလ်တက်နေရရှာတယ်။ ဈေးကြီး တဲ့ ကျောင်းလခတွေ လတိုင်း သွင်းနေရ တာကြောင့် အဆောင်ကောင်းကောင်း ကို မာရောင် မငှားနိုင်ပါဘူး။

မာရောင် အခုနေထိုင်တဲ့ အခန်း က ဈေးပေါ့ပြီး အလင်းရောင်ကောင်း ကောင်း မရတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးပါ။ မာရောင်က တခြားကျောင်း သားတွေထက် စာကြိုးစားတယ်။ သူ့ ကိုယ်သူ့ ဉာဏ်သိပ်မကောင်းဘူးလို့

နန္ဒာလား

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အတွက်ပြန်လာသူ

ခံယူထားတာကြောင့် စာကျက်တဲ့အချိန် ပိုယူပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် လွဲလစိုက် ထုတ်လေ့ ရှိတယ်။

ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လခကောင်း ကောင်းရတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ရဖို့အတွက် လည်း သူ့မျှော်လင့်နေတယ်။ ဒီမျှော်လင့် ချက်ကပဲ သူ့ကို တွန်းအားတစ်ခု ဖြစ် စေပြီး ခက်ခဲတဲ့ အခြေအနေတွေကို ကျော်လွှားစေခဲ့ပါတယ်။

အခုလည်း မာရော့ဒ် အခန်း တံခါးပိတ်ပြီး စာကျက်နေပါတယ်။ စာကျက်နေတုန်းမှာပဲ သူ့အခန်းတံခါးရဲ့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း ဖြည့်လာတယ်။ အခန်းတစ်ခုချင်းစီရဲ့ လူခေါ်ခေါင်း လောင်းတွေကို ကြိုးတွေနဲ့ ဆက်ထားပြီး အဆောင်တံခါးမကြိုးရှေ့မှာ ကြိုးစတွေ ကို ချထားပါတယ်။

ကြိုးစတွေရဲ့ ထိပ်မှာတော့ ကြိုး စနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အဆောင်နေကျောင်း သားတွေရဲ့ နာမည်နဲ့ အခန်းနံပါတ်တွေ ကို ရေးထားလေ့ရှိပါတယ်။ အခုတော့ တစ်ယောက်ယောက်က မာရော့ဒ် နာမည်ရေးထားတဲ့ ကြိုးစကို ဆွဲနေပါပြီ။ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူ့လာလည်တာလဲ လို့ မာရော့ဒ်တွေးလိုက်တယ်။

မာရော့ဒ်မှာ မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းတွေ အများကြီးမရှိပါဘူး။ သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကလည်း သူ့စာလေ့လာ နေချိန်မှာ လာမနှောင့်ယှက်ဖို့အတွက် ကတိပေးထားကြတယ်။ ညဘက်တွေ ဆိုရင် ဘယ်သူမှ မာရော့ဒ်ဆီ လာ လည်လေ့ မရှိပါဘူး။

ဒီခေါင်းလောင်း ဖြည့်သံက မာရော့ဒ်ရဲ့စိတ်ကို ထူးဆန်းစေတယ်။ ခေါင်းလောင်းဖြည့်နေတာကို လျစ်လျူ ရှုပြီး တံခါးမဖွင့်ပေးတတ်တဲ့ လူမျိုးတွေ ထဲမှာ မာရော့ဒ် မပါပါဘူး။

တံခါး မဖွင့်ပေးလိုက်လို့ လာ လည်တဲ့ ဧည့်သည်ကို မသိလိုက်ရဘူး ဆိုရင် တစ်ညလုံး သိချင်စိတ်ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရမယ်။ ဒါကြောင့် ဧည့်သည်ကို တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ခဏလောက် ဧည့်ခံ၊ မြန်မြန်ပြန်လွှတ် လိုက်မယ်လို့ မာရော့ဒ်ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။

အဆောင်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီး ကတော့ ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် အိပ် မောကျနေမှာပါ။ ဘာသံပဲကြားကြား သူမအိပ်ရာကနေ ထလာမှာ မဟုတ် ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဧည့်သည်ကို ကိုယ့် ဘာသာကိုယ်ပဲ တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ မာ ရော့ဒ် စာကြည့်စားပွဲကနေ ထလိုက် တယ်။

အိပ်ခင်ဘတ်မြို့ရဲ့လမ်းတွေက အလွန်ငြိမ်သက်နေပါပြီ။ မာရော့ဒ်ဟာ သူ့နေထိုင်တဲ့ တတိယထပ်ကနေ မြေညီ ထပ်မှာရှိတဲ့ တံခါးမကြီးဆီ ဆင်းသွား လိုက်တယ်။

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ညည်း တွားသံတစ်ခုက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်း သွားတာ မာရော့ဒ် ကြားလိုက်ရတယ်။ အောက်ထပ်ကို မာရော့ဒ် ရောက်လာ တဲ့အချိန်မှာပဲ ခေါင်းလောင်းက ဒုတိယ အကြိမ် ဖြည့်လာပြန်တယ်။ ခေါင်း လောင်းကြီးကို အဆက်မပြတ်ဆွဲနေတဲ့ အသံ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်နေတယ်။ ညဘက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ရဲ့ ခေါင်း လောင်းသံကြောင့် မာရော့ဒ် ဒေါသ ထွက်နေပါပြီ။

“ငါ့ရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ အားလုံး ငါ စာမေးပွဲအတွက် စာကျက် နေတယ်ဆိုတာ သိကြပါတယ်။ ဘယ်သူ ကများ ဒီအချိန်ကြီး ငါ့ကို လာပြီး နှောင့်ယှက်တာပဲလိမ့်”

ဒီအဆောင်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ သူတွေကတော့ မာရော့ဒ် အပါအဝင် ဆေးကျောင်းသားတချို့၊ မာရော့ဒ်လို အစိုးရကျောင်းသားတချို့နဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ စာရေးဆရာတွေပဲဖြစ်ကြတယ်။ အလုပ် လက်မဲ့ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်လည်း အဆောင်မှာနေတယ်။

တခြားအခန်းဆီ လာလည်တဲ့ ဧည့်သည်များ ခေါင်းလောင်းကြိုး မှားဆွဲမိတာလားလို့ မာရော့ဒ် တွေး လိုက်သေးတယ်။

တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့ အဆောင်ရှေ့လှေကားထစ်ပေါ် မှာ မက်တတ်ရပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ကို မီးအိမ်ခိုခိုမှိန်အောက်မှာ တွေ့ လိုက်ရပါတယ်။ မီးအလင်းရောင် မကောင်းတာကြောင့် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ ခွဲခြားပြီး မသိပါဘူး။ အဆောင် အပြင်ဘက်မှာ မိုးတွေလည်း သည်းနေ ပါတယ်။ မာရော့ဒ် မီးအိမ်အလင်း ရောင်ကို အနည်းငယ်မြှင့်လိုက်တဲ့အခါ မှာတော့ တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ မာရော့ဒ် စာကျက်နေတာကို လာနှောင့်ယှက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို။

သူက မာရော့ဒ် တစ်ခါမှ မတွေ့ ဖူးတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ရဲ့ မျက်နှာက မြေဖြူခဲ တစ်ခဲလို့ ဖြူဆွတ် နေပြီး မျက်လုံးတွေကတော့ မည်းနက် တောက်ပနေတယ်။

အင်္ကျီ အဝတ်အစားတွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားတာကြောင့် အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်မို့ တော့ ပေါက်နေပေမယ့် လူငယ်က ထီးတို့ ဦးထုပ်တို့ မဆောင်းထားသလို အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီလည်း ဝတ်မထား ပါဘူး။

မာရော့ဒ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့

“မင်းက ဘယ်သူလဲဘာကြောင့်
များ ငါ့ဆီ ရောက်လာတာလဲ” စတဲ့
မေးခွန်းပေါင်းများစွာနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေ
ပေမယ့် လည်ချောင်းဝမှာပဲ ပျောက်
ကွယ်သွားပြီး လူငယ်ကို မမေးဖြစ်လိုက်
ပါဘူး။

လူငယ်က မာရောင်ကို သေသေ
ချာချာ စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်တယ်။
ဒီတော့မှ လူငယ်က လူစိမ်းတစ်ယောက်
မဟုတ်မှန်း မာရောင် မှတ်မိသွားတော့
တယ်။

“ဖီး(လ်)၊ ဟေ့ကောင် မင်း
ဖီး(လ်)မဟုတ်လား”

မာရောင် ဝမ်းသာအားရ နှုတ်
ဆက်လိုက်တယ်။ စတုတ္ထနှစ်ကျောင်း
သား မာရောင်ဟာ ငယ်စဉ်က အဖြစ်
အပျက်တွေကို မမေ့ပစ်သေးပါဘူး။

ဖီး(လ်)နဲ့မာရောင်တို့က အထက်
တန်းကျောင်းအထိ အတူတူတက်ခဲ့ကြ
တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အထက်
တန်းကျောင်းပြီးသွားတဲ့ အချိန်မှာတော့
ဖီး(လ်)နဲ့ မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ဘူး။

“ဖီး(လ်)ရဲ့အဖေက ဖီး(လ်)ကို
အိမ်က နှင်ချလိုက်ပြီနဲ့ တူတယ်” လို့
မာရောင် တွေးလိုက်တယ်။

လူချင်း မတွေ့ဖြစ်ကြပေမယ့်
ဖီး(လ်)ရဲ့ ဓကောင်းသတင်းတွေကို
မာရောင် အမြဲကြားနေရတယ်။

ဖီး(လ်) တက္ကသိုလ်ဆက်မတက်
ဖြစ်ဘဲ အရက်တွေသောက်ပြီး ပျက်စီး
သွားတဲ့ အကြောင်းတွေ၊ မိန်းမကိစ္စ
ရှုပ်တဲ့ အကြောင်းတွေ အစုံပါပဲ။
မာရောင် ကြားခဲ့ရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့
(၂)နှစ်လောက်ကမှ ဖီး(လ်)သတင်းတွေ
မကြားရတော့တာ။ အခုတော့ ဖီး(လ်)
က မာရောင်နေတဲ့ အဆောင်ရွေ့ကို
ရောက်နေပါပြီ။

“ဝင်လာလေ”
မာရောင်က ဖီး(လ်)ကို စိတ်
ခေါ်လိုက်တယ်။

“မင်း ဘယ်ကနေမျက်စိလည်ပြီး
ရောက်လာတာလဲ ဖီး(လ်) မင်းနဲ့မတွေ့
ရတာတောင် ကြာပြီ၊ မင်း အကြောင်း
တွေကို ငါသိချင်နေတာ”

မာရောင်ကသာ စကားတွေ-
ဆက်တိုက်ပြောနေပေမယ့် နှုတ်ဆိတ်
နေတဲ့ ဖီး(လ်)ကြောင့် စကားပြောရတာ
အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပါတယ်။
အဆောင်တံခါးမကြီးကို မာရောင်
ညင်ညင်သာသာ ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး
တတိယထပ်တက်တဲ့ လှေကားဆီ
ဖီး(လ်)ကို လမ်းပြ ခေါ်ဆောင်သွား
တယ်။

“မင်း ငါ့ဆီလာလည်တာ အရမ်း
ဝမ်းသာတာပဲကွာ၊ ငါ အခု ညလယ်စာ
စားဖို့ပြင်နေတာ မင်းက အချိန်ကွက်
တိကို ရောက်လာတာပဲ”

အရွန်းဖောက်ပြီး ပြောနေတဲ့
မာရောင်ရဲ့ စကားကိုလည်း ဖီး(လ်)
မတုံ့ပြန်ပါဘူး။

ဖီး(လ်)ရဲ့ခြေလှမ်းတွေ လေး
ကန်နေတာကြောင့် မာရောင်က ဖီး(လ်)
လက်မောင်းကို လှမ်းတွဲလိုက်တယ်။
ဒီတော့မှ ဖီး(လ်)ရဲ့ အဝတ်အစားတွေ
စိုရွှဲနေတာကို မာရောင် သတိထားမိ
တယ်။ လက်မောင်းကလည်း ပိန်လို့နေ
လိုက်တာ အမှီးစုခြောက်အတိုင်းပါပဲ။
အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း စာစ်ယောက်ကို
အခုလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ မာရောင်
အတွက် တော်တော်လေးစိတ်မကောင်း
ဖြစ်စရာပါ။ မာရောင်နေတဲ့ တစ်ယ
ထပ်ကို ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာတော့
စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက်က မှောင်မည်း
လို့နေပါတယ်။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက် ဖီး(လ်)ရေ
စင်္ကြံလမ်းတွေက ဒီလိုပဲ” အမြဲတမ်း
မှောင်နေတာပဲ။ မီးအိမ်လေး တစ်ခု
လောက် ထားပေးပါလို့ အဆောင်
ပိုင်ရှင်ကို ငါ့ဘာ ခဏပြောဖူးပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ အဘွားကြီးက လုပ်ပေးမယ်ပဲ
ပြောပြီး အခုထိ ဒီအတိုင်းပဲလေ”

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ရင်း ဖီး(လ်)
ကို မာရောင် ခေါ်ပေါ့ပါးပါးလှမ်းပြော
လိုက်တယ်။ မာရောင် တွေးနေမိတာ
တစ်ခုက ဖီး(လ်)သူလိပ်စာကို ဘယ်လို
သိပြီး ရောက်လာတာလဲမို့။ သူတို့
နှစ်ယောက်ကွဲသွားတာ (၇)နှစ်လောက်
ရှိပါပြီ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မာရောင်က
ဖီး(လ်)ကို အရင်လို ခင်နေတုန်းပါ။
သို့ပေမယ့် ဖီး(လ်)ကတော့ မာရောင်ကို
နည်းနည်းစိမ်းနေသလိုပဲ။

“ထိုင်ပါဦး ဖီး(လ်)”
မာရောင်က ညှော်ခန်းကျင်းကျင်း
ထဲမှာရှိတဲ့ ဆိုဖာရှည်ကို ညွှန်ပြတယ်။
“ငါ ညလယ်စာစားဖို့ သွားပြင်
လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းလည်းအရမ်းပင်ပန်းနေ
မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူပါ”

ဖီး(လ်)က ဆိုဖာရှည်ရဲ့ အစွန်း
တစ်ဖက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေပါ
တယ်။

မာရောင်ကတော့ ကြောင်အိမ်
ထဲကနေ ပေါင်မုန့်ညှိတစ်လုံးနဲ့ ကော်ဖီ
ကြမ်းမှုန့်တွေကို ယူလိုက်တယ်။ ပြီး
တော့ ‘ဂက်(စ်)မီးဖို အသေးလေးနဲ့
ရေနွေးတစ်အိုးတည်တယ်။ မာရောင်
အလုပ်ရှုပ်နေတုန်းမှာပဲ သူ့ကို ဖီး(လ်)က
ချောင်းကြည့်နေသလို ခံစားရတယ်။
ဖီး(လ်)ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း
ဖီး(လ်)က သူ့ကို ကြည့်မနေပါဘူး။
သို့သော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ
မာရောင် စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲနဲ့

မွန်းကျပ်တဲ့ ခံစားမှုကြီးကို ခံစားနေရပါတယ်။

ရေခဲနွေးဆူတဲ့ အခါ ကော်ဖီ နှစ်ခွက်ဖျော်ပြီး စားစရာတွေကို ဆိုဖာရှည်ရှေ့က စားပွဲဆီ မာရောင် သယ်လာလိုက်တယ်။

“စားပါဦး ဖီး(လ်)၊ ငါက အခုတလော စာမေးပွဲအတွက် ညလုံးပေါက်စာကြည့်နေတာဆိုတော့ ဒီအချိန်လောက်ဆို ညလယ်စာ စားနေကျပဲ”

“ခဏလေးပါ”

ဖီး(လ်)က မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ်။

“ငါမေ့သွားတယ်ကွာ၊ ငါ အရက်မသောက်ရသေးဘူး၊ ငါလည်း ဒီလိုအချိန်မျိုးဆို အလုပ်ဆင်းသွားပြီးလို့ အရက်သောက်နေကျပဲ”

ဖီး(လ်)က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ ကြောင်အိမ်ဆီသွားပြီး ကြောင်အိမ်ထဲမှာ မာရောင်သိမ်းထားတဲ့ ဝီစကီပုလင်းကို ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အရမ်းပြင်းတဲ့ ဝီစကီကို ရေတောင်မချောဘဲ တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်တယ်။ ဖီး(လ်)ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို မာရောင် တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေမိတယ်။

အခုမှ ဖီး(လ်) ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကို သေချာ သတိထားကြည့်မိတယ်။ အင်္ကျီတစ်ထည်လုံးက ဖုန်အလိမ်းလိမ်းတက်နေတယ်။ မိုးရွာနေတဲ့ အချိန်မှာ ထီးတွေ၊ အပေါ်ဝတ် ကုတ်တွေမပါဘဲ ဖီး(လ်)ရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်ပေမယ့် အင်္ကျီက မိုးရေတစ်စက်မှ စိုမနေဘူး။ ခြောက်သွေ့ပြီး ဖုန်တောင်တက်နေသေးတယ်ဆိုတော့ ဖီး(လ်)က မိုးမရွာခင်ကတည်းက အဆောင်ရှေ့မှာ ရောက်နေခဲ့တာလား။ ဒါဆို ဘာလို့ခေါင်းလောင်းကြိုးကို စောစောမဆွဲဘဲ

ညနေရောက်မှ ဆွဲရတာလဲ။ မာရောင် သိပ်ပြီး ထူးဆန်းသွားတယ်။

ဖီး(လ်)ကတော့ အရက်သောက်ပြီးတာနဲ့ မာရောင် ပြင်ပေးထားတဲ့ ညလယ်စာကို အငမ်းမရ စားပါတယ်။ တော်တော်လေး ငိုက်ဆာနေတယ်ထင်ပါရဲ့။ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ အိပ်ချင်ပြီလို့ မာရောင်ကို ပြောတယ်။ ဖီး(လ်) ခမျှာ အဝေးကြီးကနေ ရောက်လာလို့ ဗိုက်ဆာပြီး ပင်ပန်းနေတာမှပဲလို့ မာရောင် အကောင်းပဲ့တွေးပေးလိုက်တယ်။

“အိပ်ခန်းထဲက ငါ့အိပ်ရာပေါ်မှာ မင်းအိပ်လို့ရတယ်ဖီး(လ်)၊ အနားယူလိုက်ပါဦး ငါကတော့ စာကျက်ရဦးမယ်”

ဖီး(လ်)ကို အိပ်ခန်းထဲအထိ မာရောင် လိုက်ပို့ပေးတယ်။

မာရောင် အိပ်ခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဖီး(လ်)ရဲ့ ဟောက်သံထွက်ပေါ်လာတယ်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားပြီထင်ပါရဲ့။ အဆောင်အခန်းတံခါးကို လော့ချလိုက်ပြီး စာကြည့်စားပွဲမှာ မာရောင်ပြန်ထိုင်လိုက်တယ်။ အခုအချိန်ထိ ဖီး(လ်)ဘာလို့ သူ့ဆီရောက်လာတာလဲဆိုတာ မာရောင် မသိသေးပါဘူး။

ဖီး(လ်)ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းရတာတော့ ဒုက္ခရောက်လာလို့ မာရောင်ဆီ အကူအညီလာတောင်းတဲ့ပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ အကူအညီတောင်းဖို့ကို ပြောမထွက်ဘူးနဲ့ တူတယ်။ မာရောင်ကိုယ်တိုင်လည်း အဆင်မပြေဖြစ်နေပေမယ့် ဖီး(လ်)ကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

မာရောင် ကျောပေးပြီး ထိုင်ထားတဲ့ အိပ်ခန်းဆီကနေ ဖီး(လ်)ရဲ့

ဟောက်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေတယ်။

ညနက်လာတာနဲ့အမျှ အေးစက်တဲ့ လေကြမ်းတွေ ပြတင်းပေါက်ကနေ တိုးဝင်လာတာကြောင့် စာကြည့်စားပွဲရှေ့က ဖွင့်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို မာရောင် ထိပ်တံလှိုက်တယ်။ အတော်ကြာကြာ စာကြည့်ပြီးတဲ့အခါ မှာတော့ မာရောင် ငိုက်မြည်းလာပါတော့တယ်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက် ၄ နာရီထိုးနေပါပြီ။ မာရောင်လည်း ၄ နာရီလောက် ခဏအိပ်ပြီး မနက် ၈ နာရီလောက်မှ ဖီး(လ်)ကို နှိုးပြီး မနက်စာ အပြင်မှာ သွားစားမယ်လို့ တွေးလိုက်တယ်။ ဖီး(လ်)ကတော့ ဟောက်လို့ကောင်းနေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟောက်သံက အရမ်းထူးဆန်းနေတယ်လို့ မာရောင်ခံစားနေရတယ်။ အသံက အရမ်းကို လေးကန်ပြီး ကျယ်လောင်လွန်းတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ရှူသံနဲ့ မတူဘူး။

ဒါကြောင့် ခပ်ဟဟဖွင့်ထားတဲ့ အိပ်ခန်းတံခါးဝကနေ ဖီး(လ်)ကို မာရောင် ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ဖီး(လ်)မရှိတော့ဘူး။ အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး ဖီး(လ်)ကို နေရာအနှံ့ရှာကြည့်တယ်။ ခုတင်အောက်မှာရော အပေါ်မှာပါ မတွေ့ဘူး။ အသက်ရှူသံ ခပ်ပြင်းပြင်းကိုတော့ ခုတင်ပေါ်ကနေ ကြားနေရဆဲပဲ။

အိပ်ခန်းက ကျဉ်းလွန်းတဲ့အပြင် ခုတင်တစ်လုံးနဲ့ ဗီရိုအပူလေး တစ်လုံးသာ ရှိတာကြောင့် တခြား ပုန်းအောင်းစရာနေရာလည်း မရှိပါဘူး။

မာရောင် ဗီရိုလေးထဲမှာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေကို ဆွဲထုတ်ပြီး ရှာတယ်။

အိပ်ရာခင်းတွေ၊ စောင်တွေကိုလည်း ခုတ်ပေါ်ကနေ ဆွဲချပစ်တယ်။ ဖီး(လ်) ရဲ့ အစအနတောင် မတွေ့ပါဘူး။ အသက်ရှူသံကတော့ မာရော့ဒ်နဲ့ နီးကပ်လာသလိုပဲ။

မာရော့ဒ်တစ်ကိုယ်လုံး ဆွေးစေး တွေ ပြန်လာပြီး သွေးမလျှောက်တော့ သလို ခံစားနေရတယ်။

စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းပြီး အခန်းအပြင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက် တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မာရော့ဒ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကနေ စူးခနဲ နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရတယ်။ လက်နဲ့ စမ်းကြည့်လိုက်တော့ စေးပျစ်ပျစ် သွေး တွေပါလာတယ်။ မာရော့ဒ်ရဲ့ အနား ကိုလည်း လူတစ်ယောက် လာရပ်နေ သလိုပဲ။ သူ ဒီအခန်းထဲမှာ ထပ်နေနိုင် စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး။

ကမူးရှူးထိုးနဲ့ အပြင်ဘက်ကို ပြေးထွက်သွားတယ်။ ကြောက်စိတ် ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်နေမှန်း တောင် သတိမထားနိုင်တော့ဘူး။ လမ်းမပေါ်ရောက်မှပဲ သတိပြန်ဝင်လာ တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အီဒင်ဘတ်တက္ကသိုလ် လမ်းကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီး ကြောက်စိတ် နည်းနည်းပြေသွားတဲ့အခါမှ အဆောင် ကို ပြန်လာတယ်။

အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် မာရော့ဒ်ရဲ့ စာ ကြည့်စားပွဲရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတာ ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီလူငယ်က မာရော့ဒ် ဘေးအခန်းထဲမှာ နေတဲ့ ဂရင်းနီပါပဲ။ ဂရင်းနီကလည်း မာရော့ဒ် လိုပဲ စာမေးပွဲအတွက် ညလုံးပေါက် စာကျက်နေတာပါ။

“စာတွေရပြီလား မာရော့ဒ်၊ ငါ မင်းဆီကို မှတ်စုစာအုပ်လာငှားတာ

ပြီးရင် မနက်စာအတွဲသွားစားရအောင်၊ ဒါနဲ့ မင်း မနက်အစောကြီး ဘယ်သွား နေတာလဲ”

ဂရင်းနီက မေးတယ်။

“ခေါင်းကိုက်နေလို့ လမ်း လျှောက် ထွက်တာပါ” လို့ မာရော့ဒ် လိမ်လိုက်တယ်။

“ညက မင်းဆီလူတစ်ယောက် လာလည်သေးတယ်မလား၊ မင်း ဧည့် သည်ရဲ့ ဟောက်သံက အကျယ်ကြီးပဲ၊ ငါ့အခန်းကနေတောင် ကြားရတယ်”

ဂရင်းနီရဲ့ စကားကြောင့် မာ ရော့ဒ် ဝမ်းသာသွားတယ်။

“မင်းလည်း ကြားတယ်ပေါ့၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဘုရားသခင်၊ တကယ်လို့ ငါတစ်ယောက်တည်း ကြား တာဆိုရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ရူးနေပြီလို့ ထင် မှာ၊ ငါ အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်၊ မင်းကို ငါ ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိ တော့ဘူး၊ အဲဒီအသက်ရှူသံက အရမ်း ချောက်ချားစရာကောင်းတယ်၊ ပြီး တော့ ငါ...”

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ မာရော့ဒ်ရဲ့ အသံက တုန်ခါနေတယ်။

“မာရော့ဒ် မင်းဘာတွေပြောနေ တာလဲ”

ဂရင်းနီက မာရော့ဒ်ကို အံ့သြ စွာ ကြည့်နေတယ်။

“ငါပြောတာကို သေချာ နား ထောင်ပါဦး ဂရင်းနီ”

မာရော့ဒ်က သူ့လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင် ထိန်း လိုက်တယ်။

“ငါ အားလုံးရှင်းပြပါမယ်၊ ငါ စကားကို ကျေးဇူးပြုပြီး ကြားဖြတ် မပြောပါနဲ့”

ဂရင်းနီကို မာရော့ဒ်က ဖီး(လ်) သူ့ဆီရောက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး ဖြစ် ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးကို ပြောပြတယ်။ လက်မောင်းမှာ ရသွားတဲ့ ဒဏ်ရာကိုလည်း ဂရင်းနီကို ပြတယ်။

“ငါ ဖီး(လ်)ရဲ့ လက်မောင်းကို ဘေးနဲ့ လှီးဖူးတယ်”

မာရော့ဒ်လေသံက အေးအေး ဆေးဆေး ဖြစ်သွားပါပြီ။

“မနေ့ညတုန်းကလား”

ဂရင်းနီက မေးတယ်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အထက်တန်း ကျောင်း နောက်ဆုံးစာမေးပွဲဖြေပြီးတဲ့ အချိန်ကပါ၊ ငါတို့ရဲ့ ခင်မင်မှု အထိမ်း အမှတ်အဖြစ် တစ်ယောက်ရဲ့ လက် မောင်းသွေးကို တစ်ယောက် သောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ငါ ဖီး(လ်)ရဲ့လက်မောင်း သွေးကိုပဲ သောက်ရသေးတဲ့ အချိန်မှာပဲ ကျောင်းက ဆရာတစ်ယောက် ငါတို့ကို မိသွားပြီး အပြစ်ပေးခံလိုက်ရတယ်”

“ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်ခဲ့ကြ တာလဲ”

ဂရင်းနီက နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေ တယ်။

“အရူးထဲကြတဲ့ အရွယ်လေကွာ၊ အဲဒီတုန်းက ဖီး(လ်)က ပြောဖူးတယ်၊ ငါရဲ့ လက်မောင်းသွေးကိုလည်း သူပြန် သောက်ပါ့မယ်လို့၊ အခုတော့ သူ့ကတိ အတိုင်း သူပြန်သောက်ပြီးသွားလောက် ပြီ”

ဂရင်းနီက မာရော့ဒ်ရဲ့ စကား ကို နားထောင်ပေးရင်း ဆိုဖာရှည်ဆီ လျှောက်လာတယ်။

“မာရော့ဒ် မင်းညက ပြင်ထား တဲ့ ညလယ်စာကို လာကြည့်ဦး”

ဂရင်းနီက ပြောတယ်။

“ညက ဖီး(လ်) ဘာမှမစားသွားဘူး၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဖီး(လ်) မင်းဆိုတကယ်ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး”

မာရော့စ် ကိုယ့်မျက်စိကိုယ်မယုံနိုင်ဖြစ်သွားတယ်။ ဖီး(လ်)အတွက် ပြင်ထားတဲ့ ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်တွေက စားပွဲပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းရှိနေတယ်။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

မာရော့စ်က ဂရင်းနီကို အားကိုးတကြီးနဲ့ ကြည့်တယ်။

“လုပ်စရာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ မင်းဖီး(လ်)အကြောင်းကို စုံစမ်းလိုက်ပါ။ မင်း ဒီအခန်းထဲမှာ စာမကျက်ချင်ရင် စာမေးပွဲ ပြုပြီးတဲ့အချိန်ထိ ငါ့အခန်းမှာ လာနေလို့ ရပါတယ်”

ဂရင်းနီရဲ့ အကြံပြုချက်ကို မာရော့စ် လက်ခံလိုက်တယ်။ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ အထက်တန်းကျောင်းတန်းက

သုငယ်ချင်းတချို့ဆို စာရေးပြီး ဖီး(လ်) အကြောင်းကို မာရော့စ် လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ တစ်ပတ်လောက် ကြာတဲ့အခါ မာတော့ မာရော့စ် အစ်မဆီက စာပြန်ရောက်လာတယ်။

“မြန်မြန်ဖွင့်ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ ဘာတွေ ရေးထားလဲ”

ဂရင်းနီက အလွန် သိချင်နေတယ်။

“စာထဲမှာ ရေးထားတစ်ကဖီး(လ်) သူ့အဖေဖေရန်ဖြစ်ပြီး အိမ်ကနေ ထွက်သွားတယ်။ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ တောင် မပါဘဲနဲ့တဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတယ်။ ငါ့အစ်မဆီက ဒီအကြောင်းကို သူမရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီကနေ ကြားရတာတဲ့၊ ဖီး(လ်)ရဲ့ အလောင်းကို ဒီလ(၁၄)ရက်နေ့မှာ ရွာတွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်

ပြောတာကတော့ ဖီး(လ်)က ၁၄ ရက်နေ့ မတိုင်မီ တစ်ရက်တုန်းကတည်းက သေဆုံးနေပြီးသားတဲ့”

စာကို ဖတ်ပြရင်း မာရော့စ် ငေးဝိုင်းသွားတယ်။

“ဒါဆို ဖီး(လ်)က ၁၃ ရက်နေ့မှာ ဆုံးသွားတာပေါ့”

ဂရင်းနီက ပြောတယ်။

“အဲဒီ သေပြီးတဲ့ညက မင်းကို လာတွေ့ခဲ့သေးတယ်”

ဂရင်းနီရဲ့ စကားကို မာရော့စ် ဘာမှ ပြန်မပြောပါဘူး။ မာရော့စ် ခေါ်တစ်ချက်ပဲ ညိတ်ပြပြီး ငေးဝိုင်းသွားတော့တယ်။

နန္ဒာလင်း

Algiron Blackwood ၏, Keeping His Promise ဝတ္ထုတိုကို ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ဆိုပါသည်။

ဆရာဦးအောင်ကြည်သန်း B.Sc (Bot)

လက္ခဏာ နှင့် နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရှင်

❶ စီးပွားလုပ်ငန်းအသစ် လုပ်ကိုင်ရန် ❷ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေ သိရန် ❸ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ သိရန် ❹ လက်ထပ်ရန် သင့်၊ မသင့်၊ တာတာတိုက်စစ်ရန် ❺ လက်မခံလာအခါရွေးရန် ❻ ကလေး ခွဲစိတ်မွေးဖွားရန်အတွက် ရက်မြတ်ချိန်ခါရွေးရန် ❼ က သားနာမည် ပေးရန် ⓫ အိမ်၊ တိုက်၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်ရန်အတွက် မြေသန့် ပနွက်တင်မင်္ဂလာ ရွေးရန် ⓬ သင်ယူလိုသော ပညာရေးလိုင်း အကျိုးပေး၊ မပေး သိရန် ⓭ နိုင်ငံခြားထွက် အလုပ် လုပ်ရန် ကောင်း၊ ဆိုးသိရန် ... အစရှိသော သိလိုသည့် အကြောင်းအရာများကို ဆရာနှင့် ဆွေးနွေးနိုင်ပါသည်။ အောင်မြင်လိုသော ကိစ္စတို့အတွက် ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်၊ နဝင်းယတြာ၊ အင်းယတြာ၊ ရတနာဒိဝံယတြာ စသည့် အစီအရင်များဖြင့် လိုအပ်သလို အကူအညီ ပေးနေပါသည်။

ငွေကြိုလွှဲငွေ ပြန်ဖြင့် ဖောင်ပေးနိုင်ပါသည်။ CB Bank A/c No - 0019600100036439

တောင်ဥက္ကလာဘက်သို့ ရန်ကုန်မြို့ နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၁၀/မဒန(နိုင်) ၀၀၁၄၂၂

ဖော့ခန်း - အမှတ် (၆) ပိုးကောင်းဘုရား၊ ပြောက်ဘက်ပုန်း ရန်ကုန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ☎ ၀၉ ၂၇၀ ၄၇၂၂

ဖော့ခန်းခွင့်ချိန် - နေ့စဉ် နံနက် (၉ : ၃၀) မှ ညနေ (၅ : ၄၅) နာရီထိ

ရွှေသန်းလွင်
အိမ်ထောင်ရေးအိမ်ထောင်

အမေကွယ်လွန်တာ (၁၈)နှစ် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ အမေကို စာဖွဲ့ ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင် ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားမိပေမယ့် အမေကို တမ်းတရင်း မခမ်းနိုင်တဲ့ မျက်ရည်မြစ်ထဲမှာ စီးပျောပြီး အရေးဘက်ကို မရောက်ခဲ့ပါဘူး အမေ။ သမီးရဲ့ အသက်(၇၀)နား ကပ်လာပါပြီဆိုတော့ ဘဝနေ့မဝင်မီ အမေ ကျေးဇူးကို မြူတစ်မှုန့် သဲတစ်ပွင့်ဆပ်ဖို့ ကျလာတဲ့ မျက်ရည်ကို ဘယ်လက်က သုတ်၊ ညာလက်က ကလောင်ကိုင်ပြီး စာပေအက္ခရာ ကမ္မည်းတင် ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါတယ် အမေ။

သမီးတို့ရဲ့ ဘဝထဲမှာ အမေ သက်ရှိထင်ရှား မရှိတော့ပေမယ့် အမေတို့ ပေးတဲ့အသက်၊ အမေတို့ ပေးခဲ့တဲ့ ပညာ၊ တရားဓမ္မ ဆိုဆုံးမမှုတွေနဲ့ မကင်းကွာခဲ့ပါဘူး။ အမေ့ရင်ခွင်မှာ နှစ်ပေါင်း (၅၀)ကျော် အတူနေထိုင်ခွင့် ရတော့ အမေ့အဆုံးအမ၊ အမေ့ပုံရိပ်တွေကို အသိဉာဏ်ရော၊ အသည်းနှလုံးထဲကပါ မေ့ပျောက်လို့ မရခဲ့ပါဘူး။ ထို့အတူ သမီးတို့ရဲ့ မလိမ္မာမှု၊ မသိတတ်မှုတွေကိုလည်း နောင်တနဲ့ ယှဉ်ပြီး အမေ့၏ ကြေကွဲစွာ တမ်းတမိတာလည်း နေ့ရှိသရွေ့ပါ။

မိခင်နေရာရောက်မှပဲ အမေတန်ဖိုးကို နားလည်သဘောပေါက်ပြီး အစားထိုးမရနိုင်တော့တဲ့ အမေ့ကျေးဇူး မြင့်မိုရ်ဦးကို ထင်ဟပ်ဖော်ကျူး ရေးသီလို့ မဆုံးနိုင်ပါဘူး။ ဒီစာရေးစဉ် လက်ကျဉ်လာလို့ လက်ကို ကွေးချည်ဆန့် ချည်လုပ်ရင်း အမေသာရှိရင် ဆေးလူးပေး၊ နှိပ်နယ်ပေး၊ ကြင်နာစွာ စကားဆိုဦးမှာကို မြင်ယောင်၊ ကြားယောင်မိပါတယ်။ သမီးဇက်မှာ ကျီးပေါင်းရောဂါ၊ အရွတ်ကျရောဂါတွေကြောင့် ဆရာဝန်

တွေက စာမရေးပါနဲ့၊ ခေါင်းမငုံ့ပါနဲ့လို့ သတိပေးတဲ့ကြားက အမေ့ကို ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင်ချင်လွန်းလို့ ကြိုးစားပြီး ရေးလိုက်တာပါ အမေ။

ကျောင်းသူဘဝက ပုံဆွဲလို့ ညဉ့်နက်ရင် အမေရောက်လာပြီး ဆေးလူး၊ နှိပ်နယ်ပေးခဲ့တာတွေကို မြင်ယောင်ရင်း အမေဟာ သားသမီးတွေ ပညာရေးအတွက် ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရ ဘယ်လိုပုံစံရဲ့ အမေကျေနပ်နေတယ်၊ ဒီအပြင် အမေ့ကို နှိမ့်သစ္စာပြုစုလို့လည်း မောပန်းရမှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။

သား သမီးတွေ နှာစမ်း၊ ချောင်းဆိုး ရင်ကျပ် ညဘက်အိပ်ရာထဲအထိ လာပြီး မှန်ညှင်းဆီ၊ ရေနံဆီလူးပေးရင်း “နဲ့လိုက်တာ”လို့ အပြစ်တင်ခဲ့မိသေး။ သားသမီး (၈)ယောက်အတွက် အမေ့မှာ ညဘက်အိပ်ချိန်ရှိရဲ့လားလို့ တွေးပြီး ခုမှ သနားလို့ မဆုံးပါဘူး။ အမေသိပ်ကို ပင်ပန်းခဲ့မှာပဲနော်။ ဒါပေမဲ့ အမေ ညည်းညာသံကို တစ်ခါတစ်ရံမှ မကြားခဲ့ဖူးပါဘူး အမေ။ သားသမီးတွေကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ အကောင်းဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ တာဝန်ကျေခဲ့တာပါ။

စာရေးရင်း အပြင်ကို လွမ်းကြည့်တော့ သစ်ပင် စိမ်းစိမ်းစိုစိုတွေတွေ့တော့ ငယ်စဉ်က စာကျက်တာ နည်းနည်းကြာသွားရင် -

“သမီး မျက်စိ ညောင်းလိမ့်မယ်၊ ဝရန်တာထွက်ပြီး သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းတွေကို ကြည့်လိုက်၊ မျက်လုံးကြည်လာလိမ့်မယ်” လို့ အကြင်နာ စကားတွေကို ကြားယောင်ရင်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်(၆၀)က ဗဟုသုတ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မသိကြတဲ့အချိန်၊ အမေပြောတာ ဟုတ်ပါ၊ မလားလို့ တွေးမိသေးတယ်။

အတန်းကြီးလာလို့ စာပေအစုံဖတ်မှ “သစ်ရွက်မှာရှိတဲ့ အစိမ်းရောင်က ခိုလှုံဖီးလက် မျက်စိကို ကြည်လင်အေးမြစေတယ်” လို့ ဖတ်ရမှ အတန်းပညာချို့တဲ့တဲ့ အမေက ဘယ်လိုမျိုး သိခဲ့လဲလို့ စဉ်းစားသလို ခုလည်း မိမိသာတွေက အစိမ်းရောင်အကြောင်းကြားရ ဖတ်ရတိုင်း အမေ့ကို လေးစားမှုနဲ့အတူ လွမ်းဆွတ်မိပါတယ်။ သားသမီးတွေအတွက် နား၊ မျက်စိကျယ်ကျယ်ဖွင့်ပြီး အကောင်းဆုံးဆိုတာတွေကို ဘယ်လိုဖန်တီးပေးရမလဲလို့ အမြဲကြံဆစိတ်ကူးနေခဲ့တာပါ။

သားသမီး (၈)ယောက်လုံး ဘွဲ့ရ ပညာတတ်၊ နိုင်ငံဝန်ထမ်းကောင်းတွေ ဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တာကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် (၆၀)ကျော် (၁၀)တန်းအောင်တဲ့လူတောင် ရှားတဲ့ခေတ်မှာ အတန်းပညာချို့တဲ့ရာတဲ့ အမေရဲ့ အမြော်အမြင်ကြီးမားမှုကို နယ်မြို့လေးတစ်ခုလုံး အသိအမှတ်ပြုခဲ့ခဲ့ရပါတယ်။ သားသမီးတွေအတွက် မိဘတွေရဲ့ ဂုဏ်ယူပီတိပြုံးကို ခုထိ မြင်ယောင်နေတုန်းပါပဲ။

ပညာပြည့်ဝရုံသာမက ကျန်းမာကြံ့ခိုင်အောင်လည်း ရပ်ကွက်၊ ကျောင်းအားကစားပွဲ မျိုးစုံကိုလည်း အမေတိုက်တွန်းပြီး ပန်းတိုင်က ဆီးကြို အားပေးခဲ့တာကိုလည်း နှစ်စဉ် ရပ်ကွက်ကျောင်းပေါင်းစုံ အားကစားလ၊ ဒီဇင်ဘာ ရောက်တိုင်း အမေ့ကို မြင်ယောင်မိပါတယ်။

ပညာပြည့်ဝ၊ ခန္ဓာကြံ့ခိုင်ရုံသာမက ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းတတ်အောင် ကလေးဘဝကတည်းက အဖေစိုက်တဲ့နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ သား၊ သမီးတွေ ခြံရံပြီး ချောက်မြို့က အေးစေတီ

ဘုရားမှာ ညနေတိုင်း ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ် ဆောင်ရွက်စေတဲ့ အလေ့အကျင့်ကောင်းတွေ ပြုစုဖူးထောင်ပေးဖို့လည်း မလစ်ဟင်းခဲ့ပါဘူး။

သီလဆောက်တည်တဲ့ အလေ့အကျင့်ကောင်းတွေရအောင်လို့ ဝါတွင်း ဥပသ်နေ့နှင့် အခါကြီး ရက်ကြီးများမှာ မြို့က ဘုန်းကြီးကျောင်း(၄)ကျောင်းမှာ ဆွမ်းချိုင့်နဲ့ပွဲပြီး သားသမီးတွေကိုလည်း အမေနဲ့အတူ ဥပသ်စောင့်ခြင်း၊ ဆွမ်းလောင်းခြင်းစတဲ့ အာဓိန္ဒြ ကုသိုလ်များကို ရစေတဲ့အပြင် အခါအားလျော်စွာ အိမ်မှာ သံဃာ(၅)ပါးကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ဆွမ်းကပ်၊ တရားနာ မရိတ်ရွတ်တော့ သမီးနှလုံးသားမှာ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ (၃)မျိုးလုံး စွဲထင်အောင် လေ့ကျင့်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

အမေကိုယ်တိုင်လည်း မဟာစည်ရိပ်သာမှာ သားသမီးတွေ ကျောင်းရက် ရှည်ပိတ်ချိန် တရားစခန်းဝင် ဉာဏ်စဉ်တရားနာပြီးတော့ ဆက်လက် အားထုတ်လို့ပေမယ့် မိသားစုတာဝန်ကို ငဲ့ကွက်ပြီး အိမ်မှာပဲ အချိန်ရသရွေ့ အားထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ ရိပ်သာက မြန်လာပြီး တရားရဲ့ ငြိမ်းအေးမှု အရသာကို သဘောပေါက်ပြီး အမေနဲ့ သားသမီးတွေကိုပါ တစ်လှည့်စီ ရိပ်သာမှာ တရားအားထုတ်စေပါတယ်။

“သတ္တဝါမှန်သမျှ သေမျိုးပါ။ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရောဂါနဲ့ သေမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး သမီး၊ ငယ်သေးလို့ အားမထုတ်ရင် တွေးသောလက် မဆန့်မိဆိုသလို တရားမသိဘဲ သေခဲ့ရင် သုဂတိဘုံကိုရောက်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာလို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောကြားခဲ့တာ သံသရာလည်သရွေ့ ဗုဒ္ဓကျည်းပါ။ သံသရာ လွတ်ကြောင်း

ကလည်း ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်း၊ သစ္စာ(၄)ပါးကို သိပြီး အားထုတ်မှ ဗိဇ္ဇာန်ရောက်နိုင်တာ၊ တရားအားထုတ်ရင် ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်တယ်၊ စာတော်တယ်၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကို ခွဲခြားသိတော့ မကောင်းမှုကို ရှောင်နိုင်တာပေါ့ကွယ်” လို့ တရားအားထုတ်ဖို့ အမေ လမ်းညွှန်ဩဝါဒပေးခဲ့ပါတယ်။

သမီးတို့ ရိပ်သာဝင်စဉ်မှာလည်း နံနက် (၁၀း၃၀)အရောက် နေ့စဉ် ဆွမ်းချိုင့်လာပို့တာ (၂)လကျော်ကြာတဲ့ အထိ နေ့စဉ် ဝတ္ထုရားပါ။ အမေ တစ်ယောက်တည်း ကူမော်လောင်ဖက် မရှိ ကိုယ်တိုင်ဈေးဝယ်၊ ချက်ပြုတ်၊ အိမ်မှာကျန်တဲ့ မိသားစုအတွက်လည်း စီစဉ်ပေးခဲ့၊ ရိပ်သာဝင်တဲ့ သမီး နှစ်ယောက်ထဲကိုလည်း အချိန်မီ လိုင်းကားစီးပြီး ဗာဒံပင်မှတ်တိုင်မှာဆင်း၊ ကုန်းဆင်း ကုန်းတက် (၁၅)မိနစ်ကျော် လမ်းလျှောက်ပြီး အသက်(၆၀)ကျော် အမေ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းစွာ အားစိုက်ခဲ့ရမလဲ။ ရိပ်သာမှာလည်း ဆွမ်းစရိတ် ပေးပြီး စားလို့ရပေမယ့် ပြီးပြီချွေသာရတဲ့ ဝန်ထမ်းမိသားစုအတွက် စရိတ် သက်သာအောင် အမေ အပင်ပန်းခံပြီး ချွေးသံရွှဲရွဲနဲ့ အချိန်မီပါမလားဆိုတဲ့ သောကတွေနဲ့။

သမီးတို့ကတော့ . . .

“အမေ မောလာသလား။ ရေသောက်ပါဦးလား” လို့ ပြောမော်တောင်မရဘဲ ဆာလောင်နေတဲ့ ဝမ်းကိုသာ ဖြည့်တင်းဖို့ အာရုံစိုက်ခဲ့မိတာ ခုမှ နောင်တတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့ပါ။

အမေကွယ်လွန်ပြီး ရွှေဂုံတိုင်၊ ဗာဒံပင် မှတ်တိုင်ကိုဖြတ်တိုင်း သမီးတို့ တရားရရေး၊ အပင်ပန်းခံခဲ့တာတွေ သတိရပြီး ဆပ်လို့မကုန်နိုင်တဲ့ ကျေးဇူး

တွေကို မျက်ရည်ဝဲရင်း ရော်ရမ်း ဦးချမိပါတယ်။ ဗာဒံပင် မှတ်တိုင်ဆိုတာ အမေရဲ့တန်ဖိုးကို သတ်မှတ်တဲ့ မှတ်တိုင်ပေါင်း များစွာထဲက တစ်ခုပါ။

အမေတာ မှတ်တိုင်ပေါင်း များစွာကို သမီးတို့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စိုက်ထူပေးခဲ့ပါတယ်။ သမီးတို့ဟာ အကောင်းဆုံး မိခင်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပေမယ့် အကောင်းဆုံး သားသမီးတွေ မဖြစ်ခဲ့တာ ဝန်ခံပါတယ် အမေ။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးတွေကို အပြစ်မယူ အမြဲခွင့်လွှတ် နားလည်ပေးခဲ့တယ်။ မိဘဆိုတာ ပေးပဲပေးချင်တာ၊ သားသမီးတွေဆီက ဘာမှ ပြန်မမျှော်လင့်တာကြောင့် “စုန်ရေ” လို့ တင်စားရေးဖွဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

အမေကို စချင်နောက်ချင်လို့ “သားသမီး (၈)ယောက်မှာ ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲလို့” မေးတိုင်း “သားသမီး အားလုံး အတူတူပဲချစ်တယ်” လို့ ဘယ်သူ့ ဘယ်အချိန်မေးမေး မပြောင်းလဲတဲ့ အမေရဲ့ သစ္စာစကားပါ။

“ဆိုးတဲ့ သားသမီးကို မွေးမိခင်ကမှ မချစ်ရင် ဘယ်သူကလာပြီး ချစ်မှာလဲကွယ်၊ သနားလို့ပဲတောင်ဝရစိုက်ရတယ်” တဲ့။

ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း သားသမီးအားလုံး တန်းတူမျှတတ ချစ်နိုင်တဲ့ မိခင်မေတ္တာပါ။

လူအချင်းချင်း ပေါင်းသင်းရာမှာလည်း ဗြဟ္မစိုရ်တရား (၄)ပါးနှင့် အညီ အမေဆုံးမခဲ့သလို “လူတိုင်း အပေါ် မေတ္တာထားရမယ်ကွယ်၊ ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးသူကို ကရုဏာထား သနားရမယ်၊ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့လူကို မုဒိတာ ပွားစွာမယ်၊ ဝမ်းသာရမယ်၊ မနာလိုရင် ကိုယ်ပဲ အကုသိုလ်ရတယ်၊ သူတို့လို

အတိတ်ကံကောင်းအောင် ဒီဘဝမှာ ကုသိုလ်များများလုပ်ရမယ်”

လို့ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားဒေသနာ တွေနဲ့ ဘဝနေနည်းတွေကို နှလုံးသား မှာ စွဲထင်အောင် ဆုံးမခဲ့ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး (၃)ပါးလုံး ချိုသာယဉ်ကျေးဖို့ အမြဲဆုံးမ သလို အမေကိုယ်တိုင်လည်း ဒေါသနဲ့ မာမာတန်ထန် ပြောဆိုတာ မကြားရပါ ဘူး။ ကြီးကြီးငယ်ငယ် အရွယ်(၃)ပါး စလုံးကို အမေ နှိမ့်ချပြီး ချိုသာ၍ ယဉ်ကျေးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံတဲ့အပြင် အမေ အမြဲပြောနေကျ နားရည်ဝတဲ့ စကားတစ်ခွန်းက -

“မိန်းကလေးဆိုတာ မဟာ ပထဝီမြေကြီးလို့ အရာရာ သည်းခံရ တယ်။ ခန္တီစိတ်မွေးနေ” လို့ ဆုံးမလေ့ ရှိပါတယ်။

အပြင်က ပြန်လာပြီး အဆင် မပြေစရာကြုံလို့ အမေ့ကို ရင်ဖွင့်တဲ့ အခါတိုင်း -

“ဘာရခွါရ ပုဏ္ဏားကြီးက ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာကို နေ့တိုင်းဆဲဆိုတယ်။ ဘုရား ရှင် သည်းခံတော်မူတယ်။ ရက်တွေ ကြာလာတော့ ပုဏ္ဏားကြီးက မေးတယ် ‘ရှင်ကြီးဂေါတမရယ် ကျွန်ုပ် ဒီလောက် ဆဲဆိုနေတာ အသင် ဒေါသမထွက် ဘူးလား၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓက ‘အသင် ပုဏ္ဏား ကြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လက်ဆောင် ပေးတယ်။ အဲဒီလူက သက်မခံရင် အဲဒီပစ္စည်း တယ်သူ ပြန်ရသလဲ’ လို့ ပေးတော့ ‘ရှင်ကြီး ဂေါတမရယ် ပေး ထဲ့လုပ် ပြန်ရတာပေါ့လို့’ ဖြေလိုက် တော့ ဘုရားရှင်က ‘အဲဒီဥပမာလိုပဲ အသင်ပုဏ္ဏားကြီး ပေးတဲ့လက်ဆောင် တို့ ကျွန်ုပ်လက်မခံပါလို့’ ပြန်ဖြေတယ် သင်”

ဒါကြောင့် သမီးတို့ ဘဝမှာ မလိုတမာပြောဆို ဆက်ဆံတာ ကြုံရ သော်လည်း ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံး အမကို ဘဝထဲမှာ လက်တွေ့ အသုံးချလို့ ရန် မများဘဲ ခန္တီအကျိုး လက်တွေ့ ခံစား ရပါတယ် အမေ။

သမီးတို့ ကလေးဘဝ အိပ်ရာ ဝင်ပုံပြင်တွေမှာ ဇာတ်၊ နိပါတ်၊ မိုးရာ ပုံပြင်တွေနဲ့ အမေ့ရင်ခွင်မှာ မွေးစက်ခဲ့ ကြတယ်။ တစ်နေ့ကုန် အိမ်မှုကိစ္စတွေ နဲ့ ပင်ပန်းလို့ ပုံပြောရင်း အမေ အိပ် ပျော်သွားရင် နှိုးပြီး တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ပြောခိုင်းတာ၊ သားသမီးတွေအားလုံး အိပ်ပျော်မှပဲ အမေ အိပ်ရတော့တယ်။ ပုံပြင်တွေထဲမှာ ယဉ်ကျေးလိမ္မာအောင် ကိုယ်ချင်းစာ သနားတတ်အောင် အတု လူတတ်အောင် သွန်သင်ခဲ့တာပါ။

စိတ်ဝင်စားစရာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ရဲ့ ခါးသီးလှတဲ့ ဂျပန်ခေတ်အကြောင်းပါ။ စစ်တွင်း ဖြစ်ရပ်မှန်၊ ကိုယ်တွေ့တွေက ကြေကွဲရင်နင့်စရာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် စရာ၊ နာကျည်းစရာတွေ ပြည့်လုံလို့ပါ။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေရဲ့ ခိုင်းစိုင်း၊ ယုတ်မာ ရက်စက်တာကို မြင်တွေ့ပြီး သင်္ခါရ တရားကို ဆင်ခြင်သဘောပေါက်လို့ လူ့ဘောင်ကို စွန့်ခွာစိတ်ပေါ်မိတာ သား၊ သမီးတွေကို ခဲ့ညှာလို့သာ မစွန့် ခွာခဲ့ကြောင်း အမေ ပြောပြသလို ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကို ခါးဝတ်ပုဆိုးလို အမေမြဲခဲ့တာပါ။

တီဗွီမှာ ဂျပန်ဇာတ်ကားတွေ ကြည့်ရင်း “အမေ ဂျပန်တွေကို သိပ် မုန်းမှာပဲနော်” လို့ မေးမိတော့ -

“သမီး အားလုံးဟာ ဖြစ်ပြီးပျက် တာပါပဲ။ ဂျပန်လူမျိုးမှ မဟုတ်ဘူး၊ လူ မျိုးတိုင်း ကောင်းဆိုး ခွန်တွဲနေတာပါ။

သံသရာ ဝင်ကြွေးရှိလို့ ကြုံရတာပါ ကွယ်” လို့ တရားနဲ့ ယှဉ်ပြီး တန်ဖိုး မမြတ်နိုင်တဲ့ ဆုံးမစကားတွေပါ။

“ဘယ်သူ့ကိုမဆို မေတ္တာမထား နိုင်ရင်တောင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ အမုန်းကို သံသရာအထိ သယ်မသွားနဲ့၊ အမုန်းကို ရင်မှာပိုက်တဲ့လူက ကိုယ့်ကိုယ်ဦးဆုံး ဇောင်မြှိုက်တာ” လို့ ဖြူစင်တဲ့ နှလုံး သားနဲ့ ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့ပါတယ်။

သူမတူအောင် မြင့်မြတ်တဲ့ မိခင် စိတ်ထားကို တီဗွီမှာ စစ်ကားတွေ ကြည့် ရတိုင်း အမေ့ကို မလေးစားဘဲ မနေနိုင် အောင် ဖြစ်ရပါတယ်။

အမေဟာ သားလတ် ဗိုလ် သင်တန်းတက်တာကို မကန့်ကွက်ပေ မယ့် အသက်နဲ့ ရင်းရတဲ့ဘဝမို့ နေ့ည မေတ္တာပို့၊ ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်ပေး ရှာပေမယ့် စိတ်ပူနေမှာ မလွဲပါဘူး။ အစ်ကိုလတ် တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရှပြီး ဆေးရုံတက်တာကို အမေ့ကို အသိမပေး ပေမယ့် မိခင်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်မှုကြောင့် အမေက -

“အိပ်မက် မကောင်းဘူး၊ သား လတ်ကို ဖုန်းဆက်ပါဦး” လို့ တိုက်တွန်း ပါတယ်။

အစ်ကိုလတ် ဆေးရုံကဆင်းပြီး အမေ့ကိုလာကန်တော့တဲ့အခါ ကံငါးပါး လုံအောင်ထိန်းဖို့ ရတနာသုံးပါး မမေ့ဖို့ မေတ္တာသုတ် နေ့စဉ်ရွတ်ဖို့ မှာရင်း -

“အမေကတော့ သားတို့ကို ရန်သူ မတွေ့ပါစေနဲ့၊ ရန်သူကလည်း သားတို့တို့ မတွေ့ပါစေနဲ့လို့ နေ့စဉ် ဆုတောင်းတယ်သား။ ရင်ဆိုင်တွေ့လို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် နှစ်ဖက်လုံး သေကျေ၊ ဒဏ်ရာရကြမှာ၊ ရန်သူ အမေကလည်း သူ့သားအသက်ကို ဘယ်ဆုံးရှုံးစေလို့ ပါမလဲကွယ်၊ မိခင်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာ

တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့သားပဲ နိုင်ပါစေ
လို့ အမေ ဆုမတောင်းဘူး”

ရန်သူမိတ်ဆွေ အားလုံး မွန်
မြတ်တဲ့ မိခင်စိတ်နဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတရား
ထားနိုင်တဲ့ အမေပါ။ လူတိုင်းမှာ အမေ
လို စာနာစိတ်ရှိရင် ကမ္ဘာကြီး အေး
ချမ်းသွားမှာ မလွဲပါဘူး အမေ။

ဝန်ထမ်း မိသားစုပို့ ဥစ္စာဓန
မကြွယ်ဝလို့ အလှူကြီး အတန်းကြီး
မပေးနိုင်ပေမယ့် အခါအားလျော်စွာ
စားမယ့်အထဲကပဲ နေ့စဉ်ဆွမ်းလောင်း၊
မရှိဆင်းရဲသားတွေကို စားစရာ၊ ဝတ်
စရာ ပေးရင်း -

“အလှူကြီး အတန်းကြီးပေးမှ
မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ထားတတ်ရင် ကုသိုလ်
ရတယ်၊ ထမင်းကျွန် ဟင်းကျွန်တွေ
ကျေးဇူးတင်၊ တိရစ္ဆာန်တွေကို သီးသန့်
နေရာလုပ်ပေးပြီး ကျွေးရင်းနဲ့ ဤ
အာဟာရကို ကျွေးမွေးရခြင်းကြောင့်
ကိုယ်ကျန်းမာ၊ စိတ်ချမ်းသာ၊ အနာ
ရောဂါကင်းဝေးခြင်း၊ ဆာလောင်ခြင်း
ကင်းပါစေ၊ ဘေးရန် ကင်းပါစေ၊ မေတ္တာ
ပို့ ဆုတောင်းရတယ် သမီး”

လို့ ထမင်းလုံး တစ်လုံး၊ ဆန်
တစ်စေ့ အလဟဿ မဖြစ်ရအောင်
ကုသိုလ်ရကြောင်း နည်းလမ်းကောင်း
တွေ ခုထို့ စွဲမြဲကျင့်သုံးစေခဲ့ပါတယ်။

အမေမရှိတဲ့နောက်ပိုင်း အခက်
အခဲတွေတိုင်း အမေရှိစဉ်က ညီအစ်မ
လို၊ သူငယ်ချင်းလို ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်စရာ
မရှိတော့ပေမယ့် အမေမေတ္တာ၊ အမေ
ဆုံးမစကားတွေက အမေသက်ရှိထင်
ရှား ရှိနေသလိုပဲ အမေကိုယ်စားစောင့်
ရှောက်တယ်လို့ ခံစားရင်း ခွန်အားတွေ၊
သတ္တိတွေ နှစ်သိမ့်မှုတွေ ရခဲ့ပါတယ်။

အမေရှိစဉ်ကရော ကွယ်လွန်ပြီး
နောက်ပိုင်းရော ရောဂါဝေဒနာထူတဲ့

ဒီသမီးက ခွဲစိတ်မှု အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ခဲ့
ရတိုင်း ခုတင်ဘေးမှာရပ်ပြီး နဖူးကဆစ်
တွေကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း -

“တရားမှတ်နော် ဝင်လေ ထွက်
လေ ရှု ဝေဒနာကို သတိလေးနဲ့ ရှုမှတ်
နေ၊ သတိမလွတ်စေနဲ့နော်၊ တရားသာ
အားထားရာပဲ သမီး” လို့ သတိပေးတဲ့
အတိုင်း လိုက်နာတော့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ
နာကျင်မှုတွေ လျော့ပါးပြီး သေဘေးက
လွတ်ခဲ့ပါတယ်။

အမေဟာ သားသမီးတွေကို
အကြိမ်ကြိမ်မွေးဖွား၊ အသက်ရှင်ခွင့်တွေ
ပေးခဲ့ပါတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝအတွက်
ပညာအမွေသာမက သံသရာလွတ်
ကြောင်း တရားမြတ်တွေအပြင် ဘဝမှာ
တရားနဲ့ နေထိုင်နည်းတွေပါ အမေဆီ
က အမွေရခဲ့ပါတယ်။

“အမေတို့မှာ မပြည့်စုံဘူးကွယ်၊
ပညာအမွေပေးနိုင်တယ်၊ ပညာရွှေအိုး
လှေခိုးတဲ့၊ ပညာတတ်ရင် အရာရာ
ချင့်ချိန် ဝေဖန်နိုင်တယ်၊ လူ့အောက်
မကျဘူး၊ ပညာသင်ချင်လို့ကတော့
ဘွဲ့ဘယ်နှစ်ခုယူချင်လဲ၊ စာကြိုးစားလို့
ကတော့ အမေ သူများအိမ်မှာ ကျွန်ခံရ
ခံရ” လို့ ပညာရေးအပေါ် အမေ
ထားတဲ့ တန်ဖိုးကို သမီးတို့ ခုချိန်မှာ
နေ့စဉ် နားလည်ခံစားရပါတယ်။

သားသမီး ပညာရေး၊ ကျန်းမာ
ရေး၊ လူတန်းစေ့နေနိုင်အောင် ပံ့ပိုးပေး
ခဲ့လို့ မိဘအချိန်မှာ အပူအပင်မရှိ၊
ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုကင်းလို့ နွေးထွေး
ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါတယ် အမေ။

မိခင်ရှိသော အိမ်ထောင်သည်
အရာရာ ပြည့်စုံ၏တဲ့၊ သားသမီးတွေ
မျက်နှာမငယ်ရအောင် မိဘတွေ ဘယ်
လောက် ခြိုးခြံချွေတာခဲ့ရလဲ ဆိုတာ
နှစ်တွေ ကြာလေ နှလုံးသားထဲမှာ

နက်ရှိုင်းစွာ ကမ္မည်းတင်ရလေပါပဲ။
သားသမီး (၈)ယောက် ပညာတတ်တွေ
ဖြစ်အောင် အဖေဝန်ထမ်း လစာတစ်ခု
တည်းနဲ့ အမေ ဘယ်လိုများ ကြွေးမြီ
ကင်းကင်းနဲ့ စီမံခဲ့သလဲဆိုတာ သမီး
အိမ်ရှင်မ ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ မီးဖိုချောင်ထဲ
ဝင်တိုင်း ဒီမေးခွန်းကို မေးမိပါတယ်။
မိသားစု အားလုံး အစစ အဆင်ပြေ
အောင် စီးပွားရေး ပါရဂူကြီး တစ်
ယောက်လို စနစ်တကျ အမေစီမံတတ်
ပါလားလို့ အထင်ကြီး အားကျမိပါ
တယ်။

အမေ ဘယ်လောက်ချွေတာခဲ့
ရလည်းဆိုရင် ဘုရားသွား၊ ကျောင်း
တက်၊ ဖြူညို ယောဂီဝတ်စုံကလွဲပြီး
အဝတ်အစား လုံးဝမဝယ်တော့ဘဲ သမီး
တွေရဲ့ အကျတွေကိုပဲ အိမ်နေတဲ့အခါ
ယူဝတ်တာကို ရင်နာဖွယ် တွေ့ခဲ့ရပါ
တယ်။ သားသမီးတွေ လခထုတ်လို့
စားဖွယ်၊ သောက်ဖွယ် အာဟာရဖြစ်
မယ့် အကောင်းဆုံးအရာတွေ ဝယ်သွား
တိုင်း -

“အမေတို့က စားခဲ့ဖူးပါပြီကွယ်၊
သမီးတို့က အလုပ်လုပ်တော့ ခွန်အား
ရှိဖို့လိုတယ်၊ အမေတို့က အိပ်မလိုပါဘူး
ပြန်ယူသွား၊ မြေးလေးလည်း ကျွေးနော်၊
ပိုက်ဆံတွေ နှမြောစရာကွယ်၊ နောက်
မဝယ်နဲ့” တဲ့။

သားသမီးတွေရဲ့ သိတတ်မှု
တစ်ခုတည်းနဲ့တင် ကျေနပ်ဝမ်းသာ၊
သာဓုခေါ်နေမှာ မလွဲဘူးလို့ သမီးယုံ
ကြည်နေပါတယ်။ လမ်းမှာအလုပ်ကြမ်း
သမတွေ သားတွဲလောင်း၊ သမီးတွဲ
လောင်းနဲ့ ယောက်ျားစွန့်ပစ်လို့ ခုကွ
ရောက်နေသူတွေ တွေ့တိုင်း မိဘတွေ
အမြော်အမြင်ကြီးစွာ အဝတ်ခံပြီး ပညာ
သင်ပေးခဲ့လို့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်

ကိုယ်ရပ်နိုင်တာလို့ ကျေနပ်ဝမ်းသာရင်း အမေတို့ရဲ့ သားသမီးဖြစ်ရတာ လူဖြစ် ကျိုးနပ်လိုက်တာ၊ သမီးတို့ရဲ့ ကောင်း မြတ်သော ဖြစ်တည်မှုအားလုံး မိဘတို့ ကျေးဇူးကြောင့်လို့ အခါခါ ဦးချရုံခိုး တန်တော့ပါတယ် အမေရယ်။

အမေချက်တဲ့ ဟင်းတွေက ဆီ နည်းနည်း၊ အချိုမှုန့်မသုံး၊ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်နဲ့ သား၊ ငါး အရော ရေပြန် ဆီကျန်ဟင်းပေမယ့် ဘာလို့စားကောင်း တာလဲလို့ မီးဖိုချောင်ဝင်တိုင်း စဉ်းစား မိတယ်။

“သားငါး ဟင်းသီး ဟင်းရွက် မျှတအောင် စားမှ ဗီတာမင်အစုံရတာ ပေါ့။ ငါးစားရင် ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ကျန်းမာတယ်”လို့ အမေပြောခဲ့တာ။ ဟင်းရွက်ကြော်တွေထဲမှာ အနိုးရင့်တွေ ပါလာရင် အနုကနည်း အံ့ရင့်ကများလို့ စားနေရင်း တွေးခဲ့မိတယ် အမေ။ မိသားစုကြီး တစ်ခုလုံးကို အမေက နုပေ ထွတ်ပေ ကောင်းပေဆိုတာတွေ ကျွေးချင်ရှာမှာပဲ လောက်ငအောင် စီမံ ခဲ့ရတာပဲလို့ ဒုအချိန်ကျမှ အမှန်ကို တွေးမိပြီး တောင်းပန်ပါတယ် အမေ။

မီးဖိုထဲကသာမက ရေချိုးခန်း ထဲမှာလည်း အမေရှိတာပါပဲ။ သားသမီး တွေ ရေချိုး ခေါင်းလျှော်ရင် ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာလဲမသိ၊ ချေးတွန်း ခေါင်းလျှော်ပေးတာ သမီးတို့ အသက် (၅၀) လောက်အထိပါပဲ။

ဘယ်အသက် အရွယ်ရောက် ရောက် သားသမီးတွေကို ကလေးလို ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးချင်တဲ့ မိခင်စိတ်ကို နားလည် ခံစားမိပါတယ်။ ဒုချိန်မှာ ပြန်မရနိုင်တော့ပါဘူး အမေ။

နုလယ် ကော်ဖီသောက်ချိန် မှာလည်း ကြေကွဲစွာ သတိရပြန်ရော။

မိခင်ရော့ရှေ့ကစပ်

အမေ့တန်ဖိုးကို

နားလည်သဘောပေါက်ပြီး

အစားယူမရနိုင်တော့တဲ့

အမေ့ကျေးဇူးပြန်ပြန်

ထင်ဟပ်စေတာ။ ရေသေလို့ မသေနိုင်ပါဘူး။

အစာရေရုံ လက်ကွပ်လာလို့

လက်ကို ကျေးဇူးပြုဆန် ချည်လုပ်ရင်

အမေသာ ပျိုဝင် ဆေးလှ၊ ပေါ၊ နှိပ်နပ်ပေး။

ကြင်ရာမှာ စကားဆိုပြီးမှ

မြင်ယောင်၊ ကြားယောင်မပါ တယ်။

သမီးတွေမှာ ကျိုးပေါင်းရောဂါ၊

အရွယ်ရွာရောဂါတွေကြောင့်

ဆရာဝန် တွေက စာမရေပေါ့နဲ့။

ခေါင်းမငုံ့ပါနဲ့ လို့ သတိပေးတဲ့ကြာက

အမေ့ကို

ဂုဏ်ပြုစေတယ်မိတင်ချင်လှနဲ့လို့

ကြိုးစားပြီး ရေးလိုက်တာပါ အမေ။

တစ်ရက် ရုံးစောစောဆင်းပြီး အမေ့အိမ်သွားတော့ နေ့လယ် ကော်ဖီ သောက်ချိန်မှာ ကျဲတောက်နေတဲ့ (နို့သီး နွားနို့မပါ) ကော်ဖီကို နတ်သုခလို့ မိဘ နှစ်ပါး သောက်နေရင်း အမေက -

“သားသမီးတွေ အပင်ပန်းခံ ခွာထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို အလဟဿ ဖြုန်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နေ့စဉ် ထမင်းနပ်မှန် အောင်စားပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေရ တာနဲ့တင် ကလေးတွေ (အသက် ၄၀ ကျော်)ကို ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ၊ ချွေတာ လို့ ပိုလှပြီး လှူဒါန်းနိုင်တော့ သူတို့ လေးတွေ ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

လို့ အဖေ့ကို ဖျောင်းဖျနေတာ ကြားလိုက်ပြီး သားသမီးတွေကိုအငတ်ခံ ပညာသင်ပေးခဲ့တဲ့ မိဘနှစ်ပါး အိုမင်း မစွမ်းဘဝကျမှ သားသမီး ခွေးနည်း စာကို မြို့မြို့ချွေတာရင်း ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ နေရပါလားလို့ ရင်နာမိပါတယ်။ မိဘ နှစ်ပါးက သားသမီး (၁၀)ယောက်ကို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်နိုင်ပေမယ့် သားသမီး(၁၀)ယောက်က မိဘနှစ်ပါး ကို ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ဆည်းပေး နိုင်တဲ့ သဘောကိုလည်း လက်တွေ့ ခံစားဝမ်းနည်းခဲ့ပါတယ်။

မိဘတွေ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ပိုင်း သားသမီးတွေ ရာထူး/လူစာတိုး ချောင်လည်လာတော့ မိဘတွေသာ ရှိခဲ့ရင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထောက်ပံ့နိုင်မှာ ပဲလို့ တွေးမိတိုင်း နာကျင်ကြေကွဲရပါ တယ်။ အနာခံတုန်းက သူမတူအောင် အနာခံခဲ့ပြီး အသာစံရမယ့် အချိန်မှာ မိဘနှစ်ပါး တိမ်းပါးခဲ့တာ စိတ်ထိခိုက် စရာပါ။

မျိုးဆက်သစ် လူငယ်တွေကို မိဘတွေ သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ် တာဝန်ယူ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပြီး ဘုရားနှင့် တစ် ဂိုဏ်းတည်းဖြစ်တဲ့ မိဘတွေကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးကြဖို့ အစဉ်တိုက်တွန်းခဲ့ပါ တယ်။ တာဝန်ကျေခြင်းဟာ ကျေးဇူး ဆပ်ခြင်းမဲ မဟုတ်လား။ မိဘတွေ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း ဇရာအိုတွေကို လမ်းမှာတွေ့ရင် တတ်နိုင်သမျှ မိဘကို ရည်စူး ပေးလှူခဲ့ပါတယ်။

ဘိုးဘွားရိပ်သာ၊ လူအိုရုံ နာရေး ကူညီမှုအသင်းတို့ကိုလည်း လှူဒါန်း၊ နှစ်ပတ်လည်တိုင်း ဆွမ်းကပ်၊ မိဘ နှစ်ပါးကို ရည်စူး အမျှတန်းပေးဝေပြီး လှူမျှဝေ၍ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးအတိုင်း လိုက်နာ ကျင့်ကြံခဲ့ပါတယ် အမေ။

ပွင့်လင်းရာသီရောက်လို့ ရပ်ကွက်တိုင်းမှာ ဓမ္မကထိကတွေထဲမှာ တရားနာရင်း ငယ်စဉ်က ဇာတိချောက်မြို့မှာ ဝေဘုဆရာတော်၊ မိုးညှင်းဆရာတော်၊ မိုးကုတ်ဆရာတော်၊ စွန်းလွန်းဆရာတော်တို့ တရားပွဲ ကျင်းပတိုင်း သမီးကို အမြဲခေါ်သွားလေ့ရှိတာကို မြင်ယောင်ရင်း လောကဓံ အထူထောင်း ခံရဆုံးဖြစ်တဲ့ သမီးကို အမေကြိုသိလိုများ ရွေးခေါ်လေသလားလို့ တရားနာရင်း အမေ့ကို ရင်ဆဲက တမ်းတလွမ်းဆွတ်မိပါတယ်။

လောကဓံ တွေ့တိုင်း သမီးမျက်နှာရိပ်ကို နှလုံးသားနဲ့ ခံစားဖတ်ရှုပြီး “လောကကြီးမှာ မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့မယ့် လောကဓံတရားတွေ၊ ခန္ဓာဝန်ဆိုတဲ့ အို၊ နာ၊ သေ သဘောတွေ ကြုံတွေ့ရမှာ မလွဲဘူး။ တိုယ့်မှာ တရားရှိထားရင် တရားနဲ့ဆင်ခြင်၊ နှလုံးသွင်းပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားနိုင်တယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဒုက္ခတွေ့တွေ့ မမြဲဘူး။ အစိုးမရဘူးဆိုတဲ့ အပျက်ကို ရှုနေရလို့” နှလုံးသားထဲမှာ စွဲထင်ဆင်ခြင်တတ်အောင် လမ်းပြခဲ့တဲ့ မီးရှူးတန်ဆောင် အမေပါပဲ။

ငယ်စဉ်က သမုဒယကို ဦးစားပေးပြီး မိဘမနှစ်သက်သူကို ရွေးချယ်တော့ မိဘတွေ မျက်ရည်ကျတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ထင်ပါတယ်။ သမီးဘဝမှာလဲ အကြိမ်ကြိမ် ငိုပွဲဆင်ခဲ့ရပါတယ်။ မိဘကို စိတ်ဆင်းရဲစေတဲ့ သားသမီးဟာ အမြဲပူလောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်တွေ့ သင်ခန်းစာကို အခွင့်ကြုံတိုင်း မျှဝေခဲ့ပါတယ် အမေ။

အရွယ်ကောင်းစဉ် ခင်ပွန်းစွန့်ခွာသွားတော့ သမီးနဲ့ မြေးအတွက် ခင်ပွန်းနဲ့ အဖေဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကို တန်ဖိုး

ထားပြီး ပြန်ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် နှစ်တွေသာကြာရော အမေဆန္ဒမပြည့်ဝခဲ့ဘူး။ အမေ မေတ္တာကိုလည်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း နားလည်ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ အမေက အဓိကအချက်ကြီး (၄)ချက်နဲ့ ဆုံးမ လမ်းညွှန်ခဲ့ပါတယ်။

(၁) “သူက သူ့လမ်းသူသွားပြီ၊ သမီးလည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရမှာ။ ဣစ္စာပါသရွေ့ပေါ့ကွယ်။ သမီးပဲ အဖေ၊ သမီးပဲ အမေဆိုတော့ သမီး ကျန်းမာအလုပ်လုပ်နိုင်မှ မြေးလေးကို စောင့်ရှောက်နိုင်မှာ။ မွေးတုန်းကလည်း တစ်ယောက်တည်း။ သေတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း။ ဘယ်သူမှ အဖော်မပါဘူး။ အားတင်းစားနေရ သမီး”

(၂) “မိမိကိုယ်သာ ကိုးတွယ်ရာလို့ ဘုရားရှင် ဟောခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တည်ဆောက်နိုင်အောင် မိဘတွေ ပေးတဲ့ပညာနဲ့ ကိုယ်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်တော့ တခြားအားကိုးရှာဖို့ မလိုတော့ဘူးကွယ်”

(၃) “ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောခဲ့တာ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အချစ်ဆုံးပဲတဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ချစ်ပါ။ သမုဒယကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ရတာကို နှလုံးသွင်း တရားနဲ့သာ အေးချမ်းမှုရနိုင်တာပါ။ တရားအဆုံးမကို လိုက်နာရင် တရားက စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်”

(၄) “ဝိသာခါ သူဌေးကြီးနဲ့ ဓမ္မဒိန္နာလို သူတွေ့ခဲ့တဲ့ တံတွေးကို သမီးက ပြန်မမျှီချင်ပါနဲ့တော့ကွယ်”

သမီးဘဝကို တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဒေသနာတော်တွေနဲ့ အနာဂတ်ဘဝ လှပအောင် လမ်းညွှန်မှုပေးခဲ့တဲ့ အတန်းပညာမဲ့၊ ပညာရှိသူတော်ကောင်း အမေကျေးဇူးတွေဟာ ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး။

တစ်ယောက်တည်း ဖခင်ထားခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်သားလေးနဲ့ ဘဝမန်တိုင်း တွေကြားမှာ ရုန်းကန်ရင်း တစ်ခါတလေ ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲပြီလုနီးပါး ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေမယ့် ပြန်ထူပြန်ထ သတိနဲ့ ထိန်းနိုင်၊ ပြန်မတ်နိုင်တာကလည်း အမေကျေးဇူးကြောင့်ပါ။

တောင်ဥက္ကလာ မြို့ဦးစေတီဘက်ရောက်တိုင်း အုတ်မြစ်ချက်တည်းက ထီးတော်တင်တဲ့အထိ အုတ်တစ်ချပ်၊ သဲတစ်စွင့်သယ်ရင်း စားမယ့်ထဲက ခြိုးခြံချွေတာပြီး အသက် (၈၀)ကျော် အမေငွေအား လုပ်အား ဘဝနာအားတွေနဲ့ ကုသိုလ်ယူခဲ့တဲ့ စေတီလို့ သာဓုခေါ်ရင်း အမေ့ကို လွမ်းမိပါတယ်။

အမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မှတ်မိနေတဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခုက အမေ မကျန်းမာကြောင်း ကြားရလို့ ရုံးက နေ့တစ်ဝက် ခွင့်ယူပြီး အာဟာရဖြစ်မယ့် အစားအစာတွေနဲ့ အမေ့ထံ အပြေးသွားတော့ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ တရားရှုမှတ်နေရာက -

“ရုံးက လာတာလား သမီး။ ပင်ပန်းမှာပေါ့ကွယ်။ နိုးပြန်ရဦးမှာလား” လို့ အမေ့မျက်လုံးထဲမှာ ဝမ်းသာကျေနပ်တဲ့ အရိပ်အယောင်တွေနဲ့ ကြင်နာစကား ဆိုစွာတယ်။ နှိပ်နယ်ဆေးလူးပေးတော့လည်း -

“သမီးလက်တွေ ညောင်းမှာပေါ့တော်ပါပြီကွယ်” လို့ ဝေဒနာခံစားရတဲ့ အကြားက သမီးကို အားနာ၊ ငဲ့ညှာခဲ့တာ။ ပြန်ခါနီးနှုတ်ဆက်တော့ တိုးတိတ်ညင်သာတဲ့ အသံ၊ အားငယ်တဲ့ မျက်နှာ၊ ရီဝေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ သမီးလက်ကို ဆွဲထားပြီး -

“ဘယ်တော့လာဦးမလဲ သမီး” လို့ သမီးအလာကို ငဲ့လင့်တဲ့ နှလုံးသားထဲက အရင်းခံတဲ့လေသံနဲ့ မေးခဲ့ပေမယ့်

သတိနဲ့ နေကြပါကွယ်” လို့ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ သေမင်းကို ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သလို သားသမီးတွေကိုလည်း အနေကောင်း ပြီး အသေတတ်ဖို့ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြ ရှေ့ဆောင် လမ်းပြခဲ့ပါတယ်။

အတန်းပညာ မဲ့ပေမယ့် သမီး တို့ရဲ့ အနာဂတ်ဘဝ လှပအောင် ခြယ်မှုန်းထုဆစ်ပေးခဲ့တဲ့ ပန်းပုပညာရှင် အမေ၊ သမီးတို့ ဘဝမှာ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်လိသောအကျိုးတွေနဲ့ သံသရာလွတ်မြောက်ကြောင်း တရားကို ညွှန်ပြ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တဲ့ ပဲ့ကိုင်ရှင် အမေ၊ လောကဝံ လှိုင်းလုံးတွေကြားမှာ မိသားစုအတွက် မေတ္တာတရားကြီးမား စွာနဲ့ အသက်ရှင်သန်ခဲ့တဲ့အမေ၊ သမီး တို့ရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး အေးချမ်းစေဖို့ နိုးနိုးကျင့်၊ မြင့်မြင့်ကြဆိုတဲ့ ကွန်းရိပ်သာ ကို လှလှပပ တည်ဆောက်ပေးခဲ့တဲ့ ဗိသုကာ အမေ၊ အမေ။

အမေရဲ့ ဂုဏ်၊ အမေရဲ့ ဖြစ် တည်မှု၊ အမေရဲ့ မေတ္တာ အကြင်နာ၊ စေတနာ၊ စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံမှု၊ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှု၊ သည်းခံမှုနှင့်ထုံမွမ်း နေတဲ့ အမေကျေးဇူးတွေဟာ ဘာနှင့်မျှ နှိုင်းယှဉ်မရသလို ဘယ်တော့မှ ပြန်မရ နိုင်တဲ့ အစားထိုးမရနိုင်တဲ့ အရာတွေပါ။

အမေဟာ စံပြမိခင်တစ်ဦးပါ။ အမေလို မိခင်မျိုး သမီးတို့ ပိုင်ဆိုင်ရ တာ အမေ့ရင်သွေး ဖြစ်ခွင့် ရတာ လောက် ဂုဏ်ယူကျေနပ် ဝီတိဖြစ်စရာ ကောင်းတာ မရှိပါဘူး အမေ၊ အမေ နဲ့ အဖေကို ကိုယ်အား၊ ငွေအားနှင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ရိုးသား သန့်ရှင်းစွာ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရလို့ ကျေနပ်ခဲ့ပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ ခုလို သမီးတို့ အဆင်ပြေချိန် မှာ အမေတို့ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေရင် ဟိုတုန်းကထက် လိုလေသေးမရှိ ပြုစု

ထောက်ပံ့နိုင်မှာပဲ ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရပါတယ်။

လောကကြီးမှာ မိခင်ဘဝကို အမျိုးသမီးတိုင်း ဖြစ်ခွင့်မရကြပါဘူး။ အမေဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ မိခင်ဆိုတာ သားသမီးတွေအတွက် အလိုအပ်ဆုံးနဲ့ တန်ဖိုးအရှိဆုံး ဆုလာဘ် ကြီးတစ်ခုပါ။ မိဘတိုင်းကလည်း သား သမီးတွေအပေါ် တာဝန် ကျေပွန်၊ မေတ္တာ အသင်္ချေ မျှဝေပေးသလို သားသမီးတွေကလည်း အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင် မိဘတွေကို ချစ်ခင်ရှိသေ၊ တာဝန်ကျေပွန်တဲ့ သားသမီးကောင်း တွေအဖြစ် ကျေးဇူး ဆပ်နိုင်ကြပါစေ။

ဗုဒ္ဓဘုရားနဲ့ တစ်ဂိုဏ်းတည်း ဖြစ်တဲ့ မိအို ဖအိုတို့ရဲ့ ဘဝနေဝင် ဆည်းဆာချိန်မှာ သားသမီးတွေရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ အကြင်နာ တာဝန် သိတတ်မှု၊ ပြုစုယူယမှုဆိုတဲ့ တိမ်မန်းချီ ရောင်စုံလွှမ်းလို့ အစွမ်းကုန် လင်းလက် တောက်ပစေလို့ မိဘတွေရဲ့ နှလုံးသား ထဲမှာ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်စွာ သာဓု ခေါ်ဆိုခွင့်ရရှိပြီး အိမ်ဦးခန်းမှာ ကိုးကွယ် နိုင်ကြပါစေကြောင်း သားစဉ်မြေးဆက် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ လက်ဆွဲကမ်းအမွေ ကောင်းတွေ မျှဝေနိုင်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒ ပြုမိပါတယ်။

ကမ္ဘာဦး ပေါ်စကတည်းက မိခင်များမှ အစပြု၍၊ ခေတ်အဆက် ဆက် ဖြစ်တည်ခဲ့၊ ဖြစ်တည်ဆဲ၊ ဖြစ် တည်လတ္တံ့သော နေရာဒေသ၊ လူမျိုး၊ ဘာသာ အသီးသီးမှ မိခင်များကို ဦးညွှတ်ရိုက်ဖူး ရှိခိုးဦးခိုက်လျက်။

မြယ်မှုန့်သိ

“သမီးလာခဲ့ဦးနော်၊ အမေ မျှော် နေမယ်” လို့ ပြောချင်တဲ့ ရင်ထဲက စကားသံကို သမီးခံစားလို့ ရပါတယ်။

သမီးကို အမြဲမပြတ် မြင်တွေ့ ချင်ပေမယ့် တာဝန်မဲ့ပဲချင်လို့ နောက် ဆံတင်းစေမယ့်စကားကို မျိုသိပ် ကွယ် ဝှက်ပြီး ပြောမထွက်ခဲ့တာ၊ ဘဝနေဝင် ချိန်မှာတောင် သားသမီး အတွက်ပဲ စဉ်းစားငဲ့ညှာပေးခဲ့ပါလားလို့ တွေးမိ တိုင်း မျက်ရည်ဝိုင်းခဲ့ရပါတယ်။

အမေရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ရက်တွေ မှာ ဝေဒနာကို သည်းခံပြီး သားသမီး တွေ ပုပန်မှုသက်သာအောင် တစ်ချက် ကလေးမှ မညည်းညူဘဲ သတိလေးနဲ့ တရား ရှုမှတ်နေတဲ့အတွက် အမေ့ မျက်နှာ အေးချမ်းနေခဲ့ပါတယ်။ ခက်ခဲ စွာ အသက်ရှူနေတဲ့ကြားက ခိုးရိပ်ပူပန် နေတဲ့ သားသမီးတွေကို -

“ငါ၏ အသက် အသက်ရှင်ခြင်း ဂုဏ်၊ မမြ၊ သေခြင်းသာမြ၏လို့ ဘုရား ရှင်က ဟောကြားခဲ့တယ်ကွယ်၊ သတ္တဝါ တိုင်း ဝီလမ်းကို မလွဲမသွေ လျှောက်ကြ ရမှာ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အမေ မပိုင် သလို ဘယ်သူမှ မပိုင်ပါဘူး၊ တရားသာ ကိုးကွယ်ရာ နေ့စဉ် ဘဝထဲမှာလည်း

သားဖြစ်သူနှင့်တွေ့ဖို့ ဒီ မလေး
ရှားနိုင်ငံကို ရောက်ခဲ့တာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။
သားဖြစ်သူက သူ့အလုပ်လုပ်နေသည့်
စက်ရုံမှနေ၍ ဒွင့်ယူပြီး ကျွန်မကို
ဈေးတွေ နေရာတွေ စုံအောင်လည်း
လိုက်ပို့ခဲ့ပြီးပြီ။ ဝယ်စရာရှိတာလည်း
ဝယ်ခြမ်းပေးခဲ့ပြီးပြီ။ လက်တွေ့ရောက်
နေသည့် မလေးရှားနိုင်ငံရဲ့ မြို့တစ်မြို့
ရဲ့ တိုးတက်မှုတွေကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ
ရင်မှာတော့ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ခဲ့ရသည်။
ပြီးတော့ နောက်ကျောဟာ မလုံသလို
ခံစားရသည်လို့လည်း ခံစားနေရသည်။

ဒီနေ့တော့ China Town
ဆိုသည့် ဈေးရောင်းစင်တာ အဆောက်
အအုံ မြင့်မြင့်ကြီးတစ်ခုဆီ ခေါ်လာခဲ့
သည်။ အဆောက်အအုံကြီးက မြင့်

သည်။ အထပ်ပေါင်း မည်မျှရှိသည်ကို
တော့ မသိ။ အဲဒီအဆောက်အအုံ
ကြီးကို ကြည့်ရင်း ရန်ကုန်မြို့ပြရဲ့
အထင်ကရ ဟိုတယ်ကြီးတွေ၊ ဈေး
ရောင်း စင်တာတွေကို မြင်ယောင်မိ
သည်။ အသက်ငင်နေသည့် ရန်ကုန်မြို့
ကြီးရဲ့ အသက်ရှူသံ ငွေ့ငွေ့ကိုလည်း
ကြားယောင်မိသည်။

လမ်းဘေး ဈေးသည်တွေ၊ စည်း
ကမ်းမဲ့ ကားတွေ၊ နေရာတိုင်းမှာ တွေ့ရ
သည့် ကွမ်းတံတွေတွေ၊ ကွမ်းယာဆိုင်
တွေ၊ ပြီးတော့ ကူးချင်သည့်နေရာက
ကူးနေသည့် ကားကြားထဲက လူတွေ။

မိုးခိုအောင်မိုင်လတ်

မေမေ

တမ်းမမြင် လမ်းမမြင်

ပြီးတော့ ခေတ်လွန်ဝတ်စား
ဆင်ယင်ထားသည့် မြန်မာပြည်လုပ်
မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ။ ဘီယာ သောက်
စပြုလာသည့် မိန်းကလေးတွေ။

ကျွန်မ တွေးရင်းဖြင့် သားနှင့်
အတူ China Town အတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။
အတွင်းဝင်သည်နှင့် စားသောက်ဆိုင်
တွေကိုသာ အများအပြား တွေ့လိုက်
ရသည်။ တစ်ဆိုင်နှင့်တစ်ဆိုင် စားသုံး
သူတွေ စိတ်ဝင်စားအောင် ပြင်ဆယ်
ခြယ်သထားသည်က သစ်လွင်တောက်

ပသည်။ အမြင်ဆန်းစေသည်။ တစ်ဆိုင်
နှင့် တစ်ဆိုင် အပြိုင်အဆိုင် ခင်းကျင်း
ထားသည်က ကျွန်မရဲ့ မျက်စိပသာဒကို
အရသာတွေ့စေသည်က အမှန်။ ဆိုင်
တွေထဲမှာတော့ မလေးရှားနိုင်ငံသား
တွေ အပါအဝင် တခြားနိုင်ငံခြား လူဖြူ
တွေပါ တွေ့နေရသည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သားရဲ့”

နှစ်ဦးသား ယှဉ်ရပ်ရင်း ဆိုင်
တွေကိုကြည့်ပြီး သားဖြစ်သူက ကျွန်မကို
ပြောလာသည်။

“အဲဒါ စားသောက်ဆိုင်တွေ
အများကြီးရှိတာ။ ဘယ်သူပိုင်တယ်ထင်
သလဲ မေမေ”

“ဟို မေမေတို့ မြန်မာလူမျိုး
တွေ ပိုင်ကြတာလား။ အဲဒါ ဆိုရင်တော့
မေမေတို့ မြန်မာလူမျိုးတွေက ဘယ်
အဆင့်သေးမလဲ သားရဲ့”

သားရဲ့ အမေးကို ကျွန်မ အနေဖြင့် မိမိထင်ရာကို အဖြေပေးလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ သားဖြစ်သူက အသံထွက်ရယ်သည်။

“ဟား ဟား... မေမေကလည်း အဲဒါ ထိုင်းလူမျိုးတွေပဲ ပိုင်တဲ့ဆိုင်တွေ ချည်းပဲ မေမေရဲ့ ဘယ်က ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေ ပိုင်ရမလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေက ဘယ်နေရာလဲ ဆိုရင် ဟောဟို အလုပ်သမားတွေ ဟာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေလေ”

“ဟင်”

သားဖြစ်သူက ကျွန်မ အဖြေစကား၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ဆွဲ၍ ပြောလာသည်။ ထိုအခါ ကျွန်မရင်ထဲ နှင်သွားသည်။ ဧပြီ ထိုင်းလူမျိုးတွေက မလေးရှားမှာတောင် ဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေ ဖြစ်၊ မြန်မာလူမျိုးတွေကို အလုပ်သမားအဖြစ်ထားပြီး နေကြသတဲ့လား။ ကျွန်မအနေဖြင့်ကတော့ မြန်မာတွေက ဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေဖြစ်လို့ တခြားသူတွေက အလုပ်သမားအဖြစ် နေရသည်လို့ မြင်နေခဲ့၊ တွေးနေခဲ့တာ။ အခုတော့ ကျွန်မ အမြင်နှင့် အထင်က တလွဲကြီးပါလား။

သား၏ စကားကြောင့် အဖြေရှာကြည့်တော့ တကယ်ပင် အလုပ်သမားအဖြစ် ပြေးပြေးလွှားလွှားလုပ်နေကြသူများမှာ မြန်မာတွေချည်း။ မြန်မာမိန်းကလေးတွေချည်း။ ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် ပို၍ ရင်နာရပြန်သည်။

“ဖြစ်ရလေ၊ တကယ်ပဲ ခုလို မြင်ရတော့ မေမေ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

ကျွန်မ၏ ညည်းတွားသံ စကားအဆုံး။ သားဖြစ်သူက ပြောလာသည်။

“ဒီလိုပေါ့ မေမေရဲ့၊ ဘဝဆိုတာ ကံမကောင်းခဲ့ရင် အဲသလိုပဲ ထားရာနေ စေရာသွားဆိုတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ ပြေး

လွှားနေကြရတာလေ၊ သားတို့ နိုင်ငံမှာက လစာနည်းတယ်၊ အလုပ်ရှားတယ်၊ ဒီမှာက အလုပ်လည်းပေါ့၊ လစာလည်း ကောင်းတယ်လေ၊ ဒီမှာလုပ်တဲ့ တစ်လစာက သားတို့နိုင်ငံ လေးငါးခြောက်လစာလောက် ရတာကိုး”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့သားရယ်၊ မေမေ ပြောချင်တာက ယောက်ျားသားဆိုရင် မေမေက ဘာမှစိတ်မဆင်းရဲပါဘူး၊ အခုဟာက အရွယ်ကောင်း မိန်းကလေးတွေဆိုတော့”

ကျွန်မ၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို သားဖြစ်သူ သိပါသည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မေမေရယ်၊ ဒီမှာ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်ဆိုပြီး ဆင်ကန်းတောတိုးနဲ့ ဇွတ်တိုးနေကြရတာပဲလေ၊ ဘဝပဲပျက်ပျက်၊ အလုပ်ပျက်ပျက်ဆိုပြီး ရင်ဆိုင်နေကြရတာပေါ့၊ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်း ဆိုသလိုပေါ့ မေမေရဲ့”

“သားရယ် နေရာဒေသတစ်ခုဆိုတာ ရေခြား မြေခြား ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် မိန်းကလေးတွေအတွက် အန္တရာယ်သားရဲ့၊ သူတို့လေးတွေအတွက် ရင်လေးလို့ မေမေက စိတ်ပူပြီး ပြောနေတာပါ၊ သားတို့ ယောက်ျားသားတွေ ဆိုတာကတော့ ကိစ္စမရှိတူးထားပါတော့၊ ယောက်ျားသားတွေ အတွက်တောင်မှ နောက်ကျောလုံလို့လား၊ သားကို အဲဒါကြောင့် ဒီကနေ ပြန်လာစေချင်တာ၊ ကိုယ့်ရေပြေပေါ်မှာပဲ လုပ်ကိုင်စေချင်တာ”

ကျွန်မ ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း အမှန်တရားကို ရင်ဖွင့်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မမှာ သားနှစ်ယောက်ရှိသည်။ သားကြီးက ကျောင်းဆရာအဖြစ် မကွေးတိုင်းထဲက ရွာ

တစ်ရွာမှာ အထက်တန်းပြဆရာလုပ်နေသည်။ သူ့အိမ်ထောင်နှင့်သူ၊ သားငယ်က ဆယ်တန်းအောင် ဘွဲ့ရပြီးသည့်နောက် အစိုးရအလုပ် မလုပ်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့် ချိတ်ဆက်ပြီး မလေးရှားမှာ အလုပ်လုပ်နေခဲ့သည်မှာ ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီ။ ခြောက်နှစ်အတွင်း တစ်ခေါက်ပဲ ကျွန်မဆီ ပြန်လာသည်။ ငွေကိုတော့ ပုံမှန်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မအတွက် အသုံးစရိတ်၊ လူမှုရေးစရိတ်နှင့် ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်မှုအတွက် ကုန်ကျငွေအပြင်၊ သားဖြစ်သူက မလေးရှားထွက်ခါနီး ကုန်ကျငွေအတွက်ပါ ပေးခဲ့သည်။ သားလေးပေးသလို သားကြီးကလည်း ထောက်ပံ့ပါသည်။

ဒီတော့ ကျွန်မအတွက် စားရေးသောက်ရေး အားလုံး အဆင်ပြေသည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ စိတ်လက်ကိုယ် ချမ်းသာမှုတော့ အပြည့်ရခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သားနှစ်ယောက်နှင့် အတူမနေခဲ့ရသည်ကိုတော့ စိတ်မကောင်းမိ၊ ပြေးကြည့်မှ ဒီသားနှစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့သည့် ကျွန်မရဲ့အဖြစ်က ယခုတော့ ကျွန်မ တစ်ဦးတည်း။

ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်မ လင်သားဖြစ်သူ ကိုကျော်မိုးက သားငယ် နှစ်နှစ်သားအရောက် ရုံးကအပြန် ကားမှောက်ပြီး ဆုံးပါးခဲ့သည်လေ။

ကိုကျော်မိုး ဆုံးပါးပြီးသည့်နောက်တွင်တော့ သားကြီးသည် ကျွန်မညာလက်ရုံး။ သားငယ်သည် ကျွန်မရဲ့ ဘယ်လက်ရုံး။ ယခုတော့ သားကြီးရော၊ သားငယ်ရော ကျွန်မနှင့် ဝေးရာအရပ်ဆီမှာ။

ယခု သားငယ်က ကျွန်မတို့အလည်လာခဲ့ပါဟု မှာခဲ့သည်။

မလေးရှားသွားမည့် လူရင်းတွေ နှင့်ဖို့ အလည်သဘောဖြင့် လိုက်ခဲ့သည့် ကျွန်မ။ ပြီးတော့ သားလေးဖြစ်သူက ချစ်သူရှိနေကြောင်း၊ မြန်မာမိန်းကလေး တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ဖုသိမ်နယ်ဘက်က ဖြစ်ပြီး ပညာတတ်မြတ်ကြောင်း၊ သို့ ကြောင့် သားဖြစ်သူဆီ လိုက်ခဲ့ရသည်။

ရောက်ရောက်ချင်း သားနှင့် ချွေးမဖြစ်သူကို တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ ချွေးမဖြစ် သူကို ကြည့်တော့။ အဆင်ပြေပါသည်။ ရိုးသားမှုရှိသည်။ ကြိုးစားမှုရှိသည်။ မိန်းမ ဝိသုသနို့ အဆင်ပြေပါသည်။ ဆက်ဆံရေးကောင်းသည့် ကျွန်မကို လည်း မိခင်အရင်းလို ခင်တွယ်မည့်ပုံ အပြည့်ရှိပါသည်။ လက်ဆောင်တွေ လည်း ဝယ်ခြမ်းပေးခဲ့သေးသည်။

နောက်သူတို့ အမိမြေကိုပြန်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ကြမည့် အကြောင်း၊ စုဆောင်းထားသည့်ငွေကြေးဖြင့် မြန်မာ ပြည်မှာပဲ အရောင်းအဝယ်တစ်ခုခု သို့မဟုတ် ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင် ထူထောင် မည့် အကြောင်း တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည် အထိ ကျွန်မအနေဖြင့် နားထောင်ရင်း ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်မအနေဖြင့် သားကို ပြန်လာစေချင်ပြီ။ ပြန်လာပြီး အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ပြီ။ ဒါမှ သားလေး သည် ကျွန်မ ရင်ခွင်ထဲရောက်လာမည် မဟုတ်လား။ အခုတော့ ကျွန်မ ဖြစ်ချင် သည့် ဆန္ဒတွေ ပြည့်တော့မည်။

ကျွန်မ ထိုင်းလူမျိုးတည်ထောင် ထားသည့် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ ပြေး လွှားလှုပ်ရှား ရုန်းကန်နေကြရသည့် မြန်မာမိန်းကလေးများကို ကြည့်ရင်း ဆက်စပ်အတွေးများကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်သည့်အချိန်၊ သားဖြစ်သူ နှင့် ကျွန်မတို့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု

အတွင်း ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုဆိုင်က မြန်မာ စားစရာ ထမင်းဟင်း ရသည်တဲ့။

“မေမေ ကြိုက်တာမှာလေ”

“အင်း... အင်း”

သားဖြစ်သူက မှာလို့ရသည့် အစားအသောက်များကို ပြောသည်။ ကျွန်မက မြန်မာအမျိုးသမီးပီပီ မြန်မာ ထမင်းဟင်း စားချင်ကြောင်း ပြောလိုက် သည်။

“မိန်းကလေး”

သားဖြစ်သူက အလုပ်သမား မိန်းကလေး တစ်ဦးကို တိုးညှင်းစွာ ခေါ်လိုက်သည်။ ခပ်မြန်မြန်ဖြင့်-မိန်း ကလေးသည် အပြေးရောက်လာသည်။

“ဘာသုံးဆောင်မလဲ အစ်ကို”

“ကြက်သားနှုပ်နဲ့ စားပွဲနှစ်ပွဲ ရေဆန်တစ်ဘူး ချပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ကျေးဇူးပါရှင်”

မိန်းကလေးက အရိုအသေပြု ရင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မက တော့ ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားအရင်းအချာ လို ထားရာနေ စေရာသွား ဘဝမျိုး ဖြစ်သည့် အလုပ်သမား မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်မိသည်။

မိန်းကလေးရဲ့ အသားအရေက ဖြူသည်။ ချောသည်။ မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းစင်သည်။ ပြုံးနေသည့်အပြုံး က ခြောက်ပြစ်ကင်းအပြုံးမျိုး။ သို့သော် မိန်းကလေးရဲ့ အကြည့်မျက်လုံးတွေ ထဲမှာတော့ သောကအရိပ်တွေ ထင် တပ်နေသည့်ပုံ။

ကျွန်မ တွေးနေဆဲမှာပင် ထို မိန်းကလေးခမျာ စားစရာများကို လင်ပန်းနှင့်ထည့်ပြီး လာချပေးသည်။ ကျွန်မအနီး ရပ်ရင်း ချပေးနေသည့် သူမကို အနီးကပ်စေ့စေ့ကြည့်ဖြစ်သည်။

ကြည့်လေချောလေ။ ချောလေ စိတ် မချလေ။ ဘာကြောင့်ဆိုလျှင် သည်လို ရပ်ရည်မျိုးက ဒီလိုအရပ်မျိုးမှာ အလွန် အန္တရာယ်များလွန်းသည် မဟုတ်လား။ အန္တရာယ်ကို လက်ယပ်ခေါ်နေသည့် အလှမျိုး။

“လိုအပ်တာ ရှိရင် ပြောပါ အစ်ကို၊ ဪ-အန်တီ သုံးဆောင်ပါ ရှင်၊ လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါနော်”

“အေးကွယ်... အေး... အေး”

“သမီးက မြန်မာလူမျိုးပါ။ အလည်လာကြတာလား ဟင်”

“သားကြီးက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လုပ်တယ်လေ၊ အန်တီက သားဆီ အလည်လာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ သုံးဆောင်ပါ ဦးနော်”

ကျွန်မ သူမကို ပြန်ပြီးပြလိုက် သည်။ သားဖြစ်သူက ဘာမျှဝင်မပြော။ ပြုံးရုံကြည့်ရုံဖြင့်သာ နေသည်။ နောက် တွင်တော့ ကျွန်မတို့ စားပြီးသွားသည်။ မိန်းကလေးက ကျသင့်ငွေပြောတော့ သားက ရှင်းပေးသည်။

“သမီး ဒီရောက်တာ ကြာပြီ လား”

“သုံးနှစ်ရှိပြီ အန်တီ”

“ဪ- သုံးနှစ်တောင်ရှိပြီကိုး၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဒီလို လူမျိုးပေါင်းစုံ ဘာသာအလွှာပေါင်းစုံကြားမှာ ဘာပြု လို့ အတင့်ရဲနေရတာလဲဟင်”

ကျွန်မက မိန်းကလေးကိုမေးရင်း သားကို ကြည့်မိသည်။ သားက ကျွန်မ မေးသည်ကို ဘာမျှ ဝင်ရောက်ဟန့်တား မှုမရှိ။ မိန်းကလေးက ကျွန်မ မေးသည် ကို ပြောချင်ပုံရသည်။

“နေဦး အန်တီ၊ ခဏစောင့်ပေး ပါနော်၊ ပြီးမှ အားလုံး ပြောပြပါမယ်”

“ရပါတယ် သမီး၊ သွားလေ၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ အန်တီတို့ စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောရင်းနှင့် မိန်းကလေးများ ခပ်သွက်သွက်သိမ်းဆည်းပြီး ထွက်သွားသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာမှာတော့ မိန်းကလေး ပြန်ရောက်လာသည်။

“အချိန်ရလို့လား သမီးရယ် တော်ကြာ အလုပ်ရှင်က သမီးကို ရန်ပြုနေပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆိုင်ရှင်ကို သမီးရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ မေမေ ရောက်နေလို့လို့ လိမ်ပြောခဲ့တာ”

“ဪ”

“ထိုင်လေ”

မိန်းကလေးက ပါးနပ်သည်။ ကျွန်မတို့ သားအမိကို သူမရဲ့ မိခင်နှင့် အစ်ကိုဟု လိမ်ပြောခဲ့သည်တဲ့။ ဒါမှလည်း အချိန်ကြာကြာ စကားပြောရမည်လေ။ သားဖြစ်သူက သူမကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်တော့။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ကြားတွင်ရှိခဲ့တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ပြောပါဦး သမီး”

ကရုဏာသက်သည့် လေသံဖြင့် ကျွန်မမေးရင်း မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ကြည့်မိပြန်သည်။ ကြည့်လေ ယဉ်လေ၊ ကြည့်လေ ချောလေ၊ မြန်မာမိန်းကလေး ပီသလေ ဖြစ်နေသည်။ ကြည့်ရင်း ကျွန်မတော့ သက်ပြင်းမောချမိသည်။

သက်ပြင်းချခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ မိန်းကလေး သိမည် မထင်။ သားဖြစ်သူကတော့ သဘောပေါက်သည်။

“သမီးရဲ့ ဘဝက ဆင်းရဲခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စကားကနေ စပါရစေ အန်တီ၊

သမီးရဲ့ အမည်က ဝင့်ဝါတဲ့၊ ဝင့်ဝါဆိုတာ အများခေါ်တဲ့အမည်ပါ၊ နာမည်အရင်းက ဝင့်ဝါထွန်းတဲ့”

“ဝင့်ဝါ၊ ဝင့်ဝါတဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ နာမည်က ဝင့်ဝါပေမယ့် ဘဝက ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်နဲ့ မဝါမကြားနိုင်တဲ့ ဘဝပါ အန်တီ၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် အန်တီယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝင့်ဝါလေ လေးတန်းပဲ အောင်ခဲ့တဲ့ သူပါ”

“ဟယ်- တကယ်”

မယုံမကြည်ဖြင့် ကျွန်မ ကြည့်မိပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ လေးတန်းအောင်ပြီး ငါးတန်းတောင် ဆက်မတက်နိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ ရပ်တည်ခဲ့ရသူပါ၊ ဝင့်ဝါတို့မှာ မောင်နှမလေးယောက်ရှိပါတယ်၊ ဖခင်ရယ် မိခင်ရယ်ဆိုရင် ခြောက်ယောက်၊ အဲဒီ ခြောက်ယောက်ထဲမှာ အဖေက ကျန်းမာရေးမကောင်းသလို အမေက ချူချာခဲ့တော့ သမီးတို့ မောင်နှမတစ်တွေ ပညာရေး ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ဘယ်မှနေခဲ့ရမှာလဲ။

အဲသလိုနဲ့ သမီးထက်ကြီးတဲ့ အစ်မဖြစ်သူက ထိုင်းနိုင်ငံကို အရင်ထွက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်၊ အစ်မထိုင်းကို သွားပြီး အလုပ်လုပ်တော့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ပေါ့လေ၊ ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး၊ အဲသလိုနဲ့ အစ်မဖြစ်သူထိုင်းမှာ လေးနှစ်လောက် ကြာခဲ့တယ်၊ သမီးလည်း လေးတန်းအောင် ကျောင်းထွက်ပြီး အဖေနဲ့ အမေကို လုပ်ကိုင်ကျွေးရင်းနဲ့ နေခဲ့တာ အရွယ်ရောက်လာတယ်ဆိုပါတော့ အန်တီ”

ဘဝရဲ့ ခါးသီးမှုကို အစပျိုးရင်း ပုံမှော်နေသည့် ဝင့်ဝါရဲ့ ဘဝက အစမကောင်းခဲ့လို့ အနှောင်းမသေမချာ

တာကတော့ သေချာနေပြီ။ ဝင့်ဝါက ပြောရင်း စကားဖြတ်သည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောလာသည်။

“နောက်တော့ အစ်မရဲ့ အကူအညီနဲ့ အောက်လမ်းကနေပြီး ထွက်ခဲ့တယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်ရခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျောမလုံ၊ ရွှေမျက်နှာမလုံတဲ့ ဘဝနဲ့ နေရင်း ထိုင်းလူမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ ဆက်သွယ်မိတယ်၊ အဲဒီထိုင်းလူမျိုးက ဒီထိုင်းမှာထက် မလေးရှားမှာ အလုပ်လည်းမပင်ပန်း၊ ဝင်ငွေကလည်း ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ပြောခဲ့တော့ ကျွန်မရော အစ်မပါ မလေးရှားမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာ၊ ဒါကြောင့်...”

ဝင့်ဝါသည် ပြောရင်း စကားဖြတ်လိုက်သည်။

သူမ အနေဖြင့် ဘာကြောင့် ဆက်မပြောသလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိနေပါသည်။

“ပြောပါ သမီး”

“ဟို အဲဒီထိုင်းလူမျိုးက ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ရောင်းစားခဲ့တယ်၊ နောက်မှ သိရတာက အဲဒီလူက လူမိုက်၊ လူကုန်ကွဲ့နေတဲ့ လူယုတ်မာ၊ အဲသလို ရောင်းစားခဲ့တဲ့နေရာက ပြည့်တန်ဆာလုပ်တဲ့နေရာ၊ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ သူတို့က သတ်ပစ်မယ်ဆိုတော့ သူတို့ လက်ခုပ်ထဲက ရေ၊ ကျားရဲတွေ အလယ်က သားသမင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လေ။

ဒါနဲ့ တိုးမယ့်တိုး ဖျာလိပ်ပေါက်အောင်တိုး ဆိုသလို ခွေးတစ်ကောင် လိုပဲ တိုးခဲ့ရတယ်၊ ဘဝဆိုတာ မပြည့်စုံရင် ပညာမတတ်ရင် ဘာမှ အဆင်မပြေဘူးလေ၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတဲ့ လူသား

တွေရဲ့ အနိမ့်ပါးဆုံး အညစ်ညမ်းဆုံး ခံခဲ့ရတဲ့ ခါးသီးမှုတွေပဲ မဟုတ်လား”

ပြောရင်း မျက်ရည်များ ငွေသီ လာသည်ကို သတိပြုမိသည်။

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ် ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းချည်းပဲပေါ့ကွယ်၊ ဘုရားဟောလည်းရှိတာပဲ၊ လူဆိုတာ ကံကံရဲ့ အကျိုးကို ခံစား စံစားကြရတာ တဲ့၊ ဒီတော့ ဝဋ်ကြွေးလို့ပဲ သဘော ထားပေါ့ သမီး၊ ဒီတော့ အဆိုးထဲက အကောင်းကိုရှာ ဆိုသလို ဒီမှာ အလုပ် ကြိုးစားလုပ်၊ ငွေစု ပြီးတော့ အမိပြည် ကို ပြန်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဆက်ပါဦး သမီး”

ဆုံးမစကား ပြောရင်း ဝင့်ဝါရဲ့ အဖြစ်ကို ဆက်ပြောခိုင်းလိုက်မိသည်။

“ဒီလိုပါ အန်တီ၊ အဲသလိုနဲ့ သမီးတို့ ညီအစ်မ ပြည့်တန်ဆာအဖြစ်နဲ့ အကြွေးမကျေမချင်း ပေးဆပ်ခဲ့ရတာ လေးနှစ်ကြာတယ် အန်တီ၊ လေးနှစ် အထိ အကြွေးဆပ်ပြီးလို့ အကြွေးကျေ ပြီဆိုမှ အဲဒီမကောင်းတဲ့ဘဝ၊ မကောင်း တဲ့ အလုပ်ကနေ လွတ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီ အလုပ်က လွတ်ပြီဆိုတော့ အပြင် လောကမှာ အလုပ်ဆက်ရှာခဲ့တယ်”

“အဲဒီအချိန် အမိပြည်ကို ပြန်ဖို့ ရော စိတ်မကူးကြဘူးလား သမီး”

“စိတ်တော့ ကူးပါတယ် အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ လမ်းစရိတ်ကမရှိ၊ အထောက် အထား စာရွက်စာတမ်းက မရှိ၊ လက် ချည်းသက်သက်လည်း မပြန်ချင်ဘူး လေ၊ ဒီမှာက အဖေရော အမေရော မောင်လေးနှစ်ယောက်က ရှိသေးတာ”

“ဒါဆိုရင် ဒီကြားထဲ သမီးရဲ့ မိဘတွေ မောင်လေးတွေဆီရော ငွေဖို့ ဖြစ်ရဲ့လား သမီး”

“အနည်းအကျဉ်းတော့ ပို့ဖြစ် ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ သမီးတို့ ညီအစ်မ ပြည့် တန်ဆာဘဝ ရောက်တယ်ဆိုတာရော သမီး မိဘတွေ သိကြရဲ့လား”

မေးသင့်သည်ထင်၍ မေးလိုက် မိသည်။ ကျွန်မအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ သားဖြစ်သူက ဘာမျှ ဝင်မပြောဘဲ အားနာနေသည့် မျက်လုံး အစုံနှင့် ကြည့်နေသည်။

“အစတော့ မသိကြပါဘူး အန်တီ၊ နောက်တော့ သိသွားတာပေါ့ လေ၊ သိတော့ရော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ အခုလို အသက်မသေဘဲ နေရတာကို ကြံဖန်ပြီး တွေးဇူးတင်နေရသေးတာ လေ၊ ထားပါတော့လေ၊ အဲသလိုနဲ့ အပြင်လောကရောက်၊ ဒီ China Town မှာ ရှိတဲ့ အခုစားသောက်ဆိုင်မှာ အလုပ်သမား အလိုရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ ဝင်ပြီး လုပ်ခဲ့တာကြပေါ့၊ သုံးနှစ်မျှပြီ အန်တီ”

“ဪ- ဒါနဲ့ မင်းအစ်မကော”

ကျွန်မက ဆိုင်အတွင်းရှိ လူမျိုး ပေါင်းစုံတို့ စားသောက်နေသည်ကို ဝေဝံ့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ထိုအထဲ မှနေ၍ မြန်မာမိန်းကလေးရှစ်ယောက် သည် တူညီဝတ်စုံဝတ်ရင်း လာသမျှ လူတွေကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ဧည့်ခံနေကြ သည်ကို တွေ့ရသည်။

“အလုပ် ဆင်းတုန်းကတော့ အတူတူပါပဲ၊ ဒီဆိုင်မှာလုပ်လို့ ခြောက် လအကြာမှာ အဖေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကြားတော့၊ ညီမ နှစ်ဦး စုထားတဲ့ ငွေရယ်၊ ပြီးတော့ အလုပ်ရှင်ဆီက ကြိုတင်ငွေထုတ်ထား တဲ့ ငွေရယ်၊ အဲဒါတွေ စုပေါင်းယူပြီး အစ်မ ပြန်သွားပြီလေ၊ ဆိုလိုတာက ဒီငွေကို အရင်းတည်ပြီး မိဘနှစ်ပါးကို ပြုစုဖို့ ပြန်သွားတာပေါ့၊ ကျန်တဲ့အကြွေး

ကိုတော့ သမီးက နှစ်နှစ်လောက် လုပ်အားနဲ့ ဆပ်ရဦးမှာလေ”

“သမီးကရော အမိမြေတို့ ပြန်လို့ စိတ် မရှိဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့ အန်တီရယ်၊ သိပ် ပြန်ချင်တာပေါ့၊ သမီးလေ အဖေ၊ အမေနဲ့ မောင်လေးတွေကို သိပ်တွေ့ချင် တာ၊ ဒါပေမဲ့”

ပြောရင်း ချိုးပဲ့ချင်လိုက်သည်။ ဝင့်ဝါရဲ့ လက်အစုံကို ဆွဲကိုင်ယူလို့ မြေသိမ်စကားပြောခဲ့သည်။

“မငိုပါနဲ့တော့ သမီးရယ် နော်၊ ရေခြား မြေခြားမှာ လူကွဲ အယူအဆကွဲ တွေကြားမှာ နေရတုန်းလေ၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ ရတနာသုံးပါး မမေ့နဲ့၊ အနန္တောအနန္တငါးပါး မမေ့နဲ့၊ ဂုဏ် တော်ကို မမေ့နဲ့နော်၊ ဒါဆိုရင် သမီးရဲ့ ဘဝ အဆင်ပြေမှာပါ၊ အချိန်တန်ရင် သမီးရဲ့ မိဘတွေနဲ့ ပြန်ဆုံကြရမှာပါ သမီးရယ် နော်”

“ခုလို အားပေးစကားပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ အစ်ကိုကို လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အစ်ကိုက ဒီမှာနေတာဆိုတော့ နောင်တစ်ချိန် တွေ့ရင်ခေါ်ပါ ပြောပါ နှုတ်ဆက်ပါ အစ်ကိုနော်၊ ဒီဘက်ရောက်ရင်လည်း အမြဲဝင်အားပေးပါ အစ်ကို”

“ကောင်းပါပြီ လာခဲ့ပါ့မယ်၊ အရေးအကြောင်းရှိရင် ဖုန်းဆက်ပါ၊ အစ်ကို ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့မယ်လေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”
သားဖြစ်သူက သူ၏ လိပ်စာ ကတ်လေး ပေးခဲ့သည်။

“သမီး သွားတော့မယ် အန်တီ”

“ကောင်းပါပြီကွယ် အဖေ၊ အမေနဲ့ မောင်လေးတွေဆီကိုတော့ အရောက်ပြန်ပါ သမီးနော်”

“စိတ်ချပါ အန်တီ၊ သမီး အမိ ရေမြေရဲ့ မိဘရဲ့ ရင်ခွင်ဆီကို အရောက် ပြန်မှာပါ”

“သွားမယ် သမီး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ဝင့်ဝါ၏ အသံသည် တိမ်ဝင် သွားသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းမှာ မျက် ရည်တွေနှင့်။ အို- ကျွန်မရဲ့ မျက်ဝန်း မှာလည်း မျက်ရည်စတွေနှင့်။

ကျွန်မ သားဆီက ပြန်လို့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည်အထိ ဝင့်ဝါ ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို မေ့မရသေး။ ဝင့်ဝါလို မိန်းကလေးတွေ အခြားတိုင်း ပြည်တွေဆီမှာ ဘယ်လောက်ရှိဦးမလဲ။ အရိုးရှင်းဆုံး ပြောရလျှင် ဆင်းရဲခြင်း သည် အဓိကတရားခံ။ ပညာမတတ် ခြင်းသည် ပထမ တရားခံ။ သည်သို့ နားလည်ထားခဲ့သည့် ကျွန်မ။ စီးပွားရေး

အဆင်ပြေနေလျှင် ဒီလိုဘဝမျိုး ရောက် မည်မဟုတ်။ ပညာတတ်ခဲ့လျှင် ဒီလို ဘဝမျိုး ငရဲခံရမည် မဟုတ်။

အခုတော့ သူမရဲ့ ဘဝက လောကဓရဲက လွတ်လာခဲ့ပေမယ့် ငရဲ ကလာသူ ပြာပုံမကြောက် သဘောမျိုး နှင့် ဆင်ကန်းတော့တိုး လုပ်နေခဲ့ရင် တော့ ဝင့်ဝါတစ်ယောက် အမိမြေကို ပြန်လာနိုင်မည် မဟုတ်။ သူမိဘ၊ မောင် လေးတွေနှင့် တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်။

နောက်ရက်တွင် မလေးရှားမှာ တရားမဝင် မြန်မာအလုပ်သမားတွေကို ဖမ်းဆီးနေသည်ဟု သိရတော့ ဝင့်ဝါ အတွက်ရော၊ ဝင့်ဝါလို မိန်းကလေးတွေ အတွက်ရော၊ ပြီးတော့ တရားမဝင် လုပ်ကိုင်နေထိုင်ကြသည့် မြန်မာအလုပ် သမားတွေအတွက်ပါ စိတ်ပူနေမိသည်။ ဖမ်းဆီးမှုကို ယခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (၉) ရက်ကစပြီး ဖမ်းဆီးခဲ့သည်တဲ့လေ။

လက်ရှိ မြန်မာအလုပ်သမား တစ်ရာအထိ ဖမ်းဆီးခဲ့ပြီးပြီတဲ့။ အဖမ်း ဆီးခံ မြန်မာလုပ်သား တရားခံတွေ အတွက် သီတဂူအထောက်အကူပြု အဖွဲ့မှ ကူညီနေသည်ဟု သိရတော့ ကျွန်မရင်ထဲ ဖြေသာသလိုတော့ရှိသည်။

မလေးရှားမှာ မြန်မာအလုပ် သမား ခြောက်သိန်းရှိပြီး တရားမဝင် အလုပ်သမားက လေးသိန်းတဲ့လေ။

ထိုတရားမဝင်ထဲမှာ ဝင့်ဝါဆို သည့် မိန်းကလေးပါနေပြီလား။ တွေး ရင်း ရင်မောရသည်လေ။

တကယ်လို့များ ဝင့်ဝါသည် ဖြစ်ချစ်ရာဖြစ် ဆိုသည့် သဘောနှင့် မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်သဘောနှင့် များ နေခဲ့မည်ဆိုပါက၊ အို... ကျွန်မ မတွေးရဲတော့ပြီ။

မေတ်ဟန်

ဥ၊ အရဟံ မေတ္တာ လာဘ် နတ်မျက်စိ ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....
ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို စိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန် သောဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅)နှစ် တိုင်တိုင် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

ဟောခန်းတည်နေရာ လမ်းညွှန်	➡ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိသုဇာ၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
	➡ အမိပမိ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေး (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍ ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
ဟောပြောချိန်	➡ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ ။
ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း မှတ်ချက်	➡ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇ ။
	➡ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုက်သုပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါအည့်။

လူတို့ လူချင်း ရောင်းဝယ်ခြင်း ကင်းရှင်းကြပါစေ

တီမောင်မံသိန်း (မိုက်ချပ်ရွာ)

ရန်ကုန်တိုင်း တွဲတေးမြို့နယ်၊
ကျေးရွာ ရွာလယ်က “ပေါ်တော်မူ”
ဘုရားပွဲတော်မှာ မုန့်ဟင်းခါး စတုစိသာ
ကျွေးဖို့ ကျေးရွာက ပျိုမေတစ်သင်း
ကြက်သွန်ဝိုင်းလွှဲနေကြပါတယ်။

တန်ဆောင်းရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ
ဒေါ်ဖွားကြည်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး
ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲနဲ့ ဘုရားပွဲမှာ ဝိုင်း
လုပ်ကိုင်နေပါတယ်။ ကြက်သွန်လွှဲနေ
တဲ့ ဩမင်းစားပွဲဝိုင်းက ဒေါ်တင်အုံး
ဆိုတဲ့ အပျိုခေါင်းက စကားစတယ်။

“ဒေါ်ဖွား ကြည်ကတော့ဟေ့၊
တစ်နေ့တခြား ထောထောနေသလိုပဲ
ဟေ့”

“နယ်စပ်မှာ သူသမီးက အလုပ်
ကောင်းနေတယ်လို့ ပြောတယ်”

မစိန်မြင့်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက
ဝင်ပြောတယ်။

ထုံးစံအတိုင်း အမျိုးသမီးတွေ
ကြက်သွန်လွှဲရင်း အတင်းချနေကြတာ။

ဒီထဲမှာ ပြီးကောင်ပေါက်အမျိုးမ
လေးတွေလည်း ပါတယ်။ ကလေးအမေ
တွေလည်းပါတယ်။

ကလေးနှစ်ယောက်မိခင် မချိုမာ
က ဒေါ်ဖွားကြည်ဝတ်ထားတဲ့ ဆွဲကြိုး
နှစ်ကျပ်သားလောက်နဲ့ လက်မှာ ဝတ်

ထားတဲ့ လက်ကောက်ဖျော့ကို သွားရည်
ကျွမ်းတယ်။

သူတွေ့တာက ဒီလိုပါ။ အိမ်မှာ
ယောက်ျားတလည်း ရောဂါသည်
အလုပ်က မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကလေးနှစ်
ယောက်နဲ့ စားရေးသောက်ရေးကလည်း
အဆင်မပြေဘူး။ သားအကြီးကောင်က
ကျောင်းထားဖို့ အရွယ်ရောက်နေပြီ။
ကျောင်းမထားနိုင်ဖို့ သူတို့စီးပွားရေး
အခြေအနေက သေချာနေတယ်။ သမီး
အငယ်လေးအတွက် ဆေးကုသစရိတ်၊
ယောက်ျားဆေးကုသစရိတ်က အတော်
ရှာနေရတယ်။ သူကောက်စိုက်၊ ပျိုးပျက်၊

စပါးရိုက်၊ ပဲကောက်ကွမ်း အငှားနှုတ်လိုက်
ရတာ ဖတ်ဖတ်သာ မောနေတယ်။
တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ စားဝတ်နေရေး
ပိုကျပ်တည်းလာသလိုပဲ။ ဒီတော့
အလုပ်ကောင်းကောင်းလေး ရလိုရငြား
ဒေါ်ဖွားကြည်ဆီမှာ အကူအညီတောင်း
ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ။

ဒေါ်ဖွားကြည်ရဲ့ ကူညီစောင့်မမှု
အရ သူ့သမီးနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး မချိုမာ
အပါအဝင် ရွာက အမျိုးသမီးလေးငါး
ယောက် တရုတ်ပြည်က ဖိနှပ်စက်ရုံမှာ
အလုပ်ရမယ်ပြောတာ။ လခက တစ်လ
လေးသိန်းလောက်ရမယ်ဆိုတယ်။ မချို
မာ အပါအဝင် အမျိုးသမီးငါးယောက်
အိပ်မက်လှလှလေးတွေ မက်ရတာပေါ့။
ဒါတောင် ဒေါ်ဖွားကြည်က သူတို့ကို
သနားလို့ ကူညီပေးတာ ဘယ်သူမှ
မပြောခဲ့ပေ။

ရွာက လူတွေကို ဘယ်သူမှ
အသိမပေးပါဘူး။ မချိုမာတို့ အုပ်စုက
လည်း နှုတ်လှဲတယ်။

မချိုမာတို့ အုပ်စုကို ဒေါ်ဖွား
ကြည် တူက ဦးဆောင်ပြီး တွဲတေးမြို့
နယ်ကနေ ရွှေပြည်သာကို ခေါ်လာ
တယ်။ တည်းခိုခန်းမှာက ညအိပ်တယ်။

နောက်နေ့မနက် အဝေးပြေး
ကားဂိတ်ကို တက္ကစီနဲ့ သွားတယ်။
ရွှေလီဦးကားနဲ့ မူဆယ်ကိုသွားတယ်။
မူဆယ်ရောက်တော့ နာရီစင်နားက
တည်းခိုခန်းမှာ တစ်ည အိပ်ကြတယ်။

မူဆယ်ကနေ စက်လှေနဲ့
တစ်ဖက်နိုင်ငံ ကုန်းမြို့ကို ရောက်
တယ်။ အဲဒီရောက်တော့ မေဟုတ်လို့
ခေါ်တဲ့ တရုတ် အမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့
ကုလားမ သန်းသန်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်က လာခေါ်တယ်။

ဒေါ်ဖွားကြည်တူကတော့ အဲဒီ
လှေနဲ့ပဲ ဒီဘက်ကမ်းကို ပြန်ခဲ့တယ်။
သွားတဲ့ လာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး
ဒေါ်ဖွားကြည်တူက အစစအရာရာ
စိစဉ် ဆောင်ရွက်တယ်။ အားလုံးနဲ့
အဆင်ပြေသလိုပဲ။

ကုလားမသန်းသန်းတို့က သူတို့
ငါးယောက်ကို တည်းခိုခန်းတစ်ခုကို
ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ညအိပ်ရ
တယ်။

နောက်တစ်နေ့ ယာဘုံ ခေါ်
တရုတ်က ခိုးကားနဲ့ တင်သွားတယ်။
တစ်ညလုံး ကားစီးရတယ်။ ကားဂိတ်
တစ်ခုရောက်တော့ နှစ်ထပ်အိပ်စင်
ကားကို ပြောင်းပြီးစီးရတယ်။ အဲဒီကား
နဲ့ သုံးညလောက် စီးရတယ်။

မချိုမာတို့ ဘယ်ကိုရောက်လို့
ဘယ်လိုပေါက်နေလဲတော့မသိ။ ဖြစ်
သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲလို့
သာ သဘောထားရတယ်။ ကိုယ်က
အလုပ်လို့ချင်တာကိုး။

မြို့တစ်မြို့ရောက်တော့ မတင်ရီ
ဆိုသူ အိမ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။
အဲဒီအိမ်မှာ မတင်ရီက အလှပြင်ပေး
တယ်။ မချိုမာ တင်ပေးလောက်အထိ
ရှည်တဲ့ ဆံပင်ကို ဆံပင်အတို ညှပ်ပေး
တယ်။ တခြားအမျိုးသမီးတွေလည်း
ဆံပင်ကုပ်ဝဲလေးတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။
နောက်သူတို့ကို ဘောင်းဘီရှည်တွေ
ဝတ်ခိုင်းတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ မတင်ရီက
သူတို့ကို ယောက်ျားပေးစားမည်ဖြစ်
ကြောင်း၊ တာရှည် ကျွေးမထားနိုင်
ကြောင်း၊ ယောက်ျားမယူရင် ဖာတန်းကို
ပို့ပစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါတယ်။
သူ့အိမ်မှာ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်
က တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး စောင့်နေ

ပါတယ်။ ပုံစံက လူမိုက်ပုံစံပါ။ ဒီတော့
မှ မချိုမာတို့တွေ ရေတိမ်နစ်မြဲဆိုတာ
သိလိုက်ရတော့တယ်။ သူတို့ထဲမှာ အပျို
မလေးက နှစ်ယောက်၊ ကျန်သုံးယောက်
က ယောက်ျားတွေနဲ့။

ကယ်သူ ဝေးပြီပေါ့။ သူတို့
လက်ခုပ်ဆက် ရေ ဖြစ်နေပြီ။ မချိုမာကို
ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကြိုက်တယ်
ဆိုပြီး လာခေါ်သွားတယ်။ မတင်ရီကို
ငွေစက္ကူတွေပေးတာ တွေ့ရတယ်။
ဘယ်လောက်မှန်းတော့ မသိ။

သူတို့ပေးစားတဲ့ ယောက်ျားက
၃၅ နှစ်လောက်ရှိပြီး အမည်က လောင်
စန်းတဲ့၊ ပြောင်းတွေ၊ ပဲတွေ၊ ကြက်သွန်
တွေ စိုက်တယ်။

မနက် ၄ နာရီလောက် ပြောင်း
ရည်သောက်ပြီး ဂျုံကို ပေါင်းထားတဲ့
ပွဆိုတဲ့ မုန့်ကိုစားပြီး စိုက်ခင်းကို ဆင်းရ
တယ်။ မနက် ၁၀နာရီလောက် အိမ်ပြန်
ရောက်တယ်။ စားသောက် တစ်အောင်
နားပြီး အလုပ်ပြန်ဆင်းရတယ်။ ညနေ
၄ နာရီ၊ ၅ နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်
ရတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်မှာ
သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတယ်။ စားသောက်
ပြီး ညရောက်တော့ မလောင်စန်းမယား
အဖြစ် နေရတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ အရှင်လတ်လတ် ငရဲ
တွင်း ကျခဲ့ရတာ။ ငါးလလောက်
ကြာခဲ့တယ်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ လူကုန်ကူးမှု တား
ဆီးကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃(က)မှာ
ပြဌာန်းထားတာက 'လူကုန်ကူးမှု (Trafficking in Person)' ဆိုသည်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ဦးဦးသည် အခြားသူ တစ်ဦးတစ်
ယောက်ကို ထိုသူ၏ သဘောတူညီချက်
မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ခေါင်းပုံ

ဖြတ်ခြင်း ပြုရန်အလိုငှာ အောက်ပါ ပြုလုပ်မှုတစ်ရပ်ရပ်ကို ပြုလုပ်ပြီး လူများ ကို သိမ်းသွင်းစုဆောင်းခြင်း၊ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ခြင်း၊ လွှဲပြောင်းခြင်း၊ ရောင်းချ ခြင်း၊ ဝယ်ယူခြင်း၊ ငှားရမ်းခြင်း၊ ခိုလှုံခွင့် တောင်းခံခြင်း၊ သို့မဟုတ် လက်ခံခြင်း ကိုဆိုလိုသည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။

လူကုန်ကူးမှုတားဆီးကာကွယ်ရေးဗဟိုအဖွဲ့၏ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ် လအတွင်းက ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် အစီရင်ခံစာအရ လူကုန်ကူးမှု အများဆုံး ဦးတည်သည့် နိုင်ငံစာရင်းတွင် အိမ်နီးချင်း တရုတ်နိုင်ငံက အများဆုံးဖြစ်ပြီး စုစုပေါင်း လူကုန်ကူးမှု ပမာဏ၏ ၆၂.၃ ရာခိုင်နှုန်းရှိခဲ့ကြောင်း၊ ဒုတိယ အများဆုံးမှာ ပြည်တွင်းမှာပင်ဖြစ်ပြီး ထိုင်းနိုင်ငံသို့ လူကုန်ကူးခြင်းက တတိယ နေရာတွင်ရှိပြီး ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် ၁၄.၅ ရာခိုင်နှုန်းရှိကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

တရုတ်ပြည်ကို လူကုန်ကူး ရောင်းချရာတွင် အပျိုစင်စေးနှုန်းက ထိုင်းဘတ်ငွေနှစ်သောင်းရရှိပြီး ပွဲစားခ အဖြစ် ထိုင်းဘတ် နှစ်သောင်းပေးရ ကြောင်း သတင်းများအရ သိရှိရပါ သည်။

တွဲတေးမှာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ မချိုမာ တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဦးလေးသားချင်း များက အကျိုးအကြောင်း တစ်စတစ်စ ကြားသိရတော့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြပါ တယ်။ တစ်ရွာလုံးကလည်း မခံချင် ကြပါ။ တစ်မျိုးသားလုံးသိရင် တစ်မျိုး သားလုံး မခံနိုင်စရာဖြစ်ပါတယ်။

သက်ဆိုင်ရာ ရဲစခန်းကနေတစ် ဆင့် လူကုန်ကူးမှု တားဆီးရေးအဖွဲ့ အစည်း အသီးသီးကို အကြောင်းကြား အတူအညီတောင်း တင်ပြခဲ့ကြပါတယ်။

တစ်ဆင့်နဲ့တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ပြီး မူဆယ်လူကုန်ကူးမှု တားဆီးရေးအဖွဲ့ ကို အကြောင်းကြားပါတယ်။ ၎င်းက တစ်ဆင့် တရုတ်နိုင်ငံက ရဲများနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး စုံစမ်း အမှုမှန်ဖော်ထုတ် ကြပါတယ်။

ငါးလလောက် ကြာတော့ ဒေါ်ဖွားကြည်ရယ်၊ သူတူရယ်၊ သူသမီး ကုလားမသန်းသန်းရယ်၊ မတင်ရီရယ် မူဆယ်က အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၊ အမျိုးသား နှစ်ဦးတို့ အချုပ်ထဲ ရောက်လာကြပါ တယ်။ သူတို့ကို ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့က လူကုန်ကူးမှု တားဆီးကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ-၂၈နဲ့ တရားရုံးတင်ပို့ခဲ့ပါ တယ်။

ပုဒ်မ-၂၈ ဆိုတာက လူကုန်ကူး မှုကို ဂိုဏ်းဖွဲ့ပြီး အုပ်စုလိုက် ပြစ်မှုကျူး လွန်တဲ့ အမှုပါ။

ရွာက ပျောက်သွားတဲ့ မချိုမာ တို့ အမျိုးသမီး ငါးဦးလည်း ရွာကို ပြန်ရောက်လာကြပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ကို ရောင်းတယ် ဝယ်တယ်ဆိုတာ အလွန်လူမဆန်တဲ့ လူစိတ်မရှိတဲ့သူတွေ လုပ်တဲ့ အလုပ်ပါ။

ရောင်းစားခံရတဲ့သူကို လူလို့ကို သဘောထားပြီး မဆက်ဆံတော့ပါဘူး။ အတင်းအဓမ္မ ကျွန်ပြုခိုင်းတယ်။

အခိုင်းအစေအဖြစ် အလုပ် အကျွေးပြုရတယ်။

ညစ်ညမ်းကြမ်းတမ်းတဲ့ အလုပ် တွေမှာ လုပ်ခိုင်းတယ်။

အသက်အန္တရာယ်နဲ့ နီးတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ရတယ်။

အရွယ်မရောက်ဘဲ တောင်းခိုင်း၊ ခိုးခိုင်း၊ လုယက်ခိုင်း၊ စစ်တိုက်ခိုင်းတယ်။

ကာမရာဂနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ တွေမှာ ကျေးကျွန်သဖွယ် သက်မဲ့ပစ္စည်း

သဖွယ် မိမိရဲ့အတ္တကိစ္စအတွက် အသုံး ပြုတယ်။

တချို့ နိုင်ငံတွေမှာ လူခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတွေကို မိမိကျန်းမာရေး အတွက် ဖြတ်တောက် ရယူတယ်။

လုပ်ရပ်တွေကတော့ လူလို့ခေါ် ရမှာတောင် ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်နေကြတာ မြင်တွေ့ သိရှိနေကြ မှာပါ။

နောက် လူကုန်ကူးမှုခံရသူတွေ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းတွေကို တစ်သက်လုံး ကုစားလို့မရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာ ပေး လိုက်ပုံ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှိပ်စက်လိုက်ပုံ ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။

ဒီအမှုမှာ မချိုမာ ဗိုက်ထဲမှာ လောင်စာနဲ့ရဲ့ သန္ဓေသားက ခုနစ်လနဲ့ ပါလာတယ်။ မချိုမာဟာ လူမမှာသည် သူ့ယောက်ျား မျက်နှာကို ဘယ်လို ကြည့်ရဲပါ့မလဲ။ သူ့ယောက်ျားကရော သူ့မိန်းမမျက်နှာကို ကြည့်ရဲပါတော့ မလား။

ကလေးက မွေးဖွားလာရင် ယောက်ျားကလေးလား၊ မိန်းမကလေး ဖြစ်မလားတော့ မသိဘူး။ မချိုမာရဲ့ သားနဲ့ သမီးကရော ဒီကလေးကို ဘယ်လို ဆက်ဆံကြမှာလဲ၊ မချိုမာ တစ်ယောက် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။

နောက် မွေးလာတဲ့ကလေးက ရော မြန်မာနိုင်ငံသားစစ်စစ် ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ဘယ်လိုနိုင်ငံသားလို့ သတ်မှတ် မှာလဲ သို့လော၊ သို့လော စဉ်းစား တွေးတော ရင်မောရပါတယ်။

ယုတ်မာခိုင်းခိုင်းပြီး လူသားစိတ် ကင်းမဲ့တဲ့ လူကုန်ကူး စုစုစိုက်ကောင် လူတစ်စုကို အမြတ်ပြတ်ချေမှုန်းကြပါဖို့။

ကိုမောင်ခံသိန်း(ပိတ်ချုပ်စွာ)

အခန်း (၁)

ကျောင်းသို့ သူ့ခိုးကပ်ခြင်း

စာမေးပွဲမဖြေမီ ညသန်းခေါင်
အချိန်တွင်ဖြစ်သည်။ (--) မြို့နယ်
အ. ထ. က(၇)၏ ကောင်းကင်ယံတွင်
လကိုမမြင်ရဘဲ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်
ဆိတ်နေသည်။ ကြယ်များသည်လည်း
ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးလွဲလန့်အတူ
တိပ်မောကျနေလေသည်။

ထိုစဉ် အရိပ်မည်းတစ်ခု
သည် ကျောင်းဘေး မှောင်
ရိပ်ထဲမှ ကျောင်းနံရံဆီသို့
ဖျတ်ခနဲ ကပ်သွား
သည်။ ကိုရိုးယား
ကား ကြော်ငြာ
တစ်ခါဝင်ခန့်

ကြာသော် ထိုအရိပ်မည်းသည် တစ်စုံ
တစ်ခုကို ကိုင်လျက် မှောင်ရိပ်ထဲသို့
လွှတ်ခနဲ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

အရာအားလုံးသည် ဟန်မပျက်
မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်လျက်သာ ရှိနေ
လေတော့သည်။

စုံထောက်လေး မောင်ရဲဇော်နှင့်
ထွေလီကာလီ မောင်ပြုကြည်

(Handwritten signature)
[အင်းစိန်]

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ်ခန့်က ဖြစ်သည်။ တစ်ခုသော ညနေခင်းတွင် ကိုသားကြီးသည် ဘောင်းဘီရှည်အဖြူ အင်္ကျီအဖြူ လက်တိုတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် ရှေးမိနပ်အဖြူကိုစီးကာ မခင်ထွေးလာရာလမ်းသို့ မျှော်မှန်းကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ကိုသားကြီးသည် နှုတ်ခမ်းမွေး

စစရှိလေရာ အထက်ပါအတိုင်း ဝတ်စားလိုက်သောအခါ မိမိကိုယ်မိမိ ရှုပ်ရှင်မင်းသား ဝင်းဦးနှင့်တူသည်ဟု မှတ်ဆင်နေလေသည်။ မခင်ထွေး ဆိုသည်မှာ ဤရပ်ကွက်သို့ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ်ခန့်က ပြောင်းလာသော မိသားစုမှဖြစ်ပြီး ဤအချိန်ဆို ဈေးမှ ပြန်လာနေကျဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင် စုံစမ်းထားသော ကိုသားကြီးက သိနှင့်နေပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် မျှော်လင့်ထားသည်အတိုင်းပင် မခင်ထွေးသည် ဆွဲခြင်းလေးကို လက်ကဆွဲ၍ လျှောက်လာလေသည်။ ကိုသားကြီးသည် မိမိရှေ့မှ မခင်ထွေး ဖြတ်ကျော်သွားသော် နောက်မှကပ်လိုက်ပြီး -

“အဲ- ဒီမှာ မယ်မဒီချော၊ အဲကိုယ့်ကို စကားနည်းနည်း ပြောခွင့်ပြုပါကွာ၊ အဲ- ကိုယ်က အဲ- တယ်လီနောကို အဲ- တကယ် အတည်ပြောမှာပါကွာ၊ အဲ- အဆင့်အဆန်းချင်းက အဲ- အူရီလူလို မတူညီဘူးဆိုပြီး အဲ- မမုန်းလိုက်ပါနဲ့၊ အဲ- မင်းကို ကိုယ်က အဲ - အမ်ပီတီလို အမှန် အတည်အကြည် ချစ်တာပါကွာ”

မခင်ထွေးသည် လှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လေသည်။

မခင်ထွေး အဖက်မလုပ်သောအခါ နဂိုက အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသော ကိုသားကြီးသည် ပို၍ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ထိုစဉ် -

“ကွီး၊ ကွီးကို တုတ် လိုက်ရှာနေတာ၊ ကွီးကံ ဘယ်သူ့နောက် လျှောက်ဖို့လိုက်နေတာလဲ”

ရပ်ကွက်ထဲရှိ စိတ်ဝေဒနာရှင် ခင်တုတ်သည် ရွှေတူရွှေမှ ပြေးလာကာ ကိုသားကြီးကို အထက်ပါအတိုင်းပြော ဆိုရင်း ဝင်ဖက်လေသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ပလုတ်တုတ်”

ကိုသားကြီးသည် ယောင်ပြီး အော်မိသည်။ ခင်တုတ်က -

“ပလုတ်တုတ် မဟုတ်ဘူး၊ တုတ် တုတ်၊ တုတ်တုတ်ကို ကွီး မမှတ်မိတော့ ဘူးလား”

ခင်တုတ်သည် ကိုသားကြီးကို ဖက်ပြီး ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲ လုပ်လေရာ ကိုသားကြီးသည် ခင်တုတ်ကို ရှောင်နေ ရသဖြင့် မခင်ထွေးကို မမိတော့ဘဲ လွတ်သွားလေသည်။ မခင်ထွေးလည်း အခွင့်ကောင်းယူကာ လွတ်အောင် ပြေး သွားလေတော့သည်။

စာမေးပွဲဖြေမည့် နံနက်တွင်ဖြစ် သည်။

ပန်းအိသည် စူဠာမဏိစေတီရင် ပြင်တော်ပေါ်သို့ လှေကားအတိုင်း တစ် ယောက်တည်း တက်လာလေသည်။

ပန်းအိသည် မိမိမွေးနံဖြစ်သော ကြာသပတေးထောင့်တွင် ပုဆစ်တုပ် ထိုင်ကာ စေတီတော်ကို ရီသေစွာ ကန်တော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် စေတီ တော်ကို မော်ဖူးရင်း ဤသို့ဆုတောင်း လိုက်လေသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ ဘုရားတပည့် တော်သည် ကျောင်းစတက်သည့်နေ့မှ ယနေ့အထိ စာကြည့်စားပွဲတွင် တစ် နာရီပြည့်အောင် မထိုင်ဖူးပါဘုရား၊ ထို နည်းတူ Facebook မကြည့်သောရက် တစ်ရက်မှ မရှိခဲ့ပါဘုရား၊ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ယခုဖြေမည့် စာမေးပွဲ အောင်ရပါစေသား”

ပန်းအိသည် သစ္စာကိုယုံသည်။ သစ္စာသည် အမှန်တရားကိုသာ ဆိုရ သည်။ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းထက် မှန် ခြင်းကိုသာယူသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပန်းအိသည် မိမိမှန်သည်ထင်ရာကို သစ္စာဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးရှိရာ သို့ သွားကာ ရုက္ခဦးနတ်မင်းကြီးကို တိုင် တည်၍ အလားထူ သစ္စာဆိုလိုက်ပြန် သည်။ ထိုသို့ပြုရန် အလင်းပြလိုက်သူ မှာ အကြားအမြင်ရ အခါတော်ပေး သိုးတော် အဘ သာဓိဗ္ဗပင်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ထူးဆန်းစွာ လေများ တိုက်ပြီး ညောင်ပင်ခွကြားရှိ ရွှေလူတို့ လျှာသွားသော ပန်းစည်းသည် ပန်းအိ ရွှေသို့ ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလေသည်။ ပန်းအိသည် ထိုပန်းစည်းကို ပြန်ထားရန် ကောက်ကိုင်လိုက်သောအခါ ပန်းစည်း ကြားမှ စာအိတ်တစ်အိတ် ထွက်ကျလာ လေသည်။ ပန်းအိလည်း အံ့သြစွာဖြင့် ထိုစာအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သော အခါ...

အခန်း (၂)

ထူးဆန်းသော ဖောက်ထွင်းမှုကို

ကြုံရခြင်း

ယနေ့ မြန်မာစာကို ဖြေရမည့် နေ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ရဲဇော် သည် ကျောင်းရှိရာသို့ လမ်းလျှောက် လာခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းနားရှိ မိတ္တူဆိုင် ရွှေရောက်သော် ကျွန်တော်က -

“စာမေးပွဲဖြေခန်းမို့ မိတ္တူဆိုင်မှာ လူစည်နေတယ်၊ ကြည့်လိုက်စမ်း ရဲဇော် ရေ” ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ရဲဇော်က မိတ္တူဆိုင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး -

“လူစည်တာတော့ အဟုတ်ပဲ ဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ မိုက်ခရို (ခိုးချရန်

စာလုံးများချဲ့ခြင်း) လုပ်တာမဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ ကြည့်ရတာ ဟော့စပေါ့ (အနီး ကပ် ခန့်မှန်းမေးခွန်း) ထွက်တယ်နဲ့တူ တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရဲဇော်၏ စကားများသည် ကျွန်တော်အဖို့ အမြဲပဟေဠိဆန်နေ သဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ခေါက်တည်းနှင့် နားလည်ရိုး မရှိပေ။

“မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲကွ”

“မင်း ကြည့်လိုက်လေ၊ မိုက်ခရို လုပ်ရင် ဆိုင်ထဲက ပြန်အထွက်မှာ ကျောင်းသားတွေဟာ ဘာစာရွက်ကိုမှ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေစရာမလိုဘူး၊ အခုတော့ ထွက်လာတဲ့ ကျောင်းသား တိုင်းက လက်ထဲမှာ စာရွက်တွေကိုင်ပြီး ငုံ့ကြည့်ရင်း လမ်းလျှောက်လာတယ်၊ ခုနေ ရွှေတည်တည်က ကားဝင်တိုက် ရင်တောင် သိလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။

ဒီအချိန်မှာ ဘာက စိတ်ဝင်စား စရာ အကောင်းဆုံးလဲ၊ စာမေးပွဲမှာ ဘာပါမလဲဆိုတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ကြောင့် သူတို့လက်ထဲကဟာ ဟော့ စပေါ့ပဲ ဖြစ်မှာလို့ ငါပြောတာ”

“အင်း- မင်းရှင်းပြလိုက်မှ ဟုတ် သလိုလိုပဲ၊ အဲ- ဟုတ်မှာပါလေ”

ကျွန်တော်သည် ရဲဇော်၏ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရင့်သန်သော စဉ်းစားဉာဏ်စွမ်းကို ယခင် ‘အငြင်းပွား ဖွယ် ချွန်စက်ပျောက်ဆုံးမှု’ တွင်လည်း ကောင်း၊ ‘ဝိတိုရိယ လျှို့ဝှက်ချက်’ အမှု တွင်လည်းကောင်း ကောင်းစွာသိထား သဖြင့် ထူးထွေ အံ့သြမနေတော့ပေ။ [၎င်းအမှုများအကြောင်းကို သိလိုပါက စာမေးပွဲ၏ ‘မောင်ဝင်းထိန် (အင်းစိန်)’ facebook page တွင် ‘စုံထောက်လေး မောင်ရဲဇော်နှင့် အငြင်းပွားဖွယ် ချွန်စက် ပျောက်ဆုံးမှု’ ဝတ္ထု၊ ‘စုံထောက်လေး

မောင်ရဲဇော်နှင့် ဝိတိုရိယလျှို့ဝှက်ချက်
ဝတ္ထုတို့တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။ စာရေး
သူ။

ကျွန်တော်သည် မြန်မာစာကို
အထူးနှစ်သက်သည်ဖြစ်ရာ စာမေးပွဲ
အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော်လည်း
ရဲဇော်ကို နောက်ပြောင်ချင်စိတ်ဖြင့်-

“ဟေ့ကောင်၊ ဒါဖြင့် ငါတို့လည်း
ဟော့စပေါ့ သွားယူကြမယ်လေ” ဟု
ပြောလိုက်သည်။

ရဲဇော်က စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့်
“ဟာ တော်ပါကွာ၊ ငါဖတ်ထား
တာပဲ ငါဖြေပါမယ်”

“မင်းဖတ်ထားတာ မမေးရင်
ကော”

“မမေးလည်း ငါကတော့ ငါဖတ်
ထားတာ ငါချရေးလိုက်မှာပဲ၊ စာမေးပွဲ
ဆိုတာ ဘာလဲသိလား၊ စာမေးပွဲဆိုတာ
ငါတို့ ဘာတွေတတ်မြောက်ထားလည်း
စစ်ဆေးတာကွ၊ ငါက ငါတတ်ထားတာ
ငါဖြေရင် အမှတ်ပေးကိုပေးရမယ်လေ၊
သူတို့မေးတာ ငါမဖြေနိုင်ပေမယ့် ငါ
ဖတ်မှတ်ထားလို့ တတ်ထားတာတွေ
ရှိနေတာပဲ၊ ဒါကို အသိအမှတ်ပြုရမှာ
ပေါ့”

“မင်း အဲဒီလို ဖြေချင်တာဖြေချ
လိုက်လို့ အရင်နှစ်တွေက ကျတာ
မဟုတ်လား၊ နည်းတောင်နည်းသေး
တယ်”

“အေး- ငါပြောချင်တာ အဲဒါပဲ၊
ဒီစနစ်က မကောင်းဘူးဆိုတာ အဲဒါ
ကြောင့်ပဲ၊ ပြုပြင်ရမယ် ဝေယံ၊ တစ်နှစ်
လုံး ငါတို့ စာပေပွဲသင်တယ်၊ ငါတို့
တတ်မြောက်သွားကြတယ်၊ တချို့က
၅၀ ရာခိုင်နှုန်း တတ်မြောက်သွားတယ်၊
တချို့က ၆၀ ရာခိုင်နှုန်း တတ်မြောက်
သွားတယ်လား၊ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်း

တတ်မြောက်သူလည်း ရှိနိုင်သလို ၄၀
ရာခိုင်နှုန်း တတ်မြောက်သူလည်း ရှိနိုင်
တယ်၊ တကယ်တမ်း မေးခွန်းမှာ ပါလာ
တာက တစ်နှစ်တာပဲ၊ ၂ ရာခိုင်နှုန်း
လောက်ပဲ ပါတယ်၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်
စမ်း၊ အဲဒီ ၂ ရာခိုင်နှုန်းက ငါတို့
မတတ်မြောက်လိုက်တဲ့အထဲက ဖြစ်နေ
ရင် ကျပြီ၊ ငါတို့ တတ်ထားတဲ့ ၉၈
ရာခိုင်နှုန်းက အလှကားပဲ၊ သွားပြီလေ။

အမှန်ဖြစ်သင့်တာက ငါတို့ကို
ကြက်တူရွေးနှုတ်တိုက်သင်ပြီး စာမေးပွဲ
မှာ ရတဲ့အမှတ်ကို ကြည့်ပြီး တတ်
မြောက်ခြင်းကို စစ်ဆေးနေတာကို
ရပ်တန့်ကရပ်၊ ငါတို့ဘာသာငါတို့ ဘာ
တွေ တတ်မြောက်ပါတယ်ဆိုတာကို
လွတ်လပ်စွာ ထုတ်ဖော်ပြသခွင့်ရှိတဲ့
ပညာရေးစနစ်တစ်ခု ရှိသင့်နေပြီ ဟေ့
ကောင်ရဲ”

“မင်းပြောမှပဲ ငါ တောခိုချင်စိတ်
ပေါက်သွားပြီ၊ ငါက မင်းကို စတာပါ၊
တကယ်သွားမယူပါဘူး၊ ယူချင်းယူ မင်း
လိုက်စရာ အမှုလေး ဘာလေးရှိရင်
တော့ သဲလွန်စအတွက်ပဲ ယူမှာပေါ့ကွ”

“မင်းမပူနဲ့ ဝေယံ၊ အမှုရှိလို့သာ
အဲဒီဟော့စပေါ့က သဲလွန်စမှန်ရင် ငါတို့
သွားယူစရာ မလိုဘူး၊ ငါတို့ရှေ့မှောက်
အလိုလိုရောက်လာလိမ့်မယ်”

“သောက်ပြောကတော့ ကြီးပါ
တွာ”

စကားတပြောပြောဖြင့် ကျောင်း
ဝင်းထဲ ရောက်လာလေတော့သည်။
ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်
သည်နှင့် စာမေးပွဲခန်းထဲဝင်ရန် ဘဲလ်
သံသည် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဖြေဆိုရမည့်
အခန်းသို့ သွား၍ ဝရန်တာတွင် လွယ်
အိတ်များကို ချွတ်ထားခဲ့ကြပြီး ဘောလ်

ပင်၊ ခဲတံ စသော အခြေခံ စာရေး
ကိရိယာများကိုသာ ယူဆောင်လျက်
စာမေးပွဲခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြပါသည်။

စာမေးပွဲခန်းထဲ ရောက်သော်
ခုံအမှတ်အလိုက် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။
အဖြေလွှာများသည် စားပွဲခုံပေါ်တွင်
ရောက်နှင့်နေပြီး မေးခွန်းဝေရန် ဘဲလ်
ထပ်တီးသောအခါ အခန်းစောင့်ဆရာမ
က မေးခွန်းစာရွက်များ လိုက်ဝေပေး
လေသည်။ စာမေးပွဲခန်းသည် တစ်
ယောက်၏ အသက်ရှူသံကို တစ်ယောက်
အပြန်အလှန် ကြားရလောက်အောင်
တိတ်ဆိတ်နေပြီး တစ်ခါတစ်ရံ မျှင်းသား
သံ၊ ချောင်းဟန်သံ၊ ဘောလ်ပင်ပြုတ်ကျ
သံများ ကြားရလေသည်။

ထိုစဉ် ဝရန်တာဆီမှ ခြေသံ
တစ်ခုသည် တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလာပြီး
ကျွန်တော်တို့ဖြေဆိုရာ အခန်းရှေ့တွင်
ရပ်တန့်သွားသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ
ကျောင်းစာရေးလေး မောင်မြကြည်
သည် အခန်းစောင့်ဆရာမထံ တစ်စုံ
တစ်ရာကို တီးတိုးပြောနေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။ ဆရာမက ခေါင်းကို နှစ်
ချက်ခန့် ညိတ်ပြလိုက်သော် မောင်မြ
ကြည်သည် ပြန်ထွက်သွားသည်။

မောင်မြကြည်သည် အသက်
၃၀ ခန့် အရပ်ပုပု၊ ပါးစပ်ပြပြဖြင့်
ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာရှိလှသူဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဆရာကြီးမှအစ ကျောင်း
စောင့်ကြီး ဦးလုံလအထိ အားလုံးက
မောင်မြကြည်ဟုပင် ခေါ်ကြလေရာ
ကျောင်းသားများကလည်း မောင်မြ
ကြည်ဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ လူလွတ်
တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျောင်းအနီးရှိ ကျောင်း
ကုန်းရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်ကာ ညနေ
တိုင်း အချိန်မှန် ရေချိန်ကိုက်လေ့ရှိသူ
ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် မဆီမဆိုင်
မောင်မြကြည်ထံ အာရုံပြန်သွားရာမှ
တစ်ဖန် စာမေးပွဲသို့ ပြန်လည်အာရုံ
စုစည်းကာ ဖြေဆိုရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်စေ့သွားသော
အခါ ကျောင်းသားများသည် ဆရာမထံ
အဖြေလွှာများအပ်ပြီး အသီးသီးပြန်ကြ
လေသည်။ ထိုအခါ ဆရာမသည် -

“ခဏလေး နားထောင်ကြဦး၊
ဒီအခန်းထဲမှာ မောင်ရဲဇော်ဆိုတာ ရှိ
လား” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အဖြေလွှာ အပ်ရန်
ထလိုက်သော ရဲဇော်က -

“ရှိပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော်
ဆရာကြီးရုံးခန်းကို အခုပဲ သွားလိုက်ပါ
မယ်” ဟု အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ ပြော
လိုက်သည်။

ဆရာမက အံ့သြစွာဖြင့် -

“ဟယ်- ဆရာကြီးခေါ်တာ မင်း
ဘယ်လိုသိတာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ
သည်။

ဆရာမ နည်းတူ ကျွန်တော်
လည်း အံ့သြရပြန်ပါသည်။ ရဲဇော်က -

“ခုနက ဆရာကြီးရုံးခန်းထဲက
စာရေး မောင်မြကြည် လာကတည်းက
ရိပ်မိပါတယ် ဆရာမ၊ ဆရာကြီးခေါ်
ခိုင်းလို့ ဒီအခန်းထဲက တစ်ယောက်
ယောက်ကို လာခေါ်တယ်ဆိုတာ၊
ဆရာမလား၊ ကျောင်းသားလားဆိုတာ
ပဲ မသိတာ၊ အခု ဆရာမက ကျွန်တော်
အဖြေလွှာမအပ်ခင် ကျွန်တော့်နာမည်
ခေါ်တော့ ဒါ မောင်မြကြည်ကတစ်ဆင့်
ဆရာကြီးခေါ်ခိုင်းတာ ကျွန်တော်ပဲဆို
တာ သိသာတာပေါ့”

ဟု အေးဆေးစွာပြောပြီး အဖြေ
လွှာကို ဆရာမလက်ထဲထည့်ကာ ထွက်
သွားလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း အဖြေလွှာ
အမြန်အပ်ပြီး ရဲဇော်နောက် ပြေးလိုက်
ရလေသည်။ အခန်းစောင့် ဆရာမမှာမူ
အံ့သြမှင်တက်စွာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဝရန်တာမှ
လွယ်အိတ်များကိုယူပြီး ဆရာကြီးရုံးခန်း
ရှိရာ ပင်မဆောင်သို့ ကူးခဲ့ကြပါသည်။

လမ်းတွင် ရဲဇော်က -

“ဆရာကြီးတော့ ပြဿနာတက်
နေပြီကွ” ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်က နားမလည်သဖြင့်

“ဘာရယ်” ဟု ပြန်မေးရာရဲဇော်
က -

“ဒီလိုလေကွာ၊ ငါတို့ ဘာအပြစ်
မှ မလုပ်ထားဘူးလေ၊ ဒီတော့ ဆရာကြီး
အတွက် လိုအပ်လို့ ခေါ်တာပေါ့ကွ၊ ငါ
ဆရာကြီးနဲ့ ဆုံဖူးတာ ဝိတိုရိယ လျှို့ဝှက်
ချက်ကို ဖော်ကုန်းက တစ်ခါပဲ ရှိသေး
တယ်လေ၊ ဆရာကြီးအမြင်မှာ ငါဟာ
စုံထောက်ကလေးပဲ၊ ဒီတော့ ဆရာကြီး
ခေါ်တု သူ ပြဿနာတစ်ခုတက်လို့
ပေါ့ကွ၊ ပြဿနာမှ ခိုးမှုဖြစ်တာ ငါ
ကောင်ရေ”

“ဟေ ဘာလို့လဲ”

“မင်းတွက်ကြည့်လေ၊ လူသတ်မှု
ဖြစ်ရင် ရဲတိုင်းမှာပေါ့၊ အခုက ကျောင်း
တွင်း ပြဿနာမို့ ငါ့ကို ခေါ်တာပေါ့၊
ကျောင်းတွင်းပြဿနာမှာ တခြားမဖြစ်
နိုင်ဘူး၊ ခိုးမှုပဲ၊ ငါထင်တာ မမှားဘူးဆို
ရင် ဒီနေ့ မြန်မာစာမေးခွန်းပေါက်သွား
တယ်ကွ၊ ဆရာကြီး မေးခွန်း အခိုးခံရ
တယ်”

“မင်းဟာက ပိုင်လှချည်လား၊
ဟုတ်ကောဟုတ်ပါမလား၊ မေးခွန်းပေါက်
တာ မင်း ဘယ်လိုသိလိုက်တာတုံး”

“မင်းအခု အခန်းထဲကထွက်ပြီး
လွယ်အိတ်ယူတော့ ဝရန်တာမှာ အား

လုံး ဘာလုပ်နေကြလဲ မတွေ့ဘူးလား၊
မနက်ကလို့ပဲ စာရွက်တွေကို သဲကြီး
မဲကြီး ကြည့်နေကြပြန်တယ်ကွ”

“အဖြေတိုက်တာ မဟုတ်ဘူး
လားကွ”

“မင်းကလည်း ခုံးဝေးလိုက်တာ၊
အဖြေတိုက်ရင် မှတ်စုစာအုပ်ကို ဖွင့်မှာ
ပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ သူတို့မျက်နှာတွေကို
ကြည့်စမ်း၊ ပျော်ရွှင်အားရနေကြတယ်၊
အကုန်နီးပါးပဲ၊ ဒီတော့ မနက်က ငါတို့
မိတ္တူဆိုင်ရှေ့မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ဟောစပေါ့
က အကုန် အတိအကျပါတယ်ဆိုတဲ့
သဘောပေါ့၊ အဲဒါ မေးခွန်းပေါက်သွား
တာပဲ”

“ဪ- အဲဒီလိုလား”

“အေး- အဲဒီလိုပဲ ငါ့ကောင်ရေ”

ဆရာကြီးရုံးခန်းသို့ ရောက်လေ
ပြီ။ ဆရာကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို
မြင်မြင်ချင်း -

“လာကြဟေ့ ဒီမှာထိုင်ကြ”

ဆိုကာ နေရာပေးလေသည်။ သို့သော်
ရဲဇော်က မထိုင်ဘဲ ပြတင်းပေါက်များ၊
ကြမ်းပြင်များကို လိုက်ကြည့်နေလေ
သည်။ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးကို
အားနာသဖြင့် အားနာပြုံးလေးပြုံးကာ -

“ဆရာကြီးရယ် ကန်တော့နော်၊
သူက အဲဒီလိုပဲ စိတ်နဲ့လူနဲ့ သိပ်မတပ်
ဘူး ဟီး ဟီး” ဟု ဟပြောပြောရလေ
သည်။ ဆရာကြီးက ပြုံးပြီး -

“ရပါတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ မောင်ရင်
က မော်နီတာနော်၊ မောင်ရင့်နာမည်
က...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်
နာမည် ဝေယံပါ”

“အေး အေး ဟုတ်သားပဲ၊
ဆရာကြီးက နာမည်နဲ့လူနဲ့ မတွဲမိလို့၊
မင်းတို့က အမြဲတတွဲတွဲပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး၊ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ”

ထိုသို့ ပြောနေစဉ်မှာ ရဲဇော်က ဆရာကြီးရှေ့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဆရာကြီးက-

“မောင်ရဲဇော်ရေ... မနက်က ဆရာကြီး ကျောင်းကိုရောက်တော့ ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးလုံလက ဆီးပြီး ပြောတယ်၊ ညက နံနက်နံနက်ထဲ သူခိုးဝင်တယ်တဲ့။”

ဦးလုံလက သိဝီသတိကောင်းတာ၊ ညကတော့ သူ မှေးခနဲတစ်ချက် အိပ်ပျော်သွားတယ်တဲ့ကွာ၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူခိုးက ဝင်သွားတာ၊ သူခိုးလို့ ကင်းလှည့်တော့ ဟောဟိုက ပြတင်းတံခါး ပွင့်နေတာကို တွေ့တယ်တဲ့”

ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီးရုံးခန်း သူခိုးဝင်သည်ဆိုသော စကားကို ကြားရသောအခါ များစွာ အံ့သြမိပြီး ရဲဇော်ကိုလည်း ချီးကျူးမိသည်။

ရဲဇော်က မအံ့သြဟန်ဖြင့် -

“ဘာတွေ ခြေရာလက်ရာ ပျက်နေသေးလဲ ဆရာကြီး”

“ဘာမှ ခြေရာလက်ရာမပျက်ဘူး၊ ဆရာကြီးလည်း အဲဒါအံ့သြနေတာ”

“မေးခွန်းရော မပျောက်ဘူးလား”

“သူခိုးဝင်တယ်ဆိုတာ သိသိချင်း မေးခွန်းစာရွက်တွေကို ရေကြည့်တာပဲ၊ တစ်ရွက်မှ မလျော့ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲ၊ ခိုးဝင်တယ်၊ ဘာမှမယူဘဲ ပြန်ထွက်သွားတယ်”

ရဲဇော်သည် တစ်ယောက်တည်း ရေရွက်သလို ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဆရာကြီးက ဆက်ပြီး -

“မောင်ရဲဇော်တို့ အခု စာမေးပွဲရက်ကြီးဆိုတော့ စာမေးပွဲပြီးအောင် ဖြေလိုက်ကြဦး၊ ပြီးမှ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဆရာကြီးကို ဒီအမှု စုံစမ်းပေး၊ မောင်ရဲဇော်တို့ကို အပ်တယ်ကွာ နော... ” ဟု အားကိုးတကြီး ပြောလေသည်။

ရဲဇော်က -

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် သူခိုးဘယ်သူလဲ၊ ဒီအခန်းထဲက နေ ဘာယူသွားသလဲ ရအောင်ဖော်ပေးပါမယ်၊ တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်တယ် ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး လုပ်ပေးနိုင်မယ့်အရာပါ”

“ဘာများလဲ မောင်ရဲဇော်ရဲ့”

“ကျွန်တော်ကို ဒီအမှုကို အပ်ထားကြောင်း၊ ကျွန်တော်ညီလိုတာမေးရင် ဖြေပေးခြင်းဖြင့် ကူညီရန်လိုကြောင်း ဆရာကြီး လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာတော့ ထုတ်ပေးပါ၊ ဒါမှ ကျွန်တော်က စုံစမ်းရာမှာ လွယ်ကူမြန်ဆန်မှာ”

“လုပ်ပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ ခုပဲ လုပ်ပေးမယ်”

ဆရာကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ထောက်ခံစာ ရေးပေးလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရဲဇော်၏ အမြော်အမြင်ကို ချီးကျူးမိပြန်သည်။ ထို့နောက် နံနက်မှ ပြန်ထွက်လာပါတော့သည်။

အခန်း (၃)

မပျောက်သောအရာကို ချာကြခြင်း စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့သို့ ရောက်လေပြီ။ ကျွန်တော်သည် စာမေးပွဲရက်များအတွင်း စာကို အာရုံစိုက်မရဘဲ အမှုအကြောင်းသာ ခေါင်းထဲရောက်နေလေသည်။ ရဲဇော်ကတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ စာမေးပွဲနေ့တိုင်း အဖြေလွှာကို စောစီးစွာအပ်ပြီး စောစောထွက်

သွားသည်ချည်းသာ။ ကျွန်တော်သည် ဘိုင်အိုဘာသာရပ် ဖြေသောနေ့ (စနေနေ့) တွင် သိချင်စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ ရဲဇော်ထွက်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း အဖြေလွှာကို အလျင်အမြန်အပ်ကာ ပြေးလိုက်သွားလိုက်သည်။ (ကျောင်းစစ် လပတ်စာမေးပွဲဆိုလျှင် ၆ ရက်ဆက်တိုက်ဖြစ်စေရန် စနေနေ့တွင် စာမေးပွဲစစ်သော အလေ့အထ ရှိတတ်သည်။ စာရေးသူ)

ရဲဇော်သည် လျင်မြန်လှသည်။ လှစ်ခနဲပျောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် ကြည့်သော်လည်း မတွေ့တော့ချေ။ ထိုစဉ်-

“ဝေယံ... ရွတ် ရွတ်”

ခြောက်တန်း အဆောင်ရှေ့တမာပင်အောက်မှ လှမ်းခေါ်သံကြား၍ ကြည့်လိုက်သော် ရဲဇော် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟာ- မင်းကို ငါလိုက်ရှာနေတာ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့မှာပေါ့၊ အဲ-မပျောက်တာကို ရှာရတာသာ ခက်တာ”

ရဲဇော်သည် ဖောက်ထွင်းခံရသော်လည်း ဘာမျှ မပျောက်သောထူးဆန်းသည့် ယခုအမှုကို ရည်ညွှန်းကြောင်း သိလိုက်သည်။

“မင်း ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ကျွန်တော်သည် တမာပင်အောက်မှနေ၍ ခြောက်တန်းအဆောင်ဘက်သို့ ချောင်းနေသော ရဲဇော်ကို မေးလိုက်ရင်း ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းတူ ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာထူးခြားမှုမျှ မတွေ့ရပေ။ ရဲဇော်က -

“လာကွာ၊ ဗိုက်ဆာတယ်၊ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့ဆိုတော့ အိပ်မိပြန်

သေးဘူး၊ ဒေါ်သန်းမြင့်ဆိုင်မှာ မုန့်တီ သွားစားရအောင်”

ဒေါ်သန်းမြင့်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးလုံလ၏ မိန်းမဖြစ်ပြီး ကျောင်းမုန့်စားတန်းတွင် မုန့်တီဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ ရဲဇော်က တစ်ဆက်တည်း

“မုန့်စားပြီးရင် တစ်ခါတည်း ဦးလုံလကို မေးစရာရှိတာလေးတွေ ဝင်မေးရမယ်”

“ဟာ- ဦးလုံလက ဒီအချိန် အိပ်နေမှာပေါ့၊ ညက ဂျူတီစောင့်ရတာကို”

“မအိပ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီနေ့က ၁၅ ရက်နေ့လေ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မင်းကလည်း ငှားဝေးလိုက်တာ၊ ဘာဆိုင်လဲဆိုတာ ရောက်ရင်သိလိမ့်မယ်၊ လာ... သွားစို့”

ဒေါ်သန်းမြင့်ဆိုင်သို့ ရောက်သော် ရဲဇော်က မုန့်တီမှာစားပြီး ကျွန်တော်က မုန့်တီသုပ် မှာလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဘေးဆိုင်တွင် ရွှေရင်အေးသောက်နေသော ခြောက်တန်းကျောင်းသူများ၏ အသံခပ်စာစာကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကောင်မအေး... ငါ့တောင်ပြောဖော်မရဘူး”

“ဟဲ့ တစ်ကျောင်းလုံးသိနေတာ၊ နင်မသိဘူးလား၊ ငါက နင်သိတာမှတ်လို့ပေါ့”

“ကြားတော့ ကြားမိတာပေါ့၊ အဲဒီလောက် ကွက်တိဖြစ်မယ်တော့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်ကရတာလဲ”

“ပန်းအိလေ၊ ပန်းအိကို ဘိုးတော် မတာအော့၊ ခြောက်ရက်လုံး ကွက်တိတွေချည်းပဲ”

“ဘယ်လို မတာလဲ”

“စူဠာမဏိဘုရားမှာ ဘိုးတော်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်တာတဲ့လေ၊ ပထမနေ့မှာပဲ ချက်ချင်းလေပြင်းတွေ တိုက်ပြီး ညောင်ပင်ခွကြားက ပြုတ်ကျလာတဲ့ ပန်းစည်းကြားမှာ မေးခွန်းစာရွက်ပါလာတာတဲ့တော့၊ နောက်နေ့တွေမှာလည်း အဲဒီလိုပန်းစည်းတွေ ညောင်ပင်ခွကြားမှာ တွေ့လိုက်၊ ဘုရားမှာ ကပ်ထားတာ တွေ့လိုက်နဲ့တဲ့အော့”

ကျွန်တော်သည် သူတို့ဘာပြောနေသလဲ နားမလည်ပေ၊

ထို့ကြောင့် ရဲဇော်ကို မေးရန် ကြည့်လိုက်စဉ်-

“အန်တီရှေ့ရှင်းမယ်”

ရဲဇော်က ငွေရှင်းမယ် ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ခပ်သုတ်သုတ် စားလိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် ရဲဇော်က -

“အန်တီ၊ ဦးလေးအိပ်မှာရှိလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ရှိပေါ့၊ ဒီနေ့ ၁၅ ရက်နေ့လေ”ဟု ပြောရာ ကျွန်တော် နားမလည်ပေ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းစင်းထဲရှိ ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးလုံလအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဦးလုံလအိမ်သို့ရောက်သော် ရဲဇော်က လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဗျို၊ ဦးလုံလ၊ ဒီတစ်ပတ် ဘာကောင်းလဲဗျ”

“ဟာ မောင်ရဲဇော် လာလေကွာ၊ ဆရာသာဗိန္ဒက ၆ ၂ ၈ ၇ အပြီး ပေါက်ဆိုလို့ ငါ ကျန်ဖြစ်တောင် မဖြစ်ရဘူး၊ အကုန်ပြည့်သွားပဟ”

ထိုအခါမှ ယနေ့ ချဲထွက်မည့် နေ့ဖြစ်သဖြင့် ဦးလုံလ မအိပ်ဘဲနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိတော့သည်။

ဦးလုံလသည် အပိုဝင်ငွေရရန် ချဲရောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲဇော်က -

“ဦးလေးရေ၊ ကျွန်တော် မေးစရာလေး တစ်ခုရှိလို့ လာခဲ့တာဗျ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က ကျောင်းကို သူခိုးကပ်တယ်ဆို”

“အာ- တောက်တီးတောက်တဲ့ တွေ၊ မင်း ဘယ်ကောင်ကပြောလို့လဲ”

ဦးလုံလက ခြောင်ငြင်းသဖြင့် ရဲဇော်သည် လွယ်အိတ်ထဲမှစာကို ထုတ်ပြလိုက်လေသည်။ စာမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဆရာကြီးလက်မှတ်ထိုးထားသော စုံစမ်းမေးမြန်းခွင့်လက်မှတ် ဖြစ်ပေသည်။

ဦးလုံလသည် စာကိုဖြန့်ဖတ်ပြီး မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် -

“ငါ့တူရ ဦးလေးကို ကျောင်းက ဒီအိမ်လေးပေးထားတာ ကျောင်းစောင့်ဖြစ်နေလို့ပါ၊ ဦးလေးသာ အလုပ်ပြုတ်ရင် မိန်းမလည်း ဆိုင်ပြုတ်မယ်၊ အိပ်ပေါ်ကလည်း ဆင်းရဲမယ်၊ မင်းမြင်တဲ့ အတိုင်း ချဲထိုးတဲ့ဖောက်သည်တွေလည်း ပျက်မယ်၊ ဦးလေး ဘဝပျက်သွားနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ စိတ်ချ၊ ရာဇဝတ်မှုမှတောင်မှ အစိုးရသက်သေဆိုရင် အပြစ်ပေါ့တာ၊ အခု ကိစ္စမှာလည်း ဦးလေးကို ကျွန်တော် အလုပ်မပြုတ်အောင် တာဝန်ယူတယ်၊ ဆရာကြီးက ကျွန်တော်ပြောရင် ပြီးပါတယ်”

ရဲဇော်သည် ကျောင်းစောင့်ကြီးကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလေသည်။

(ရွှေလ ဇာတ်သိမ်းပိုင်း)

မောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်)

ဟိုးဒယားခိုင်း ပြန်မာမင်းများ

အောင်သိမ်းမြတ်

(ယခင်လမှ အဆက်)

လိမ့်တဲ့ ညာတ် လူညာကြီး

ထိုအခါ ဗညားဒလက ဤသို့ လျှောက်၏။

“ယခု ယိုးဒယားမြို့ကို ရဲသော်လည်း လေးလင်းလခန့်ရှိပြီ။ ယိုးဒယားမင်းလည်း သစ္စာတော်ရောက်၍ သေဆွေပြီးသည်။ ယင်းသို့လျှင် ယိုးဒယားမြို့တွင်းသားတို့သည် နှလုံးကျဉ်းမြောင်း၍ ရှိလေပြီးသည်။ အရံကို ဖြုတ်တော်မူချေလျှင် လင်းဇင်းမင်းကို အောင်မြင်တော်မူ၍ လုပ်ကြံတော်မူသော် အသစ်လုပ်ကြံတော် မမူရချေလော။ ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့် ရဲမက်တော်တစ်ဝက်ကို ရဲတပ်တွင် အခိုင်အလုံ နေစိမ့်မည်။

တစ်ဝက်သော ရဲမက်ဗိုလ်ပါနှင့် ဆီးကြို၍ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကြံမည်။ လင်းဇင်းမင်း မျက်နှာဆိုင်၍ တိုက်ဝံ့မည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် လင်းဇင်းမင်းသည် မချဉ်းဝံ့ဘဲ အဝေးကနေ၍ မျိုးရိက္ခာရှာသော ရဲမက်တော်တို့ကို ထိပါးချေသော် အလုပ်အကြံ များချိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ လင်းဇင်းမင်းကို အလျင်ချီလာအောင် ယိုးဒယားမင်းက ဆက်လာသော ‘ဩယာရံ’ ကို စေတော်မူပြီး ဇင်းဇင်းမင်း ချီလာသောအခါ အနီးတွင်လုပ်ကြံရမှ ရဲတပ်နှင့်မဝေး အလိုတော်ပြည့်လွယ်မည်”

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း တရားကြီး ဘုရားလည်း ဗညားဒလ လျှောက်သော အရေးကို ကြိုက်တော်မူသည်။ သို့ကြောင့် ဩယာရံကို ခေါ်တော်မူ၍ ဤသို့ အမိန့်တော်ရှိသည်။

“ဩယာရံ၊ အမှုတော်ကို ကြိုးစား၍ ထမ်း၊ အရေးတော်ပြီးလျှင် ငါ သူကောင်းပြုတော်မူမည်”

“ယိုးဒယားမင်းသည် ကျွန်တော်ကို ကွပ်လေစေဟူ၍ ရွှေဖဝါးတော်အောက်သို့ ဆက်လာသည်။ ကျွန်တော် မျက်နှာကို မြင်တော်မူလျှင် ဘုရားဆုကို တောင်းတော်မူသော မင်းဧကရာဇ်ဖြစ်၍ ကွပ်မျက်တော်မမူ၊ အသက်ကို လွှတ်တော်မူ၍ မှူးတော် မတ်တော်တို့နည်း မပြတ်ခစားရသည်။ ကျေးဇူးတော်သည် ဤဘဝမှစ၍ နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်သေးသော ကာလပတ်လုံး ဆပ်သော်လည်း မပိုင်နိုင်ဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးတော်ကို အသက်စွန့်၍ အရေးကို မလစ်မလပ် ရအောင် ထမ်းပါမည်”

ဩယာရံ လျှောက်သောစကားကို ကြားတော်မူလျှင် ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း လင်းဇင်းမင်းသို့ ပေးမည့်စာကို ဗညားဒလနှင့် ဩယာရံတို့ကို စီကုံးစေသည်။ စာတွင်မှာ ပါသည်ကား ဤသို့ဖြစ်ပေသည်။

“တူတော် ဗြဟ္မိန်သွန် ကြားရောက်သည်။ ဦးဇိုးကော် လင်းဇင်းမင်း ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး ချီလာ၍ မြို့ကိုဝန်းရံလေသည်။ လေးငါးလခန့်ရှိပြီ။ ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့ နာဖျား၍ သေလေသည်လည်း များလေပြီ။ မြို့ကိုတက်လာ၍ မြို့ထိပ်က စိန်ပြောင်း သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်၍ သေပျောက်သည်လည်း များလှလေပြီ။ သို့ပင် သေပျောက် ယွင်းယိုသော်လည်း အားကိုမလျှော့ ဝန်းရံ၍နေသည်။ ဦးဇိုးတော် မရောက်သောကြောင့် မြို့က ထွက်၍ မတိုက်၊ အရေးကို မြှင့်တင်း၍နေသည်။

ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့် ဦးဇိုးတော် အလျင်ချီ၍ လုပ်ကြံတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်လည်း မြို့တွင်းကထွက်၍ လုပ်ကြံ

မည်။ ဆင်ဖြူများရှင် ခံနိုင်မည်လော၊ ပျက်လေတော့မည်”

ထိုစာကိုယူ၍ ယိုးဒယားမင်းက စေလေဟန်ဖြင့် ဩယာရံ လင်းဇင်းသို့ သွားရလေသည်။

ဩယာရံလည်း ယိုးဒယားမြို့တွင်းက ထွက်လာသသူဖြစ်၍ မြို့တွင်းမှာ အကြောင်းမျိုးကို ပြောလျှင် လင်းဇင်းမင်း ယုံကြည်၍ အလျင်ချီလာသည်။ ဩယာရံကိုလည်း မည်သည့်နေ့ရက်ကို အရောက်ချီလာမည်။ ချိန်းချက်ပြီးလျှင် လွှတ်၍ပြန်လာသည်။

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း လင်းဇင်းမင်းကို ဆီးကြို၍တိုက်မည် စီရင်ခန့်ရမ်းတော်မူမည်ကား ဤသို့ဖြစ်ပေ၏။

ဦးကောင်းစော်ဘွား၊ ဦးမိတ်စော်ဘွား၊ ဗညားဒလ၊ သီရိဓမ္မာသောက၊ ဗညားဣန္ဒ၊ ရာဇသင်္ကြံတို့ကို တစ်တပ်စီ၊ သားတော် မဟာဥပရာဇာတစ်တပ်၊ သည်ခုနစ်တပ်ကို တိုက်ဆင်တစ်ရာ၊ မြင်းတစ်ထောင်၊ စစ်သည်သူရဲ ငါးသောင်းနှင့် အလယ်ကြောင်းချီသည်။

သီပေါစော်ဘွား၊ သီရိစော်ဘွား၊ ဘယဂါမဏီ၊ ဗညားမြ၊ သက်တော်ရှည်၊ ဗညားကျန်းတော်တို့ တစ်တပ်စီနှင့် ညီတော်တောင်ငူဘုရင်မင်းခေါင် တစ်တပ်၊ သည်ခုနစ်တပ်ကို တိုက်ဆင်တစ်ရာ၊ မြင်းတစ်ထောင်၊ စစ်သည်သူရဲ ငါးသောင်းနှင့် လက်ဝဲကြောင်းချီသည်။

အုန်းဘောင်စော်ဘွား၊ ညောင်ရွှေစော်ဘွား၊ ဥတ္တမသီရိဇေယသုရ၊ သမိန်လကွန်းအိန်၊ မင်းရဲကျော်ထင်၊ သမိန်သလိုက်တို့ တစ်တပ်စီနှင့် သမက်တော် အင်းဝဘုရင်သတိုးမင်းစော တစ်တပ်၊ သည်ခုနစ်တပ်ကို တိုက်ဆင် တစ်ရာ၊ မြင်းတစ်ထောင်၊ စစ်သည်သူရဲ

ငါးသောင်းနှင့် အလယ် လက်ယာ ကြောင်း ချီရသည်။

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း တရားကြီး တပ်တော်တွင် တိုက်ဆင် တစ်ရာ၊ မြင်းတစ်ထောင်၊ စစ်သည်သူရဲ ငါးသောင်းနှင့် နောက်တပ်မပြု၍ သက္က ရာဇ် ၉၃၁ ခု ကဆုန်လဆန်း ၉ ရက် သောကြာနေ့၌ ယိုးဒယားမြို့က လင်း ဇင်းမင်းကို ဆီးကြို၍တိုက်မည် ချီတော် မူသည်။

ယိုးဒယားမြို့တွင်မူကား ညီ တော် ပြည်ဘုရင် သတိုးဓမ္မာရာဇာကို ဝိုလ်ချုပ်ခန့်တော်မူသည်။ သားတော် မဟာဥပရာဇာ၊ ညီတော်တောင်ငူမင်း၊ အင်းဝမင်းတို့လည်း ယိုးဒယားမြို့က ချီ၍ ခုနစ်တိုင်ခန့် အရပ်သို့ရောက်လျှင် ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါကြိုဖြည့်တင်း၍ ဖာမညဉ့် နေတော်မူကြပြီး မိုးသောက်လျှင် လင်း ဇင်းမင်းလည်း ဆင်လုံးမြင်းရင်းအများ နှင့် ကြုံးဝါးသံပ၍ နာလဘို့အရပ်က ချီလာရာ မဟာဥပရာဇာ သုံးကြောင်း သားတို့ကလည်း မြင်းသုံးထောင်ဖြင့် ဆီးကြိုစုံစမ်းသည်။

သို့ဖြင့် လင်းဇင်းမင်းက စစ်ဖျား ချီလာသည့် မြင်းတပ်နှင့်တွေ့လျှင် ဆိုင် ၍ မနည်းကြာ ပစ်ခတ်ကြပြီး မြင်းသည် တော်တို့ စစ်ရေးငင်ခဲ့၍ နီးကြောင်းကို လျှောက်လာရ၏။ မဟာဥပရာဇာ၊ တောင်ငူမင်း၊ အင်းဝမင်းတို့လည်း ဆင် မြင်းကစ၍ အမြောက်သေနတ် စီစဉ် ထုတ် အသင့်နေတော်မူကြသည်။

အင်းဝဘုရင် သတိုးမင်းစော ထည်း ခရီးကွေ့ရှိသည်ကို ကျွဲလာမှ ဆိုက်မည်ဟူ၍ ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါတို့ကို ဆာက အသင့်နေစေသည်။ လင်းဇင်း မင်းကလည်း တိုက်ဆင် တစ်ထောင်၊ ခုနစ်ဆင် တစ်ရာ၊ မြင်း ရှစ်ထောင်၊

ဗိုလ် သုံးသောင်းနှင့် မကြောက်မရွံ့ ကြုံးဝါး၍ ချီလာသည်။

ရဲမက်တော်တို့နှင့် နီးလျှင် စိန်ပြောင်း မြတ်ပူ တစ်ဖက်တစ်ချက် လွတ်ကြသည်နှင့် လင်းဇင်းစစ်သည်တို့ လိုက်၍ ဗိုက်လာသည်။ ခရီးကွေ့လျှင် သမက်တော် သတိုးမင်းစောလည်း တောကထွက်၍ တိုက်တော်မူသည်။ လင်းဇင်းအမတ်တို့လည်း ခံ၍တိုက် သည်။ ဆင်သုံးလေးစီးလဲလျှင် မခံနိုင်၍ ဆုတ်လေ၏။

သတိုးမင်းစောလည်း လိုက်ထပ် ၍ တိုက်တော်မူပြန်သည်။ အနီးဘောင် စော်ဘွား ညောင်ရွှေစော်ဘွား အစရှိ သော ခြောက်တပ်သားတို့လည်း ဆင် ခွန်းဖွင့်ကာ လိုက်ထပ်၍တိုက်သည်။ လင်းဇင်းသားတို့ စစ်နှစ်ကွဲရှိလေ၏။

မဟာဥပရာဇာနှင့် တောင်ငူမင်း တို့လည်း ဆင်ပါ မြင်းပါ မိမိတို့ကိုလျှင် လင်းဇင်းမင်း စစ်သည်တို့ပျက်၍ ပရမ်း ပတာ ပြေးလေ၏။ လင်းဇင်းမင်းလည်း ရုံးမိသမျှသော စစ်သည်နှစ်သောင်းခန့် နှင့် ပြေးလေ၏။

၉၃၁ ခု ကဆုန်လဆန်း ၈ ရက် သောကြာနေ့၊ လင်းဇင်းမင်းက ချီလာ သည်ကို တိုက်၍ အောင်မြင်တော်မူ သည်။ ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း တရားကြီးလည်း အမြောက် သေနတ် သံကို ကြားတော်မူလျှင် လင်းဇင်းသား တို့နှင့်တွေ့၍ တိုက်ကြပြီဟု အမှတ်ရှိ တော်မူသဖြင့် 'နောက်က သိပ်၍တိုက် မည်' အမိန့်တော်ရှိပြီးလျှင် ခရီးအကွေ့ ကိုဖြတ်လျက် ချီတော်မူသည်နှင့် လင်း ဇင်းမင်း ပြေးလာသည်ကို တွေ့တော်မူ လျှင် လိုက်ထပ်၍ တိုက်တော်မူသည်။

လင်းဇင်းမင်းလည်း ကြခတ်ဝါး တောသို့ဝင်၍ပြေးလေသည်။ ခရီးအမိ

ငါးတိုင်ခန့်တိုင်အောင် နောက်ထပ်၍ လိုက်တော်မူသည်။ ယင်းသို့ လိုက်တော် မူ၍ နီးလျှင် လင်းဇင်းမင်းလည်း 'ငါ ပြေးသော်လည်း မလွတ်နိုင်' အမှတ်ရှိ သဖြင့် တပ်ချပြီးလျှင် ဘဝရှင်မင်းတရား ကြီးထံ ဤသို့နားတော်လျှောက်သည်။

"ဗြဲစစ်မည်သော လင်းဇင်းစား ရှိခိုးနားတော်လျှောက်ပုံသော ဧကရာဇ် တကာအပေါင်းတို့၏ အရှင်ဖြစ်တော်မူ သော ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး၊ ဇင်းမယ် မြို့ကို လုပ်ကြံတော်မူသောအခါ သား တော် မဟာဥပရာဇာ၊ သမက်တော် သတိုးမင်းစော၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကျေးလက်သို့ ချီလာ၍ များစွာသော ပြည်သူ လူ အပေါင်းတို့သည် ပျက်စီးကြေမ့ ဘေး ဘယသို့ ရောက်လေသည်။ ယင်းသော အခါ ကျွန်ုပ် မြို့တွင် မရှိ၊ ယိုးဒယား မင်းသမီးကို သွား၍ကြိုသည့်နောက်ဖြစ် ၍ ပျက်စီးရလေသည်။

ယခုလည်း ဘဝရှင်မင်းတရား ကြီးဘုရား ယိုးဒယားမြို့ကို ရဲတော်မူ သည်။ လေးလခန့်ရှိ၍ ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါ အရူအနများသဖြင့် ပင်ပန်းနာဖျားလှ သည့်အကြောင်းကို ယိုးဒယားမင်းက စေလာသောကြောင့် ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါနှင့် တကွ မခံနိုင်အောင် ယန္တရားဖြင့်တင် သော မီးရှူး မီးပျံ အစရှိသော မီးမျိုး တို့ကို များစွာစီရင်၍ ယူခဲ့ပါသည်။

ယင်းသို့ပါသော မီးတို့ကို လွှတ် ရသည်ရှိသော် သိန်းသန်းကုဋေ ဗိုလ်ခြေ ပင်ဖြစ်သော်လည်း မခံနိုင်ရာ၊ ယခုမူ ကား ဘုန်းကြီးသော မင်းဧကရာဇ်ဖြစ်၍ ညဉ့်ချင်း သည်းစွာသောမိုး ရွာဘိသော ကြောင့် စီရင်ခဲ့သော မီးရှူးမီးပျံအလုပ် အကြံပျက်၍ အဆိပ်မဲ့သည့်မြွေကဲ့သို့ ကျန်ပစ်စသည်တို့ ပျက်စီးချေသည်။ ထိုသို့ ပျက်စီးသည်ကား တစ်ပါးသော

သူသည် ကြံငြာသော်လည်း မဖြစ်နိုင်
ရာ၊ နတ်သိကြားတို့သည် မနေသော
ကြောင့် မဖြစ်ရာသော အခင်းတို့သည်
ညဉ့်ခင်း ဖြစ်ရသည်။

အထက်က သားတော်မဟာဥပ
ရာဇာ၊ သမက်တော် သတိုးမင်းစောတို့
ရောက်လာသောအခါ လင်းဇင်းကျေး
စွန့်ရွာလက်ကိုဖျက်လေသည်များလည်း
ယခုတိုင်အောင်မျှ ဖြူရှာမဖြစ်ပါသေး။
ယခု ဘုန်းကြီးလှသော ဘဝရှင်မင်း
တရား ကိုယ်တော်တိုင် လင်းဇင်းသို့
အရောက်ချီသည်ရှိသော် ကျွန်ုပ် နိုင်ငံ
အလုံး ရပ်နေဝံ့မည်မဟုတ်ပြီ။

ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့် ယနေ့
မှစ၍ ရွှေနည်းတော်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်
ဖြစ်သော အကျင့်ကို မကျင့်ပါပြီ။ သစ္စာ
တော်ကို ခံ၍ အမှုတော်ကို ထမ်းပါ
တော့မည် အကြံရှိသဖြင့် မပြေးဘဲ တပ်
ချနေသည်။ ယခုနေ့မူကား မိုးချုပ်ပြီဖြစ်
၍ ခြေတော်ဦးခိုက် မရောက်ပါရသည်။
နက်ဖြန်စောစော ကျွန်တော်အဖြစ်ဖြင့်
ခြေရင်းတော်သို့ရောက်မည်အကြောင်း
ကို ချီးနားတော် လျှောက်ဝံ့ပါသည်။”

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း
တရားကြီးဘုရားလည်း လင်းဇင်းမင်းက
ဆက်လာသော ရာဇသံကို ကြားတော်
မူလျှင် ယုံကြည်တော်မူ၍ မိုးချုပ်သည်
နှင့် တပ်ချ၍နေတော်မူသည်။

လင်းဇင်းမင်းလည်း ဘဝရှင်မင်း
တရားကြီးဘုရား တပ်ချ၍နေတော်မူ
ကြောင်း သိလျှင် တစ်ညလုံး ပြေး
လေ၏။

မိုးသောက်လျှင် လင်းဇင်းသား
တို့တပ်တွင် ကျီးသောသောနှင့်မြင်၍
လျှောက်သော် လက်ခုပ်တစ်ဖက်တီး၍
ရယ်တော်မူသည်။ ဤသို့လည်း အမိန့်
တော်ရှိသည်။

“လင်းဇင်းမင်း ဗြဲစစ်စစ်သည့်
ငါ့သစ္စာတော်ကို မခံညားသော်လည်း
သစ္စာတော်ခံပါတော့မည်လျှောက်သည့်
အရာသည် ခံလေပြီးသည်နှင့် အတူ
မဟုတ်လော၊ ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့်
ပြေးနှင့်စေလေဦး၊ ယိုးဒယားမြို့ကို အလို
တော်ပြည့်မှ လင်းဇင်းသို့ ငါ ချီတော်မူ
မည်၊ ဗြဲစစ်စစ်လွတ်ရမည်လော”

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း
တရားကြီးသည် ထိုသို့ အမိန့်တော်ရှိပြီး
လျှင် ရတော်မူသည့် လင်းဇင်းကိုယ်လုပ်
မနေရောမိတ္တာနှင့်တကွ တစ်ကျိပ်ကျော်
ကိုယူ၍ ဆက်လက်ချီတက်တော်မူသည်။
ယိုးဒယားတပ်တော်သို့ရောက်လျှင် သုံ
ပန်း ငါးထောင်ကျော်၊ အမတ် တစ်ကျိပ်
ကျော်၊ ဆင် သုံးရာကျော် ဆက်သသည်
ကို ခံယူရင်း မေးတော်မူ၏။

“လင်းဇင်းမင်းရဲ့ တပ်ကိုဖျက်
အောင် မည်သူတိုက်သနည်း”

“ကျွန်တော်နှင့် စစ်မျက်နှာဆိုင်
ပြီး တိုက်ရာမှာ ကျွန်တော် လိုက်သိပ်ပြီး
တိုက်တဲ့အတွက် လင်းဇင်းမင်း စစ်ပျက်
တာပါ ဘုရား”

သားတော် မဟာဥပရာဇာက
ထိုသို့လျှောက်သည့်နည်းတူ တောင်ငူ
ဘုရင် မင်းခေါင်ကလည်း တစ်မျိုး
လျှောက်ပြန်သည်။

“လင်းဇင်းမင်းနဲ့ သားတော်
မဟာဥပရာဇာတို့ စစ်မျက်နှာဆိုင်နေ
ကြတုန်းမှာ ကျွန်တော် လက်ဝဲကြောင်း
ဝင်ပြီး တိုက်တဲ့အတွက် လင်းဇင်းမင်း
ပျက်တာပါ ဘုရား”

လင်းဇင်းမင်း အသက်လူပြီး
ပြေးရသည်ကို သားတော် မဟာဥပ
ရာဇာနှင့် တောင်ငူဘုရင် မင်းခေါင်သာ
မက အခြားသော စော်ဘွားစော်ကန်
များ အမတ်များကလည်း သူတို့တိုက်၍

လင်းဇင်းမင်း၏တပ်ကြီးပျက်ပြေးကြောင်း
လျှောက်ကြသည်။

ဤသည်တွင် အင်းဝဘုရင်
သတိုးစော၏ လျှောက်ထားမှုကို မင်း
တရားကြီး သဘောကျတော်မူသည်။

“လင်းဇင်းမင်းအမတ် ရသသူတို့
ရှိသည်၊ သူတို့ကို စစ်ပေတော့”

“ငါ ဆုပေးတော်မမူသာသေး၊
လင်းဇင်းအမတ်တို့ကို စစ်မေးရဦးမည်”
ဆိုကာ သတိုးဓမ္မရာဇာကိုစေခိုင်းသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ပျက်အောင်
တိုက်သူဟာ အသားခပ်ညါညါ၊ နှာ
ရောင် ခပ်စင်းစင်း”

သုံပန်းအမတ်တွေက ထိုသို့ပြော
ငြား လူလုံးပေါ်မလာပေ။ သို့ကြောင့်
ဆင်စီးပြီး တိုက်ခွင့်ရှိသူတိုင်းကို တိုက်
ပွဲဝင် ချပ်ဝတ်တန်ဆာဖြင့် ထွက်စေ
သည်။ ညီတော် သတိုးဓမ္မရာဇာသည်
တစ်ယောက်ထွက်လာတိုင်း “သည်သူ
လော” မေး၏။

မင်းတကာနောက်မှ ဆင်တော်
သန်မြန်စွာကို ဆုန်းတွေးတွေးသုတ်
လျက် စီးတော်မူသော အင်းဝဘုရင်
သတိုးမင်းစောကိုကား “သည်သူ”ဟူ၍
သော်မျှ မပြောရဲကြ။ ကြောက်ရွံ့ရင်း
ရှိသည်နှင့် တကြား အကြား လျှိုးငုံ၍
ပြေးဝင်ကြသည်။

“မောင်အင်းဝ၊ မငဲ့ပွဲပေကိုး”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထိုသို့မိန့်
တော်မူပြီး သမက်တော် အင်းဝဘုရင်
သတိုးမင်းစောကို စားတော်မူသော
ကွမ်းခွက်၊ လက်ဖက်စိုက်၊ တကောင်းဖုံး
တို့အပြင် လက်တော်တွင် ဝတ်တော်မူ
သည့် လက်ကောက် လက်စွပ်တို့သာ
မက ဝတ်တော်မူသည့် ဝတ်လုံ၊ ဆင်
တစ်ဆယ်၊ မြင်း နှစ်ဆယ်၊ လင်းဇင်းသား
ရသသူ တစ်ရာ ဆုပေးတော်မူသည်။

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း တရားကြီးဘုရားသည် ပွဲရသောသမက် တော်ကို အားရပါးရ မြှောက်စားသည့် နည်းတူ သားတော်မဟာဥပရာဇာ၊ ညီ တော် တောင်ငူမင်း စသော တပ်မှူး စစ်ကဲအပေါင်းတို့ကိုလည်း စားကျေး စားလက်များ၊ အဝတ်အစား အဆောင် အရွက် ပေးတော်မူသည်။ ထိုမှတစ်ပါး ခေါင်း၊ အဝှန်း၊ သူရဲသူခက်တို့ကိုလည်း အထိုက်အလျောက် အဝတ်အစား ရွှေငွေ ဆုပေးတော်မူသည်။

ယင်းသို့မှ ယိုးဒယားမြို့ကို အလျင်ရတော်မူမည့်အကြောင်းကို အာဏာတော်ပေး၍ စီရင်တော်မူသည်။ ယင်းသို့စဉ်တွင် သန်လျင်မြို့ကိုစားသော ကျွန်တော်ရင်း ဘယဂါမဏီသည် ဓား ခွတ်လျက် ကြပ်နေသော စစ်ကဲများကို စားဖြင့်ခုတ်မည်လိုက်လေ၏။ စစ်ကဲတို့ လည်း ဘယဂါမဏီလုပ်ပုံကို နားတော် လျှောက်ကြ၏။

“သတိုးဓမ္မရာဇာ၊ စစ်ကဲများ လျှောက်သည့်အတိုင်း မှန်၊ မမှန်ကိုစစ် ဘိ”

ပြည်ဘုရင် သတိုးဓမ္မရာဇာ စစ် ဆေးသောအခါ ဘယဂါမဏီ လုပ် ကြောင်း ဘွားဘွားကြီးပေါ်လာ၏။ သို့ ရာတွင် ဘယဂါမဏီမှာ အားလုံးနှင့် ရင်းနှီးချစ်ခင်သူဖြစ်သည်။ ဆင်ဖြူများ သခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား၏ ကျွန်တော်ရင်း ဖြစ်သည်။

ဥာဠု ခုနစ်တွင် မင်းတရားကြီး နှင့် သမိန်ထောရာမတို့ ဆင်စီးချင်းထိုး သောအခါ ဘယဂါမဏီသည် ကုန်း လယ်စီး ဖြစ်ခဲ့ပေ၏။ မင်းတရားကြီး ကောင်းမှုတော် မဟာစေတီကို ဌာပနာ တော်မူသောအခါ မင်းတရားကြီး အရုပ် သာမက ဘယဂါမဏီအရုပ်ပါ ရွှေကိုယ်

သွန်း၍ ဌာပနာထည့်သည်။ ထိုသို့ ရင်းနှီးသူဖြစ်သောကြောင့် သတိုးဓမ္မ ရာဇာက ဖေးဖေးမမ လျှောက်ထား သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘဝ ရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား၊ ကျွန်တော်ရင်း ဘယဂါမဏီသည် ဆင်းရဲတော်မူဖက်၊ ကောင်းစားတော်မူဖက် အတူတကွ အထံတော်တွင် မကွာသော ကျွန်တော် မျိုးဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ တွေ့သောအခါ များတွင်လည်း ခုတ်မည် ထစ်မည် အဟန့်ပြုမိဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘယ ဂါမဏီအသက်ကို ငှက်ငယ်တစ်ကောင် ကဲ့သို့ မှတ်တော်မူ၍ လွှတ်တော်မူသည် ဖြစ်မှ ချမ်းသာရပါမည်”

“သင်းသည် ငါ့ကျွန် ဖြစ်ချေ သည်။ တစ်ပါးတခြားသော အပြစ်တို့ကို သာ ငါ သည်းခံတော်မူရမည်။ စစ်ရေး စစ်မှု၌ ဖြစ်သောအပြစ်ကို သည်းခံတော် မမူသာ”

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း တရားကြီးသည်သတိုးဓမ္မရာဇာလျှောက် သောစကားကို တုံ့ပြန်အပြီးတွင် အမျက် တော် မည်မျှကြီးမားကြောင်း မိန့်တော် မူ၏။

“ပြည်စား၊ သင်းကို နှမြောလျှင် သင်းကိုယ်စား အသတ်ခံတော့လော”

ထိုအမိန့်တော်ကို ကြားလျှင် ပြည်မင်းကစ၍ ညီတော်၊ သားတော်၊ မှူးတော်၊ မတ်တော်အပေါင်းတို့သည် အမျက်တော် ကြီးကြောင်းကို သိ၍ မည်သို့မျှ မလျှောက်ဝံ့ကုန်။ မျက်နှာကို အောက်ချ၍ချည်း နေကြကုန်သည်။

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း တရားကြီးဘုရားလည်း -

“နင်သည် ငါ့အမိန့်တော်ကို လွန်ဆန်၍ ကျင့်သသူဖြစ်သည်။ ယခု

သတ်လေ” အမိန့်တော်ရှိသည်။ လက် မရွံ့တို့လည်း ဘယဂါမဏီကို ကိုင်ယူ၍ ပြည်ဘုရင်တပ်တွင်ပင် ကွပ်လေ၏။

ဘယဂါမဏီကို ကွပ်မျက်တော် မူလျှင် ဘယဂါမဏီသားသည် အဖ ခေါင်းရင်းတွင် ငို၍နေ၏။ ထိုအကြောင်း ကို ကြားတော်မူလျှင် သားကို သတ်ပြန် ရသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်ကို ကျွန် လာ၍ ပုဆိုးလွှမ်းလာသည်။ ထိုကျွန်ကို သတ်ပြန်ရလေ၏။

သားအဖ၊ ကျွန်အချင် သုံး ယောက် အကောင်ကို ငိုလ်များ၊ တပ်မှူး၊ စစ်ကဲအပေါင်းတို့မြင်လျှင် ကြောက်ရွံ့ ခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်၍ အသက်ကို စမာဏ မပြု မြို့နားမြေတောင်၌ နေ့ညဉ့်မပြတ် နေ၍ မြို့တွင်းက ပစ်သော မီးပေါက် သေနတ်စေ့ကို သေဘေးဟူ၍ မမှတ်ဝံ့ ကြ။ မြို့တံတိုင်း၌နေ၍ လုပ်ကြံကြကုန် ၏။

ဤသို့လျှင် ရဲမက်တော် တစ် သောင်းကျော် ယိုယွင်းအောင် မြို့ကို တက်စေသော်လည်း မြို့ကို မရချေ။ ယင်းသို့ မရနိုင်လျှင် ဤသို့အကြံတော် ရှိသည်။ အထက်က ယိုးဒယားမြို့ကို လုပ်ကြံတော်မူသောအခါ ယူတော်မူခဲ့ သော အမတ်ကြီးအောက်ခြေစက္ကီကို သတ်ရတော်မူ၏။

ထိုအမတ်ကြီးကို အမျက်တော် ရှိ၍ လေးလ ငါးလ သံခြေကျင်းဖြင့် ထားတော်မူသည်။

“ထိုအောက်ခြေစက္ကီတို့ ထားရာ က လွှတ်ပြီး မြို့တွင်းသို့ဝင်စေ၍ တံခါး ကို ဖွင့်ခိုင်းရသော် သင့်မည်ထင်သည်။ အောက်ခြေစက္ကီငယ် မစောင့်ကျင့်၍ ယိုး ဒယားမင်းနှင့် တစ်ချက်တည်းပင် ဖြစ် သော်လည်း ငါ့အား အကျိုးတော်မနည်း သူ၊ တစ်ယောက်သာ သင့်မြတ်သည်

ရှိသော အကျိုးကို မရေတွက်နိုင်” ဟု အကြံတော်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် အောက်ပြတိုက်ကို အကျဉ်းထားရာက လွတ်တော်မူ၍ အမိန့်တော်ရှိသည်။

“မင်းကို ငါ မြို့တွင်းသို့ လွှတ်တော်မူမည်၊ ငါအမှုတော်ကို ကြိုးစားအားထုတ်၍ ယင်း အရေးတော်ပြီးလျှင် ပိဿလောက်မြို့နှင့်တကွ အဆောင်အယောင် ပေးတော်မူ၍ ငါသူကောင်းပြုတော်မူမည်၊ မြို့တွင်းသို့ရောက်လျှင် ညဉ့်အခါ တံခါးကိုဖွင့်လေ”

“အမှုတော်ကို မလစ်ရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်၍ ယင်းပါမည်ဘုရား”

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း အောက်ပြတိုက်ကို သစ္စာတော်ခံစေပြီးလျှင် ဆုလာဘ်ပေးတော်မူ၍ သံခြေချင်းခတ်လျက် ညဉ့်အခါကို လှေငယ်တစ်စင်း ကျွန်နှစ်ယောက်နှင့် ပြေးခဲ့၍ ဝင်လာသည် အဟန့် သွားရလေသည်။

မြို့တွင်းသို့ ရောက်လျှင် ယိုးဒယားမင်း ဗြမဟိန်လည်း အဖကိုတွေ့ရသည်နှင့်အတူ အမှတ်ရှိ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တစ်မြို့လုံးကို ဝန်ချုပ်ခန့်လေ၏။ အောက်ပြတိုက်လည်း မှူးကောင်းမတ်ကောင်းတို့ကို မဝင်သာသည်နေရာက အစောင့်ထားလေ၏။ မိမိတို့အဆွေသားချင်း မြေးတော်တို့ကိုမူကား ဝင်သာသည်အရပ်က အစောင့်အနေ ထားလေ၏။ ယင်းသို့ စီရင်ခန့်ရန်းပြီးမှ ထိုအကြောင်းကို စာရေး၍ ညဉ့်အခါ ကျွန်တစ်ယောက်ကို အဆက်ခိုင်းရသည်။

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်တော်မူ၍ အောက်ပြတိုက် သားချင်းမြေးတော်တို့ စောင့်နေရာ တံခါးက ဗိုလ်မှူး တပ်မှူး

စစ်က စစ်ကွပ်အပေါင်းတို့ကို ဝင်ရမည် အမိန့်တော်ရှိ၍ ညဉ့်ကို ဝင်ရသည်။

မြို့တွင်းသား စစ်သည်တို့လည်း ဝင်လာသော ရဲမက်တော်တို့ကို တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ဆီးကြို၍ တိုက်သည်။ ဆင်ပုံ မြင်းပုံ ဝင်မိ၍ တိုက်လျှင် မခံနိုင်၍ သတ္တရာဇ် ၉၃၀ ခု ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၄ ရက် အင်္ဂါနေ့ ယိုးဒယားမြို့ ဖျက်သည်။

ယိုးဒယားမြို့ကို အလိုတော်ပြည့်လျှင် ရဲမက်တော်တို့ ငါးဆယ့်လေးတပ်သားလုံး မြို့သို့ဝင်၍ ဖျက်ဆီးလှယ်ကြသည်။ တစ်ယောက်မျှ လက်ချည်းမရှိ။ ရွှေငွေ ဝတ်ကောင်း စားကောင်း တစ်ထမ်း၊ နှစ်ထမ်း ရကြသည်။ ချည်းမရှိ။ ယိုးဒယားမြို့ကို အောင်မြင်တော်မူပြီးလျှင် ယိုးဒယားမင်း ဗြမဟိန်နှင့် တကွ အမှူးအမတ် အပေါင်းကို ခေါ်တော်မူ၍ သစ္စာတော်ထိုက်ပြီးလျှင် သံသရာကို ထောက်ရှုတော်မူကာ ယိုးဒယားမင်း ဗြဟ္မာဓိရာဇာအကောင်ကို နောက်တော်တွင်ပါသည် ဩယာဓမ္မရာဇာ သင်္ဂြိုဟ်ရရှာသည်။

ယင်းသို့မှ ဗြမဟိန်အစရှိသော အမှူးအမတ် သူရဲသူခက်တောင်း၊ ဆင်ကောင်း၊ မြင်းကောင်း၊ အမြောက်သေနက်တို့ကို ယူတော်မူသည်။ ထားကောင်းသော အမှူးအမတ်တို့ကိုလည်း ထားတော်မူသည်။ မိဘနှင့်ကွဲ၍ ရှိလေသောသူ သားငယ် မြေးငယ်တို့ကိုလည်း စိစစ်တော်မူသည်။

ယင်းသောအခါ ရေကြီး၍ ယိုးဒယားမြို့အလုံးသည် သမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ဗိုလ်မှူး တပ်မှူး စစ်က ကွပ် အစရှိသော ရဲမက်တော်အပေါင်းတို့သည်လည်း ယိုးဒယားမြို့ကို အောင်မြင်သည့်နေ့မှစ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ

ရွှင်လန်းစွာ အတပ်တပ်တိုင်း စည်မောင်း၊ နှဲခရာ၊ မတ်သာ တီးမှုတ်၍ ပွဲလမ်းခံကုန်သည်။

ယိုးဒယားမြို့ရံကျေးစား ရွာစားတို့သည်လည်း ဆင်ကောင်း၊ မြင်းကောင်း၊ သားသမီးတို့ကို လက်ဆောင်ဆက်၍ ကျွန်တော်ခံလာကုန်သည်။ ထိုသူတို့ကို သစ္စာတော်ပေးပြီးလျှင် ခေါ်ကောင်းသသူကို ခေါ်တော်မူခဲ့သည်။ သစ္စာတော်ကို စောင့်သသူတို့ကို မိမိစားမြဲသော မြို့ပြကျေးရွာတို့ကိုပင် ပေးတော်မူသည်။

ယင်းသို့ ပြည်အလုံးကို ခန့်ရန် တော်မူပြီးမှ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၅ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် စော်ဘွားသောင်ကျည်ကို မင်းမြှောက်တန်ဆာ ငါးပါးနှင့် တကွ ယိုးဒယားမြို့ကို ပေးတော်မူ၍ မင်းပြုရသည်။ ဘုရားပုထိုး ပြိုဖျက်သည်များကိုလည်း လုပ်စိမ့်မည်ဟူ၍ ငွေတစ်ရာ၊ ရွှေတစ်ဆယ့်သုံးပိဿာ၊ စော်ဘွားသောင်ကျည်ကို အပ်တော်မူသည်။

ထိုသို့စဉ်တွင် လဝိုက်မင်းကလည်း လက်ဆောင် လက်နက်အများနှင့် သာသနာတော်ကို မစတော်မူပါဟူ၍ အမတ်တစ်ယောက်ကို လျှောက်လာရသည်။ ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရားလည်း လကွန်းလုံးတွင် ဘုရားပုထိုး ပြိုဖျက်လေသည်များကို လုပ်စိမ့်မည်ဟူ၍ ငွေကျပ်စေ့ပိဿာသုံးဆယ် လှူတော်မူသည်။

ယင်းသို့ ယိုးဒယားမြို့အလုံးကို စီရင်ခန့်ရန်တော်မူပြီးလျှင် သားတော် မဟာဥပရာဇာ၊ ညီတော် ပြည်မင်း၊ တောင်ငူမင်း၊ အင်းဝမင်း၊ စော်ဘွားစော်ကန်၊ တပ်မှူးစစ်က အပေါင်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ဤသို့ အမိန့်တော်ရှိသည်။

“လင်းလင်းမင်း ငြိမ်စစ်သည် ဆစ်
မြင်းဗိုလ်ပါလည်း များလှသည်။ အမှူး
အမတ် သူရဲသူခက်ကောင်းလည်း များ
လှသည်။ ကျေးလက်၌ နေသောသူ
အပေါင်းတို့သည်လည်း ထိုမင်းကို
ကြောက်ရွံ့ခန့်ညားကြကုန်သည်။ အရှေ့
တစ်လွှား၌နေသောသူအပေါင်းတို့တွင်
ထိုသူတစ်ယောက်သည် အလွန်ထင်
ပေါ်လှသည်”

ထိုသို့ အမိန့်တော်ရှိသည်ကို
ဗညားကျန်းတော ပြန်လည်လျှောက်
ထား၏။

“ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်
တော်မူသော အရှင်ဘုရား၊ အမိန့်တော်
အတိုင်း လင်းလင်းမင်းသည် အဆိပ်တန်
သောမြွေနှင့်တူ၏။ သည်မြွေ၏သဘော
ကား အမြီးပြတ်ငြားသော်လည်း ခေါင်း
ရှိက မကိုက်သော်ကား အခင်းမရှိ၊
ကိုက်မိလျှင် ကြီးစွာသောဘေးဘယသို့
ရောက်ချေသည်။ သားတော်မဟာဥပ
ရာဇာ၊ သတိုးမင်းစောတို့ ချီသောအခါ
စိုင်းစံမြို့တွင် လင်းလင်းမင်း ခံနေလေ
သည်ကို လုပ်ကြံ၍ အမှူးအမတ်တို့
သေလေသည်လည်း များလှပြီ။ ယင်းက
သည် အင်သကောတွင် စစ်တွေ့၍ သေ
လေသည်လည်း များလှပြီ။

ထိုသို့ သေငြားသော်လည်း
အမြီးနှင့်တူသော အမတ်တို့သာဖြစ်၍
အရေးတော်မပြီးချေ၊ မြွေခေါင်းကိုဖြတ်
သကဲ့သို့ လင်းလင်းမင်းကို အောင်မြင်
တော်မူ၍ သိမ်းယူတော်မူသည်ဖြစ်မှ
ယိုးဒယားနှင့် လင်းလင်းသည် ပျပ်ဝပ်
ကျိုးနွံ၍ ကျေးစွန့်ရွာလက် ချမ်းသာ
မည်”

ဗညား နန်းတော လျှောက်တင်
သောစကားကို မိုးမိတ်စော်ဘွား ကြား
လျှင် ဤသို့နားတော်လျှောက်ပြန်သည်။

“အထက်က ယိုးဒယားသို့ ချီ
တော်မူသောအခါ ယိုးဒယားမင်းသည်
ကြိုးစားအားထုတ် မြို့ကခံမည်ဟူ၍
လွန်ကဲသော အစီအရင်တို့ကို စီရင်၍
ခံငြားသော်လည်း ဘုရားဘုန်းတော်ကြီး
လှသည်ဖြစ်၍ ယိုးဒယားမင်းသည် မခံ
နိုင်၊ ဆင်ဖြူ လေးစီး သမီးနှင့်တကွ
လက်ဆောင်တော်ဆက်၍ ကျွန်တော်
အဖြစ် သစ္စာတော်ကို ခံသည်။

ယင်းသို့ ခံပြီးမှ လင်းလင်းကို
အားပြုရလေသောကြောင့် သစ္စာတော်
ကို မစောင့်၊ သွေဖည်ရလေသည်။ ယင်း
သို့ ကျေးဇူးတော်ကို မသိ၍ သောင်း
ကျန်းပုန်တန်သော်လည်း နေလနှင့်တူ
သော ဘုန်းတော်လွန်ကဲသောကြောင့်
မခိုင်းပျံ့နိုင် ကျွန်တော်အဖြစ်သို့ရောက်
ပြန်ရသည်။

ယိုးဒယားအရေးမူကား ကုန်
လေပြီ။ ယိုးဒယားကို ပုန်စားစေခြင်းငှာ
တိုက်တွန်းသသူ ရှိလေသေးသည်။ ထိုသူ
ကို ရမည့်အကြောင်းကို လင်းလင်းသို့သာ
ချီတော်မူတော့၊ အမှုတော်ကို ကြိုးစား
အားထုတ် အသက်ကိုစွန့်၍ ထမ်းပါ
မည်”

မိုးမိတ်စော်ဘွား လျှောက်သော
စကားကို မိုးညှင်းစလုံအား မိုးနဲမြို့ကို
နောက်စော်ဘွားပြုသူ ကြားလျှင် ဤသို့
နားတော်လျှောက်ပြန်သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘဝ
ရှင်ဘုရား၊ မိုးညှင်းကို လုပ်ကြံတော်မူ၍
ကျွန်တော်ကို ရတော်မူလျှင် မရှုတ်မချ
သနားတော်မူ၍ မိုးနဲမြို့ကို ပေးတော်
မူသည်။ ထိုသို့ ပေးတော်မူခြင်းသည်
စစ်ရေး စစ်ရာ လိမ္မာသောကြောင့်
သူကောင်းပြုသည်လည်းမဟုတ်၊ သနား
တော်မူသည့် မိုးနဲလည်း မြို့ဖြစ်ဆန်း
မဟုတ်ပေ၊ စကရာဇ်တို့၏ နေရာဖြစ်ပေ

သည်။ သို့သည် ကျေးဇူးတော်ကို မည်
သည့်ကာလတွင်မျှ ရန်သူကိုတွေ့၍
ဆင်စီးချင်းတိုက်ပြီး မဆက်ရသေး၊ ယခု
လင်းလင်းသို့ချီရာတွင်မှ အသက်ကို ပန်း
တစ်ပွင့်မျှမှတ်၍ အမှုတော်ကို ထမ်းပါ
မည်”

ထိုစကားကို စော်ဘွား စော်ကန်
တပ်မှူး စစ်ကဲအပေါင်းတို့ ကြားလျှင်
ကြိုးစားအားထုတ် အသက်ကိုစွန့်၍
အမှုတော်ကို ထမ်းပါမည့်အကြောင်းကို
အသီးသီးလျှောက်ကြကုန်သည်။ ယင်း
သောအခါ ဗညားလော လျှောက်သည်။

“လင်းလင်းမင်းသည် အထက်က
သားတော်မဟာဥပရာဇာ၊ သမက်တော်
သတိုးမင်းစောတို့ ချီ၍ လုပ်ကြံသော
အခါ အကြိမ်ကြိမ်ခံ၍တိုက်သည်။ မည်
သည့်တွင်မျှ အောင်မြင်ကိုမရ၊ မိမိ
အမှူးအမတ် သူရဲသူခက် ဆုံးပါး၍
လင်းလင်းတစ်ပြည်လုံးသည် ထိပ်ထက်
သွေးကို သောက်လတ္တံ့သို့ ကြောက်ရွံ့
ခြင်းပြင်းစွာ ဖြစ်လေပြီးသည်။ ထိုသို့
မကြောက်ရွံ့သော်လည်း ယိုးဒယားမင်း
နှင့် အထက်က သစ္စာရှိဖူးသောကြောင့်
မနေသာ၍ ယခု ချီပြန်လာသည်လည်း
အနာအကျင် ပျက်စီး၍ အမှူးအမတ်၊
ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါအများ သေပျောက်ရှိန
လေပြီးသည်။ ယခုချီ၍ လုပ်ကြံတော်
မူသော်လည်း လင်းလင်းမင်း အာဏာ
ထားရုံသာ ခံဝံ့မည်၊ အရေးအရာ ယှဉ်မိ
အောင် ခံဝံ့မည်မဟုတ်၊ တောသို့ပြေး၍
နေလျှင် အလုပ်အကြံများ၍ ရှည်ကြာ
မည်ကိုသာ စိုးရိမ်ပါသည်”

“ညီတော် သားတော် မှူးတော်
မတ်တော် အခြံအရံအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ
သော ငါသို့သောမင်းစကရာဇ်ချီသည်
ကို လင်းလင်းမင်း ငြိမ်စစ်သည် ဦးစွန်၍
ခံဝံ့မည်လော”

ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးက ထိုသို့ ကြိုးဝါးတော်မူပြီးနောက် ဆက်လက်၍ မိန့်တော်မူပြန်သည်။

“ယိုးဒယားမြို့ကို ငါ အောင်မြင် တော်မူလျှင် စော်ဘွားသောင်ကျည်ကို ငါ ပေးအပ်တော်မူသည်။ ယိုးဒယား အမတ်တို့ အချို့လည်း အလိုရှိမည်၊ အချို့လည်း အလိုမရှိရာ၊ စော်ဘွား သောင်ကျည် ပြုစုသော အမှူးအမတ် လည်း မရှိချေသေး၊ ယခု ယိုးဒယားမြို့ တွင်ရှိသော အမြောက် သေနတ် စိန် ပြောင်း မြတ်ပူတို့ကိုလည်း သိမ်းယူ တော်မူ၍ မရှိလေ၊ လင်းဇင်းမင်းသည် ယိုးဒယားသို့ချီပြီး လုပ်ကြံသည်ရှိသော် စော်ဘွားသောင်ကျည်ကို အလိုမရှိ သော အမှူးအမတ်တို့သည် လင်းဇင်း မင်းနှင့် တစ်ချက်တည်း ဖြစ်လေရာ သည်၊ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် အလုပ်အကြံ မများရချေလော၊ သည်အရေးကို ငါ မြင်တော်မူ၍ ယိုးဒယားရန်သူဖြစ်သော လင်းဇင်းမင်းသို့ချီရ၍ အလိုတော်ပြည့် သည်ဖြစ်မှ ဟံသာဝတီနေပြည်တော်သို့ ပြန်တော်မူရမည်”

ထိုအမိန့်တော်ကို ဗညားဒလ ကြားလျှင် ဤသို့ နားတော်လျှောက် သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘဝ ရှင်ဘုရား၊ အမိန့်တော်အတိုင်းကို ရှေးကပင် ကျွန်တော်တို့ ကြံမိလျက် သာဝကဉာဏ်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ကေနံကျကျ နှလုံးချ၍ မကြံမိသည်၊ ဘုန်းကြီးလှသော ဘဝရှင်ဘုရား ဉာဏ် တော်သည်ကား သဗ္ဗညုဉာဏ်၏ ဖွင့် ရာဖြစ်သော အလောင်းဖြစ်တော်မူ သောကြောင့် သို့သည်အကြံကို ကြံ တော်မူသည်၊ ရန်သူ၏ အခြစ်သဖွယ် ဖြစ်သော လင်းဇင်းမင်းကို မတူးရချေ

သည်ရှိသော် နောင်သဟာရလျှင် အညွန့် အခက် အရွက်ပေါက်၍ အပင်ဖြစ်က မခက်ချေလော၊ အညွန့်အရွက် မပေါက် ခင် ရန်ဖြစ်ကို တူးတော်မူသည်ဖြစ်မှ သင့်မည်၊ ကျွန်တော်လည်း ရှေးအထက် က လင်းဇင်းကို တွေ့သောအခါ အင်းဝ မင်း အလျင်ပျက်အောင် တိုက်လေ သောကြောင့် ဆင်စီးချင်း မတိုက်ရရှိလေ သည်၊ ယခု ချီတော်မူ၍ လင်းဇင်းမင်း ခံနိုင်လျှင် အသက်ကို ပန်းတစ်ပွင့် အမှတ် ဆင်စီးချင်းတိုက်၍ ကျေးဇူး တော်ကို ဆပ်ပါမည်”

ဗညားဒလ လျှောက်သော စကားကို မိုးညှင်းစော်ဘွားကြားလျှင် ဤသို့ နားတော်လျှောက်သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘဝ ရှင်ဘုရားက နောက်တော် လိုက်ခေါ် တော်မူလျှင် အမှုတော်ကို ကြိုးစား အားထုတ် ထမ်းမည်ဟူ၍ မြင်းတစ် ထောင် အနက် ငါးရာသော မြင်းကို တစ်စီးတစ်စီးလျှင် ငွေ နှစ်ပိဿာ သုံး ပိဿာ ကုန်အောင် ရွှေကြိုး ရွှေကနှင့် တကွ တန်ဆာစီရင်ခဲ့ပါသည်၊ အမှု တော်ကို မထမ်းပါရသေး၊ ယိုးဒယားမြို့ တွင် တပ်စောင့်ခန့်၍ နေရသည်။

ကျွန်တော်ဦးရီးနှင့် ကျွန်တော် သားမကား လင်းဇင်းမင်းကို လုပ်ကြံ တော်မူသောအခါ နောက်တော်တွင် ပါရ၍ အစွမ်းအလျောက် အမှုတော်ကို ထမ်းရလေသောကြောင့် ပွဲလမ်းရလေ ကုန်သည်၊ ယခု လင်းဇင်းသို့ချီရာတွင်မှ အမှုတော်ကို အသက်စွန့်၍ ထမ်းပါ မည်”

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း တရားကြီးဘုရားလည်း -

“အောက်ခြေစက္ကိကို သေနာပတိ တို့၏ အဆောင်အယောင်နှင့်တကွ

ပိဿလောက်မြို့ကို ပေးတော်မူသည်” ဟူ၍ အမိန့်တော်ရှိသည်။

ထိုအမိန့်တော်ကို ကြားလျှင် အောက်ခြေစက္ကိလည်း ဤသို့ နားတော် လျှောက်ပြန်သည်။

“ဘုရား ကျွန်တော်သည် ပိဿ လောက်မြို့တွင်နေ၍ အမှုတော်ကို မထမ်းပါပြီ၊ ရွှေမင်းတော်အောက်တွင် နေ၍ အမှုတော်ကို ထမ်းပါတော့မည်”

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း တရားကြီးဘုရားလည်း အောက်ခြေစက္ကိ ကို ‘ဗညား’ ဟူသောအမည်နှင့် ဒဂုန် မြို့ကို ပေးတော်မူသည်။ ဗညားစက် အမွေနှင့်တကွ တပ်သားဟူသရွေ့ကို လည်း ပေးတော်မူသည်။

ယင်းသို့ စီရင်ခန့်ရန်တော်မူပြီးမှ စန္ဒာဒေဝီမိဖုရား အစရှိသော မောင်းမ မိသံအပေါင်းနှင့် နာဖျားသသူ ခြေ လက်ကုန်သသူတို့ကိုယ်နှင့် ယိုးဒယား မြို့တွင် သိမ်းတော်မူသော အမြောက် ကြီး မြတ်ပူတို့ကို တိုက်လေကြီးများတွင် တင်ပြီးလျှင် နန္ဒကျော်ထင်၊ ဘယကျော် ထင်တို့ကို ဝန်ခန့်တော်မူ၍ အခြွေအရံ တစ်သောင်းကျော်ခန့်နှင့် ဟံသာဝတီသို့ ပို့ရသည်။

ယိုးဒယားမင်း စော်ဘွားသောင် ကျည်လည်း တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရှိသော သမီး ဗြသဝန်ကို ဆက်သည်။ ဗြသဝန် နှင့်တကွ အလုပ်အကျွေး ကိုယ်လုပ် တော် တစ်ကျိပ်ငါးယောက်တို့ကို လင်း ဇင်းသို့ ခေါ်တော်မူ၍ သက္ကရာဇ် ၉၃၂ ခု တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၆ ရက် သောကြာနေ့ ယိုးဒယားက လင်းဇင်းသို့ ပိဿလောက်ကို ရေကြောင်း ရတနာ ရွှေဖောင်တော်စီး၍ ချီတော်မူသည်။

မင်းပြေး မြစ်စစ်

ညီတော် သားတော် မှူးတော် မတ်တော်တို့ကိုလည်း ပိဿလောက် တိုင်အောင် ကြည်းကြောင်း၊ ရေကြောင်း ချီရသည်။ ပိဿလောက်သို့ ချောက် တော်မူလျှင် သားတော်မဟာဥပရာဇာ တို့ တစ်ဆယ့်တစ်တပ်၊ ညီတော် ပြည် ဘုရင် သတိုးဓမ္မရာဇာတို့ တစ်ဆယ့် တစ်တပ်၊ သမက်တော် အင်းဝဘုရင် သတိုးမင်းစော တစ်ဆယ့်တစ်တပ်၊ ပေါင်း သုံးဆယ့်သုံးတပ်ကို လက္ခန်းက လောက်ကြောင်း ခွဲ၍ချီရသည်။

ညီတော် တောင်ငူဘုရင် မင်း ခေါင်တို့ တစ်ဆယ့်တစ်တပ်၊ တူတော် သာယာဝတီ မင်းရဲကျော်ထင်တို့ ငါး တပ်၊ ဗညားကျွန်းတောတို့ လေးတပ်၊ သည်တပ် နှစ်ဆယ်ကို ရွှေ့ချီစေ၍ ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရား ကြီးဘုရား နောက်တပ်မပြုလျက် ပိဿလောက်ကသည် ကျောက်တောင် ဟူသော အရပ်သို့ ချီတော်မူသည်။ ကျောက်တောင်ကသည် သောက်ရက် ကို ချီတော်မူသည်။ သောက်ရက်က သည် မိုင်းစံသို့ ချီတော်မူသည်။ မိုင်းစံ တစ်ဖက်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် သား တော် မဟာဥပရာဇာ၊ ညီတော် ပြည် မင်း၊ အင်းဝမင်းတို့နှင့် သုံးလခန့်သတင်း စကား ကြားတော်မမူသည်နှင့် မိုင်းစံ တစ်ဖက် မဲခေါင်မြစ်နားတွင် တပ်ချ၍ နေတော်မူသည်။

ယင်းသောအခါ တပ်မှူးစစ်က အပေါင်းကို ခေါ်တော်မူ၍ -

“ယခုပင် မြစ်ကိုကူး၍ မိုင်းစံမြို့ ကို လုပ်ကြံတော်မူသော် သင့်မည်လော၊ တပ်တောင်တပ်တည်၍ လူနာလူဖျား၊ ဗစ္စင်းမမာသသူတို့ကို နေစေပြီးမှ လုပ် ကြံတော်မူရသော် သင့်မည်လော” ဟူ၍

စိုင်းပြင်းခင်းကျင်းတော်မူသည်ကို မင်း မဟာ လျှောက်သည်။

“လင်းဇင်းမင်းသည် ကျွန်တော် တို့နှင့်တွေ့၍ တိုက်လန်လေသမျှပင် မည်သည့်ကာလတွင်မျှ အရေးမရ နှံ့ လေတော့သည်သာ၊ ယင်းသို့ကို ယခု မိုင်းစံတွင် ရေတပ် ကြည်းတပ်ဖက်၍ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်နေသည့်အရာသည် အနေထူးလှသည်၊ သူတို့အရပ်လည်း ဖြစ်သည်၊ အကြောင်းရှိမည်။

ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့် မစုံ မစမ်းဦးအံ အမှတ်မဲ့ လုပ်ကြံတော်မူ၍ မသင့်ချေ၊ သူတို့မှာလည်း ကြည်းတပ် သာမဟုတ်၊ ရေတပ်လည်း အားကြီးလှ သည်၊ ညီတော် သားတော်တို့ လက္ခန်း ကလောက်သို့ ချီလေသည်လည်း ယခု မရောက်ကြသေးဖြစ်သည်၊ ကျွန်တော် တို့မှာလည်း ကြည်းတပ်သာ အားကြီး ချေသည်၊ လှေတပ် မရှိချေသေးဖြစ် သည်၊ ယင်းသို့ဖြစ်သောကြောင့် သစ် ဝါးခုတ်၍ တိုက်လှေစီရင်မှ သင့်မည် ထင်သည်”

ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်း တရားကြီးဘုရားလည်း မင်းမဟာ လျှောက်သောအရေးကို ကြိုက်တော်မူ ၍ အတစ်တပ်သားတို့ကို ချောင်းတစ်ခု သို့ဝင်ကာ သစ်တောကို ရှာရလေသည်။ ထိုသူတို့သည် လက်ဝဲတောတစ်ခုကို တွေ့လေ၍ အကြောင်းကို “လျှောက် သော် နတ်ဖန်ဆင်းသကဲ့သို့ တပ်တိုင်း စီရင်ခန့်ရန်တော်မူ၍ သစ်ခုတ်ရလေ သည်။

သစ်ရောက်လျှင် လွှဲစေ၍ တိုက်လှေကြီး အစင်းသုံးရာ လှော်ကား ကြောလှေနှစ်ရာ နေ့ညမသိလုပ်ရသည်။ ပြီးလျှင် ဟင်္သာပြဒါးသုတ်ကောင်းသည့် လှေများကို သုတ်ရသည်။ ရွှေထည်

ကောင်းသော ကြောလှေလှော်ကား တို့ကိုလည်း ရွှေထည်ရသည်။

ယင်းသို့ နတ်စီရင်သကဲ့သို့ စီရင် တော်မူလျှင် ၂၁ ရက်ဖြင့် ပြီးသည်။ ပြီးလျှင် ရွှေလှေမှူးတို့ကို လှော်ကား ကြောလှေတို့ကို စီရင်ရသည်။ တိုက်လှေ ကြီးများကိုလည်း ကြည်းတပ်က သူရဲ သူခက်နှင့် အမှူးအမတ်တို့ကို နတ်ယူ တော်မူ၍ တပ်မှူးစစ်က ခန့်တော်မူ သည်။ ဗညားကျွန်းတောကို လှေတပ် ဝန် ခန့်တော်မူသည်။ လင်းဇင်းက ခံသော လှေတပ်ကို တိုက်ရသည်။ ကြည်းတပ်ကလည်း မြင်းတစ်သောင်း ငါးထောင်ခန့် လိုက်၍ မရသည်။

လင်းဇင်းသားတို့လည်း ကြိုးဝါး သပ်၍ ‘ဗညားရွာ’မည်သော စစ်သူကြီး စံနှင့်သည်ကို ရဲမက်တော် လှေသား အပေါင်းတို့ အကြောက်အခွံမရှိ ရွပ်ရွပ် ချွံချွံတိုက်လျှင် မြစ်ညာက ပစ်သည်နှင့် လင်းဇင်းသားတို့ အကုန်ပျက်လေ၏။ စစ်သူကြီး ဗညားရွာကိုလည်း သတ်ရ သည်။

လူလည်း သုံးသောင်းကျော်ခန့် သေလေသည်။ တိုက်လှေ နှစ်ရာကျော် နှင့် လူနှစ်ထောင် ရဲတော်မူသည်။ ယင်း သို့ လှေတပ်ပျက်လျှင် လင်းဇင်းမင်း လည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်လေ ၏။ ဆင်ဖြူများသခင် ဘဝရှင်မင်းတရား ကြီးဘုရားလည်း တိုက်လှေအပေါင်းကို တံတားတွဲ၍ မြစ်ကို ကူးတော်မူသည်။

(ဆက်ရန်)

အောင်သိမ်မြတ်

မိုးလင်းလင်း

ဒီဇိုင်း အမှတ် ၁၀၀၀

မန္တလေး၏ ဆောင်းအကုန် နွေအကူး နေမထွက်မီ အအေးဓာတ်တို့က အဆောင်အပြင် ထွက်လိုက်သည်နှင့် လွမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သလို စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အရှေ့ရမ်းဗိုင်းမမှ မေးတင် ထွက်ပြုလာသော နေရောင်ခြည်တို့သည် ကုက္ကိုရွက်များကြားမှ ဖြာ၍ ကျလာသည်က စုတ်ချက်သွက်သော ပန်းချီဆရာတစ်ဦး၏ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို လင်းသည့်နေရာက လင်း၊ မှောင်သည့်နေရာက မှောင်နေတုန်းပင်။ ထိုစဉ် ကုက္ကိုပင်ထက်ကလား၊ ထန်းပင် ပေပင်ထက်ကလား၊ မသိ နွေအကြိုထောက် ဥဩဇက်တို့၏ လွမ်းဆွေးစရာ ညည်းသံတို့သည် ဆောင်းကုန်ပြီး နွေရောက်လာပြီဆိုသည့် နိမိတ်ကို ပြနေပြီလေ။

ပျက်ခဲ့သော ကျောင်းစာများကို တစ်ညလုံး ပြန်လုပ်နေရလို့ ညစာလွတ်သည်ကို မနက်အိပ်ရာနီးမှ ဆာရမုန်းသိလာသည်။

နံနက်စောစော အခန်းဖော်ပင် မနီးခင် တစ်ဦးတည်း ကျောင်းအဝ (၇၃)လမ်းပေါ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ခပ်သွက်သွက်လေးလှမ်းခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ အဖို့ စောတယ်ဆိုပေမယ့် အပြင်မှာ တစ်နေ့စာ တစ်နေ့ ရုန်းကန်နေရသော ဈေးသည်၊ ဆိုက်ကားဆရာ၊ မြင်းလှည်းဆရာနှင့် အလုပ်သမားများကတော့ အလုပ်ခွင်သို့ အသီးသီးသွားကြ၊ လာကြ စသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်ပြီး လွတ်သည့်စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း အသင့်ရောက်လာသော စားပွဲထိုးလေးကို လက်ဖက်ရည် ကျစ်မိတ်တစ်ခွက်နှင့် ထမင်းဆီဆမ်းတစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးလေးက -

“ဘာအကြောနဲ့ စားမှာလဲ” လို့ မေးလာသည်ကို စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် -

“ကြက်ဥလှန်မှောက်ပဲ ယူခဲ့ကွာ” ဟု ဖြေကြားရင်း ရေခန်းတစ်ချက် မှုတ်သောက်လိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည်နှင့် ထမင်းဆီဆမ်းမလာခင် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များ တွေ့သဖြင့် ကြေးမုံသတင်းစာတစ်စောင်ယူပြီး ဖတ်ကြည့်နေမိသည်။

ခဏကြာ လက်ဖက်ရည်နှင့် ထမင်းဆီဆမ်း ရောက်လာသဖြင့် စားလိုက်၊ ကြေးမုံသတင်းစာ လှန်ကြည့်လိုက်နှင့် ဆရာကြီးတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရေးသော “တစ်ခါက တက္ကသိုလ်မှာ” ဆိုသည့် အခန်းဆက်ဝတ္ထုကို တွေ့သဖြင့် အလိုလို စိတ်ဝင်စားမိသည်။

ဆရာတို့ခေတ် တက္ကသိုလ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ခေတ် တက္ကသိုလ်တို့၏ လူနေမှုဘဝကို ယှဉ်တွဲကြည့်လိုက်တာရော၊ ဆရာ အရေးအသား ပြောင်မြောက်မှုရော ဘယ်လောက်တောင် ဈာန်ဝင်သွားသည် မသိတော့ပေ။

“အစ်ကို လူရှိသလားဟင်၊ မရှိရင် ထိုင်မယ်နော်”

တကယ်ကို သတိမထားမိတာ၊ ကလေးသာသာ အသံရှင်မို့ စားပွဲထိုးကလေးတစ်ဦးလား၊ မိန်းကလေး တစ်ဦးလား၊ လွတ်နေသော ထိုင်ခုံတွင် စားပွဲတွေအများကြီးရှိနေတဲ့နေရာ ထိုင်ချင်တဲ့နေရာထိုင်ပေါ့၊ ပြောနေစရာလိုသေးသလားလို့။

“အစ်ကို စိုက်ထားခဲ့တဲ့ နွယ်ပင်လေးတွေတောင် တော်တော်ကြီးလာပြီနော်၊ ဘုရားကုန်းပေါ်တောင် ရောက်နေပြီ”

“ဟာ”

အဆုံးအစမရှိ ဝင်ရောက်လာသော နူးညံ့လှသော လေသံ။ မွေးယူလာသော သနပ်ခါးအနံ့နှင့် လိုက်ဖက်လှသော သလင်ပန်းနံ့တို့သည် ကျွန်တော် အာရုံစိုက်နေသော ဝတ္ထုကိုပင် လွှမ်းမိုးသွားတယ် ထင်ရပေသည်။

မည်သူမျှမသိသော ကျွန်တော်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို သတိပေးလာလို့ ငါ့ကို ပြောတာလား၊ တခြားသူကို ပြောရင်း တိုက်ဆိုင်တာလားလို့ ဂရုထားမှုကို ဥပေက္ခာပြုချင်ပေမယ့် အသံရှင်၏ ညှို့ယူနေသော မျက်ဝန်းအစုံက ကျွန်တော်ကို တစိုက်မတ်မတ် ရည်ရွယ် ပြောနေသည်မို့ အရှက်ပြေ ဘေးဘယ်ညာကြည့်ရင်း အခြားဝိုင်းများကလည်း အာရုံစိုက်မှုမရှိ၊ သူ့အတွေးနှင့် သူ့လေနှင့်သူ မျှောနေကြသည်တို့ထောက်၍ ကျွန်တော်ကို တိုက်ရိုက်ဦးတည်တာကို အသိအမှတ်ပြုရင်း လူမှုရေးအရ -

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ညီမ”

“အစ်ကို မနစ်က ရွာအပြန် ကန်နှစ်ဆင့်နဲ့ ဂန္ဓစ်ထပ်မှာ အပင်စိုက်ခဲ့တာကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်လိုမှ မယူနိုင်စရာ၊ ရန်သူလက်နက်ကြီး အမြောက်ဆန်သည် ကျွန်တော်ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ကျသည်နယ်။ ကျွန်တော် ဘုရားဂူအတွင်း ဝင်ရောက်သည်။ အပြင်တွင် သစ်ပင်စိုက်ခဲ့သည်။ ဘကြီးနှင့်ဆိုသည် စသည်တို့ကို ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ မဆိုထားဘိ မိဘများကိုပင် ခုချိန်ထိ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူးပေ။

ဘဝတွင် လျှို့ဝှက်အပ်ဆုံးသော အရာကို ကျွန်တော် စည်းစောင့်နိုင်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူနေခဲ့သည်ကိုယ်လိပ်ပြာကိုယ်မလုံ ဘယ်သူ

ကိုများ ပြောမိပါလိမ့်။ ဘယ်သူများ တွေ့
မိပါလိမ့်။ စသည်ဖြင့် ပဟေဠိတို့သည်
အလိုလို ခေါင်းစားလာမိသည်။

ဆိုလာသော ချွေးတို့ကို စားပွဲ
ပေါ်မှ တစ်ရှူးနှင့် သုတ်ရင်း -

“ညီမက ဘယ်သူ ဘယ်မှာနေ
တာမို့လဲ”

“ညီမ နာမည်က နန်းစန္ဒာမွန်ပါ၊
မန္တလေးမှာပဲ နေပါတယ်”

“ညီမက ရှမ်းလား၊ ရှမ်းစကား
နားလည်လား”

“အဖေကတော့ ရှမ်းလူမျိုးပါ။
အမေက ဒီမန္တလေးကပါပဲ။ ရှမ်းစကား
တော့ ထမင်းစားရေသောက်ပဲ တတ်
တယ်”

သူဘယ်လိုသိတာလဲလို့ ရှမ်းလို
ပြောချင်ပေမယ့် ရှမ်းလို သိပ်နားလည်
ပုံမရသဖြင့် မြန်မာလိုပဲ ပြောမယ်လို့
စိတ်ကူးလိုက်သည်နှင့် -

“ဒီလိုပါ အစ်ကို၊ ညီမ အစ်ကို
တို့ မြို့ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူး။
ငယ်ငယ်ကတည်းက အိဒေသမှာ ကန်
နှစ်ဆင့် ဂူနှစ်ထပ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်လိုလို၊
ရာဇဝင်လိုလို ကြားကြားနေရတယ်။
ဒါကြောင့် ညီမ တစ်ခါတလေ အိပ်မက်
ထိုင်းလည်း ဒီဒေသကို ရောက်နေ
သလိုလို ခံစားရတယ်”

“အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ညီမ
သိတာက”

“အဲဒါလည်း မဆန်းပါဘူး။ လွန်
ခဲ့တဲ့ တစ်ဖက်က အိပ်မက်ထဲမှာ အစ်ကို
ဘုရားဘေးမှာ သစ်ပင်စိုက်နေတာကို
အိပ်မက်ပြီး အလိုလိုလိုက်ရှာပြီး သေချာ
မသေချာ မေးချင်လို့”

ဟုတ်ရဲ့လား၊ တမင်တကာ
ဇာတ်လမ်း ဖန်တီးနေတာလား၊ မိမိ
လျှို့ဝှက်ချက်ကို အယုံသွင်းဖို့လား

စသည် လားမျိုးစုံဖြင့် သံသယနှင့်ပင်
ဆက်ဆံမိသည့် မိမိကသာ တစ်ဖက်ကို
ယုံကြည်မှုမရှိပေမည် မိန်းကလေးခမျာ
ရိုးစင်းပုံရသည်။

“အစ်ကိုကို ရှာရတာ သိပ်ခက်
ပါဘူး။ တက္ကသိုလ်မှာ ရှမ်းတိုင်းရင်းသား
ဘယ်သူတွေရှိလဲ၊ တောင်ပိုင်း၊ မြောက်
ပိုင်း ခွဲလိုက်ပြီးရင်၊ ဒေသခွဲလိုက်ရင်
စုံစမ်းရတာ မခက်ဘူးလေ”

“ဒါဆို အစ်ကိုနာမည်ရော
သိနေသလား”

“ကိုစိုင်းအောင်ခမ်းဆိုတာ သိ
နေတယ်။ ကျောင်းက မှတ်ပုံတင်မှာ
ရှာကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အလိုလိုကြား
နေရတာလို့”

တိုက်ဆိုင်မှုတွေ များလာလို့
ယုံကြည်ရမလို ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်
တော်ပင် ကိုယ့်စိတ်ကလည်း လွယ်
လွယ်နှင့် မယုံတတ်၊ လွယ်လွယ်နှင့်
လူကို သိပ်မယုံတတ်လို့ သံသယနဲ့ပဲ
သတိရှိစွာ ဆက်ဆံနေရသည်။

“ညီမရော ဘာစားမလဲ၊ စကား
ပြောနေလို့ မေ့နေလိုက်တာ”

“အိမ်က စားခဲ့ပြီးပြီ အစ်ကို၊
အစ်ကိုပဲ စားပါ”

“ညီမက ဒီကျောင်းကပဲလား
စိတ်မရှိနဲ့နော်”

“ညီမ ဒီကျောင်းကမဟုတ်ဘူး၊
ခုမှ ဒေသ ပထမနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊
ဖားသားလဖုန်းမှာပါ”

ဒါဆိုရင် မိန်းကလေးမှာ မိမိနှင့်
အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ် ငယ်သည်
ကတော့ သေချာသည်။

မန္တလေးသူဆိုပေမယ့် အသား
ရောင်မှာလည်း ညို၍ မနေး၊ စကားသံ
မှာ မန္တလေးသူတွေလို ပြတ်၍မသွားပါ။
အောက်ပြည်သူ ဆန်နေသည်သို့မဟုတ်

ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်သူ ဆန်နေ
သည်။

“အစ်ကို၊ အိမ်က လာရတဲ့
အကြောင်းက အစ်ကိုကို တွေ့ရအောင်
နဲ့ အားရင် အိမ်ကို လာလည်ဖို့ ဖေဖေ
နဲ့ မေမေက မှာလိုက်လို့ပါ။ ဒါက နန်းတို့
အိမ်လိပ်စာပါ”

ဗလာစာရွက် တစ်ရွက်တွင်
အသင့်ရေးလာသော အိမ်လိပ်စာရယ်
ပါ။ တကူးတက ရည်ရွယ်ချက်ရှိပုံနှင့်
လာရှာပုံရသည်။ လူမှုရေးအရ -

“အစ်ကို အားတာနဲ့ လာလည်
ပါ့မယ်၊ လာခါနီး ဒီမှာပါတဲ့ ဖုန်းကို
ကြိုဆက်လိုက်မယ် ရမလား”

“ရပါတယ်အစ်ကို သွားမယ်နော်၊
ကျောင်းနောက်ကျမှာ စိုးလို့”

မန်းကမ္ဘာ စက်ဘီးလေးပေါ်
သွက်လက်စွာနှင့် တက်ပြီး နင်းသွား
သော သူ့နောက်ကျောကို စေ့စေ့ကြည့်
ရင်း... “ဘယ်အရာမှ ဆိတ်ကွယ်ရာ
မရှိပါလား” ဆိုတာကိုတော့ ယုံရမလို
ဖြစ်လာသည်။ ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးများ
ပြောဖူးသည့် “ကိုယ်ကလွဲလို့ ကိုယ့်ဦး
ဝောင်းမယ့်နဲ့”တဲ့၊ ရှေးစကားများသည်
အဖွင့်ရှိသလို အပိတ်လည်းရှိပါလား
ဆိုတာကိုတော့...။

ဒီနှစ် နောက်ဆုံးနှစ်မို့ ယခင်နှစ်
တွေကလို စိတ်လွတ်တိုယ်ထွတ်မနေနိုင်
တော့ဘဲ စာကို အဓိကဂရုစိုက်မိသည်။
သင်္ကြန်မပိတ်ခင် စာမေးပွဲကို ဂရုစိုက်ရင်း
နန်းစန္ဒာမွန်ကိုပင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်
ရှိနေခဲ့သည်။

တစ်နေ့သော စနေနေ့ နံနက်
၉ နာရီလောက် “ကိုစိုင်း ဧည့်တွေ”
မလာစဖူး ဧည့်သည်မို့ မှင်တက်မိသွား
မိသည်။ အမျိုးတွေလည်း လာပုံမရ
မန္တလေးတွင် အကြောင်းကိစ္စ အတွေ့

အထူးလည်း ရှိတာမဟုတ်လို့ လူများ မှားသလားလို့ ဧည့်ခန်းထဲမှ ခဏခဏ ခေါ်နေတာမို့ အဝတ်အစားလဲပြီး ဧည့်ခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် နန်းစန္ဒာမွန်နှင့် အတူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်သည်။ အလိုက်သင့် လွတ်နေသော ကြိမ်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်စဉ်-
“ကိုစိုင်း၊ ဒါ စန္ဒာ မေမေလေ၊ ဒေါ်မာလာဝင်းတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“မောင်စိုင်းကို အိမ်ကိုလာဖို့ တစ်ခါတည်းလာဖိတ်တာ ဒီနေ့ကျောင်း ပိတ်ထားတယ်မို့လား၊ မောင်စိုင်း မလာတတ်မှာစိုးလို့”

နန်းစန္ဒာမွန်လိုပင် သူမ၏ မိခင်သည်လည်း လွန်စွာ ဖော်ရွေပုံရသည်။ ခုမှ စတွေ့ရတာမို့ အားနာစွာနဲ့ ငြင်းမယ်အလုပ် -

“လာပါအစ်ကို၊ အိမ်က ကားပါလာစာယ်၊ ဖေဖေကလည်း ကိုစိုင်းကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ကျွန်တော်လည်း အားနာတာများလာတာနဲ့ ဘေးမှ အဆောင်နေသူငယ်ချင်း အချို့ကို အသိပေးရင်း စန္ဒာတို့သားအမိ ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လည်မိသည်။ အစိမ်းရောင် လင်ရိုဘာကား နောက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း စန္ဒာကိုယ်တိုင် မန္တလေးမြို့တွင် ကျွမ်းကျွမ်းကျွမ်း မောင်းနေပုံကို အံ့သြစွာ ကြည့်နေမိသည်။

“စန္ဒာက ကိုးတန်းလောက် ကတည်းက ကားမောင်းတတ်တာ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့က ကားဒရိုင်ဘာမရှိရင် ဆူပဲ အကူအညီတောင်းရတာ ဆရာမကြီးပေါ့”

“အို- မေမေကလည်း သမီးက ကားမောင်းတာ ငယ်ငယ်တည်းက ဝါသနာပါတာ၊ အသက်မပြည့်သေးလို့ မမောင်းရတာ၊ ခုလိုဝင်ရှိနေပြီလေ၊ မေမေ ဘယ်သွားချင်လဲ”

“အိမ်ပဲ တန်းမောင်းပါ စန္ဒာရယ် မောင်စိုင်းလည်း ပါလာတော့ အားနာစရာ ကောင်းနေပြီ”

“ရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော့် အတွက် ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မလုပ်ကြပါနဲ့”

နန်းအရှေ့ဘက် နှစ်ဧကခန့် ရှိသည့် ဝင်းကြီးတစ်ဝင်းထဲ မောင်းဝင်သွားသည်။ ခြံဝင်းထဲတွင် ပင်မနှစ်ထပ် တိုက်စိမ်းကြီးတစ်လုံးကို အခြားတစ်ထပ် အိမ်များက ဝိုင်းနေသလို အခိုင်အမာ အဝန်းအဝိုင်းနဲ့မို့ လုံခြုံရေးအတွက် ဘာမှ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပေ။

ပြောင်လက်နေသော ပျဉ်းကတီးပါကေးများကို တစ်ထပ်လုံး ခင်းထားသည်မို့ မဝင်ရက်စရာ။ အိမ်တွင်းအသွင် အပြင်တွေကတော့ ခေတ်မီသော ကျွန်းပရိဘောဂမျိုးစုံ၊ ခန်းဆီးလိုက်ကာများ၊ ပန်းချီကားချပ်ကြီးများနှင့် နန်းတော်ထဲ ဝင်လာသလိုတောင် ထင်မိသည်။

“မောင်စိုင်း ခဏထိုင်နော်၊ ဟေး ဧည့်သည်အတွက် အအေးယူလာပေး”

မဟူရာပျဉ်းကတီး လှေကားကြီးကို မျက်နှာမူပြီး ထိုင်လိုက်သည်မို့ အပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ် ပေါင်းကူးနေသော ဤပျဉ်းကတီးလှေကားကြီးက သစ်သားနှင့်လက်ရာကပင် တန်ဖိုးမနည်းဘူးဆိုတာ ချက်ချင်းထွက်ချက်မိသည်။

ချမ်းသာသည့် လူကဲ့သို့တွေ့ဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ ကျွန်တော်တို့လို တောင်ပေါ်သား တောသားတစ်ဦးနှင့်

မိုးနှင့်မြေပင်။ ခေတ်ပေါ် ကျွန်းသား ကိုယ်ထည်ဖြင့် ခုံထည်လှသော Na-lional တယ်လီဗေးရှင်းမူလည်း မြန်မာ့အသံမှ ထုတ်လွှင့်နေသည့် ဇာတ်ကားတစ်ကားကို အသံတိုးညင်းစွာ ဖွင့်ထားလေသည်။

ခဏအကြာ အပေါ်ထပ်မှ အသက်(၅၀)ခန့် နှုတ်ခမ်းမေးစစ်ရွှေကိုင်းမျက်မှန် ရှမ်းဘောင်းဘီကာကို ရောင်ကို ဝတ်ပြီး ကုန်ရောင်းဆင်းလာသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စန္ဒာတို့၏ ဖခင်ဖြစ်ကြောင်း အလိုလို ထင်မြင်မိသည်နှင့် မတ်တတ်ရပ် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မုင်သင်ခါ” မင်္ဂလာပါ။ “နန့်လယ်” ထိုင်ပါ တု ရှမ်းလို နှုတ်ဆက်ရင်း ဖော်ရွေစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဦးစင်ခမ်းဟုန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ ဒေသအနီး စော်ဘွားနန်းစိုက်ရာမြို့ ဇာတိဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရှမ်းလိုပြောဆိုကြသဖြင့် နောက်ဆုံး ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်လာသည်။

စန္ဒာတို့ အဖေသည် မိဘ စော်ဘွားမျိုးနွယ်စုနှင့် သဘောတူသော သတို့သမီးကို ယယုဘ် စန္ဒာတို့အမေနှင့် အိမ်ထောင်ကျ ဇာတိကို စွန့်ခွာခဲ့ရတာကအစ နောက်ဆုံးမန္တလေးတွင် စန္ဒာတို့အမေ၏ မိသားစုတွင်း ရောက်ရှိလာပုံ ယောက္ခမပွဲရုံတွင် လုပ်ကိုင်ရင်း ဇာတိမြေကိုပင် ပြန်ဖြစ်ပုံများကိုပါ သိရှိလာရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းတွင် စော်ဘွားနန်းစိုက်ရာမြို့ အများစုရှိသည်။ သီပေါ၊ မိုးမိတ်၊ မိုင်းရယ်၊ သီပေါနှင့် နန်းခမ်းတို့သည် ထင်ရှားသော စော်ဘွားနန်းစိုက်ရာမြို့များ

ဖြစ်သည်အပြင် သီပေါစော်ဘွား၊ မိုး
မိတ်စော်ဘွား၊ မိုင်းရယ်စော်ဘွား၊ နန့်
ခမ်းစော်ဘွားနှင့် သိန္နီစော်ဘွားတို့သည်
တန်ခိုးအာဏာလည်း ကြီးထွားကြလေ
သည်။

ထူးဆန်းသည်က စော်ဘွားနန်း
စိုက်ရာမြို့တို့သည် စီးပွားရေးအနေဖြင့်
တိုးတက်မှု နှေးကွေးပြီး လက်အောက်ခံ
ဘေးနယ်မြို့များသည် စီးပွားရေးကောင်း
မွန်ပြီး လူနေစည်ကားလှသည်။ ဥပမာ
သီပေါထက် လားရှိုး၊ ကျောက်မဲက
စည်သည်။ မိုင်းရယ်ထက် တန့်ယန်းက
သာသည်။ သိန္နီထက် ကွတ်ခိုင်က စီးပွား
ရေး အဆင်ပြေသည်။ မိုးမိတ်ထက်
မိုးကုတ်က ပြောစရာလိုမည်မထင်။
နန့်ခမ်းထက် မူဆယ်က စည်သည်။

တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ဆို
သလို နန်းစန္ဒာမွန်တို့ အိမ်ကို ရောက်
တတ်သည်။ နန်းစန္ဒာနှင့်လည်း ညီမ
လေးလို သံယောဇဉ်ရှိလာသည်။ စန္ဒာ
နားမလည်သော စာများပင် ကျွန်တော်
ရှင်းပြလေ့ ဆင်ကြားလေ့ရှိသဖြင့် တစ်
ခါတစ်ရံ ည ၉ နာရီကျော်လောက်မှ
အဆောင်ပြန်ဖြစ်သည်။

မြေပြန့်ဒေသတွင် ယခုလို
တောင်ပေါ်သား ဒေသခံတိုင်းရင်းသား
အချင်းချင်း တွေ့ဆုံကြလို့ ရင်းနှီးတာ
လည်းပါသည်။ အထူးသဖြင့် ငွေလူကြီး
များပြောသလို ပဌာန်းဆက်လားမသိ
မိသားစုလို ခင်တွယ်မိသည်။

နန်းစန္ဒာကိုတော့ ညီမလေး
တစ်ဦးလို ခင်မင်မိတာကလွဲ၍ ကျွန်
တော် မပိုသည်ကိုတော့ ဝန်ခံရပါသည်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုလျှင် ရွာမှာ မိဘများ
သဘောတူထားသည့် ကျွန်တော် ငယ်
သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ ချစ်သူလည်းဖြစ်
သည့် နန်းမွေဖောင်ရှိနေပြီး ဖြစ်နေလေ

သည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးပါက
ရွာတွင် မိဘတို့ ရှိရာဒေသထွက်
ကောက်ပဲသီးနှံများကို ခိုင်ဖွင့်မည်။
မြို့ပေါ် တင်ပို့မည်။ ဝါသနာပါရာ
ကလေးတွေကို တစ်ပိုင်တစ်နိုင် စာပြ
မည်ဟုသာ ရည်ရွယ်ချက်ထားခဲ့သည်။

ဇနီးလောင်းဖြစ်သူ နန်းမွေ
ဖောင်သည်လည်း ရွာတွင် (၁၀)တန်း
ဖြေပြီးကတည်းက အိမ်တွင် မိဘများကို
အိမ်မှုရေးရာလုပ်ရင်း ရှမ်းအဝတ်အစား
တွေ အပ်ထည်ရှိရင်ရှိသလို ချုပ်၊ ကုန်ရုံ
ကိုလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဝိုင်းဝန်း
ကူညီနဲ့ တောဒေသခံ ရှမ်းအမျိုးသမီး
တို့အဖို့ ဤမျှပင်လျှင် ခေတ်အမီဆုံး
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဆောင်းအပြီး နေ့၊ နေ့အပြီး မိုး
သို့ပင် ချောက်လာသည်။ သို့သော်
မန္တလေးမိုးသည် သင်္ကြန်အမြောက်လို
ခြိမ်းခြောက်ပြီး မိုးစက်တစ်စက်၊ နှစ်စက်
ချပြီး အရှေ့ဘက်ရှမ်းရိုးမဘက် ပြေး
ထွက်လေ့ ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံး စာမေးပွဲဖြေသည့်
ကာလတွင် စာမေးပွဲထဲ ဂုဏ်ထူးထားပြီး
အဆောင်နှင့် ကျောင်းစာသင်ခန်းမတို့
သာထွက်ဖြစ်သည်။ တံကွဲသိုလ်ပရဝက်
ခြံစည်းရိုး အပြင်ဘက်ပင် ထွက်မကြည့်
သဖြင့် အပြင်လောကကြီးနှင့် ခေတ္တလေး
ကွာသွားလေ၏။ နန်းစန္ဒာတို့ မိသားစု
နှင့်တော့ မှဆုံသည်က လပင်ခြားသွား
ခဲ့လေသည်။

စာမေးပွဲပြီးလို့ အထုပ်အပိုးများ
သိမ်းပြီး ရထားလက်မှတ်ထွက်ဝယ်ကြ
သည့် တစ်မြို့တည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး
နှင့် ကျောင်းနေဘက် အမျိုးသမီး သုံးဦး
စုစုပေါင်း ဝေးဦးသာ မနက်ထွက်သည့်
မန္တလေး လားရှိုးရထားနှင့် လိုက်ကြ
မည် ဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန်သာ ပြန်ရမည်။ နန်း
စန္ဒာတို့ မိသားစုကို နှုတ်ပင် မဆက်
လိုက်မိ။ နောင်အခါ အောင်စာရင်း
ထွက်လို့ မန္တလေးလာမှ အိမ်သွားလည်
မည်ဟုသာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ရင်း ကျောင်း
သား၊ ကျောင်းသူများ ကိုယ်စား မိမိတို့
သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ဘူတာကြီးသို့ ဆက်
ထွက်ခဲ့သည်။ လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ဘုရား
ကြီးဘက် မြင်းလှည်းငှားပြီး ဆက်ထွက်
ကာ နှုတ်ဆက်ဝတ်ပြုခဲ့လေသည်။

မန္တလေး-လားရှိုးအဆန်ရထား
သည် မန္တလေးဘူတာမှ မနက် ၀၄၃၀
ထွက်မှာမို့ ၂ နာရီလောက်ကတည်းက
ထ၊ စာရွက်စာတမ်းထည့်သော မြင်း
များနှင့် လေးဘီးကားပင် မဆဲချင်။
ကျွန်တော် တို့တောင် ကားမဆုံတဆုံ
ဖြစ်နေရင် နန့်ခမ်းတို့ မိန်းကလေး သုံး
ယောက်ရော ကားတစ်စီးတည်း ရပါ
မလားလို့ ပစ္စည်းတင်ကျန်နေသော
သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်ရင်း အမျိုး
သမီးဆောင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် မဆုံမပြ
လေး ဘီးကားထဲ ထိုးသိပ်နေသော
နန်းခမ်းတို့အဖွဲ့ကို ကျွန်တော်တို့ကား
ဖြင့် လူ၊ ပစ္စည်းမျှတင်ရင်း တကွသိုလ်
နယ်မြေအတွင်း နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်၍
ဘူတာကြီးဘက် ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

ဘူတာကြီး စကြို(၂)တွင် ရပ်
ထားသော ရထားပေါ်တွင် ခက်ခက်ခဲခဲ
ပစ္စည်းများသယ်ယူရင်း တွဲကို ရှာသည်။
တွဲတွေ့သည်နှင့် မှောင်နေသော တွဲထဲမှ
ထိုင်ခုံကို ရွာရသည်။ ပါလာသော
ဓာတ်မီးနှင့် ထိုင်ခုံနံပါတ်များ ရှာတွေ့
တော့မှ အောက်က ပစ္စည်းများကို
ရထားတွဲထဲ သယ်ယူ နေရာချရင်း
ရထားထွက်ခါနီးမှ နေရာတကျ ဖြစ်
သွားလေတော့သည်။

မိန်းကလေး သုံးဦးနှင့် စိုင်းလိတ် တို့က တစ်ဖက်နှစ်ခု မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ပြီး တစ်ဖက်ဘက်တွင် မိမိတစ်ဦးတည်း နေရာယူလိုက်သည်။ ဘေးမှ လွတ်နေသော နေရာကို ခုထိ တက်လာသည့်သူ မရှိသေးသဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဘေး နေရာယူရင်း ရထားစထွက်သည်နှင့် အစောကြီး အရံအားရော၊ မစ္စည်းသယ် ရတာရော မောမောဖြင့် ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိတော့ပေ။

အိပ်ပျော်နေရာမှ တစ်နေရာလို့ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရထား သည် မြေပြန့်ကုန်ဆုံးပြီး တောင်ပေါ်သို့ ပင် တအိမ်နှင့် တက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကမ်းပါးနံရံနှင့် ချောက်အကြား အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေသော ရထားကြီး ၏ စက်သံသည် ကျယ်သွားလိုက်၊ တိတ်ဆိတ်သွားလိုက်နှင့် အတက်တွင် အားယူလိုက်၊ အဆင်းတွင် အချိန် လျော့လိုက်နှင့် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ခံစား ပူရသလို ရှိနေသည်။

သတိရ၍ လွတ်နေသောနေရာ ကြည့်မိသောအခါ-

“ဟင်- စန္ဒာ၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ၊ ဘူတာမှာလည်း မတွေ့”

လွန်စွာ အံ့သြသွားခဲ့သည်။ ဘယ်လိုမှ ထင်စရာမရှိပေ။ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ခင်ထိ ဘေးမှာ ဘယ်သူမှမရှိ ရထားစထွက်ခါနီး ဥဩဆွဲမှ အလိုလို အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာ။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ရထားပေါ်ခုံနံတက်တာတော့ မဖြစ်နိုင် ပေ။

“စန္ဒာတို့ စတက်ကတည်းက အစ်ကိုက အိပ်ပျော်နေတာ၊ မနှိုးတော့ဘဲ ထိုင်လိုက်တာတော့၊ မေမေလည်း ပါတယ်”

အရှေ့ထိုင်ခုံတွင် စန္ဒာအမေနှင့် အိမ်ဖော်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မောင်စိုင်း၊ ဘာမှ မစားရသေးဘူး ဆာနေမှာပေါ့၊ ဒီမှာ မုန့်နဲ့ ကော်ဖီ ပါလာတယ်”

“ရပါတယ် အဒေါ် နေပါစေ”

“မဟုတ်တာ မောင်စိုင်း သူငယ်ချင်းတွေတောင် စားပြီးကြပြီ”

စိုင်းလိတ်တို့ နန်းခမ်းတို့ဘက် လှည့်ကြည့်ရာ ကျွန်တော်တို့ကို အမြင် တစ်မျိုးအကြည့်တွေ ရှိနေလေတော့ -

“အေး သူငယ်ချင်းတို့ မိတ်ဆက်ပေးချင်းမယ်၊ ဒါ ငါ့အဒေါ်နဲ့ ညီမလေးလော၊ မန္တလေးမှာ နေတာ၊ ငါနဲ့ ရွာလိုက်လည်မလို့တဲ့”

ရှမ်းလို့ပြောရင်း နှုတ်ဆက်ပေးလိုက်တာကို စန္ဒာနှင့် အဒေါ်တို့က နားလည်စွာနှင့် ပြုံးပြီး ထောက်ခံပြလိုက်သည်။ မှန်ပါသည်။ ကမန်းကတန်း ရထားပေါ်ပြေးတက်ရသော ကျွန်တော်တို့ ငါးဦးမှာ စားစရာဆိုလို့ ဘာမှမပါ။ လမ်းကျဲမှ ဝယ်စားဖို့သာ ညှိနှိုင်းစရာမလို သဘောတူခဲ့ကြသည်သာ။ စန္ဒာတို့ မိသားစုမပါလျှင် မေမြို့အထိ ငတ်နေမှာ သေချာသည်။

စကားပြောလိုက်၊ စားလိုက်သောက်လိုက်နှင့် ဂုတ်ထိပ်ကိုပင် ကျော်သွားခဲ့လေသည်။ နောင်ချို၊ စခန်းသာ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရမည့် ဘူတာ ရောက်တော့မည်။

ခဏတာ သာယာခဲ့သော ကျွန်တော်မှာ စန္ဒာတို့နှင့် မခွာချင်သော်လည်း မတတ်နိုင်ပေ။ ဘူတာတွင် ဇနီးလောင်း နန်းမွေဖောင်တို့ လာကြိုကြမည် ဖြစ်သည်။

“မောင်စိုင်းရေ အဒေါ်တို့တော့ နောက်ဘူတာ ဆက်သွားလိုက်ဦးမယ်၊

စန္ဒာဖေဖေ အမျိုးတွေနဲ့ သွားတွေ့ပြီးမှ ကိုစိုင်းကို ဆက်သွယ်ပါမယ်”

တော်သေးသည်။ စန္ဒာတို့သားအမိ သိပေါ်ကို ဆက်လိုက်သွားမည် ဖြစ်၍ မိမိအနေနှင့် မျက်နှာပူစရာ မလိုတော့ပေ။

မွန်းလွဲ ၂ နာရီလောက် ပုံမှန်အတိုင်း ရထားကြီးသည် မောပန်းစွာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရမည့် ဘူတာကို ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် စိုင်းလိတ်တို့ ဆင်းကြပြီး သူငယ်ချင်းအမျိုးသမီး သုံးဦးကတော့ ရှေးဘူတာအသီးသီးတွင် ဆင်းကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဘူတာရောက်ပြီး ပစ္စည်းများချ အသင့်ပါလာသော ရွာမှ လှည်းပေါ်တင်ရင်း ရထားထွက်ခွာစ စန္ဒာနှင့် သူငယ်ချင်းများကို ရော်ယောင်လက်ပြရင်း ဒီမျှသာပဲ ရေစက်ဆုံကြတာပေါ့လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ မြို့ပေါ်ကျန်ခဲ့သော စိုင်းလိတ်ကို ထပ်မံခွဲခွာရင်း မွေဖောင်အပါအဝင် မိဘများနှင့် ရွာသို့ ဆက်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ညနေစောင်း ရွာမဝင်မီ ကန်ဦးစေတီမှ ဆွဲလွှဲသံ သံသံ ကြားလာသည်။ လေအဟုန်ဖြင့် ကြက်ခွပ်ထနေသော ကန်ရေပြင်သည် ကြာပန်းတို့ဖြင့် တင့်တယ်နေသည်။ “ရောက်ဖူးသော ဒုတိယဘုရားနှင့် ဒုတိယဂူတို့ကို စိတ်ကူးယဉ်ရင်း ထအော်တတ်သော နတ်ဆိုးကောင်ကြီးများကြောင့် အတွေးတို့ရပ်ခဲ့သည်။

လေးနှစ်တာ မန္တလေးကျောင်းတော်ကြီးမှာ နေလာရင်း ရွာရောက်ခါစ အသစ်အသစ်လို့ဖြစ်နေသော ရွာလေတွေကြောင့် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကြာလာသည်နှင့် မြို့ပြစရိုက် ပျောက်လာလေသည်။

စပါးကောက်ပဲသီးနှံများ လာ
ရောင်းသည်ကို ချိန်တွယ်လိုက်၊ စာရင်း
နုတ်လိုက် ပေါင်း လိုက်၊ စုပြီး မြို့ပေါ်
တင်လိုက်နှင့် တစ်လပင်ရှိလာသည်။

အောင်စာရင်း ထွက်ဖို့ ရက်
လည်းနီးလာသည်။

မြို့ပေါ်ရောက်တိုင်း စိုင်းလိတ်
ကို တွေ့ပြီး ကျောင်းက ဆက်သွယ်
တာမှန်သမျှ အသိပေးရန်၊ အောင်
စာရင်းထွက်ရင် အသိပေးရန် မှာကြား
ပြီး နေမဝင်မီ ရွာပြန်ခဲ့လေသည်။

တစ်လကျော်ပြီး နှစ်ပတ်
လောက်တွင် ကျွန်တော်နာမည်နှင့်
ရွာအထိ သံကြိုးစာတစ်စောင်ရောက်
လာသည်။ မန္တလေးက သူငယ်ချင်းတွေ
အောင်စာရင်းထွက်လို့ အကြောင်းကြား
သည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် စန္ဒာ
ရိုက်လိုက်သော ကြေးနန်း ဖြစ်လေ
သည်။

“မြို့ကိုလာမည်၊ တနင်္ဂနွေနေ့
နေ့လယ် (၁၂)နာရီ အရောက်လာရန်၊
မေတ္တာအေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်
အရေးကြီး ပြောစရာရှိ၍ စောင့်နေမည်
ဟု” အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ကြေးနန်းတစ်
စောင်ကို ထူးဆန်းစွာ ရရှိခဲ့သည်။

မနက်စောစောရွာမှ စက်ဘီးဖြင့်
မြို့ပေါ် ထွက်ခဲ့ရာ ၁၀ နာရီကျော်
ကျော်လောက် မြို့ရောက်ပြီး သူငယ်
ချင်း စိုင်းလိတ်နှင့် ဆက်သွယ်လိုက်
သည်။ ပြီးမှ ချိန်းဆိုထားသော လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ၁၂ နာရီမထိုးမီ စောင့်
နေခဲ့သည်။

မနက်စောစောနှင့် ညနေပိုင်း
တွင်သာ စည်ကားတတ်သော ကျွန်
တော်တို့ မြို့ငယ်လေးသည် နေ့လယ်
နေ့ခင်းဘက်တွင် မသွားမဖြစ် သွားရ
သူများမှအပ မြို့လည် တစ်ခုလုံးလိုလို

ရှင်းနေတတ်သည်။ (၅)ရက် တစ်စု
ဖြစ်သဖြင့် စွေးနေ့တွင်တော့ နေ့လယ်
၁၂ နာရီ ၁ နာရီလောက်ထိ လူသွား
သွားလာလာ မြင်ရတတ်သည်မှ ကြား
နေများအဖို့ ရှင်းနေသည်။

အိန္ဒိယလုပ် ဟာကူလီ ယောက်ျား
စီးစက်ဘီးကို စိုင်းလိတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့
စွေးရှေ့လမ်းအတိုင်း စီးလာတာ စန္ဒာ
ချိန်းထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို
ဦးတည်ခဲ့သည်။

ဘယ်လောက်မှမနင်းရ စက်ဘီး
ဒေါက် ထောက်ရင်း စန္ဒာကို ရွာကြည့်
သည်။ ထောင့်စားပွဲတစ်လုံးတွင် စန္ဒာတို့
မိသားစု ကျွန်တော်တို့ကို မြင်လိုက်လို့
မျက်နှာတွေ ပြုံးရောင်သန်းလာသည်။

“ကိုစိုင်း ထိုင်ဦး”

“အဒေါ်တို့ ခုရထားနဲ့ ပါလာ
တာလား”

“မဟုတ်ဘူး မောင်စိုင်း၊ ကားနဲ့
တက်လာတာ”

ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော
အပြာရောင် ဂျပန်လုပ် ဆူလူးကား
လေးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဝင်လာ
တုန်းက သတိမထားမိပေ။

“အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ဘာ
များလဲ”

စန္ဒာအမေကပဲ

“မောင်စိုင်းရေ ပြောရရင်တော့
ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်စိုင်းဆင်းခဲ့တဲ့
ဘုရားဂူကို ဖောက်ဖို့ ကြံနေတဲ့ ဂိုဏ်း
တစ်ဂိုဏ်း ရှိနေတယ်”

“ဗျာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဒေါ်ဒေါ်
ရယ်”

စိုင်းလိတ်ခမျာ ကျွန်တော်တို့
ပြောနေပုံကို အံ့သြသည့် အကြည့်ဖြင့်
နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်
တော် ရိပ်မိလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်
လျှို့ဝှက်ချက်ကို ခုတိုင် ဘယ်သူတစ်ဦး
တစ်ယောက်ကိုမျှ ဖွင့်မပြောခဲ့။

အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းဆိုပေ
မည် ကျွန်တော် ခုထိ ဖွင့်မပြောခဲ့ဖူးပါ။

“အစ်ကို နားလည်အောင် ရှင်းရ
မယ်ဆိုရင် မန္တလေးမှာ သိုက်ဆရာလိုလို
အောက်လမ်းဆရာလိုလို ခန္ဓာဘုရား
သိုက်၊ ရတနာသိုက်တွေကို လိုက်ဖော်
နေတဲ့ အဖွဲ့တွေရှိတယ်၊ လက်နက်တွေ
လည်း ရှိတယ် ပြောတယ်”

“သူတို့က ဘယ်လို ပတ်သက်မှု
ရှိသလဲ”

“မြို့တယ်အစ်ကို၊ တစ်နေ့က
ဖေဖေဆီကို ဖုန်းဆက်လာတယ်လေ၊
ခင်ဗျား သမီးနဲ့ ခင်ဗျားတူ သိနေတဲ့
ရတနာသိုက်ကို ညွှန်ပြဖို့၊ တစ်ပတ်
အတွင်း မပြဘူးဆိုရင် မိသားစု တစ်ဦး
ကို ပြန်ပေးဆွဲမယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်
လာတယ်”

“ရဲကို အကူအညီတောင်းသေး
လား”

“ဖေဖေလည်း ဘာမှ ဂယနက
သိတာမဟုတ်လို့ သက်သက်ဖုန်းဆက်
တဲ့ ဖုန်းသရဲတွေလို့ ထင်နေပုံရတယ်”

“ဘယ်ကနေ ဆက်တာလဲ၊ ကြာ
ပြီလား”

“မနေ့ကမှ ဆက်တာ အစ်ကို၊
ဖေဖေ ပြောလို့ သမီးလည်း အစ်ကိုဆီ
အရဲစွန့်ပြီး လာအကြောင်းကြားရတာ”

“ကောင်းပြီ၊ စန္ဒာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့
ဒီည ဒီမှာ အိပ်မှာလား၊ စိုင်းလိတ်နဲ့
ကျွန်တော် လိုက်ဖို့လိုက်မယ်”

“မအိပ်တော့ဘူး မောင်စိုင်း၊
အဒေါ်တို့ ချက်ချင်းပြန်ဆင်းမယ်၊ မင့်
ဦးလေး အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ကျန်လို့”

“ဒေါ်ဒေါ် အရေးပေါ်ရင် ဒီမြို့ အိပ်ချိန်းကို ဖုန်းဆက်ပါ။ ဒေါ်ဒေါ် စိုင်းလိတ်နဲ့ ပြောချင်တယ်ဆိုပြီး စိုင်းလိတ်က အိပ်ချိန်းကို ဝင်မှာထားလိမ့်မယ်”

တစ်မြို့နှင့် တစ်မြို့ ဆက်သွယ်သော Auto တယ်လီဖုန်း အချို့သာရှိပြီး အိမ်တိုင်း ဖုန်းမရှိကြပေ။ များသောအားဖြင့် ကပ်ခုတ်သော အိပ်ချိန်းမှ သွားရောက်ဆက်ကြသည်သာ ရှိလေသည်။

အမျိုးသမီး နှစ်ဦးအဖို့ တော်ရုံ အရေးမကြီးသော ကိစ္စနှင့် ဒီလောက် သွားလာရ ဆက်ခဲ့သေးကွာသော ကားလမ်းကို နေ့ချင်းပြန်လာခြင်းဖြစ်၍ သူတို့သားအမိ စေတနာကိုလည်း နားလည်မိခဲ့သည်။

ကျွန်တော်လည်း ဘကြီးမူလွယ်နှင့် တိုင်ပင်၍ လုပ်စရာရှိတာ ကြိုတင်စီစဉ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ရွာရောက်သည်နှင့် ဘကြီးထံ တန်းသွားခဲ့သည်။ အိမ်တွင် ဘကြီး အဆင်သင့်ရှိနေလို့ ဝေးဝေးမရှာလိုက်ရ။

“ဘကြီး ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“အေး- လာထိုင် သား ဘာကိစ္စများလဲကွဲ့”

“ဘကြီး ဘုရားဂူ နှစ်ဂူရှိတာ ကျန်တဲ့သူတွေ ဘယ်သူသိသေးလဲ”

“အေး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

ကျွန်တော်လည်း နေ့လယ်က စန္ဒာတို့ သားအမိ လာရောက်ပြောပြသည်ကို ဘကြီးကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်စကားကြားပြီးနောက် ဘကြီးတွေဝေသွားပုံရသည်။

“ရွာမှာတော့ မရှိဘူးသား၊ ဒါပေမဲ့ အဘတို့ပဲ လျှို့ဝှက်ရတယ်ဆိုတာပဲ နားလည်တာ၊ ဝိသမလောဘသားတွေတော့ ရှိတာပေါ့၊ တခြားနယ်တလူ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဘ ဒါဆို အဘသိတာများ ရှိသေးလား”

“အေး လူလေး မပွေးခင်ကုန်းက ဒီဘုရားပတ်ဝန်းကျင်ကို သိုက်ဆရာတွေ ရောက်လာကြတယ်၊ စည်းစောက်လို့ဆိုလား၊ မနိုင်လို့ဆိုလား မသိ၊ တချို့လည်း ရေကန်ထဲဆင်း ရေကူး၊ တချို့လည်း ကုန်းပေါ်မှာပဲ ခြေပြင်လို ရေပြင်ထင်ပြီး ရေကူးကြတယ်တဲ့၊ ထွက်ပြေးကြတာ အဘ နှစ်ခါ၊ သုံးခါ ကြားတယ်၊ ခု မလာတာ ကြာပြီ”

အဖြစ်မှန်ဆိုလျှင် ဖုံးကွယ်ထား၍ မရတာ အမှန်အကန်ပင်။ ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် ကိုယ်တိုင်ဝင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူးတာမို့ အခြားလူများသည်လည်း မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဆက်လက်ကမ်းလာမည်မှာ အမှန်ပင်။

သိုက်ဆရာများသည် ဘုရားသိုက်မှလွဲ၍ အခြားသိုက်များကိုတော့ တူးဖော်နိုင်စွမ်းရှိသည်ကို ကြားဖူးသည်။

သိုက်ဆရာ၏ ပညာအနုအရင့်လည်း ကွာမည်ထင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့သည့် ရတနာများသည် ဘုရားသိုက်မဖြစ်နိုင်၊ ရှေးမင်းများ၏ ရာဇသိုက်များ ဖြစ်နိုင်သဖြင့် စိုးရိမ်မိသည်။ သက်ဆိုင်ရာအစိုးရကိုလည်း အသိပေးချင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ဒေသသည် နယ်မြေကလည်း အေးချမ်းမှုမရှိ၊ တစ်ဖက်အဖွဲ့အစည်းများသိရင်လည်း ကျွန်တော်ရော ရွာသားများရော အခုလိုအေးချမ်းနေသည့် ဘဝတွေ ပျက်သွားနိုင်သည်မှာ မုချပေ။

အတတ်နိုင်ဆုံး ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်သောသူများ ဝိုင်းကာကွယ်ကြမည်။ နောက်ဆုံး မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး သက်ဆိုင်ရာကို သတင်းပို့ အကူ

အညီတောင်းမည်ဖြစ်သည်။ ရွာသားများ မရိပ်မိအောင် ဘုရားပတ်ဝန်းကျင်ကို ထူးခြားမှုများ ရှိ မရှိ ခြုံငုံသိလည်း လူစိမ်းများ ဝင်ရောက်မှု ထူးခြားမှုရှိ မရှိ မိမိအလုပ်ကို မသိမသာပစ်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေရသည်။

ခြောက်လလောက်အထိ ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိပေ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သွေးအေးလာခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်လည်း မိဘရိုးရာ စီးပွားရေးကို တစ်ဖက်က ဆောင်ရွက်၊ ရွာတိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ ရွာကျောင်းကို မူလတန်းအဆင့်မှ အလယ်တန်းကျောင်းခွဲ ဖွင့်ခွင့်ရသည်။ ကျောင်းဆောက်၊ ကျောင်းဖွင့် ဆရာ/ ဆရာမ ခန့်အပ်ဖို့ကအစ ကျွန်တော်ပင် ဦးစီးဆောင်ရွက်ရသည်။

ကံကောင်းချင်တော့ ကျောင်းဆရာတစ်ဦးရလာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အသက်ချင်းမကွာလှ အောက်ပြည်သားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မွန်ပြည်နယ်အတွင်းက မြို့တစ်မြို့ ဇာတိဖြစ်သည်။

အမည်က ဦးစိုးနိုင် ဆိုသူပင်။

တွေ့တွေ့ချင်း ခင်မင်မိသည်။ အသက်ချင်းရော ပညာအရည်အချင်းရော သိပ်မကွာလို့ ငယ်သူငယ်ချင်းလိုပင် ခင်မင်မိလာသည်။ တဖြည်းဖြည်း တစ်ဦးအကြောင်း တစ်ဦးသိလာသည်အထိ ခင်မင်လာသည်။ နောက်ဆုံး ဆရာကိုပင် ကျွန်တော့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို ရှင်းပြရင်း အားကိုးမိခဲ့သည်။

ကျောင်းဆရာ ဦးစိုးနိုင်သည် ဗဟုသုတလည်း ကြွယ်သည်။ စိတ်ရင်းကောင်း ပွင့်လင်းလှသဖြင့် ရွာရှိ လူငယ်လူရွယ်များကို စည်းခုံးပြီး ရပ်ရွာ ကာကွယ်ရေးအတွက် ဒေသခံများကို မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်မို့ လူသိများလာသည်။ ယခင်ထက် စည်ကားလာသည်။

ဒီလိုနဲ့ ရက်တွေ၊ လတွေ၊ နှစ်တွေ ရလာသည်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် ဓမ္မဖောင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို နောက်နှစ် ဝါကျွတ်တွင် နှစ်ဖက်မိဘများက သတ်မှတ်ခဲ့လေသည်။

တစ်ဖက်နိုင်ငံဘက်မှ ဆိုင်ကယ်များ ပေါ်လာသည်နှင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး အဆင်ပြေလာသည်။ မြို့ပေါ်သို့ သွားလျှင် ယခင်ကလို လှည်းတစ်တန်း၊ စက်ဘီးတစ်မျိုးဖြင့် သွားစရာ မလိုတော့။ ဆိုင်ကယ်တက္ကစီပင် ပေါ်လာခဲ့သည်။

မြို့ပေါ်ရောက်ပြီး မန္တလေးသို့ပင် ကားလိုင်းများ အဆင်ပြေလာ၍ ရထားစောင့်စရာ မလိုတော့ပေ။ သို့သော် ကားလမ်းအကောင်းကြီးတော့ မဟုတ်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဂုတ်တွင်းတွင် ကားပိတ်နေလို့ ညအိပ်ရတာမျိုးလည်း ရှိတတ်သည်။

မန္တလေး ရောက်တိုင်းလည်း စန္ဒာတို့အိမ်ကိုလည်း ရောက်ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ စန္ဒာတို့အိမ်မှာပင် တည်းဖြစ်သည်။

မန္တလေးရောက်သည်နှင့် စန္ဒာကိုယ်တိုင် ကားမောင်း၍ လိုက်ပို့ပေးလေ့ရှိသည်။

စန္ဒာအမေ မအားရင် စန္ဒာပင် လိုက်ပို့ပေးလေ့ရှိရာ ကျွန်တော့်အဖို့ ညီမလေးတစ်ဦးလို မပိုပေမယ့် စန္ဒာအနေနဲ့တော့ ရင်းနှီးမှုများလာတော့ မောင်နှမလို နွဲ့ဆိုးဆိုးတာလား။

ဒါမှမဟုတ်၊ တစ်နေ့ စန္ဒာသူငယ်ချင်းများပါ ခေါ်၍ မန္တလေးတောင်၊ ရန်ကင်းတောင်ဘက် ဘုရားဖူးသွားရန် အကြံပြုခဲ့ရာ သူ့ကို မယုံလို့လား၊ ဘာလား၊ ညာလားဆိုပြီး ရန်ထောင်တတ်၍ ကလေးတစ်ယောက်လို ချော့ရတာလည်း အခါခါပါ။

မန္တလေးတောင်ကို ယခုခေတ်လို ကားနဲ့တက်၍ မရသေးသဖြင့် မောင်းတန်းအတိုင်း ခြေကျင်တက်ရသည်။ မတက်နိုင်တော့ဘူးဆို၍ ဆွဲခေါ်ရသည်။ တွဲခေါ်ရသည်။ အလိုလိုက်သည်အခါ စန္ဒာမျက်နှာမှာ ပြုံးလို့ စိတ်တိုလို့ အော်ငေါက်မိရင် မျက်နှာတော် ပုပ်လို့။

ကျွန်တော့်မှာ ကိုင်ဇာသီချင်းထဲကလို အချောတော်၊ လူရွှင်တော်အတိုင်း -

“အစ်ကို တစ်ခါလောက် ကားမောင်းပြီး စစ်ကိုင်းဘက်ကမ်း မောင်းပို့ပေးပါလား”

“ကိုယ်မှ ကားမမောင်းတတ်တာ စန္ဒာရယ်၊ ဆိုင်ကယ်တော့ မောင်းတတ်ပါတယ်”

“တကယ်၊ ဒါဆို မနက်ဖြန် အိမ်က ဆိုင်ကယ်နဲ့ တစ်နေ့လုံး ပတ်မယ်၊ ဘုရားတွေ ဖူးမယ်”

ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်အတတ်နဲ့ ကိုယ်စူး၊ ကိုယ့်စကားနဲ့ ကိုယ်မို့ နောက်နေ့ စန္ဒာတို့ အသစ်ဝယ်ထားသည့် မိန်းမစီး ဆိုင်ကယ်ဖြင့် စစ်ကိုင်းဘက်ကားခဲ့သည်။

စစ်ကိုင်းတံတားအကူး ရောဂုတီမြစ်ပြင်မှ ဖြတ်တိုက်လာသော လေအေးလေးများသည် တံတားသံဘောင်ကြားမှ ဝင်လာပြီး မျက်နှာပေါ် လေနှင့်အတူ စိမ့်ခနဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

စန္ဒာသည် ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ် မောင်းနေသည်ကို မယုံလို့လား၊ ကြောက်လို့လားမဆို ခါးကို အတင်းဖက်ထားသည်။

“စန္ဒာရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းဖက်ပါကွာ၊ အသက်ရှူကျပ်လာလို့”

“ဟင့်အင်း ဖက်မှာပဲ၊ စန္ဒာက ကြောက်တတ်တာ”

“အမယ် အရင်က ကားမောင်းရင် မကြောက်ဘူးဆို”

“အို- ဒါက ဆိုင်ကယ်လေ၊ ပြီးတော့ နောက်ဆို အစ်ကိုကို ဒီလို ဖက်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ကျွန်တော်နှင့် ဓမ္မဖောင်တို့ အခြေအနေကို စန္ဒာကို ပြောထားလို့ အားလုံးသိပြီးဖြစ်သည်မှာ မဆန်းပေ။

(ရှေ့လ တက်သိမ်းပိုင်းမျှော်)

ပိုင်ငင်ဇော်

သင်္ကြန်ပြီးသည်နှင့် မူဆယ်နေ့က စတော့၏။ အညာနွဲ့လို ရဲရဲတောက် မပူပြင်းသော်လည်း ပူစပ်ပူလောင်မို့ အနေရခက်လှပေသည်။ ထိုသို့ ပူလောင်စိုက်စပ် ဖြစ်နေပါလျက် ဆန်းလွင်ကတော့ သားရေရှာကင်၊ နေကာမျက်မှန်အနက်၊ ပုံမကျပန်းမကျ ဒူးခေါင်းသာသာ ရှည်သော ဘောင်းဘီပွပွကြီး ဝတ်ဆင်လျက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပါ၏။ ထို အခါ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းဖြင့် အိမ်ဝင်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသော အပျိုကြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်က ခါးထောက်လျက် -
“မောင်လေး၊ ဒါက ဘယ်သွားပြီး သဝေထိုးမလို့လဲ။”

“ချောင်းသာဆိပ်ကမ်းမှာ နဂါးမ သွားဖမ်းမလို့ပါ”

“ချောင်းသာဆိုတာ ဘယ်နေရာကို ခေါ်တာလဲ မောင်လေးရဲ့”ဟု ခေါ်မြင်မြင်က ပြန်၍ မေးသည်။

“မမကလည်း ကျောင်းဆရာမ လုပ်နေပြီး ချောင်းသာတောင် မသိဘူး၊ သိန်းသန်းချိုဝင်းရှေ့က တည့်တည့်သွားရင် မူဆယ်ချောင်းသာ ရောက်ပြီဗျာ အဲဒီ ဆိပ်မှာ တရုတ်မလေးတွေ ရေကူးကြတယ်လေ၊ အဲဒီ သွားပြီး နဂါးမလေး တစ်ကောင်လောက် ဖမ်းမလို့ မမရဲ့”

ဟုဆိုကာ သူ၏ ဖွားဖက်တော် ဆိုင်ကယ်ကြီးပေါ် ခွလိုက်ပါတော့၏။

“အေးပါ၊ အေးပါ၊ နဂါးမနဲ့ မတွေ့ဘဲ ကျားမနဲ့ တွေ့နေမှာတော့ မြင်ယောင်မိပါရဲ့”

ဟု အဖျိုကြီးပီပီ ပွစိ ပွစိ လုပ်ရင်း ကျန်ခဲ့ပေတော့၏။

အမှန်တော့ ဆန်းလွင်ဆိုသည်မှာ ပါးစပ်က ဗရုတ်သုတ်ခံ ပြောတတ်ပါသော်လည်း လက်တွေ့မှာ အစွမ်းအစရှိသူတော့ မဟုတ်ပါပေ။ တစ်ခါက သူတို့သွားရာမှ တင်တင်လှလေးနှင့်ချစ်ကြီး သွယ်ခဲ့ဖူးပါ၏။

သူလက်နှေးသဖြင့် သူ့အထက် အရာရှိ မုဆိုးဖိုနောက် ပါသွားသည်။ ထိုစဉ်မှစ၍ ခေါ်မြင်မြင်က သူ့မောင် အစွမ်းအစမရှိကြောင်း သိပြီးဖြစ်ပေ၏။

ဆန်းလွင်ကတော့ ကောက်ကျွေသောလမ်းအတိုင်းပင် ဆိပ်ကမ်းအနီးရောက်ရန် ဆင်းခဲ့ရပါ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် အထက်ဆိပ်ဆီမှ ဆူဆူ ညံညံ အသံများကြား၍ ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးရပ်လိုက်ရသည်။

“ကယ်ကြပါ... ကယ်ကြပါ၊ ဒီမှာ ရေနစ်နေလို့”

ဟူသော အသံများက ရွှေလီမြစ်ကမ်းတစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးသွားတော့၏။ ဆန်းလွင်သည်လည်း အထက်ဆိပ်ဆီအထိ မသွားတော့ပါ။ နေကာမျက်မှန်နှင့် သားရေကျွတ်ကို ချွတ်လျက် ဆိပ်ကမ်းသို့ ပြေးရတော့သည်။

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ”

ဟု အထက်ဆိပ်မှ လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ ရေနစ်သုက် ညာဘက်လက်ကလေးကို ပင့်မြှောက်ပြလိုက်ပါသေး၏။ ဆန်းလွင် ထိုသို့ရှိမည့်နေရာ လိုက်ရတော့၏။

တွေ့ပါပြီ၊ လက်ကိုအမြန်ကိုင်၍ ရေတိမ်ရာဘက် ဆွဲရပြန်သည်။ ရေခူခေါင်းလောက်ရောက်မှ ဆွဲမ၍ ပခုံးပေါ်သို့ တင်လိုက်ပါ၏။ ရေနစ်သုက်မှာ နဂါးမလေးတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါပေ။ ညီတို့တို့ အညာသူလေးပင် ဖြစ်သည်။

သူမက ဆန်းလွင် ပခုံးထက်မှ လိုက်ပါရင်း အရည်ပူပူများ အန်ချလိုက်တော့၏။ ငိုက်တွင်းမှရေများ ထွက်ကျလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဆန်းလွင်မှာတော့ မနားနိုင်၊ ဆိုင်ကယ်ရှိ ရာသို့ အရောက်ပြေးရတော့၏။

အထက်ဆိပ်မှ မိန်းမလှလေးများကတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စရင်းနောက်ရင်း ဆက်၍ ရေကစားလို့ နေတော့၏။

ဆိုင်ကယ်အနီးရောက်သည်နှင့် သူမကိုယ်ပေါ်သို့ သူ၏ဂျာကင်ကိုပင် ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ပါ၏။ ဆန်းလွင် နားမလည်သည်မှာ ထိုအမျိုးသမီးက ရေချိုးဆင်းပါလျက် အင်္ကျီ လုံချည် အပြည့်အဝ ပါနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ သူမ ဝတ်ဆင်ထားသော အင်္ကျီလုံချည်များမှာ အကောင်းစားကြီးတော့ မဟုတ်ပါပေ။

နားမှာတော့ နားကပ်ကလေးတွေ့ရသည်။ လည်ပင်းမှာတော့ ရွှေတစ်မျက်မှန်ပင် မမြင်တွေ့ရပေ။

အပြန်လမ်းမှာ အမျိုးသမီး ကျကျန်နဲ့မည်စိုး၍ ရှေ့မှတင်ကာ ဘယ်လက်ဖြင့် သူမကို ဖက်တွယ် ထားရသေး၏။ ဆိုင်ကယ်ကို ညာလက်တစ်ဖက်ဖြင့်ထိန်းကာ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြန်ခဲ့ရသည်။

ဆေးခန်းရောက်တော့ ဒေါက်တာထင်ကျော်က ဆေးခန်းရှေ့ထွက်၍ လူနာမျှော်နေသည်မို့ အတော်ပင် ဖြစ်တော့၏။

“ဟေ့လူ၊ ဘယ်က မလာတာလဲ”

ဟု ပြုံးဖြူကြီးနှင့် မေးလိုက်ပါသေး၏။ ဆန်းလွင် ဘာမှပင် မြန်ပြောမနေပါ။ လူနာအမျိုးသမီးကိုသာ မယူ၍ ဆေးခန်းအတွင်း လူနာ ခုတင်ပေါ်သို့ အရောက်ပို့ရသည်။

“ဆရာမ၊ ဒီကလေးမကို အဝတ်လဲပေးလိုက်ပါဦး၊ သူက ရွှေလီမြစ်မှာ ရေချိုးရင်း ရေနစ်နေလို့ ကယ်တင်ခဲ့ရတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်မှ ဆရာမနှစ်ဦးက လိုက်ကာချ၍ သူတို့မှာ ပါသော အဝတ်ဖြင့် လဲပေးကြသည်။

“ဆရာ ကြည့်လို့ရပါပြီ”

ဆိုမှ ဒေါက်တာထင်ကျော်က သူ၏ မဟာနဖူးကြီးပွတ်ရင်း ဝင်သွားတော့၏။ မကြာပါ။ ဒေါက်တာ ထင်ကျော် ပြန်ထွက်လာပြီး ဆန်းလွင်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ဆေးခန်းအပြင် ခေါ်သွားပြန်သည်။ အပြင်ရောက်မှ-

“ကိုဆန်းရေ ကောင်မလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်ဗျ”

ဟု ဆိုပါတော့၏။

ထိုတော့မှပင် ဆန်းလွင် ခေါင်း
မီးတောက်ရတော့၏။ လူနာတော့
ခေါ်လာပါ၏။ ရွှေဆက်၍ ဘာလုပ်ရ
မည်ပင် မသိနိုင်တော့ပေ။ သူဖတ်ဖူး
ဆော့ မယဒေဝလင်္ကာသစ်တွင် ‘ရေ
မျော ထင်းချောင်းဆယ်သော် ကောင်း
၏’ ဟူသော စကားကိုလည်း ပြေးသတိ
ရမိပါ၏။ ယခု သူ့ဆယ်ယူခဲ့သည်မှာ
ထင်းချောင်း မဟုတ်ပါပေ၊ ခြေထောက်
နှစ်ချောင်းပါသော လူသားစစ်စစ်
ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအခါ ‘ခြေနှစ်ချောင်း
လည်း မကယ်နှင့်၊ မင်းလှေမျောလည်း
မဆယ်နှင့်’ ဟူသော စကားပုံက ပေါ်
လာပြန်သည်။

ထိုအဆိုကို ဆန်းလွင် လက်မခံ
ပါ။ ထိုစကားမှာ လူသားအချင်းချင်း
ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကင်းစေသော စကား
ရပ်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ ဆန်းလွင်က လူဖြစ်
သည်၊ လူဖြစ်လျှင် လူလိုသိရပေမည်၊
လူလို ကျင့်ရပေမည်၊ ပရဟိတစိတ်
မှူးရမည်။

ထို့ကြောင့် -
“ကိုထင်ကျော်၊ ဒီကောင်မလေး
အားနည်းနေတာလည်း ပါမယ်ထင်
ပါတယ်၊ ဒီတော့ လိုအပ်သလိုသာ ကုသ
ပေးပါ၊ ကျသလောက် ကျွန်တော်
ရှင်းမယ်” ဟုဆိုကာ ဆေးခန်းမှ ထွက်ခဲ့
တော့၏။

ဆန်းလွင်မှာတော့ ဆိုင်ကယ်
တစ်စီးဖြင့် ပြည်ထောင်စုလမ်းမကြီး
အတိုင်း ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ဦး
တည်ချက်က မရှိသေးပေ။ သွားရင်း
လာရင်း ကိုသန်းလွင်ကို သတိရ၍ သွား
ပေ၏။ မှီခိုရေတွင် ကိုသန်းလွင်
စာဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သာ ကိုဆန်း၊ ဘယ်ကနေ
မျက်စိလည်လာတာလဲ”

ဟု ကိုသန်းလွင်က ခရီးဦးကြို
ဆိုပါ၏။
“မပြောချင်တော့ပါဘူး ကိုသန်း
လွင်ရယ်”

ဟုဆိုကာ ယနေ့ဖြစ်ပုံ အလုံး
စုံကို တစ်လုံးမချန် - သံတော်ဦးတင်
လိုက်တော့ -

“ဘိုဆန်း၊ အဲဒါ ဘုရား ကြိုက်
တဲ့အလုပ်ဗျ၊ ‘ဝိလာနကို ပြုစုသော
ရဟန်းသည် ငါဘုရားကို ပြုစု သည်
မည်၏’ လို့ ဘုရားရှင်က တောတော်မူ
ခဲ့တာ၊ ဒီတော့”

ဟုဆိုကာ ဆေးဖိုးငွေ ငါး
သောင်းကျပ်ထုတ်၍ ပေးခဲ့ပါ၏။

ကိုသန်းလွင်အိမ်က အပြန်တွင်
ဒေါက်တာထင်ကျော် ဆေးခန်း ဝင်၍
ဆေးဖိုးကြိုတင်ငွေ ငါးသောင်းကျပ်ပေး
ပြီး လူနာကိုဝင်ကြည့်တော့ တုတ်တုတ်
မှပင် မလှုပ်သေးပါပေ၊ နာရီကြည့်လိုက်
တော့ ည (၇:၀၀) နာရီ။ ထို့ကြောင့်
ဆိုင်ကယ် ခွ၍ ဧရာရွှေတောင်ဘက်
ဝိုးခဲ့ရပြန်သည်။

“ဆီဘူးတစ်ပွဲနဲ့ မြန်မာသုံးပက်”
ဟုမှာကာ ချောင်ကျကျစားပွဲ
မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘိုဆန်း၊ ရွှေမျက်နှာတော်က
သန်သန်မွန်မွန်နဲ့ ဘာအလိုတော် မကျ
ဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

ဟု ဆန်းလွင် ဆေးလိပ်ခဲနေစဉ်
ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုဖုန်းတင့်က မေးလာပါ၏။

“ဆရာဖုန်းရယ်၊ ပြော မပြော
လိုက်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီနေ့မှ စိတ်ဇူးထပြီး
မူဆယ်ချောင်းသာတော် သွားမိ ပါ
တယ်၊ သွားတုန်းကတော့ ပျိုပျိုတိုတို
မိန်းမလှလေးများ ရေကစားကြတာကို
ကိုယ်လည်း ပုလင်းပြားလေးနဲ့ ရေစိမ်
ရင်း ငေးမယ်ပေါ့ဗျာ”

ဟုဆိုကာရှိသေး-
“ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ဒါမျိုး
ကျတော့ ကျွန်တော်မျိုးကြီးကို ခေါ်ဖို့
သတိတောင်မရဘူးပေါ့၊ တော်တော်
ပျော်ခဲ့ရဲ့လား”

ဟု ဆိုနေပြန်သည်။
“ပျော်ဖို့နေနေသာသာ ရေချိုး
ဆိပ်တောင် မရောက်သေးဘူး၊ မိန်း
ကလေးတစ်ဦး ရေနုစနုလို့ ဆိပ်ကမ်း
က မိန်းမတွေရဲ့ ကယ်ပါလူပါ တစာ
စာအော်သံတွေကြားတော့ ကျွန်တော်
လည်း ဆင်းဆယ်ရတော့တာပေါ့ဗျာ”
ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် ကိုဖုန်း
တင့်က -

“ဟာ... ပွတာဇီ၊ ရေအဆုံး
ကုန်းတစ်ဝက်တဲ့” ဟု ဆိုနေပြန်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊
သို့သော် ကျွန်တော့်ရဲ့အဖြစ်က ‘ရေ
နက်ကလည်း နေရ လင်းဝိုက်ကလည်း
စိုက်ရ’ ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးကြီးဗျ”

ဟုဆိုကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်
နတ်သံနှော၍ ပြောရပြန်သည်။ ဒီတော့
ကိုဖုန်းတင့်က -

“ရေနုစနုကို ဝါးကူလို့တော့
မထိုးလိုက်ပါနဲ့ ဘိုဆန်းရယ်၊ ကောင်
မလေးအဖြစ်က သနားစရာပါဗျာ”

ဟုဆိုကာ ဆေးဖိုးဝါးခဆိုကာ
ငွေတစ်သိန်း ထုတ်ပေးခဲ့ပါ၏။

“ဒီညသောက်တာ မရွင်းခဲ့နဲ့၊
ဘိုဆန်းကို ဂုဏ်ပြုတာပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် ဆန်းလွင်လည်း
ငွေတစ်သိန်း မ၍ ဒေါက်တာထင်ကျော်
ဆေးခန်းဘက် ကြွခဲ့ရပြန်သည်။

“ကျွန်တော်က ဖုန်းဆက်ခေါ်
တော့မလို့ လုပ်နေတာ၊ အတွင်းမှာ
ခင်ဗျားကောင်မလေး သတိရနေပြီဗျ၊
ဝင်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဟုဆိုသဖြင့် ဆေးခန်းတွင်း ဝင်ကြည့်ရတော့၏။ နားထင်ကျလျက် ဆံဖျားလေးများ ခြောက်သွေ့နေသော မိန်းကလေးက သူ့ကို မျက်ကွင်းညှိကြီး များဖြင့် စိုက်၍ ကြည့်နေပါ၏။

“ကလေးမ၊ ဟောဒါမင်းအသက် ကိုကွယ်ခဲ့တဲ့ ကိုဆန်းလွင်ပေါ့”

.. ဟု ဒေါက်တာထင်ကျော်က ပြောသော်လည်း မိန်းကလေးက ဆန်း လွင်ကိုပင် စားတော့ ဝါးတော့မလို ကြည့်နေပါ၏။ သူမ၏အသက် မှာ ၂၀ ပင်ရှိပြီးမည်မထင်ပေ။ သူမက သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလျက်-

“ရှင်ဟာ အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိ တဲ့သူပါလား”

ဟု တိုးတိုးလေးဆိုလိုက်ပါ၏။ ထိုစကားကြားလိုက်ရတော့ ဆန်းလွင် အတော်ပင် ဒေါသဖြစ်ရပြန်သည်။

အမှန်တော့ ဆန်းလွင်ဆို သည် မှာ ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံနေသူ ဖြစ် သည်။ ယနေ့လည်း သူမ၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ပါ၏။ သူ့ စိတ်မှာ မရိုးသား မှုဟူ၍ လုံးလုံးမှပင် မရှိခဲ့ပါပေ။ ဒါကိုပင် မထောက်မညာ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိဟု သူမို့ပြော ရက်လေခြင်းဟု တွေးလျက်-

“ဒီမယ် မအာဟာ”

ဟု လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး ၍ ပြောလိုက်တော့ -

“ကျွန်မနာမည် မေဦးပါ”

ဟု မိန်းကလေးက ဆိုပါ၏။

“ဒီမယ် မေဦး၊ မင်းရဲ့အသက်ကို ငါကယ်ခဲ့တာပါ။ မင်းကျေးဇူး မထင်ချင် နေလို့ရပါတယ်။ သို့သော် ကျေးဇူးကန်း တဲ့စကားမျိုးတော့ မပြောသင့်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ ခု မင်းလုပ်လိုက်ပုံက ‘ကျေးဇူးရှိမှ ကျေးဇူးဝပ်ရ’ ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီကွာ။ ငါ့မှာတော့ တစ်နေ့လုံး

အလုပ်ပျက်၊ အကိုင်ပျက်၊ မင်းအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခ လိုက်ရှာလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို့၊ မင်းဘယ်မှာ ဘယ်သူ တွေ့နဲ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ငါနဲ့မဆိုင် ပါဘူး၊ သို့သော် ငါဟာ လူသားတစ်ဦး ဖြစ်လေတော့ မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ဝမ်းတွင်းက မင်းရဲ့ရင်သွေးလေး ရွေ့ရေးအတွက် အသက်ဆက်လက် ရှင်သန်ရေး လုပ် ကိုလုပ်ရမယ်ကွ” ဟု ဆိုလိုက်မှ -

“ကျွန်မဗိုက်ထဲမှာ ကလေးရှိ နေတာကို ရှင်သိနေတယ်၊ ဘယ်လို သိတာလဲ၊ အဲဒီကလေးကြောင့် မေဦး သေကြောင်းကြံမိတာပါ အစ်ကိုရယ်” ဟုဆိုကာ ငိုနေပြန်ပါ၏။

“ကိုင်း၊ မယ်မင်းကြီးမ၊ ဆယ် နာရီတိုင်းလို့ ဆေးခန်းပိတ်ဖို့ ပြင်နေကြပြီ၊ လမ်းရောက်မှ တစ်ခုခုဝင် စားကြတာ ပေါ့” ဟုဆိုကာ ဆေးခန်းမှထွက်မည် အလုပ်-

“မင်းနာမည် မေဦးနော်၊ မနက် ဖြန် အားဆေးချိတ်ရအောင် လာခဲ့ဦး”

ဗဟု ဒေါက်တာထင်ကျော်က မှာသည်။ မေဦးက -

“ဟုတ်”

ဟု တစ်လုံးသာဖြေပြီး ဆန်းလွင် နောက်မှ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ထိုင်လိုက်ပါ ၏။ ဒေါက်တာထင်ကျော် မှာတော့ သူ၏ မဟာနဖူးကြီး လက်နှင့် ပွတ်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ကျန်ခဲ့ပါတော့ ၏။

ဝီဘဲလမ်းကြားဝင်၍ ဒေါက် ဆွဲစားတော့လည်း သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်၍ တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး ဖြစ် နေကြပြန်သည်။ မတတ်နိုင်၊ အမြန် ပင်စားသောက်ပြီး မမကြီး ငေါ်မြင့် မြင့်အိမ်သို့ သွားရပြန်တော့၏။ မမကြီး က ၄၅ ကုန်းမှာ တစ်ကိုယ်တည်း အပျို

ကြီး။ ရောက်သွားလျှင်တော့ အပျိုကြီး ဝီဝီ ပွဲစီ ပွဲစီ လုပ်ပေးဦးတော့မည်။ မကြာပါ။ မမကြီး ရွှေတော်မှောက် ရောက်သည်နှင့်-

“ညကြီးမိုးချပ်မှ ဘယ်က သေဝေ ထိုးလာတာလဲ” ဟုပင် ဆီးကြို၍ မေးပါ တော့၏။

“မမကြီး၊ အိမ်ပေါ်ရောက်မှ ရှင်း ပြမယ်”ဟုဆိုကာ လက်ဆွဲ၍ အမြန် ပင် အိမ်ပေါ်တက်ရတော့သည်။ အိမ်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် -

“မေဦး၊ ဟိုဆက်တီမှာ ခဏ ထိုင်ဦးနော်” ဟုဆိုကာ မောင်နှမနှစ် ယောက် အိမ်နောက် မီးဖိုခန်းတွင်း ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“မောင်လေး၊ မင်းမိန်းမမိုးလာ တယ်ပေါ့လေ၊ မင်းရဲ့ နဂါးမကလည်း မည်းမည်းလေးပါလား၊ ဘယ်ကဟာ လေးလဲ” ဟု မေးပါတော့၏။

“မတုတ်ရပါဘူး မမရယ်” ဟုဆိုကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန် စင် ရှင်းပြရပြန်သည်။

ဆန်းလွင်မှာတော့ တစ်နေ့လုံး ဖတ်ဖတ်မောလာ သဖြင့် နတ်သံပင် မနောနိုင်ရှာတော့ ပေ။

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် မမကြီး က-

“ဖြစ်ပါ့မလား မောင်လေးရယ်၊ တော်ကြာ ‘ငါးတစ်ကာယိုတဲ့ ချေး ပုစွန်ဆိတ်ခေါင်းမှာစု’ ဆိုသလို ဖြစ်နေပါ့ မယ်ကွယ်၊ ဘယ်မြို့၊ ဘယ် ရွာကမှန်း မသိ၊ မင်းဟာက ဇာတ်ရှုပ်ကြီးပါ မောင်လေးရယ်”

ဟု ဆိုနေပြန်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး မမ၊ အကယ် ၍ မေဦးသာ အရှက်မဲ့တဲ့ မိန်းကလေး ဆိုရင် ညာကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံစရာ

လုံးဝမရှိဘူး။ အများနည်းတူ ကလေးကို ဖျက်ချလိုက်မှာပေါ့။ ဘယ်သူနဲ့ရတဲ့ ကလေးဆိုတာတော့ မမ မေးကြည့်ရင် ရပါတယ်။ မိန်းမချင်းဆိုတော့ ပြောကို ပြောမှာ သေချာတယ် မမရဲ့၊ အကယ်၍ မပြောလည်း ကလေးမွေးပြီးအောင် စောင့်ရှောက်ပေးရတော့မှာပေါ့ဗျာ၊ မွေးလို့ဖွားလို့ပြီးရင်တော့ ကြည့်စီစဉ် ကြတာပေါ့။

ဟုဆိုကာ စရာရွှေတောင်မှ ရခဲ့သော ငွေတစ်သိန်းကို မမကြီး လက်တွင်းစည်၍ -

“မေဦးအတွက် လိုအပ်မယ် ထင်တာ ဝယ်ပေးလိုက်ပါ”

ဟုဆိုမှ-
“အင်းပေါ့လေ အသက်နှစ် ချောင်းဆိုတော့ ကယ်ရတော့မှာပေါ့”
ဟုဆိုကာ လက်ခံတော်မူပါ တော့၏။

“ဟေ့... ဘိုဆန်း၊ မိန်းမခိုး လာတယ်ဆို၊ ကျုပ်တို့လည်း ဘာမှ မစားလိုက်ရပါလားဗျ”

ဟုဆိုကာ ရွှေနေကြီး ဦးကျော် တဆန်းလွင်အနီးမှာ ဝင်၍ ထိုင်လိုက် ပါ၏။

“ဆရာကျော်၊ အတော်ပဲဗျာ၊ တွန့်တော်က ခင်ဗျားရုံးခန်းတောင် ထာတော့ပလို့ဗျာ၊ ခုတော့ ဒီဆိုင်မှာ ဆိုကြလို့ ပြောရတော့မှာပေါ့”ဟု ဆို တော့-

“ဘယ်လိုဒုက္ခတွေ ပေါ်နေလို့ ခေါက်တာထင်ကျော် ပြောလို့ အဆင်မသောက်တော့ သိပြီးပါပြီဗျာ”
ဆို၏။

“ခုဆိုရင် ချေမှုေကမ်းတင် မွေးတော့မှာဗျ၊ ခင်ဗျားက

တော့ ငိုစား၊ ရယ်စားဆိုတော့ လက်ဖျား မှာ ငွေသီးပါတယ်၊ မီးဖွား စရိတ်လေး များ မ၊စတော်မူပါဦး” ဟု ဆန်းလွင်က ပြောတော့- ခုဆိုရင် စနစ်တွေပြောင်း သွားလို့ ရွှေနေတွေ အလုပ်မဖြစ် ကြောင်း ဒိုညည်းသလို ညည်းပြီးမှ တုန်တုန်ယင်ယင် လက်ဖျားဖြင့် ငါး ထောင်တန်လေးရွက် ထုတ်ပေးသွား တော့၏။

“ဟေ့-ဘိုဆန်း၊ ထိပေါက်လို့ ဝိုင်နေရတာလား”

ဟုဆိုကာ ကိုချစ်ရောက်လာ ပြန်သည်။

“ဘိုချစ်ရယ်၊ ကျွန်တော့် အဖြစ် က ‘ဝမရှိတဲ့ ဒီလုပ်’ မိသလား မပြော တတ်တော့ပါဘူးဗျာ၊ သူများ အပူကို ကိုယ့်အပူလုပ်ခဲ့မိတာ၊ ခုတော့ ခေါင်းမီး တောက်နေရပြီဗျ”

ဟု ဆိုလိုက်တော့-

“ဘာလဲ၊ ရေမျောကမ်းတင်မ လေးကြောင့်လား”

ဟု ကိုချစ်က မေးပါ၏။

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ခုတော့ သူ့ ကိုယ် ဝန်ကလည်း တစ်နေ့တခြား ရင်လာပြီဗျ၊ ရွှေလဆိုရင် မွေးမယ်လို့ အိုဂျီဆရာမက ပြောသတဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း တစ် ယောက်တည်းတောင် ရတဲ့လစာက လောက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဆန်းလွင်က ညည်းညူ လိုက်တော့။

“ဟာ... ဘိုဆန်းကလည်းဗျာ၊ ငွေအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကောင်မလေး ရဲ့ မီးဖွားစရိတ်အားလုံး ကျွန်တော် တာဝန်ယူမယ်၊ ခုလောလော ဆယ်သုံး ရအောင် ငွေငါးသိန်းယူသွား၊ ကိုယ်ဝန် ဆောင်မိန်းကလေးဆိုတာ အားရှိတဲ့ အစားအစာ လိုတယ်ဗျ၊ သူ့ အာသာ

ချင်ခြင်း ရှိတာကိုလည်း ကျွေးရမယ်၊ ဒါမှ မိခင်ရော ကလေးပါ ကျန်းမာမှာဗျ၊ ဒါနဲ့ တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ”

ဟု ကိုချစ်က ဆိုပါ၏။

“ရပါတယ်၊ မေးပါ”

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်မှ -

“ကောင်မလေးက ဘယ်နယ် ကတဲ့လဲ၊ ကိုယ်ဝန်ကကော ဘယ်သူ့ ကိုယ်ဝန်လဲ”

ဟု မေးပါသည်။

“ကောင်မလေးနာမည်က မေဦး တဲ့၊ အညာသူလေး ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ရွာမှာတော့ တောင်သူလုပ်ရတာ ပေါ့၊ အရွယ်လေးက ရလာတာနဲ့ သူများ နည်းတူ ဝတ်ချင်း စားချင်ဖြစ်လာတော့ မူဆယ်တက်ခဲ့တာ၊ မူဆယ်မှာက ဘွဲ့ရ ပညာတတ်မဟုတ်ရင် အလုပ်ရှားတယ် ဗို့လား၊ ဒါနဲ့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ တစ်လ သုံးသောင်း စရိတ်ငြိမ် ဝင်လုပ်ရတာပေါ့၊ တစ်နေ့ အျယ်ဂေါင်ကလူတွေနဲ့တွေ့ပြီး ကျယ်ဂေါင်ရောက်သွားတယ်၊ ကျယ် ဂေါင်မှာတော့ အင်ကြင်းကျောက် သွေး ရတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ကိုချစ်က -

“ဆက်ပါဦးဗျ၊ ဇာတ်လမ်းက ခုမှစတာ” ဟု ဆိုပါ၏။

“ကျယ်ဂေါင်မှာ ကျောက် သွေးတာက တစ်လရှစ်သောင်းလည်း ဟုတ်၊ တစ်သိန်းလည်းဟုတ်ဆိုတော့ အဆင်ပြေခဲ့တာပေါ့ဗျာ၊ သူငွေးက ရွှေလီမှာ နေသတဲ့၊ သူငွေးမှာလည်း သမီးလေးတစ်ယောက်၊ သားလေး တစ်ယောက်ရှိသတဲ့ဗျ၊ မကြာမကြာ မိသားစုလိုက် ကျောက်သွေးစက်ရုံ ကိုလည်း လာကြတယ်ဆိုပဲ၊ ဒီတော့ မေဦးနဲ့ကလေးတွေ ရင်းနှီးခင်မင်ကြ တယ်ဆိုပါစို့ဗျာ၊ သူငွေးကတော်က

ရွှေလိမြို့သူ မဟုတ်ဘူးတဲ့ဗျာ၊ တရုတ် ပြည် မန်စီမြို့ကတဲ့၊ တစ်နေ့ သူဌေး ကတော် အရေးပေါ်နဲ့ မန်စီမြို့ကို ပြန် သွားသတဲ့၊ ဒီတော့ သူဌေးက ကလေး တွေနဲ့ မေဦးတို့ဆီ ရောက်လာပြီး မေဦး ကို ကလေးထိန်းပေးပါလို့ ခေါ်သွား သတဲ့။

တစ်နေ့ သူဌေး အရက်တွေမူးနူး လာတော့ မေဦးကတွဲပြီး အခန်းကို လိုက်ပို့ရတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီမှာ မတရား ကျင့်တော့တာပေါ့၊ မေဦးလည်း ရှက်လို့ ဘယ်သူမှပြောမပြောဘူးတဲ့၊ သူဌေးက တော့ စားနေကျ ကြောင်ပါးလို ညစဉ် ဆောင်တော်ကူးတော့တာပေါ့၊ သူမိန်းမ ပြန်ရက်နီးမှ မင်းမှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် မပါဘူး၊ ရဲလက်အပ်ရမယ် ဆိုပြီး အိမ် ပေါ်က မောင်းချခဲ့တာဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်တော့ -

“တော်တော်... လူမဆန်တဲ့ ကောင်၊ ကျွန်တော်တို့ ဖော်ထုတ်ပြီး စာရေးစွဲရင် ကောင်းမယ်ဗျာ၊ ဒီကောင် တွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေ အတော်ပျက်စီးခဲ့ရပြီဗျာ”

ဟု ဆိုပါ၏။ ထိုအခါ ဆန်း လွင်က လက်ကာပြပြီး -

“လုပ်မနေပါနဲ့တော့ ဘိုချစ် ရယ်၊ တရားစွဲလည်း ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး ကိုယ့် လွတ်ရုန်းသွားမှာပါ” ဟု ဆိုလိုက်မှ -

“အေးပေါ့ဗျာ၊ စိတ်မကောင်း လွန်းလို့ ပြောရတာပါ၊ ကိုင်း-စကား ပြောလို့တော့ ကောင်းပါရဲ့၊ အလုပ် လေးတွေရှိသေးလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ မီးဖွားခါနီးရင် ငွေလာယူနော်၊ အား မနာနဲ့၊ ကားလည်း လိုရင် ယူသုံးလို့ ရတယ်”

ဟုဆိုကာ ကိုချစ်လက်ဖက် ရည်ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားတော့

သည်။ ဆန်းလွင်မှာတော့ ငွေငါးသိန်းကို ကြည့်၍ -

‘မေဦး ကံကောင်းရှာပါလား’ ဟုသာ တွေးနေမိပါတော့၏။

ကံဆိုးခြင်း၊ ကံကောင်းခြင်း ဟူသည် ပုံသေကားကျ တွက်ဆလို့ ရသော အရာ မဟုတ်ပါပေ။ တရုတ် စကားတစ်ခုရှိပါ၏။ ထိုစကားပုံတွင် တရုတ်ကြီးတစ်ဦး မြင်းပျောက်၍ သေး လူများက -

“ခင်ဗျားတော့ ငှက်ဆိုးလိုက် တာ” ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုအခါ လူ ခွစာကြီးက -

“ငါ့မြင်းပျောက်တာနဲ့ ငါကံ ဆိုးတယ်လို့ ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာ လဲ”

ဟု တုတောလွတ်သည်ဆို၏။

၅-ရက်ခန့်ကြာတော့ သူ့မြင်း လေး ပြန်လာသည်။ အဖော်မြင်းတစ် ကောင်ပင် ပါလာသည်ဆို၏။

ဒီတော့လည်း-

“အဘိုးကြီး ကံကောင်းလိုက် တာ” ဟု ဆိုပြန်သည်။

နောက် မကြာပါ အပိုပါလာ သော မြင်းပေါ်သို့ ထိုလူကြီး၏ တစ်ဦး တည်းသော သားလေးတက်စီးသဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ကျကာ ခြေကျိုးရပြန်သည် ဟူ၏။ အရပ်သားများကတော့ လူခွစာ ကြီးကို ကံဆိုး၊ ကံကောင်းပင် လုံးဝ မပြောတော့ဟုဆို၏။

ထိုနည်းအတူပင် မေဦးလေး အတွက် အစစအရာရာ ဝိုင်းဝန်းကူ ညီသူများပေါ်၍ ကံကောင်းထည်ဟုပ်င် ဆန်းလွင် ယူဆခဲ့မိပါ၏။ သို့သော် မေဦး ကံမကောင်းရှာပေ၊ သား ဦးလေးဖွား မြင်ရင်း အသက်ပါပျောက်ခဲ့ရရှာသည်။

ဆန်းလွင်မှာတော့ မေဦး သေ သွားသည်တိုင် ဒုက္ခက မအေးနိုင်သေး ပေ။ ပြုပြင်ဖွေးဖွေး မေဦး မွေးပေးခဲ့သော သားလေးအတွက် အလုပ်များရပြန် တော့၏။

“မောင်လေးရယ်၊ မင်းမွေးတဲ့ မီးက ဘယ်တော့များမှ ငြိမ်းမှာလဲ”

ဟု မမကြီးက မေးပါ၏။

“မမရယ်၊ မမလည်း အစွမ်းအစ မရှိလို့ ကလေးမရှိ၊ ကျွန်တော်လည်း အစွမ်းအစမရှိလို့ ကလေးမရှိ၊ ဒါနဲ့ သမ္မာ ဒေဝနတ်မင်းကြီးများက မကြည့်ရက်လို့ လာပို့တာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ သားလေးက ကြည့်ပါဦး လှမှလှ”

ဟုဆိုကာ ဆန်းလွင်မှာ ကလေး ကို လက်ပေါ်ကပင် မချပါပေ၊ နှုတ်က လည်း -

“ဖေသားကြီး၊ ဖေသားကြီး”

ဟု ဆိုနေပါ၏။

“မမ၊ သားလေးကို နာမည် ပေးပါဦး”

ဟု ကလေးပွေ့ရင်း ဆန်းလွင် က ဆိုလိုက်သည်။

“နာမည်က ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားစရာ မလိုပါဘူးဟယ်၊ ဆန်းမြင့် ဦးလို့ ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒါ မင်းနာမည် တစ်လုံး၊ မမနာမည်က တစ်လုံး၊ သူ အမေနာမည်က တစ်လုံးပေါ့”

ဟု မမကြီးက ဆိုပါ၏။ ထိုအခါ ဆန်းလွင်က -

“ကောင်းတယ် မမ၊ လူသုံး ယောက်ရဲ့နာမည်တွေ ပေါင်းလိုက် တော့ လှလည်းလှသွားတယ်၊ ဒါတောင် ဟိုခွေးကောင်နာမည် ခမံလို့ နို့မို့ဆို ထည့်လို့ရသေးတယ်”

ဟု ဆန်းလွင်က ပြောလိုက် တော့ -

“တော်ပါတယ်၊ အဲဒီ အယုတ်
ကမာ ကောင်အကြောင်း မပြောတာပဲ
ကောင်းပါတယ်”

ဟု မမက ဆိုပေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ ကျွန်
တော်ကလည်း အဲဒီအမျိုးယုတ်ကောင်
အကြောင်း မပြောချင်ပါဘူး၊ ခုတောင်
သားလေးမျက်နှာကြောင့်၊ မဟုတ်လို့
ကတော့ ရွှေလီကျယ်ဂေါင် မြေလှန်ရှာ
ပြီးပြီ”

ဟုဆိုကာ ကလေးကို ဒေါ်မြင့်
မြင့်လက်အပ်၍ ဆန်းလွင် အိပ်ပေါ်မှ
ဆင်းခဲ့ပါ၏။

မောင်ဆန်းမြင့်ဦးလေး အခါ
လည်ကျော်သည်နှင့် ဆန်းလွင်က ဆိုင်
ကယ်မှာ ကလေးထိုင်ခုံလေး တပ်၍
သွားလေရာခေါ်သည်။ ချစ်မွေး ပါသူ
လေးမို့ မုန့်ဖိုပဲဖိုးလည်း အမြဲလိုပင်
ပေးကြပါ၏။

“ဟိုသားအဖ၊ အိမ်ကို အလည်
လာပါဦးတော့” ဟု ခေါ်သူလည်း မရှား
ပေ၊ သားအဖဟု ခေါ်ကြသော်လည်း
အသားအရောင်က ဘာမှမဆိုင်။

သားက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၍နေ
သလောက် ဆန်းလွင်အသားက ညိုနေ
ပါ၏။ ကလေးက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်
သွယ်သွယ်။ ဆန်းလွင်က ပုပုတုတ်
တုတ်။ သားက မျက်နှာရှည်ရှည်၊ ဆန်း
လွင်က မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း။ ဆန်းလွင်က
မျက်လုံးပြုံးပြုံး၊ သားက မျက်ပေါက်
ကျဉ်းကျဉ်း။ တူညီသော အချက်မှာ
သူတို့နှစ်ဦးလုံး ဒေါ်မြင့်မြင့်ကို ကြောက်
ကြရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဆန်းလွင်က အလိုလိုက်မှု၊ ဒေါ်
မြင့်မြင့်၏ စည်းကမ်းကြီးမှု အောက်မှ
ထွက်တော့ မောင်ဆန်းမြင့်ဦးလေး မူကြို

ကျောင်းတက်ခဲ့ရတော့၏။ မနက်ဆို
ကျောင်းကားလာကြို၍ ညနေ (၄:၀၀)
နာရီ မြန်ပို့ပါ၏။ ထိုသို့ ၄ နှစ်သား
အရွယ်ရောက်မှ မေဦးဖခင်ဆိုသူရောက်
လာသည်။

“မောင်လေး၊ ဖိမှာ မေဦး အဖေ
ရောက်နေတယ်”

ဟု မမကြီးက ဖုန်းဆက်ပြော
ပါ၏။ လေးနှစ်လုံးလုံး ဘယ်မှာသွား၍
စက်တော်ခေါ်နေသည်မသိ။ ခုမှ မမျှော်
လင့်ဘဲ ပေါ်တော်မူလာသော မေဦး၏
ဖခင်ကို တွေ့ရပေဦးတော့မည်မို့ မမ
ကြီးအိမ်သို့ ပြေးခဲ့ရတော့သည်။

အိမ်ခေါ်ရောက်သည်နှင့် မည်း
မည်းတူးတူး မဟာလူကြီးတစ်ဦးကို
မြင်လိုက်ရပါ၏။ ထိုလူကြီးက သားလေး
ကို စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် သားက -

“ဖေကြီး၊ ဟိုမှာ သရဲကြီး ထိုင်
နေတယ်၊ ကြောက်တယ်၊ ကြောက်
တယ်” ဟုဆိုကာ အခန်းတွင်း ဝင်ပြေး
တော့၏။

“ကျုပ်နာမည် ဦးမောင်အုန်းလို့
ခေါ်ပါတယ်၊ ကုမမြို့ အနောက်ဘက်
သာလွန်ရွာကပါ၊ ကျုပ် အစ်မကြီးတို့
မောင်နှမကို မေတ္တာရပ်ခံချင်တာက
တော့ ကျုပ်မြေးလေးကို ပြန်ပေးကြပါ”
ဟု ဆိုလာပါ၏။

ထိုအခါ မမကြီးက ဆန်းလွင်
မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်လို့နေပေ၏။
ထိုတော့ ဆန်းလွင်က ထိုင်ရာမှထ၍ -

“ဒီမှာ... ဦး၊ ဒီသားလေးကို
ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်
ဘယ်လိုမွေးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိလား”

ဟု မေးလိုက်တော့ -

“ဒေါက်တာထင်ကျော်မြေ... လို့
သိသင့်သလောက်တော့ သိခဲ့ရပါပြီ၊
သို့သော် ကျုပ်တို့ မိသားစုမှာလည်း

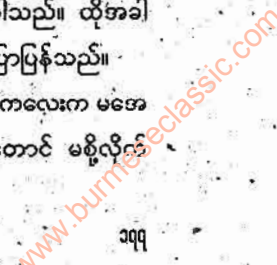
တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး မေဦး
ဆုံးပါးသွားတော့ ဒီမြေးလေးပဲ ကျန်ခဲ့
တာမို့ လာတောင်းရတာပါဗျာ”

ဟု အသနားခံလို့ပင် နေပြန်
ပါ၏။

“ဒီမှာဦး၊ ကျွန်တော် မေဦးကို
စတော့ ရတာက ရွှေလီမြေပွင့်မှာ
ရေနစ်နေသူအဖြစ်နဲ့ စတော့ခဲ့ရတာပါ။
မေဦး ရေနစ်နေတာကို ကျွန်တော်
ရအောင်ကယ်တင်ခဲ့တယ်၊ ကမ်းပေါ်
ရောက်တော့ မေဦး သတိတောင် မရ
ရှာဘူး၊ ဒါနဲ့ ဒေါက်တာ ထင်ကျော်
ဆေးခန်း ပို့ခဲ့ရတယ်၊ ဆေးခန်းရောက်မှ
သိရပြန်တာက မေဦးမှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့တဲ့၊
ဘယ်အရပ်သူမှန်း မသိတဲ့ မိန်းကလေး
က ဘယ်သူနဲ့ရခဲ့မှန်း မသိတဲ့ ကိုယ်ဝန်ပါ
လာရင် လေးလေး လက်ခံထားနိုင်ပါ
မလား၊ ကျုပ်တို့မောင်နှမမှတော့
မေဦးတို့ သားအမိရဲ့ အသက်နှစ်ချောင်း
ကို ဂုဏ်တင်ရအောင် အောက်ကျ
နောက်ကျ ဟိုလူဆီပြေး အကူအညီ
တောင်းရ၊ ဒီလူဆီ ပြေးအကူအညီ
တောင်းရ၊ ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်
တာအတွက်ဆိုရင် ဒီအသက်အရွယ်ထိ
ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မျက်နှာငယ်ခံပြီး
မတောင်းခဲ့ဖူးဘူးဗျ၊ အသားဟင်းချက်
ရင်လည်း မေဦးစားတဲ့ အားရှိအောင်
ဆိုပြီး သူ့ကို ဦးစား ပေးကျွေးခဲ့ပါတယ်၊
မေဦးအားရှိရင်သွေးလေး ကျန်းမာမယ်
မဟုတ်လား၊ အဲဒီလောက် ပြုစုစောင့်
ရှောက်ခဲ့ပါလျက် သားလေး မီးဖွားရင်း
မေဦး ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်ဗျ”

ဟုဆိုကာ ဆန်းလွင် မျက်ရည်
များ စီးဆင်းလို့လာပါသည်။ ထိုအခါ
ဒေါ်မြင့်မြင့်က ဝင်ပြောပြန်သည်။

“မိခင်ကသေ၊ ကလေးက မအေ
နို့ တစ်စက်ကလေးတောင် မစို့လိုက်

ရဘဲ လူလောကထဲ ရောက်လာရတာ၊
အဲဒီလို ဂုဏ်ပင်လယ် ဝေနေတုန်းက
တော့ ရှင်တို့မလာ၊ ကလေး အရွယ်
ရောက်ခါမှ ရှင်ကလာခေါ် တယ်ဆို
တော့ ဒါဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရိုးရိုး
သားသား မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာလဲ ငွေညှစ်
ချင်လို့ လာတာလား၊ ဝေးပါသေးရဲ့၊
ငွေလည်း တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး၊
ကလေးလည်း ပြန်မပေးနိုင်ဘူး”

ဟု ဆိုနေခိုက်ဝယ် ဒေါက်တာ
ထင်ကျော် ရောက်လာသည်။

“မမမြင့်တို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အငြင်း
အခုံဖြစ်မယ်ဆိုတာသိလို့ ပြေးခဲ့ရတာ
မမမြင့်ရဲ့”

ဟု ဒေါက်တာထင်ကျော်က
ဆိုပါ၏။

“မှန်လိုက်လေကွယ်၊ လေးနှစ်
လုံးလုံးတော့ ဘယ်မှာပုန်းအောင်းနေ
သည်မသိ၊ ခုချိန်မှ ‘ငရုတ်ကျည်ပွေ့
အတက်ပေါက်’ ဆိုသလို မြေးလိုချင်လို့
ရောက်လာသတဲ့လေ၊ မမမြင့်ဖြင့် အံ့ဩ
လွန်းလို့ သေတော့မယ်”

ဟု ဒေါ်မြင့်မြင့်က ဆိုလိုက်
ပါ၏။

“မမမြင့်ရယ်၊ ‘ချစ်စကို ရှည်စေ
မှန်းစကို တိုစေ’ ဆိုတဲ့ စကား လည်း
ရှိပါရဲ့၊ ဒီတော့ ကလေးအတွက် ရှေ့တန်း
တင်ပြီး စဉ်းစားကြရအောင်ဗျာ၊ ဒီအချိန်
မှာ သေသေချာချာစဉ်း စားပြီး ဆုံးဖြတ်
ရမယ့်အချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဆုံးဖြတ်
ချက်မှားသွားတာနဲ့ ချစ်ရာမရောက်
နှစ်ရာရောက်သွားမှာ စိုးလို့ပါ”

ဟု ဒေါက်တာထင်ကျော်က
ဆိုပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဆန်း
လွင်က သားအခန်း ဝင်ကြည့်သည်။
သားခမျာ စောင်ကြီးခေါင်းမြီးမြဲလျက်
ငိုနေပါတော့၏။

ထိုအခါ ဆန်းလွင်က သားလေး
ကို ပခုံးမှာ တင်၍ တင်ပါးလေးပွတ်ပေး
နေပါ ၏။

“မောင်လေး မောင်ထင်ကျော်၊
မင်းမှာ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း တွေ
ထားပုံရတယ်၊ ပြောကြည့်ပါလား”

ဟု ဒေါ်မြင့်မြင့်က တောင်းဆို
လိုက်ပါ၏။

“ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ...
ပျားလည်းစွဲသာ ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့
မမရယ်၊ ကလေးအရေး ရှေးရှုလို့ နွေ
ကျောင်းပိတ်ရင် သူ့အဘိုးအဘွား အိမ်
မှာထား၊ ကျောင်းဖွင့်ရင် မူဆယ် ပြန်
ခေါ်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား မမ”

ဟု ဒေါက်တာထင်ကျော်က
ဆိုပါ၏။

“အေး... အဲဒီအကြံ မဆိုးဘူး
ကွဲ့၊ မောင်လေး၊ မင်းသဘောတူ လား”
ဟု ဆန်းလွင်ကို မေးလိုက်တော့-

“မမကြိုက်သလို စီမံပါတော့၊
ကျွန်တော်တော့ ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး
မမရယ်”

ဟု ဆိုပါ၏။

“ဦးမောင်အုန်းရဲ့သဘောလည်း
ပြောပါဦး၊ ခုအစီအစဉ် လက်ခံလား”

ဟု ဒေါက်တာထင်ကျော်က
မေးပြန်၏။

“အေးပေါ့ဗျာ... ဒေါက်တာ
ပေးတဲ့အကြံဆိုတော့ လက်ခံရတော့
မှာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ထပြန်သွားပါတော့
သတည်း။

တန်ခူး ကဆုန် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်
ဟူသော စာဆိုနဲ့အညီ အညာနွေက
ပူတယ်လေ ဆယ်နေကဲလို့ နေပေ၏။
မန္တလေးမှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် ကုက္ကို

ပင်ကြီးများက လမ်းဘေးဝဲယာတွင်
မြင်တွေ့နေရသည်။ ပုဂံခေတ်ဘုရင်
အနော်ရထာ မင်းစောလက်ထက်ကပင်
နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သော ကိုးခရိုင်
အတွင်းဝင်လိုက်သည်နှင့် လမ်းဘေး
ဝဲယာတွင် ထနောင်းပင်ကြီးများကို
ဝေဝေဆာဆာ တွေ့ရပါ၏။ လယ်ကန်
သင်းဇိုးတွေပေါ်မှာလည်း ထန်းပင်တန်း
များကို အစီအရိပ်ပင် တွေ့မြင်ရသည်။

လယ်ကွက်များကတော့ မိုးကုန်
၍ စပါးမစိုက်ကြတော့ပေ၊ စပါးအစား
ငရုတ်၊ ပါ၊ ကြက်သွန်တို့က နေရာယူ
လျက် ရှိပေ၏။ အရှေ့ဘက်ဆီ မှန်းမျှော်
ကြည့်မိတော့ မြင့်မားလှသော ရွှမ်း
တောင်တန်းကြီးကို မြင်တွေ့ရပေ၏။

ထိုတောင်တန်းများမှ မောဘုရင်
ဘိန္နကမင်း၏ ဆွေတော်စဉ် မျိုးတော်
ဆက်တို့ အမိမြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့ ဆင်းခဲ့
ကြသည်ဟုလည်း ဆိုကြပေ၏။ ထိုမင်း
ဆက်များကပင် မြင်စိုင်းခေတ်ကြီး တည်
ထောင်ခဲ့ကြသည်။ မြင်စိုင်းခေတ်တွင်
ထင်ရှားခဲ့ သော ပင်လယ်မြို့ဆိုသည်မှာ
ဆန်းလွင်သွားနေသော ကုမဲ၊ သာလွန်
နှင့်မဝေးဟုလည်း သိရပေ၏။

“ကုမဲ ပါလား”

ဟု စပယ်ယာက မေးလိုက်
သည်။ ထိုအခါ ဆန်းလွင်က

“သာလွန်ပါတယ်”

ဟု အော်လိုက်ပါ၏။

“သာလွန်က ကုမဲ အနောက်
ဘက် နှစ်မိုင်လောက် ဝေးပါသေးတယ်
ဆရာရဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

ဟု ဆိုပါ၏။

ဆန်းလွင်မှာ တစ်ခေါက်တစ်
ခါမှ မရောက်ဖူးသဖြင့် စိတ်စောင့်
ရှုပင်နေပေ၏။ ကုမဲမှ ခရီးသည် နှစ်ဦး
တက်ပြီးသည်နှင့်

“ဆွ... ဆရာရေ သာလွန် ပါတယ်”

ဟု စပယ်ယာက အော်လိုက်ပါ၏။ မကြာပါ သာလွန်ဆိုသော ရွာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ မန္တလေး၊ ရန်ကုန် လမ်းမကြီးက သာလွန်ရွာ အတွင်းမှ ဖြတ်၍ ဖောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆန်းလွင်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် ခရီးဆောင်အိတ်များဆွဲလျက် ကွမ်းယာဆိုင်လေးရှိရာ လာခဲ့ ရသည်။

“နောင်ကြီး၊ ဦးမောင်အုန်းတို့ အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲဗျ”

ဟုမေးတော့ ကွမ်းယာသည်က ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ လိပ်စာများကြီးများ ပေးသွားလားဟု စိုးရိမ်နေခိုက် -

“ယောက်ျား၊ မေဦးတို့ မေသူတို့ အိမ်ကိုမေးနေတာ”

ဟု ဆိုင်နောက်မှ ထမင်းချက် ရင်း အဖိုးသမီးကြီးက ဆိုလိုက်မှ -

“ဪ-ဟုတ်ပြီ၊ မြောက်ဘက် ရွာလယ်လမ်းအတိုင်းသွား၊ အိမ်ရှေ့မှာ ထနောင်းပင်ကြီး တွေ့ရ လိမ့်မယ်၊ အဲဒါ မေသူတို့ အိမ်ပေါ့ဗျာ”ဟု ပြောပါတော့၏။ သူတို့ သားအဖလည်း မြောက်ဘက်ရွာ လယ်လမ်းအတိုင်း ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

“ဖေကြီး ဒီရွာမှာ ဘယ်သူရှိလို့ လာတာလဲ”

ဟု မောင်ဆန်းမြင့်ဦးက မေးပါ၏။ သူ မဖြေမိပေ၊ ဦးမောင်အုန်း မူဆယ်လာခဲ့စဉ်က မေဦးဟာ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဟု ဆိုပါ၏။ ၃ ကွမ်းယာဆိုင်က ပြောတော့မှ မေသူ ဆိုတာ ခွဲနေကြောင်း သိရပေတော့၏။

သာလွန်ရွာက အိမ်ခြေ ၇၀ တော်ဟု ရွာအဝင်တွင် မြင်ခဲ့ရပါ၏။

ထိုမျှသေးငယ်သောရွာမှာ မည်သည့် အိမ်တွင် အိမ်သား ဘယ်နှယောက်ရှိသည်ကို သိနေကြပေမည်။

“ဖေကြီး၊ ဒီရွာမှာ ဘယ်သူရှိလို့ လာတာလဲလို့”

ဟု သားက ထပ်၍ မေးနေပြန်၏။ ထိုတော့မှ -

“ဆွမျိုးတွေပေါ့ကွာ”
ဟုပင် ဖြေလိုက်ပါ၏။

“ဖေကြီးရဲ့ အမျိုးတွေလား”
ဟု ဆက်၍မေးနေပြန်သည်။

တွေ့ပါပြီ ထနောင်းပင်ကြီး။ ထနောင်းပင်ကြီး၏ အောက်ခြေတွင် ရေချမ်းစင်လေးလည်း တွေ့ရသည်။

ရေအိုးနှစ်လုံး၏ အောက်ခြေတွင် စပါးပင်များ ပေါက်နေသဖြင့် ရေကတော့ အေးနေပေလိမ့်မည်။ သောက်ရေခွက်များကတော့ အုန်းမှုတ်ကိုပင် တံတောင်လောက် တုတ်ချောင်းလေး တစ်ချွဲထားပါ၏။ ရေချမ်းစင် အဖိုးကလည်း သွပ်မိုးမဟုတ်ပေ။ ထန်းရွက်သစ်ကိုပင် နှစ်စဉ် မိုးပေးဟန် တူပေ၏။ ဆန်းလွင်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် ရေချမ်းစင်လေးဘေးမှာ ခြေစုံရပ်လျက် -

“ဦးမောင်အုန်း... ရွှိပါသလားခင်ဗျာ”

ဟု မေးလိုက်ပါ၏။ ဆိုအခါ အိမ်ဝရန်တာမှာ မိန်းမယိုလေးတစ်ဦး လာ၍ရပ်လိုက်ပါ၏။ အသေးက ကြည့်၍လားမသိ မေဦးနှင့် တစ်ပုံတည်းကနေပေ၏။ ရေချိုးပြီး ဖြစ်နိုင်သည်။ ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို ဖားလျားချ၍ထားပေ၏။

“ဘယ်သူတွေလဲ၊ အဖေတို့ မရှိဘူး၊ အမေ့ချက်စိပြဖို့ စစ်ကိုင်း သွားကြတယ်တော့”

ဟု ဆိုပေ၏။

“မူဆယ်ကပါ၊ ဦးမောင်အုန်း မှာထားလို့ လာခဲ့ကြတာ”

ဆိုမှ အပြေးပင် ဆင်းလာတော့၏။ အနီးရောက်လာတော့လည်း မေဦးနှင့်တူနေမှန်း သိရပြန်သည်။ မေဦးထက် အရပ်အနည်းငယ်တော့ မြင့်သည်။ အသားလည်း ပို၍လတ်ပါ၏။ ခါးလည်း ပို၍သေးသွယ်သည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန် နှာတံကအစ မေဦးနှင့်တူပါ၏။ မေဦးလောက်တော့ သူမက ရင်မမောက်ပေ။ မေဦးလို တင်လည်း မလျှော့ပါ။ ဆံပင်လည်း သူမက ပိုကောင်းပါ၏။

“တော်က ဘာလို့ လူကို စိုက်ကြည့်နေရတာလဲတော့”

ဟု ဆိုလိုက်ပါ၏။ ထိုတော့မှ လူမိသည့်သူခိုးလို ပျာပျာသလဲ -

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မေဦးနဲ့တူလို့ ကြည့်မိတာပါ၊ ဒီမယ်၊ ဒါ မေဦး သားလေး” ဟုဆိုမှ -

“မမ သားလေးက ချစ်စရာလေး၊ အသားဆိုရင်လည်း၊ ဟင်း- သူအဖေနေ့များ တခြားစီ”

ဟုဆိုကာ သားလေးကို ကောက်ပွေ့မည်လုပ်တော့ -

“ဖေကြီးလုပ်ပါဦး၊ ဒီမယ်သားကို ပွေ့ချီမလို့ လုပ်နေတယ်”

ဟုဆိုကာ သားက ဆန်းလွင်ကို ဖက်တွယ်လို့နေတော့၏။

“ကိုင်း - မလိုက်ချင်နေ”

ဟုဆိုကာ မေသူက ဆန်းလွင်တို့၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးဆွဲ၍ ရှေ့မှ ထွက်သွားပြန်တော့လည်း -

“ဖေကြီး၊ သားသားတို့အိတ်ကြီး ယူသွားပြီ”ဟု ဆိုကာ ငိုနေပြန်သည်။

(ဆက်ပါဦးမည်)
မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်)

မြတ်ဗုဒ္ဓ
ပုံနှိပ်
ရန်ကုန်

မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြား ကျေးလက်တောရွာများတွင် စုန်း၊ နတ်၊ ကဝေ၊ တရွှေ၊ မြေဖုတ်နှင့် တိုက်မြွေ၊ တိုက်နွား၊ တိုက်ကျွဲများအကြောင်းကို ယနေ့ကာလတိုင်အောင် ပြောဆိုမဆုံး ရှိနေသေးကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ တကယ်တော့ ထိုတိုက်ကျွဲ၊ တိုက်နွား တိုက်မြွေများမှာ တကယ်အစစ်အမှန် သက်ရှိများ မဟုတ်ပါ။ လောကီပညာ ရပ်ဖြင့် ဆေးစီရင်ထားသော သစ်ကိုင်း ခြောက်နှင့် ခြင်းကြားများသာဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အစစ်အမှန် သတ္တဝါများ ထက် အလွန်ပင် ကြောက်စရာကောင်း ကြောင်း သိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ် လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစ အရပ်ထဲ ပြောဆိုနေကြသည်မှာ ဘယ်ဆရာကတော့ဖြင့် ယောနယ် ဆောနယ်မှာ ပညာသင်လာခဲ့တဲ့ ယောပြန်မှော်ဆရာတဲ့။ သူကတော့ နတ်တို့က စုန်းဖမ်း ပယောဂအကြမ်းတွေပါ အကုန်နိုင်သတဲ့။ ပြီးတော့ သစ်ကိုင်းခြောက် ဝါးခြမ်းပြားများကို ဂါထာမုန်းဆေးစီရင်ပြီး မြွေဖြစ်အောင်လည်း လုပ်နိုင်တယ်။ အဲဒီမြွေကိုက်ရင် ဆေးမမှီဘူးတဲ့ စသည်ဖြင့် ယောပြန်ဆေးဆရာများအကြောင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ချီးမွမ်းခန်း ထုတ်လျက်ရှိကြသည်။

ထိုကာလတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ရွာအစွန်မှာ ခြံဝင်းတစ်ခုဖြင့် နေထိုင်သော ဆေးဆရာကြီးဦးဖြူဆန်း ဆိုသူ တစ်ယောက် ရှိသည်။ ယောပြန်လား၊ ဆောပြန်လား ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များ မသိပါ။ ရွာက လူကြီးများ၊ အမျိုးသမီးကြီးများဆို ဦးဖြူဆန်းခြံနား သန်းတောင် မသွားရဲကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များ မိမိထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များကိုလည်း မိဘများက အဘိုးဖြူဆန်း ခြံထဲ မသွားရန် မှာကြားထားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များ မာလကာသီး ခိုးစားရင်တောင် အခြားခြံများမှသာ ခိုးစားပြီး အဘိုးဖြူဆန်း ခြံဘက်ဆိုဝေးဝေးက ရွှောင်ပြီး လှည့်တောင် မကြည့်ရဲကြ။

လူကြီးများ ပြောစကားအရဆိုလျှင် အဘိုးဖြူဆန်းခြံထဲကမတောင်းဘဲ ဘာမျှ ခူးမစားရဲကြ။ စားမိလျှင်လည်း ဗိုက်နာ ဗိုက်အောင့်ဆိုတာ အနည်းဆုံး ၁၊ ဒီထက်ကြီးမားဆိုးရွားတဲ့ ဝေဒနာခံစားကြရတာတဲ့။

တစ်ခါတလေ ခြံစည်းရိုးနားကပ်မိရင် မြွေဆိုးများ ထွက်လိုက်တတ်ကြောင်း ဆိုသည်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ ရွာသားများသာမက တစ်နယ်လုံးက သိနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လူငယ်များမှာ အဘိုးဖြူဆန်း ခြံထဲက ပြွတ်နေအောင်သီးနေသည့် မာလကာပင်ကြည့်ရင်း ကြက်သီးထကာ ဝေးဝေးက ရှောင်နေခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်မှာ တပ်မတော်သား တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရှမ်းပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း၊ အရှေ့ပိုင်း၊ ကောင်ပိုင်း၊ ကယားပြည်နယ်၊ ဧရာဝတီတိုင်း၊ တနင်္သာရီတိုင်း၊ ကချင်ပြည်နယ်နှင့် ချင်းပြည်နယ်အတွင်း အောင်နီမိတ်စစ်ဆင်ရေး (အိန္ဒိယမြန်မာနယ်နိမိတ်သတ်မှတ်တိုင်းတာ ကျောက်တိုက်စိုက်ထူရေး)တွင် စာရာမေတီ တောင်ထိပ်အထိ ရောက်ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ထိုသို့ စစ်ဆင်ရေးများတွင် ရောက်ရှိခဲ့ရသည့် နယ်မြေဒေသအတွင်း ပြည်သူများ၏ ခိုးရာဓလေ့အစွဲအလမ်း

အတိတ်၊ နိမိတ်၊ အပြုအမူများ စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ရခြင်း၊ ဒေသခံများ ပြောပြခြင်းများကို မှတ်တမ်းပြု ရေးသားနိုင်ခဲ့ပြီး ထိုအကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်များကို အငြိမ်းစားယူပြီး နောက်ပိုင်း လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကျော် ကာလကပင် လပြည့်ဝန်း မဂ္ဂဇင်းကြီးနှင့် အခြားလစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းများတွင် မကြာမကြာ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။

ထို့အပြင် စစ်သားဘဝ ပရလောက ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်မှန်များ စာအုပ်ကိုလည်း ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့က ရန်ကုန်မြို့တွင်း စာရေးဆရာများ စုဝေးရာ လေအန်ကုန်းတွင် စကားစပ်မိခဲ့ကြရာမှ စာရေးဆရာတစ်ယောက်က တိုက်မြွေ၊ တိုက်နွား၊ တိုက်ကျွဲများဆိုတာ တကယ်ရှိလားဟု မေးမြန်းပါသည်။

ကျွန်တော်က “အနော်ရထာမင်းလက်ထက်မှာ ဗုဒ္ဓစာပေ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုကို ရဟန်းတော်များနှင့် အရပ်သူအရပ်သားများကိုပါ သင်ကြားခဲ့စဉ်ကပင် လောကီပညာရပ်များကိုလည်း သင်ကြားခဲ့ကြကြောင်း၊ အခုချိန်ထိ ဒီလောကီပညာဟာ ပြည်သူများကြားမှာပင် စီးဆင်းနေကြောင်းနှင့် တကယ်ရှိခဲ့လို့ တကယ် ပြောဆိုနေကြတာ လက်ခံရမှာပဲ” လို့ တိုတိုနဲ့ ဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ကိုဆရာက “ဆရာက စစ်သားလူထွက်ဖြစ်ပြီး တကယ်ယုံလား”တဲ့။ ကျွန်တော်က “ယုံတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ခဲ့လို့ပါ” ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်ရသည်။

ထို့နေ့က ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ယခင်အနှစ်သုံးဆယ်

ကျော် လေးဆယ်ခန့်က ပြန်မာနိုင်ငံ အရပ်ရပ်သို့ စစ်ဆင်ရေး ဝင်ရောက် ခဲ့စဉ် ဒေသဆိုင်ရာ ဓလေ့ထုံးစံများ ကြည့်ကုံးကွယ်မှုနှင့် စုန်းပူး နတ်တိုက် ပယောဂ အစွဲအလမ်းများ၊ တိုက်မြွေ တိုက်နွား၊ တိုက်ကျွဲများအကြောင်း မှတ်စုရေးထားခဲ့သည်များကို ပြန်လည် ရှာဖွေခဲ့ရာ အလွယ်တကူပင် တွေ့ရ သည်။

ထိုမှတ်စုများမှာ ၁၉၇၀ပြည့်နှစ် စစ်ကိုင်းတိုင်းအထက်ပိုင်း အောင်နိမိတ် စစ်ဆင်ရေးတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ခိုးရာ နတ်ဖမ်းစားခြင်းနှင့် ၁၉၉၆ ခုနှစ် အရပ် ဘက်တာဝန် နယ်စပ်စည်ပင်ဝန်ကြီး ဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ကြုံ တွေ့ခဲ့ရသော တိုက်မြွေအကြောင်း မှတ်စုတို့အား တွေ့ရှိသဖြင့် အလွန်ပင် ဝမ်းသာခဲ့ရပါသည်။

အကြောင်းမှာ ယခုခေတ် လူငယ် များအပြင် ထိုကဲ့သို့ ခေတ်ဟောင်း အယူအဆဖြစ်သော လောကီ ပညာရပ် များကို မယုံကြည်သူအများအပြားပင်။ သို့သော်လည်း ရန်ကုန်မြို့တွင် နေ့ခင်း ကြောင်တောင်မှာပင် တို့ဆေး၊ မှုတ် ဆေး၊ ကပ်ဆေး၊ မေ့ဆေး၊ စိတ်ညှိုးဆေး များဖြင့် အကြမ်းဖက် လူယူမှုရှိကြောင်း မကြာခဏ ကြားသိနေရသည်မှာ စိတ် မသက်သာစရာ ဖြစ်ရ၏။ မည်သို့ပင် မယုံစေကာမူ ထိုလောကီပညာရပ်များ ရှိနေသေးကြောင်းကို သတိထား ရှောင် ရှားနိုင်ရန် ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်မှန်အား ရည်ညွှန်းတင်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၉၆ ခုနှစ်မှာ တာချီလိတ်မြို့နယ် စည်ပင်သာယာရေး အဖွဲ့မှ ယခု နေပြည်တော်လယ်ဝေးမြို့ စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့သို့ ရာထူးတိုး

မြှင့်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ယခုခေတ်ရာထူးအတိုင်း လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ အမှု ဆောင်အရာရှိ အဖြစ်ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရောက်စ တွင် ဝန်ထမ်းအင်အား ရှစ်ဆယ်ရှိပြီး ထိုဝန်ထမ်းများအတွက် လစာအပြင် သက်သာချောင်ချိရေး ရန်ပုံငွေမှာ ငါးထောင်ပင် ပြည့်အောင်မရှိပေ။ ထို့ ကြောင့် သက်သာရန်ပုံငွေ ရရှိရေး အတွက် ဒေသနှင့် လိုက်ဖက်သော စိုက်ပျိုးရေးတစ်ခု လုပ်ဆောင်ရန် လယ် ဝေးနှင့် ရန်အောင်မြင်ရွာအကြား လယ် မြေ လေးဧကခန့်ကို ငှားရမ်းပြီး ငရုတ် နှင့် ဖရဲ စိုက်ပျိုးခဲ့သည်။

စိုက်ပျိုးခင်းများမှာ ဈေးနှင့် သားသတ်ရုံမှများမှ ထွက်သော မြေ ဆွေးများကြောင့် အပွင့်အသီးများ ပြတ် သိပ်ပြီး အုန်းထူနေပါသည်။ အခြေ အနေ ကောင်းနေသော် စိုက်ပျိုးခင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဝန်ထမ်းများ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ကြရသည်။ သို့သော် တစ်ခုခံကံသည်က အသီးအနှံများ မှည့် ရင်ချိန်တွင် သူခိုးများ နှူးလည်းများဖြင့် လာရောက်ခိုးယူတတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ် ၍ စိုက်ပျိုးခင်းအား နေ့ည အစောင့်ချ ထားရန် လိုကြောင်း ရင်းနှီးသူများ လာရောက်ပြောဆိုကြသည်။

ထိုသတင်းများကြောင့် ကျွန် တော် ခေါင်းစားခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ပင်။ စိုက်ပျိုးခင်းများအတွက် နေ့အချိန် အစောင့်ချထားရန်မှာ မခက်လှသော် လည်း ညစောင့်တာဝန်ချထားရန်မှာ ပြဿနာရှိလာခဲ့သည်။

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ထားသော လယ်ကွင်း မှာ ညအချိန် သရဲခြောက်လွန်းသဖြင့် စိုက်ပျိုးခင်း ညအိပ်စောင့်ဖို့ နေနေသာ

သာ၊ လယ်ဝေးနှင့် ရန်အောင်မြင်ရွာ တစ်မိုင်ခွဲသာသာကို နှစ်ယောက် သုံး ယောက် ညအချိန် မသွားရဲကြ။ တစ်ခါ တစ်ရံ လမ်းအနီး ညောင်ပင်ကြီးမှ သရဲဆင်းဆွဲကြောင်း နာမည်ကြီးလျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော် လယ်ဝေးမြို့သို့ ရောက်ရှိပြီး နှစ်လခန့်အကြာ ရန် အောင်မြင် ရွာသူကြီး ဦးစိုးမှာ လယ်ဝေး ရှိ မ.ဝ. တရားသို့ စည်းဝေးပွဲ တက် ရောက်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စည်းဝေး ပွဲပြီးချိန် နောက်ကျသဖြင့် အိမ်ပြန်လည်း နောက်ကျလေ့ရှိသည်။

ပြီးခဲ့သည့် တစ်နေ့ကလည်း စည်းဝေးပွဲပြီးချိန်မှာ ညခြောက်နာရီခွဲ ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဦးစိုးမှာ အခြားရွာ သူကြီးများနှင့်အတူ တစ်ခွက်တစ်ဖလား ဖြင့် အချိန်ဖြန်းသေး၏။ ထို့အပြင် တိမ် သူ ဇနီးသားသမီးများအတွက် ခေါက်ဆွဲ ကြော် တစ်ထုပ်ကိုလည်း မှာကြားထား ၏။ တစ်ခွက် တစ်ဖလား ပြီးချိန်နှင့် ခေါက်ဆွဲကြော်ပြီးချိန်မှာ ညဆယ်နာရီ ခွဲပြီး ဖြစ်လေသည်။ လာမသာ ကြယ် မလက် မိုးသားများ ပြည့်နှက်နေသော မိုးနှောင်းရာသီ သွားရမှာက ကိုယ့်ရွာ ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဇာစ်မိုင်ခွဲဆိုသော နွဲ့ခွက်လမ်းမှာ စမ်းတဝါဝါ။ ဘယ်ညာ ယိမ်းထိုးဖြင့် ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ဆွဲကာ ဇိမ်စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်ပြီး ရုံးတွင် အလုပ်မပြတ်သေးသဖြင့် ညပိုင်း ဆက် လုပ်နေသော ကျွန်တော်နှင့် ရုံးအဖွဲ့သို့ လှမ်းအော်၍ပင် နှုတ်ဆက်သွား၏။

“ဝိုလ်ကြီး ကျွန်တော် ပြန်ပြီ”

“တုတ်ကဲ့၊ မိုးမရွာခင် မြန်မြန် ပြန်နော် ဦးစိုး”

ဦးစိုးမှာ ကျွန်တော်တို့ စည်ပင် သာယာရေးရှေ့မှောင်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်

ကလေးဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။ သိပ် မကြာလိုက်ပါ။ ဦးစိုးထွက်သွားပြီး မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့်မှာ စူးစူးဝါးဝါးအဆက် မပြတ် အော်သံကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ရုံးအဖွဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ကိုယ်စီဖြင့် လိုက်သွားကြရာ စက်မူလယ်ယာခြံရှေ့ အကျော် ညောင်ပင်ကုန်းအထက်တွင် ပတ်လက်လန်လဲကာ သုတိလစ်နေ သော ဦးစိုးကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်အဖွဲ့မှ ဝိုင်းဝန်းထူ မကာ လယ်ကွက်ထဲမှ ရေဖြင့် မျက်နှာ သစ်ပေးပြီး ဇက်ပိုးကို ရေဆွတ်ပုတ်ခတ် လိုက်သောအခါ ဦးစိုး သတိရလာသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’ ဟု ကျွန် တော် မေးမြန်းသောအခါ ဦးစိုးက ကုန်းထိပ်လမ်းဘေး ညောင်ပင်ကြီးအား လက်ညှိုးထိုးကာ -

“ညောင်ပင်ပေါ်က မည်းမည်း ကောင်ကြီး ဆင်းလာပြီး ခေါက်ဆွဲထုပ် လုတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း နှစ်ခါ လောက် ကိုင်ပေါက်ပြီး ခေါက်ဆွဲထုပ် ယူပြီး ညောင်ပင်ကြီးပေါ် ပြန်တက် သွားတယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် ညောင်ပင်ကြီးဆီ လှမ်းကြည့်မိသည်။

မည်းမှောင်နေသော မိုးရိပ်မိုး သားများအောက်တွင် ထီးထီးကြီး မြင် တွေ့နေရသည်။ ညောင်ပင်ကြီးမှာ လယ်ထေးနဲ့ ရန်အောင်မြင်သွား လမ်း အေးကပ်လျက် ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော် တို့ ဦးစိုးကို အိမ်အရောက် လိုက်ဖို့ ရမည်ဆိုလျှင် မလွဲမသွေ ဤညောင်ပင် ကြီးခြေရင်း ညောင်ပင်အောက်မှ ဖြတ် သွားကြရမည်အရေး ကျွန်တော် တွေး တာ ကြက်သီးထမိသည်။ အမှန်ပါ။ သို့သော်လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ နှင့်ပင် ဤညောင်ပင်ကြီးအောက်မှ

ဖြတ်ကာ ရန်အောင်မြင်စွာ အရောက် ဦးစိုးအား လိုက်ပို့ခဲ့ကြသည်။

အပြန်လမ်းတွင် တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် စကားပင်မဆိုမိကြဘဲ တိတ်ဆိတ်လာခဲ့ကြသည်။ ညောင်ပင် ကြီးအောက် အရောက်တွင် ဘေးဘယ် ညာသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးရင်း မည်း မည်းကောင်ကြီးများ ဆွဲလေဦးမလား စိုးထိတ်စွာနဲ့ ကြည့်ရှုမိရာ ညောင်ပင် ခြေရင်းတွင် ဦးစိုး ဝယ်လာသော ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အားလုံး ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ စည်ပင် စိုက်ခင်း မလုပ်ရသေးပါ။ မိုးကုန်၍ စပါး ရိတ်သိမ်းပြီးမှ စိုက်ပျိုးကြခြင်းဖြစ်သည်။ အထက်က ဖော်ပြပါ သရဲခြောက်လှန့် ခြင်းကြောင့် စိုက်ခင်းများ ညအချိန် မည်သူမျှ မစောင့်ရဲကြပေ။ သို့သော် လည်း ကျွန်တော်က ဝန်ထမ်းလူပျို ခုလက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာ တစ် ယောက်ကို ဦးဆောင်စေပြီး အခြား ဝန်ထမ်း လူငယ်ငါးယောက်၊ အားလုံး ပေါင်း ခြောက်ယောက် တစ်ဖွဲ့အား ညစောင့်အဖြစ် စည်းရုံး တာဝန်ပေးခဲ့ ပါသည်။ ခုလက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာ ကိုငွေစိုးနှင့် အဖွဲ့မှာ ဖရဲခင်းစောင့်ရင်း ညအိပ်နေစဉ် လူကြီးတစ်ယောက် လာ ပြီး တံပေါ်မှ ဆွဲချခြင်း၊ ခြုံထားသော စောင်များကို ဆွဲခွာ၍ တံအပြင်သို့ လွင့်ပစ်ခြင်း၊ အိပ်မက်ထဲတွင် လူမည်း ကြီးတစ်ယောက်လာပြီး လူကို ခွစီးကာ လည်ပင်းညစ်ခြင်း။ နေဝင်ရီတရော အချိန် လူမည်းကြီး တစ်ယောက်က ဖရဲခင်းထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေခြင်း စသည့် ခြောက်လှန့်မှုများကြောင့်ပင် ကိုငွေစိုးတို့ အဖွဲ့မှာလည်း တစ်ပတ်သာ ကြာပြီး ပြန်ပြေးလာကြ၏။

ကျွန်တော့်မှာ သက်သာစိုက်ပျိုး ခင်း စိုက်ခဲ့လေသည်မှာ မှားလေစွတူ၍ ပင် တွေးချင်လာမိ၏။ သို့သော်လည်း လှပအားထနေသော ဖရဲ ငရုတ်တိမ့်က မစွန့်ပစ်ရဲပါ။ ရပ်ကွက်ထဲမှ ရင်းနှီးသူများ အား ညစောင့်တစ်ယောက်ရှာပေးရန်ကို သာ စီစဉ်ရလေသည်။ တော်ပါသေး၏။ ရပ်ကွက် (၆)မှ ဦးသန်းအောင်က အသက်(၆၀)ကျော် အဘိုးကြီး တစ် ယောက် ခေါ်လာပေး၏။ ထိုအဘိုးကြီး မှာ ဦးလှညို ဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသူ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန် တော် သဘောကျပါသည်။ နေ့စား အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ ရပိုင်ခွင့် လစာနှင့် သက်သာဆန် ရှစ်ပြည်ရမည်။ အခါအားလျော်စွာဆီနှင့် ဆပ်ပြာများ ရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရာ ဦးလှညို က လက်ခံသဖြင့် အလုပ်ကိစ္စ အဆင် ပြေသွားခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း ဦးလှညိုမှာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်၊ အသက် လေးဆယ်အရွယ် မတင်ပုဆိုသော ဇနီး နှင့် သုံးနှစ်အရွယ် သမီးငယ်လေး တစ် ယောက် ပါရှိလာသဖြင့် သူတို့မိသားစု နေထိုင်ရန် လုံလုံခြုံခြုံ တဲတစ်လုံး ဆောက်လုပ်ပေးရန်ပြန်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဦးလှညိုအား နေ့စား ဝန်ထမ်းအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သောအခါ သူ့ဘဝ နောက်ကြောင်းကိုလည်း သိရှိ ထားရန် လိုအပ်သဖြင့် လက်လှမ်းမီ သလောက် စုံစမ်းထောက်လှမ်း သိရှိခဲ့ ရသည်မှာ ဦးလှညိုသည် ဝန်ကြီးရုံးနယ် အတွင်း ရွာတစ်ရွာတွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး အရွယ်ရောက်လာသောအခါ သစ် တောဌာနတွင် အလုပ်သမားအဖြစ် ဝင် ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း တွင် ပျဉ်းမနား တောင်ညိုနေသသို့

ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိခဲ့ပြီး သက်ပြည့်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူကာ သစ်ပုတ်ပင် ဖလန် ချွန်(ပျဉ်းမနား-တောင်တွင်းကြီးရထား လမ်းအကြားဘူတာ) ရွာတွင် လက်ရှိနေ သိုင်ကြောင်း သိရသည်။

ထို့ပြင် ဦးလှည့်မှာ သစ်တော ဝန်ထမ်းဘဝ ရောက်လေရာ အရပ်များ တွင် လောကီပညာတတ်မြောက်သော ဆရာများထံ တပည့်ခံ သင်ယူခဲ့သဖြင့် အတော်အတန် တတ်မြောက်ပြီး အစီ အရင် စုန်းမြူ နတ်တိုက် အစိမ်းသရဲ ပယောဂအစွဲအလမ်းများကို ချွတ်ပေး ကုသနိုင်ကြောင်းနှင့် ဦးလှည့်မှာ ယခု လက်ရှိ ဇနီး(သမီးအရွယ်)မတင်ပုကို လည်း ဆေးဝါးအစီအရင်ဖြင့် သိမ်းယူ ထားကြောင်းတို့ကိုပါ ကျွန်တော် စုံစမ်း သိရှိခဲ့ရသည်။

ဦးလှည့်မှာ စည်ပင်သာယာစိုက် ပျိုးခင်းစောင့်ရင်း သစ်တောလုပ်သား ဘဝကပင် တတ်ကျွမ်းလာခဲ့သော နှီးထိုး ဖျာရက် တောင်းပလုံး ဆန်ကော ဆန် ကာများ ရက်လုပ်ပြီး ထိုအရက်အလုပ် ပစ္စည်းများကို လယ်ဝေးဈေးသို့ သွား ရောက် ရောင်းချနေထိုင်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် စည်ပင်သန့်ရှင်းရေး ဌာနမှ အမှိုက်သိမ်းကား မောင်းသူ မောင်ဇော်လွင်နှင့် နောက်ပါအလုပ် သမား သုံးယောက်တို့အား စိုက်ခင်း အတွင်း မြေဆွေးချထားရန် တာဝန်ပေး လိုက်သည်။ မောင်ဇော်လွင်တို့ အဖွဲ့မှာ မြေဆွေးချရင်း မိုးချုပ်သွားသဖြင့် ညစောင့်ဦးလှည့် မသိအောင် အလှဆုံး ဖရဲသီးတစ်လုံး ခိုးယူကာ အပြန်လမ်း တွင် အဝေးရပါးရ ခွဲစားခဲ့ကြသည်။

အမှိုက်ကားမောင်းသူ မောင် ဇော်လွင်တို့ အဖွဲ့မှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်

ပြန် ထမင်းစားပြီး ခဏအကြာ ည ၉ နာရီခန့်တွင် ဗိုက်ထဲက သေမလောက် အောင့်လာပြီး တဝေါဝေါဖြင့် အကြိမ် များစွာ အန်ချခဲ့ရသည်။ လူမှာလည်း မြောမြောသာ ကျန်တော့သဖြင့် လေး ယောက်စလုံးအား လယ်ဝေးဆေးရုံသို့ တင်လိုက်ကြရသည်။

ကျွန်တော့်ဌာနမှ အလုပ်သမား လေးယောက်ဆေးရုံတင်ထားရကြောင်း တာဝန်ကျဆရာဝန် ဖုန်းဆက်သဖြင့် ကျွန်တော်ချက်ချင်း ဆေးရုံသို့ လိုက် သွားပြီး ယာဉ်မောင်းမောင်ဇော်လွင်နဲ့ အလုပ်သမားလေးများကို မေးမြန်း စုံစမ်းကြည့်ရာ ညနေက သက်သာ စိုက်ခင်းမှာ မြေဆွေးချရင်း ဦးလှည့် မသိအောင် ဖရဲသီးတစ်လုံး ခိုးစားခဲ့ ကြောင်း၊ သက်သာစိုက်ခင်းမှ အပြန် တွင် အရက်အနည်းငယ်စီသောက်ကြ ကြောင်း ပြောပြသည်။

ဆရာဝန်ကြီးကလည်း ဒီကောင် တွေ အရက်နှင့် ဖရဲသီးကြောင့် အစာ အဆိပ် ဖြစ်တာပါဟု ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဆေး-ဝန်ကြီးနှင့် စကားပြောဆိုနေခဲ့ပြီး ဆေးရုံမှ ပြန် ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းတွင် ကျွန်တော်စဉ်းစားမိ သည်မှာ ဦးလှည့်သည် ဝန်ဂေါမြို့နယ် ရွာတစ်ရွာက ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လောကီ ပညာကိုလည်း အတော်အတန်တတ် ထားခဲ့ပြီး ယခုလက်ရှိ ဇနီးမတင်ပုကို ပညာဖြင့် စီရင်ပြီး ယူထားကြောင်း စုံစမ်းသိရှိထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ယခုဖြစ် ရသည်မှာ ဦးလှည့်၏လက်ချက်ပင်လား အတိအကျ မဆိုနိုင်ပေ။

ဆရာဝန်ကြီးပြောသလို အစာ အဆိပ်သင့်သည်ဆိုခြင်းမှာလည်း မှန်နိုင် ဖွယ်ရာတော့ ရှိ၏။ တကယ်လို့များ

ပညာအစီရင်ခံလာခဲ့ရသော ရောဂါ ဝေဒနာ ဖြစ်နေမည်ဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ် ဆေးပညာအရ အဘယ်ရောဂါဟု ဆေး မှတ်တမ်းတွင် ရေးသားကြမည်နည်း။ ယခုတော့ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းရောဂါဖြစ်နေ သဖြင့် အစာအဆိပ်သင့်ခြင်းနှင့် အစာ အိမ်ရောဂါ သို့မဟုတ် အူအတက် ပေါက်ခြင်းရောဂါဟု အလွယ်စာကူ ပြောဆို၍ ရနေပေ၏။ ကျွန်တော်စဉ်း စားရင်း ခေါင်းပင် မူးချင်လာ၏။

ကျွန်တော်ကားမောင်းလာရင်း ရုံးနှင့် အိမ်သို့ မဝင်တော့ဘဲ သက်သာ စိုက်ခင်းရှိရာ သူဌေးကုန်းခေါ် သရဲကုန်း ဘက်သို့ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ မြ တံခါးတည့်တည့်ရှိ တစ္ဆေခြောက်သော ညောင်ပင်ကြီးနားတွင် ကားကိုရပ်လိုက် ပြီး ဟွန်းနှစ်ချက် တီးလိုက်သည်။ ဦးလှည့် ပြေးလာပြီး မြတ်ခါးဖွင့်ရင်း-

“ဗိုလ်ကြီး ညကြီးမင်းကြီး ဘာ တွေများ အရေးကြီးလို့လဲ”

ကျွန်တော်လည်း ဦးလှည့်မေး သည်ကို ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ မြဲထဲသို့ ကားမောင်းလာပြီး ဦးလှည့်တံနှင့် တစ် ဆက်တည်း ဆောက်ထားသော ရိပ်သာ တဲရှေ့တွင် ကားရပ်ပြီး ရိပ်သာထဲ ဝင်ထိုင်ကာ-

“ဦးလှည့်နဲ့ အရေးကြီးကိစ္စ တိုင် ပင်စရာရှိလို့ လာခဲ့တာ ဝင်ထိုင်ပါဦး”

ဦးလှည့်က ကျွန်တော့်ရှေ့ ဝါး ကုလားထိုင်တွင် ယိုယိုလေး ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီး-

“ဘာအရေးကြီးကိစ္စလဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ကိစ္စကတော့ အရေးကြီးဆို ညနေက ဒီမှာ မြေဆွေးလာချခိုင်းလိုက် တဲ့ ထွန်စက်သမားနဲ့ အလုပ်သမားသုံး ယောက် ဆေးရုံရောက်နေပြီ။ အဲဒါ လာပြောတာ”

“ဟင် ထွန်စက်မောင်းတဲ့ ဇော် လွင်နဲ့ ကောင်လေးတွေ ညနေက အကောင်းပဲ၊ ဒီမှာ ရေနွေးတွေ ဘာတွေ သောက်ရင်း မိုးချုပ်မှ ပြန်သွားကြတာ လေ၊ အခု ဘာတွေဖြစ်လို့ ဆေးရုံ ရောက်ကြရတာလဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်တယ် ဦးလှည့်၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားမသိအောင် ဖရဲသီးတစ်လုံး ခိုးစား လာခဲ့တယ်တဲ့၊ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ထမင်းစားပြီး ခဏအကြာမှာ ဗိုက်ထဲ က အရမ်းအောင့် အရမ်းနာပြီး အန်ချ တာ အခါမနည်းဘူးဆိုတော့ ဆေးရုံ တင်လိုက်ရတယ်၊ အခု ကျွန်တော် ဆေးရုံက ဦးလှည့်ဆီ တန်းလာခဲ့တာ”

ကျွန်တော်က ဦးလှည့် မျက်နှာ အကဲခတ်ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးလှည့် မှာ မျက်နှာပျက်ပြီး ပျာယာခတ်သွား ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ ဒါဆို ကောင်လေးတွေ သက်သာရဲ့လား ဗိုလ်ကြီး”

“အခုတော့ အအန်ရပ်သွားပြီး ဗိုက်နာတာလည်းအတော်သက်သာပါ တယ်၊ ဆရာဝန် ဆရာမတွေလည်း ဂရု စိုက်ကြပါတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်က အခု ဗိုလ်ကြီးလာမှ သိရ တာပါ၊ သူတို့ ဖရဲသီးခိုးစားသွားတာ ကျွန်တော် တကယ်မသိလိုက်ဘူး ဗိုလ် ကြီး”

ဦးလှည့် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောနေလေ သည်။ ဦးလှည့်မှာ ကျွန်တော်အား တာ ဝန်ရှိသူ တစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ထံသို့ ရောက်လာခြင်းအတွက် အလွန်ပင် ကြောက်ရွံ့သွားပုံရ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ဖရဲသီး ခူးဆွတ်စားသွားသူ ဝန်ထမ်းများ မတော်တဆ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားပါက

သူ အရေးယူခံရမည်ဟူသော အတွေး ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့ ကျွန်တော် ရောက်လာခြင်းမှာလည်း အရေးယူခံရမည် အကြောင်း လာ ရောက်ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဦးလှ ည့် တွေးထားခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

“ကလေးတွေ သက်သာသွားပါ ပြီ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ဖြစ်လာရတဲ့ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြိုတင်ပြောထားသင့်တာပေါ့၊ တကယ် လို့ ကြိုပြောထားခဲ့ရင် ဒီလိုလည်း ဖြစ် လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်လာရင်တောင်မှ ကျွန်တော်က တာဝန်ရှိသူဖြစ်လို့ တာဝန်ယူဖြေရှင်းရမှာပဲ ဦးလှည့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး၊ ဟိုတစ်ခါ ပြောခဲ့သလို သူ့ခိုးအန္တရာယ်စိုးရိမ်စရာ ရှိတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်စိတ်ပူသွားမိ ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဗိုလ်ကြီးကို ကြို မပြောမိဘဲ ဒီလို အကာအကွယ် လုပ် ထားတာ လေးရက်တောင်ရှိနေပါပြီ”

ကျွန်တော်က ခြောက်သလို ချောသလိုနဲ့ ဦးလှည့်အား စကားနှိုက် ယူခဲ့ရာ ဦးလှည့် တကယ်လုပ်ထားသည် များကို ပြောပြသောအခါ အမှန်ပင် အံ့သြခဲ့ရပါသည်။

“ဘာတွေ လုပ်ထားတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြပါဦး”

“ပထမအချက် သူ့ခိုးအန္တရာယ် ကာကွယ်ဖို့ ခြံစည်းရိုး ပတ်လည်မှာ တိုက်မြွေတွေ ချထားပါတယ်၊ ညအချိန် သူ့ခိုးက ခြံစည်းရိုးနား ကပ်လာတာနဲ့ မြွေပေါက်ခံရမှာပဲ၊ အမှန်တော့ ဒီမြွေ တွေက နာနာရုပ်ကို ပညာပိုင်းဆိုင်ရာနဲ့ အသက်သွင်းထားတာ ကိုက်မိရင်တော့ သေပါတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား ဒါဆို ပညာ ပိုင်းက အံ့သြစရာပဲ ဆက်ပြောပါ ဦး”

“ဒုတိယတစ်ခုက ဒီဖရဲခင်း တစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ အလှူဆွဲဖရဲသီးတွေကို ဂါထာမန္တရားတွေနဲ့ မန်းမှုတ်စီရင်ထား ပါတယ်၊ သူ့ကို ပိုင်ရှင်မသိဘဲ ခူးဆွတ် စားသုံးမိရင် ဗိုက်အောင့် ဗိုက်နာနဲ့ အစာတွေ ဒလဟော ပြန်အန်ချတာ ထက် မပိုဘူး၊ အသက်ပေးနိုင်ဘူး ဗိုလ်ကြီး”

“အင်း ဦးလှည့်၊ စိမ့်ထားတာ ဆိုတော့ မဆိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ် များတော့ သတိထားမှ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီပညာရပ်အကြောင်းနဲ့ ဇယာနယ် ဆောနယ်က တိုက်မြွေ၊ တိုက်နွား၊ တိုက် ကျွဲများအကြောင်း စာအုပ်တွေမှာ အနည်းအကျဉ်း ဖတ်ဖူးခဲ့တယ် အစုံ အလင်တော့ မဟုတ်ဘူး။

အခု ဦးလှည့်နဲ့တွေ့မှ အစုံ အလင် သိရမယ် ထင်ပါတယ်၊ ကျွန် တော့် ရှင်းပြပေးပါဦး”

“ဗိုက်အောင့် ဗိုက်နာ စီရင်တာ ကတော့ ဘာမှ မခက်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ငယ်တုန်းက ယောနယ်မှာဆိုရင် ဘုန်း ကြီးကျောင်းမှာ နေဖူးတဲ့ ယောက်ျား လေး မိန်းကလေး ခေါင်းရွက် ဗျပ်တိုး ဈေးသည်ကအစ အကုန်တတ်ကြတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ခိုးစားတာတို့ ခိုးယူတာတို့ အပျောက်အရှ မရှိဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ကျွန်တော်ပြောပြမယ်။

သင်ထားတဲ့ ဂါထာမန္တန်မှာ ပါတဲ့အတိုင်း သဲတစ်ဆုပ်ကို လက်ပေါ် တင်ပြီး အသက်အောင့် ခုနစ်ခေါက် မန်းရမယ်၊ ပြီးရင် အဲဒီ သဲတစ်ဆုပ်ကို သူ့ခိုးလာခိုးမယ်ထင်တဲ့ ပစ္စည်းပေါ်မှာ ပါးပါးလေးဖြူးထားရုံပဲ၊ သူ့ခိုး အခိုးမခံ ရလို့ ပြန်ဖြေပေးမယ်ဆိုရင် ရေတစ်ခွက် လောင်းချလိုက်ရုံနဲ့ ပြေသွားပါတယ်”

“ဒါဆို စားစရာ မဟုတ်တဲ့ အခြား ပစ္စည်းဆိုရင်ကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဦးလှည့်”

“စားစရာမဟုတ်တဲ့ သစ်ဝါး အခြားပစ္စည်းဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ လူသွားသူကတော့ ခံစားရမှာပဲ။ ပြန်ပို့ရင်ပို့၊ မပို့ရင် ပိုင်ရှင်ကို သွားရောက် တောင်းပန်ပြီး ဖြေပေးလိုက်ရုံပဲပေါ့။ တကယ်လို့ ပိုင်ရှင်က မကျေနပ်ဘဲ ဖြေလည်း မပေးဘူး။ ရုံးတွေ ဂါတ်တွေမှာ အမှုဖွင့်ခဲ့ရင်လည်း ခိုးယူသူကတော့ အပြစ်ခံရမှာပဲ ဗိုလ်ကြီး”

“မေးဗျာ၊ ဦးလှည့်နဲ့ စကား ပြောရတာ ယောနယ် ဆောနယ်က ဗဟုသုတတွေ အများကြီးရပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ အချိန်က ညဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးနေပြီဆိုတော့ နောက်နေ့မှ ဆက် ဆွေးနွေးကြမယ်နော်” ဟုပြောကာ ကျွန်တော်ဦးလှည့်ထံမှ ပြန်လာခဲ့သည်။

မနက်ပိုင်း ကိုးနာရီခန့်မှာ လယ်ဝေးပြည်သူ့ဆေးရုံသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားခဲ့သည်။ မနေ့ညက ဆေးရုံတက်နေသော တပည့်များရှိရာ အဆောင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိရာ အလုပ်သမားလေးများ၏ ခုတင်နားတွင် အရပ်သူ အမျိုးသမီး လေးငါးယောက်ခန့်နှင့် အနီဝတ်သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်တွင် အလွန်ပင် စိုးရိမ်သွားပြီး ခုတင်နားသို့ အလျင်အမြန် တိုးကပ်ရောက်ရှိ သွားသောအခါ အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်တို့ ပြောဆိုနေသော စကားကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဗိုက်နာ ဗိုက်အောင့်တာ ဘာအရေးလဲ၊ တို့အိမ်နားက တောခေါင်းကြီး ဦးစိန်ပြောတာက အသက်တောင်

ပါသွားနိုင်တယ်၊ ဦးညိုက သူ့ခါးပတ်ကြီးကို ခုကကိုင်ခိုင်းလို့ လက်ထဲမှာတင် မြွေတစ်ကောင် ဖြစ်သွားပြီး လက်ကို ရစ်ပတ်ထားတာ မနည်းအော်ဟစ် ခါချလိုက်ရတယ်တဲ့”

“ဟင်- ဒါဆို ဦးညိုက မြွေကိုလည်း နိုင်တယ်ပေါ့”

“မြွေဆရာခိုလို့ မြွေနိုင်တာပေါ့၊ မြွေကို အာစေဂါထာနဲ့ မန်းထားလို့ ရတယ်တဲ့”

ကျွန်တော် လူနာခုတင်နားသို့ ရောက်သွားတော့ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက် စကားပြော ရပ်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာ အပြာဝတ် ဆရာမကြီး တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး-

“ဆရာဝန်ကြီး အရေးပေါ် မွေးလူနာခွဲစိတ်ခန်းရောက်နေလို့ လူနာတွေ ရောင်း(Round) မရောင်းရသေးဘူး ဗိုလ်ကြီး (Round) ပြီးသွားရင် ဗိုလ်ကြီး တပည့်တွေ ဒီနေ့ ဆင်းရမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး အခုလို ဝိုင်းဝန်း ကုသပေးကြတဲ့အတွက် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဗိုလ်ကြီးမှာ အစောင့်တစ်ယောက် ရထားတယ်ဆို၊ အဲဒါ သိပ်ကံကောင်းတာပဲတဲ့၊ အရပ်ထဲမှာ ပြောနေကြတယ်”

“တာဖြစ်လို့လဲ ဆရာမကြီး”

“ဒီ ဦးလှည့်ဆိုတဲ့ လူကြီးက ပညာသည်ဆိုပဲ၊ စုန်းဖမ်း နတ်တိုက် သရဲတစ္ဆေ ပယောဂ အစွဲအလမ်း ချွတ်တာကအစ အကုန်နိုင်တယ်တဲ့၊ ဒါတင် မကဘူး မြွေဆိုးကိုက်ရင်လည်း အချိန်မီ သူ့ဆီရောက်ရင် ဘာမှ မဖြစ်အောင် ကုသနိုင်တယ်၊ ကျွန်မတို့ လယ်ဝေးကလည်း ခြွေးပါတယ်ဆိုတော့ အတော်ပဲလို့ ပြောရမှာ ဗိုလ်ကြီး”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒီအကြောင်း ကျွန်တော် ဘာမှ မသိရသေးဘူး၊ တကယ်အမှန်ဆိုရင်တော့ ကျန်းမာရေးအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီပေးနိုင်တာပေါ့ ဆရာမကြီး”

ကျွန်တော် ဆရာမကြီးနှင့် စကားပြောနေစဉ်မှာ စည်ပင်ရုံးမှ ဦးတင်ကိုနှင့် ဦးတိုးမြင့်တို့ ရောက်ရှိလာကာ ဒီနေ့ အေလာဈေးနေ့ဖြစ်နေ၍ သွားရောက်စစ်ဆေးရန် လာရောက်သတင်းပို့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ဆရာမကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ ဆေးရုံမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

လယ်ဝေးမြို့သည် ငယ်ပင် ငယ်သော်လည်း မြို့နယ်ဧရိယာကျယ်ဝန်းသည်။ ၁၉၉၆ ခုနှစ် လူဦးရေစာရင်း ဇယားအရ ကယားပြည်နယ်တစ်ခုလုံးထက် လူဦးရေများပြားကြောင်း တွေ့ရသည်။ လယ်ဝေးစည်ပင်၏ လက်အောက်ခံ အေလာ သာဝတ္ထိ၊ သစ်ပုတ်ပင် ငါးရက် တစ်ဈေးအပြင် နွားပွဲဈေးများလည်း ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော်မှ တစ်လ တစ်ခေါက်သွားရောက် စစ်ဆေးပေးရသည်။

လယ်ဝေးမြို့သည် ပျဉ်းမနားမြို့နှင့် နီးကပ်စွာတည်ရှိနေသဖြင့် လောင်းရိပ်မိခံနေရသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ ပျဉ်းမနားမြို့၏ ထွက်ကုန်ပစ္စည်းမှန်သမျှသည် လယ်ဝေးထွက် ခုနစ်ဆယ့်ငါးရာနှုန်းပါဝင်သည်။ ဆန်စပါး၊ ပဲမျိုးစုံ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ ကြံ၊ သစ်၊ ဝါးအပြင် နာမည်ကျော် ပျဉ်းမနား မျှစ်ချဉ်မှာလည်း လယ်ဝေးထွက် ကုန်ပစ္စည်းများပင် ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်တော် အေလာဈေးသို့ ရောက်ရှိပြီး ဈေးလာ ဧည့်သည်များနှင့် စကားလက်ဆုံကျမိရာမှ ဦးလှည့်ခေါ်

ဆရာညိုမှာ သစ်ပုတ်ပင် ဒလန့်ချွန်များ အပြင် တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ် အစပ် ကျေးရွာများအထိ စုန်းနှင့် တစ္ဆေ မြေ ဖုတ် နတ်ပယောဂအစွဲအလမ်းများကို လက်ခံ ကုသပေးနေခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ဦးလှ ညို၏ ပညာကို လေးစားမိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အေလာမှ ပြန့်လာ ပြီး ညနေရုံးဆင်းချိန်တွင် တပည့်တစ် ယောက်ကို မုန့်ပဲသရေစာများ ဝယ်ခိုင်း လိုက်ပြီး ရုံးစာရေးကြီး ဦးအေးဝင်းနှင့် ဈေးကောက် ဦးခင်မောင်ညွန့်တို့နှင့် အတူ သက်သာစိုက်ပျိုးခင်းရှိရာ သူဌေး ကုန်းခေါ် လက်ရှိ ရွာသားများအခေါ် သရဲကုန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ခြံ ဝင်းအတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဦးလှညို မှာ နီးဖြာနေရာမှ ပြေးထလာပြီး-

“ဒီနေ့ ကျွန်တော် အတိတ်နိမိတ် တစ်ခု ကောက်ယူထားတာ မှန်မယ် ထင်တယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ပြောပါဦး၊ ဘယ်လို အတိတ် နိမိတ်တွေ မှန်နေတာလဲ ဦးလှညို”

“ဒီနေ့ နေ့လယ်က ချိုးတည်တဲ့ လူတစ်ယောက် ခြံနားက တမံပတ်မှာ ချိုးလာတည်တယ်၊ သူတည်ထားတဲ့ ချိုး ကို မြွေတစ်ကောင်က တက်ဆွဲတာ အကူအညီတောင်းတယ်၊ ကျွန်တော် မောင်းထုတ်ပေးလိုက်လို့ ကျေးဇူးတင်တဲ့ အနေနဲ့ ရလာတဲ့ ချိုးနှစ်ကောင် ပေး ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို ဗိုလ်ကြီးအတွက် သေသေချာချာ ကျွန်တော်ကင်ထား တယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဟင်- အတိတ်တွေ နိမိတ်တွေ နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ ဦးလှညိုရဲ့”

“ဆိုင်တယ်၊ ဗိုလ်ကြီး၊ ချိုးက တနင်္လာနံ ၂ မြွေက ပဖဘပမ ကြာ

သပတေးနံ ၅ နှစ်ခပေါင်းတော့ ၇ ခုနှစ် ရတယ်၊ ၇က စနေ မြွေနဂါးနံ ဆိုတော့ ဒီကနေ့ ဗိုလ်ကြီးလာရင် တိုက်မြွေ အကြောင်း ရှင်းပြရမှာပဲလို့ တွက်ဆ ထားပါတယ်”

“ဟာ- ဦးလှညိုက ကယ်ဟုတ် နေပါလားဟေ့၊ ရောဒီမှာ ဒါကဦးလှညို တို့ မိသားစုအတွက် မုန့်တွေ၊ ဒါက ကျွန်တော်တို့ ရေနွေးကြမ်းမြည်းဖို့ လက်ဖက်သုပ်နဲ့ ပဲကြမ်းကြော်၊ အခု ရေနွေးကြမ်းသာ လာချပေတော့”

ပြောဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ သုံး ယောက် စည်ရိပ်သာလေးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်ကြသည်။ ခဏအကြာ ဦးလှညို ရေနွေးဓာတ်ဘူးနှင့် စားစရာများ လာချ ပေးရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီးတို့ကို တိုက်မြွေ အကြောင်း ပြောရရင် တိုက်မြွေဆိုတာ မူလက အသက်ရှိတဲ့သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး၊ တုတ်ချောင်း၊ နီးပြား၊ ကြိမ်နန်းကြီး၊ အုန်းဆုံကြီးတွေများကို ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ နှစ်ရပ် အသက်သွင်းထားတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထု တစ်ခုပဲ ဗိုလ်ကြီး၊ သူ့ကို အသက်သွင်း ပေးတဲ့ ပညာသည်ဟာ သူ့သခင်ပဲ၊ သခင်ပေးတဲ့အမိန့်ကို နာခံတယ်၊ သခင် စေခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်တယ်၊ သခင်က သူ မကျေနပ်သူတစ်ဦးကို မင်း သွား သတ်ပါဆိုပြီး သေသေချာချာ အမိန့် ပေးစီရင်လိုက်ရင် တိုက်မြွေက မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာသတ်တော့တာပဲ၊ ပြီး တော့ သူ့သခင်ရဲ့ အသက်ကိုလည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တယ် ဗိုလ်ကြီး။

အဲဒီလိုပဲ အခြားတစ်နည်းလည်း ရှိသေးတယ်၊ တိုက်မြွေစီရင်တဲ့ ပညာ သည်က သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို တိုက်မြွေ လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ် ဆိုရင် တိုက်မြွေက သူ့သခင်ရဲ့ မိတ်ဆွေ

အန္တရာယ်မှန်သမျှကို ကာကွယ်ပေး တယ်၊ တော်ရုံရန်သူဆိုရင် တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက် တစ်ကောင်ပြီး တစ် ကောင် ပေါက်သတ်ကာကွယ်နိုင်တယ်၊ အဆမတန်များတဲ့ ရန်သူဆိုရင်လည်း နိုင်သလောက် ကာကွယ်ရင်း သူ့ကိုယ် တိုင် အသေခံသွားလေ့ရှိတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါကိုရင် တိုက်မြွေ ပညာရပ် ကလည်း အတော်ကြောက်စရာကောင်း တာပဲ၊ ဒီမှာ ဦးလှညို စီစဉ်ပြီး စိုက်ပျိုး ခြံ ကာကွယ်ဖို့ တိုက်မြွေလွှတ်ထားတဲ့ ကိစ္စလည်း ရှင်းပါဦး”

“အဲဒါက ဒီလို ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန် တော်က သစ်ကိုင်းခြောက်လေးတွေကို ကောက်ယူပြီး တစ်ထွာကျော်ကျော် လောက် အပိုင်းအစတွေကို (တိုက်မြွေ လုပ်သောအခါ သစ်သား ကြိမ် ဝါး အစို့ များကို အသုံးပြုရပါ) လိုသလောက် စုစည်းပြီး ဂါထာမန်း အသက်သွင်း တယ်၊ မြီးလို့ရှိရင် နေဝင်ရီတရောအချိန် သူခိုးလာနိုင်တဲ့ လမ်းနဲ့ ခြံစည်းရိုးတွေမှာ အသက်သွင်းထားတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက် လေးတွေကို ချထားလိုက်တယ်၊ တကယ် လို့ သူခိုးလာတယ်ဆိုရင် အသက်သွင်း ထားတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက် နာနာချပ် တွေက မြွေအသွင်နဲ့ ထွက်လိုက်ပြီး ကိုက်မိရင် အသက်ပါ ဆုံးရှုံးနိုင်တယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါဆို ဒီအစီအရင်တွေကို အမြဲချထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ဦးလှညို၊ နေ့လယ် နေ့ခင်းမှာ ခင်ဗျား မိန်းမနဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ယောက်၊ ဒါမှ မဟုတ် အခြားတစ်ယောက်ယောက်က ခြံစည်းရိုးနား သွားမိလို့ တိုက်မြွေ အကိုက်ခံရရင် မခက်ဘူးလား ဦးလှညို”

“အဲသလို မဟုတ်ဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ ဒီဟာတွေကို မိုးလင်းတာနဲ့ အကုန်ပြန်

သိမ်းပြီး ရေဆေးပစ်ရတယ်။ ပြီးမှ စုစည်းကာ တစ်နေရာမှာ သိမ်းထားပါတယ်။ ညနေကျတော့ တစ်ခါ ဂါထာတွေမန်းပြီး သူ့နေရာနဲ့သူ နေရာတကျ ပြန်ထားရပါတယ်။ အဲသလိုပဲ မနက်ပြန်သိမ်း ညပြန်ချ လုပ်နေရတာ ကိုယ်က သူခိုးရန်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက်ပဲ မဟုတ်လား။ ဗိုလ်ကြီးတို့ ပြန်ခါနီး ကျွန်တော် သေသေချာချာ လိုက်ပြပါမယ်”

“နေပါဦး တစ်လက်စတည်းနဲ့ တိုက်နွား၊ တိုက်ကျွဲများ အကြောင်းလည်း ရှင်းပြပေးပါဦး”

“ဗိုလ်ကြီးပြောတဲ့ တိုက်နွား၊ တိုက်ကျွဲဆိုတာ တိုက်မြွေရဲ့ လုပ်နည်း လုပ်ဟန်အတိုင်းပါပဲ။ တိုက်နွားကျတော့ အကြီး၊ အသေးဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ တိုက်နွားကြီးလုပ်တဲ့အခါ တိုက်ကျွဲလိုပဲ ခြင်းကြားကြီး တစ်ခု ရက်လုပ်ပြီးရင် အပေါ်က စက္ကူကပ် ဂါထာမန်းပြီး အဆက်သွင်းရတယ်။ အသက်သွင်းပြီးရင် တိုက်နွား၊ တိုက်ကျွဲ တစ်ကောင် ပကတိဖြစ်သွားပါတယ်။

အဲဒီ တိုက်နွား၊ တိုက်ကျွဲဟာ သူပိုင်ရှင်က ခိုင်းစေတဲ့အတိုင်း အကုန်လုပ်နိုင်သလို ခိုင်းနွား ခိုင်းကျွဲအဖြစ် လိမ်ရောင်းစားလို့လည်း ရတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ပကတိမျက်မြင် ကျွဲနွား အစစ်ဖြစ်နေတော့ ဝယ်သူလည်း ဝယ်မိမှာပဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ကျွန်တော်တို့ မမွေးခင်တုန်းက ချင်းတောင်ဘက်က ကျွဲနွားလာဝယ်သူတွေကို ယောနယ် ဆောနယ်သားတွေက လိမ်ပြီး ရောင်းကြတယ်တဲ့။ ဝယ်သူက ကျွဲကြီးကို ဆွဲပြန်သွားရင်း လမ်းမှာ နေပူလို့ ကျွဲကို ရေချပေးတဲ့အခါ စက္ကူတွေကွာကျလာပြီး ခြင်းကြားကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီအခါကျမှ သူဝယ်

လာတာ ကျွဲမဟုတ်ဘဲ ခြင်းကြားကြီး တစ်လုံးကို ကြိုးနဲ့ ချည်ဆွဲလာကြောင်း သိရသတဲ့”

(တိုက်ကျွဲ၊ တိုက်နွား၊ တိုက်မြွေဟု မသင်္ကာစရာတွေရှိပါက ရေတစ်ခွက် ခပ်ယူပြီး လောင်းချ စမ်းသတ်လိုက်ပါ။ အမှန်ဖြစ်နေလျှင် နဂိုမူလအတိုင်း ခြင်းကြား၊ တုတ်ချောင်း၊ အုန်းဆံကြိုးများ ဖြစ်သွားမယ်လို့ သိရပါတယ်။)

“အဲသည်လို လိမ်လည်မှုတွေနဲ့ နှံ့ ဂါတ် ရဲစခန်းတွေ ခဏခဏ ရောက်ကြရလို့ နောက်ပိုင်းမှာ တိုက်နွား၊ တိုက်ကျွဲ ဆိုတာ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အရွယ်ရောက်လာတော့ တိုက်နွား သေးသေးလေးလုပ်ပြီး ထိပ်နဲ့ ကျောပြင် ဝမ်းဗိုက်၊ တင်ပါး လေးနေရာမှာ စ ခ ဝ စမလေးလုံးရေးထိုး ဆောင်ထားတာ တွေ ဖူးတယ်။ တိုက်နွားလေးကို ရွှံ့ဖြစ်စေ၊ သစ်သားဖြစ်စေ ထုလုပ်ဆောင်ထားကြတယ်။ တိုက်မြွေလိုပဲ သခင်ခိုင်းစေသလို သွားရောက်ရှာဖွေ အသေသတ်တာရှိတယ်။

တစ်ခါက မြို့မှာ တရားသူကြီးတစ်ဦး လာဘ်တွေယူပြီး မမှန်မကန် တရားစီရင်နေစဉ် တိုက်နွားသေးသေးလေးက တရားသူကြီးရဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီအောက်ကနေ ဝှေ့ချလိုက်တာ တရားရုံးပေါ်မှာတင် အသက်ထွက်သွားဖူးတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ကြားဖူးတယ် ဗိုလ်ကြီး။

ဒါအပြင် ပုဂံခေတ်က အနော်ရထာမင်းကြီး ကျွဲခတ်လို့ နတ်ရွာစံခဲ့တယ်ဆိုတာ ဗိုလ်ကြီးလည်း သိပြီးသားပါ။ အဲဒီကျွဲဟာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘဲ အနော်ရထာမင်းရဲ့ နှိပ်ကွပ်မှုခံခဲ့ရတဲ့

အရည်းကြီးတွေက ပညာနဲ့ စီရင်ပြီး နေဝင်ရိတရောအချိန် တိုက်ပွဲမှာ ဆင်ပေါ်က အနော်ရထာမင်းကို ခတ်ချပြီး နတ်ရွာစံစေခဲ့တာ နာနာရုပ်ကို အသက်သွင်းထားတဲ့ တိုက်ကျွဲပဲ ဖြစ်တယ် ဗိုလ်ကြီး”

ဦးလှည့်မှာ အကြာကြီး စကားပြောလိုက်ရသဖြင့် မောသွားဟန်တူပါသည်။ လက်ဖက်သုပ်နဲ့ ပဲခြမ်းကြော် တစ်ခွက်ကို ကောက်ဝါးလိုက်ပြီး ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်အား မော့သောက်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ -

“မိုးချုပ်တော့မယ် ဗိုလ်ကြီးတို့ မပြန်ခင် ကျွန်တော်စီမံထားတဲ့ တိုက်မြွေအကြောင်း လက်တွေ့ပြရဦးမယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ သွားစီရင်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ရိပ်သာတဲထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နေလုံးကြီးမှာ အနောက်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း အလင်းရောင် အတော်အသင့် ကျန်နေသေးသည်။ မှောင်ရီပျိုးစ နွားရိုင်းသွင်းချိန်ဟုဆိုရပေမည်။ ဦးလှည့်မှာ တုတ်ချောင်းတစ်စည်း ကိုင်ရင်း ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက် တစ်ခုချင်း လိုက်လံချထားနေကြောင်း လှမ်းမြင်နေရသည်။

ခဏအကြာတွင် ဦးလှည့် ပြန်ရောက်လာပြီး-

“ဗိုလ်ကြီးတို့ လိုက်ကြည့်လို့ရပြီ အိမ်ပြန်ရင်း ကားကို ခြံအပြင်က ရပ်ပြီး ဧကစောင့် ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်တွင် ကားရပ်စောင့်နေကြသည်။

ဦးလှည့်မှာ တစ်လသာသာ ဝါးတစ်လုံးကို ကိုင်လျက် ကျွန်တော် အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“တိုက်မြေလေးတွေ ခြံစည်းရိုးနားမှာ ချထားပြီးပြီ ဗိုလ်ကြီး၊ ခြံစည်းရိုးနားကို ဘယ်သူမဆို ကပ်လာရင် မြေထွက်ကိုက်မှာ အသေချာပဲ၊ ဗိုလ်ကြီးတို့ ကြည့်နေပါ။ ကျွန်တော် သူခိုးယောင်ဆောင်ပြီး အသံပေးလိုက်မယ်”

ဦးလှည့်ပြောရင်း သူ့ကိုယ်ထားသော တစ်လသာသာ ဝါးလုံးဖြင့် ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ထောက်ရင်း အသံပေးကာ ခြံစည်းရိုးနားသို့ ကပ်သွားသည်။ မကြာပါ ခြံစည်းရိုးနားက မြေငြါးကောင် ခေါင်းထောင်ရင်း အသံကြားရသော နေရာသို့ ထွက်လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြေများကို ကြည့်ကာ ဦးလှည့်က

“အခါတုတ်ချောင်းလေး တိုက်မြေတွေပဲ ဗိုလ်ကြီး၊ ညအချိန်ဘာမှ မမြင်ပဲ ရှေ့တိုးသွားရင် မြေကိုက်ခံရမှာ ပြေးမလွတ်ပါဘူး၊ ဒါလောက်ဆိုရင် တိုက်မြေလေးတွေရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကို သိရှိယုံကြည်လောက်မယ် ထင်ပါတယ်”

“သိပါပြီ ဦးလှည့်ရယ်၊ ခင်ဗျား ပညာကို ယုံလည်း ယုံကြည်သွားပါပြီ၊ ဒီနေ့ အခြားမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ် နောက်နေ့မှ တွေ့ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဗိုလ်ကြီး”
အတော်ပင် မှောင်မိုက်နေသည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်ကားပေါ်တက်ရင်း စက်နှိုးကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းတွင် လူဆယ်ယောက်ခန့်မှာ ဦးလှည့်၏တဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီး မြေမကိုက်နိုင်သော

ဆေးဝါးများ လာရောက်တောင်းယူကြကြောင်း သိရသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့သော ရုံးစာရေးကြီးဦးအေးဝင်းနှင့် ဈေးကောက် ဦးခင်မောင်ညွန့်တို့၏ စင်ပျံနဲ့သွားခြင်းနှင့် ပညာပြခံခဲ့ရသော တောခေါင်းကြီး ဦးစိန်၏ စကားများက လယ်ဝေးတစ်မြို့လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အမှန်ဆိုလျှင် ထိုကာလက စာရတ်ပြည်သို့ မြွေပွေးများ တင်ပို့နေခြင်းကြောင့် မြွေပွေးဈေး အဆမတန် ကောင်းနေသဖြင့် လယ်ဝေးမြို့နယ်အတွင်း မြွေပွဲစားနှင့်မြွေဖမ်းပြီး ရောင်းစားသူများ မြွေဖမ်းသမား အမြောက်အမြားရှိကြောင်း သိခွင့်ရရှိခဲ့ရပါတော့သည်။

ကောင်းစံဟိန်း(ပန်နေဝန်း)

ဥ၊ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ နတ်မျက်စိ ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....
ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို စိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သောဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅)နှစ်တိုင်တိုင် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➡ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- လမ်းညွှန် ➡ အဓိပဓိ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေး (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍ ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➡ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း ➡ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇။
- မှတ်ချက် ➡ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုင်တင်ယူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

တစ်ချောင်းတည်း နတ်ရွာသို့

ဥသျှစ်ကုန်း ရွာကလေးမှာ
တောင်ခြေရှိ ရွာကလေး ဖြစ်သည်။
တောင်ခြေနှင့် တစ်မိုင်မျှလောက်သာ
ဝေးကွာလေသည်။ ထိုရွာနေထိုင်သူတို့
ကတော့ ရွာနှင့် တောင်ခြေနီးသဖြင့်
ရေအိုးနှင့် ရေမူတ်ပမာ သွားလာရှာဖွေ
ကြ၏။ ထင်းလိုလျှင် တောထဲသွားကာ
ထင်းခြောက်ကိုင်းများ ရွာဖွေခတ်ထွင်
ပြီး နွယ်ကြိုးနှင့် စည်းကာ ရွက်သယ်ယူ
ကြသည်။ နီးပြာရန် ဝါး ကောက်ညှင်း
ကျည်တောက်ဖတ်စားရန် တင်းငါးနုများ
ကို လွယ်လွယ်ကူကူပင် တောထဲဝင်၍
ခတ်ယူနိုင်ကြလေသည်။

တချို့က မိုးလယ်ပိုင်းတွင်
ပေါက်တတ်သော ဖက်စွိုပိုးများကို တော

စပ်ရှိ တောချုံများသို့ နှာစုလိုက်လာ
ကြကာ မှီရှာကြသည်။ ဖက်စွိုပိုးများမှာ
နေအခါတွင် ချုံများရှိ သစ်ပင်အရွက်
များ ကြွေကျခဲ့ကြပြီး မိုးဖြိုင်းဖြိုင်းရွာလာ
သောအခါ ထိုသစ်ရွက်များ ဆွေးမြည့်
လာကြသည်။ ထိုသစ်ရွက်ဆွေးများမှ
ဖက်စွိုပိုးများ ပေါက်ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဖက်စွိုပိုးရွာလျှင် တောင်ခြေ
တောစပ်ရှိ ချုံများအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်
၍ ရှာခြင်းဖြစ်သည်။ ချုံအောက်တွင်
မှီပွင့်များတွေ့ရှိလျှင် ထိုချုံအောက်သို့
တိုးဝင်ကာ နတ်ယူရခြင်း ဖြစ်သည်။
ဖက်စွိုပိုးသည် အိမ်ရောက်လျှင် မှီပွင့်များ
ကိုဖုကာ ရေစပ်စင်ဆေးပြီး လုံးချက်

ချက် စားရသည်။ မှီချက်လျှင် မှီအဆိပ်
အတောက်ကင်းစေရန် ကန်စွန်းရွက်
အနည်းငယ်ရောနှော၍ ချက်ရသည်။

ဖက်စွိုပိုး အရသာမှာ ချို၍
စားလျှင် ထထုတ်ထုတ်နှင့် စားကောင်း
လေသည်။ မိုးတွင်းအခါ ဖက်စွိုပိုးပေါက်
ချိန်တွင် မှီဟင်းတစ်မည်အဖြစ်ရှာဖွေ
ကာ ချက်စားနိုင်ကြ၏။ မိုးစတင်ရွာလာ
လျှင် စိမ်းစိမ်းစိုစို ပေါက်လာကြသော
မြက်တောထဲတွင် မြက်ကျားမှီပွင့်
ကလေးများလည်း ပေါက်ထွက်ကြ
သည်။

မိုးဦးကျစ နံနက်ပိုင်းတွင် ပလိင်း
ကိုယ်စီလွယ်၍ မြက်တောများသို့
မှီပိုးမပျိုကလေးများ၊ လူငယ်များ

မြက်ကျားမှီနတ်ထွက်ကြသည်မှာ ပျော်စရာပင် ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ မိအေးရေ လာဟေ့၊ မြက်ကျားမှီရွာသွားရအောင်ဟေ့”

“အေး အေး လာပါပြီဟာ”

ခမောက်ဆောင်းကာ ပလိုင်းကိုယ်စီလွယ်၍ မြက်တောများရှိရာ လယ်ဘေး တောင်ကုန်းစောင်းများ၊ လှည်းလမ်းဘေးမြက်တောများ တစ်လျှောက် ရှာဖွေကြကာ မှီတွေ့လျှင် နှုတ်ယူ၍ ပလိုင်းထဲ ထည့်ကြ၏။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဆန်ကောထဲ သွန်ထည့်ကာ မှီ၏ အမြစ်ပိုင်းများကို လက်သည်းနှင့် ဖြတ်တောက်ပစ်ပြီးမှ ရေဆေးကာ ကန်စွန်းရွက်ရော၍ ချက်စားကြရသည်။

မိုးနှောင်းပိုင်းရောက်လာလျှင် တော့ တောင်ရှိ တောင်ပိုများကို ရှာဖွေကာ မှီပေါက်နေသော တောင်ပိုတွေ့လျှင် ထိုတောင်ပိုမှီများအား မားနှင့် တူးယူရသည်။ တောင်ပိုမှီက အမြစ်ရှည်သည်။ နုတ်ယူလျှင် အမြစ်ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ တူးယူမှသာ အမြစ်ပါ ရရှိလေသည်။ ထိုအမြစ်နှင့် မှီရိုးတံများပါ စိတ်၍ ချက်ပြီးစားပါ တထုတ်ထုတ်နှင့် စားကောင်းလှသည်။

တောင်ပိုမှီ ပေါက်ခြင်းမှာ ခြံတောင်ပိုရှိသည့်နေရာတွင် နှစ်တိုင်း ပေါက်ထွက်လေသည်။ တစ်ခါ နုတ်ယူပြီးပါက ထိုမှီပေါက်သော တောင်ပိုနှင့် ပေါက်သည့်နေ့ရက်ကို မှတ်သားထားပြီး နောက်နှစ် မိုးနှောင်းကာလ ထိုနေ့ရက် ရောက်သည်နှင့် ထိုတောင်ပိုသို့ သွားရှာလျှင် တောင်ပိုမှီများ ပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တချို့က တောထဲမှ မှီပေါက်သော တောင်ပိုများကို ပေါက်သည့်နေ့ရက်ပါ ရေးမှတ်ထားကြပြီး ထိုနေ့ရက်

ရောက်သည်နှင့် သွား၍ နုတ်ယူကြလေသည်။

ရွာသူရွာသားတို့မှာ မှီများအပြင် တောထဲရှိ မြောင်များထဲ၌ တောမြစ်ပြီး ပေါက်နေသော ဇရစ်၊ ကုန်းပေါ်တွင် ပေါက်သော ဖလံတောင်ငှေ၊ ကောက်ကောက်ညွန့်များကို လိုက်လံရှာဖွေကြ၏။ မိုးတွင်းအခါ ဝါးနွယ်ရုံအရင်းမှ ပေါက်ထွက်လာကြသော ဝါးနွယ် အစို့များကို လိုက်ချိုးယူကာ အိမ်တွင် ဒန်အိုးထဲထည့်ကာ ပြုတ်ကြ၏။ ကျက်လောက်လျှင် ထိုမျှစ်စို့များအား အပေါ်ယံမှ အခွံမာများကို ခွာလိုက်လျှင် အထွင်း၌ ပျော့ပြီး ကျက်နေသော ဝါးစွယ်မျှစ်များ ရလာသည်။ ထိုမျှစ်များကို ငါးပိရည်နှင့် တို့စရာအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ချိတ်နှင့် အမျှင်သေးများ စိတ်ကာကြော်၍ လည်းကောင်း၊ ပါးပါးလှီးကာ ဆီချက်နှင့် နယ်၍ မျှစ်သုပ်အဖြစ် အမျိုးမျိုး လုပ်စားနိုင်ကြလေသည်။

တချို့က ထိုမျှစ်စို့များ လိုက်ချိုးကာ မကျက်တကျက်ပြုတ်ပြီး အခွံမာများခွာကာ မျှစ် ငါးချောင်းကို နီးနှင့်တွဲ၍ မျှစ်ပြုတ်ရောင်းစားကြသည်။ မျှစ်ဖြိုင်ဖြိုင်ပေါက်ထွက်ချိန်၌ တချို့က လေးထောင့်သံပုထိပ်ဖွင့် တစ်ငှေယူသွားကာ ဝါးနွယ်တောထဲမှာပင် မျှစ်များချိုးထည့်ပြီး တောထဲမှာပင် မီးဖို၍ ပြုတ်ကြ၏။

မကျက်တကျက်တွင် အခွံမာများ ခွာကာ မျှစ်တွဲများ တွဲ၍ ရွာစဉ် လှည့်၍ သော်လည်းကောင်း ရောင်းကြ၏။ ဈေးသို့ ရွက်သယ်၍လည်းကောင်း ရောင်းကြ၏။ မျှစ်ရောင်းရငွေနှင့် ဟင်းချက်စရာ ဆီ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်များ အိမ်အတွက် ပြန်ဝယ်လာကြလေသည်။

“ဟေ့ကောင်မတွေ မြန်မြန်လာကြပါ။ တော်တော်ကြာရင် အိမ်အပြန် နေပူမိနေပါမယ်ဟာ”

“လာပါတယ်ဟာ တောင်ကုန်းတွေ ဖြတ်တက်နေရတော့ မောတယ်ဟာ”

“အို မနေ့က ဖွဲမီးတိုက်ထားလို့ ညက ကင်ပွန်းချဉ်ရုံကြီးမှာ သီးနေတဲ့ ကင်ပွန်းသီးတွေ မြေပြင်မှာ ဖွေးနေအောင် ကြွေကျနေမှာဟာ၊ တော်တော်ကြာ တခြားလူတွေတွေ့ပြီး ဝင်ကောက်သွားကြဦးမယ်လေဟာ”

ရွာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ခေါင်းလျော်ရာတွင် ပြုတ်ပြီး ထည့်ရသော ကင်ပွန်းသီးများ ကောက်ယူရန် ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ တစ်နေ့တွင် တောထဲမှ ဝါးသွားရွက်ကြရင်း သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ပေါ်သို့ နွယ်၍ တက်နေသော ကင်ပွန်းချဉ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို တွေ့ခဲ့ကြသည်။

“ဟာ ကင်ပွန်းချဉ်ပင်ပေါ်မှာ ကင်ပွန်းသီးတွေ တအားသီးနေတာပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ငါတို့ ခေါင်းလျော်ရင် ပြုတ်ထည့်ပြီး လျော်နိုင်အောင် ဆွတ်ယူသွားကြမယ်လေ”

“အို သီးနေတာက ဟိုထိပ်ဖျားအမြင့်ကြီးမှာ သီးနေကြတာဆိုတော့ ဘယ်လို ခူးနိုင်ကြမှာလဲဟာ”

ထိုစဉ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့အဘိုး ပြောပြဖူးသည်ကို သတိရလာသည်။

“ဟေ့ ငါ့အဘိုး တစ်ခါက ပြောဖူးတာကတော့ ကင်ပွန်းသီးတွေကို ဆွတ်ခူးရင် ဆူးတွေနဲ့ အခူးရခက်လို့ သီးနေတဲ့ကင်ပွန်းသီးတွေ အကုန်ကြွေကျစေချင်ရင် ကင်ပွန်းချဉ်ပင်အောက်မှာ

ဝမ်းအခွံ(ဖွဲ့)ခွဲတောင်း တစ်လုံးလောက် သယ်သွားပြီး အပင်အောက်မှာ မီးရှို့ပေး ထားခဲ့ရတယ်တဲ့။ ဖွဲ့မီးဟာ တငွေငွေ လောင်ကျွမ်းပြီး ထွက်လာတဲ့ ဖွဲ့မီးခိုးတွေ က အပေါ်ဘက်ကို တက်သွားတဲ့အခါ ကပ်ပွန်းသီးတွေအားလုံး ဖွဲ့မီးခိုးကြောင့် ညဘက်မှာ ကြွေကျကုန်ရောတဲ့ဟာ အ နောက်နေ့ မနက်မှာ အဲဒီ ကပ်ပွန်းပင် အောက်ကိုသွားပြီး မြေပြင်မှာ ကြွေကျ နေတဲ့ ကပ်ပွန်းသီးတွေ သွားကောက်ယူ ရုံပဲတဲ့ ဟ”

“ဟာ ဟုတ်လား ဒါဆိုရင် ရွာထဲ က ကြိတ်ဆုံရုံတဲ့ အိမ်က ဖွဲ့တွေ တစ်ခွဲ လောက်ကျုံးယူပြီး ညနေပိုင်းမှာ ဒီကပ် ပွန်းချဉ်ပင်အောက်မှာ မီးပုံရှိ ထား ပေးကြရအောင်ဟေ့၊ နောက်နေ့ မနက်ကျမှ စောစောလာကြပြီး ကပ်ပွန်း သီးတွေ ကောက်ယူကြမယ်ဟေ့”

မနေ့ညနေက ထိုကပ်ပွန်းပင် အောက်တွင် ဖွဲ့မီးပုံရှိထားခဲ့ကြပြီး ဒီ မနက်တွင် ကပ်ပွန်းသီးများ ကောက်ယူ ရန် စောစောထွက်လာခဲ့ကြရင်း ဖြစ် လေသည်။

“ဟဲ့ကောင်မ မိအေး၊ ညည်း အဘိုးပြောစကားအရ ငါတို့ မနေ့ ညနေက ဖွဲ့မီးရှို့ထားခဲ့ရတာနော်၊ ညည်း အဘိုးပြောသလို အပင်ပေါ်ရှိသမျှ ကပ်ပွန်းသီးတွေ ကြွေကျ မကျ အပင် အောက်ရောက်မှပဲ သိရတော့မှာပဲ”

“ငါ့အဘိုးက လူကြီးပါဟာ၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ ပြောပါမလား၊ အဲဒီလို ကြုံခဲ့ဖူးလို့ ပြောပြတာ နေမှာပါ”

မကြာမီ သူတို့ အုပ်စုကပ်ပွန်း ချဉ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်လာ ကြလေသည်။

“ဟာ အပင်အောက်မှာ ကပ် ပွန်းချဉ်သီးတွေ အစိမ်းအနုပါမကျန်

ဖွေးနေအောင် ကြွေကျနေတာပါလား ဟေ့”

“ကဲ တွေ့ကြပြီ မဟုတ်လား၊ မြန်မြန်ကောက်ယူကြဟေ့၊ ကောက် ယူပြီးရင် ပြန်ကြမယ်”

ကပ်ပွန်းနွယ်ကြီးက ပေါင်လုံး လောက်ကြီးသဖြင့် နွယ်တက်နေသော သစ်ပင်ကြီးပေါ်တွင် အခက်အလက် များက ဖြာထွက်နေကာ အသီးများ ပြတ်နေအောင် သီးနေသဖြင့် ယခု အားလုံး ကြွေကျနေသော ကပ်ပွန်းသီး များကို ကောက်ယူခဲ့ကြရာ တစ်ဦးလျှင် သုံးလေးပြည်ခန့်ရကြလေသည်။

ထို မိန်းကလေးတစ်စုမှာ အပင် အောက်တွင် ဖွဲ့တစ်ခွဲလောက် မီးပုံရှိ ခဲ့ရုံနှင့် ထွက်လာသော ဖွဲ့မီးခိုးထိခိုက်ပြီး ကပ်ပွန်းသီးတစ်တောင့်မကျန်ကြွေခဲ့ ရသည့် အဖြစ်ဆန်းကို အံ့သြခဲ့ကြလေ သည်။ နောင်အခါ ကပ်ပွန်းချဉ်ပင်တွေ ချွံ အသီးရယူလိုလျှင် ထိုနည်းကိုသုံးပြီး ရယူကြရန် နည်းလမ်းကောင်းတစ်ခု ရခဲ့ကြတော့သည်။

“သွက်သွက်လျှောက်ကြဟေ့၊ အပြန်မှာ နေပူမိနေကြမယ်ဟ”

“လျှောက်ကြပါတယ်ဟ၊ ဒီ ထက်တော့ မမြန်နိုင်ကြတော့ဘူး”

ထိုသို့လျှောက်လာကြရင်း လမ်း တစ်ဝိုက်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဟာ ငါ ခိုက်ထဲက ရစ်ရစ်ပြီး နာလာတယ် ဟာ”

“ဟင်္ဂီ ကောင်မ အိမ်က ဘာ တွေ စားလာမှန်းမှ မသိတာပဲ”

“ငါမနေ့က ချဉ်ပေါင်ရွက်ကြော် စားမိတယ်ဟ”

“အေး အဲဒါကြောင့် ညည်းခိုက် နာတာပဲ”

“ငါနောက်ဖေးသွားချင်တယ်”

“ကဲ ညည်းနောက်ဖေးသွား ချင် ရင် ဟောဒီ ညောင်ပင်ကြီး နောက်နား က ချုံတွေအကွယ်ကို သွားလိုက်လေ၊ ငါတို့ ဟိုနားက အရိပ်က ထိုင်စောင့်နေ ကြမယ်”

မိအေးလည်း ဗိုက်နာပြီး မအောင့်နိုင်တော့သဖြင့် တောထဲက ညောင်ပင်အောက်က ချုံအကွယ်သို့ သွားကာ နောက်ဖေးသွားခဲ့လေသည်။

“ဟင်္ဂီ မိအေး နောက်ဖေးသွား တာ ကြာလှချည်လား၊ ဟုတ်ကော ဟုတ်သေးရဲ့လား၊ ခေါ်ကြည့်ကြပါဦး”

“ဟေ့ မိအေး၊ မိအေးရေ အခုထိ မပြီးသေးဘူးလား ဟ”

“ဟာ ဘာမှလည်း ပြန်ပြောသဲ မကြားရပါလား”

“ဗိုက်နာပြီး ဝမ်းသွားတာ ဆို တော့ မပြီးသေးလို့နေမှာပါဟာ၊ ဆက် စောင့်ပေးကြပါဦး”

သူတို့အုပ်စု မိအေးကို နောက် ထပ် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ထပ်၍ ထိုင်စောင့် နေကြသည်။

“ဒီကောင်မ ခုလောက်ဆိုရင် ပြီးလောက်နေပြီဟ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ လှမ်းမေး တော့လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး”

“တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေရောလား ဟာ”

“ကဲ- ငါလိုက်သွားပြီး ကြည့်ဦး မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့ထဲက လှမေက သွားကြည့်ရန် ညောင်ပင် အောက်က ချုံဆီသို့ ထွက်သွားလေ သည်။

“ဟာ- ချုံအကွယ်မှာ မိအေးကို မတွေ့ရပါလား၊ ဘယ်ကိုများ သွားနေ တာလဲ”

သီးနေတဲ့ ကင်ပွန်းသီးတွေ
အကုန်ကြွေကျစေချင်ရင်
ကင်ပွန်းချည်ပင်အောက်မှာ
စပါးအခွံ (ခွံ)ခွံတောင်း
တစ်လုံးလောက်
သယ်သွားပြီး
အပင်အောက်မှာ
မီးရှို့ပေးထားခဲ့ရတယ်တဲ့။

“ဟေ့ကောင်မတွေ မိအေးကို
မတွေ့ဘူးဟ၊ အော်ခေါ်ကြည့်ကြပါဦး
ဟာ”

“ဟေ့ - မိအေး မိအေးရေ”

တစ်ယောက် တစ်ခွန်း အော်
ဟစ်ခေါ်ခဲ့ကြသော်လည်း မိအေးမှ
ပြန်လည် ထူးလာသံ မကြားရပေ။

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲဟာ၊
ခေါ်မကြား အော်မကြားနဲ့”

“ဒီကောင်မ နောက်ဖေးသွား
နေတုန်း တောထဲက တောကောင် တစ်
ကောင်ကောင်ကများ ဆွဲသွားရောလား
ဟာ”

“သူ နောက်ဖေးသွားတဲ့နေရာ
ကို ရှာကြည့်ကြပါဦးဟ၊ သွေးစ သွေးန
တွေများ ကျကျန်နေသလားလို့လေ”

“ဟောဒီမှာ သူနောက်ဖေးသွား
ထားတာ တွေပေမယ့် သွေးစ သွေးန
တော့မရှိဘူးဟ”

“ခက်ကြပြီဟေ့၊ ငါတို့ အတူလာ
ခဲ့ကြရာမှာ အပြန်မှာ သူပါ မလာဘူး
ဆိုရင် ရွာက သူ့ဘာတွေက ငါတို့ကို
အပြစ်ပြောကြတော့မှာပဲ၊ ဘယ်လို
ဆင်ခြင်မလဲ ဟင်”

အညွှန်းမရှင်း (နေနဂါရီလ၊ ၂၀၁၇)

“ဟ- အော်ခေါ်တော့လည်း
မရ၊ ရှာကြည့်တော့လည်း မတွေ့ရဆို
တော့ ငါတို့ ဘာတတ်နိုင်ကြမှာလဲ၊
ရွာကို အပြန်ပြန်သွားပြီး အဖြစ်အပျက်
ကို ပြောပြကြရုံပဲ ရှိတာပေါ့”

သူတို့အုပ်စု ရွာပြန်ရောက်ကြ
လျှင် အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြခဲ့ကြလေ
သည်။

“ဟင်- သမီး မိအေးတော့ ငုက္က
တွေပြီ ထင်ပါရဲ့၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ဣန်မ
သမီးလေးကို ဝိုင်းရှာပေးကြပါဦး”

မိခင်ဖြစ်သူက ဖိုရိုဝ်ကာ ပူဆွေး
သောကနင့် ပြောနေ၏။

“ကဲ ဟေ့၊ ငါတို့ လူစုပြီး အဲဒီ
ညောင်ပင်ဆီ သွားရှာကြစို့”

“ပတ်ဝန်းကျင် အနှံ့ရှာကြတာပဲ
ဗျ၊ လုံးဝ မတွေ့ဘူး”

ရွာပြန်ရောက်၍ မတွေ့လာကြ
သည်ကို သိကြသောအခါ ဆရာတော်
ကျောင်းသို့ သွားကြကာ လျှောက်ထား
ကြလေသည်။

ဆရာတော်က တွက်ချက်ကြည့်
ကာ အသက်ရှင်လျက် ပြန်တွေ့နိုင်
ကြောင်း သိလာသဖြင့် ထိုလူအုပ်ကို
မိန့်ကြားလာတော့သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ညောင်ပင်
အောက်မှာ နောက်ဖေးသွားမိလို့
ညောင်ပင်စောင့်ကများ ဝှက်ထားလေ
သလားပဲ၊ ဒီတော့ ငှက်ပျော အုန်းပွဲ
အပြန်ပြန်ပြီး ညောင်ပင်စောင့်ထဲ သွား
ကြပြီး တင်မြှောက်ပသကြစမ်းဟေ့”

“သမီး အမိုက်မဟာ မသိနား
မလည်ခဲ့လို့ အသင်ညောင်ပင်အောက်
မှာ ဓနင်မခြင် မစင်စွန့်မိခဲ့ပါတယ်၊
အမိုက်မမဲလေးမို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
ပြမှားမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပေးရန် ပသပြီး
တောင်းပန်ပါတယ်၊ အကယ်၍ မကျေ

နပ်လို့ မျက်ကွယ်ပြုထားလျှင်လည်း
ပြန်တွေ့အောင် ပြပေးပါ အရှင်ကြီး”

“ကဲ ကဲ - ပသ တင်မြှောက်
တောင်းပန်ပြီးပြီး ညောင်ပင်ဝန်းကျင်က
တောထဲအနှံ့ ထပ်ရှာကြည့်ကြပါဦးဟ”

“ဟော တွေ့ပြီဗျ၊ မိအေးက
ဒီနားက ချုံဘေးမှာ အိပ်နေတာ
ကိုးဗျ”

“မိအေး မိအေး ဟေ့ မိအေး”

“ဟင်- ကျွန်မ ဘယ်ကိုရောက်
နေတာလဲ၊ ကျွန်မရဲ့ အဖော်တွေရော”

“မိအေး၊ နင် ဒီညောင်ပင်
အောက်က ချုံဘေးမှာ အိပ်ပျော်နေခဲ့
တာလေ၊ နင့်အဖော်တွေ နင့်ကို အော်
ခေါ်ပြီး ရှာမတွေ့ကြလို့ ရွာကို ပြန်ပြော
တာနဲ့ ငါတို့ လာရှာကြပြီး ညောင်ပင်
စောင့်ကို ပသပြီး တောင်းပန်ခဲ့ကြ
တာပဲ”

တကယ်တော့ မိအေးမှာ ဝမ်း
နာပြီး နောက်ဖေးသွားချင်လှသဖြင့်
ထိုညောင်ပင်အောက်တွင် သွားမိခဲ့
သဖြင့် ညောင်ပင်စောင့်က မကျေနပ်
ပဲ မတွေ့အောင် ဝှက်ထားခဲ့ခြင်းသာ
ဖြစ်၏။ တင်မြှောက်ပသကာ အမိုက်
အမဲမို့ ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်ခဲ့ခြင်း
ကြောင့် ပြန်လည်တွေ့ရှိကြခြင်းသာ
ဖြစ်လေသည်။

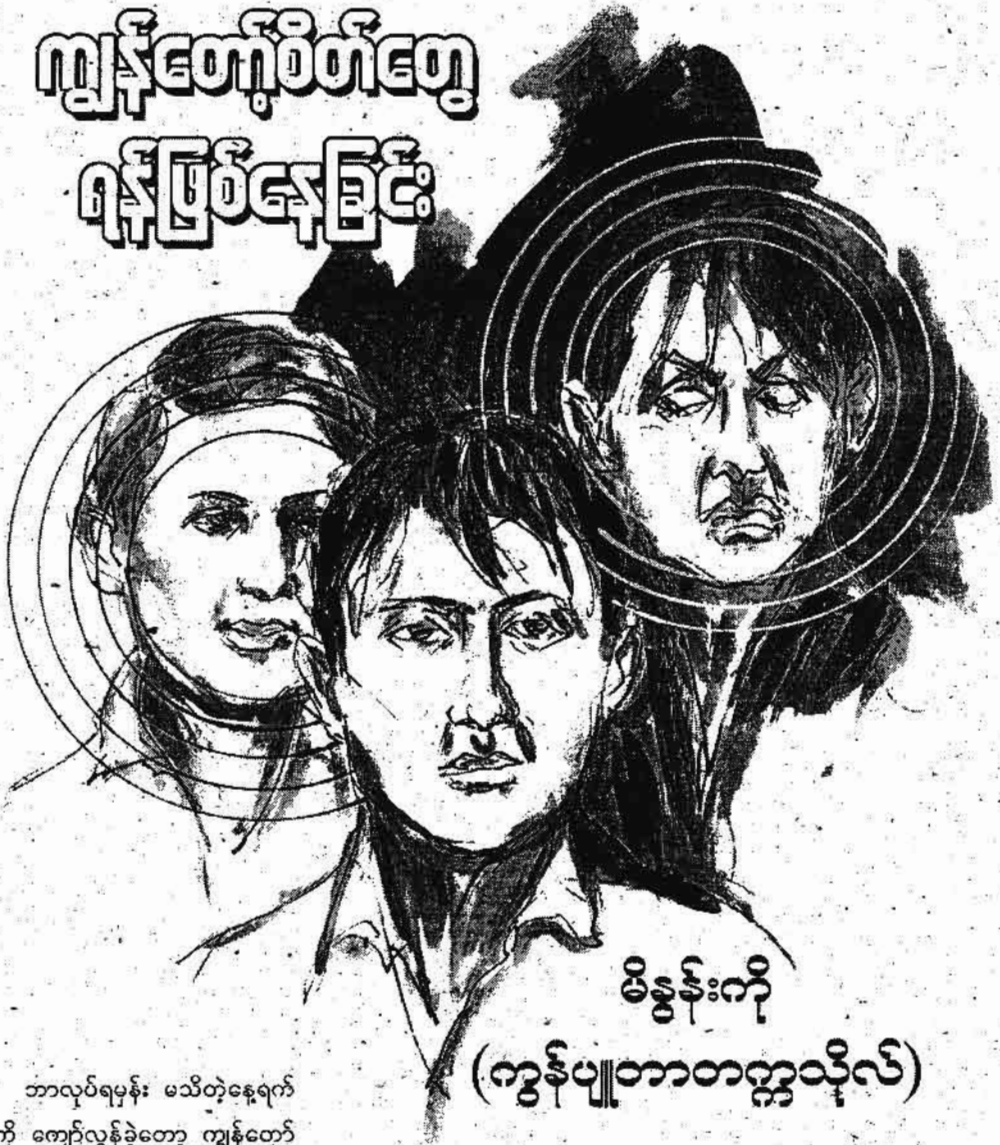
“နောက်နောင်ကိုတော့ တော
တောင်ထဲမှာ အပေါ်အလေးသွားချင်ရင်
တောင်းပန်တိုးလျှိုးပြီး ဆင်ခြင်ပြီး သွား
ပေါ့ကွယ်၊ ဒါ သင်ခန်းစာပဲ”

ထိုအခါမှ သူတို့အားလုံးသည်
မိအေးနှင့်အတူ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ
တော့သည်။

တင်ထူး(သေယျဝတီ)

ကျွန်တော်စိတ်တွေ ရန်ဖြစ်နေခြင်း

မိခွန်းကို
(ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်)

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတဲ့နေ့ရက်များကို ကျော်လွန်ခဲ့တော့ ကျွန်တော် သိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အောက်မေ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်စိတ်တွေက နေ့စဉ် ရန်ဖြစ်နေကြတယ်။ ရန်ဖြစ်တဲ့နေရာမှာလည်း တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်က ဖျန်ဖြေရေးသမားဖြစ်လိုက် သူတော်ကောင်းကြီးဖြစ်လိုက်လူယုတ်မာ ဖြစ်လိုက်နဲ့။ မိုးလင်းလို့ မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်တာနဲ့ စိတ်ဆိုးနဲ့ စိတ်ကောင်း နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော်နဲ့ အတူ နီးထွားကြတော့တာပဲ။

စိတ်ကောင်းက ပြောတယ်။

“မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပြီးရင်... ဘုရားရှိခိုး၊ သီလယူ၊ တန်းဆွမ်းလောင်း အိမ်အလုပ်တွေ ပြီးအောင်လုပ်၊ ဒါတွေ ပြီးရင် ကိုယ့်ဘဝအတွက် စာတွေဖတ် စာတွေ ကြိုးစားရေး” တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း အားတွေ တက်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ ဒီသုံးပါးလုံးညီအောင် သူခိုင်းတာမှန်သမျှ လုပ်ရင် သေချာပေါက် အောင်မြင်လာမှာပဲလေ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ခေါင်းထညိတ်ညိတ် လုပ်နေတုန်း စိတ်ဆိုးက -

“ဟိတ်ကောင် ဘော်ဒါ၊ မင်း ရှေးများ သွားပြီလား၊ စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ပါဦးကွာ၊ ဒါတွေသာ မင်းလုပ်နေမယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာသွားပြီး ပျော်စရာ ကောင်းတော့မှာလဲ၊ ပျော်စရာလေးတွေပဲ စဉ်းစားစမ်းပါ၊ မနက်စာ အဝ အပြစားပြီးရင် အင်တာနက်ကို တစ်နေ့ ကုန်သုံး၊ တစ်ယောက်တည်းသမားပဲကွာ၊ အိမ်အလုပ်တွေ မလုပ်လို့ ဘယ်သူက ဆွဲမှာမို့လဲ၊ ကောင်မလေးတွေကို အွန်လိုင်းကနေ စိတ်ကြိုက်ကြည့်စမ်း၊ အပြင်မှာတော့ ယူမယ်မကြံနဲ့ မောင်၊

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

အကုန်လုံးက မယူခင်မှာ ကြင်နာချင်စရာလေးပေမယ့် ယူပြီးရင် ရင်နာစရာတွေ ဖြစ်လာရော။

အမယ် မယ်- မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နဲ့၊ ငါပြောတာ နားမဝင်ဘူးလား၊ မင်းကြိုးစားလည်း အလကားပါပဲကွာ၊ အောင်မြင်တော့ကော ဘာထူးလာမှာလဲ၊ မင်းစာကို ခိုးကူးတဲ့သူက တစ်ရာဆို အပုပ်ချွေ့ချောင်းရိုက်ဖို့ ချောင်းနေမယ့်သူက တစ်သောင်းကွလောက်မှာ လူဆိုးက ခပ်များများရယ်။

မင်း အောင်မြင်တာနဲ့ အားပေးမယ့်သူက တန်းစီချင်မှ တန်းစီနေမယ်၊ မနာလိုဖြစ်ချင်တဲ့သူတွေက လိုင်းကားထက်တောင် လူကျပ်နေသေးတယ်မောင်၊ အို- နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် မင်း ဘယ်လောက်အောင်မြင်အောင်မြင် သေသွားရင် လူတွေက မေ့သွားကြတာပဲ။

မင်းလို စာရေးဆရာက ဘာဟုတ်သေးလဲ၊ ကမ္ဘာလောကကြီးကို အကျိုးပြုခဲ့တဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေကို တောင် ကျောင်းမှာ ဘယ်လောက်သင်သင် မှတ်မိကြတာမဟုတ်ဘူး၊ သတိလည်း မရကြပေါင်ကွာ၊ အသိအမှတ်တောင် ပြုချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ အယ်ဒီဆင်လောက်များ ငါတောင် တတ်သေးဆိုတာချည်းပဲ၊ ကဲ- ငါပြောတာ မှန်၊ မမှန် မင်းသာ စဉ်းစား၊ တိုတောင်းတဲ့လူ့ဘဝကို အကျိုးရှိအောင် နေစမ်းပါ၊ အချိန် မဖြုန်းစမ်းပါနဲ့။

စိတ်ဆိုးက ဒီလို တသိတစန်းကြီးပြောချလိုက်တော့လည်း ကျွန်တော်မှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်၊ ဟုတ်လည်းဟုတ်တာပဲ၊ စဉ်းစားကြည့်လေ နာမည်ကြီးခင်မှာတောင် ဟိုလူက ပြောချင်ရာ ပြော၊ ဒီလူက ကူးချလို ကူးချနဲ့

စိတ်ညစ်နေရသေးတာ၊ နောက်ပြီး သူ ပြောသလိုပဲ နာမည်ကြီးတော့ကော ဘာလုပ်မှာလဲ၊ သေတော့ ဘာကျန်မှာ မှီလို့လဲ။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေတဲ့ စိတ်ကောင်းက-

“မင်း သူပြောတာကို ယုံနေပြီလား၊ အင်း အဲဒါကြောင့် လူ့ဘဝမှာ တိုးတက်ကျော်စောတဲ့လူက နည်းနေကြတာ၊ မင်းလည်း ဒီမှတ်ထဲက ဒီပဲပါပဲလား၊ ဟုတ်တယ်၊ လူ့ဘဝမှာ လူဆိုးတွေက ပိုများတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းမရွှေ့ဆိုတဲ့ စကားလည်း အရှိသားပဲ၊ မင်းစဉ်းစားပါဦး၊ သူများ မိုးခါးရေ သောက်တိုင်း မင်းသောက်မှာလား၊ အယ်ဒီဆင် တီထွင်ခဲ့လို့ ကမ္ဘာမြေကြီး အလင်းပြာနေသလို မင်းစာပေတွေလည်း ကမ္ဘာမြေက လူသားတွေကို ပညာအလင်းတွေ ပေးနိုင်ခဲ့ရင် မင်း ဒီဘဝမှာ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်တာပေါ့။

လူငယ်တစ်ယောက်က မရတာ မင်းကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ လူတွေ မနာလိုတာ ချီးမွမ်းတာလည်း မင်း ခံစားနေဖို့မလိုဘူး၊ အရေးအကြီးဆုံးက ဘာလဲ၊ အတ္တကင်းတဲ့ မင်း စိတ်ကျေနပ်မယ့်ကောင်းမှုတစ်ခုကို မင်း ပြုခဲ့ဖူး၊ ကျန်တာတွေ ခေါင်းထဲ မထားနဲ့။

အရာရာဟာ ကံစီမံရာအတိုင်း ဖြစ်တည်နေကြတာကို မင်းခြယ်လှယ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ မင်း ကြိုးစားရမှာက လက်ရှိမှာရော သံသရာအတွက်ပါ၊ အကျိုးရှိမယ့် ကောင်းမှုတွေကို ပြုဖို့ပဲဒါကြောင့် ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း သီလယူ၊ ဆွမ်းလောင်း၊ စာရေး၊ ဒါတွေကို မင်းလုပ်ရင် မင်းဧကန်မူချ အောင်မြင်လိမ့်မယ်၊ နောင် သံသရာအတွက်လည်း ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ခံစားရလိမ့်မယ်၊ လောကမှာ ကံ

ညက်၊ ဝိရိယဆိုတဲ့ ဒီသုံးပါးသာလျှင် အရေးကြီးဆုံး မဟုတ်လား”

စိတ်ကောင်း ပြောတဲ့စကားတွေက သွေးထွက်အောင် မှန်လွန်းနေတော့ ကျွန်တော်မှာလည်း ပုတ်သင်ညို အမျှ လိုချင်လို့ ခေါင်းညိတ်သလိုလို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်၊ စိတ်ကောင်း ပြောသမျှကို ခါးယောက် လက်ပိုက်ပြီး မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ မုန်းမုန်းတီးတီး စိုက်ကြည့်နေတဲ့ စိတ်ဆိုးက သူ့အလှည့်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ -

“ဘော်ဒါ၊ မင်း အကြီးကြီးမှားပြီဟိုကောင်က ဆိုက်ကွီ၊ လူတစ်ယောက်ကို ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျ မောပန်း နှမ်းနယ်နေပြီဆို သူ ပျော်နေပြီ၊ သူများ ပင်ပန်းနေမှ ထမင်းစားဝင်တဲ့အကောင်၊ ငါလို သဘောထားမကောင်းဘူး၊ သူတစ်ပါး သက်သောင့်သက်သာ ရှိနေတာကို မနာလို မရှုစိမ့်တဲ့ကောင်၊ သူပြောတာ မင်း မယုံနဲ့၊ မင်း သက်သက်သာသာနေ၊ မင်း အသက်က ဘယ်လောက်ရှည်မယ်ဆိုတာ မင်းသိလို့လား၊ မင်း သိနိုင်လား၊ ဒီနေ့ မင်းက အောင်မြင်နေဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ စာတွေ ရေးနေပေမယ့် နက်ဖြန် မသေဘူးလို့ မင်း ပြောနိုင်လား၊ အချိန်ရှိတုန်းလေး ပျော်ပျော်နေစမ်းပါကွာ၊ ရော့-ဘီယာ ချစမ်း”

စိတ်ဆိုး လမ်းညွှန်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ဘီယာကို လက်လှမ်းမယ်လုပ်တော့ စိတ်ကောင်းက -

“ရပ်လိုက် လူလေး၊ မင်းမှားနေပြီ၊ ဘီယာဆိုတာ သေရည်အရက် အမျိုးအစားထဲကပဲ၊ ဒါကို မင်း သောက်ရင် သူရာမေရယက်ကို ချိုးဖောက်တာပဲ၊ ငါးပါးသီလမှ မလုပ်ရင် နောက်ဘဝအတွက် စိတ်မအေးရဘူး၊ စိတ်ဆိုး

ပြောတာ မှန်သင့်သလောက်မှန်ပါတယ်။
ငါက လူတိုင်း ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့
ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်နေကြမှပဲ ထမင်း
စားဝင် နေထိုင်သင်္ကာရှိတဲ့သူမျိုးပါ။

ဒါပေမဲ့ လူတွေက သူပြောတာပဲ
နားထောင်တာ များပါတယ်။ 'ဪ' -
ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ ကောင်းမှုမှာ ပျော်မွေ့
ချင်သူ နည်းတယ်လေ။ ငါလည်း ငါ
တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားနေတာပဲ။
မင်းကတော့ ငါပြောတာ နားထောင်
မယ်လို့ မျှော်လင့်တာပဲ"

အဲဒီစကား ဆုံးတော့ -

"ကဲ- ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ လူတွေ
က ဘယ်သူ့စကား ပိုနားထောင်ကြ
သလဲဆိုတော့ ငါ့စကားကို ပိုနားထောင်
ကြတယ်တဲ့။ ဒါဟာ မှန်နေလို့ပေါ့။ လူ
ဘဝမှာ သက်သက်သာသာ အချောင်ခို
နေတတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဒဿနက အမှန်
ကန်ဆုံး ဒဿနပဲလေ။ ပျော်စရာလေး
တွေကို မသိလိုက်ရရင် ဒီဘဝ လူဖြစ်ရ
ကျိုး ဘယ်နပ်ပါ့မလဲ။ သွားစမ်းပါ။
နားလိုက်စမ်းပါ။

စာလည်းမဖတ်နဲ့ ဗဟုသုတဆို
တာ အမှန်တော့ အပတ်တကုတ် ရွာဖွေ
လေ့လာစရာ မလိုပေါင်ကွာ။ ပွဲစားတွေ
ကြည့်စမ်း။ သူတို့ထဲမှာ ဆယ်တန်း
အောင်တာ ဘယ်နှယောက်မှ ပါတာ
မဟုတ်ဘူး။ မင်းလို စာကြိုးပေကြိုးမပြော
နဲ့ အပျင်းပြေတောင် စာမဖတ်ဘူး။

အေး- ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ
လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောလိုက်
တာနဲ့ ဝင်ငွေမှ ဟောခနဲ ဟောခနဲပဲ။
မဝ်နီးစမ်းပါနဲ့၊ တချို့များဆို စာလေးတစ်
ကြောင်း နှစ်ကြောင်း အလွတ်ကျက်ပြီး
လူရှေ့ သူရှေ့ လူတွင်ကျယ်ကြီး လုပ်
တတ်တဲ့ ကြက်ဝက်မွေးသမားကနေ
ဟိုက်ဘော့စ်ဖြစ်သွားတဲ့ သူဌေးငန်တွေ

တောင် ရှိသေးတာ၊ မင်းနွယ်ကွာ၊ ဒီစာ
အုပ်ကြီးတွေ တကိုင်ကိုင်နဲ့ ဘာဝင်ငွေ
မှလည်း မည်မည်ရရ မရှိဘဲနဲ့များ"

စိတ်ဆိုးက အဲဒီလို ဟောက်
လိုက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ လက်ထဲက
စာအုပ်ကြီးပဲ လွင့်ပစ်ရတော့မလိုလို။
ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သား။ တချို့များ
ဆို စာလည်းမဖတ်။ ဘာဗဟုသုတမှ
လည်း မရှိဘဲ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေကြ
တာတွေ လောကမှာ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး
မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် စာတွေ
အပတ်တကုတ်ဖတ်ပြီး ဗဟုသုတတွေ
ရွာမှီးနေမိတာ မှန်မှ မှန်ရဲ့လားလို့
တွေဝေသွားမိတယ်။

"စိတ်ဆိုးပြောသလို ပညာမဲ့တွေ
နေရာရနေကြပေမယ့် ပညာရှိတွေက
တော့ မတိမ်ကောပါဘူးကွယ်။ ပညာမဲ့
တွေက ဘဝကို အသပြာနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်
ကြပေမယ့် ပညာရှိတွေကတော့ ဘဝကို
ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်ကြ
တယ်။ လျှာအရိုးမရှိ လျှောက်ပြောလို့
ဝင်ငွေကောင်းနေတဲ့ ပွဲစားတွေ ဒီဘဝ
မှာတင် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ လိမ်
လည်မှုပေါ်ပြီး တရားတပေါင် ရောက်
ကုန်ကြတာတွေလည်း အတွေ့ဖူးသား
မဟုတ်လား။

ကြက်ဝက်မွေးပြီး သူဌေးဖြစ်တဲ့
သူတွေကိုလည်း အားကျစရာ မလိုပါ
ဘူးကွာ။ သူတို့ဘဝက အပယ်လားမယ့်
သနားစရာ ဆိုတာ သိနေနှင့်သားနဲ့
ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ကို ဘယ်သူ ဘာ
ပြောပြော သွေဖည်ပစ်ခွာ ထားရစ်စရာ
မလိုပါဘူး။ စာအုပ်မာပေ လူမိတ်ဆွေ
တဲ့၊ စာပေထဲက ဗဟုသုတတွေ ကိုယ်
မသိနိုင် မကြုံနိုင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်
တွေကို သိနိုင် ကြုံနိုင်တယ်။ ကိုယ်
စိတ်ညစ် ပင်ပန်းတဲ့အခါ စာကောင်း

ပေမွန်လေးများ ဖတ်လိုက်ရင် အခင်
ဆုံး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ မုန့်
ထွက်စားလိုက်ရသလိုမျိုး စိတ်ချမ်းမြေ့
သွားရစေတယ်။

နောက်ပြီး စာပေဆိုတာ မိတ်
ဆွေတင်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ရဲ့ဆရာတစ်ဆူ
လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကိုယ် ဒွိဟဖြစ်နေ
တဲ့ အကြောင်းကိစ္စတွေ မရှင်းလင်းတဲ့
ပြဿနာတွေကို စာပေကနေတစ်ဆင့်
အဖြေရှာယူလို့ရတယ်။

နောက်ထပ်ပြောရရင် စာပေ
ဆိုတာဟာ ကိုယ့်ရဲ့ခရီးသွားဖော်ပဲ။
ကိုယ်မရောက်ဖူးတဲ့ ရှေးခေတ် သရေ
ခေတ္တရာမြို့၊ ပုဂံမြို့တော်တွေကနေ
ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီး လွတ်လပ်ရေးရတဲ့
အချိန်တွေအထိ စာအုပ်တွေက စာစ်
ဆင့် ကိုယ်လျှောက်ကြည့်လို့ ရတယ်။
မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားသာမက ကမ္ဘာ
တစ်လွှားကိုလည်း စာအုပ်တွေနဲ့ လည်
ပတ်လို့ ရတယ်။ ဒါကြောင့် စာဖတ်တဲ့
အလေ့အထလေးကိုတော့ မင်း ဖျောက်
မပစ်နဲ့ကွာ"

စိတ်ကောင်းက ထိုသို့ ဆိုပြန်
တော့လည်း လက်ထဲက စာအုပ်လေးကို
ကျွန်တော် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ထွေးပွေ့မိပြန်
ရော။ ဒီလိုနဲ့ စိတ်ကောင်းတစ်လှည့်
စိတ်ဆိုးတစ်လှည့် ပြောနေတာကို နား
ထောင်ရင်း ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကောင်း
ခိုင်းတာကို လုပ်လိုက်။ ခဏနေ စိတ်ဆိုး
ပြောတဲ့အတိုင်း နေလိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်
စိတ်တွေ သူနိုင် ကိုယ်နိုင် စကားရည်
လုရင်း ရန်ဖြစ်နေကြတာကို ကျွန်တော်
ထိုင်ကြည့်ရင်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ကုန်နေ
ရတော့တာပဲ။ ကဲ- ခင်ဗျားတို့ရော သူတို့
နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘယ်လိုနေလဲ၊
ဘယ်သူ့စကားကို ပိုနားထောင်ဖြစ်လဲ။

မိန့်နီကို(ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်)

အလင်း

မိတ္တူဆိုးတွေ ဆုပဲခြွေခဲသေး
အလင်း

(၁)

သူ ရပ်ကွက်ထဲကို စရောက်လာ ကတည်းက လူတချို့ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို ခံခဲ့ရတယ်။ ပထမတော့ လမ်းသွယ်ထဲ ကပေါ့။ နောက်တော့မှ သူက တစ်ရပ် ကွက်လုံးထဲကို လျှောက်လျှောက်သွား တာကြောင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သိ သွားကြတယ်။ နောက်တော့ တစ်ရပ် ကွက်လုံးလိုလိုက သူ့ကို ချစ်သွားကြ တယ်။ သနားသွားကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကလေးတွေအစ၊ လူပျို၊ အပျို၊ ရွယ်ရယ်တွေ အလယ်၊ အိုကြီး အိုမတွေ အဆုံး အားလုံးက စားစရာတစ်ခုကို အမြဲပေးကမ်းတတ်ကြတယ်။

သူကလည်း လက်ထဲမှာစားစရာ တွေများနေရင် ပေးတဲ့သူကို ပြန်ပြပြီး မယူဘူး။ မရှိရင်တော့ ယူတာပေါ့လေ။

သူ့ရဲ့ ဘုံဗိမာန်ကတော့ လမ်း ထိပ်က ကင်းတဲပဲ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လမ်း မကြီးရှိတယ်။ ပြီးတော့ လမ်းသွယ်လေး တွေလည်း ရှိတယ်။ ဆိုတော့ကာ လမ်း သွယ်လေးတွေက တစ်လမ်း၊ နှစ်လမ်း ကနေ ဆယ့်ငါးလမ်းအထိ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် လမ်းသွယ်တွေရဲ့ ထိပ်တိုင်း လိုလိုမှာ ကင်းတဲတစ်ခုရှိတယ်။ သူက တစ်လမ်းထိပ် ကင်းတဲမှာ နေတယ်။

ကင်းတဲအမြင့်က ဆယ့်နှစ်ပေ လောက်ရှိပြီး ခုနစ်ပေလောက် ကျယ် တယ်။ ပျဉ်ထောင်ကို ခြေတံရှည် ဆောက်ထားတယ်။ ပျဉ်ကာထားတယ်။ သွပ်မိုးထားတယ်ပေါ့။ ဆိုတော့ကာ မော်တော်ကားဘီးသံဂွေ(ခွေ)ကို ကင်း သံချောင်း လုပ်ထားတာပေါ့လေ။

ကင်းတဲပေါ်မှာကတော့ ကင်း သမား အိပ်ပေါ့။ ဒီတော့ ကင်းတဲရဲ့ အောက်က သူ့နေရာပဲ။ အဲ- ကင်းတဲ အောက်ဆိုလို့ မြေပြင်မထင်နဲ့။ ဘီလပ်

မြေ ကွန်ကရစ် လောင်းထားတာရယ်။ ကင်းသမားကလည်း သူ့ကို နှင်မထုတ် ဘူး။ နှင်မထုတ်ဆို လမ်းထဲက လူတွေ က ပြောထားကြတယ်လေ။ နှင်မထုတ် ဘဲ ပေးနေဖို့ကိုပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့ဆီက မုန့်တွေကို ကင်းသမားက စားရသလို၊ ညဘက်အဖော်လည်း ရတယ်မို့လား။

သူ့ပုံစံကတော့ ရှင်းပါတယ်။ သူ လျှောက်သွားတယ်။ သူလျှောက် သွားရင် ရောက်လေရာမှာ ခွေးတွေ ဟောင်ကြတယ်။ ခွေးတွေဟောင်ကြပြီ ဆိုရင် သေချာပြီ။ သူပဲဆိုတာ။ အဲ - တချို့ခွေးတွေကျတော့ သူနဲ့ မိတ်ဆွေ တွေ ဖြစ်နေလို့၊ ဖြစ်ဆို သူ့ဆီ မှာက အစားအသောက်ဆိုတာတွေက ပိုလွှဲ နေတတ်တယ်လေ။

သူ့အသားအရေက အညိုကို အညစ်ထပ်တယ် ဆိုတော့ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့။ ဆံပင်တွေကလည်း ပွတဲ့နေရာကပွ၊ ကြေးကပ်ပြီး ထပ်ပူးနေ တဲ့နေရာကပွနဲ့ အရှည်က ပခုံးအောက် ရောက်တယ်။

ပြီးတော့ အဝတ်အထည်။ လမ်း ထဲက လူတွေ ဘယ်လောက်ပေးပေး။ တစ်စုံဆို ဆိုသလောက်ကို ညစ်ထပ် ပေတူးသွားအောင် ဝတ်တာရယ်။ လက် ဖဝါးတွေ၊ ခြေဖဝါးတွေ ဆိုတာလည်း ကြေးအထပ်ထပ်ပဲ။ ဗိုက်ဆာရင် ရှိတဲ့ အစာ၊ တွေ့တဲ့အစာ စားတယ်။ ရေ သောက်ချင်ရင်၊ မြောင်းထဲကရေလည်း လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်အညစ်ကြီးနဲ့ ခပ်ပြီး သောက်တာပဲ။

သူ့မှာ ထူးဆန်းတာတွေရှိတယ်။ သေသေချာချာကြည့်ရင် ရုပ်က မဆိုး ဘူး။ နားမကောင်းဘူး။ ညာဘက်ခြေ ထောက် ခူးဆစ်နားလေးက ဘယ်ဘက် ခြေထောက်ဘက်ကို ခွင်ဝင်နေတယ်။

ပြီးတော့ စကားလုံးဝမပြောတဲ့ပဲစပ်က အနည်းငယ် ပြုံးရိပ်သန်းနေသလိုလိုပဲ။ ပိုပြီး ထူးဆန်းတာက စတိုင်ဘောင်းဘီ အရှည်နဲ့ ရှူးဖိနပ်အနက် ဝတ်ထားတဲ့ လူတွေကိုတွေ့ရင် မျက်နှာကြီး တစ်ဖက် လှဲပြီး ဆက်လျှောက်သွားတယ်။

သူ့ကို နာမည်မေးတယ်။ ဘယ် က လာသလဲ မေးကြတယ်။ မိဘညီ အစ်ကို မောင်နှမတွေ ရှိကြသလား မေး ကြတယ်။ အသက်ကလည်း သုံးဆယ် ဝန်းကျင်လောက်ဆိုတော့ မိန်းမနဲ့ သား သမီးတွေရှိလား မေးကြတယ်။

မေးတဲ့လူတွေကို လှည့်လှည့် ကြည့်ပြီး ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ မေးတဲ့လူတွေလည်း လက်လျှော့ပြီး မမေးကြတော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကို လမ်းထဲကလူတွေ က နာမည်တစ်ခု ပေးထားတယ်။ သူက လည်း သဘောကျတယ်။ တစ်ရပ်ကွက် လုံးကလည်း အဲဒီနာမည်ကို ခေါ်လာ ကြတယ်။ အဲ- တချို့ကတော့ အမူကြီး လို့ ခေါ်တာပေါ့လေ။

သူ့နာမည်က ကိုဒေါင်း တဲ့။ ဆို တော့ကာ ကိုဒေါင်း (ခေါ်) အမူကြီး ပေါ့။

ဘာကြောင့် ဒီနာမည်ကို ပေး ကြခေါ်ကြရသလဲဆိုတော့ သူ့ လမ်းထဲ ကို (ဝါ) ရပ်ကွက်ထဲကို စရောက်လာတဲ့ နေ့က နိုင်ငံရေးပါတီကြီး တစ်ခုရဲ့ အမှတ်အသားဖြစ်တဲ့ စက္ကူအလံလေး တွေ ဆယ်ခုလောက်ကို လက်နှစ်ဖက် ဘယ်ညာမှာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရောက်လာခဲ့ တာလေ။ အဲဒီနေ့က ဟိုဘက်ကပ်ရက် က ရပ်ကွက်တစ်ခုက လမ်းမပေါ်မှာ အဲဒီ ပါတီကြီးက မဲဆွယ်စည်းရုံးနေ တရဏှူးဟောတယ်လေ။ လူတွေလည်း ထောင်သောင်းမကပေါ့။

ဆိုတော့ကာ ကိုဒေါင်း ကိုင်လာတဲ့ အလံလေးတွေက အနီရဲ့အရောင် နောက်ခံပေါ်မှာ ကြယ်ဖြူကြီးတစ်ပွင့်နဲ့ အဝါရောင် ဒေါင်းတစ်ကောင်ပါတယ်လေ။ ဒေါင်းကတော့ ခွပ်ဖို့ဟန်ရေပြင်နေတယ်ဆိုပဲ။

(၂)

-ထုံးစံအတိုင်းပဲ မနက်ခြောက် နာရီလောက်မှာ ထတယ်။ ပြီးတာနဲ့ မြောင်းထဲက ရေခဲနဲ့ မျက်နှာသစ်တယ်။ ပလုတ်ကျင်းတယ်။ ပြီးတာနဲ့ သုံးထပ်လေးထပ်လောက် ထပ်ဝတ်ထားတဲ့ အပေါ်ဆုံး အင်္ကျီနဲ့ မျက်နှာသစ်ပြီး ကင်းတဲ့ ပျဉ်ကာကို လက်နဲ့နှစ်ဖက် ခပ်ပြင်းပြင်းထုတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီအခါမှာတော့ ကင်းတဲ့ပေါ်မှာ ကုလားသေ ကုလားမောနီးပါး အသံမျိုးစုံနဲ့ ဟောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကင်းသမားကလည်း အိပ်မှုနဲ့စုံဝါးနဲ့ အိပ်ရာက ထသလို ခွေးတစ်အုပ်ကလည်း ကိုဒေါင်းကို နှုတ်ဆက်သလိုနဲ့ ဟောင်ကြတယ်။ တချို့အကောင်တွေက သူ့နောက်ကို လိုက်ကြတယ်။

သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရပ်ကွက်ထဲကို လျှောက်သွားဖို့ စတင်လေပြီ။ ညာဘက်ခြေထောက် ဖူးအနာလေးက ခွင်ဝင်နေတာဆိုတော့ ခပ်ဆဆနဲ့ပေါ့။ တစ်ချက်တစ်ချက် လျှောက်တာ မြန်တယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ နွေးသွားတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး မျက်နှာကို အပေါ်မော့ကြည့်တယ်။ လျှောက်တယ်။ ဖြုန်းခနဲ ရပ်တယ်။ အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူတယ်။ စက်ဘီး သို့မဟုတ် ဆိုက်ကား ဘဲလံတီးသံကြားရင် လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲရပ်တယ်။ စာရေးထားတဲ့

ဆိုင်းဘုတ်တွေကို တွေ့ရင် အလေးပြုတယ်။ သင့်ကြောင့် မီးမလောင်ပါစေနှင့် ဆိုင်းဘုတ်ကို အလေးပြုတယ်။ အမှိုက်ပုံဘေးက အမှိုက်မပုံရ ဒဏ်ငွေ တစ်ထောင်ကျပ်ဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကို အလေးပြုတယ်။

တစ်ခါကလည်း ရပ်ကွက်နဲ့ရှေ့မှာ မတ်တတ်ကြီး စုံရပ်ပြီး အလေးပြုနေတာ။ ဘယ်လက်ကော ညာလက်ကော မနားဘူး။ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ တွေဆိုတာ ရယ်လိုက်ကြတာမှ အသံတွေတောင် ထွက်တယ်။ အဲဒါ နာရီဝက်လောက်လည်း ကြာရော ရုံးအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ရိုက်မယ် နှက်မယ်ဆိုတဲ့ဟန်ပြပြီး မကြားဝံ့ မနာသာတွေနဲ့ ဖိမှန်အောင် ဆဲလွှတ်တာကို ခံလိုက်ရတယ်လေ။

သူကတော့ အေးဆေးပါပဲ။ သိတယ်မို့လား ကိုဒေါင်းလေ အဓမ္မပဟာ။

အဲဒီလို လျှောက်လျှောက်သွားပြီး ပေးတာ၊ ကျွေးတာလေးတွေ စား၊ လုပ်ချင်တာလေးတွေ လုပ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ညနေ ခြောက်နာရီ မကျော်စေရဘူး။ သူ့ရဲ့ တစ်လမ်းထိပ်က ဘုံဗိမာန် ကင်းတဲ့လေးဆီကို ပြန်ရောက်လာပြီဆိုတော့ကာ သူ့မှာပါလာတဲ့ အစားအစာတွေကို သူ့ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်၊ ခွေးတစ်အုပ်ကို အလှည့်ကျပစ်ကျွေးလိုက်နဲ့ ခဏတော့ ညစ်သွားတာပဲ။

အဲဒီလို ညစ်သွားလို့ လမ်းထဲက လူတွေက သူ့ကို စိတ်မဆိုးကြပါဘူး။ မမုန်းကြပါဘူး။ လမ်းထဲက လူတွေ တကယ်မုန်းကြ၊ ရွံကြတာက အာဏာအားကိုးနဲ့ မျိုးမချစ်တဲ့ မျိုးမစစ်လူ့အောက်တန်းစားစိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်တွေကိုပဲ မုန်းတာရယ်။

အခုဆို ကိုဒေါင်းတစ်ယောက် လမ်းထဲက ကင်းတဲ့မှာ နေလာတာ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိလာခဲ့လေပြီ။

(၃)

ဒီကနေတော့ ကိုဒေါင်းတစ်ယောက် အိပ်ရာထ နောက်ကျတယ်။ ကင်းသမားလည်း ပြန်သွားတာကြာပြီ။ အတိအကျပြောရရင် ကိုဒေါင်းအိပ်ရာက ထတော့ မနက်ရှစ်နာရီစွန်းနေပြီ။ ဒီလိုပဲ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်နေရာက ထတာ နောက်ကျတယ်။

ဆိုတော့ကာ ထုံးစံအတိုင်း အိပ်နေရာက ထပြီးတာနဲ့ ဦးခေါင်းက ဆံပင်စုတ်ဖွားညစ်ထပ်ထပ်တွေကို ပေတူးနေတဲ့ လက်ကြီးနှစ်ဖက်နဲ့ တဖျင်းဖျင်း ထိုးဖွပြီး ရေမြောင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ထိုင်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို လက်ခုပ်လုပ်ပြီး မြောင်းရေကို ခပ်တယ်။ ပါးစပ်ထဲထည့်တယ်။ ပလုတ်ကျင်းတယ်။ ထွေးထုတ်တယ်။ ထပ်ခပ်တယ်။ သောက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ မျက်နှာသစ်တယ်။ မျက်နှာသစ်ပြီးတာနဲ့ ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာလှည့်ပြီး ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်တယ်။ လူရှင်းနေတယ်ဆိုတာကို သိတာနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ပုံစံကို ပြင်လိုက်ပြီး ရေမြောင်းထဲကို အပေါ်တွေ စွန့်ချတယ်။

တစ်အောင်ကြာတော့ ကင်းတဲ့အောက်က အိပ်ရာမှာ ပြန်ထိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းရင်းအနားမှာ ထားတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အမည်းရောင်ထုပ်လေးကို ဖြေလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ လက်နှိုက်ပြီး ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ ကြေမွနေတဲ့ အနီရောင်စက္ကူတွေ ပါလာတယ်။ ဘေးမှာ ချတယ်။ အိတ်ထဲ လက်ပြန်နှိုက်ပြီး ပါလာတော့ ဘေးမှာ ထပ်ချတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကုန်သလောက်မို့သွားတော့၊ စက္ကူပုံလေးကို တစ်ချက်စိုက်

ကြည့်ပြီး တစ်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်
တယ်။ ဖြန့်တယ်။ ဆိုတော့ကာ တစ်
ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ဖြန့်ပြီး ချထားလိုက်
ဟာ အရွက်လေးငါးဆယ်လောက် ဖြစ်
သွားတယ်။ သူ ထိုင်နေရင်းကနေ
ဦးခေါင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ပြုံး
တယ်။ ဆိုတော့ကာ သူ့အနီးအနားမှာ
အနီရောင်နောက်ခံကို ကြယ်ဖြူကြီး
တစ်ပွင့်နဲ့ ခွပ်ခေါင်းတစ်ကောင်ပါတဲ့
နိုင်ငံရေးပါတီကြီး တစ်ခုရဲ့ အမှတ်
အသား ဖြစ်တဲ့ အလံငယ်လေးတွေ
ရဲဗခေါင်းခတ်လို့ပေါ့။

သူပြုံးတယ်။ ခပ်မြန်မြန်ကြီးနဲ့
စိုက်ကြည့်တယ်။ တစ်အောင်ကြာတော့
အပြုံးပါးစပ်ကြီးကနေ အသံထွက်လာ
တယ်။ အသံက ရယ်သံ။ ရယ်သံက ထိုး
လျပေမယ့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဖြစ်နေ
တယ်။

ဒီလိုနဲ့ သုံးခါတိတိ အသံထွက်
ရယ်လို့ အပြီးမှာ စကားသံတစ်ခု ထပ်
ထွက်လာတယ်။

“ x x x . . . x x ”

ပြီးတော့ အသံထွက်ပြီး ရယ်
တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ကို ငေးကြည့်
နေတဲ့ လမ်းထဲက တင်မောင်ထိုက်ဆိုတဲ့
လူငယ်တစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ တင်
မောင်ထိုက်က ဖြတ်သွားဖြတ်လာ
လုပ်ရင်းကနေ ကိုဒေါင်းရဲ့ ရယ်သံကို
ကြားလိုက်ရတာကြောင့် ရပ်ပြီး စောင့်
ကြည့်နေတာရယ်။

“ဟေ့လူ... ကို... ကိုဒေါင်း”

တင်မောင်ထိုက်လှမ်းခေါ်ပြီး
ကိုဒေါင်းအနား ဟိုးကပ်ထိုင်လိုက်တယ်။
ကိုဒေါင်း... ငဲ့ကြည့်တယ်။ နှုတ်ခမ်း
ကြီးတစ်စုံက ပြုံးလို့။ တင်မောင်ထိုက်
က သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခင်... ခင်ဗျား အစောနက
ဘာ ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

လို့ အံ့သြတကြီးနဲ့ မေးတယ်။
သူ ပြုံးမြဲပြီးနေလျက်။ တင်မောင်ထိုက်
က ထပ်မေးတယ်။ သူ ပြုံးနေမြဲ။

နောက်တော့ တင်မောင်ထိုက်
ထပြီးထွက်သွားတယ်။ သူ ခပ်ပြုံးပြုံး
အမူအရာကြီးနဲ့ပဲ “အလံလေးတွေကို
စိုက်ကြည့်နေလေရဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာ
တော့ တင်မောင်ထိုက် အပါအဝင်
ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဆယ်ယောက်ဟာ
သူ့ ကင်းတဲရှိရာဆီကို ရောက်လာကြ
တယ်။ ပြီးတော့ အံ့သြနေတဲ့ မျက်ဝန်း
တွေ၊ ပြုံးရွှင်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ သူ့
ကို မေးကြတယ်။

“စကားပြောတတ်တယ်၊ ဟုတ်
လား”

“ခပ်စောစောက ဒီစက္ကူအလံ
တွေကို စိုက်ကြည့်ပြီး စကားပြောတယ်
ဆို”

“ကိုဒေါင်း၊ အ- ကိုဒေါင်းက
လည်း စကားပြောတတ်ပုံ သားနဲ့ဗျာ”

“ကိုဒေါင်း အစောနက ဘာ
ပြောလိုက်တာလဲဟင်”

“တင်မောင်ထိုက်က ပြောတယ်၊
ကိုဒေါင်း စကားပြောတယ်ဆို ဟုတ်
လား”

မေးခွန်းပေါင်း များစွာ။ သူက
တော့ ခပ်ပြုံးပြီး အမူအရာကြီးနဲ့ ဟို
ကြည့် ဒီကြည့် ဒီလိုနဲ့

လမ်းထဲက လူတွေ တော်တော်
များများ သူ့အနားမှာ စုပြုံလာကြတယ်။
စကားတွေကလည်း တစ်ယောက်တစ်
ပေါက်နဲ့ ဆူညံနေတယ်။ သူ့ကိုလည်း
တချို့က မုန့်တွေပေးပြီး ချော့ချော့မေး
ကြတယ်။

သူ... ပြန်မဖြေချင်ဘူး။

ဒါကြောင့် ခပ်စောစောက
ဖြန့်ချထားတဲ့ စက္ကူအလံလေးတွေကို
ကောက်ကိုင်ပြီး နီးရာလူကို တစ်ခုစီ
ပေးလိုက်တယ်။ ယူကြတယ်။

“တူတဲမိပြီ ကိုဒေါင်းရယ်၊ ငါတို့
ကလည်း ဒီအလံရဲ့ပါတီကို ချစ်ပါတယ်၊
ထောက်ခံပါတယ်၊ ဟိုလေ... ခပ်စော
စောက စကားပြောတယ်ဆို၊ ဘာပြော
တာလဲဟင်၊ အခု ငါတို့နဲ့ စကားပြော
လေနော် လိမ္မာပါတယ်၊ ကိုဒေါင်းရယ်
နော်”

“အေးလေ ကိုဒေါင်းကလည်း
စကားပြန်မပြောရင် ငါတို့က မင်းတို့
မခင်တော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဟုတ်တယ်”

အသံတွေ နည်းနည်း ညံလာ
တယ်။ သူ နည်းနည်းကြောက်သလို ဖြစ်
သွားပြီး ကိုယ်ကြီးတစ်ချက် ကျုံ့သွား
တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ဝိုင်းအံ့ကြည့်နေ
ကြတဲ့ ရပ်ကွက်သူ/ရပ်ကွက်သားတွေရဲ့
မျက်နှာတွေကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရမိလိုက်
တယ်။

နောက်တော့ သူ့ရှေ့တည်တည်
မှာထိုင်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အသက်
ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ် ကောင်လေး တစ်
ယောက်ကို အနားကပ်လာဖို့ လှမ်းခေါ်
လိုက်တယ်။

ချာတိတ်က ရင်းနှီးနေသူပီပီ ရဲရဲ
ဝံ့ဝံ့နဲ့ပဲ တိုးကပ်လာတယ်။ သူလည်း
အနားရောက်လာတာနဲ့ ချာတိတ်ရဲ့
ဘယ်ဘက်နားထင်နားကို ကပ်ပြီး ပြော
လိုက်တယ်။

“... x . . . x x . . . ”

စကားအဆုံးမှာ သူ ပြုံးပြီး ချာ
တိတ်မျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ လူအုပ်ကြီး
ကို တစ်လှည့် ကြည့်မိလိုက်တယ်။

ချာတိတ်က ရယ်ကျဲကျဲ အမူ
အရာလေးနဲ့ လူအုပ်ဘက်ကို လှည့်လိုက်
တယ်။ လူအုပ်ကြီးထဲက လူတွေရဲ့
မျက်ဝန်းမှာ သိချင်စေတွေ ကပ်နေကြ
လို့။ ချာတိတ်က ရယ်ကျဲကျဲ အမူအရာ
နဲ့ ပြောတယ်။

“ဟား... ဟား... ဟား
... ကိုဒေါင်း ပြောတာက ဟား...
ဟား၊ ဟို... ဟို ဒီ... ဒီမိုကရေစီ
လိုချင်တယ်တဲ့ဗျာ၊ ဟား... ဟား”

ချာတိတ် စကားအဆုံးမှာ လူ
အုပ်ဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက် ကြည့်ကြရင်း အံ့သြနေကြလို့၊
ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း ဝိုင်းကြည့်ကြ
တယ်။

သူကတော့ ခပ်စောစောက
လိုပဲ နှုတ်ခမ်းမည်းကြီးက ပြုံးလို့
နောက်တော့...

လူအုပ်ဟာ သူ့အနားကနေ
တစ်စုတစ်စု လှည့်ထွက်သွားကြတယ်။
အဲဒီလို လှည့်ထွက်သွားကြတဲ့ လူတွေ
ထဲမှာ...

တချို့ ဦးခေါင်းတွေ ငိုတိုက်
လို့။

တချို့က လက်သီးတွေ ကျစ်
ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လို့။

တချို့က တံတွေးကို တထွီထွီနဲ့
ထွေးလို့။

တချို့က သက်ပြင်းတွေ ချလို့။

တချို့က အယုတ္တနတ္ထတွေနဲ့
ဆဲလို့။

တချို့က ပက်ပက်စက်စက်နဲ့
ကျိန်ဆဲနေလို့။

သူကတော့ စိတ်ပျက်သလို အမူ
အရာတွေနဲ့ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွား
ကြတဲ့လူတွေရဲ့ ကျောပြင်တွေကို လိုက်
လံပြီး ငေးရီနေလို့။

ကိုဒေါင်း၏ အတိတ်ဘဝ
စာမျက်နှာအကျဉ်း

ကိုဒေါင်း၏ နာမည်အရင်းမှာ
ကျော်ကျော်ထွန်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်
တိုင်း၏ အရှေ့ပိုင်းခရိုင်မှ မြို့သစ်
ကလေး၏ ဇာတိဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါး
မှာ တောင်သူလယ်သမားများဖြစ်သည်။
သူ့မှာ ညီမတစ်ယောက် ရှိသေးသည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်
ကျော်က သူ့မိဘတွေ ပိုင်ဆိုင်သော
လယ်မြေတွေ မတရား သိမ်းဆည်းခံရ
သည်။ ထိုစဉ်က သူသည် မြန်မာစာ
အဓိကမေဂျာဖြင့် တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံး
နှစ်ကို တက်နေခဲ့သည်။ သူ့ညီမလေးမှ
တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို တက်ရောက်
ပညာသင်နေသည်။

သူတို့လယ်မြေတွေကို မတရား
သိမ်းယူခဲ့သော ကုမ္ပဏီမှ တာဝန်ရှိသူ
တွေကို ဆဲဆိုကာ ရန်ပြုခဲ့တာကြောင့်
ထောင်ကျခဲ့ရသည်။ သူ ထောင်ထဲသို့
ရောက်နေစဉ်အတွင်းမှာပင် စိတ်ထိခိုက်
ကြေကွဲခဲ့ရသော အဖေ ဆုံးပါးသည်။
အမေနှင့် ညီမလေးကလည်း ဘဝကို
ကြုံသလို ရုန်းကန်ရင်း ညီမလေး အိမ်
ထောင်ကျသွားခဲ့သည်။ ညီမလေး၏
အိမ်ထောင်ဖက်မှာ မူးရွေးသည်။ ဆိုး
သွမ်းသည်။ နောက်တော့ အမေလည်း
ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါနှင့် ဆုံးသွားကာ
ညီမလေးလည်း အိမ်ထောင်ပြိုကွဲခဲ့ကာ
လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။

သူလည်း စိတ်ဓာတ်တွေ အကြီး
အကျယ်ကျကာ ထောင်စည်းကမ်းတွေ
ကို ချိုးဖောက်ခဲ့မိတာကြောင့် နှစ်တိုးနှင့်
ထပ်ကျခဲ့ရသည်။ ရဲဘက်စခန်းတွေသို့
ရောက်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် သူသည် အတိတ်ဘဝ
ကို မေ့လုလု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုကာလ

မှာပင် နိုင်ငံတော်၏ လွတ်ငြိမ်းခွင့်မှာ
သူ ပါလာခဲ့သည်။ အပြင်လောကသို့
ရောက်သောအခါ ဘယ်ကို သွား၍
ဘယ်ကို လာရမုန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့ရင်းမှ
ကြုံသလိုနေ၊ ကြုံသလိုစား ဘဝကြီး
နေလာခဲ့ရာ အခုဆို သုံးနှစ်နီးပါး ရှိခဲ့
လေပြီ။

တကယ်တော့ သူသည်အတိတ်
ဘဝဖြစ်စဉ်တွေကို လုံးဝ သိရှိနိုင်ခြင်း
မရှိတော့ပါ။ သို့သော် လူတွေ၏ ပါးစပ်
ဖျားတွေတွင် အပြောများနေကြသော
‘ဒီမိုကရေစီလိုချင်တယ်’ဆိုတဲ့ စကား
ဇာတ်ကိုတော့ သိလာသည်။

‘ဒီမိုကရေစီ’ဆိုတာ ဘာလဲ။
‘လိုချင်တယ်’ ဆိုတာ ဘာလဲ၊ သူ မသိ
ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ ‘ဒီမိုကရေစီလိုချင်တယ်’
ဆိုတာကို လူအများနည်းတူ ပြောချင်
နေမိတော့လေ၏။

(၄)

ကျောက်ထက်အတွဲရာတို့တွင်
သူတော်ကောင်းတွေသည် သူတော်
ကောင်း အဖြစ် ကမ္ဘာတည်သရွေ့
ထာဝရ တည်ရှိနေမြဲ ဖြစ်သလို လူ
ယုတ်မာတွေသည်လည်း လူယုတ်မာ
တွေအဖြစ်နှင့်သာ ကမ္ဘာတည်သရွေ့
ထာဝရ တည်ရှိနေမှာ အမှန်ပင် ဖြစ်
လေ၏။

လူထိုက်

အလင်္ကာကျော်စွာ၏ မျိုးဆက်သစ်

ဆန်းဝင်း(အောင်မြေ)

အခြားမဟုတ် ဖခင်ကြီး အုတ်ဂူ၌ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ တတိယသားငယ် မောင်ဆန်းဝင်း၏ အဓိဋ္ဌာန်သစ္စာ ဆိုခဲ့ကြသည့်အတိုင်း ရွှေမန်းသဘင်ကြီးအား မည်သို့ ဆက်လက် ထိန်းသိမ်း ဆောင်ရွက်သွားသည်ကို ရေးသားစရာ အကြောင်း ပေါ်လာပေပြီ။

ထို့ကြောင့် ရေးလတ္တံ့သော အကြောင်းအရာတို့အား ဆက်လက် ဖတ်ရှုပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာ ရသတစ်ခုခု စာဖတ်သူ ရရှိသွားမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် ရှာဖွေတင်ပြရကျိုး နပ်လှပေပြီ။ (စာရေးသူ)

ရန်ကုန်မြို့နှင့်တကွ မဟာရန်ကုန်နယ်နိမိတ်အတွင်းရှိ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များတွင် ဇာတ်ပွဲများအမြောက်အမြား

စာရေးသူကိုယ်တိုင် လေးစားကြည်ညို သဘောကျ လှသော ဇာတ်မင်းသားကြီး အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်း တင်မောင်၏ အကြောင်းအရာတို့အား အထောက်အထား စုံလင်စွာဖြင့် စာရေးသူကဲ့သို့ သဘောကျနှစ်သက် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ကြသော လပြည့်ဝန်း၏ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးသို့ တင်ပြရေးသားခဲ့ပါပြီ။

သို့သော် ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိပါသေးချေ။ ရှာရင်း ဖွေရင်းနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာက အရေးကြီးမှတ်သားဖွယ်ရာ အကြောင်းအရာတစ်ခုအား ဆက်လက် တင်ပြခွင့်ရသော ကြောင့် လွန်စွာဝမ်းသာမိပြန်သည်။

မောင်ဆန်းဝင်း၏ ပြောင်ပြောပြဆိုလှသည့် အကော်ဒီယံလက်သံကလည်း ကြားရသူများ၏ နားအာရုံတွင် စွဲမက်လို့မကုန်နိုင်ပါ။

ကပြသွားကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဇာတ်ပွဲအား သဘော ကျသော စာရေးဆရာသည် ကပြသော ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ တော်တော်များများသို့ မရောက်ရောက်အောင် အချိန်လျှော့ သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ ကုန်ကြမ်းအတွက်လည်း အဆင် ပြေမည် မဟုတ်ပါလား။

အားရစရာ၊ ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းလှပါသည်။ ဇာတ် သဘင်အဖွဲ့များ နိုးကြားတက်ကြွ လှုပ်ရှားသောနှစ် ဆိုပါက မှားမည်မဟုတ်ပါပေ။

အသစ်အဆန်းများတီထွင်ကာ ကြိုးစားလုပ်ဆောင် မှုကြောင့် ငွေမနီးတင်မောင်နှင့် မြို့ထော်သိန်းအောင် ဇာတ် တို့ကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် မကြာမီ ထူးထူးခြားခြားပင် ကြည့်ရှုအားပေးကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ် ကြည့်ရှုအားပေးသည်နှင့်အမျှ ကြည့်တတ်လာသည်၊ မြင် တတ်လာသည်၊ ဝေဖန်တတ်လာပါသည်။ ဒီတော့လည်း ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့များအနေနှင့် ကဖြစ်ရင်ပြီးရော သဘောမျိုး ပေါ့ပေါ့ဆဆ တွက်၍မရကြတော့ပါ။ ကြိုးစားကာ အသစ် အဆန်းများ တစ်ပွဲထက်တစ်ပွဲ တီထွင်လာကြလေတော့ သည်။

အခမ်းအနား ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းများ ကောင်း အောင် မွမ်းမံတီထွင် ဖန်တီးထားကြသည်ကိုသာ တွေ့မြင် ရရုံမက သဘင်အမွေကို ဆက်ခံထိန်းသိမ်းသွားကြမည်

ဇော်အောင်နှင့် ဂိုဏ်းသား သူအုတ်၊ ဗဟိုလှုပ်ရှားနိုင်သည့်အတွက် အိပ်မက်လေး ပြုပြင်လားတွင် ပြင်ပူသည်

သဘင်ရင်သွေး ပန်းကလေးများ ဖူးပွင့်ပေါက်ဖွားလာသည် ကိုလည်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။

အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းဦးတင်မောင်သည် ဒုတိယ သား မောင်ဝင်းဗိုလ်ဇာတ်စင်ရှေ့တွင် အမြင်တင့်စေသလို ဒီနှစ်တွင်တော့ သားငယ်မောင်ဆန်းဝင်းတစ်ယောက် ပွဲကြည့် ပရိသတ် ရှေ့မှောက် ဝင်ရောက်စေပြန်ပါသည်။

“အမြင်သဘင်စခန်း လှမ်းတက်လို့ လာပါပြီဗျာ xxx ကိုဆန်းဝင်း ဆန်းဝင်း ကျွန်တော်ပါ xxx ပန်းတွေ ခင်းထားတဲ့ တံတားလေးပေါ်က အားပေးလို့ မျှော်ကြတဲ့ ဒေါ်ဒေါ် မမ စုံညီစွာ xxx လူထုမေတ္တာ အချိပ်အောက်မှာ ဝင်ရောက်

ကေသီနှင့်တွဲဖက်ကာ စွဲမက်စရာ ကကွက်တစ်ဆန်းမှ

ခိုလှုံရကာ ကျွန်တော်ဝမ်းသာ xxx လုပ်သားပြည်သူများ
ဖေဖေကို ပေးအပ်ထားတဲ့ မွန်မြတ်သော မေတ္တာတရားxxx
ပွားများယူဦးမှာ (ရွှေမန်းတင်)ရဲ့ ရင်သွေး xxx ရင်သွေး xxx
ချစ်စေတနာ သန်ကြစေရာ မေတ္တာ အမွေခံသား xxx
သားလေးပါ”

အောင်မြင်၍ ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံသည်
တစ်ရံလုံးပြည့်ကျပ်နေသည့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကို လွှမ်းမိုး၍
အားပါသည်။ အသံက ဆွဲဆောင်နိုင်သလို အကမှာလည်း
ငြိမ်ညောင်းလှပါသည်။

သူကား ပွဲကြည့်ပရိသတ် ပါးစပ်ဖျားတွင် နေချင်း
ညချင်း သတင်းမွှေးနေသည့် သဘင်ရင်သွေး မောင်ဆန်းဝင်း
(သို့မဟုတ်) ရင်းနှီးသူများအခေါ် ‘ဆန်ဆန်း’ ဟုပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

မောင်ဆန်းဝင်းသည် အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်း
တင်မောင်၊ ဒေါ်သိန်းညွန့်တို့သား၊ နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်
မင်းသား အကယ်ဒမီ ကိုညွန့်ဝင်းနှင့် မောင်ဝင်းဗိုလ်တို့၏
ညီဖြစ်သလို ခင်ချစ်ဝင်း၊ မောင်ဝင်းမောင်၊ ခင်ကြည်ဝင်း၊
မောင်ချမ်းသာတို့၏ အစ်ကိုလည်း ဖြစ်လေသည်။

မောင်ဆန်းဝင်းတစ်ယောက် ဇာတ်သဘင်လောကထဲ
ဝင်ရောက်လာသည်မှာ လပိုင်းရောက်ခါမျှပင် ဖြစ်သော်လည်း
နှုတ်ခမ်းနီမကလေးများနှင့်ဟကွ ပွဲကြည့်ပရိသတ် အသည်း
ကြားတွင် စွဲမြဲသွားရသည်အထိ အောင်မြင်မှုရရှိခဲ့လေသည်။

သူသည် ကိုးနှစ်သားအရွယ်လောက်မှစပြီး စနုရာ၊
အကော်ဒီယံနှင့် ပတ္တလားကို ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာ တီးခတ်နိုင်
သူပင် ဖြစ်လေသည်။

မောင်ဆန်းဝင်း ကိုးတန်းတွင် ပညာဆည်းပူး သင်ယူ
နေစဉ် မောင်ဝင်းဗိုလ် တစ်ယောက် ဇာတ်သဘင်နယ်မှ
တစ်ဆင့် ရုပ်ရှင်လောကထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့လေသည်။
သည်တွင် ရွှေမန်းတင်မောင်သည် ဆံပင်ရှည်အား ဖြတ်ကာ
ဗိုလ်ကေထား၍ ရွှေပိုင်းပြဇာတ်တွင် ပါဝင်ကပြရလေသည်။

“အဖေအနေနှင့် အသက်ကလည်း ထောက်လာ၊
သွေးတိုးရောဂါကလည်းရှိတော့ မကြာမကြာ ကျန်းမာရေး
မကောင်းဘူး၊ အစ်ကိုဗိုလ် ရုပ်ရှင်နယ်ထဲ ဝင်သွားတော့
ဖေဖေဟာ ပိုပြီးပင်ပန်းလာတယ်၊ တစ်ညလုံး တပင်တပန်း
လုပ်ကိုင်နေရတဲ့ ဖေဖေကို ဆန်းဆန်း၊ မကြည့်ရက်ဘူး၊
ဒါကြောင့် ဖေဖေ ထမ်းဆောင်နေရတဲ့ ကြီးလေးလှတဲ့ တာဝန်
တွေကို ဆန်းဆန်းတတ်နိုင်သမျှ ပါဝင်ကူညီလိုတဲ့အတွက်
ဖေဖေထံ အတန်တန် ခွင့်တောင်းခဲ့ရပါတယ်”

ဆန်းဆန်းက သူ ဇာတ်သဘင်ထဲ ဝင်ရောက်လာပုံကို
ပြောပြပါသည်။

သူသည် ဖခင်ကြီးကို ကူချင်ပါသည်။ သူ့လုပ်အားဖြင့်
မိဘများကို တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ကျွေးချင်သည်။ သူ့အောက်
တွင် အငယ်လေးယောက် ရှိသေးသည်။

အစ်ကိုကြီး ကိုညွန့်ဝင်းနှင့် အစ်ကိုလတ် ကိုဝင်းဗိုလ်
ပြီးလျှင် သူသည်လျှင် သားအကြီးဆုံးပင် မဟုတ်ပါလားဟု
ဆိုသည်။

သို့သော် အစပထမတွင် ဦးတင်မောင်သည် မောင်
ဆန်းဝင်း၏ ပညာရေး နှောင့်နှေးမည်ကို စိုးသဖြင့် ချက်ချင်း
ခွင့်မပြုခဲ့ပေ။

ကံကောင်းအသွင်းနှင့် သူသည် မဟာဂန္ထဝင်အဖွဲ့ကို ခေါ်ယူသည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ် မန္တလေးမြို့တွင် ပြုလုပ်ကျင်းပသော ကျောင်းသားပွဲတော်တွင် မောင်ဆန်းဝင်း ပါဝင်ကပြရန် အကြောင်းဖန်လာသည်။ မောင်ဆန်းဝင်းသည် ညီမများ နှင့်အတူ 'ပင်မရေစီး' အော်ပရာတွင် ခေါင်းဆောင်မင်းသား အဖြစ် ပါဝင်ကပြရလေ၏။

တစ်ခါတလေ ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့်ဆုံလျှင် မောင် ဆန်းဝင်းသည် ဖခင်ကြီးကို ကူညီရင်း ဝင်ရောက်ကပြတတ် လေသည်။ တစ်နှစ် ကျိုက္ကဆံကွင်းတွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သော အလုပ်သမားနေ့တွင် ရွှေမန်းဦးတင်မောင် ဇာတ်သဘင် အဖွဲ့လည်း ပါလေရာ 'ပြည်တန်စပါး' အော်ပရာတွင် မောင် ဆန်းဝင်း ပါဝင်ကပြသည်ကို စာရေးသူ ကြည့်လိုက်ရလေ သည်။

သည်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ရွှေမန်းဦးတင်မောင်သည် တစ်စထက်တစ်စ သားဖြစ်သူ၏ အနုပညာ အရည်အသွေးကို အကဲခတ်လာမိသည်။ အားကိုးရမည့် သားတစ်ယောက် အဖြစ် စိတ်ချစွဲမြဲ ယုံကြည်ထားသလို မိဘကို ကျေးဇူးဆပ် လိုလှသော သားတစ်ယောက်၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောညီထွေ အနေဖြင့် ယနေ့အဖို့ လုပ်သားပြည်သူများ၏ ရှေ့မှောက်သို့ အရောက်ပို့လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

အစက မောင်ဆန်းဝင်းကို ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ တက် ရောက်လာလိုမိမည်ဟု မမျှော်လင့်မိပါ။ သည်နှစ်တော့ မောင်ဆန်းဝင်းသည် ကျောင်းက ထွက်လိုက်ပြီး ဇာတ်သဘင် လောကသို့ လုံးလုံးကြီး ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်ပါသည်။

မောင်ဆန်းဝင်းသည် အော်ပရာတစ်ခန်း နှစ်ခန်းသွား ပါဝင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်တော့ပါ။ နှစ်ပါးသွားနှင့် ပြဇာတ်တွင် အောင်မြင်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိပါသည်။

မောင်ဆန်းဝင်းအတွက် သီးသန့်ပြဇာတ် သုံးပုဒ် ရှိပါ သည်။ 'အိပ်မက်လေလား ပုံပြင်လား'၊ 'ဘဝလမ်းခရီး တစ် လျှောက်ဝယ်'၊ 'ကြုံဖူးပေါင်' စသည့် ပြဇာတ်များပင် ဖြစ် လေသည်။ စာရေးသူသည် 'အိပ်မက်လေလား ပုံပြင်လား' နှင့် 'ဘဝခရီးလမ်း တစ်လျှောက်ဝယ်' တို့အား ကြည့်ရှုခဲ့ရ သည်။ 'ကြုံဖူးပေါင်'အား မကြုံခဲ့၍ မကြည့်ဖြစ်။ မောင်ဆန်း ဝင်း၏ အနုပညာစွမ်းအားကို 'အိပ်မက်လေလား ပုံပြင်လား' တွင် အကဲခတ်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ဇာတ်လမ်းအရ ဆန်းဝင်းနှင့် ကေသီတို့ လူငယ်ဘာဝ ချစ်ကြိုက်မိကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ချစ်ခင်စုံမက် မေတ္တာ ဖက်နေသည်ကို မိဘနှစ်ပါးထံ ဖွင့်ပြောကြပြီး လတ်ထပ်

သူက ဖဖကို ချစ်နေသိုသည်။ ဖဖကလည်း သူ့ကို ပြန်ချစ်လိုပါသည်။
သို့သော် ...

ပေးရန် နားပူကြသည်။ သို့သော် ဆန်းဝင်းမိခင်နှင့် ကေသီ၏ ဖခင်တို့တွင် အတိတ်က အကြောင်းတစ်ခုရှိ၍ မပြေလည် ကြပေ။ သည်တွင် ကေသီကို ဆန်းဝင်းက ခိုးရန်အသွား လမ်းတွင် လူဆိုးများနှင့် တွေ့ဆုံရာ ဆန်းဝင်းဘဝ တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ပြောင်းသွားလေတော့သည်။ လူဆိုးများက ဆန်းဝင်းကို ရိုက်နှက်ပြီး ပစ္စည်းများယူကာ သတိမေ့နေသော ဆန်းဝင်း ကို လေ့တစ်စင်းပေါ်တင်၍ မျှောလိုက်လေသည်။

ဆန်းဝင်း လေ့ဖြင့် မျောလာသည်ကို တံငါသည် သားအဖကတွေ့ပြီး ဆန်းဝင်းကို ကယ်ဆယ်လိုက်သည်။ ဆန်းဝင်းသည် အသက်မသေသော်လည်း ဦးခေါင်းတွင် ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာကြောင့် နောက်ကြောင်းကို အားလုံးမေ့ (အတိတ်မေ့) သွားလေသည်။

သူသည် တံငါသည် သားအဖနှင့် အတူနေရာမှ သူ့အပေါ်တွင် ဂရုတစိုက် ကြင်နာယူသော တံငါသည် သမီး မညွန့်မေအပေါ်တွင် စိတ်ချမ်းသာ ဖောက်ပြန်လာသည်။ ချစ်ရေး ဆိုလေသောအခါ မညွန့်မေက မချစ်ဟု ဆိုသဖြင့် စိတ်လေ၍ ထွက်သွားရာ လမ်းတွင် လေတွေ့ မိုးတွေကျလျက် သစ်ပင်အတိုင်းကျိုးကျ ထိခိုက်မိပြီး ဆေးရုံရောက် သတိ ပြန်ရသည်အခါ မေ့နေသော ပထမ နောက်ကြောင်းများ ပြန်လည်ပြီး သတိရခဲ့ကာ ကေသီနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြပြီး ညွန့်မေက ရှောင်သွားခဲ့လေသည်။

ဤသည်ကား 'အိပ်မက်လေလား၊ ပုံပြင်လား' ဇာတ်လမ်း အကျဉ်းပင် ဖြစ်၏။

[ခုံနစ်လပိုင်း ၂၀၁၆ စတုတ္ထပတ် တနင်္လာ၊ အင်္ဂါဟု ထင်သည်။ ဦးဆန်းဝင်း၏သား တင်မောင်ဆန်းမင်းဝင်း တီဗွီ (MMTV)မှ ထိုပြဇာတ်အား ပြသည်။ ဤတွင် သစ်ကိုင်း ကျိုးကျ ထိခိုက်မည့် ဇာတ်ဝင်ခန်း နေရာတွင် မညွန့်မေကို နီးနီးကပ်ကပ်နေသည်ကို မကြိုက်သော အခြား (ရှည်းစား လူဖက်ဟု ထင်သည်) တစ်ယောက်က သစ်သားပိုင်းနှင့် ရိုက်သည့် အခန်းကို တွေ့ရ၏။ အဖေပြဇာတ်နှင့် သားက သောဇာတ် ကွာခြားချက် ဖြစ်၏။ ကိုဆန်းဝင်း ပြဇာတ်အား မကြည့်ဖူးသူများ မသိနိုင်ပေ။ ဤကား စကားချပ်။]

သူသည် တစ်ဇာတ်လုံး ပါဝင် လှုပ်ရှားနေရသည်။ လူငယ်ဘဝ ကေသီနှင့် ချစ်ကြိုက်ကြသည်တွင် ချစ်သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဖိုးမမြင်၊ လေမမြင်၊ ပျော်ရွှင်ဖြူထူး ပြောဆို ဟန်ကလေးများက သွတ်လက်စွာ လှုပ်ရှားနေသလို ဘဝဟောင်းကို မေ့သွားပြီး ဦးနှောက်ကို ထိခိုက်ပြီး ကံကောင်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သည်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် စိတ်နောက်သွားသူ တစ်ဦးလို မျက်လုံးကြောင်တောင်တောင်နှင့် ဆိုဟန်ပြောဟန်၊ ညွန့်မေအပေါ်တွင် အလိုလိုက်ထားသော အစ်မကြီးတစ်ယောက်အပေါ် မောင်ငယ် တစ်ယောက်က ဆိုးဒွဲနေဟန်၊ ညွန့်မေအပေါ် ချစ်မိပြီး ချစ်ဝေဒနာခံစားရပုံ၊ နောက်ဆုံး ဘဝဟောင်းကို ပြန်သတိရပြီး ညွန့်မေကို မေ့သွားစဉ် ညွန့်မေ ထွက်သွားသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပုံများ သရုပ်ဆောင်သွားသည်မှာ ထိလှ မိလှသည်။

[တင်မောင်ဆန်းမင်းဝင်း သရုပ်ဆောင်ချက်များ ကောင်းသော်လည်း ၎င်းဖခင် ဦးဆန်းဝင်း သရုပ်ဆောင်မှုအား မိအောင် ကြိုးစားစေချင်ပါသည်။]

ရွှေမန်းဦးတင်မောင်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် နာမည်ကျော် ဇာတ်မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သဘင်ပညာကို ပေါ့ပေါ့ဆဆထားသူ မဟုတ်ပါပေ။ ပညာတန်ဖိုးကို နားလည်ပြီး လေးစားသူတစ်ယောက်ပီပီ သားများကိုလည်း ဆရာများနှင့် စနစ်တကျ သင်ကြားစေသည်။ အကော်ဒီယံတီးလွန်စွာကောင်းလှသည်။

ထို့ကြောင့်လည်းမောင်ဆန်းဝင်း၏ ဆရာများဆိုလျှင် (ရွှေမန်းမိတ်ကပ်) မောင်လှမြင့်၊ ဗဟိုစည်မမြလေး၊ တက်ခေတ်စိန် စသည်တို့အပြင် ဂီတမယ်လှလေးစိန်ကလည်း

အကပညာကို ၁၂ နှစ်သား အရွယ်ကပင် သင်ကြားပေးထားကြောင်း သိရလေသည်။

ဆရာများက အားကြီးမာန်တက် သင်ကြားပေးသလိုပင် ကိုဆန်းဝင်းကလည်း မနားမနေ ကြိုးစားခဲ့လေသည်။ သူသည် အကတွင်သာမက အဆို၊ အတီးကိုလည်း ဂီတလူလင် ဦးတင်မောင်ထံတွင် သင်ကြားခဲ့သလို အလင်္ကာကျော်စွာ ဂီတမိခင်ကြီး ဒေါ်အောင်ကြည်ထံတွင်လည်း သင်ကြားခဲ့ကြောင်းသိရပါသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ဇာတ်သဘင်စင်မြင့်တွင် လသားနှင့်ပင် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်တို့ လှမ်းကိုင်နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မောင်ဆန်းဝင်းကို ဇာတ်ခုံပေါ် မရောက်မီကပင် သူ့ဇာရုပ်ရှင်မှ လာရောက်ငှားရမ်းခဲ့သေးသည်။ သို့သော် အရွယ်ငယ်သေးပြီး ရုပ်ရှင်ဗဟုသုတ မပြည့်စုံသေးဟု ယူဆသောကြောင့် မိဘများက အားနာစွာနှင့်ပင် တောင်းပန်ခဲ့ရသေးသည်။

သူ့ဟန်သည် အစ်ကိုများနှင့်မတူဘဲ တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ ဖြစ်ပါသည်။ ခင်မင်ဖော်ရွေတတ်သော်လည်း စကားနည်းပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သည်။ မျက်နှာမှာ အမြဲလို တည်ကြည်စွာ နေတတ်သဖြင့် မသိသူများက မာနကြီးသည်ဟု ထင်ကြလေ၏။ တကယ်တော့ သူသည် မာနမကြီးပါ။ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ရောက်လှသော မိတ်ဆက်စာများကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ဖတ်ရှုပြီး တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားကာ မအားလပ်သည့်ကြားမှ ပြန်စာများ ရေးနေသည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ အလှူအတန်းတွင်လည်း ရက်ရောလှသည်ဟု ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့သားများ ပြောကြားနေကြသည်ကိုလည်း ကြားခဲ့ပါသေးသည်။

မောင်ဆန်းဝင်းသည် ကြိုးစားသည်၊ လုံ့လဝီရိယရှိသည်။ လူငယ်စီမံ မိတ်ကပ်လိမ်းနေသော သူ့ကို တွေ့ရမည်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ကြိုးစားလုပ်ဆောင်မှုများကြောင့်လည်း ပရိသတ်သည် သူ့ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုအားပေးလက်ခံကြသည်။ တစ်ပွဲတည်းနှင့်ပင် ခွဲမြဲအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သော အနုပညာရှင်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုလျှင် မှားမည်မထင်ပါ။ တချို့က သူ့ကို ဘုရားဖတ် ဦးဘိုးစိန်ကြီး ငယ်စဉ်က ကပြမှုပြောဆိုမှု ဆိုဟန်များနှင့် တူလှသည်ဟု ဆိုကြသည်။

"ဆန်းဆန်းအနေနဲ့ကတော့ ဖေဖေ စီမံရာကို နာခံမှာပါပဲ။ ဖေဖေက ဖြစ်စေချင်သလို ဆန်းဆန်း ကြိုးစားပြီး လုပ်သွားမှာပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ဖေဖေ ကြိုးစားလုပ်

ဆောင်နေတဲ့ သဘင်ပညာ အမွေအနှစ်ကိုလည်း ဆန်းဆန်း အနေနဲ့ တိမ်ကော ပျောက်ပျက်မသွားအောင် ကြိုးစား ထိန်းသိမ်းသွားမှာပါ။

မောင်ဆန်းဝင်း ပြောခဲ့သောစကား ဖြစ်သည်။ ယနေ့ ဇာတ်သဘင် လောကသည် အစစအရာရာ တိုးတက်မှု နည်းနေပါသေးသည်။ မောင်ဆန်းဝင်းသည် 'သူ့ဖခင်၏ သဘင်မျိုးဆက်ကို မတိမ်ကောရအောင် ဆက်လက်ထိန်း သိမ်းသွားပါမည်ဟု ထိုအချိန်က ကတိပြု ပြောဆိုခဲ့လေသည်။

ယနေ့ သား တင်မောင်ဆန်းမင်းဝင်းခေတ်သို့ပင် ပြောင်းလဲ ရောက်ရှိလာပေပြီ။ ညီမောင် ချမ်းသာသည်လည်း ဖခင်၏ မဟာဗုဒ္ဓဝင် ဇာတ်တော်များအား ရင်သပ်ရှုမော သရုပ်ဆောင် ကပြနိုင်ကြသည်မှာ ရွှေမန်းသဘင်၏ ထူးခြား သော အမွေဆက်ခံမှုပင် ဖြစ်လေသည်။

ရွှေမန်းတင်မောင်တို့ခေတ် ရွှေကျီးညို၊ အောင် မောင်းကြီး စသော မင်းသားများကား အသံလည်း မြည် ကြ၏၊ အော်လည်း အော်နိုင်ကြ၏၊ အော်နိုင်မှလည်း မင်းသားဖြစ်ကြလေသည်။ မအော်နိုင်က မင်းသား မဖြစ် နိုင်ပေ။ ယခုခေတ်တွင် အော်နိုင်သော မင်းသား မရှိ

တော့။ အော်စရာမလို၊ အော်တတ်မှ မင်းသားဖြစ်ရမည် မဟုတ်ဟု သဘောပိုက်သူ များလာ၍ လည်းကောင်း၊ ကောင်းကောင်းအော်နိုင်သူ မပေါ်ပေါက်တော့သော ကြောင့် လည်းကောင်း အဆိုပါ ရွှေမန်းတင်မောင်တို့ ခေတ်အား လွမ်းသဖြင့် ရွှေမန်းတင်မောင်အကြောင်း အမှတ်(၁)၊ အမှတ်(၂) ရေးခဲ့ပြီး ကိုဆန်းဝင်းအကြောင်း ဆက်၍ ရေးရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤဆောင်းပါးအား ဖတ်ပြီး ရွှေမန်းသဘင်အား သင်သည် လေးစားစွာ သိစရာများ သိသွားလေပြီဟု သိရ လျှင် ကျွန်ုပ် ရေးရကုန်၊ နပ်လှပေတော့ပြီ။

ကျမ်းတိုး စာပိုဒ်

(၁-၅-၁၉၆၉) ထုတ် အတွဲ(၁၉)၊ အမှတ်(၂၀) တိုင်း ရင်းမေဂျာနယ် (ခြင်းခြံမြသီရိ)၏ 'သဘင်ရင်သွေး ကလေး များ' ဆောင်းပါးအား မှီငြမ်းဖော်ပြပါသည်။ (စာရေးသူ)

ဆန်းဝင်း(အောင်မြေ)

အင်းဂလိုင်းဘိုးဘိုးကြီးနန်း အကြားအမြင်ဆရာမကြီး ဒေါ်ကြည်ကြည်မိုး

စီးပွားရေးတွေ နိမ့်ကျနေသလား။ ငွေကိစ္စ အခက်အခဲကြုံနေသလား။ လုပ်ငန်းကိစ္စ လွဲချော်နေသလား။ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေချင်တာလား။ အိမ်ကယောက်ျား ခြေလှမ်းမှားနေပြီလား။ ပစ္စည်းပျောက်၊ ငွေပျောက်၊ ရွှေပျောက်နေပြီလား။ အတိုက်အခံတွေ မော်နေသလား။ ပြောရေးဆိုရေး

တွေ အောင်မြင်ချင်တာလား။ အလုပ် အမြန်ရလိုတာလား။ ကျန်းမာရေးတွေ ညံ့နေလို့လား။ ဒါတွေဒါတွေ နိမ့်နေတာတွေ မြင့်ဖို့၊ ပိတ်နေတာတွေ ပွင့်ဖို့၊ ခက်နေတာတွေ လွယ်ဖို့ ဆရာမကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ အချိန်တန်ပြီ။

ဟောခန်းတည်ရာ ● အောင်မြေသာယာစေတီတော် တနင်္ဂနွေထောင့် အင်းဂလိုင်းဘိုးဘိုးကြီးနန်း လမ်းညွှန် ● ၂၀၁၊ ၁၂၅၊ ၁၂၈၊ ၈၆၊ ၃၃၃၊ ၉၆ ကားများစီး၍ ရုံးရှေ့မှတ်တိုင် ဆင်းပါ။

● (ပိတ်ရက်မရှိ) ပယောဂ အထူးကုပါသည်။ ●

ရွှေဖြစ်ဟော ဓာတ်ဆင် ဓာတ်ချိတ် ယတြာ အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
လှိုင်းသာယာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဖုန်း - ၀၉-၂၆၁၁၁၇၀၇၊ ၀၉-၇၇၀၈၆၉၅၇

ပန်းချီဆောင်နိုင်လတ်

ပြင်သစ်ပြည်၊ မွန်တာဂျစ်ရဲတိုက်
ဟောင်းကြီး၌ ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေရာ
တွင် တစ်ချိန်က ပြည်သူများ ထွင်းထု
ထားသော ကျောက်သားစင်တစ်ခုကို
တွေ့ရသည်။ ဤအကြောင်းကို တစ်နိုင်ငံ
လုံးက သိကြသည်။ ထိုအရပ်ဒေသတွင်
လူတို့ အမှတ်တရပြောစမှတ် ဖြစ်စေခဲ့
သော နှစ်လို့ဖွယ် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု
အဖြစ် စွဲထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းကို ရဲတိုက်အိုကြီး
က ရှင်းပြပေလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်သည် လွန်ခဲ့
သော နှစ်ငါးရာကျော်လောက်က ဖြစ်
ပျက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ရဲတိုက်ကြီးမှာ
သစ်လွင်တောင့်တင်းဆဲဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်
အခါက လူအများတို့သည် ယခုခေတ်

ကာလကဲ့သို့ ကြုံရာကျပ်ပန်း လုပ်ကိုင်
စားသောက်ကြသည်။ လူငယ်လောက
တွင် အော်ဘီမောင့်ဒီးဒီးယားထက် ပိုမို
မြင့်မြတ်သူ မရှိချေ။ သူသည် မူတာဂျစ်
မြို့စားကြီး၏ တူတော်သည်။ နန်းတွင်း
လူမျိုးလှည့်ရာတွင် သူရဲကောင်းများ
အကြား မျက်နှာသာပေးခံရသူလည်း
ဖြစ်သည်။

နန်းတော်တွင် ဆီချော်ရာဒီနာ
ဆက်ဟူသော ဘုရင့်လက်ရုံး ဖြစ်သူ
ထက် သာလွန်ရဲရင့်သူ မရှိချေ။

သူတို့နှစ်ဦးသည် အမှန်စင်စစ်
ချစ်ခင်သော သစ္စာရှိ သူငယ်ချင်းများ
ဖြစ်ကြသည်။ သီးခြား တာဝန်ထမ်း
ဆောင်သည့် အချိန်မှတစ်ပါး သူတို့
နှစ်ဦးမှာ တပူးတတွဲတွဲ ရှိကြသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံ
ရန် ပရိတ်လမ်းများပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်
တည် လမ်းလျှောက်သည်ကို တွေ့ရ
လေ့ ရှိသည်။

နေမာရ်

သမုဒယသစ္စာ

ကောင်းတစ်ဦးနှင့် အတူလာသူ တစ်ဦး
လည်းရှိသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ မြင်းစီး
ဓားခုတ်ပြိုင်ပွဲများတွင် ကျွမ်းကျင်သူများ
ဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်းရှိသည်။

သတ်မှတ်ချိန်တွင် ဒီနောဆက်
သည် သတ်မှတ်နေရာသို့ ချိန်းဆိုသည့်
အတိုင်း ရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင်
အော်ဘရီက ပေါ်မလာဘဲရှိနေသည်။
အော်ဘရီ ဘာကြောင့် ပေါ်မလာပါ
လိမ့်ဟု တွေးကြည့်သည်။

အော်ဘရီသည် သူ၏ ကတိ
စကားကို မေ့တတ်သူ မဟုတ်ချေ။ ဖြစ်
ခေါ်ဖြစ်ခဲလှစွာ အော်ဘရီသည် ဟစ်စုံ

“နက်ဖြန် ပြိုင်ပွဲမှာ တို့နှစ်
ယောက် တွေ့ကြမယ်နော်”

အော်ဘရီက ရွှင်ပြုံးစွာ ပြော
သည်။ သူ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့် ည
နေခင်းအချိန်တွင် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

“ကောင်းပြီလေ နက်ဖြန်ပြိုင်ပွဲ
မှာ တွေ့မယ် သေချာတယ်နော်၊ စော
စောလာခဲ့”

ဒီနောဆက်က ပြန်ပြောသည်။
ပြိုင်ပွဲကား ခမ်းနားကြီးကျယ်
သည်။ ပြိုင်ပွဲတွင် တစ်ဖက်သတ်အနိုင်
ယူရန် နာမည်ကျော် ဆာဂန်ဒီယန် သူရဲ

တစ်ဦးကြောင့် ပြိုင်ပွဲမှ ရှောင်ခွာနေခြင်း ဖြစ်မည်လားဟူ စဉ်းစားကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အော် ဘရိုက် ဒီနေ့ တွေ့မိလားဗျာ” ဟူသော မေးခွန်းကို ဒီနောဆက်က အကြိမ် တစ်ရာခန့် မေးမြန်းခဲ့လေသည်။

အားလုံးက “မတွေ့မိပါ” ဟူ သော တူညီသည့်အဖြေကို ပေးခဲ့ကြ သည်။ “ဘာဖြစ်ပါလိမ့်” ဟု တွေးတော ကြသည်။

တစ်နေ့ကုန်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ရောက်လာသည်။ အော်ဘရို၏ သမီးကို တစ်စွန်းတစ်စမျှ မကြားရချေ။ ဒီနောဆက်သည် သူ၏သူငယ်ချင်းကို သူ တည်းခိုနေထိုင်လေ့ရှိသော တည်းခို ဆောင်သို့ သွားပြီး အော်ခေါ်ကြည့် သည်။ မည်သို့မျှ မထူးခြားချေ။ ပြိုင်ပွဲ မစမီ နံနက်ခင်းကတည်းက လှည့်ပတ် ရှာဖွေသော်လည်း အစအနမတွေ့ရပေ။

စတုတ္ထနေ့ နံနက်စောစောတွင် ဒီနောဆက်သည် တံခါးဝမှ ထိုးဆန်း သော အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာ သည်။ သူသည် သူ၏ ဝတ်စုံကို ကမန်း ကတန်းဝတ်ပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ခွေးတစ်ကောင်က သူ့ကို ဟောင်လျက် ရှိသည်။ မီးခိုးရောင် ခွေးကလေးဖြစ်ပြီး ပိန်လိမ်လျက်ရှိသည်။ အမွှေးများမှာ ပေကျဲနေသည်။ အားနည်းနဲ့ချည်စွာဖြင့် အားတင်းရပ်နေရဟန် တူသည်။

ဒီနောဆက်သည် ခွေးကလေး၏ လည်ပတ်ကို မကြည့်ဘဲနှင့် သိလိုက် သည်။ သူ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အော် ဘရို၏ မီးခိုးရောင်ခွေးကလေး ဒရာဂွန် ဖြစ်လေသည်။ ဒရာဂွန်သည် သူ၏ သခင် သွားလေရာ ပါလေ့ရှိသည်။ အသက်ရှင်လျက် မခွဲမခွာရှိကြသူများ ဖြစ်သည်။

ခွေးကလေးသည် မတ်မတ်ရပ် နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူ၏ခြေထောက် များသည် ခွန်အားချည်နဲ့မှုကြောင့် တုန်ယင်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ခြေထောက် များမှာ ယိမ်းယိုင်နေကြသည်။ အပြီး နှုတ်သော်လည်း အားနည်းစွာ လှုပ်ရှား နေရသည်။ ခွေးကလေးသည် ဒီနော ဆက်၏ လက်ကို နမ်းရန် ကြိုးစား သည်။ ဒီနောဆက်က ခွေးကလေးမှာ အာဟာရ ပြတ်နေကြောင်း ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။

ဒီနောဆက်သည် ခွေးကလေး ကို အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွင်းလာပြီး အစားအစာနှင့် ပူနွေးသော နို့တို့ကို တိုက်သည်။ ခွေးကလေး၏ နှာခေါင်းကို ဆေးကြောပြီး ရဲရဲနီနေသော မျက်လုံး အစုံကို ရေအေးဖြင့် သန့်စင်ပေးလိုက် သည်။

“မင်းသခင်က ဘယ်ရောက်နေ တာလဲ ငါ့ကို ပြောပါဦးကွာ”

ဒီနောဆက်က ခွေးကလေးကို မေးသည်။ ခွေးကလေးသည် အစား အစာကြောင့် တက်ကြွလာသည်။ အတော်အတန် အားပြည့်လာဟန်ရှိ သည်။ ခွေးကလေးသည် ဒီနောဆက်၏ လက်ကို လျှာနှင့်လျက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးသို့ ပြေးသွားသည်။ သူ၏နောက် သို့ သူ၏ မိတ်ဆွေကို လိုက်လာခဲ့ရန် အချက်ပြသည်။ ခွေးကလေးက သနား စဖွယ် အီသံပေးပြီး ဦးဆောင်သည်။ ဒီနောဆက်က နားလည်လိုက်သည်။

“မင်းသခင်ဆီ ခေါ်သွားချင် တယ် မဟုတ်လား၊ ငါ နားလည်ပါ တယ်၊ သွားကြစို့”

ဒီနောဆက်သည် သူ၏ ဦးထုပ် ကိုဆောင်းပြီး ခွေးကလေး ခေါ်ရာ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။

(၂)

လမ်းကျဉ်းကလေးများကို ဖြတ် သန်းရသည်။ မြို့တော်၏ ရေချောင်း ကလေးများကိုလည်း ကျော်ရသည်။ ဒရာဂွန်က ဒီနောဆက်ကို ဦးဆောင် သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထောင့် တစ် နေရာအရောက်တွင် ဒရာဂွန်က ရပ် လိုက်သည်။ သေချာစေရန် လေ့လာပြီး ဒီနောဆက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဒီနောဆက်က ဆက်လက်လိုက်ပါလာ သည်။ ဒရာဂွန်က ရေမြောင်းတံတား တစ်ခုကို ခုန်ကျော်သည်။

စိန့်မာတင်ဂိတ်ကို အပြေး အလွှား ကျော်ဖြတ်သည်။ တံတိုင်းအနီး မှ မြို့တွင်းသို့ ဝင်သည်။

ခေတ္တအကြာတွင် လမ်းမကြီးကို ကျော်လွှား၍ ဆွန်သစ်တောအတွင်းသို့ ဝင်သည်။ ဒီနောဆက်သည် နယ်မြေ အခြေအနေအရ သူ၏လက်ကို ဓားရိုး ပေါ်တင်ပြီး အသင့်ပြင်ထားရသည်။ သူ တို့မှာ အန္တရာယ်နယ်မြေသို့ ရောက်လာ ပြီဖြစ်ကြောင်း သိနေသည်။ ဤဒေသ သည် လူဆိုး ဓားပြနှင့် ဒေသခံလူများ ကျက်စားရာ နေရာဖြစ်သည်။

ဒရာဂွန်သည် သစ်တောအတွင်း ဝေးဝေးသို့ မသွားချေ။ သစ်ပင်ချုံ့နွယ် နှင့် စပျစ်ပင်များ ရှုပ်ထွေးသော နေရာ ဌ် ရပ်လိုက်သည်။ ဒရာဂွန်က ဆွဲဆွဲ ငင်ငင် အူသည်။

ထို့နောက် ဒရာဂွန်က ဒီနော ဆက်၏ ကုတ်အင်္ကျီလက်ကို ကိုက်၍ အခြားတစ်ဖက်တွင်ရှိသော သစ်ပင်စု ရှိရာသို့ ခေါ်သည်။

ဝက်သစ်ချပင်နှင့် သစ်ပင်အနိမ့် များ ရှုပ်ထွေးနေလျက်ရှိသည်။ မြက် ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ဒရာဂွန်က ဝပ်ချလိုက် သည်။ ထိုနေရာကို အချက်ပြပြီး လတ်

လတ်ဆတ်ဆတ် ဖွဲ့မြေများကို အတင်း
ယက်ဖယ်ပစ်သည်။

ဒရာဂွန် စန့်စန့်ကြီးလဲလျောင်း
ပြီး အိလျက်ရှိသည်။ ဒီနောဆက်၏
မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အသနားခံဟန်
ထူသည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းက မင်းရဲ့
သခင်လူနဲ့အတူ ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့ပြီး
ပြန်ဆယ်နေ”

ဒီနောဆက်သည် မြို့တော်သို့
အသွယ်လျှင် ပြန်လာခဲ့သည်။ ခွေး
အလေး ဒရာဂွန်ကမူ သူ၏ သခင်နေရာ
မှ ရွေ့ချေ၊ နေ့လယ်ခင်းတွင် ဒီနော
ဆက်သည် လူတစ်စုနှင့်အတူ ပြန်လာ
ခဲ့သည်။ သူတို့ အုပ်စုက ခရီးပြင်း
နှင့်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့က ခရီးရောက်မဆိုက်
တူတော်ကြည့်ရာ မျှော်လင့်ထားသည့်
အတိုင်း တွေ့ရသည်။ အသတ်ခံရသော
အော်ဘရီမောင်ဒီဗီယာ၏ရှုပ်အလောင်း
ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်သူက ဒီလိုယုတ်မာစုတ်ပဲ
တဲ့ လုပ်ရပ်ကို လုပ်တာလဲ”

လူအများက တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး
မေးကြသည်။ ပြီးတော့ ဝိုကြသည်။
သူတို့အားလုံးက အော်ဘရီကို ချစ်ကြ
သည်။ သူတို့သည် သစ်ရွက်သစ်ကိုင်း
အချို့ဖြင့် ထမ်းစပ်လုပ်၍ အော်ဘရီ၏
ရှုပ်အလောင်းကို တင်ကြသည်။ ထို့
နောက် ခွေးကလေးဒရာဂွန်ကို ခေါ်ပြီး
မြို့တော်သို့ ပြန်လာကြသည်။

ဘုရင့်သင်္ချိုင်းတွင် မီးသပြီဟ်
လိုက်ကြသည်။ မြို့သူမြို့သားများသည်
အချိန်မတိုင်မီ အတ်သိမ်းသွားရရှာသော
ရဲရင့်စွာ သူရဲကောင်းအတွက် ကြေကွဲ
ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ် အနက်
ရောင်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ကြသည်။

ထို အသုဘပြီးသည့်နောက်
ဒရာဂွန်သည် သခင်သစ်လူငယ်ဖြစ်သူ
ဒီနောဆက်နှင့်အတူနေသည်။ ဒီနော
ဆက် သွားလေရာပါသည်။ ဒီနောဆက်
အခန်းတွင် နေထိုင်စားသောက်သည်။

ဒရာဂွန်သည် ကြီးမားသော
ကျေးဇူးတရားကို သစ္စာတရားဖြင့် ပေး
ဆပ်ပြီး ဒီနောဆက်အပါးတွင် နေထိုင်
လျက်ရှိသည်။

(၃)

တစ်နေ့တွင် ဒီနောဆက်သည်
ဒရာဂွန်နှင့်အတူ မြို့တွင်းသို့ လမ်း
လျှောက်ထွက်ကြသည်။ လူအုပ်ကြီးက
လမ်းများတွင် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်။
မြို့သူ မြို့သားများက အားလပ်ရက်
ဖြစ်သောကြောင့် နွေးထွေးသော နေ
ရောင်ခြည်အောက်တွင် ပျော်ရွှင်လျက်
ရှိကြသည်။ ဒရာဂွန်သည် သူ့သခင်၏
နောက်ပါးမှ လိုက်ပါလျက်ရှိသည်။

ဒီနောဆက်သည် လမ်းတစ်
ဖက်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် နောက်
တစ်လမ်းဖြတ်ကူးရန်ပြုစဉ် သူ၏ မိတ်
ဆွေ အတော်များများနှင့် တွေ့ဆုံရ
သည်။ ဒီနောဆက်သည် အသာရပ်ပြီး
နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ပြောရသည်။

ဒရာဂွန်သည် လမ်းချိုးတစ်ခုရှိ
ရာသို့ ရုတ်တရက် လျင်မြန်စွာခုန်ကျော်
ထွက်သွားသည်။ ဒီနောဆက်က လျှင်
မြန်စွာ လိုက်လာရသည်။ ဒရာဂွန်က
ဒီနောဆက်၏ ရှေ့တွင် အခိုင်အမာ
နေရာယူပြီး မာန်ဖီလျက် ရှိသည်။
ဒရာဂွန်သည် သူရန်သူ တွေ့သကဲ့သို့
ကြောက်မက်ဖွယ် မာန်ဖီနေသည်။
ဒရာဂွန်၏ မျက်လုံးများက လမ်းချိုးရှိ
လူအုပ်အတွင်းသို့ အညံ့မတ်စွာ စူးစိုက်
နေသည်။

ဒီနောဆက်က လူအုပ်အတွင်း
မှ လူရွယ်တစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး စကား
ပြောရန် ဒရာဂွန်၏ရှေ့သို့ ကျော်တက်
လိုက်သည်။ ဒရာဂွန်သည် ထိုလူရွယ်ကို
ဒီနောဆက်ထက် ဦးစွာ ခုန်အုပ်လိုက်
သည်။

လူရွယ်သည် သူ၏လည်ပင်းကို
လက်ဖြင့် ကာလိုက်သည်။ သို့သော်
လျင်မြန်သော တိုက်ကွက်နှင့် အရှိန်ဖြင့်
လာသောဒရာဂွန်၏အလေးချိန်ကြောင့်
မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

အနီးအပါးရှိ လူတို့က တစ်စုံ
တစ်ရာ ပြောဆို မောင်းခဲခြင်း မပြုကြ
ချေ။ သူတို့ကို အန္တရာယ်မပြုနိုင်စေရန်
သာ လက်တွင်းရှိ ကြိမ်တုတ်ကို အသုံးပြု
ကြသည်။ ဒရာဂွန်ကို သူတို့အနီးအပါး
ရောက်ရှိမလာစေရန် မောင်းထုတ်ကြ
သည်။

ဒီနောဆက်က ထိုလူရွယ်ကို
သိသည်။ ရစ်ချတ်မက်ကိုင်ရီ ဆိုသူ
ဖြစ်သည်။ ဘုရင့်သက်တော်စောင့်
လုပ်သူဖြစ်သည်။

ဒရာဂွန်သည် မည်သူ တစ်ဦး
တစ်ယောက်ကိုမျှမထားဖူးသော ဒေါသ
အာယာတဖြင့် ပြုမူလျက်ရှိကြောင်း
ထင်ရှားပြဆိုလျက်ရှိလေသည်။

‘ဘယ်လို ဆက်စပ်မှုရှိနေပါ
လိမ့်’

ဒီနောဆက်က ဒရာဂွန်နှင့်အတူ
အိမ်သို့ ပြန်လာရင်း တွေးကြည့်သည်။
ဒရာဂွန်၏ တစ်ခုတည်းသော အဖြေက
အခဲမကျေသော မာန်ဖီမှုပင်ဖြစ်သည်။
ဒီနောဆက်သည် ထိုအဖြေသည်ပင်
အကောင်းဆုံး အဖြေဟု လက်ခံလိုက်
သည်။

ဒီနောဆက်သည် ဤဖြစ်စဉ်
ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလုံးကို စဉ်းစားသုံးသပ်ပြီး

သည့်အခါ သူ၏ အယူအဆမလွဲနိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

(၄)

ခုနစ်ရက်မပြည့်မီ ထူးခြားဖြစ်စဉ် တစ်ခု ဖြစ်ပြန်သည်။

မက်ကိုင်ရီသည် ပြည်သူ့ညယျာဉ်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာစဉ် ဒီနောဆက်နှင့် ဒရာဂွန်တို့က မလွမ်းမကမ်းတွင် ရှိသည်။ မကြာမီ ဒရာဂွန်သည် မက်ကိုင်ရီကို မြင်သွားသည်။ ဒရာဂွန်က တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားသည်။ လမ်းသွား လမ်းလာများက ဟန့်တားခြင်း မပြုနိုင်မီ ဒရာဂွန်က မက်ကိုင်ရီ၏ လည်ပင်းကို ခုန်အုပ်ခံထားလိုက်သည်။ ဒီနောဆက်သည် အမြန်လိုက်လာပြီး ဒရာဂွန်ကို မောင်းထုတ်လိုက်ရသည်။ ဒရာဂွန်၏ ဒေါသက ကြောက်မက်စွာ ကောင်းလှသည်။

ထိုကိစ္စသည် ပဲရစ်တစ်မြို့လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ အော်ဘရီနှင့် မက်ကိုင်ရီသည် စင်စစ် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း မဟုတ်ချေ။ တစ်ချိန်က သူတို့နှစ်ဦးမှာ ရန်မီးပွားခဲ့ကြောင်း သတိရလိုက်သည်။

ယခုအခါ လူအများက ဒရာဂွန်၏ ထူးခြားသော လှုပ်ရှားမှုကို ပြောလာကြသည်။

'ဘယ်လို ထူးခြားမှုရှိလို့ပါလိမ့်' ဟု တွေးလာကြသည်။ အဝေးမှ ခွေးက မည်သည့် ထူးခြားမှုကြောင့် ထူးဆန်းစွာ ပြုမူရပါသနည်းဟု သုံးသပ်လာကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဤပြဿနာသည် ဘုရင့်နားတော်သို့ ပေါက်ကြားသွားသည်။ ဘုရင်က ဒီနောဆက်ကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံသည်။ ဒီနောဆက်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို သူ၏ သုံးသပ်

ချက်နှင့်တကွ ရှင်းလင်းတင်ပြပါသည်။

ဘုရင်က သူ၏အဆုံးအဖြတ်ကို အမိန့်ချသည်။

"နက်ဖြန်ပြန်လာခဲ့၊ မင်းရဲ့ ခွေးကို မင်းနဲ့အတူ ခေါ်လာခဲ့ပါ။ ဒီခွေးရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အပြုအမူကို ငါတို့ ဖော်ထုတ်ရမယ်"

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒီနောဆက်သည် ဒရာဂွန်နှင့်အတူ ခွင့်ပြုချက်အရ ဘုရင့်ညီလာခံသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဘုရင်သည် သူ၏ပလ္လင်တွင် စံနေလျက် ရှိသည်။ များစွာသော သူရဲကောင်းနှင့် စစ်ဗိုလ်များက ဝန်းရံလျက်ရှိကြသည်။ နန်းရင်ပြင်တွင် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ရပ်လျက်ရှိစဉ် ခွေးကလေး ဒရာဂွန်က ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာသည်။ ဒရာဂွန်က မက်ကိုင်ရီကို မြင်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ များလှစွာသော လူများအကြားက မက်ကိုင်ရီကို တွေ့မြင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒရာဂွန်က မက်ကိုင်ရီကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ အကယ်၍သာ တစ်စုံတစ်ဦးက ဝင်ရောက် ဟန့်တားမှု မပြုခဲ့လျှင် ဒရာဂွန်သည် မက်ကိုင်ရီကို တစ်စစီ ဆုတ်ဖြဲပစ်ပေးလိမ့်မည်။ ယခုမူ ဤကိစ္စကို ရှင်းရန် တစ်နည်းသာရှိတော့သည်။

"ဟဲ့ခွေး"

ဒီနောဆက်က ဓုတ်တရက် ဟန့်တားလိုက်သည်။

"လူတွေရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောရမှာပါ အရှင်မင်းကြီး၊ တင်ပြပါရစေ၊ ချီဇာလီယာရစ်ချစ်မက်ကိုင်ရီဟာ သူ့ရဲ့ သခင်ဟောင်း အော်ဘရီမောင်ဒီဇီယာကို ရက်စက်စွာ သုတ်သင်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ခွေးက လူသတ်သမားကို တရားစီရင်ဖို့တောင်းဆိုပါတယ်"

မက်ကိုင်ရီ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူရော်ပြီး တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ၏

အပြစ်ကို ငြင်းဆိုရန် အထစ်ထစ် အငေါငေါ ဖြစ်နေသည်။ ခွေးက ကြောက်မက်စွာကောင်းအောင် ဟိန်းပြသည်။ မက်ကိုင်ရီက အော်ပြောသည်။

"ခွေးတစ်ကောင်က ဘုရင့် အမှုထမ်း စစ်သည်တစ်ယောက်ကို စွပ်စွဲတာ ခံရမှာလား၊ ဒါ တရားစီရင်ချက်လား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ၊ တရားမျှတမှုကို လေးစားစွာ တောင်းဆိုပါတယ် အရှင်မင်းကြီး"

"ဘုရားသခင်ရဲ့ အဆုံးအမတော်အတိုင်း တရားစီရင်တော်မူပါ"

တက်ရောက်လာသော သူရဲကောင်းများက တင်လျှောက်ကြသည်။

ဘုရင်ကြီးက နောက်ဆုံးတွင် သူရဲကောင်းများရှေ့၌ ဆုံးဖြတ်သည်။ ဘုရားသခင် အင်္ဂလိပ်တော်အတိုင်း ရှေ့တော်တွင် စစ်ဆေးရန်ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် အပြစ်ရှိ မရှိ ပေါ်လွင်စေမည်။ ထိုနည်းကား စွပ်စွဲခံရသူနှင့် စွပ်စွဲသူတို့ နှစ်ဦးအကြား ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန်ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်သည် နှိုးသား အပြစ်ကင်းစင်သူကို အလိုရှိကြောင်း၊ အပြစ်ရှိသူမှာ နှိုးနှိမ့်မှု ရစေရမည်ဟု ယုံကြည်ကြလေဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

(၅)

ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မြစ်ကမ်းဘေး၌ ကိုယ်စီ တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနိုင်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ ဘုရင်၏ သံတော်ဆင့်များက ထိုကိစ္စကို ပြည်သူသို့ အသိပေး ကြေညာသည်။ စွပ်စွဲသူ ခွေး၏ အမည်နှင့် အစွပ်စွဲခံရသူ မက်ကိုင်ရီတို့ အမည်ပါသည်။ လူထုပရိသတ်ကြီးမှာ ထူးဆန်းသော ထိုပွဲကို ကြည့်ရှုရန် ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်း တက်ရောက်လာကြသည်။

ဘုရင်နှင့် သူ၏အရာရှိများသည် ဘုရားသခင်၏ အဆုံးအဖြတ်တော်မှာ ခွေးလော၊ လူလော သိနိုင်ရန် စောင့်ကြည့်ကြသည်။ လူသည် မိမိကိုယ်မိမိ ကာကွယ်နိုင်ရန် ချွန်ထက်စသော တုတ်တို့ တစ်ခုကို ကိုင်ဆောင်ခွင့်ပြုထားသည်။ ခွေးကိုမူ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအဖြစ် အဆင်ပြေမည့် သစ်သားအရက်စည် အလွတ်တစ်ခုကို ဝတ်ဆင်ပေးသည်။ လူညီပတ်လူညီများ ကိုက်ခိုက်နိုင်ရန် စီမံထားသည်။

တိုက်ပွဲစရန် အချက်ပေးသံပေါ်လာသည်။ မက်ကိုင်ရီသည် အသင့်အနေအထားဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ကာကွယ်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားသည်။ ခွေးကလေး ခရာဂွန်က လျင်မြန်မှုဖြင့် ဝေါပါးစွာ လှုပ်ရှားရင်း ချောင်းမြောင်းလျက်ရှိသည်။ အယောင်ပြရွေ့လျားပြီး အကွက်စောင့်လျက်ရှိသည်။

ခရာဂွန်သည် ရုတ်တရက် မက်ကိုင်ရီ၏ လည်ဖျိုကို ချိန်နှယ်ခွန်အုပ်လိုက်သည်။ မက်ကိုင်ရီသည် သူ၏ရဲရင့်မှုများ ပျောက်ဆုံးသွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ အသက်ရှူသံမှာ တိုးပြီး မြန်လာသည်။ ခြေထောက်မှ ဦးစခေါင်းအထိ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ခွေးသည် လူကို မြေပေါ်သို့ ပစ်လွှဲပြီး အပေါ်မှ စိုးမိုးထားသည်။ မက်ကိုင်ရီသည် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြီး ဘုရင်သို့ တောင်းပန်သည်။ သူ့ကို သနားကရုဏာထားပါရန်နှင့် သူ၏ဖြစ်ရပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် ပြောသည်။

“ဘုရားသခင်ရဲ့ အဆုံးအမတော်ပဲကွ”

ဘုရင်က အမိန့်ရှိလိုက်သည်။ အရာရှိများသည် ကွင်းအတွင်း ပြေးသွားပြီး လူကို အန္တရာယ်မပြုနိုင်

စေရန် ခွေးကို မောင်းထုတ်ကြသည်။ မက်ကိုင်ရီကိုမူ သူ၏ ပြစ်မှုနှင့် ထိုက်တန်သော ပြစ်ဒဏ်ကို စီရင်လိုက်သည်။

ဤအကြောင်းအရာသည် ခွန်တာဂျစ် ရဲတိုက်ကြီးတွင် ထွင်းထုထားသော အမှတ်တရ ကျောက်သားစင် အကြောင်းဖြစ်သည်။ ထူးခြားဆန်းပြားသော ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်း တရားစီရင်မှု ဖြစ်သည်။

ခွေးကလေး ခရာဂွန်၏ သစ္စာရှိမှု၊ ရဲရင့်မှု၊ အာရုံခံစားနိုင်မှုများမှာ မှတ်သားဖွယ်ဖြစ်သည်။ သူ၏ လုပ်ဆောင်မှုများမှာ ထိုအမှတ်တရစင်ကို ထွင်းထုထားကာမျှနှင့် လုံလောက်ပြီဟု ယူဆရမည်လော မပြောတတ်ပါပြီ။

နေမထူး

The Loyal Stories မှ ပြန်ဆိုပါ

သည်။

- ✓ တိုင်းရင်းစေးအရည်အသွေး ကမ္ဘာ့ရွှေကြယ်ပွင့်ဆု (ဂျီနီဗာ - ၂၀၁၀) ရွှေတံဆိပ်ခိုင်းဆုရ
- ✓ နိုင်ငံတကာ ခေါင်းဆောင်မှု စွမ်းရည်ကြယ်ပွင့်ဆု (ပဲရစ် - ၂၀၁၁) နှင့် Certificate ရ
- ✓ ကမ္ဘာ့အရည်အသွေးပြည့် ထိပ်သီးဆု (USA-2012) နှင့် Certificate ရ
- ✓ ကမ္ဘာ့အရည်အသွေး စိန်ပွင့်ဆု (ပြင်သစ် - ၂၀၁၃) နှင့် Certificate ရ
- ✓ ကမ္ဘာ့အရည်အသွေး သရဖူစိန်ပွင့်ဆု (လန်ဒန် - ၂၀၁၄) နှင့် Certificate ရ

ဖျံ-၅-ကောင်

အမှတ်တံဆိပ်

ကြော်ငြာပွင့်ပြုချက်အမှတ်
တဆက်(စာနယ်ဇင်း) ၀၁၇/၀၃၃၅

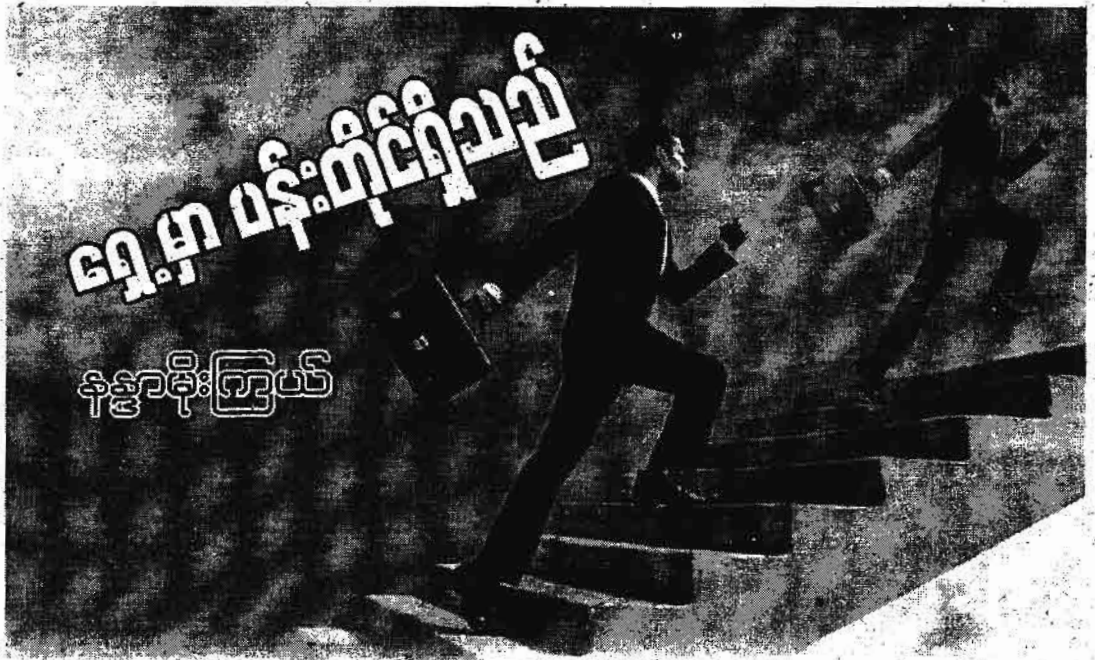
သွေးချို-ဆီးချိုကျဆေးနှင့် သွေးတိုးကျဆေးကို

တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိလိုက်ပါပြီ။

ဒေါက်တာစိုးမြင့်ကောင်(ဝါးခယ်မ) Ph.D (Alternative Medicines)

ဖျံ-၅-ကောင် တိုင်းရင်းဆေးခန်း၊ အမှတ်-၁၂၄၊ ၄၂၊ နယ်၊ ပိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၀၁ ၃၈၀၁၇၈ ၃၉၂၈

စီစဉ်မှုရှိပါမှ ပီပြင်မှုရှိမည်

အလုပ်တစ်ခုကို အကောင်အထည်မဖော်မီ တင်ကြို၍ အစပျိုးရန်၊ အဆင့်လိုက် လုပ်ဆောင်ရန်၊ အနားသတ် နိဂုံးချုပ်ရန် ပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်ထားခြင်းကို အစီအစဉ် ပြုလုပ်ထားခြင်းဟု ဆိုရမည်။

ဌာနဆိုင်ရာများ အနေနှင့် ကြိုတင်လျာထားချက် စီမံချက်ဟူ၍ လည်း သုံးနှုန်းတတ်ကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ လုပ်ငန်းတစ်ခု အောင်မြင်ပြီးမြောက်ဖို့ရာအတွက် စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြိုတင် စီစဉ်ခြင်းသည် ပီပြင်မှုကို ဖြစ်ထွန်းစေပါသည်။

မိမိတို့ သက်ရှင်ရပ်တည်ရာ ဘဝ အနေအထား၌ ရည်မှန်းချက်များ အောင်မြင်ပြီးမြောက်စေရန် အတွက် အရေးပေါ်အစီအစဉ်ဖြစ်သည့် ရေတိုစီမံချက်၊ စီမံကိန်းများ၊

တာဝေးစီမံချက်၊ စီမံကိန်းများ စနစ်တကျ ရေးဆွဲထားရှိခြင်းသည် ရလဒ်ကောင်းများကို ဝေးစွမ်းနိုင်ပါသည်။

နေ့အလိုက် လုပ်ဆောင်ရမည့် အစီအစဉ်ဖြစ်သည့် သီတင်းပတ်အလိုက် လုပ်ဆောင်ရမည့် အစီအစဉ်၊ လစဉ်အလိုက်၊ နှစ်စဉ်အလိုက် စသဖြင့် လုပ်ဆောင်ရမည့် အစီအစဉ်တို့ကို ကြိုတင်ရေးဆွဲပြီး အကောင်အထည် ဖော်ဆောင်ခြင်းသည် ပီပြင်သော အောင်မြင်မှုကို ဖြစ်ထွန်းစေမြဲပင်။

သာဓကအားဖြင့် ကျောင်းသား တစ်ယောက်အဖို့ စာမေးပွဲကို ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်လိုခြင်းသည် ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို ပြည့်ဝစွာ လမ်းကိုင်နိုင်ဖို့ရာ အလောတကြီး လုပ်ဆောင်၍ မရပေ။ စာမေးပွဲဖြေဆိုမည့်ကာလကို ချိန်ဆရသည်။

ကျက်မှတ်ရမည့်စာများကို လအလိုက် ဇယားချ သတ်မှတ်စီစဉ်ရေးဆွဲပြီး တစ်နေ့လျှင် မည်ရွေ့မည်မျှ ကျက်မှတ်လေ့ကျင့်ရမည်ကို ရေးမှတ်ထားဖို့ လိုသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပုံမှန်ဖြိုချသွားပါ။ စာထုထည်ကြီးမှာ တရွေ့ရွေ့နှင့် လျော့ပါးသွားမည်သာ ဖြစ်သည်။

အောင်မြင်မှု ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်လာသော သဘောပင် ဖြစ်၏။ မသိ နားမလည်မှုများမှာ လည်း ရှင်းလင်းနားလည်သွားမည်သာ ဖြစ်၏။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ နေ့စဉ် မပျင်းမရိ လုပ်ဆောင်သွားမည်ဟူသော ဇွဲရှိဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ အားထုတ် ကျက်မှတ်လိုသော လုံ့လရှိဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ရောမမြို့ကြီးကို တစ်နေ့ထူး ဆောက်လုပ်ပြီးစီးချင်၍ မရပေ။ ထို့အတူ ပုဂံကိုလည်း ချက်ချင်း

ရောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ တစ်နေ့
တစ်လ ပုံမှန်အားထုတ်နေဖို့ပဲ လို
သည်။ သို့ဆိုပါက မည်မျှပင် ကြီးမား
မတ်စောက်သော တောင်ကြီးဖြစ်ပါ
စေ ဖဝါးအောက်သို့ကျရောက်ရစမြဲ။
လှိုင်းတံပိုးတွေ မည်မျှထန်ပြင်းနေပါ
စေ လှေအောက်သို့ ကျရောက်ရစမြဲ
ပင်။

လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အကောင်
အထည်ဖော်ဆောင်ရာတွင် လုပ်ငန်း
နှင့်ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသည့်အရာ
အားလုံးကို စုံလင်အောင် ရှာဖွေ
စုဆောင်းရမည်။ သူ့နေရာနှင့်သူ
ထားရှိရမည်။ စီစဉ်မှုရှိရမည်။ စနစ်
တကျ စီစဉ်ခြင်း၊ သေသပ်စွာထားရှိ
ခြင်းသည် လုပ်ငန်းကို ပိုမိုကောင်းမွန်
အောင် ပံ့ပိုးမှုအနေအထား ဖြစ်စေရုံ
မျှမက အချိန်ကုန် လူပန်းလည်း
သက်သာစေပါသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်ခြင်းမှလည်း ကင်းဝေးစေ
ပါသည်။ အလုပ် လုပ်တော့မည်ဆို
ခါမှ ဟိုပစ္စည်းရှာရ၊ သည်ပစ္စည်း
ရှာရနှင့် ပြုလုပ်နေရမည်ဆိုလျှင်
လုပ်ငန်းပြီးစီးဖို့ရာ အချိန်ကာလများ
နောက်ဆုတ်သွားပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ စိတ်တိုခြင်း၊ စိတ်ရှုပ်
ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာကာ တည်ငြိမ်
လျက်ရှိသော စိတ်ကိုလည်း လှုပ်ခတ်
ရွေ့လျားစေပါလိမ့်မည်။

ထိုအခါတွင် အလုပ်လုပ်ချင်
စိတ်တို့ပါးလျှသွားတတ်သည်။ပျောက်
ကွယ်၍လည်း သွားနိုင်သည်။ စိတ်
လက် ကြည်သာခြင်းမရှိဘဲ အလုပ်
လုပ်ရခြင်းသည် ဘယ်အခါမျှ ပြေ
ပြစ် ချောမောလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

လုပ်ငန်းမှာလည်း အောင်မြင်သင့်
သလောက် အောင်မြင်ခြင်း မရသကဲ့
သို့ စိတ်တိုင်းကျ အဆင့်သို့လည်း
မတက်လှမ်းနိုင်ပေ။

လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ပီပြင်အောင်
လုပ်ဆောင်နိုင်သူဖြစ်မှသာ ပတ်ဝန်း
ကျင် အသိုင်းအဝိုင်း၏ အလယ်၌
ထင်ပေါ်သူဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ဂုဏ်
ယူနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဤ၌ အလုပ်
တစ်ခုကို ကြိုးစားလုပ်ဆောင်သူတိုင်း
လုပ်ငန်းကို ပြီးစီးအောင်မြင်အောင်
လုပ်ဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပါ
လိမ့်မည်။ စနစ်တကျ အစီအစဉ်
ရေးဆွဲကာ ပီပြင်အောင် ဆောင်ရွက်
နိုင်မှသာလျှင် လုပ်ငန်းကို ပြီးစီး
အောင်မြင်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သူ
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ လုပ်ငန်းနှင့် မပတ်
သက်သည်များကို ရပ်ဆိုင်းပစ်၍ မိမိ
လုပ်ဆောင်ရမည့်အလုပ်ကိုသာ အစီ
အစဉ်တူကျ လုပ်ဆောင်ဖို့ အရေး
ကြီးပေသည်။

အခြေခံကျသော စိတ်ပါဝင်စားမှု

လုပ်ငန်းရပ်တစ်ခုကို အောင်
မြင် ပြီးမြောက်ဖို့ရာ အကောင်
အထည် ဖော်ဆောင်သည့် ကိစ္စ၌
မဖြစ်မနေ ပိုင်ဆိုင်ထားရမည်မှာ
စိတ်ပါဝင်စားမှုပင်ဖြစ်၏။ အခြေခံ
ကျသော အချက်လည်း ဖြစ်၏။

ဤ၌ စိတ်ပါဝင်စားမှုဟူသည်
ရသေ့စိတ်ဖြေ သဘောမျိုးလောက်
သာမဟုတ်။ အတန်အသင့် သဘော
မျိုးလည်း မဟုတ်။ စိတ်အာရုံထဲ၌
အမြဲတမ်း ထင်ဟပ်နေရုံမက စား

သွား၊ နားနေ အချိန်တွေတိုင်း သည်
စိတ်မှ သည်စိတ်ဟု ဆိုရလောက်
အောင် စိတ်ပါဝင်စားမှုမျိုးကို ဆို
လိုခြင်း ဖြစ်၏။

အောင်မြင်မှု ရရှိနေကြ
အတော်များများကို လေ့လာဆန်းစစ်
ကြည့်လျှင် အခြေခံကျသော စိတ်ပါ
ဝင်စားမှုကို တွေ့ကြရစမြဲပင်ဖြစ်၏။
မိမိ ကြိုးစားရယူလိုသော အရာကို
ပိုင်နိုင်စွာ ရရှိဖို့အရေး၌ ထက်သန်
သော ဆန္ဒရှိဖို့လိုသည်။ ထိုဆန္ဒသည်
စိတ်ပါဝင်စားမှုနှင့် ပေါင်းစပ်ပြီးသည့်
အခါဝယ် လိုရာသို့ ပို့ဆောင်ပေးမည့်
တွန်းအားသဖွယ် ကူးပြောင်းသွား
တတ်ပေသည်။

နိစ္စဓူဝ ဆိုသကဲ့သို့ အလုပ်
အပေါ်၌ အာရုံနှစ်လျက် စိတ်ရော
ကိုယ်ပါ လုပ်ဆောင်သည့်အခါဝယ်
အခန့်မသင့်သည့်ကာလမျိုး၌ အား
အင်တို့ကုန်ခန်းသွားသလိုမျိုး ပင်ပန်း
နွမ်းလျမှုများနှင့် ကြုံရတတ်သည်မှာ
မမှတပင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါဝယ် အခြေခံကျသော
စိတ်ပါဝင်စားမှုသည် အင်အား ပြန်
လည် ဖြည့်တင်းပေးတတ်ပေသည်။
ရှေ့ခရီး၌ မည်ရွေ့မည်မျှလောက်
သော အဆီးအတား အခက်အခဲတွေ
ရှိနေပါစေ - 'ယောက်ျားဟောနော်
တိုက်ပွဲပျော်၊ ကျွန်တော် တိုက်ရင်း
တက်မှာပဲ'ဆိုသည့် အားမာန်ကဗျာ
ကလေးအတိုင်း စွန့်စားချီတက်နေ
မှာပဲ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အခြေခံကျသော
စိတ်ပါဝင်စားမှုသည် မိမိ၏မသိစိတ်၊
သိစိတ်တို့ကို ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးလျက်
အစွမ်းကုန် အားထုတ်စေလိမ့်မည်။

စိတ်ကူးကောင်းများ၊ အကြံဉာဏ်
ကောင်းများ၊ နည်းလမ်းကောင်းများ
ကို ပေါ်ထွက်လာစေပါလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ အခြေခံကျသော
စိတ်ပါဝင်စားမှုကို အထင်အမြင်
သေးကာ လျော့မတွက်သင့်ပေ။
ကျောင်းသားတစ်ယောက် အတွက်
စာမေးပွဲအောင်မြင်ခြင်း ဟူသော
အောင်မြင်မှု သာမန်အနေအထားမှ
သည် ထိပ်ဆုံးရောက်သော အောင်
မြင်မှုကိုပင် ပေးစွမ်းနိုင်ပေသည်။

စိတ်ပါဝင်စားမှုဆိုရာ၌ သာမန်
စိတ်ပါဝင်စားမှုကပင် စတင်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထိုမှ ပတ်သက်ရာ ပတ်
သက်ကြောင်းများကို အာရုံစူးစိုက်
လာပြီး ပြောဆိုခြင်း၊ နားထောင်ခြင်း၊
မေးမြန်းခြင်း၊ ကြံစည်တွေးတောခြင်း
တို့ဖြစ်တည်လျက် အထပ်ထပ်အဖန်
ဖန် ဗွားများလာလေသော် သာမန်
စိတ်ပါဝင်စားမှုသည် ထူထည်ခိုင်ခံ့
သော စိတ်ပါဝင်စားမှု အဆင့်သို့
ကူးပြောင်းသွားရစမြဲ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခါဝယ် ပတ်ဝန်းကျင်၏
ရိုက်ခတ်ပဲ့တင်မှုများကို ဂရုမထား
တော့။ လောကဓံကို မဖြုတ်တော့။ စိတ်
ဓာတ်တို့ ယှဉ်းယိုင်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိ
တော့။ ဒါကို သမာဓိအားကောင်း
လာသည်ဟု ဆိုရမည့် အလားပင်။

အောင်မြင် တိုးတက်လိုသူ
တစ်ယောက်အဖို့ တန်ဖိုးရှိသော
အချိန်များအား မိမိစိတ်ပါဝင်စားမှု
နှင့် သက်ဆိုင်သော ပတ်ဝန်းကျင်၊
အရာဝတ္ထုစသည်တို့နှင့်သာကုန်လွန်
စေသင့်သည်။ မလိုလားအပ်သော
အပျော်အပါးများနှင့် မကုန်လွန်စေ
သင့်ပေ။

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး နယ်
ပယ်၌လည်း မိမိစိတ်ပါ ဝင်စားမှုနှင့်
ပတ်သက်သည့် ထိစပ်နေသည့် မိတ်
ဆွေသင်္ဂဟများနှင့်သာ ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေ
သည်။ ထိုအခါဝယ် မိမိကိုယ်မိမိ
ယုံကြည်ခြင်း ဟူသည့် အကျိုးရလဒ်
ကောင်းကို ရရှိလာပါလိမ့်မည်။

မိမိတို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ အောင်
မြင်နေသူတို့ ရှိနေကြသည်။ ၎င်းတို့
ကို လေ့လာကြည့်လျှင် ပြင်းပြသော
စိတ်ဓာတ်၊ လုပ်ငန်းအပေါ်တွင် စိတ်
ပါဝင်စားမှု၊ အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိစွာ
အသုံးပြုတတ်ခြင်းစသည့်အမှုအကျင့်
ကောင်းများကို တွေ့ကြရမည်သာ
ဖြစ်၏။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက် အောင်
မြင်သည် ဆိုခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့
မဟုတ်ပါချေ။ အခြေခံကောင်းများ
မရှိဘဲ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးသကဲ့
သို့ အောင်မြင်သည် ဆိုလျှင်လည်း
တည်မြဲသော အောင်မြင်ခြင်း မဖြစ်
နိုင်ပေ။ လောကဓံ၏ တုံ့စားမှုဖြင့်
ကျဆုံးသွားမည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်
၍ အခြေခံကျသော စိတ်ပါဝင်စားမှု
ကို ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့လိုအပ်ပေသည်။

ဘဝဆိုတာ ရပ်နေလို့မရဘူး

မွေးဖွားချိန်မှစ၍ ကွယ်လွန်
ချိန်အဆုံးကို ဘဝဟူ၍ ဆိုကြသည်။
စင်စစ်ဘဝဟူသည် ခရီးလမ်းဖြစ်၏။
ထိုလမ်းကို လူသားတိုင်း သတ္တဝါတိုင်း
လျှောက်လှမ်းနေကြပေသည်။

ထိုသို့ဘဝခရီးသည်ကို လျှောက်
လှမ်းကြရာဝယ် ရံဖန်ရံခါ၌ လမ်း

ပိတ်သလိုမျိုးဖြစ်ကာ ယာယီအခိုက်
အတံ့ ရပ်နေသည့်အလား ကြုံကြရ
လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သို့သော် ဘဝ
ဟူသည် အချိန်ပင် ဖြစ်ချေရာ မည်
သည့်အခါမျှ မည်သည့်အကြောင်း
နှင့်မျှ ရပ်နားသည်ဟူ၍ မရှိနိုင်ပေ။

ကာလအခိုက်အတန့် ရပ်နေ
သည့် အခြေအနေမျိုး ကြုံတွေ့နေရ
စေကာမူ မိမိတို့အနေဖြင့် ရပ်နားနေ
၍မဖြစ်ပေ။ ကာလ၊ ဒေသနှင့် လိုက်
လျောညီထွေလှစွာ လှုပ်ရှားနေကြရ
ပေမည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရှေ့သို့
ရောက်အောင် ပြေးဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်
သေးသော်မှ လက်ရှိနေရာမှာပင် ခုန်
ပေါက်လှုပ်ရှားနေရမည့် သဘောဖြစ်
သည်။ အလဟဿ ရပ်နေ၍ မဖြစ်။

မိမိတို့အဖို့ ဘဝခရီးလမ်းကို
လျှောက်လှမ်းရန်အတွက် မောင်းနှင်
နေခြင်းမှာ လိုခြင်း တရားများပင်
ဖြစ်၏။ ရှင်းစွာဆိုရလျှင် အသက်ရှင်
အသက်ရှည်လိုခြင်း၊ တန်ခိုးအာဏာ
ရာထူးဂုဏ်သိန်များ ရလိုခြင်း၊ ပတ်
ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း၏ အလေး
အနက်ထားမှု၊ ဂုဏ်ပြုချီးမွမ်းမှုကိုရလို
ခြင်း၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားလိုခြင်း
အစရှိသည့် လိုခြင်းတရားများက
မိမိတို့အား အောင်မြင်မှုမနီးတိုင်ကို
တွန်းပို့ပေးလျက် ရှိချေ၏။

သည့်အတွက် ဘဝအား တခပ်
ခဏတာမျှ ရပ်နေသည်ဟု ထင်ရ
သည့်တိုင်အောင် မိမိတို့သည် ရပ်နေ
၍မဖြစ်ပေ။ ရပ်နေခြင်းသည် ဘဝ
ကို သေအောင်သတ်ခြင်း ဖြစ်၏။
သည့်အတွက် နောက်ဆုံးထွက်သက်
ထိတိုင် ရှင်သန်သွားရလေအောင်
ဧည့်ကောက် မတ်စောက် ခက်သန်

ကြမ်းတမ်း၍ နေပါစေ လျှောက်လှမ်း
ရမည်သာ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ဘဝခရီးကို လျှောက်
လှမ်းကြရာဝယ် မိမိ၏ ဦးတည်ချက်
နှင့် မိမိ၏ အကြား၌ ကန်လန်ခံနေ
သည့် အဟန့်အတားများနှင့် ကြုံ
ကောင်းကြုံတတ်ပါလိမ့်မည်။ ဘဝ၏
ဝိရောဓိများဟု ဆိုနိုင်သည်။

ထိုအခက်အခဲ အဟန့်အတား
များကို ဖြေရှင်းခြင်းသည် နေ့စဉ်
ဘဝအတွက် ဗဟိုဆောင်ချက်များ
ဖြစ်ပေသည်။ ဤ၌ ဘဝ၏ ဝိရောဓိ
များကို ရင်မဆိုင်ဝံ့သူ၊ အခက်အခဲ
အဟန့်အတားများကို ဖြေရှင်းရန်
မဝံ့မရဲ ဖြစ်သူသည် ထွက်ပေါက်ကို
မသိမသာ ရွာလာတတ်သည်။

ထိုသို့ မသိမသာထွက်ပေါက်
ရှာခြင်းသည် အောင်မြင်ရေးကို ဒုက္ခ
ပေးသော နာမကျန်းမှုပင် ဖြစ်၏။
လူတောသူတောထဲ တိုးမဝင်ဝံ့တော့
ဘဲ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ သီးခြား
ဆန်လာတတ်၏။ အချို့ဆိုလျှင် စိတ်
ပိုင်းဆိုင်ရာ ကစဉ့်ကရဲ ဖြစ်ပေါ်မှုကို
ခံစားရသော ဝေဒနာရှင် ဖြစ်မှန်း
မသိ ဖြစ်သွားကြရသည်။

သို့ဖြစ်၍ မမှန်ကန်သော
နည်းလမ်းဖြင့် ထွက်ပေါက်ရှာခြင်း
သည် ဘဝ၏ ပြဿနာရပ်အား ရှိ
လည်သွားစေခြင်းငှာ မစွမ်းဆောင်
နိုင်ကုန်။ မီးခဲပေါ် ပြာဖုံးသည့်
သဘောမျိုးသာ ဖြစ်၏။ သဘာဝ
တရားသည် မိမိတို့၏လျှောက်လှမ်း၌
ပန်းတွေချည်း ခင်းထားသည်မဟုတ်။
ခဲလွတ်တံသင်းများ၊ ဆူးခိုင်ဆူးခက်
များကိုလည်း မျှပေးလျက် အရည်
အချင်း စစ်နေပေသည်။

ပြဿနာကို လက်ပူတိုက်
တစ်ပွဲထိုးဖြေရှင်းခြင်းမျိုးဖြင့် ပြီးပြတ်
ချုပ်ငြိမ်းမသွားနိုင်။ ထာဝရ ရသေ့စိတ်
ဖြေခြင်းသည် စိတ်သက်သာရာ ရှာ
ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်း မဖြစ်မနေလုပ်
ဆောင်သင့်သည်ကား ကြုံတွေ့ ရင်
ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေနှင့်
လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ညီရ
မှား၊ ရှင်းရမှားပဲ ဖြစ်သည်။

ပမာအားဖြင့် စီးပွားရေးကျပ်
တည်းနေပါက ငွေရမည့်လမ်းကို ရှာ
ဖွေလုပ်ကိုင်ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ထာဝရ
ထွက်ပေါက်အဖြစ် ကျပ်တည်းမှု
သောကများ မေ့လျော့သွားစေရန်
အရက်မူးအောင် သောက်ခြင်းသည်
မှန်ကန်သောနည်းလမ်း မဟုတ်ပေ။

မိမိတို့ သတ်ရှင်ရပ်တည်နေ
ထိုင်ခွင့် ရနေကြသည်မှာ သဘာဝ
ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ
စွာ နေထိုင်တတ်၍ပဲ ဖြစ်သည်။
အောင်မြင်ခြင်း၊ မအောင်မြင်ခြင်းနှင့်
မဆိုင်။ အောင်မြင်ခြင်း သရဖူကို
ဆောင်းနိုင်ဖို့ကဖြင့် ဘဝဟူသည်
ရပ်နေခြင်းမဟုတ် ဆိုသည်ကို နား
လည် လက်ခံလျက် လောကဓံကို
တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ရင်ဆိုင်ဖြတ်
သန်းနိုင်ဖို့သာ ဖြစ်ပေသည်။

အကျင့်တောင်းနှင့် ပေါင်းပါမှု

အကျင့်ဟူသည် မိမိတို့ ပင်ကို
ဝီဇယ တည်ရှိပေါက်ဖွားလာသကဲ့သို့
အခြားအခြားသောသူတို့ထံမှ အရာ
ဝတ္ထုတို့ထံမှ ကူးစက် အမြစ်တွယ်
လာခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အကျင့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရှေး
အခါက ခေါ်မ(ဂရိ)တွေ့ခေါ်ပညာ
ရှင်ကြီးဖြစ်သူ ပလေတိုသည် ကလေး
ငယ်တစ်ယောက် ကစားနေသည်ကို
ကြည့်မိသည် ဟူ၏။

ထိုကလေးငယ်သည် မိုက်မဲ
လှစွာသော ကစားနည်းတစ်ခုကို
ကစားနေ၏။ သည်အတွက် ပလေ
တိုလည်း ဆူပူပြစ်တင်မိလေ၏။

ထိုအခါ ကလေးငယ်က-
“ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့များ
ဆူပူပြစ်တင်ရသလား ပညာရှိကြီး
ရယ်” ဟူ၍ တုံ့ပြန်ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ပလေတိုက-
“ဟဲ့- အကျင့်ဆိုတာ ဘာ
မဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ ဘဝ
တစ်ခုလုံးအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့
အရာပဲ”ဟူ၍ ပြန်လည်ပြောဆိုသည်
ဟူ၏။

စင်စစ် အကျင့်ဟူသည် အတု
ခိုးရာမှ စွဲမြဲမှန်းမသိ စွဲမြဲသွားသော
အလေ့အထဖြစ်ပေသည်။ အကျင့်၌
ကောင်းသောအကျင့် ရှိသကဲ့သို့
မကောင်းသောအကျင့်လည်း ရှိချေ
သည်။ သို့ဖြစ်ပေရာ အောင်မြင်မှု
ခရီးကို လျှောက်လှမ်းကြရာဝယ် မိမိ
တို့ အနေဖြင့် ကောင်းမြတ်သော
အကျင့်ကို ပိုက်တွေးမွေးမြူဖို့ လိုပေ
သည်။

ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေး
ဘဝကဆိုလျှင် မိဘတို့ထံမှ အကျင့်
စရိုက်များနှင့်ထိတွေ့ရ၏။ ထို့နောက်
ဓာသင်သားဘဝရောက်တော့ ဆရာ၊
ဆရာမတို့၏အကျင့်စရိုက်၊ အပေါင်း
အသင်း သူငယ်ချင်းတို့၏ အကျင့်
စရိုက် စသည်တို့နှင့်ထိတွေ့ကြပေရာ

မိမိစိတ်ထဲ သဘောကျ နှစ်သက် သွားပြီဆိုလျှင် ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ ထိုအကျင့်၏ ကူးစက်မှုကို ခံရတော့သည်။

အင်စစ် အရာရာကို အတုခိုး ပြီး လိုက်လံတုပ် လုပ်ဆောင်ရာမှ အကျင့်သည်အမြစ် တွယ်လာရတော့ သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပညာရှိတို့က လူ သား ဟူသည် သဘာဝအလျောက် အတုခိုးသူများဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မိမိရင်ကို ရိုက်ခတ်သွားစေသော အပြုအမူ ဟန်ပန်၊ စကားလုံး ဝေါဟာရ၊ ဝတ် စားဆင်ယင်မှု စသည့် အကျင့်စရိုက် တို့အပေါ် အာရုံကျမှန်းမသိ ကျသွား ခဲ့ခြင်းသည် အတုခိုးဖို့ရာ လမ်းစပင် ဖြစ်ချေ၏။

အတုခိုးခြင်းကို မကောင်း မမြင်သင့်ပါချေ။ လူတိုင်းပင်အတုခိုး လုပ်ဆောင်ရာမှ တစ်စ တစ်စနှင့် လူလားမြောက်လာခဲ့ခြင်းပင် မဟုတ် ပါလား။ ထိုသို့ အတုခိုးရာမှ အကျင့် ပါလာပြီး ကြာလေလေ ခိုင်မြဲလေ လေ ဖြစ်သွားသည့်အခါ စရိုက် အသွင် ကူးပြောင်းသွားတော့သည်။

ဤ၌ လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ အကျင့်စရိုက်သာ မဟုတ်။ လူမျိုး တစ်မျိုးလုံး၏ အကျင့်စရိုက်သည် လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အတုခိုးရာမှ ပြန့်ပွားခိုင်မြဲသွားခြင်းဟု ဆိုရပေ လိမ့်မည်။ လူမျိုး တစ်မျိုး၏ ကောင်း သော အကျင့်စရိုက်နှင့် မကောင်း သော အကျင့်စရိုက်တို့သည် တိုင်း ပြည်တိုးတက်ခြင်း၊ တိုင်း ပြည်နိမ့်ကျ ခြင်းတို့နှင့် ဖွန်တွဲ ဆက်စပ်နေပေ သည်။

ငယ်ရွယ်သူတို့၌ စိတ်ဓာတ် စွမ်းအားသည် ကြီးမားလှပေ၏။ ထို စွမ်းအားတို့ကို ကောင်းသောအကျင့် စရိုက်နှင့် တည်ဆောက်လျှင် အောင် မြင် တိုးတက်ဖို့ရာသာ အကြောင်း ရှိပေသည်။ လောက သဘာဝအရ လူတိုင်းပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးသိကျွမ်း ရင်းနှီးလာပြီ ဆိုပါက ထိုသူတို့၏ အကျင့်စရိုက်ကို သိစွမ်းရလေအောင် ဝေဖန်ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးပေ သည်။

ကောင်းသော အကျင့်စရိုက် ပိုင်ရှင်တွေ့ ရှိသကဲ့သို့ မကောင်း သော အကျင့်စရိုက် ပိုင်ရှင်တွေ့မှာ လည်း ဖူးနှင့်အေးပင်။ သည်တော့ အဆင်မြင့်သည့် စာရိတ္တပိုင်ရှင်နှင့် ပေါင်းပါမှ မိမိ၏ဘဝလည်း မြင့် တက် တောက်ကြွားလာပေမည်။

အတ္တကိုသာ အလေးပေး လျက် တစ်ဖက်သတ် အမြင်ရှိသူတို့ နှင့် 'ပေါင်းပါက မိမိတို့၏ ဘဝမှာ နိမ့်ကျ ကျွံ့ဝင်သွားဖို့သာ အကြောင်း ရှိပေသည်။ စွမ်းရည်သတ္တိတို့ ကျ ဆင်းလာပေမည်။

ခွေးနှင့် ပေါင်းက အူတတ် သည့် အကျိုးသာ ထွန်းကားလာပေ မည်။ သို့ဖြစ်၍ အကျင့်ကောင်းကို ဆန်းစစ်ကာ စာရိတ္တမြင့်မားသူတို့နှင့် ပေါင်းဖက်ဖို့ အရေးကြီးပေသည်။

နန္ဒာမိုးကြယ်

ဓမ္မဗျူဟာ - ခေါင်းစဉ်

စာပေ ဝါသနာရှင်များ မိမိ၏စာမူကို မိတ္တူကော်ပီထား၍ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း တိုက်သို့ ဆက်သွယ်ပေးပို့နိုင်ပါသည်။ မရွေးချယ်သော စာမူများကို ပြန်လည်ပေး ပို့မည်မဟုတ်ပါ။

တခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ တစ် ပြိုင်တည်း ပေးပို့ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ကြပါ ရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

ရှေးဟောင်းဘုရားသမိုင်းကြောင်း များ၊ ဘာသာရေး ဆောင်းပါးများ၊ ဂန္ထီရ ဝတ္ထုများ၊ မုဆိုးဝတ္ထုများ၊ ရသဝတ္ထုများ၊ ဟာသများ၊ အရှေ့တိုင်းအနောက်တိုင်း ဆေးပညာရပ်များ၊ ထူးခြားဆန်းကြယ် သောဖြစ်ရပ်များ စသည်ဖြင့် ပေးပို့နိုင်ပါ သည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ
မိမိလှူငွေ
ပို့ဖို့တိုးတက်
အောင်မြင်စေရန်
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းတွင်
ကြော်ငြာများ
ထည့်သွင်းနိုင်ပါသည်။

အဖြူအမည်း
တစ်မျက်နှာ
ကျပ်တစ်သောင်းငါးထောင်တိတိ
ဖြစ်ပါသည်။
အဖြူအမည်း
မျက်နှာဝက်
ကျပ်ခုနစ်ထောင်ငါးရာတိတိ ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂါ နှစ် နှစ်
အယ်ဒီတာအဖွဲ့
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း
တိုက်အမှတ် (၇၂၄)
အခန်း (၁၈) ပထမ၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊
(၁၇၁၈)လမ်းကြား၊
လသာပြန့်ပွားရေး၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း - ၀၉ ၄၅၂၂၂၇၅၀၈

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဝန်ထုပ်ရိသ ၂၀၁၇)

ဂျပန် နေမျိုးခွယ်တို့ရဲ့ ချယ်ရီဖြူချို
တိုင်းခြံ (ဗဟာမိလ္လာ၊ ဇာတ်-ဆု)

ယခင်လမှအဆက်

ဂျပန်နိုင်ငံကို စတင်ခြေချပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဂျပန်
တွေရဲ့ ကိုးကွယ်မှုလေ့ကို အနည်းငယ် လေ့လာပြီး ဂျပန်
တွေရဲ့ စားသောက်ပုံကို တစိုးတစ် မြည်းစမ်းကြည့်ပြီးတဲ့အခါ
ဂျပန်တွေရဲ့ ရှေးအခါက ကာကွယ်ရေးစနစ်ကို စူးစမ်း
ကြည့်ဖို့ အိုဆာကာမြို့ကြီးရဲ့ အထင်ကရ အဆောက်အအုံ
ဖြစ်တဲ့ နာမည်ကျော် အိုဆာကာရဲတိုက်(Osaka Castle)ကို
သွားရောက် လေ့လာကြပါတယ်။

ရဲတိုက်ရဲ့ ခုံညားထည်ဝါတဲ့ ဗိသုကာအလှအပြင်
အဝင်လမ်းထဲက အလှကြီးလှနေတဲ့ ချယ်ရီတောအုပ်လေး
ကြောင့် ခရီးဖော်တွေမှာ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံတွေလည်း
ရိုက်လို့မဆုံးရှုံးကြရဲ။

အိုဆာကာရဲတိုက် အဝင်လမ်းမှာ ချယ်ရီတောကို
ဖြတ်ရပါတယ်။ ဒီချယ်ရီပင်တန်းဟာ အိုဆာကာရဲတိုက်
ပန်းခြံ (Osaka Castle Park)ပါပဲ။ ချယ်ရီပင်တွေချည်း
တပြန့်တပြောစိုက်ထားလို့ ပန်းရောင်တောအုပ်လေးလို လှပ
လွန်းပါတယ်။ မြင်ဖူးနေကျ ချယ်ရီပွင့်လေးတွေလို မဟုတ်ဘဲ
အပွင့်အဆုတ်ကြီးတဲ့ ချယ်ရီပန်းမျိုးတွေပါ။ အဲဒီချယ်ရီပွင့်
ကြီးမျိုးထဲကမှ ပန်းရောင်နဲ့ ပန်းဆီရင့်ရောင် အရောင်
နှစ်ရောင်လုံးကို စုပုံစိုက်ထားလို့ အနုအရင့်လိုက်မက်ညီစွာ
အရောင် နှစ်မျိုးလုံးဟာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်မှာ အနုအရင့်
ဆေးတွေ ခပ်ရဲရဲတို့ထားသလို အလွန်လှတယ်။ ဒီအပွင့်ကြီး
ကြီး ချယ်ရီတွေက နောက်ပိုင်း စပ်မျိုးတွေဖြစ်ကာ သဘာဝ
ချယ်ရီပင်တွေကတော့ အပွင့်သေးပြီး ကျယ်လံလို့ လမ်းညွှန်
က ပြောပြပါတယ်။

အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲ ရောက်နေရသလို လှပတဲ့ချယ်ရီ
တောမှာ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ကြပြီး အိုဆာကာရဲတိုက်ဘက်ကို
လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြပါတယ်။

ချယ်ရီတောတစ်နေရာက အပင်ဘေးမှာတော့ ဂျပန်
စာအပြင် အင်္ဂလိပ်လိုပါ The branch of which Priest
Rennyō put his cloths. (ဒီအကိုင်းမှာ (Priest Rennyō)
သူဝတ်ရုံတွေ တင်ခဲ့ရာ)လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားတဲ့ သံမက်
ဆိုင်းဘုတ်လေး ရှိပါတယ်။

အောက်ခြေမှာလည်း Hideyo-shi Toyotomi built
his castle, there stood the gigantic -----d Osaka
(Ishiyama) Hongan-ji Temple. Rennyō had ---bility

ဂျပန်နိုင်ငံတစ်ဝန်းမှာ တွေ့တဲ့ တောင်လှော်ပန်းများ

for Buddhist missions in 1496, which later developed -
--- temple, Osaka Hongan-ji Temple. Rennyō prayed
for --- his sect and his cloths on a branch of the ---
which only the stump remains now. (ဟိဒီရီနို တိုယို
တိုမိဟာ သူ့ရဲတိုက်ကိုတည်ခဲ့၊ အဲဒီမှာ အလွန်တရာ ကြီးမား
တဲ့ --- အိုဆာကာ(Ishiyama) ဟွန်ဂန်ဂျီ (Hongan-ji)
ဘုရားကျောင်း တည်ရှိခဲ့။ ၁၄၉၆ခုမှာ Rennyō ဟာ had ---
---bility ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာပြုတွေအတွက် ယင်းဟာ
နောက်ပိုင်းမှာ ဘုရားကျောင်း၊ အိုဆာကာ ဟွန်ဂျိင်းဂျီဘုရား
ကျောင်း တိုးတက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ဂိုဏ်းအတွက် (Rennyō)
ဆုတောင်းခဲ့ပြီး သူ့အဝတ်တွေကို အပင်ရဲ့ အကိုင်းတစ်ခု
အပေါ်မှာ တင်ခဲ့တယ်။ ယင်းဟာ အခုတော့ သစ်ငုတ်တို
အဖြစ်သာ ကျန်ရှိနေတယ်။) လို့ ရေးထိုးထားတာကို တစ်ဝက်
တစ်ပျက် ဖတ်ရှုနိုင်ရဲ့။ ချယ်ရီတောမှာ ဓာတ်ပုံ တဝရိုက်ပြီး
ကြတဲ့အခါ ရဲတိုက်ဝင်းထဲဝင်ရောက်ဖို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြ
တယ်။

ရဲတိုက်ရှိတဲ့ဝင်းကြီးကို အပြင်ကနေ ကျုံးရေပြင်နဲ့
ပတ်ရံထားပြီး ကျုံးတစ်ဖက်က လူသွားလမ်းလေးကနေ
ပတ်လျှောက်ခဲ့ပါတယ်။ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်မှာလည်း
သဘာဝချယ်ရီပင်တွေက အပွင့်တွေဝေလို့ပါ။ ဒီသဘာဝ
ချယ်ရီတွေက အပွင့်ပိုသေးပြီး ပိုကျပေမယ့် သူလည်း
ခပ်နွဲ့နွဲ့လေးနဲ့ အတော်လေး ကဗျာဆန်ပြီး လှပပါတယ်။
အပွင့်အရောင်ကလည်း ခပ်ဖျော့ဖျော့လေးပါ။ လေတိုက်
တိုင်း ချယ်ရီပွင့်ဖတ်လေးတွေ ကြွေနေပုံကလည်း လွမ်းမော
ဖွယ် တေးအလင်္ကာ တစ်ပုဒ်လိုပါပဲ။ ဒီချယ်ရီပင်တွေကတော့
ကိုယ်တို့နှလုံးသားထဲမှာ ဂျပန်ပြည်နဲ့အတူ စွဲမြဲစွာ အပြစ်
တွယ်နေခဲ့တဲ့ ချယ်ရီတွေပေါ့။

ကျွန်းနိုင်ငံ၊ အိုဆာကာရဲတိုက်အဝင်က ချယ်ရီတော

ကျုံးနဲ့ လျှောက်လမ်းအကြားဟာ အတော်လေး နက်ရှိုင်းပါတယ်။ ကျုံးဘက်ကို ငေးကြည့်လိုက် ချယ်ရီလမ်း ကလေးကို ခံစားလိုက်နဲ့ လျှောက်လာကြတယ်။

ကျုံးရဲ့ ရဲတိုက်ဘက်က နံရံကို ကျောက်တုံးကြီးတွေနဲ့ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ခပ်ကွေးကွေး ခပ်ဝိုက်ဝိုက်ပုံ တည်ဆောက် ထားတာ လက်ရာမြောက်သလို အလွန်လည်းခွဲသားတည်ငြိမ် လှပါတယ်။ လူသွားလမ်းနဲ့ ကားလမ်းဘေးက သံဝိုက်လုံး အရံအတားပေါ်မှာတော့ သံမဏိသားနဲ့ စာကလေးအရွယ် ငှက်ရုပ်လေးတွေ နားနေဟန်ကို သဘာဝကျကျ ထုလုပ် တပ်ဆင်ထားပါတယ်။ အဲဒီအရံအတားလေးကို ကွေ့ပတ် ကျော်လိုက်တော့ ရဲတိုက်ဝင်းထဲ အဝင်လမ်းကို ရောက်သွား တယ်။ ဝင်ပေါက်ဘေးကပ်လျက်က ကျုံးထဲမှာတော့ ရေမရှိပါ ဘူး။ ဒီကျုံးဟာ (Karahori) ကျုံးခြောက်(Dry Moat)ပါတဲ့။

[(Encircling Hommaru (Inner Bailey) the inner moat is filled with water from the east to the north but from the south to the west there is no water. In the original Osaka Castle built by Hideyoshi Toyotomi, the southern part of the inner moat was dry. It has been also dry since the castle was reconstructed in 1624 during the Tokugawa Shogunate. The reason for this remains unknown.]လို့ အညွှန်းစာ ရေးထိုးထားပါတယ်။

အတွင်းပိုင်း ရဲတိုက်တံတိုင်း (Inner Bailey)(the Hommaru)ကို ဝန်းရံထားတဲ့ အတွင်းပိုင်းကျုံးကို အရှေ့ ဘက်ကနေ မြောက်ဘက်ဆီအထိ ရေတွေနဲ့ဖြည့်ခဲ့ပေမယ့် တောင်ဘက်မှ အနောက်ဘက်မှာတော့ ရေမရှိပါဘူး။ ဟီဒီယိုရှို တိုယိုတိုမိ (Hideyoshi Toyotomi)တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ မူရင်း အိုဆာကာရဲတိုက်မှာ အတွင်းပိုင်းကျုံးရဲ့ တောင်ဘက်ပိုင်း

အိုဆာကာရဲတိုက်ရဲ့ ကျုံးနဲ့ဘေး သဘာဝချယ်ရီပင်များကြားမှ ရဲတိုက်ကြီးသို့ မြင်တွေ့ရပုံ

ဟာ ခြောက်သွေ့သွားခဲ့တယ်။ ဒါဟာ အလားတူပဲ ရဲတိုက်ကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ တိုကျိုဂါဝါရှိဂန်အုပ်ချုပ်ရေး အတွင်း ၁၆၂၄ ခုကတည်းက ခြောက်သွေ့ခဲ့တာပါ။ ယင်း အတွက် အကြောင်းပြချက်ကို မသိရသေးပါလို့ ဖော်ပြထား တယ်။

ချယ်ရီပိတ် (cherry gate)

ဆာတူရာမ္မန်ဝိတ် (Sakuramon Gate)

ချယ်ရီပိတ်-ဆာတူရာမ္မန်ဝိတ်ကနေ ရဲတိုက်ဝင်းထဲကို ဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ This is the main gate of the Hommaru (Inner Bailey) of Osaka Castle. Built during the early Edo Period in 1626, this gate was lost in fire during the Meiji Restoration in 1868 and reconstructed by the army in 1887. The name Sakuramon, or cherry gate is considered to come from a line of cherry trees planted near this gate, during the Toyotomi Period (late 16th century), which preceeded the Edo Period(1603-1867). The huge stones on both sides of the gate are known the Kyukoishi, which means daragon and tiger stone. Legend says that when it rained, an image of a dragon and that of a tiger appeared on the stones on right and left respectively. ဆိုတဲ့ အညွှန်းစာအရ ဒါဟာ အိုဆာကာ ရဲတိုက်ရဲ့အတွင်းပိုင်း ရဲတိုက်တံတိုင်း ဟွန်မရ (the Hommaru) ရဲ့ အဓိကဝိတ်ပါ။

အစောပိုင်း အိဒီခေတ်အတွင်း ၁၆၂၆ ခုမှာ တည် ဆောက်ခဲ့တဲ့ ဒီဝိတ်ဟာ ၁၈၆၈ ခု မေဇီ ပြန်လည်ပြင်ဆင်

အိဘာကာရဲတိုက်ဝင်းမှ လမ်းညွှန်သိုင်းဘုတ်

နေအတွင်း မီးသင့်ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီး စစ်တပ်က ၁၈၈၇ ခုမှာ ပြန်လည်တည်ဆောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဆာကူရာမုန့် သို့မဟုတ် ချယ်ရီဂိတ်ဆိုတဲ့ အမည်ဟာ ဒီဂိတ်အနီးမှာ စိုက်ထားခဲ့တဲ့ ချယ်ရီပင်တန်းတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာလို့ ယူဆရပါ တယ်။

အိဒိုခေတ်(၁၆၀၃-၁၈၆၇)ထက်စောတဲ့ ၁၆ ရာစု နောက်ပိုင်း တိုယိုတိုခေတ်အတွင်း ဂိတ်ရဲ့ နှစ်ဖက်လုံးပေါ် မှာရှိတဲ့ အလွန်တရာကြီးမားတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတွေဟာ (the Kyukoishi) လို့ ထင်ရှားပါတယ်။ ယင်းရဲ့ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကျားနဲ့နဂါးကျောက်တွေပါတဲ့။ ခုဏ္ဍာရီ ပုံပြင်တွေအရ မိုးရွာခဲ့တဲ့အခါ ကျောက်တုံးတွေရဲ့ ဘယ် ဘက်နဲ့ ညာဘက်ပေါ်မှာ နဂါးတစ်ကောင်နဲ့ ကျားတစ် ကောင်ရဲ့ပုံတွေ အသီးသီး ပေါ်လာတယ်လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်) တဲ့။ စိတ်ဝင်စားစရာပါ။ နေထေးတဲ့အတိုင်း ဟုတ်၊ မဟုတ် တော့ ခုလို ခြောက်သွေ့တဲ့အချိန်မှာ မတွေ့မြင်ခဲ့ရပါဘူး။

ဂျပ်နိုရိုရာ ရေတန်ထိန်း (Well Curb of the Gimmeisui Well)

ဂိတ်ပေါက်အဝင်နားမှာ ဂျပ်နိုရိုရာ ရေတန်ထိန်းလေး ရှိတယ်။ ရေတွင်းတစ်တွင်း မဟုတ်ဘဲ (the Gimmeisui Well)ရေတွင်းရဲ့ ရေတွင်းထိန်းပါတဲ့။ (This well curb was originally used for the Gimmeisui Well, located at the back of the headquarter building of the former Army Fourth Division, in the Hommaru (Inner Bailey). During the Edo Period(1603-1867), the the Gimmeisui Well was located behind the Hommaru palace kitchen and used as a source of drinking water by officials. When

အိဘာကာရဲတိုက်ကြီးအနီးက ပြတိုက်

the headquarter building of the Fourth Division was constructed in the 1931, the well curb and the cobbles around the well are brought to the present site, and running water was piped to the new building to provide drinking water.)

[ဒီရေတွင်းအထိန်းအကွပ်ကို မူလက အတွင်းပိုင်း ရဲတိုက်တံတိုင်း ဟွန်မရက ယခင် (the Army Fourth Division) ဌာနချုပ်အဆောက်အအုံရဲ့ ကျောက်မှာ တည် ရှိခဲ့တဲ့ (the Gimmeisui) ရေတွင်းအတွက် သုံးခဲ့ပါတယ်။ အိဒိုခေတ် (၁၆၀၃-၁၈၆၇) အတွင်း ဂျင်မဲဆူ ရေတွင်းဟာ ဟွန်မရနန်းတော် စာဖိုဆောင်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ တည်ရှိခဲ့ပြီး အရာရှိတွေရဲ့ သောက်ရေ အရင်းအမြစ်တစ်ခုအဖြစ် အသုံး ပြုခဲ့ပါတယ်။ (the Fourth Division) ဌာနချုပ် အဆောက် အအုံကို ၁၉၃၁ ခုမှာ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့အခါ ရေတွင်းကို ဝန်းပတ်ထားတဲ့ ရေတွင်းထိန်းနဲ့ အခင်းကျောက်လုံးတွေကို လက်ရှိနေရာကို ယူဆောင်ခဲ့ပြီး အဆောက်အအုံသစ်သို့ ရေသွယ်ပြီး သောက်ရေပံ့ပိုးရန် ပိုက်သွယ်ခဲ့ပါတယ်။] လို့ လည်း အညွှန်းစာ ရေးထိုးထားပါတယ်။

ဂိတ်ပေါက်နဲ့တည့်တည့် ရဲတိုက်ဝင်းအတွင်း အဝန်း မှာတော့ အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးစာလောက် ကျောက်တုံးကြီး တွေကို ဆင့်ထားတဲ့ (Huge Stone at Sakuramon-masugata Square)ကိုလည်း အံ့ဩဖွယ် ခြေထောက်ရပါတယ်။ တိတိခီခီ ဖြတ်တောက်ထားတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတွေဟာ အလွန်အလွန် ကြီးမားတာကြောင့် အံ့ဩဘနန်း ဖြစ်ရတယ်။

ဒီလောက် ကြီးမားတဲ့ ကျောက်တုံးတွေကို ဘယ် နေရာက ရွာဖွေရရှိခဲ့ပါလိမ့်။ ဒီမျှကြီးတဲ့ ကျောက်သား မျက်နှာပြင်တွေကို ဘယ်လိုနည်းပညာတွေသုံးပြီး ဘယ်လို

ညီညာအောင် တိတိပပဖြတ်တောက်ကာ ဘယ်လို ဆင့်ထပ် ယူခဲ့ကြပါလိမ့်။ တွေးမရနိုင်အောင်ပါပဲ။ အီဂျစ်ပီရမစ်တွေ လောက် ကြီးမားတာမဟုတ်ပေမယ့် ဂျပန်တွေရဲ့ ကျောက်တုံး တွေကို ကိုင်တွယ်နိုင်မှုကလည်း အံ့မခန်းပါပဲ။ အတွင်းပိုင်း ခဲတိုက်တံတိုင်း ဟွန်မရူကိုဝင်တဲ့ အရှေ့ဘက် ဝင်ပေါက်ကို ကာကွယ်ဖို့ ဆာကူရာမ္မန်ဂိတ်အတွင်းက အထွတ်တင်ထား တဲ့ ကျောက်တံတိုင်းတွေနဲ့ ဝန်းရံထားတဲ့ (Masugata Square) တစ်ခုပါ။

ဒီကျောက်နံရံ တံတိုင်းကို အီဒိုခေတ်အစောပိုင်း အတွင်း ၁၆၂၆ ခုမှာ (Okayama)ကကြွေးချ် အရှင်သခင် တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ Tadao Ikeda က ဒီအပိုင်းကို တိုက်ဂါဝါ နှိုက်အုပ်ချုပ်ရေးရဲ့ ကတိကဝတ်အားဖြင့် တာဝန်ယူ တည် ဆောက်ခဲ့တာပါ။

အရှေ့က ကျောက်တုံးဟာ Takorshi လို့ အမည်ရပြီး စာပေအရတော့ ရေဘဝ(octopus)ကျောက်တုံးပါတဲ့။ ဒါဟာ အိုဆာကာခဲတိုက်ရဲ့ ပိုကြီးတဲ့ကျောက်တုံး ဖြစ်ပါတယ်။ အတိုင်းအတာကတော့ မျက်နှာပြင်ဧရိယာ ၅၉. ၄၃ မီတာ ရှိပြီး ၁၀၈၁ တန် အလေးချိန်စီးတယ်။ တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ ကြီးမားတဲ့ကျောက်တုံးကြီးဟာ အိုဆာကာခဲတိုက်မှာ တတိယ မြောက် အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ Furisodeish ပါလို့ ရေးထိုး ရှင်းပြထားပါတယ်။

နာမည်ကျော် အိုဆာကာခဲတိုက် (Osaka Castle)

ခဲတိုက်သွားတဲ့လမ်းကို ကျောက်တုံးလေးတွေ ခင်း ထားပြီး ခဲတိုက်ရှေ့ ရပ်ပြင်ကျယ်မှာတော့ သဘာဝကျောက် သား မြေပြင်ကျယ်သာရှိပါတယ်။ ဒီလောက် လာရောက် ကြည့်ရှုတဲ့ လူတွေ များတာတောင် တစ်ရှူးတစ်စ၊ အမှိုက် တစ်စ မတွေ့ရအောင် စည်းကမ်းရှိပြီး သန့်ရှင်းလှပါတယ်။

ခဲတိုက်ကြီးသို့ ရွှေ့ရှုသွားနေတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် မှာတော့ အနီရောင် အလံတိုင်တွေက ခဲရဲတောက်နေရဲ့။ အဝေးက လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ခဲတိုက်ကြီးကို အဖြူရောင် ဆေးသုတ်ထားပြီး အထပ်သုံးထပ်ရှိပါတယ်။ အထပ်တိုင်းမှာ အမိုးတွေရှိပြီး အမိုးတွေကို ဖိုးရာဟန် အကော့အယိုနဲ့ လုပ် ထားပြီး အမိုးတွေရဲ့ အရောင်ကတော့ အစိမ်းရောင်ပါ။ ကြီးမားတဲ့ သဘာဝကျောက်တုံးကြီးတွေကို အဆောက်အအုံ ကြီးရဲ့ အောက်ခြေမှာ အဆင့်ဆင့်စီခံပြီး ဂျပန်ဟန်နဲ့ တည် ဆောက်ထားပါတယ်။ ကျောက်တုံးတွေကြားမှာ အင်္ဂတေ အတွဲအဆက် လုပ်ထားတာကိုလည်း မတွေ့ရပါဘူး။ သဘာဝ အတိုင်း ဆင့်ထားသလိုပါ။

နီးကပ်လာတာနဲ့အမျှ ခဲတိုက်ကြီးဟာ တဖြည်းဖြည်း ပိုပိုကြီးလာသလိုပါပဲ။ ခဲတိုက်အမိုး သုံးဆင့်ရဲ့ ထောင့်စွန်း တွေ၊ မြင်းမိုရ်ပိတ် အစွန်းတွေမှာ ရွှေရောင်ကွပ်ထားပြီး သိမ်းငှက်လို နှုတ်သီးချွန်ချွန်နဲ့ ငှက်ခေါင်းကြီးတွေကို

အတွင်းဘက် ပြန်လှည့်ကာ တပ်ဆင်ထားပါတယ်။ ရင်အုပ်
ပိုင်းအထိပါတဲ့ ငှက်ရုပ်ကြီးတွေဟာလည်း ရွှေရောင်ဝင်းနေရဲ့။
အာရီးတွေရဲ့ အနားတစ်လျှောက် အစွန်းမှာတော့ ဝါးလုံး
တွေရဲ့ ထိပ်ပိတ်လို ထိပ်ပိုင်းတွေ တွေ့ရတယ်။

ကိုရီးယား၊ တရုတ်၊ ဂျပန်တွေရဲ့ အဆောက်အအုံ
ဗိသုကာအမှတ်အသား အဲဒီထိပ်ပိတ်ပိုင်းတွေကို ကိုယ်တို့
မြန်မာသမိုင်းရဲ့ အစလို့ ဆိုကြတဲ့ တကောင်းမြို့ဟောင်း
တစ်ဝိုက်မှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတာကို ပြန်အမှတ်ရမိရဲ့။ အုတ်ကြွပ်လို
အုတ်သားအမိုး ထိပ်ပိတ်ပိုင်းတွေပါ။

အိုဆာကာရဲတိုက်ကြီး တည်ရှိခဲ့မှုဟာ ဂျပန်သမိုင်း
မှာ အလွန်အရေးပါတဲ့ အကြောင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သလို လူပု
မြင့်မားတဲ့ ကျောက်နံရံတိုင်းကြီးတွေ၊ နက်ရှိုင်းလှပြီး ရေ
အပြည့်ရှိနေတဲ့ကူးတွေ အပါအဝင် အဲဒီ တည်မြဲကျန်ရှိနေဆဲ
ရဲတိုက်ကြီးဟာ ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ အလွန်တန်ဖိုးထားရတဲ့ စံပြ
အဆောက်အအုံလည်းဖြစ်ရဲ့။

အဲဒါကြောင့်လည်း အိုဆာကာရဲတိုက်နဲ့ ရဲတိုက်
နေရာဝန်းကျင်ကို အမျိုးသားအစိုးရက ၁၉၅၃ ခု၊ မတ်လ၊
၃၁ ရက်မှာ သမိုင်းဝင်နေရာအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပါတယ်။
၁၉၅၅ ခုမှာတော့ အိုဆာကာရဲတိုက်ကြီးကို အထူး သမိုင်းဝင်
နေရာရဲ့ အရွယ်အစား အလွန်ကြီးမားလှတဲ့ ရုပ်တုကြီးတစ်ခု
အဖြစ်သို့ အဆင့်တိုးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်။ အိုဆာကာရဲတိုက်ကြီး

ဒီအထူးသမိုင်းဝင်နေရာမှာ ထီးတည်းကျန်ရစ်နေဆဲ ရှိသလို
ပြတိုက်လည်း တည်ရှိနေပါတယ်။ အိုဆာကာရဲတိုက်အနီး
မှာပဲ အိုဆာကာသမိုင်း (Osaka Museum of History)
ပြတိုက်လည်း ရှိတယ်လို့ လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်မှာ ပြထားပါ
သေးတယ်။

တိုကူဂါဝါ (the Tokugawa) ခေတ်အတွင်းက တည်
ဆောက်ခဲ့တဲ့ တံတိုင်းတွေနဲ့ တစ်ဆက်တည်း တည်ထားတဲ့
ပြအိုး (Tamoniyagura Turrets) အရေအတွက် အတော်
များများဟာလည်း အိုဆာကာရဲတိုက်ကို အဆင့်တိုးမြှင့်
ဂုဏ်သိက္ခာတက်စေတဲ့ ဟန်ပန်ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်
လာစေပါတယ်။ ယင်းတို့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ အပိုင်းတစ်ခုဟာ
၁၈၆၈ ခုမှာ အစိုးရတပ်မတော်သစ် (the New Government
Army)နဲ့ တိုကူဂါဝါ ရှိုဂွန်အုပ်ချုပ်ရေးတပ်မတော်တို့အကြား
ဘိုးရှင်းတိုက်ပွဲ (the Battle of Boshin)အတွင်းက အဓိက
မီးကြီးတစ်ခုကြောင့် မီးလောင်သွားခဲ့ပြီး ၁၀၄၅ ခု ခုတိယ
ကမ္ဘာစစ်အတွင်းမှာလည်း ယင်းတို့ဟာ လေကြောင်းတိုက်
ခိုက်မှုတွေကြောင့် ပျက်စီးမှုတွေ ဆက်လက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရ
တယ်။

ပသို့ဆိုစေ ရဲတိုက်ပရဝဏ်အတွင်းမှာ ပျက်စီးမှုမှ
လွတ်မြောက်ကာ ကျန်ရှိနေဆဲဖြစ်တဲ့ အဆောက်အအုံ
ဟောင်း ၁၃ ခုကိုတော့ ဂျပန်အမျိုးသားအစိုးရက ၁၉၅၃ ခု

အိဆာကာရဲတိုက်သို့အဝင်လမ်းမှ သံမဏိစာကလေးရှုပ်လေးများ

ဇွန်လ ၁၃ ရက်နေ့မှာ အရေးပါတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပစ္စည်း (Important Cultural Properties) အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလို ဂျပန်ဓနိုးဟန် အဆောက်အအုံတွေ ရှိပေမယ့် ရဲတိုက်ကို မျက်နှာမူပြီး လျှောက်ဝင်သွားတဲ့အခါ ညာဘက်ခြမ်း ရဲတိုက်နဲ့ ထောင့်မှန်ကျတဲ့နေရာက အညှိရောင်သုံးထပ် အဆောက်အအုံကတော့ ဥရောပ ဆန်ပါတယ်။ ပြတိုက်ထင်ပါရဲ့။ ရဲတိုက်ထဲကိုလည်း ဝင်ကြည့်လို့ရအောင် စီစဉ်ထားလို့ ရဲတိုက်အထပ်တိုင်းမှာ လာရောက်လေ့လာသူတွေ သွားလာနေတာ တွေ့နေရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ကတော့ ခရီးသွားအဖွဲ့နဲ့ လာရတာမို့ အများအားဖြင့် ငွေကြေးပေးပြီး ဝင်ရတဲ့ပြတိုက်၊ ပြခန်းလိုနေရာတွေကို ခရီးသွားတူမူဏီတိုင်းက လက်ရှောင်ကြရဲ့။ မြန်မာပြည်က ခရီးသွားတိုင်းကလည်း ပြတိုက်တွေကို တခုတရ ကြည့်ဖို့ မတောင်းဆိုတတ်ကြတော့ အံ့ကိုက်ဖြစ်ပြီး အဆင်ကိုပြေလို့။

အိဆာကာရဲတိုက်ကြီးသို့အဝင်မုခ်ဦး

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရဲတိုက်ရှေ့မှာတင်ပဲ ရဲတိုက်ကြီးကို နောက်ခံထားကာ ဓာတ်ပုံရိုက်ရရင် ကျေနပ်နေကြပြီပေါ့။ ရဲတိုက်ရှေ့တွက်လပ်နားက အမိုးမဲ့အုတ်ခုံတစ်ခုမှာတော့ ရဲတိုက်ကြီးကို နောက်ခံထားပြီး ရှေးခေတ်က ဆာမူရိုင်းဝတ်စုံတွေ ငှားရမ်းဝတ်ဆင်နိုင်ကာ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးတဲ့နေရာ ရှိပါတယ်။ ပြည်ကြီးသား တရုတ်ခရီးသည်တွေ ဆူညံတဲ့အသံတွေ ပေးပြီး အလုအယက် ချွတ်ပုံရိုက်နေကြလို့ အသာရှောင်ထွက်ခဲ့တယ်။

မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်အောက်မှာ မျက်လှည့်ပွဲလို ဖြေဖျော်နေတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရဲ့ တင်ဆက်မှုတွေကိုလည်း လူတွေအုံနေကြပါတယ်။ ခဏတာရပ်ကြည့်ပြီး အထွက်လမ်းကိုပဲ ဦးတည်လိုက်ကြပေါ့။

အထွက်လမ်းဘေးမှာ အိဆာကာရဲတိုက်ရဲ့ ပင်မမျှော်စင်အကြောင်း အညွှန်းစာရေးထိုးထားတဲ့ သံမဏိပြားကြီးနဲ့ မြေပုံဆွဲပြထားတာကိုလည်း တွေ့ရလို့ ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

အိဆာကာရဲတိုက်ကြီးသို့ အဝင်လမ်း

အိုဆကာရဲတိုက်ကြီးရဲ့ မြင်ကွင်းအပုံ

(The Main Tower we see today was rebuilt in 1931 with donations from the citizens of Osaka City, modeled after a picture of the main tower dating back to the Toyotomi Period (late 16th century), as depicted in "the Folding Screen illustrating the Summer of Osaka". The originally main tower was completed in 1585 by Hideyoshi Toyotomi, but was lost in fire during the summer war of Osaka in 1615. The second main tower was built in 1626 by the Tokugawa Shogunate, which, again was lost in fire caused by a lightning strike in 1665. Third main tower which remains today, has been open to the public as a museum (Osaka Castel Museum) since its inception.)

[ဒီနေ့ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်နေရတဲ့ အဓိကမျှော်စင်ကို ၁၆ ရာစု နောက်ပိုင်း တိုယိုတိုမီခေတ်လောက်က ရက်စွဲနဲ့ အိုဆကာရဲ နွေရာသီကို ပုံဆောင်ပြတဲ့ ခေါက်ကန့်လန့်ကာမှာ

အိုဆကာရဲတိုက်ဝင်းအပြင်မှ အမှိုက်ပုံးကြီး

သရုပ်ဖော်ပြခဲ့တဲ့ အဓိကမျှော်စင်ရဲ့ ပုံတစ်ပုံကနေ ပုံစံယူပြီး ၁၉၃၁ ခုကမှ အိုဆကာကာမြို့ကြီးသားများထဲမှ လှူဒါန်းမှုနဲ့ ပြန်လည်တည်ဆောက်ခဲ့ပါတယ်။

မူရင်း ဟိဒီယိုရှို တိုယိုတိုမီရဲ့ အဓိကမျှော်စင်ဟာ ၁၅၈၅ ခုမှာ ပြီးစီးခဲ့ပေမယ့် ၁၆၁၅ ခုက အိုဆကာရဲ နွေရာသီစစ်ပွဲအတွင်းက လောင်တဲ့မီးမှာ ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။ ဒုတိယ အဓိကမျှော်စင်ကို ၁၆၂၆ ခုမှာ တိုကျိုဂါဝါ ရွှံ့ဂန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်က တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ယင်းဟာလည်း ၁၆၆၅ ခုမှာ မိုးကြိုးပစ်ခံရပြီး မီးလောင်ကာ တစ်ဖန် ပျောက်ဆုံးခဲ့ရပြန်တယ်။ ယနေ့တိုင် ကျန်နေတဲ့ တတိယ အဓိကမျှော်စင်ကို ယင်းရဲ့ ကနဦးကအတိုင်း အိုဆကာရဲတိုက် ပြတိုက်အဖြစ် လူထုအတွက် ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ရဲတိုက်က ပြန်အထွက်မှာတော့ လှပတဲ့ ပန်းတွေ တဝေဝေနဲ့ လမ်းတွေကိုလျှောက်ရင်း အမှိုက်သန့်စင်တဲ့စနစ်ကို အထူးသတိထားမိပါတယ်။ အထွက်လမ်း တစ်နေရာမှာတော့ ကြီးမားတဲ့ သစ်သားကန်ကြီးနဲ့ စက္ကူ၊ အိတ်ကြွပ်တို့လို အမှိုက်ပွတွေ စုထားတာလည်း တွေ့ရတယ်။ အဲဒီနောက် ပြတိုက်ဝင်းက ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး ကားနဲ့ ခရီးဆက်ကြပါတယ်။

အိုဆကာတာရဲ့ တရုတ်တန်း ဆိပ်ကမ်းမြေ

အိုဆကာမြို့ရဲ့ လူစည်ကားတဲ့ရပ်ကွက် တရုတ်တန်း-ဆိပ်ကမ်းမြေ(Harbourland) ရှိ (Shinsai-bashi) ဈေးဝယ်စင်တာ (Shopping Centre)ဈေးတန်းကြီးမှာ အမှတ်တရ ပစ္စည်းတွေ ဈေးဝယ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို ဈေးတန်းကြီးတွေကို ဝင်တိုင်း လမ်းမတော်မှာ ကားအဝင်အထွက်လွင်ခွင့် မပေးထားလို့ အားလုံးက လမ်းလျှောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး

အိမ်ကုန်တရုတ်တန်းသို့အလည်တစ်ခေါက်

ဆေး ဈေးဝယ်နိုင်ကြတယ်။ အမြဲတမ်း ယာဉ်တွေ၊ လမ်းဘေး ဆိုင်တွေနဲ့ ကျပ်သပ်ပြီး လမ်းကြောတွေပတ်ဆို့နေတဲ့ ရန်ကုန်၊ ကမာရွတ်က လှည်းတန်းလမ်းမကြီးကို သတိချပြီး အခုလိုမျိုး ယာဉ်မသွားရလမ်းဖြစ်ရင် ကောင်းမှာလို့ စဉ်းစားမိပါရဲ့။

တရုတ်တန်းအဝင်မှာ ရေမြောင်းကြီးတစ်ခုကို ဖြတ် ချပြီး ရေပြင်ဟာ ဒီလောက် ဈေးတန်းဆိုင်ခန်းတွေ ဝဲ-ယာမှာ ရှိနေတာတောင် ရေက ကြည်လင်ပြီး မြောင်းကြီးထဲမှာ အမှိုက်သရိုက်တွေ၊ ရေသန့်ဘူးတွေ၊ အိတ်ကြပ်တွေ တစ်ခု တလေမှ မျောပါမနေတာကိုလည်း အံ့သြမိပါတယ်။ ဈေးဆိုင် တန်းတွေ အဝင်က အဲဒီမြောင်းကြီးကိုပဲ ဆုံမှတ်ထားကာ အဲဒီနေရာမှာပဲ ပြန်ဆုံဖို့ချိန်းပြီး ဈေးကို ပတ်ကြတယ်။

ဈေးဆိုင်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ စတိုးဆိုင်တွေနဲ့ ကျိတ်ကျိတ်တီး စည်ကားလှတဲ့ တရုတ်တန်းဈေးပါ။ ပစ္စည်း တွေကလည်း စုံလင်လှပြီး လိုလေသေးမရှိ ဝယ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆူညံသံ၊ အော်ဟစ်လူခေါ်သံ၊ အညှော်နဲ့တွေ ကင်းဝေးပြီး သန့်ရှင်းလှပါတယ်။ ဈေးဝယ်သူတွေကလည်း အခမဲ့ ဝေနေသလိုကို ဝယ်ယူနေကြရဲ့။ ဈေးဝယ်ရတာ အဆင်ပြေပေမယ့် ဈေးဝယ်သူတိုင်းဟာ တန်းစီပြီး ငွေပေး ချေကြရလို့ ဝယ်ယူသူတွေကလည်း ကြိတ်ကြိတ်တီး များလွန်း တော့ ဝယ်ယူရ မခက်ပေမယ့် ငွေချေဖို့တော့ အလွန် အချိန်ကုန်တာကို စတင်သတိထားမိတယ်။

အလှကုန်တွေ၊ အမှတ်တံဆိပ်ကောင်းတဲ့ အဝတ် အစားတွေ၊ အစားအစာတွေ အပြည့်အစုံ တွေရပေမယ့် ဈေးတွေက မြန်မာ့စံနှုန်းနဲ့ကြည့်ရင် ကြီးလှတယ်။ ဈေးဆိုင် တွေ ပြည့်နေတဲ့ ဈေးဝယ်လမ်းမှာ ကားအဝင်အထွက် မရှိအောင် လုပ်ထားတော့ လမ်းလျှောက် ငေးမောရတာ လည်း ပျော်စရာကောင်းလှရဲ့။

အစားအသောက်ဆိုင်တွေမှာ ကဏန်းရှုပ်၊ ပုစွန် ရုပ်ကြီးတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတာတွေကလည်း ကြည့် ကောင်းလှတယ်။ ဈေးဝယ်သူတွေ၊ လည်ပတ်ကြည့်ရှုသူတွေ များလှပေမယ့် အလွန်ကိုပဲ သန့်ရှင်းနေတာကတော့ ဒီးကျား စရာပါ။

ညနေစာကို Hakurinen Restaurant စားသောက် ဆိုင်မှာ တရုတ်အစားအစာတွေ စားခဲ့ရပါတယ်။ ဂျပန်နဲ့ တရုတ်ဟာ တူသုံးပြီး စားတာမျိုး တူကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်တွေဟာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေထိုင်တတ်ကြပြီး တရုတ်တွေလို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မလုပ်ကြပါဘူး။ သွားတာ လာတာ သိမ်မွေ့လှပြီး သူတစ်ပါးကိုလည်း အထူးအလေး ပေးတတ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေး လို့ကတော့ ဂျပန်တွေက ခါးတညွတ်ညွတ်နဲ့ နှုတ်ဆက်လို့ မပြီးနိုင် မစီးနိုင်ပါ။

တိတ်ဆိတ်ညင်သာလွန်းတဲ့ ဂျပန်တွေဟာ အသံ ထွက်တာဆိုလို့ ခေါက်ဆွဲပြတ်စားရင် တူနဲ့ တရွှားရွှား

အိမ်ကုန်တရုတ်တန်းသို့အလည်တစ်ခေါက်

စုပ်သွင်းတဲ့ အသံပဲ ရှိတယ်လို့ လမ်းညွှန်က ရယ်စရာ ပြောပါတယ်။ တရွတ်တွေကတော့ သွားလည်း တဆူဆူ၊ ထိုင်နေလည်း တည်တည်ပါ။ သူတို့တွေများ စုထိုင်နေရင် ဆေးလိပ်ငွေတွေကလည်း တလူလူနဲ့ မွန်ထူနေပေါ့။

အိုဆာကာမြို့မှာ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ တည်းခိုဖို့အတွက် ကိုဘေးမြို့ဘက်ကို ပြန်သွားပြီး ကိုဘေးဆိပ်ကမ်းနယ်မြေက Kobe Harboulnd Manyo Club Hotel မှာ တည်းခိုကြပါတယ်။ ဟိုတယ်အဆောက်အအုံကြီး အဝင်မှာဈေးဆိုင်လေးရှိတဲ့ အထပ်ကို ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ အဝင်အထွက် သော့ဖေး၊ သော့အပ် လုပ်ရတယ်။ အဲဒီဈေးဆိုင်လေးကို ဖြတ်ဝင်ကတည်းက ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ထည့်ယူသွားဖို့ အိတ်တွေ ပေးပါတယ်။ အဲဒါကို ဖြတ်သွားကတည်းက ဖိနပ်မစီးရတော့ပါဘူး။

ကော့ဘီးပါတယ်။ ကြမ်းပြင်တွေကလည်း သန့်ပြီး ခေတ်မီတဲ့အဆောက်အအုံအတွင်းမှာပဲ ရှေးမှမပျက် ရိုးရာဂျပန်စတိုင်အတိုင်း နေနေကြတာကိုလည်း ချီးကျူးမိပါတယ်။ အခန်းကိုရောက်ဖို့ ဆက်လက်ပြီး ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်ရပြန်တယ်။ ကိုယ်တည်းရမယ့် အထပ်ကိုရောက်လို့ ဓာတ်လှေကားက ထွက်တာနဲ့ သွားတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဂျပန်မီးအိမ်လေးတွေ၊ ဝါးယင်းလိပ်လေးတွေ၊ ကျောက်ခဲလေးတွေနဲ့ သူတို့နိုင်ငံရဲ့ အငွေ့အသက်ကို ဆက်တိုက်ရနေအောင် ပြင်ဆင်ထားတာကလည်း ချစ်စရာပါ။

၁၄ ထပ်က ဟိုတယ်ခန်းမှာ တည်းခိုရပါတယ်။ အခန်းထဲရောက်ပြီး လိုက်ကာဆွဲဖွင့်ကာ မှန်ပြတင်းကျယ်ကြီးကနေ ကြည့်လိုက်တော့ ကိုဘေးမြို့ကြီးရဲ့ မြင့်မားတဲ့တိုက်ကြီးတွေကို မီးတထိန်ထိန်နဲ့ မြင်လိုက်ရတယ်။ ငလျင်တွေ အရမ်းလှုပ်တယ်လို့ သိထားတဲ့ ဒီကျွန်းမြေပေါ်မှာ ဒီလောက်မြင့်တဲ့ တိုက်တွေ ဆောက်ပြီး နေရတာကိုလည်း အံ့ပဲ။

ငလျင်ခတ်သင့် ကိုဘေးမြို့ (Kobe)

ကိုဘေးဟာ ဂျပန်နိုင်ငံက မြို့ကြီးနဲ့ အဓိကကုန်သွယ်ဆိပ်ကမ်းဖြစ်ပြီး Hyogo Prefecture စီရင်စုရဲ့မြို့တော်ဟုန်ရှူးကျွန်းရဲ့ အနောက်တောင်ဘက်၊ အိုဆာကာ ပင်လယ်အော်ရဲ့ အပေါ်၊ အိုဆာကာမြို့အနီးမှာ ရှိပါတယ်။

၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်ကတည်းက Hyogo အပါအဝင် များစွာသော ကပ်ရက်က မြို့တွေကို ကိုဘေးထဲကို သိမ်းသွင်း

ယူခဲ့တယ်။ စိုက်ပျိုးရေးဆိုင်ရာ ဒေသထွက်တွေမှာ ဆန်နဲ့ အခြားသော နှံစားပင် (grains) တွေ၊ သီးနှံနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေနဲ့ လက်ဖက်တွေ ပါဝင်ပါတယ်။

သင်္ဘောတည်ဆောက်ရေးနဲ့ ရော်ဘာက ထုတ်လုပ်တဲ့ ရော်ဘာကုန်ပစ္စည်းတွေဟာ မြို့အတွက် မူလအရေးပါတာတွေပါ။ ဓာတုပစ္စည်း၊ စက်ပစ္စည်း၊ မီးရထားလမ်းကားတွေ၊ လျှပ်စစ်ကိရိယာပစ္စည်း၊ အထည်အလိပ်၊ သန့်စင်ပြီးသကြား၊ ဂျုံမှုန့်နဲ့ ဆာကေး (sake) အရက်တွေကိုလည်း အလားတူ ဒီမှာ ထုတ်လုပ်ပါတယ်။

ကိုဘေးရဲ့ မြို့နေ လူဦးရေဟာ ၂၀၀၇ ခုမှာ ၁၅၀,၂၇၂ ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

မြို့ရဲ့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ ကမ်းရိုးတန်းနေရာရဲ့နောက်မှာ the Rokko တောင်တွေ ရှိနေပြီး အဲဒီပေါ်မှာ ရေပူစမ်းတွေ၊ ဆင်ခြေဖူးနေထိုင်မှုတွေနဲ့ ဟိုတယ်တွေတည်ဆောက်ထားရဲ့။ များစွာသော ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းတွေ၊ ရှင်တို့နဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားကျောင်းနဲ့ shrines တွေ၊ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော် ၂ ဆူ၊ အနုပညာ (fine arts) ပြတိုက်တစ်ခုနဲ့ ကိုဘေးမှာ အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုနဲ့ အဆက်အသွယ်ခြင်း စုဆောင်းမှုတွေနဲ့ မြို့နဲ့စီပယ်ပြတိုက်တစ်ခုလည်း ကိုဘေးမှာ ရှိပါတယ်။

ကိုဘေးတက္ကသိုလ် (၁၉၄၉) ကို မူလက ၁၉၀၂ ခုမှာ ကိုဘေး အဆင့်မြင့်ကုန်သွယ်ရေးကျောင်း (Higher Commerce School) အဖြစ်တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ကာ ၁၉၄၄ ခုမှာ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ကိုဘေးတက္ကသိုလ်ဖြစ်လာပြီး အဲဒီနောက် ၁၉၄၉ ခုမှာ အခြားကောလိပ် ၄ ခုကို ယင်းရဲ့ လက်ရှိအမည်အောက်မှာ ပေါင်းစည်းထည့်သွင်းလိုက်တယ်။ နိုင်ငံခြားကုန်သွယ်ရေးကို ဂျပန်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ချိန် ၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်တိုင်အောင် မြို့ဟာ အရေးမပါခဲ့သေးပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မတိုင်ခင်က အခု ကိုဘေးရဲ့အပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ Hyogo ဟာ၊ ရာစုနှစ်နဲ့ချီပြီး အဓိက ဂျပန်ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုပါ။

ကိုဘေးငလျင်ကြီး (Kobe Earthquake)

၁၉၂၃ ခုကတည်းက ကိုဘေးမှာ ငလျင်ဘေးဟာ မီးမှန်တိုင်း (firestorms) လောင်ကျွမ်းစေပြီး ဆိုးရွားလွန်းတဲ့ ဖျက်ဆီးမှုတွေကို ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

၁၉၉၅ ခု ဇန်နဝါရီ ၁၇ ရက်မှာ ဂျပန်ကိုတိုက်ခိုက်တဲ့ အသေအပျောက်အဖြစ်ဆုံး ပြင်းထန်တဲ့ငလျင်တစ်ခု Awaji

ကျွန်းအောက်နားမှာ ပင်လယ်အော်ကိုဖြတ်ပြီး ကိုဘေးကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြန်တယ်။ ငလျင်ဟာ အဆောက်အအုံနဲ့ တံတားတွေကို လဲပြိုကျသွားစေခဲ့ပြီး ဖိစက် ခြို့တစ်ခုလုံးကို လောင်မြိုက်စေခဲ့တယ်။ အားလုံးပေါင်း လူ ၆၄၀၀ ဦးခန့် သေဆုံးခဲ့ပြီး လူပေါင်း သုံးသောင်းကျော်ဟာ ဒဏ်ရာရခဲ့ကြတယ်။ အဆောက်အအုံ သုံးသောင်းကျော် ငလျင်နဲ့မီးကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရာမှာ ကိုဘေးနဲ့အိဘာကာကို အမြန်လမ်း ဆက်သွယ်ရေးလည်း ပါသွားပေါ့။ ထောင်ပေါင်းရာချီတဲ့ လူတွေဟာ အိုးအိမ်မဲ့ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရတယ်။

အကျပ်အတည်းတွေ ရှိပေမယ့် ၁၉၉၈ ခု ဧပြီမှာ the Akashi ရေလက်ကြားပေါ်ဖြတ်ပြီး ကိုဘေးကို Awaji ကျွန်းသို့ ဆက်သွယ်ပေးခဲ့တဲ့ the Akashi Kaikyo တံတားတည်ဆောက်မှုတွေ အပြီးသတ်ခဲ့တယ်။ ၁၉၉၀, ၈မီတာ-၆၅၃၁, ၅ပေ အလယ်ခန်းဖွင့်တစ်ခုနဲ့ ဒီတံတားဟာ ကမ္ဘာ့အရှည်ဆုံးသော ကြိုး (suspension) တံတားပါ။

ဪ- ခုတော့လည်း ငလျင်ဘေးကြီးအကြီးအကျယ် သင့်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကိုဘေးမြို့ဟာ အံ့ဩစရာကောင်းအောင် ခမ်းနားထည်ပါနေရဲ့။ နှစ် ၂၀ အတွင်းမှာ ပြာပုံထဲက ထပြီး ခုလို မိုးမြင့်တိုက်တွေဟာ ဖိနှစ်ငှက်တစ်ကောင်လို ထိုးထွက်လာနိုင်သလား။ ဒါဆို ငါတို့နိုင်ငံလည်း နောက်နှစ် ၂၀ မှာ --- လို့ တွေးပြီး ခေတ်မီတိုးတက်တဲ့ နိုင်ငံတော်သစ်ကြီးကို မြင်ယောင် အားတက်မိရဲ့။

ကိုဘေးဟိုတယ်မှာ အနားယူရင်း အိပ်စက်ရမှာမို့ ကိုယ်လက်သန့်စင်ဖို့ ရေချိုးခန်းဝင်ကြတယ်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာတော့ ဧည့်သည်တွေ အသုံးပြုဖို့ နာမည်ကျော် ရှိရဲခိုး အလှဆီရည်တွေ၊ ဆပ်ပြာရည်တွေ၊ မျက်နှာသုံးရန်၊ လက်သုံးရန်၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ သုံးရန်၊ ခေါင်းလျှော်ရန် စသဖြင့် အမျိုးမျိုး ပေးထားပါတယ်။ ပုလင်းတိုင်း၊ ဘူးတိုင်းကလည်း အခုမှ လာချထားသလို အပြည့်ပါပဲ။ ကိုယ့်ပြည်မှာ ဈေးကြီးလို့ ဝယ်ပြီး မသုံးရက်ခဲ့တဲ့ အလှကုန်တွေမို့ အံ့ဩဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒီဟိုတယ်မှာ တည်းခိုတုန်း ဒီပစ္စည်းတွေ ထုတ်လုပ်ရာ နိုင်ငံမို့ ဖောဖောသီသီပေးထားလို့ ကြုံတုန်းသုံးကြည့်ကြတယ်။

ဒီဟိုတယ်မှာ ရေပူခန်းကန်ရှိတဲ့အထပ်ရှိပြီး ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုသူတိုင်းကို အသုံးပြုခွင့်ကတ်တွေ ပေးလိုက်ပါတယ်။ မြို့ထဲကလူတွေလည်း ဒီဟိုတယ်က ရေပူခန်းကန်မှာ လာရောက် ချိုးကြသတဲ့။ အဲဒီကန်တွေကို ကျား-မ သီးခြား

ခွဲထားပေမယ့် နေရာတိုင်းမှာ ကိုယ်လုံးတီးပဲ ချိုးခွင့်ရှိလို့ မျက်နှာပူစရာမို့ မသွားတော့ပါဘူး။ ဂျပန်လိုရေချိုးတယ်လို့ ငယ်ငယ်က ပြောသံကြားဖူးတာ အခု တကယ်ကြုံရပြီပေါ့။ ခရီးဖော်အချို့ကတော့ မြည်းစမ်း သွားရောက်ကြရဲ့။

ဟိုတယ်ခန်းမှာပဲ ရေခိုးချိုးပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ကိုဘေးရဲ့ ဟိုတယ်ပေါ်ကအမြင် ညရှုခင်းကို သူတို့ ပေးထားတဲ့ ကီမိုနိုဝတ်စုံကို အသီးသီး လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကြပြီး အခန်းဖော်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်လှည့် အမှတ်တရဓာတ်ပုံ နိုက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ခရီးပန်းတာရော၊ အဖိုးတန် အလှဆီအမျိုးမျိုးသုံးပြီး ခေါင်းလျှော်ကာ ရေကောင်းကောင်း ချိုးခဲ့ရလို့ အဲဒီညက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အိပ်ပျော်သွားပါတော့တယ်။

ဘယ်လောက်များ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသလဲဆိုရင် မအိပ်ခင်က ကိုဘေးငလျင်အကြောင်း စဉ်းစားရင်း အထပ်မြင့်ကြီးပေါ်မှာ အိပ်ရတာကို ကြောက်ခဲ့မိပေမယ့် အဲဒီညက ဟိုတယ်မှာ သိပ်သိပ်ခါအောင် ငလျင်လှုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာတောင် မောမောနဲ့အိပ်ပျော်သွားလို့ မသိလိုက်ပါဘူး။ နောက်နေ့ ငလျင်နဲ့ နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ ကြုံလိုက်ရတဲ့ ခရီးဖော်တွေက ပြန်ပြောပြတော့မှ ကြောက်ရကောင်းမှန်း သိပါတော့တယ်။

အို- မသိလိုက်လို့ မကြောက်လိုက်ရတာကို ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ ကြောက်ရမယ့်အစား အတွေးအကြံတစ်ခု မရလိုက်လေခြင်းလို့ မတွေ့ မကြုံလိုက်ရတာကိုပဲ နှမြောသလိုလို ဖြစ်မိတာကလည်း ထူးဆန်းတဲ့ လွှဲစိတ်တစ်မျိုးပေလားမသိ။

(ဆက်ရန်)

ကိုအေးမြင့်(မဟာဝိဇ္ဇာ ရေးသူ)

စာကိုး။ Encyclopædia Britannica, 2014.

ပြုံးလှလှမ်း လာမှာ

တူမ မတူတာ

တပ်သားတွေကို အမြင်ပိုင်းဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်ခန်းအဖြစ် အရာရှိက လေ့ကျင့်ပေးနေပါတယ်။ အရာရှိက အဝေးတစ်နေရာရှိ တပ်စုတစ်စုဆီကို ကြည့်ပြီး လူအရေအတွက် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာကို ရေတွက်ခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီတုတ်စုကို လှမ်းကြည့်တော့ အဝေးမှာ အစက်အပြောက်ကလေး မျှသာ မြင်တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တပ်သားသစ်ကတော့ -

“တပ်သား ဆယ့်ခြောက်ယောက်နဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်” လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“မှန်တယ်ဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက် ပါတာကို မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲကွ” လို့ အရာရှိက ပြန်မေးပါတယ်။

ဒီတော့ တပ်သားက ခုလို ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“တခြားရဲတော်တွေ အလုပ်လုပ်နေကြပေမယ့် သူကတော့ ရပ်နေတာ တွေ့ရလို့ပါ ဗိုလ်ကြီး”

ဈေးသည်ဆိုတာ

အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းကောင်းတဲ့ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသီးကြီးတစ်ဦး ဈောဂါအသည်းအသန် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆရာဝန် ခေါ်တော့လည်း ဆရာဝန် က လက်လျှော့လိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မိသားစုတွေ စုဝေးပြီး အချိန်အခြည် စောင့်ကြည့်နေကြပါတယ်။ -

“မိသားစုတွေ သူ့အနီးမှာ စုဝေးနေတာလည်း တွေ့ရော ဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက စိုးရိမ်တကြီး မေးနေပါတယ်”

“အကြီးကောင် ဘယ်သွားလဲ”

“ဒီမှာပါ မေမေ၊ ကျွန်တော် ရှိပါတယ်”

“အလတ်ကောင်ရော”

“ကျွန်တော် ဒီမှာပါခင်ဗျ”

“အငယ်ကောင်ရော”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ သား ဒီမှာရှိပါတယ်”

“သမီးကြီးကရော”

“သမီးလည်း အနားမှာပါ မေမေ”

“အောင်မယ်လေး လုပ်ကြပါဦးဟဲ့၊ ဒုလိ နှင်တို့အားလုံး ငါ့ကို ဝိုင်းနေ ကြရင် ငါ့ဈေးဆိုင် ဘယ်သူ ဂရုစိုက်မှာလဲ၊ အောင်မယ်လေးနော် သေသာ သေလိုက်ချင်တော့တာပဲ”

စိုးစွဲ(အောင်ပင်သယ်)

မြို့လူလူကံး မာယာ

ကိုယ်တတ်နိုင်တာဆိုလို့

လောလောလတ်လတ်က အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုဖြင့် သေဆုံးသွားသူ၏ ဇနီးဖြစ်သူ ကျန်ရစ်သူအဘွားအိုအား နှစ်သိမ့်အားပေးရန် ကြိုးစားသည့်အနေ ဖြင့် လူမှုဝန်ထမ်း အလုပ်သမားက အဘွားအိုအား ဆိုးရွားလှသော အက်ဆီးဒင့်အကြောင်းကို ဖြည်းဖြည်းမေးလေသည်။ အဘွားအိုက ပြန်ပြောသည်မှာ-

“အို - မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ ဖြစ်သွားတာပါကွယ်၊ ညနေစာအတွက် ဂေါ်ဖီထုပ်နည်းနည်း သွားဝယ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ၊ ခဏနေတော့ ရဲသား တစ်ယောက်က တံခါးခေါက်ပြီး အဘွားယောက်ျား လမ်းဖြတ်ကူးတုန်းမှာ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးက ဝင်တိုက်မိလို့ ပွဲခြင်းပြီးသေသွားပြီလို့ လာပြောတာကွဲ့။”

“အို- အဘွားအဖြစ်က သနားစရာပါလား၊ ဒီလောက်ဆိုးရွားတဲ့သတင်း ကိုမှ အပြောခံရတယ်လို့ ဒီတော့ အဘွား ဘာဆက်လုပ်သလဲဟင်”

“ငါ ဘာလုပ်နိုင်တာမှတ်လို့၊ စည်သွတ်ဘူးတစ်ဘူး မောက်လိုက်ရ တော့တာပေါ့ကွယ်”

သေရတဲ့ အကြောင်းရင်း

သစ်ခွဲစက်ရုံတွင် ဂျိုးနှင့် ဘီလ်တို့ အတူအလုပ်လုပ်ကြသည်။ မတော် တဆ ထိခိုက်မိပြီး ဘီလ်လက်မောင်း ပြတ်သွား၏။ ဂျိုးက လက်မောင်းကို ကောက်ယူပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲထည့်ကာ ဘီလ်ကို ဆေးရုံသို့ အမြန်ပို့ လိုက်၏။ နောက်ရက် ဆေးရုံသို့ ဂျိုးသွားကြည့်သောအခါ ပြန်လည်ပြုစု ပျိုးထောင်ရေးဌာနတွင် ဘီလ် တင်းနစ်ကစားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ- ခေတ်ပေါ် ဆေးပညာကတော့ အံ့မခန်းပါလားဟေ့”

အလုပ်ခွင်ပြန်ဝင်ကြရာ ဘီလ်တစ်ယောက် ခြေထောက်ပြတ်ပြန်သည်။ ဂျိုးက ခြေထောက်ကို ကောက်ယူ ပလတ်စတစ်ဖြင့်ထည့်ပြီး ဘီလ်ကို ဆေးရုံ သို့ ပို့ပြန်သည်။ နောက်ရက် ဂျိုး ဆေးရုံသို့ လူနာသွားမေးသောအခါ ဘီလ် တစ်ယောက် ဘောလုံးကစားနေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ဂျိုးက ချီးမွမ်း၏။

“ဟာ- ခေတ်ပေါ် ဆေးပညာကတော့ တယ်လည်းအံ့မခန်းပါလား”

အလုပ်ပြန်ဆင်းကြပြန်ရာ တစ်နေ့ ဘီလ် ခေါင်းငုံ့သည်မှာ များသွားပြီး စက်ထဲဝင်သွားသဖြင့် ခေါင်းပြတ်သွားတော့သည်။ ဂျိုးက ဘီလ်၏ခေါင်းကို ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး ဆေးရုံသို့ ပို့ပြန်သည်။ နောက်ရက် ဆေးရုံသို့ ဂျိုး ရောက်သွားသောအခါ သူ့သူငယ်ချင်း၏ အချိန်အယောင်ပင် မမြင်ရ တော့။ ဆေးရုံဝန်ထမ်းကို မေးလိုက်သည်။ ဝန်ထမ်းက ပြန်ဖြေသည်မှာ-

“သနားစရာပါဗျာ၊ တကယ်ဆို ကယ်လိုရနိုင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ် ငကြောင်က သူ့ရဲ့ခေါင်းကို ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်မသိပါဘူး၊ ဒီတော့ လေမရွံ့ရတာနဲ့ သေသွားပြီးမှ ရောက်လာတာကိုး”

ဒဂိုး(ရွှေရင်အေး)

ဘဝဆိုတာဆိုက် ပွဲ၊ ခယ်မဆိုတာဆိုက်ပွဲ၊
ယောက်ခမဆိုတာ ဆွဲပါတ်၊ ယောက်မဆို
တာဝါး၊ ဝိချက်၊ အဲလက်ဆေးခွက်.

ဘာတွေပွတ်နေတာ
လဲ မျှော့မိမိနဲ့.

အိမ်ထောင်ကျရင်တွေ့ရမယ့်
ဆိုဆိုနဲ့ တွေ့လေ့လာရတာ.

ဟဟ!

အင်း! ချွတ်ခေါ့!

အိမ်ရှင်မကကျပ်ကို အရမ်း နှိုင်းလို့
သူ့ကို ဖြန်နှိုင်းအောင် ဇာတ်ဆရာ
ဇာတ်ရိုက်လုပ်ပေးပါ
ဆရာ

ခြောက်ကျား

အာဟေ့ လူတို့၊ ဟိုး ခေး
ငါ့မိန်းမကြားလို့ နှစ်ယောက်လုံး
ဆင်း ငွေ နေရမယ့်
မင်း နော်

ဟဟ!

ခြောက်ကျား

အင်း! ချွတ်ခေါ့!

တကယ့်တကယ့်

လက်နဲ့ချက်
ဆွဲတော့
အချိန်ကလျာဏ်
စောင့်ပေးသေး
လျာဏ်တော့
အချိန်ကိုစောင့်နေရဦးမယ်

ကလေး
သားဗျ

ကျွန်း
လတ်

ဓါအိဇ္ဈာ...

ခုချိန်မှာ
အချိန်ပြောတို
မယ့်နဲ့

မြန်တယ်စွာ
ခင်စွာပြောတာလည်း
မယ့်ဘူး

ဓါအိဇ္ဈာ...

အကယ်၍ ဂျွန်စားပွဲ
တိုက်ဖျက်လျှင် အသံတွေ
ကျယ်နေပြန်ပြီ

ဒါဆို
၁၀ သံသရာ သိချင်လို့
ဖြစ်နေပြီလေကွာ

အောင်သုတ
2016

မင်းမင်း မွတ်
နားနား မွတ်ပါကွယ်
တိုးတိုး လေး မွတ်
အားလုံးပဲ မွတ်ပါကွယ်

မင်းမင်း
ကတိက ချုံးပါးကတိက
ချမ်းသာမင်းချမ်းသာမင်း

အိပ်စက်နေ

အိပ်စက်နေ

အောင်သုတ
2016

နောင်ပြီးက...

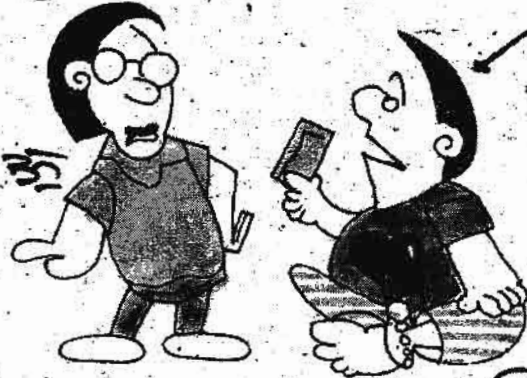
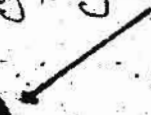
ဝံ့ဆီကနေကုန်ပစ္စည်း

အယ်ဟာအထိကထားသလို

ဟဟဟ...

အမြတ်များများရဖို့

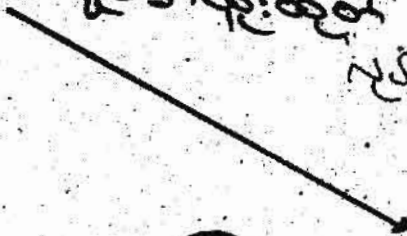

ကုတုန်းဇာမန်တော်
2 1 6

မဂ္ဂဇင်းအထူးထုတ်မလုပ်ဘဲ

ဇာမန်အထူးထုတ်

လုပ်ပါလား?

ကုတုန်းဇာမန်တော်
2 1 6

သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးဝါး

အာပေါ သမ္မုဇ္ဈာန်ခွဲရောက်သော်

သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ

ရွာလယ်ပိုင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီး ကျောင်းလမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရာ သော်ကလမ်းဆုံရောက်လျှင် မောင်အုံးသီးတို့ကို သတိရ၍ သော်ကလမ်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

မောင်အုံးသီး အိမ်ရှေ့ရောက်လျှင် -

“ဟေ့... အိမ်ရှင်တို့ မရှိဘူးလားဟေ့၊ အသံတိတ်နေကြတယ်” ဟု အသံပေးလိုက်၏။ အိမ်အတွင်းမှ -

“ဘယ်သူလဲ၊ လာ လာ ဝင်ခဲ့ပါ” ဟု စကားသံအဆုံး -

“ငါပါကွ ညီလေးရ စန်းကြည်လည်း မတွေ့ပါလား”

“စန်းကြည်ရေ- အစ်ကိုလေးသတ္တ လာတယ်ဟေ့၊ အတော်ပဲဟ”

မောင်အုံးသီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ သူမိန်းမအား လှမ်းပြောရင်း ဖျာခင်းကာ ခရီးဦးကြိုပြပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဝင်ထိုင်ရင်း အိမ်အတွင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“စန်းကြည်၊ နင် နေမကောင်းဘူးလား၊ ဒီအချိန်အိပ်ချိန် မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒီလို အစ်ကိုလေး၊ နှစ်ရက်လောက် ရှိပြီ၊ အစာမကြေဖြစ်နေတယ်၊ ချမ်းစိမ့် ချမ်းစိမ့်နဲ့ ဖျားချင်သလိုဖြစ်တယ်၊ မျက်စိကြောင်ပြီး အိပ်မရဖြစ်နေတာပါ”

သူမဖြစ်ပုံကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှ -

“ကောင်းသွားမှာပါ၊ ဆရာနဲ့တွေ့မှပဲ ဘာမှမပူနဲ့ နော် ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကိုလေးရေ ကျွန်တော်က ဒီကောင်မအလုပ်မလုပ်ချင်လို့ ညာနေတယ် အောက်မေ့တာ၊ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ ကျွန်တော်က ထမင်းချက်ကျွေးနေရတာ”

ဟု မောင်အုံးသီးမှ ပြောလေ၏။

“မဟုတ်ဘူးကွ မောင်အုံးသီးရ၊ မင်းကို အချစ်စမ်းတာပါကွာ၊ မင်းမိန်းမ အစားမှားသွားတာပါ၊ အာပေါပျက်တယ် လဲကွတာပေါ့၊ နောက်ဆိုရင် မင်းမိန်းမ ဆီးရွှင်မယ်၊ ဝမ်းပျက်မယ်၊ ချွေးသီးတွေ ထွက်လာမယ်၊ ညအိပ်ရင် ခြေလက်တွေ လှုပ်သမ်းနေမယ်လေ၊ အာခံတွင်းနဲ့ နံခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်တယ်၊ ငါပေးမယ့် ဓာတ်စာကို သေသေချာချာ စားပါ၊ ကောင်းသွားမယ်”

ကျွန်ုပ်စကားဆုံးလျှင် မစန်းကြည်သည် ပြုံးချင်စွာဖြင့် -

“ပြောပါ အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်မ ဓာတ်စာ စားပါ့မယ်၊ ပျောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

“အေး... နင်တို့သတိထားရမှာက အတိတ်ဓာတ်ဖြစ်တဲ့ ပထဝီအစားအစာ၊ ကံဖြစ်သော သေလုံး၊ တေဇောဓာတ်စာ၊ မှားလုံးဖြစ်သော သည်းခြေဓာတ်စာ၊ သန္တတိရောင်လုံးဖြစ်သော အာကာသ ၎င်းအစာ၊ ၄ ချက်ကို ရှောင်ရမယ်လို့ ရှေးမညာရှိတို့ မိန့်ဆိုထားကြတယ်။”

ဒီတော့ ပထမ (၁) ရက် (၆) နှစ် စားရမှာကတော့ မန်ကျည်းဖျော်ရည် သောက်ရမယ်၊ မန်ကျည်းဖျော်ရည်ကို ညသိပ် မထားရဘူး၊ မနက်သောက်ခါနီးမှ ထန်းလျက်ကြေညက်သွားလျှင် ဟင်းချက်သလို မန်ကျည်းသီးကို ချက်ချင်း ဖျော်ထည့်ရမယ်၊ ဖျော်ရည်က မချဉ်စေနဲ့ ချိုချိုလေးဖျော်၊ ဆားကိုလည်း ဆားမီးဖုတ် ခတ်သောက်ရမယ်။

မွန်းလွဲ (၁) နာရီ တစ်ကြိမ်၊ ည (၇)နာရီ တစ်ကြိမ် သောက်ပါ၊ စားရမယ့် ဟင်းလျာက ငါးရဲ့၊ ငါးမြွေထိုး၊ ငါးဖောင့်ရိုး၊ ဝက်သားတို့ကို မန်ကျည်းသီးမှည့်နဲ့ ချက်စားပဲတောင့်ရှည်သီး၊ သရက်သီး၊ ငုံ့လုံးသီးတို့ကို ချက်စားရမယ်နော်။

သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးဝါး

နောက် ဒုတိယ (၃) ရက် (၆)နက်တော့ ထန်းလျက် နှင့် ဂန်ဂလာရွက်ကို ကျိ၍ တစ်နေ့ (၂)ခွက် သောက်ရမယ်။ စားရမှာကတော့ ခပ်သီး၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးနဲ့ ပေါက်ပန်းဖြူ မဲလီ၊ တမာတို့ကို ချက်ပြုတ် တို့မြှုပ်စားရမယ်။

အေး၊ နောက်ဆုံး (၆)ရက် စားရမှာက ငှက်ပျောသီးကို ထန်းလျက်နဲ့ဖျော်၍ တစ်နေ့တစ်ခွက်သောက်ရမယ်။ စားရမှာကတော့ ကန်စွန်းရွက်၊ ပဲလွန်းမြွေသီး၊ ရေကညွတ်၊ ကနဖော့ နဲ့ အသားငါးက ငါးရဲ့ ငါးကြီး၊ ငါးခွတို့ကို မန်ကျည်းသီး၊ မန်ကျည်းပွင့်တို့နဲ့ ချက်၍စားရမယ်။ အဲဒါက စားရမယ့် ဓာတ်စာတွေနော်၊ သေချာမှတ်ထား၊ ရှောင်ရမယ့် ဓာတ်စာ တွေကတော့ အရေးကြီးတယ်။

အုန်းသီး၊ ပုစွန်၊ ငါးသလောက်နဲ့ အမဲသား၊ ဆိတ် သား၊ ဆတ်သား၊ နွားနို့၊ ဆိတ်နို့ရယ်၊ ပဲကြီး၊ ငါးချဉ်မျိုးစုံ၊ နောက်ပြီး ခူးရင်းသီး၊ ရဲယိုသီး၊ မျှစ်၊ ရှောက်သီး၊ သံပရာ သီးနှင့် လိမ္မော်သီး၊ မင်းဝှတ်သီး၊ ဖရုံယိုရယ်၊ ပိနွဲသီး၊ နာ နတ်သီး၊ ဆီးသီး အဲဒါတွေကို ဖိနှစ်တစ်နှစ်လုံး ရှောင်ရမယ်။ အထူးကတော့ ဟင်းလျာအသီးအရွက်၊ အသားငါးတွေကို ကြော်မစားနဲ့၊ အကြော်ကိုရှောင်၊ အကင်လည်းမစားနဲ့ ဟုတ် ပြီလား၊ တစ်ပတ်စားပြီးရင် ငါ့ဆီကို အကြောင်းပြန်၊ ကဲ - ငါလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမရောက်သေးဘူး၊ မောင်အုန်းသီးရေ သွားပြီဟေ့”

ကျွန်ုပ်လည်း ပြောပြောဆိုဆို နှုတ်ဆက်၍ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်ပတ်ကြာသော် ပြောသည့်အတိုင်း ဓာတ် စားစား၍ မစန်းကြည် သက်သာကြောင်း ဝမ်းပန်းတသာ ဖုန်းဆက်၍ ပြောပါသည်။ အဘိုးနှင့် ဆရာကြီးဦးအောင်ဇင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေ၏ ကျန်းမာရေးကို ပီပီတတ်နိုင်သည့် နေရာမှ ကူညီခွင့်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာ ဝီတိ ဖြစ်ရပါတော့သည်။

သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ

အာသင်ပြဇာသုတ

မြင့်မြတ်သိမ်

စာရေးသူသည် အဘဦးသာရင်၏ ပညာရပ်များအား နည်းမျိုးစုံစုံလင်လင်ဖြင့် လပြည့်ဝန်း၊ နက္ခတ္တ၊ သူရဇ္ဇ အစရှိ သော မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးမှနေ၍ မကြာခဏဆိုသလို ဖော်ထုတ် ရေးသားဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤသို့ ဖော်ထုတ်ရေးသားနေရာမှ အခုနောက်ပိုင်းတွင် မတော့ အဘသည် သင်္ခါရအနိစ္စတို့၏သဘောတရားအရ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည့်အတွက် အဘနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာတို့ကို စာရေးသူထံ ၌ များစွာကျန်ရှိနေသေးသော်လည်း အဘရှိတုန်းကကဲ့သို့ မှန်မှန်မရေးဖြစ်တော့ချေ။

ဤသို့မရေးဖြစ်ခြင်းမှာ ကျွန်တော့်တွင် အကြောင်း နှစ်ပိုင်းရှိသည်။ တစ်ပိုင်းမှာ စာရေးသူ ဤဆောင်းပါးတွေ ရေးမည်ကြတိုင်း အဘကို ပြေး၍မြင်မိသည်။ အဘသည် စာရေးသူတို့အတွက် အဖေဆိုလည်း ဟုတ်ခဲ့သည်။ အမေဆို လည်း ဟုတ်ခဲ့သည်။ ဤသို့သော အဘကို သတိရတိုင်း၊ ဖခင်ကို သတိရသကဲ့သို့ ခံစားရသလို ရင်၌ဆွေးဆွေးမြည် မြည် ခံစားရသည်။ ဤအတွက် စာရေးသူသည် အဘနှင့် ပတ်သက်၍ စာရေးရန် လက်တွန့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယအနေနှင့် လက်တွန့်ရခြင်း အကြောင်းက စာရေးသူသည် ပညာကို တန်ဖိုးထားသော်လည်း အမှန် မကြိုးစားခဲ့တဲ့အတွက် အဘပညာရပ်များကို စာတွေ့ဘဝမှ ယက်တွေ့ဘဝသို့ မပြောင်းလွဲနိုင်၊ သို့အတွက် အဘဆေး နည်းများ၊ အဘ အင်္ဂါရတ်နည်းများကို စာရေးသူအနေနှင့် ဖတ်သာဖတ်တတ်သည်။ စာဖတ်သူ နားလည်အောင် အချို့ကို ပြန်ရှင်းမပြတတ်၊ အဘရှိစဉ်တုန်းကတော့ နားမလည်သမျှ အဘထံပြေး၊ အဘကိုမေးလို့၊ စည်းကမ်းလေးနဲ့ နည်းလမ်း ပေးလို့ရေးနိုင်ခဲ့သည်။ အခုတော့ အဘကမရှိတော့ပြီ။ အချို့ ကို စာရေးသူအနေနှင့် နားလည်သော်လည်း အချို့ကို စာရေး သူအနေနှင့် နားမလည်။

သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးဝါး

ဤသို့သောအခါ စာရေးသူအနေနှင့် အားကိုးရာသည် မရှိ။ ရှင်းပြမယ့်သူက ဗလာနတ္ထိ၊ ဤသည်အခါ စာရေးသူမှာ လက်တွန့်ရပြန်ပါသည်။

ခက်သည်၊ အဘယ့်ပညာရပ်တွေသည် 'တိမ်မယောင် နဲ့နက်၊ လွယ်မယောင်နဲ့ခက်' ဆိုသော စကားကဲ့သို့ပင် ခက်ခဲ နက်နဲလွန်းလှပေသည်။ အချို့ဆေးနည်းတို့သည် လွယ်၏။ မြန်မာလိုဝေါဟာရနှင့် ရေးထား၏။ အချိန်အဆတို့ကိုလည်း အလေးချိန်နှင့် အတိအကျ ပြဆိုထား၏။ တိုက်ကျွေးရမည့် ရောဂါကိုလည်း ညွှန်ပြထား၏။ သို့သော် ဆေးဟူသည် ညွှန် သမျှရဲ့ တိုက်သမျှ ပျောက်သောအရာ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ရောဂါနှင့် လက္ခဏာ တိကျစွာနားလည်မှ ဆေးဟာဆေး မည်ပြီး၊ မှန်းထုရမ်းကုလျှင်တော့ ဆေးဟာ ဆေးမဖြစ်ဘဲ ဘေး ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် 'အနာနှင့်ဆေး တည့်အောင်ပေး ပျောက်ရေးမခက်သာ' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'ရာသီမပိုင်၊ ဆေး မကိုင်နှင့်' ဟူ၍လည်းကောင်း ရှေးဆရာတို့ ပြဆိုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအတွက် ဆေးတစ်ဖုံရဲ့အကျိုးအပြစ် အဆိုး အညစ်တွေကို တိကျပိုင်နိုင် အခြေခံခိုင်လေမှ ရေးခြင်းသည် တ ဝိ၍သင့်မြတ်လှသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ထို့ကြောင့် စာရေး ရန် လက်တွန့်ရခြင်းမှာ ဤသည်တစ်ကြောင်း၊ နောက် တစ်ကြောင်းကား တချို့ဆေးနည်းတို့သည် လက်ဖြင့် လည်း ခက်၏။ ပါဠိအခေါ်များဖြင့် လည်းကောင်း ရေးသီထားမှုများ ရှိသည်။ ဤသည်က ဝိ၍အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ လက်ကို တိကျစွာ အဖြေရှာဖို့ဟူသည် ပညာကျွမ်းမှ ထင်ရာရမ်းလို့ မဖြစ်နိုင်ပြီ။ ဤအခါ ပေးစရာသည် စာရေးသူ့ မရှိတော့။ ထိုအတွက် ရေးစရာရှိလျက် အရေးပျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရေးသင့်သမျှတော့ ရေးရပေဦးမည်။ အဘ သည် သူ့ပညာရပ်တွေကို သူနှင့်ဝါသနာတူတွေထံသို့ လက် ဆင့်ကမ်းလိုသည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူအား ဝါသနာတူများ ထံ ပြန်လည်ဖြန့်ဝေနိုင်ဖို့ ပညာခန်းများစွာကို ပေးအပ်လို့ စာရေးခြင်းအတတ်ဖြင့် ဖြန့်ပေးဖို့အရေး ဝါသနာတူများ သည်တာဝန်သည် စာရေးသူထံ၌ အကြွေးများစွာအဖြစ် ထင်ရှိနေလေသည်။ သည်အကြွေးကို စာရေးသူ ပေးဆပ် ရပေဦးမည် ဖြစ်သည်။

မှတ်စိနေသေးသည်။ အဘနှင့် စာရေးသူသည် တစ် ခုတည်းနေ ဆရာ တပည့်တွေဖြစ်ခဲ့သည့် အားလျော်စွာ ကြာခဏဆိုသလို ဆုံတွေ့ဖို့အကြောင်းသည် ရှိရှိနေတတ်

လေသည်။ ဤသို့ရှိခဲ့သည်အထဲတွင် စာရေးသူ၏ နှမဝမ်းကွဲ လေး နေမကောင်းဖြစ်ရခြင်းသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ် သည်။ သူနေမကောင်းပုံသည် ထူးဆန်း၏။ အဘအရေ တို့သည် တဖြည်းဖြည်း ညိုညိုပုပ်ပုပ် ရုပ်မပေါ်အောင် ဖြစ် လာသကဲ့သို့ ရုပ်အသွင်သည်လည်း တစ်စတစ်စ ညှိုးချိုး၍ ကျလာသည်။ လန့်၍လည်းအော်သည်။ စိတ်တို့သည်လည်း ကယောင်ချောက်ချားနိုင်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပယောဂ ဆန်ဆန် သူမဝေဒနာသည် မဟန်သည့်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင် လာသည်။ ဤသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့အတွက် အားကိုးရာ သည် အဘပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ အဘသည် လူနာကို အသေအချာကြည်ရင်း ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်းမှ ရောဂါဝေဒနာကို ကောက်ချက်ချသည်။ ဤဝေဒနာသည် "မီးယပ်နာ" ဝေဒနာတဲ့။ ကျွန်တော် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်မိ သည်။ ပြီးတော့ မယုံကြည်သော မျက်လုံးများနှင့် အဘ နောက်နေလေသလားဟူ၍ အဘကို ကြည့်မိသည်။

ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်တစ်သက်တွင် 'ယောက္ခားမှာ ဆီး မိန်းမမှာမီး' ဟူ၍ ကြားဖူးသလို၊ ယောက္ခားတို့တွင် ဆီး ရောဂါသည် ဖြစ်နေကျ သဘာဝ၊ ထို့အတူ မိန်းမတို့သည် လည်း မီးဟုခေါ်သော မီးယပ်ရောဂါသည်လည်း ဖြစ်ရုံမပေ တာ။ အခုတော့ အဘက 'မီးယပ်နာ' တဲ့။ ကျွန်တော် မကြား ဖူး။ မီးယပ်နာဟူ၍သာ ကြားဖူးသည်။ ဒါကိုသိတဲ့ အဘက ကျွန်တော်ကိုကြည့်ရင်း အမြင်ရှင်းအောင် ဤသို့ထင်လင်းစွာ ပြခဲ့ဖူးလေသည်။

"မောင်အောင်၊ လူတွေက များသောအားဖြင့် မီးယပ် နာဆိုတဲ့ အခေါ်ကိုပဲ သိထားတတ်ကြတာများတယ်။ တကယ် တော့ မိန်းမတွေမှာ 'မီးယပ်နာ' နဲ့ 'မီးယပ်နာ' ဆိုပြီး နှစ်မျိုး ရှိတာကို လူတွေ မသိကြဘူး။

ဒါကြောင့် အဘအနေနဲ့ မင်းနှမကို မီးယပ်နာ ဖြစ် တာလို့ ပြောလိုက်တော့ မင်းနဲ့တကွ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ အကုန်အုံ့သြကုန်ကြတယ်။ ဒါဟာ မသိလို့ အုံ့သြတာ၊ သိရင် အုံ့သြစရာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကိုသိအောင် အဘ မင်းတို့တို့ သေသေချာချာ ရှင်းပြမယ်။ ကဲ- မောင်အောင်၊ မင်းအနေနဲ့ ပိုပြီးတော့ ဂရုစိုက်မှတ်ပါ။"

ဟု ဆိုလာသည့်အတွက် စာရေးသူမှာ ဘောလုံးပုံကို ထုတ်၊ မှတ်စုလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ရပါတော့သည်။

သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးဝါး

“ဒီလိုကွဲ့၊ မိန်းမတွေဟာ အသက် ဆယ်သုံးနှစ် မတိုင်မီနဲ့ အသက်လေးဆယ်အရွယ်တွေမှာ ယောက်ျားတွေ လိုပဲ ဥဏှာတောဇာတ် မြောက်မြားလာပြီး၊ သစ်ပင်များလို ပွင့်ချိန်သီးချိန်ရောက်ပြီး၊ ရာသီသွေး ဟုဆိုအပ်တဲ့ အာပေါ် ဓာတ် ဖြစ်ပေါ်ရတာ ဓမ္မတာပဲ။ ဒီလိုရာသီပန်းလာမှလည်း အနာရောဂါတွေ ကင်းတယ်။ ဒီလိုမဖြစ်ဘဲ ဆယ်သုံးနှစ်၊ ဆယ်လေးနှစ်ရောက်လို့မှ အာပေါ်ဓာတ်လို့ဆိုတဲ့ ရာသီပန်း မပွင့်ရင် ဒီသူငယ်မဟာ ဥဏှာတောဇာ အဓိကမူတဲ့ ရောဂါ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကို ‘မီးမယပ်နာ’ လို့ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ ဒါဆိုရင် မီးယပ်နာက”

“အေး၊ အသက်လေးဆယ်ကျော်လို့ အာပေါ်ဓာတ် တည်းဟူသော ဥတုသွေးရပ်ပြီး၊ ဥဏှာတောဇာတ် အုပ်စိုး ရမည်ကို မရပ်ဘဲ ဥတုရာသီလာနေပြီး ဝေဒနာတွေဝင်ရောက် လာမယ်ဆိုရင် ဒါဟာ မီးယပ်နာ၊ ဒီလိုမီးယပ်နာဖြစ်သူတွေ ကို ဆေးသွင်းဖို့မှာ ပူသောဆေးအစာတို့ကို ပေးသွင်းပြီး ကုသရသလို၊ မီးမယပ်နာကိုတော့ အေးသောဆေး၊ အေး သော အစာအာဟာရတို့ကို ပေးသွင်းကုသကြရတယ်ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“အေး... ဒီနေရာမှာ မှတ်ရမှာက မိန်းမတွေဟာ သွေးဆုံတဲ့အချိန် ‘အာပေါ်အဓိက’ ရောဂါဟာ ‘ဝါရှော ဝိတ္တံဘိတ’ ရောဂါနဲ့တူတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရင် သတိကြပ်ကြပ်ထား ရမယ်။ တချို့မိန်းမတွေဟာ မီးတွင်းက သွေးသားမစင်ကြယ် ခဲ့တဲ့အတွက် အသက်လေးဆယ်ကျော်လောက်မှာ ရေများစွာ သောက်ပြီး လူးလိမ့်မယ်။ အစွမ်းမှာ အပူလွန်မယ်။ ဆီးဟာ အဝါရောင်ရှိပြီး တစ်ခွက်တစ်ဖလား များများသွားမယ်။ ဒီလို ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ဒါဟာ ‘အာပေါ်အဓိက’ ရောဂါ၊ နောက် တစ်ခုက မိန်းမတွေဟာ မီးဖွားတဲ့အခါမှာ အာပေါ်ဓာတ် မြောက်မြားရမှာ ဓမ္မတာဖြစ်တယ်။

ဒီလို အာပေါ်ဓာတ် မြောက်မြားတဲ့အတွက်ကြောင့် မီးလှုပ်ခြင်း၊ အုတ်ပူထိုင်ခြင်း၊ ဆေးပူကိုသောက်ခြင်း၊ ပူသော အစာအာဟာရတို့ကို ကျွေးကြခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်ရမယ် လို့လည်း လူတွေက ပုံသေစွဲမှတ်ထားတတ်ကြတယ်။ ဒီလို စွဲမှတ်ခြင်းဟာ မှားတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ၂ နှစ်တစ်ကြိမ်၊ ၃ နှစ်တစ်ကြိမ်၊ ၄ နှစ်တစ်ကြိမ် ဆိုသလို သူရိယနေမင်း စက်ကျတဲ့အခါတွေမှာ ဥဏှာတောဇာ လွန်ကဲတယ်။ ထိုဥတု လွန်ကဲနေမှန်းကို ဝမ်းဆွဲလက်သည်နဲ့ ဆရာတချို့က-မသိလို့

ခါတိုင်းလိုပဲ ဆေးပူပေးခြင်း၊ မီးလှုပ်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်မယ်ဆိုရင် ဥဏှာဓာတ်မီး လွန်မြောက်ပြီး စုန်းဖမ်းသလိုလို၊ နတ်ဖမ်း သလိုလိုမျိုးတွေ ဖြစ်လာမယ်။ ဝမ်းလျှောတာတွေ၊ မူးတာတွေ၊ မောတစုတွေ ဖြစ်လာမယ်။ ဆီးသွားတဲ့အခါတွေမှာ ကွမ်း သွေးလို နီမြန်းပြီး နည်းနည်းချင်း သွားတာတွေ ဖြစ်လာမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် နီနီနည်းနည်း ခဏခဏသွားခြင်းမျိုးတွေ ဖြစ်လာမယ်။ ဒါဆိုရင် ကိုယ်က သိရမှာက ဒီမီးဖွားတဲ့ မိန်း ကလေးဟာ သေချာပေါက် ဥဏှာလွန်နေပြီဆိုတာပဲဖြစ်တယ်။

ဒီလို သိပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမလဲဆိုရင် ဆေးပူကိုဖြတ်၊ မီးလှူ၊ မီးထိုင်တို့ကို တားမြစ်ပြီး အေးမြသော အုန်းရည်၊ ထန်းရည်၊ ဓနိရည်တို့ကို သကြား၊ ကြံသကာ အစရှိသဖြင့် ရောဖျော်လို့ များများတိုက်ပေးရမယ်။ အေးသော ဆေးအစာ အာဟာရတို့ကိုပေးပြီး ကုရမယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ် အခါမဆို ‘သမားဟူသည်၊ ရောဂါညီအောင်၊ တွေးသိကြံဆ၊ ပေးတတ်မှသည် သမားမည်၏’ ဆိုသလို အရာရာကို လှေ့နု ဓားထစ် မမှတ်ဘဲ အတွေးနဲ့ကြံဆ ကုတတ်ရမယ်။

ဒီနေရာမှာ မီးမကင်ဆေးကိုလည်း တိုက်ကျွေးပေး ရမယ်။ မီးမကင်ဆေးဆိုတာ တကယ်အစွမ်းထက် ဆေး တစ်လက်ဖြစ်တယ်။ မီးမကင်ဆေးဆိုတာ မီးဖွားသောအခါ မှသာ ပေးရသောဆေး မဟုတ်ဘူး။ သိတတည်း ဟူသော အာပေါ် အဓိကနာဖြစ်တဲ့သူမှန်သမျှ ကျားကျားမမ၊ ငယ်ငယ် ကြီးကြီး၊ ကြီးလျှင်ကြီးသလို၊ ငယ်လျှင်ငယ်သလို၊ မလိုမပို အောင် ချိန်ဆတိုက်ကျွေးသွားမယ်ဆိုရင် မီးမကင်ဆေးဆိုတာ ခရီးတွင် ဆေးတစ်ခုဆိုတာ မှတ်ထားကြကွယ်တို့”

ဆိုတဲ့ အဘစကား ကျွန်တော့်နားမှာ ကြားယောင်နေ ဆဲပါလို့ ဆိုချင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤနည်းသည် ခရီးပါ တာသွား၊ သုတပွား နိုင်သည်မို့ လက်ဆင့်ကမ်းဝေမျှ၊ အဘဆန္ဒကို ပြည့်ဝနိုင်ရေး၊ အားထုတ်တွေး၍ ရေးလိုက်ရပါတော့သည်။

ဘေးရန်ငြိမ်းအေး ဆန္ဒလေးတွေပြည့်ပါစေ...

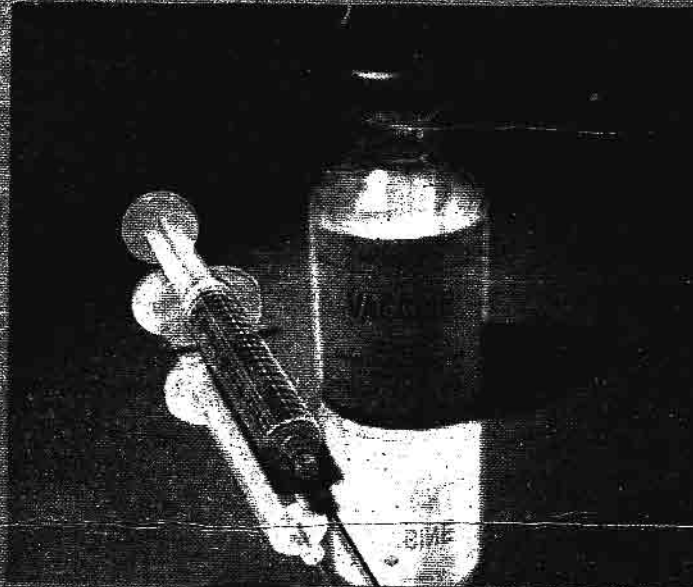
မြင့်မြတ်သိန်

ငှက်ဖျားရောဂါ

အမြစ်ပြတ်ချေမှုန်းရေး

တော်မြင့်(ငှက်ဖျား)

၂၀၀၈ ခုနှစ်ကာလအထိက ကမ္ဘာကျန်းမာရေးအဖွဲ့ကြီး၏ တွက်ချက်ခန့်မှန်းခြေအရ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ငှက်ဖျားရောဂါဖြစ်ပွားမှု (၂၄၇၀၀၀၀၀)(၂၄၇ သန်း)ရှိနေပါသည်။ ထိုဖြစ်ပွားမှု အားလုံး၏ ၈၅ ရာခိုင်နှုန်းသည် အမေရိကတိုက်နှင့် တောင်ပိုင်းဆာဟာရဒေသတွင်းမှ ဖြစ်ပါသည်။

ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် သေဆုံးမှုမှာ နှစ်စဉ် (၈၈၀၀၀၀) ရှိပြီး ၎င်းတို့ထဲမှ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းမှာ အာဖရိကဒေသမှ ဖြစ်ပါသည်။ အများစုမှာလည်း အသက် (၅)နှစ်အောက် ကလေးများ ဖြစ်နေကြပါသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် စက္ကန့်သုံးဆယ်လျှင် တစ်ကြိမ်ဆိုသလို ကလေးတစ်ယောက် သေဆုံးလျက်ရှိပါသည်။

ငှက်ဖျားပိုးများတွင် အဆိုးရွားဆုံးမှာ ပလပ်စမိုဒီယမ် ဗယ်စီပါရမ် (Plasmodium Falciparum) ဖြစ်ပါသည်။ ထိုငှက်ဖျားပိုးသည် ပြင်းထန်သော ဦးနှောက်ငှက်ဖျား (Cerebral Malaria) ဖြစ်ပွားစေပါသည်။ ၂၄ နာရီအတွင်း ကုသမှုမခံယူပါက ရောဂါပြင်းထန်ပြီး သေဆုံးသည်အထိ အန္တရာယ်ရှိပါသည်။

ဤနေရာတွင် ဦးနှောက်ငှက်ဖျားဆိုရာ၌ ဦးနှောက်ထဲ ငှက်ဖျားပိုးဝင်သည်ဟု ယေဘုယျအားဖြင့် ထင်မှတ်ထားကြပါသည်။ စင်စစ် ငှက်ဖျားပိုးသည် သွေးအတွင်း ကပ်ပါးဖြစ်သဖြင့် သွေးကြောရှိရာသို့ နေရာအနှံ့သို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် လိင်မဲ့မျိုးပွားခါနီး ငှက်ဖျားပိုးများသည် (Sequestration)ခေါ် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ကလီစာထဲခိုအောင်းတတ်သော အလေ့ရှိပါသည်။ ငှက်ဖျားပိုး ဝင်ရောက်နေသော သွေးနီဥများတွင် တွယ်ကပ်အဖု (Adhesive Knob) များ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ ဦးနှောက်အတွင်းရှိ ဆံချည်မျှင်သွေးကြော (Capillary) များအတွင်း ရောက်သောအခါ ထိုတွယ်ကပ်အဖုများအားဖြင့် သွေးကြောနံရံကို လည်းကောင်း၊ သွေးနီဥအချင်းချင်းကို လည်းကောင်း တွယ်ကပ်လိုက်သောအခါ သွေးကြောဝှက်ဆို့မှုများ ဖြစ်သွား၏။

သွေးနီဥ၏ အဓိကတာဝန်မှာ အသားဖျဉ်း (Tissue) များသို့ ဆောက်ဆီဂျင် (Oxygen) ပို့ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဦးနှောက်အတွင်း အောက်ဆီဂျင် အပြည့်အဝမရသောအခါ ဦးနှောက်ငှက်ဖျားလက္ခဏာများ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ လူနာ သတိလစ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအဆင့်တွင် စနစ်တကျ ကုသပါသော်လည်း ရလဒ်ကို အတိအကျ မပြောနိုင်တော့ပါ။

ငွေရေးကြေးရေး ရှုထောင့်မှာကြည့်လျှင် ကမ္ဘာကြီးသည် ငှက်ဖျားရောဂါအတွက် နှစ်စဉ် အမေရိကန် ဒေါ်လာ (၁၂) ဘီလျံထက် ကျော်လွန်၍ သုံးစွဲနေရပါသည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်း တော်တော်များများ ဆင်းရဲတွင်းမှ မထွက်နိုင်သည့် မှာလည်း ငှက်ဖျားရောဂါသည် အကြောင်းရင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။ ငှက်ဖျားရောဂါအား မသိနားမလည်ခြင်းနှင့် ဆင်းရဲခြင်းမှာ အတူတကွ ဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါသည်။ တစ်မျိုးဖြစ်လျှင် နောက်တစ်မျိုးအား အကျိုးဆက်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည်လည်း ငှက်ဖျားရောဂါဆိုး၏ ဂုဏ်တံခံစားရနေသော နိုင်ငံဖြစ်ပါသည်။ ငှက်ဖျားတိုက်ဖျက်ရေး လုပ်ငန်းများကို လွတ်လပ်ရေးကာလမှ စတင်၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရပါသည်။ ထိုအချိန်က ငှက်ဖျားရောဂါအား ရောဂါတို့၏ ဘုရင် (King Of Diseases) ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်လောက်အောင် ခေါင်းထောင်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုကြောက်စရာအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်အောင် အမြစ်ပြတ်ချေမှုန်းရေး (Eradication) အစီအစဉ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ နောင်အခါတွင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှုမှာ ရောဂါထိန်းချုပ်ရေး အစီအစဉ်သာဖြစ်သဖြင့် (Control Programme) ဟု ပြောင်းလဲဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ချို့က စာရေးသူသည် ထိုအစီအစဉ်နှစ်ရပ်၏ ခြားနားမှုအကြောင်း ငှက်ဖျားဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးအား မေးမြန်းစူးစမ်းခဲ့ပါသည်။ သူက လုပ်ဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်းများသည် အတူတူပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ လေကိုသာ နည်းနည်းလျှော့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ထိုအစီအစဉ်တွင် ရောဂါဖြစ်ပွားနှုန်း (Morbidity) နှင့် သေဆုံးနှုန်း (Mortality) တို့ တတ်စွမ်းသမျှ လျှော့ချခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ် ကြုံတွေ့လာရသော ပြဿနာတစ်ရပ်မှာ ငှက်ဖျားရောဂါပိုးများသည် ကုသသောဆေးကို ယဉ်ပါးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲသုံးစွဲခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ ဆေးပေါင်းစနစ် (Combination Therapy) အသုံးပြုရပါသည်။ ထိုဆေးပေါင်းစနစ် ကုသမှုနှင့်အတူ ငှက်ဖျားရောဂါ စမ်းသပ်ပစ္စည်း၊ ဆေးစိမ်ခြင်ထောင်အပြင် အခါအားလျော်စွာ ခြင်ဆေးဖျန်းခြင်းတို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ်အတွင်း သိသာထင်ရှားသော အောင်မြင်မှုများ ရရှိခဲ့ပါသည်။ ကပ်ရောဂါဖြစ်ပွားမှု (Out Break) များကိုလည်း ထိန်းချုပ်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

(ဆေးပေါင်းစနစ်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း အောင်မြင်မှုများကို အခါအားလျော်စွာ နေ့သားတင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ)

ထိုသို့သော အောင်မြင်မှုများမှာ ပွင့်လင်းမြင်သာသော ခေတ်ကာလ အခြေအနေတွင် အဓိရမဟုတ်သော ပြည်တွင်း ပြည်ပ အဖွဲ့အစည်းများ ပူးပေါင်းလာခြင်း၊ ကူညီထောက်ပံ့မှုများ စီးဝင်လာခြင်းတို့ကလည်း အကြောင်းရင်းခံများ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ထက်တစ်ဖွဲ့ ပြည်သူလူထု ပါဝင်ပတ်သက်လာခြင်း သည်လည်း ကောင်းသော အလားအလာဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါတွင် ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ကြီး၏ဦးဆောင်မှုအရ ငှက်ဖျားအမြစ်ပြတ်ရေး အစီအစဉ် (Elimination Programme) သို့ ကူးပြောင်းဆောင်ရွက်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အချို့နိုင်ငံများသည် ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် ငှက်ဖျားရောဂါ လုံးဝပျောက်အောင် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်မူ လက်ရှိအခြေအနေနှင့် ရေမြေတောတောင် သဘာဝအရ သတ်မှတ်သည်မှာ ၂၀၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရောဂါ လုံးဝ ပျောက်စေရန် ဖြစ်ပါသည်။

ယခင်က ငှက်ဖျားရောဂါ ပျံ့နှံ့နေသော ကာလဖြစ်သဖြင့် စောစီးစွာ ရောဂါဖော်ထုတ်ပြီး ထိရောက်လျင်မြန်သော ကုသမှုလုပ်ငန်း (Early Diagnosis And Prompt Effective Treatment) ကို တရစပ်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ငှက်ဖျားဖြစ်ပွားမှုနှုန်းနှင့် သေဆုံးမှုနှုန်းများကို အလျင်အမြန် လျှော့ချရန် လိုအပ်ပါသည်။

ယခုအစီအစဉ်ကာလတွင် ငှက်ဖျားရောဂါလူနာများ ရှားပါးလာပြီးဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ငှက်ဖျားဝိုးတွေ့သော လူနာတစ်ဦးရှိလျှင် ဗဟိုချက် (FOCI) သဘောထား၍ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင် လူများကို လိုက်လံစုံစမ်းစစ်ဆေးရမည့် တာဝန်ရှိလာပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ငှက်ဖျားဝိုးကိုယ်တွင်း၌ ရှိနေသော်လည်း ရောဂါလက္ခဏာမပြသော လူနာများကိုလည်း ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရန် လိုပါသည်။ ထိုအခါ အဏုကြည့်မှန်ဘီလူး (Microscope) နှင့် စမ်းသပ်မှုအမျိုးမျိုးရှိသော်လည်း မှန်ဘီလူးဖြင့် စစ်ဆေးခြင်းမှာ ရွှေအဆင့် (Gold Stanadar) သတ်မှတ်ထားပါသည်။

လူတစ်ဦးချင်းကို ကုသရာတွင် အရေးမပါလှဟု ထင်မြင်ယူဆခဲ့ကြသော ငှက်ဖျားဝိုး၏ အဖို၊ အမမျိုးဥ (Game Toocyte) တွေရှိမှုသည်လည်း အလေးအနက်ထားရန် လိုအပ်

လာပါသည်။ ငှက်ဖျားရောဂါကို ဤကဲ့သို့ အနုစိတ်ရှာဖွေဖော်ထုတ်နိုင်ရန် အစီအမံများ ဆောင်ရွက်ရပေတော့မည်။

သို့တစေ ငှက်ဖျားရောဂါ ဖြစ်ပွားမှုမှာ ပထဝီအနေအထားလိုက်ပြီး တည်ငြိမ်မှုမရှိဘဲ အစဉ်တစိုက် ပြောင်းလဲနေပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် -

- * အချို့ဒေသများတွင် ဆေးယဉ်ပါးမှုကြောင့် ဖြစ်ပွားမှုများလာခြင်း၊
- * ဆေးဝါးအတုနှင့် အရည်အသွေး မမှီသော ဆေးဝါးများ ပျံ့နှံ့နေခြင်း၊
- * ကမ္ဘာ့ရာသီဥတု ပူနွေးမှုကြောင့် ရောဂါများ မြေမြင့်ဒေသသို့ ပျံ့နှံ့လာခြင်း၊
- * အရပ်သားနှင့် စစ်သားများ ရွှေ့ပြောင်းမှုကြောင့် ငှက်ဖျားရောဂါဖြစ်ပွားမှု တိုးလာခြင်း၊
- * နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရွှေ့ပြောင်းလူများ ရှိလာခြင်း (နှင့်)
- * သစ်တောပြုန်းတီးခြင်းနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးစီမံချက်များကြောင့် ဖြစ်ရပါသည်။

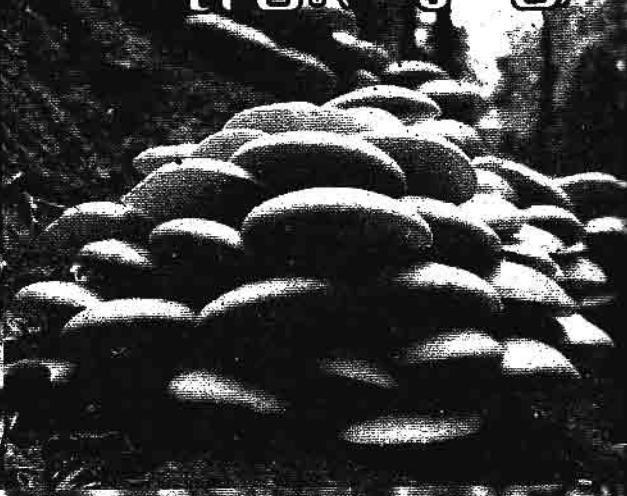
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့၏ အားသွန်ခွန်စိုက်ကြိုးပမ်းမှုနှင့်အတူ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး ပူးပေါင်းပါဝင်လာမည်ဆိုလျှင် ငှက်ဖျားရောဂါ အမြစ်ပြတ်ရှင်းလင်းနိုင်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ငှက်ဖျားရောဂါ၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မရှိတော့လျှင် ပြည်သူ့ဘဝလည်း တိုးတက်မြင့်မားလာမည်မှာ ဧကန်မလွဲချေ။

တော်မြင့်(ငှက်ဖျား)

အကြောင်း သိကောင်းစရာ အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

လူသားတွေ အစောဆုံး စားသုံးခဲ့သော အစားအစာများထဲတွင် မှိုသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်လေ၏။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် မှိုမျိုးခွဲပေါင်း မျိုးရင်းမြောက်မြားစွာ ရှိလေရာ မှိုမျိုး လေးသောင်းကျော် ငါးသောင်းအထိ ရှိသည်ဟူ၏။

မှိုသည် အလွန်အရသာ ထူးကဲလှသည့် အစားအစာဟင်းလျာတစ်မျိုးဖြစ်သောကြောင့် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ လူမျိုးဘာသာမရွေး လူသားအားလုံးတို့က တညီတညွတ်တည်း လက်ခံနှစ်သက် စားသုံးကြသော ဖျံတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်အစားအစာတစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

ရှေးအခါ မှိုများကို ဝရုတစိုက် သီးသန့်စိုက်ပျိုးစရာမူလိုဘဲ ခြံမြေ၊ ယာမြေ၊ ကိုင်းမြေ၊ ကွင်းပြင်၊ တောင်ပို့တောင်ထိပ်များနှင့် တောတောင်အနှံ့အပြား၌ ရာသီအလိုက် တောင်ပုံရာပုံ သဘာဝအလျောက် ပေါက်ရောက်တတ်သော အလေ့ကျ စားပင်တစ်မျိုးအဖြစ် အခကြေးငွေ အပိုဆားဒါးမကုန်ဘဲ ရှာဖွေဆွတ်ခူး စားသုံးခဲ့ကြလေ၏။

သိပ္ပံနည်းပညာအချိန်နှင့် ထွန်းကားလာသော ဒီဘက်ခေတ်တွင် ခေတ်ကာလနှင့်အညီ ခြံထဲ ဝိုင်းထဲတွင် စနစ်တကျ အများအပြား စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်လာနိုင်ကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရာသီမရွေး အလွယ်တကူ ဝယ်ယူစားသုံးနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

မှိုမျိုး၏ သဘာဝဝိသေသသည် ပူပြင်းသော ရာသီဥတုမျိုးနှင့် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းသော မိုးဦးကာလ ရာသီအပြောင်းအလဲများတွင် ပေါက်အားသန့်ပြီး မြက်ပေါက်သလို လှိုင်လှိုင်ပွင့်တတ် ပေါက်တတ်၏။ အထူးသဖြင့် သစ်ဆွေး၊ ဝါးဆွေး၊ ခြေဆွေး၊ တောင်ပို့များနှင့် ကိုင်းမြေ၊ ခြံမြေ၊ လယ်လွတ်မြေများတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အပေါက်များတတ်ပါသည်။

မှိုအမျိုးမျိုး ရှိသည့်အနက် စား၍ကောင်းသော မှိုကောင်းနှင့် စားလျှင် ဘေးအန္တရာယ် အဆိပ်အတောက် ဖြစ်စေနိုင်သဖြင့် မစားသင့်သောမှိုဟူ၍ ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ မစားဖူးသော မှိုမျိုးကို ရှောင်ကြဉ်သင့်ပါသည်။

စားကောင်း၍ မြန်မာ့မြေပေါ်၌ သဘာဝအလျောက် ရာသီအလိုက် ပေါပေါများများ ပေါက်ရောက်တတ်သော မှိုကောင်းများမှာ ကောက်ရိုးမှို၊ ကိုင်းမှို၊ မှိုကြက်တောင်၊ သစ်ဆွေးမှို၊ ငှက်ပျောမှို၊ တောင်ပို့မှို၊ လယ်ကွင်းမှိုဖြူလေး၊ မှိုသားပိုက်၊ မှိုကျောက်ခဲ၊ ကြက်တူရွေးမှို၊ မှိုဆန်ကွဲ၊ ဝါးမှို၊ ဝါးမှိုမှိုခြေတံရှည်၊ မှိုအုန်းနက်၊ မှိုထိပ်ကွက်၊ စကောမှို၊ မှိုနီလေး၊

မှိုဖြူလေး၊ မြက်ကြားမှို၊ မှိုပြင်းတွ၊ သပြေမှို၊ ခြေပဲမှို၊ ဆင်ခြေသည်းမှို၊ အင်မှို၊ မှိုခမောက်၊ သရက်မှို၊ ပိတောက်မှို၊ သစ်ဆွေးမှို၊ မှိုရွှေထီး၊ မှိုကြယ်ယုံ ဟူ၍ရှိ၏။

ထို့ပြင် ဒေသအလိုက် အခေါ်အဝေါ် မှိုပေါင်းအမျိုးမျိုး ကျန်ရှိပါသေးသည်။

စားရန်မသင့်သော မှိုများ

အဆိပ်အတောက် ဖြစ်နိုင်သဖြင့် စားရန်မသင့်သော လက်လှမ်းမီသမျှ မှိုအချို့ကို တင်ပြရလျှင် -

(၁) ခွေးလေးမှို (၂) နွားချေးမှို (၃) မှိုကွန်ချာ (ယင်းမှိုကို လူသိများသည်။ ပိုက်နှင့် အုပ်ထားသကဲ့သို့သော မှိုမျိုးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။) (၄) ကြက်ခွံမှို ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ မှိုတောက် အဆိပ်သင့်တတ်ပါသည်။

စား၍ကောင်းသော မှိုကောင်းမျိုးဖြစ်စေကာမူ မှိုတောက်ခြင်း၊ မှိုဆိပ်သင့်ခြင်း၊ ဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်စေနိုင်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်သဖြင့် အစားတစ်လက်ကြောင့် ဒုက္ခမရောက်စေရန် မိမိတို့နှင့် မနီးစပ်ဘဲ အကျွမ်းမဝင် မရင်းနှီးသော မှိုသစ် မှိုစိမ်းများကို စားသုံးခြင်းမှ ရှောင်ရှားသင့်ပါသည်။ နီစိမ်းဝါပြာ မှိုများသည် အန္တရာယ်ဖြစ်စေတတ်ပါသည်။

မစားသင့်သော အဆိပ်မှိုများ၏ လက္ခဏာများမှာ-

- (၁) မှိုပေါ် ဆားဖြူးကြည့်လျှင် မည်းနက်၍ အရောင်ပြောင်းသွားတတ်သောမှို
 - (၂) မှိုများကို လက်ဖြင့် ဖဲ့ကြည့် ညှစ်ကြည့်သည့်အခါ သွေးရောင်ကဲ့သို့သော အနီရောင်မျိုး ပြောင်းလဲသွားတတ်သောမှို
 - (၃) မှိုကို စားနှင့်ဖြစ်စေ၊ ချွန်ထက်သောအရာနှင့်ဖြစ်စေ ဖြတ်တောက်ကြည့် စဉ်းကြည့်သည့်အခါ ပြာနန်းနန်း အရောင်မျိုး ဖြစ်သွားတတ်သောမှို
 - (၄) မှိုခြေထောက် ခြေကျင်းစကားကွက်ပါသောမှို
 - (၅) လက်နှင့် ဖျစ်ညှစ်ကြည့်လျှင် နီဝါပြာမည်း အစရှိသော အရောင်တစ်မျိုးမျိုးသို့ ပြောင်းသွားတတ်သောမှို
 - (၆) မှိုကို ဆားရည်စိမ်ကြည့်လျှင် ညိုပြာမည်းမှောင်ရောင် ပြောင်းသွားတတ်သည့်မှို
 - (၇) မှို၏နို့တံများကို လက်ဖြင့်ခြေကြည့်လျှင် ကြွေမွလွယ်သောမှို
- အစရှိသောမှိုများသည် မစားကောင်းသော မှိုမျိုးဖြစ်သည်။

အရောင်မပြောင်းလဲတတ်သော မှိုမျိုးကိုသာ ရွေးချယ်
စားသုံးသင့်ပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ စားကောင်းသည့်မှိုမျိုး ဖြစ်လင့်
ကစား အကြောင်းမညီညွတ်လျှင် တောက်တတ်၊ အဆိပ်သင့်
၍ ဘေးဖြစ်တတ်သဖြင့် မှိုကို ချိုငန်ချဉ်စပ် ရသာတစ်မျိုးမျိုး
ချက်စားကြသည့်အခါ အဆိပ်အတောက် ကင်းစေနိုင်ရန်
အချိုဟင်းပွဲကို ကန်စွန်းရွက် အစာအုပ်၍ဖြစ်စေ၊ အချဉ်အစပ်
ဟင်းလျာများအတွက် ငရုတ်သီးခပ်စပ်စပ် အုပ်၍ဖြစ်စေ
ချက်စားနိုင်သည်။

ကန်စွန်းရွက်အုပ်ခြင်း (သို့မဟုတ်) ငရုတ်သီး စပ်စပ်
ထည့်ချက်ခြင်းဖြင့် မှိုတောက်ခြင်း၊ မှိုဆိပ်တက်ခြင်းနှင့်
မှိုကြောင့်ဖြစ်တတ်သော ဘေးအန္တရာယ်များမှ ကင်းဝေး
လွတ်မြောက်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

အဓုအေကျိတ် ပျောက်ဆေး

အချို့နိုင်ငံများသည် မှိုကို ဆေးဝါးအဖြစ် ထုတ်လုပ်
အသုံးပြုကြသည်။

တရုတ်နိုင်ငံတွင် မှိုကို တော်ဝင်ဟင်းလျာအဖြစ်
အသုံးတော်ခံ စားသုံးလေ့ ရှိကြ၏။ စနစ်တကျ စိုက်ပျိုး
ထုတ်လုပ်နိုင်သော မျောက်ခေါင်းမှိုသည် အဖုအကျိတ်များကို
ပျောက်စေနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

မျောက်ခေါင်းမှိုကို တိုင်းရင်းဆေးသုတေသန ဓာတ်
ခွဲခန်းများ၌ လက်တွေ့သုတေသနပြု စမ်းသပ်ခဲ့ရာ ဆေး
ဖက်ဝင် အာနိသင်များကို တွေ့ရှိရပြီး လူကို ဘေးဖြစ်စေ
တတ်သော ဓာတ်သဘာဝများ ကင်းရှင်းသည်ဟု ဆိုသည်။
ပင်နယ်ဆလင်ဆေးနှင့် အရေးပါသော ဆေးအချို့ကို မှိုမှ
ထုတ်လုပ်ကြရ၏။

မျောက်ခေါင်းမှိုမှ ထုတ်လုပ်ထားသော မှိုဆေးတောင့်
များသည် အဖုအကျိတ်ရောဂါ၊ အစာအိမ်ဝေဒနာ၊ အူသိမ်
အူမရောဂါ၊ အူလမ်းကြောင်း၌ ဖြစ်တတ်သောရောဂါ၊ ဖြစ်
ပွားနာများကို သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။ ထို့ပြင်
အဆီကျဆေးအဖြစ်လည်း အသုံးပြုနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

မှိုဆိပ် ခြေဆေးနည်း

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မိမိတို့နှင့် မရင်းနှီး မစား
ဖူးသော မှိုတစ်မျိုးမျိုးကို သေချာ မစမ်းသပ်ကြည့်ဘဲ ချက်
ပြုတ်စားမိသဖြင့် မှိုဆိပ်သင့်၍ မှိုတောက်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံ

တွေ့ရလျှင် ခြေဆေးအဖြစ် ငဖြူကြီးခေါ် မရိုးခေါက် တစ်ဖူး
သားခန့်ကို ကျောက်ပျဉ်နှင့် သွေးယူ၍ တိုက်ပေးပါက မှိုဆိပ်
ပြေနိုင်၏။

တစ်နည်း - ကျီးအာမြစ်ကို ဆားအနည်းငယ်နှင့်
ရောသွေးယူ၍ လျှာပေါ်ပွတ်လိမ်းပေးလျှင် စားပြီး အစား
အစာများကို ပြန်အန်ကျလာစေနိုင်၏။

အန်ပြီးသွားပါက ထန်းလျက်ပြုတ်ရည် ပူပူနွေးနွေး
တိုက်ပေးခြင်းဖြင့် မှိုအမျိုးမျိုး၏ အဆိပ်တောက်ခြင်း ဝေဒနာ
အပေါင်းမှ ပျောက်ကင်း ချမ်းသာရစေနိုင်သည်။ ထန်းလျက်
သည် မှိုဆိပ်ကို နိုင်၏။

အကယ်၍ စားရန်သင့်သော မှိုများကို ကန်စွန်းရွက်
အုပ်၍ စနစ်တကျ ချက်ပြုတ်စားသောက်ပါလျက်နှင့် မှိုဆိပ်
တောက်၍ အဆိပ်သင့်ခံရပါက မှိုနားတို့ရွက် သတ္တုရည်
(တစ်ပင်လုံးမှ ညစ်ယူရသော အရည်ကို ဆိုလိုသည်) ကို
တိုက်ကျွေးပေးခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းစေနိုင်၏။

အခြား လွယ်ကူသော မှိုဆိပ်ဖြေနည်းများမှာ သံပရာ
ရည် တိုက်ပေးခြင်း၊ ထန်းလျက်ကို ရေနွေးဖြင့် ဖျော်တိုက်
ပေးခြင်းများဖြင့် သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။

မှိုနှင့်အတူ ရောမစားအပ်သော အစားအစာများမှာ
မှိုနှင့် ကြက်ဥ၊ ငှက်ပျောသီး၊ နို့အမျိုးမျိုး၊ ကြက်ဟင်းခါးသီး၊
ခံသီး၊ ယုန်သား ဟူ၍ဖြစ်ပြီး အချို့က ဖောင်စီးကဏန်းကို
လည်း ရှောင်ရမည်ဟုဆိုသည်။

မှို၏ ဆေးအာနိသင်

ဟင်းလျာအဖြစ် စားရန်သင့်သော မှိုများသည် ချို၏။
ဆိမ့်၏။ အနည်းငယ်ဖန်သော အရသာရှိ၏။ အေးသောငှက်
ရှိ၏။ သွေးသားကို လေးစေ ထိုင်းစေတတ်၏။ အကြော
အခြင်များကို ဆိုင်းစေတတ်၏။ ဆီးနှင့်ဝမ်းကို ဖောက်ပြန်
စေနိုင်၏။ လျှာရင်းကို မြက်စေတတ်ပြီး များများစားလျှင်
တက်စေတတ်သော အာနိသင်ရှိသည်။

မှိုဟင်းကို သွေးတိုးရောဂါ၊ ရှိသူများနှင့် လေဖြတ်ဖူး
သူများ မစားသင့်ဟုဆိုသည်။ မှိုနားတို့ရွက်သည် ဖန်၏။
အေး၏။ အဆိပ်မိ အဆိပ်သင့်သော ဝေဒနာများကို နိုင်၏။
ထို့ပြင် လေပူနာ၊ သွေးသွန်၊ သွေးလွန်နာ၊ သွေးအန်နာ၊
သွေးလျှံနာနှင့် အိပ်မပျော်သောရောဂါဘယများကို သက်သာ
ပျောက်ကင်းစေနိုင်သော ဆေးအာနိသင်ရှိသည်။

ရိုးရာဆေးနည်း

ကြခတ်ဝါးရုံ (သို့) ဝါးနက်ဝါးရုံများ၏ ပင်ခြေများ၌ သဘာဝအလျောက် ပေါက်တတ်သော ပန်းရောင်အဆင်း သန်းနေသည့် ကြခတ်ဝါးမှိုများကို လက်နှင့် အသာအယာ ဖဲ့ယူပြီး ဖက်နှင့်ဖွဖွထုပ်၍ ယူဆောင်ရမည်။ သံပစ္စည်း၊ ကြေး ပစ္စည်းများနှင့် ထိလျှင် အာနိသင်ဓာတ် ပြယ်တတ်သည်။

ယင်းဝါးမှိုများကို ကြွေခွက်နှင့် ရေစင်အောင် ဆေး ကြောပြီး စိတ်ခြေ၍ ထန်းလျက် သို့မဟုတ် ပျားရည်နှင့် ရောနယ်ပြီး ကလေးများကို ကျွေးပေးလျှင် သန်ကောင်၊ သန်လုံး၊ သန်ပြားများကို ဝမ်းနှင့်အတူ ဆင်းစေနိုင်သည်။

နားဆေးအတွက် ဆင်ခြေသည်းမှိုကို လည်းကောင်း၊ နှလုံးသွေးတိုးရောဂါအတွက် ပိတောက်မှိုကို လည်းကောင်း၊

လည်ပင်းကြီးရောဂါအတွက် မှိုကွန်ချာကို လည်းကောင်း အစွမ်းထက်သော ဆေးဝါးအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

ရှေးသမားတော်ကြီးများ၏ ကုထုံးများအရ မီးဖွားပြီးစ အဖျိုးသမီးများ၊ နှာပိတ် နှာမွန်တတ်သူများ၊ နှာခေါင်းဝေဒနာ ရှိသူများ၊ ခေါင်းဦးရေ ကျိန်းတတ်သူများ၊ နားရောဂါရှိသူများ နှင့် မျက်စိဝေဒနာရှင်များသည် မှိုဟင်းကို ယာယီရှောင်ကြဉ် ရမည်ဟု ဆိုသည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ မှိုသည် အလွန်စားကောင်း အရသာရှိသော ဟင်းကောင်းတစ်ခု ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ထောင်ရှင်မများ ရှောင်ရန် ဆောင်ရန်နှင့် သတိထား ဆင်ခြင်နိုင်ရန် ကျန်းမာရေးရှုထောင့်မှ တင်ပြရပါသည်။

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

ဆုတောင်းပြည့်

ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တဗေဒ ဖလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓာရီ ဗေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

ကလောင်ခွဲ - ကာလီခါရ် (မြန်မာပြည်)

- ယတြာဓာတ်ရိုက်တတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ဘဝရှေ့ရေးလမ်းညွှန်အတိုင်ပင်ခံသည်။
- နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီမှ (၉)နာရီအတွင်း အသံ ပုန်ဖြင့် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

ဗေဒင် ၁၁-၅၄၀၇၂၀၊ စုံစမ်းရေး ၉ ၀၉-၃၈၀၂၂၈၆

ဒွန်လိုင်ပေါ့မှ သိပ္ပတ်စရာများ

ဟောမန်နင်း

အုန်းဆီကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုနည်း

အုန်းဆီဟာ ဆံကေသာအတွက် အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်တာကိုတော့ လူတိုင်းသိရှိပြီးသားပါ။ အုန်းဆီမှာ လူတွေ မသိသေးတဲ့ အခြားအသုံးဝင်ပုံတွေ ရှိပါတယ်။ မိုမိုလေး ပရိသတ်တွေအတွက် အုန်းဆီကို ဘယ်လို အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုမလဲဆိုတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

၁။ Moisturizer

အုန်းဆီကို Moisturizer အဖြစ် အသုံးပြုလို့ရပါတယ်။ သင့်ရဲ့မျက်နှာနဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ မခြောက်သွေ့စေဖို့အတွက် ဈေးကြီးတဲ့ ဘော်ဒီလုံးရှင်းတွေအစား အုန်းဆီကို သုံးနိုင်ပါတယ်။ ရေချိုးပြီးတဲ့အခါ သင့်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို အုန်းဆီလိမ်းပါ။

ဓာတ်ကယ်လို့ သင့်အသားအရေက အလွန်ခြောက်သွေ့တယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ကို အကြိမ်များစွာ အုန်းဆီလိမ်းပေးမယ်ဆိုရင် အသားအရေက သိသိသာသာ စိုပြည်လာမှာဖြစ်ပါတယ်။

၂။ ခြေဖဝါးကွဲတာတွေအတွက်

ခြေထောက်လေးက လှပါလျက်နဲ့ ခြေဖနောင့် ကွဲနေရင် ရှက်စရာကောင်းလှပါတယ်။ ဆွဲဆောင်မှုလည်း လျော့ကျတဲ့အပြင် တစ်ခါတစ်ရံမှာ နာကျင်တတ်ပါတယ်။

အဲဒီလို ဖြစ်ပြီဆိုရင် သင့်ခြေဖဝါးနဲ့ ခြေဖနောင့်ကို အုန်းဆီလိမ်းပေးမယ်ဆိုရင် နူးညံ့ချောမွေ့တဲ့ ခြေတစ်စုံဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။

၃။ နေလောင်ဒဏ်အတွက် ဆေးနည်းတစ်လက်

နေလောင်ဒဏ်ကို ကင်းဝေးစေဖို့ အုန်းဆီကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။

၄။ Eye Liner နဲ့ Makeup တွေ ဖယ်ရှားဖို့

အုန်းဆီ အနည်းငယ်ကို ဝှမ်းစလုံးလေးနဲ့ တို့ပြီး မိတ်ကပ်တွေကို အသာဖယ်ရှားနိုင်ပါတယ်။ အုန်းဆီက ရေစိုခံ Mascara နဲ့ Eye Liner တွေကို ကောင်းကောင်း ပျက်စေပြီး မျက်စိကိုလည်း မထိခိုက်စေပါဘူး။

၅။ ရောဂါပိုးတွေကို သေစေနိုင်ပါတယ်

အုန်းဆီဟာ ရောဂါပိုးတွေကို အနိုင်ယူနိုင်တဲ့ သဘာဝထွက်ကုန်တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ အနာတွေမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ ပိုးမွှားတွေ၊ ရောဂါပိုးကူးစက်မှုတွေကို အုန်းဆီလိမ်းပြီး မဖြစ်ပွားအောင် ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အုန်းဆီတစ်ပုလင်းလောက်ကိုတော့ သင်နဲ့ သင့်မိသားစုအတွက် ဆောင်ထားသင့်ပါတယ်။

Credit : ညီဆောင် (မိုမိုလေး)

ကျန်းမာရေးအတွက် နေ့တိုင်းစားသုံးသင့်တဲ့ ဟင်းသီး ဟင်းရွက် (၅)မျိုး

ကြက်သွန် (Onions)

ကြက်သွန်ကို တော်တော်များများက ရှောင်ကြတယ်။ အဓိက ကတော့ အနံ့ဆိုးကြောင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကြက်သွန်နီရော၊ ကြက်သွန်ဖြူရောဟာ ကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူပြုပြီး နေ့တိုင်းလို စားသုံးသင့်တဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တစ်မျိုးပါ။ ကြက်သွန်နီဟာ သွေးသားအားကို ကောင်းစေပြီး၊ ကြက်သွန်ဖြူကတော့ ကင်ဆာအပါအဝင် ရောဂါပိုးတော်တော်များကို ခုခံနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။

အသားနဲ့ ငါးတွေထဲမှာ ကြက်သွန်ဖြူ ကြက်သွန်နီကို ပုံမှန်ထက် မသိမသာတိုးပြီး ချက်ပြုတ်ရင် ကျန်းမာရေးကို ထိန်းပြီးသား ဖြစ်နေစေပါမယ်။

သကြားမုန်လာ Beets

သကြားမုန်လာကတော့ ကိုယ်ခံအားကို တိုးပွားစေပြီး သွေးတိုးနှုန်းကို လျော့ချပေးပါတယ်။ ဗီတာမင်နဲ့ သတ္တုဓာတ်တွေ ပါဝင်တဲ့အတွက် လူတစ်ယောက်ကို အမြဲတမ်းလို ရွှင်လန်းတက်ကြွစေတဲ့စိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး လူနေမှုပုံစံကို ကျေနပ်နေစေပါသည်။

ကညတ်

ကညတ်ရဲ့ အစွမ်းကိုတော့ ကြားဖူးပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ ဗီတာမင်စီ၊ ဘီ ၂ ကေ၊ အီး စတာတွေပါဝင်ပြီး ဖောလစ်အက်စ်စ် ပါဝင်တဲ့အတွက် လူသားတွေနဲ့ အသင့်တော်ဆုံး ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေထဲမှာ အပါအဝင်ဖြစ်ပါတယ်။

ဆလတ်နီ

ဆလတ်နီဟာ ကယ်လိုရီကို လျော့ကျစေပြီး အစွမ်းမြင့်တဲ့ ပဋိဇီဝဓာတ်တစ်မျိုး ပါရှိတယ်။ အဲဒီဓာတ်ဟာ လူကို ခုခံအားစနစ်နဲ့ ကိုယ်စွမ်းရည် တိုးမြှင့်ပေးစနစ်တွေ ပါဝင်တဲ့အတွက် ဆလတ်ရွက်အမျိုးအစား အုပ်စုတွေကို လူတွေ အကြိုက်တွေ့ပြီး စားသုံးကြတာပါ။ အဲဒီထဲမှာမှ ဆလတ်နီဟာ အစွမ်းထက်ဆုံးပါပဲ။

ပန်းမုန်လာစိမ်း

တချို့က ယိုးဒယားပန်းဂေါ်ဖီ၊ တရုတ်ပန်းဂေါ်ဖီ စသဖြင့် အမျိုးမျိုးခေါ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ ပန်းမုန်လာစိမ်းဟာ

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဇန်နဝါရီလ ၂၀၁၇)

တော်တော်လေး ဆေးဖက်ဝင်တယ်လို့ ဆရာဝန်တွေက ထောက်ခံထားကြပြီး စားရတာ ခံတွင်းမြိန်စေပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး ကောင်းစေတဲ့အရာကတော့ ဟင်းချက်ဖွယ် တစ်ခုမှ မထည့်ဘဲ ရေကို ပြောင်စင်သွားအောင် သန့်ရှင်းပြီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားသောက်တာက ပိုပြီး အဟာရ ဖြစ်စေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

Credit : ရွှေအိုး (မိမိလေး)

Momo Health

အားအရေကို နူးညံ့စေဖို့ ဖျော်ရန် (၅)မျှက်

ကိုယ်လက်ထုပ်ရှားမှုမရှိခြင်း

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု ရရှိဖို့ အတွက် ပြောလေ့ရှိသလို စိတ်ကူးထဲလည်း ရှိကြပေမယ့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သွေးလည်ပတ်မှုနဲ့ လည်ပတ်မှုဟာ နှေးကွေးလွန်းပြီး တုံ့ဆိုင်းစေပါသည်။ အဲဒီလို သွေးလည်ပတ်မှု မကောင်းတဲ့အခါ အရေပြားမှာရှိတဲ့ ဆံခြည်မျှင် သွေးကြောလေးတွေဆီကို သွေးသွားလာမှု နည်းသွားစေပါတယ်။

အဲဒီလို သွေးလည်ပတ်မှု နှေးတာဖြစ်ဖြစ်၊ နည်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လှုပ်ရှားမှု နည်းပါးတာဟာ ကိုယ့်အသွေးအားသား

တွေ့ဆုံကို သွားရမယ့် အစာအာဟာရထောက်ပံ့မှု နည်းစေပြီး အရေပြားကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်စေပါတယ်။

အရေပြားနုပျိုစေဖို့ ကျန်းမာစေဖို့ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ဆောင်ပေးတာက ပိုပြီးအကျိုးရှိစေပါတယ်။ အားကစားသမားတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေဟာ သာမန် လူတွေထက်ပိုပြီး စိန္တုန်းလဲ့နေတာမျိုးကို ကြံဖူးကြမှာပါ။

အပြုအမူ

တချို့တွေက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်တာ၊ မျက်လုံးကို ပင့်တာ၊ ခေါင်းကို အဆက်မပြတ် ဖွနေတတ်တာ၊ နဖူးကို တွန့်ကန့်တာ အဲဒီလို မရေတွက်နိုင်တဲ့ အမူအကျင့်လေးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအချက်တွေကို တတ်နိုင်သမျှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ လိုပါမယ်။

အလေ့အကျင့်ဆိုပေမယ့် မကောင်းတဲ့အလေ့အကျင့်တွေကိုတော့ သေရာပါ မယူသွားသင့်ပါဘူး။ အဲဒီ အပြုအမူလေးတွေဟာ မသိသာပေမယ့် အတွန့်အခေါက်များတဲ့ နေရာမှာ အရေးအကြောင်းတွေ စတင်ထပ်လာလေ့ရှိတာတော့ သဘာဝပါပဲ။

လုံလောက်တဲ့ နေရောင်ခြည်

နိုင်ငံခြားသူတွေနဲ့ ဥရောပသူတွေဟာ နေရောင်ခံတာ၊ နေပူဆာလို့တာ အများ မြင်ဖူးကြပါလိမ့်မယ်။

အများမသိတဲ့ သူတို့ရဲ့ နောက်အချက်က သူတို့ဟာ အရေတိုင်းသူတွေလို အသားအရေ မလှပ မစိုပြည်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ အအေးပိုင်းမှာ နေရတာဖြစ်တဲ့အတွက် အမြဲလိုလို မှဲ့ခြောက်၊ တင်းတိပ်တွေ ရှိနေတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီလိုမျိုး နေဆာလို့ပြီး အသားအရေကို ပြန်ညှိတာပါ။

ပြီးတော့ သူတို့က နေရောင်ကာ ကရင်မလိုမျိုး အဆီတစ်ခုခု လိမ်းပြီးမှ နေပူဆာလို့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အရှေ့တိုင်းသူတွေ အတွက်တော့ နေရောင်ခြည်ဟာ လိုအပ်တာထက်တောင် ပိုနေပါသေးတယ်။

ပြင်းပြတဲ့ နေရောင်ခြည်ဟာ အသားအရေအတွက်တော့ အဆိပ်အတောက်ပါပဲ။ နေရောင်ခြည်မှာ ပါဝင်တဲ့ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည် အော့နဲ့ ဘီတွေက အရေပြားနုပျိုမှုကို ဖျက်ဆီးပေးတာတွေပါ။ ဝက်ခြံ၊ တင်းတိပ်နဲ့ နေလောင်ကွက်တွေကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။ နေပူထဲ ထွက်ရတော့ မယ်ဆိုရင် နေရောင်ကာ မိတ်ကပ်တစ်ခုခု လိမ်းပါ။

အိပ်ရေးပျက်ခြင်း

အိပ်ရေးပျက်တဲ့အခါ ပုံမှန်ထင်တာကတော့ ပါးလေးတွေ ချိုင့်သွားမယ်၊ မျက်တွင်းလေးတွေ ကျသွားမယ်။ အဲဒီလိုပဲ ထင်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ရေးပျက်တာကလည်း ကျန်းမာရေးအတွက် အဓိကဆိုးကျိုး တစ်ခုပါပဲ။

အိပ်ရေးပျက်ရင် အရေပြားကို ပျက်စီးစေပါတယ်။ မှတ်ဉာဏ်ကိုလည်း ထုံထိုင်းစေပါတယ်။ လန်းဆန်းတက်ကြွမှု ကိုလည်း လျော့ကျစေပါတယ်။ အရေပြားအတွက် မလိုအပ် တဲ့ အရေးအကြောင်း ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။

အချို၊ အငန်၊ အစပ်၊ အပူ၊ အချဉ်

တော်တော်များများကတော့ အချိုနဲ့ အငန်ကို ရှောင် ခိုင်းပေမယ့် တရားလွန်စပ်တဲ့ ချဉ်တဲ့ အစားစာတွေကိုလည်း ရှောင်သင့်ပါတယ်။ ပါးပြင်ကလေးတွေ၊ လက်မောင်းသား လေးတွေ တင်းတင်းရင်းရင်း ဖြစ်စေဖို့အတွက် အဓိက ထောက်ပံ့ပေးတဲ့ ကစီဓာတ်တွေဟာ အချို၊ အစပ်၊ အပူ၊ အချဉ်၊ အငန်တွေကို အစားများလိုက်ရင် အရေပြားမှာရှိတဲ့ နူးညံ့တဲ့ ဆဲလ်လေးတွေကို ဖျက်စီးသွားစေပြီး ကြမ်းတမ်း သွားစေပါတယ်။ ဒါကြောင့် တချို့ မိန်းကလေးတွေဟာ ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ အသားကြမ်းကြမ်းကြီးတွေ ဖြစ်နေတာပါ။

Credit : ရွှေအိုး (မိမိလေး)

Momo Health

ရေဝါးမြက်

ကျောက်ကပ် အသက်ကယ်ဆေးပင်အကြောင်း သိကောင်း စရာ

ကျောက်ကပ်ပျက်စီးလို့ လဲလှယ်ရမယ့်အဆင့် ဖြစ်နေ ရင်တောင် လဲစရာမလိုဘဲ ပြန်ကောင်းလာစေတဲ့ ရေဝါးမြက် (သို့မဟုတ်) ဂမုန်းလေး (သို့မဟုတ်) စွေကျချောင်အပင် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောက်ကပ်ဝေဒနာရှင်တွေ အတွက်တော့ ကျိပြီး သုံးခါလောက် သောက်ရင်ပဲ ထူးခြားကောင်းမွန်လာ ပါတယ်။

ကျောက်ကပ်အသက်ကယ်ဆေးပင်၏ အရွက်သည် ဘဲဥပုံသဏ္ဌာန်အပိုင်းဖြစ်ပြီး အပေါ်ဘက်သည် အစိမ်းရောင် ဖြစ်၍ အောက်ဘက်သည် ပန်းခရမ်းရောင်ဖြစ်သည်။ ပင်စည် ပင်ရိုးပေါ်၌ အမွှေးမပါ (သို့မဟုတ်) အမွှေးကျဲကျဲသာပါနိုင်ပြီး ပင်စည်ပေါ်၌ အမြစ်ပေါက်နေသည်။

ဆေးပင်၏ အရသာ၌ အချိုဓာတ်နှင့် အအေးဓာတ် အနည်းငယ်ပါဝင်သည်။ ဆေးပင်များပေါက်ဖွားရာ အဓိက နိုင်ငံများမှာ စင်ကာပူ၊ မလေးရှားနှင့် ဗီယက်နမ် တစ်ဝိုက် ဖြစ်ပြီး လယ်ကန်သင်းနှင့် ရေစိုစွတ်သော နေရာများတွင် အပေါက်များပါသည်။

ထပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဝန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၇)

ဆေးပင်အသုံးပြုနည်း

ဆေးရွက်များအား ပထမဦးစွာ ရေဖြင့် စင်ကြယ် အောင်ဆေးကြောပါ။

ဆေးရွက် ၂၅၀ ဂရမ် (မြန်မာအလေးချိန် ၁၅ ကျပ် သား)ထဲသို့ သန့်ရှင်းသော ရေကိုထည့်၍ ၂ နာရီခွဲ (သို့) ၃ နာရီခန့်အထိ ကျိုပါ။

အကယ်၍ ဆေးရွက်များအား သိမ်းဆည်းထားလို ပါလျှင် ဆေးရွက်များအား အရင်ဆုံး ရေဖြင့် စင်ကြယ်စွာ ဆေးပြီးလျှင် အခြောက်လှန်းပါ။ ပြီးနောက် လေလုံသော ဘူးများထဲ၌ ထည့်၍ နောက်ရက်များတွင် လိုအပ်သလို အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

သောက်နည်း

တစ်နေ့လျှင် ၂၅၀ ဂရမ် (မြန်မာအလေးချိန် ၁၅ ကျပ်သား) ဆေးရွက်ဖြင့် ကျိပြီးရလာသော ဆေးရည်ကို ဖန်ခွက် (သို့မဟုတ်) မတ်ခွက် တစ်ခွက်သောက်ရမည်။ (၃) ရက်ဆက်တိုက် သောက်မှသာ ရောဂါများ သိသိသာသာ သက်သာလာကြောင်း တွေ့ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ဆေးရည်အား ဆက်လက်၍ သောက်သုံးပေးပါ။ (ဘေးထွက် ဆိုးကျိုးများ လုံးဝမရှိနိုင်ပါ)

ပျောက်ကင်းနိုင်သော ရောဂါများ

ကျောက်ကပ်ရောင်ခြင်း၊ ဆီးလမ်းကြောင်း ရောင် ခြင်း၊ ဆီးနှင့် ဝမ်းသွေးပါခြင်း၊ အသည်းရောင် အသားဝါ ရောဂါ၊ အူနှင့် အစာအိမ်ရောင်ရောဂါ၊ ကစောင်ရောင်ခြင်း၊ ပူဖိုက်ပြီး အာခြောက်ခြင်း၊ အာသီးရောင်ခြင်း၊ အသားအရေ နီမြန်းခြင်း၊ ဖောရောင်ခြင်း၊ ဝမ်းတွင်းအပူများကျခြင်း၊ ဆီးများများ မသွားနိုင်ခြင်း၊ အဆိပ်များ ပြေပျောက်ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

Credit : Nyi Htun

ကျောက်သင်ပုန်းပင်နဲ့ ကင်ဆာရောဂါကာကွယ်ရန်

ဒီနေ့တော့ နိုင်ငံတကာမှာ အသုံးပြုနေကြပြီး ဆေး စွမ်းထက်တဲ့ အပင်တစ်မျိုးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ မြန်မာ လိုတော့ ကျောက်သင်ပုန်းပင်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ရှင်သား ကင်ဆာ ဝေဒနာရှင်များအတွက် ပြန်လည် ကောင်းမွန်ဖို့ မျှော်လင့်နိုင်တဲ့ ဆေးတစ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။

Peperomia pelycida ကျောက်သင်ပုန်းပင် ကင်ဆာ
ရောဂါကာကွယ်ရန်အတွက် ဆေးနည်း

ကင်ဆာရောဂါများကို ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ ကျောက်
သင်ပုန်းဖျက်ရွက် အပင်ဟာ ကျောက်သင်ပုန်းပင် ဖြစ်ပါ
တယ်။ နတ်သမီးကွမ်းရွက်၊ နတ်သမီးကွမ်းတံတွေးပင်၊
ရေကြည်ပင် စသဖြင့် နေရာဒေသအပေါ်မူတည်ပြီး အခေါ်
အဝေါ်များ ကွဲပြားကြပါတယ်။

ဟိုတုန်းကတော့ ကျောက်သင်ပုန်းမှ စာတွေကို ပြန်
ဖျက်တဲ့နေရာမှာ အသုံးပြုခဲ့ကြပါတယ်။ အလေ့ကျပ်ပေါက်
သည့် အပင်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအပင်မှာ ကင်ဆာရောဂါကို
တွန်းလှန်ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ Antioxidants ပါဝင်ပါတယ်။
ဗီတာမင်စီဓာတ်များတယ်။ ပြီးတော့ ဗီတာမင်အေဓာတ်ကို
ဖြည့်စွမ်းပေးတဲ့ Beta carotene ပါဝင်ပါတယ်။ ဒီအပင်ဟာ
ဆေးဖက်ဝင်အပင်ဆိုတာ သိလာကြတဲ့အတွက် ထိုင်းနိုင်ငံ
မှာတော့ အစိမ်း သုပ်စားခြင်း၊ ပျက်၍ သုပ်စားခြင်း၊ တို့စရာ
အဖြစ် စားသုံးခြင်း၊ ဟင်းရည်ချက်၍ သောက်ခြင်းများကို
ပြုလုပ်ကြပါတယ်။

မီလစ်ပိုင်နိုင်ငံမှ တိုင်းရင်းဆေးဆရာများကတော့
ခူလာဆေး၊ အဆစ်မြစ်ရောင် (ဂေါက်ရောဂါ) အတွက်
ဒီအပင်ကို သုပ်စားခြင်း၊ ပျက်စားခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ကြ
ပါတယ်။

ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုပုံများ

အရွက်လက်တစ်ဆုပ်ခန့်ကို သန့်ရှင်းစွာ ဆေးကြော
ပြီး ထောင်းကာ ရင်သားပေါ်ကို အရည်သုတ်လိမ်းပေးခြင်း၊
အဖတ်ကို အုံပေးခြင်းတို့ဖြင့် ကုသပေးလျှင် သက်သာပျောက်
ကင်းစေပါသည်။

အနာစိမ်း၊ ပြည်တည်၊ ဝက်ခြံနာ၊ အရေပြားရောဂါ
အမျိုးမျိုးတို့အတွက် အရွက်ခပ်သန့်သန့်ကို ကြိတ်၍ အနာ
ပေါ် ထည့်ပေး၊ လိမ်းပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းစေပါ
သည်။

ဆန်စေ့ အနည်းငယ်တို့နှင့်အတူ ရောထောင်းပြီး
ရေယုံနာပေါ်ကို တစ်ညခန့်အုံပေးပါက သက်သာပျောက်
ကင်းစေပါသည်။ အရည်ကို မနက်တိုင်း မျက်နှာသစ်ပေး
ပါက သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။ ဒီအရွက်ကို လက်
တစ်ဆုပ်ခန့်သန့်သန့်လေးဖြစ်အောင် ဆေးကြောပြီး အရည်
ညစ်ယူကာ မျက်စိကို အနည်းငယ်စီ တစ်နေ့(၂)ကြိမ် ခပ်ပေး
ပါက မျက်စိနာနဲ့ မျက်စိတိမ်များ ပျောက်ကင်းပါတယ်။

အရည်ညစ်၍ ကြွက်နီပေါ်ကို ၎င်းအရည်ဖြင့် မကြာ
ခဏ တို့ပေးကာ ကြိတ်ဖတ်ကိုလည်း ကြွက်နီပေါ်ကို အုံသား
ပေးပါ။ ကြွက်နီများ အုံသြဇာ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

Credit : ဘီဘီစီ ဦးဝင်းမြင့်၊စောနွဲ့အိုင်(ပူတာအို)

(Lwin Pyin) Ace

ချဉ်ပေါင်၏ ကျန်းမာရေး ဂျူဂျက်ချက်

ချဉ်ပေါင်ပင် တစ်ပင်လုံးကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုနိုင်
ပါသည်။ ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို ချဉ်ပေါင်ကြော်၊ ဟင်းချို၊ ချဉ်ရည်
ဟင်း စသည့် ထမင်းပြန်ဟင်းလျာများအဖြစ် စားလေ့ရှိကြ
ပါသည်။ တချို့အရပ်ဒေသများတွင် အရွက်ရင့်ရင့်၊ အပွင့်နှင့်
အသီးတို့ကို နေပူပူတွင် အခြောက်လှန်းပြီး လက်ဖက်ရည်
ကြမ်း လုပ်သောက်ကြပါသည်။

အသားထူသည့် အနီရောင်ချဉ်ပေါင်ဖူးတို့ကိုလည်း
ကြော်၍သော်လည်းကောင်း၊ ချဉ်ရည်ဟင်းအဖြစ်လည်း
ကောင်း ချက်စားနိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် ချဉ်ပေါင်ဖူးနှင့် ချဉ်ပေါင်
ပွင့်တို့ကို ထန်းလျက် (သို့မဟုတ်) သကြားတို့ဖြင့် ယိုထိုး၍
သော် လည်းကောင်း၊ သကြားရည်အနစ်၊ ခူလာရည်
စားသုံးနိုင်ပါသည်။ ချဉ်ပေါင်ဖူးယိုသည် အနံ့အရသာ ပိုစူး
သဖြင့် ၎င်းကို ဆီးယိုထက်ပို၍ လူကြိုက်များကြပါသည်။
ဒါ့အပြင် အသီးရင့်ရင့်ကို Jam သကြား၊ ဆား အနည်းငယ်
တို့ဖြင့် ရောကျိုပြီး ဆူလာပါက အအေးခံ၍ ဖျော်ရည်အဖြစ်
သောက်နိုင်ပါသည်။

- (၁) အူသိပ် အူမ တို့ကို ကောင်းကျိုးပြုပါသည်။
- (၂) ချဉ်ပေါင်ရွက်ထဲတွင် အက်စစ်များ ကြွယ်ဝစွာ ပါရှိ
သောကြောင့် ဆီးအားကောင်းစေပါသည်။ ဆီးရွှင်၍ ဝမ်းကို
လည်း သက်စေပါသည်။
- (၃) Vitamin C နှင့် သတ္တုဓာတ်တို့ အမြောက်အမြား
ပါရှိသောကြောင့် ကိုယ်ခံစွမ်းအားကောင်းမွန်ခြင်း၊ ဆဲလ်များ
သေဆုံးခြင်းမှ ကာကွယ်ပေးခြင်း၊ သွားဖုံးနှင့် သွားတို့ကို
ကျန်းမာစေခြင်း၊ Free radicals အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေး
ခြင်း၊ အရွယ်ကို နုပျိုစေခြင်း၊ ကင်ဆာရောဂါများ ဖြစ်နိုင်ခြေ
အလားအလာနည်းပါးစေနိုင်ခြင်း၊ အဆုတ်ကို ကျန်းမာစေ
ခြင်း၊ အအေးပတ်ခြင်း၊ ရာသီပေါ် နှာစေး၊ ချောင်းဆိုး
ကူးစက်ရောဂါများနှင့် နှာရည်ယို နှာဝိတ်ခြင်းတို့မှလည်း
ကာကွယ်ပေးခြင်း စသည်ဖြင့် ကောင်းကျိုးပြုပါသည်။

(၄) Calcium ဓာတ် အမြောက်အမြားပါရှိသောကြောင့် အရိုးကို သန်မာစေခြင်း၊ အာရုံကြောအဖွဲ့အစည်းများနှင့် ကြွက်သားများ ဖွဲ့စည်းမှုကို တိုးတက်ကောင်းမွန်စေခြင်း၊ သွေးကျဲခြင်းမှ ကာကွယ်ပေးခြင်း၊ ခြေလက်များ တစ်စစ်စစ် နာကျင်ခြင်းနှင့် ထုံထိုင်းလေးလံခြင်းတို့ကို သက်သာ ပျောက်ကင်းစေခြင်း၊ ကလေးငယ်များ ဖွံ့ဖြိုးမှု နှေးကွေးခြင်းမှ ကာကွယ်ပေးခြင်း စသည်ဖြင့် ကောင်းကျိုးပြပါသည်။

(၅) ချဉ်ပေါင်ပန်းပွင့်သည် နှလုံးရောဂါကို ကာကွယ်ပေးနိုင်ပါသည်။

(၆) ချဉ်ပေါင်ဖူး၏ အစေ့မှလည်း အဆီထုတ်ယူနိုင်ပါသည်။ ထိုအဆီဖြင့် အရေပြားပေါ်ရှိ အနားအမျိုးမျိုးတို့ကို လိမ်းပေးခြင်းဖြင့် ရောင်ကင်းခြင်းကို သက်သာစေပြီး အနားများလည်း ကျက်စေပါသည်။

(၇) ဖက်ခွက်နာနှင့် ပြည်တည်နာများအတွက် ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို မီးမြှိုက်၍ အုံပေးခြင်းဖြင့် သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

(၈) ချဉ်ပေါင်ဖူးဖျော်ရည်ကို သောက်သုံးခြင်းဖြင့် ချောင်းဆိုးရောဂါကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။ လူကို လန့်ဆန်းစေနိုင်ပါသည်။

(၉) ချဉ်ပေါင်အစေ့ ပြုတ်ရည်ကို သောက်သုံးခြင်းဖြင့် အစာနင်ခြင်းနှင့် အစာမကြေခြင်းတို့ကို သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။

(၁၀) ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်သုံးခြင်းအားဖြင့် ကိုလက်စထရောကို ကျစေခြင်း၊ ကိုယ်အလေးချိန် ကျစေပြီး သွေးလည်ပတ်နှုန်းကိုလည်း ကောင်းမွန်စေပါသည်။ ကင်ဆာရောဂါ အမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း ဟန့်တားကာကွယ်ပေးနိုင်ပါသည်။

(၁၁) ဒူးရင်းသီး စားပြီးပါက ချဉ်ပေါင်သီးဖျော်ရည်ကို သောက်ပေးခြင်းဖြင့် အပူကန်ခြင်းကို ကာကွယ်နိုင်ပါသည်။ သတိပြုရန်

သေးထွက်ဆိုးကျိုးအလွန်နည်းပါးပြီး ဈေးနှုန်းလည်း မကြီးသော မိမိတို့ လက်တစ်ကမ်းမှာ (၁၂)လရာသီပတ်လုံး အလွယ်တကူ ရရှိနိုင်သော ချဉ်ပေါင်ရွက်တို့ကို အစာလည်း နေ့စဉ် ဆေးလည်း အစာအဖြစ် စားသောက်ပေးကြပါရန် တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။

မှတ်စုကိုးကား - ကျန်းမာရေးဆောင်းပါးများ

Credit : (ပေါက်ပေါက်) Acc

မာလကာရွက် ကောင်းကျိုး (၁၇)ချက်

မာလကာသီးမှာနဲ့ ဓာတ်တွေပါဝင်လို့ အာဟာရဓာတ် ပြည့်ဝတဲ့ အသီးအဖြစ် ညွှန်းဆိုကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာလကာရွက်မှာလည်း ကောင်းမွန်ထူးခြားတဲ့ ဓာတ်တွေပါဝင်နေတယ်ဆိုတာကို သတိထားမိပါသလား။ အောက်ဖော်ပြပါ (၁၇)ချက်ကတော့ မာလကာရွက်ရဲ့ အသုံးဝင်ပုံတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

(၁) ကိုယ်အလေးချိန် လျော့စေပါတယ်။ လက်ဖက်ခြောက်လို ခတ်သောက်လို့ရတဲ့ မာလကာရွက် ရေနွေးကြမ်းက အစာ ခဏခဏစားအိုင်ဖို့ကို ထိန်းပေးလို့ ကိုယ်အလေးချိန် လျော့ချချင်တဲ့သူတွေအတွက် အထူးသင့်လျော်ပါတယ်။

(၂) မာလကာရွက် ခတ်ထားတဲ့ ရေနွေးကြမ်းကို ပုံမှန်သောက်သုံးပေးခြင်းဖြင့် ဆီးချိုဝေဒနာ သက်သာစေပါတယ်။

(၃) အဲဒီမာလကာရွက် ရေနွေးကြမ်းက ကိုလက်စထ (Cholesterol) ကျစေဖို့ အထောက်အကူပြုပါတယ်။ မကောတဲ့ ကိုလက်စထရောတွေကိုပဲ ဖယ်ထုတ်တာဖြစ်ပြီး အကျိုးပြုတဲ့ ကိုလက်စထရောကိုတော့ ချန်ထားပါတယ်။

(၄) မာလကာရွက် ရေနွေးကြမ်းက ဝမ်းပျက် ဝမ်းလျှောနဲ့ ဝမ်းကိုက်ရောဂါတွေကိုလည်း သက်သာစေပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မာလကာရွက်က မကောင်းတဲ့ ဗက်တီးရီးယားတွေကို ဖယ်ရှားပေးနိုင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

(၅) ထိုနည်းတူစွာ ၎င်းရေနွေးကြမ်းက အစာအိမ် အောင့်ခြင်းနဲ့ အစာအိမ်သင့်ခြင်းတို့ကို သက်သာစေပါတယ်။

(၆) မာလကာရွက်ကို စားခြင်းဖြင့် လည်ချောင်းနာခြင်းနဲ့ ချောင်းဆိုးခြင်းတွေကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်ပါတယ်။

(၇) မာလကာရွက်ကို ဝါးစားပေးရင် နာခြင်း၊ သွားဖုံးရောင်ခြင်း၊ သွားကိုက်ခြင်းတွေကိုလဲ သက်သာစေပါတယ်။

(၈) မာလကာရွက် ရေနွေးကြမ်းက သာမန် အများရောဂါတွေကို ကုသနိုင်ပါတယ်။ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းကတော့ မာလကာရွက် ကိုးရွက်ခန့်ကို ရေ ငါးခွက်စာထဲမှာ ထည့်ပြုတ်ပြီး သောက်ပါက အအေးမိ ကူးစက်ခြင်းကို သက်သာစေပါတယ်။

(၉) မာလကာရွက် ရေနွေးကြမ်းက ယောက်ျား အားကိုလည်း တိုးစေပါတယ်။

(၁၀) ထိခိုက်မှုနာ ပွန်းပဲ့ ဒဏ်ရာတွေအပေါ်မှာလည်း မာလကာရွက်ကို ခြေပြီးအုံရင် ပျောက်ကင်းစေပါတယ်။

(၁၁) ပိုးကြောင့်ဖြစ်တဲ့ နားရောဂါများကိုလည်း အအေးခံထားတဲ့ မာလကာရွက် ရေခွေးကြမ်းကို နားထဲ အစက်ချပေးလျှင် သက်သာစေပါတယ်။

(၁၂) ဓာတ်မတည့်လို့ဖြစ်တဲ့ အရေပြား ယားနာတွေကိုလည်း မာလကာရွက်ခြေပြီး အံ့ရင် သက်သာစေပါတယ်။

(၁၃) ခြေထားတဲ့ မာလကာရွက်ကလည်း ပိုးကောင်ကိုက်ထားတဲ့ အဖုအပိမ့်တွေ အနာတွေကို သက်သာစေပါတယ်။

(၁၄) ဒါအပြင် မာလကာရွက်ကို ညက်အောင် ထောင်းပြီး ဝက်ခြံဖုတွေ အပေါ်မှာ အံ့ပေးရင် ဝက်ခြံကို ကုသပေးနိုင်ပါတယ်။

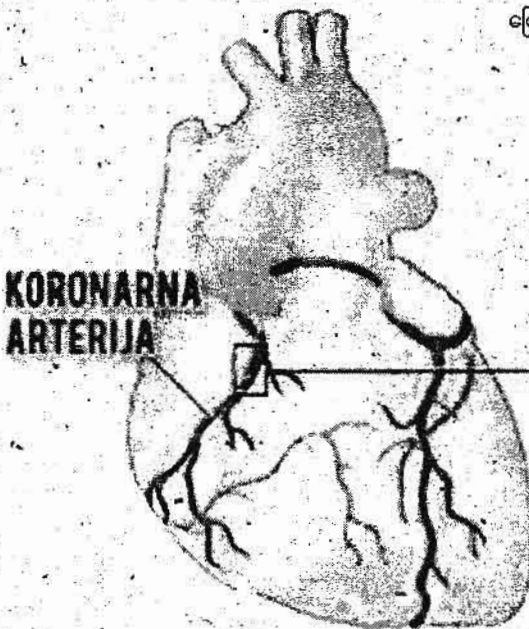
(၁၅) မျက်နှာမှာ အမည်းစက်တွေဖြစ်နေရင် မာလကာရွက်ကို ရေအနည်းငယ်ရောကာ ညက်အောင် ထောင်းပြီး ရလာတဲ့အရည်နဲ့ မျက်နှာကို ကြေးချွတ်နိုင်ပါတယ်။

(၁၆) အထက်ပါအရည်ကိုလည်း မျက်နှာ ပေါင်းတင်ပေးရင် အိုမင်းရင့်ရော်မှုကို အထိုက်အလျောက် တားဆီးပေးနိုင်ပါတယ်။

(၁၇) ရေထဲ ထည့်ပြုတ်ထားတဲ့ မာလကာရွက်တွေကို အအေးခံပြီး ဦးရေပြားမှ ပွတ်ခြေနိုင်နယ်ပေးခြင်းဖြင့် ဆံပင်ကျွတ်ခြင်းကို သက်သာစေပါတယ်။

Credit : ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးတစ်ခွက် စိတ်ညစ် ပယ်ချိုး၊ စိတ်မဆိုး သွေးသန့် နန္ဒင်းလုံး

(Acc) Sammy Sosu

Uvećana koronarna arterija*

သွေးကြောများအတွင်း ပိတ်ဆို့နေသော အဆီများကို ရှင်းထုတ်ခြင်း

နှလုံးသွေးကြော ပိတ်ဆို့နေတာကို အလွယ်တကူ ရှင်းထုတ်ပစ်နိုင်တဲ့ နည်းကောင်းတစ်ခုကို ပေးပါမယ်။

-America မှာ ချမ်းသာတဲ့ တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ဝက်သား၊ အမဲသား၊ ဘဲသား စတဲ့ ကုန်းသတ္တဝါ အသားတွေကို ကြိုက်နှစ်သက်လို့ အမြဲစားလေ့ရှိသူပေါ့။ လှုပ်ရှားမှုကလည်း သိပ်မရှိဘဲ ဇိမ်ခံတာသာ များတယ်။

❖ အသက်နည်းနည်းရလာတော့ ရင်ဘတ်က အောင့်အောင့်လာတယ်။ ခါနဲ့သူလည်း ဆရာဝန်ကို သွားပြတာပေါ့။ ဆရာဝန်က စစ်ကြည့်လိုက်တော့ နှလုံးသွေးကြောတွေ သုံးချောင်းလုံး ၉၀ ရာခိုင်နှုန်း ပိတ်နေပြီ။ ခွဲစိတ်ကုသမှ ရမယ်ဆိုပြီး သူ့ကို ရက်ချိန်းပေးလိုက်ပါတယ်။

သူလည်း စိတ်တော်တော်ညစ်သွားပြီး တရုတ်ရိုးရာ တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးတွေဆီကို သွားပါတယ်။ ဦးရင်းဆေးဆရာကြီးက သူ့ကို နေ့စဉ် ကြွက်နားရွက်မှုကို စားခိုင်းပါတယ်။ ဘာဟင်းချက်ချက် ကြွက်နားရွက်မှု သုံးလေးခု ယောက် ထည့်ချက်ပြီး စားခိုင်းတော့ သူလည်း မပျက်မကွက် စာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သုံးပတ်အကြာ ဆရာဝန်ဆီပြန်ပြတော့ သူ့ရဲ့ ပိတ်နေတဲ့ နှလုံးသွေးကြော သုံးချောင်းလုံးဟာ လုံးဝ ပြန်ပွင့်သွားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဆရာဝန်က မယုံလို့ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်စစ်ပေးမယ် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် သွေးကြောတွေ ရှင်းလင်းကောင်းမွန်နေတာ တွေ့ရတော့ -

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာလဲဗျာ” လို့ကို မေးယူရပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကြွက် နားရွက်မှိုကို နေ့စဉ် နည်းနည်းစီ စားခဲ့တာပါပဲဗျာ” လို့ သူက ပြန်ပြောတော့ ဆရာဝန်က သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါတယ်။

နုလုံးသွေးကြောပိတ်ဆို့မှုကို အလွယ်တကူ ဖြေရှင်း မေးလိုက်တာကတော့ ကြွက်နားရွက်မှိုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သွေးကြောတွေထဲမှာ ပိတ်ဆို့နေတဲ့ အနည်အနှစ် တွေကို ကြွက်နားရွက်မှိုက လွယ်ကူစွာ ရှင်းလင်းပေးပါတယ်။

ဝက်သားကြိုက်တဲ့ တရုတ်တွေ အသက်ရှည်ကြတာ ဟာ ကြွက်နားရွက်မှိုစားလို့လည်း ပါမျှတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ ရှေးတုန်းကတည်းက အသက်ရှည်ခဲ့ကြတာ လည်း ကြွက်နားရွက်မှို စားခဲ့လို့ပါပဲ။

မြန်မာ့ရိုးရာ အစားအစာ တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ကြာဆံ ဟင်းခါးထဲမှာ ကြွက်နားရွက်မှို ထည့်စားကြပါတယ်။ အသက် ရလာပြီဆိုရင် သွေးကြောတွေထဲမှာ အနည်တွေ ထိုင်လာပြီး သွေးကြောကျဉ်းလာကြတာချည်းပဲ။ အဲဒီရောဂါနဲ့ပဲ သေကြရ တာလည်း များပါတယ်။ ကြွက်နားရွက်မှိုက အဲဒီပြဿနာကို ကောင်းကောင်းဖြေရှင်းပေးပါတယ်။ အိမ်မှာ လူကြီးမိဘတွေ ရှိရင် ကြွက်နားရွက်မှိုကို ကျွေးပါ။ အသက်ရှည်ပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ်အလေးချိန်များလို့ အဆီချချင်သူတွေအတွက် လည်း ကြွက်နားရွက်မှိုက လက်နက်ကောင်း တစ်ခုပါပဲ။ အမှန်တကယ်ကို အဆီကျပါတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ပတ်ကို တစ်ကြိမ်လောက် ကြာဆံဟင်းခါး ချက်စားပေးရင် အများကြီး အကျိုးရှိပါတယ်။

ကြွက်နားရွက်မှိုကို စားတဲ့အခါမှာ သေသေချာချာ ညက်အောင် ဝါးပေးဖို့တော့ လိုပါတယ်။ ဒါမှ သူ့အထဲက ကောင်းတဲ့ဓာတ်တွေ ထွက်လာမှာဖြစ်တယ်။ အမြဲတမ်း စားပေးရင် သွေးကျဆေး သောက်နေရသူတွေတောင် ဆေး သောက်ဖို့ မလိုတော့အောင် ကောင်းနေပါလိမ့်မယ်။ သွေး ကြောလည်းရှင်း၊ အဆီလည်းကျဆို့တော့ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်း လူလည်းလှတာပေါ့။ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက် မလဲနော်။

ခင်မင်လေးစားလျက်...

Credit : မြန်မာ့သတင်းထူး သတင်းဦးများ

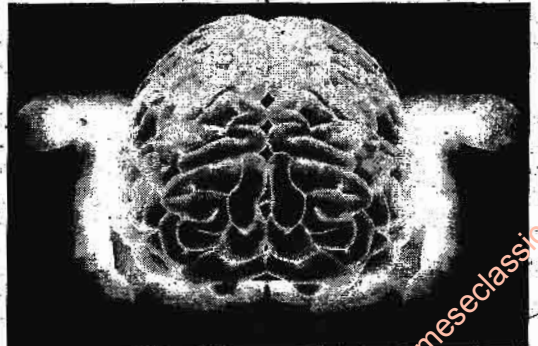
ဂူတိုင်းမသိသေးတဲ့ ဦးနှောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် (၁၀) မျိုး

ဦးနှောက်ရဲ့ ပြဿနာအရပ်ရပ်တွေဟာ ဆေးပညာ အမြင်နဲ့ အဖြေထုတ်တဲ့အခါမှာ အပြည့်အစုံ မသိနိုင်သေးဘဲ လိုအပ်ချက်တွေ၊ ကွဲလွဲချက်တွေ ရှိနေပါတယ်။

ဒါ့အပြင် လုံးဝ အဖြေရှာမရသေးတဲ့ ဦးနှောက်ရဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေနဲ့ ထူးဆန်းမှုတွေကလည်း များလှပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ဗဟုသုတအနေနဲ့ လူတိုင်း မသိသေးတဲ့ ဦးနှောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် (၁၀)မျိုးကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါ တယ်။

၁။ တစ်စုံတစ်ခုကို သပ်ယူနေတဲ့အခါမှာ ဦးနှောက်ဆဲလ် အသစ်တွေ ပိုပြီး ဖွံ့ဖြိုးတယ်

အကြောင်းအရာတစ်ခုခုရဲ့ အဖြေကို စဉ်းစားရင် စဉ်းစားသလို ဦးနှောက်က ပိုပြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပါတယ်။ အဲဒီသင်ယူထားတဲ့ အရာတွေကိုလည်း မမေ့အောင် မှတ် ဉာဏ်အပိုင်းထဲမှာ 8D ကပ်ထဲ ဒေတာတွေ ထည့်ပေးပါ တယ်။ ဖွံ့ဖြိုးမှု အနည်းအများပေါ် မူတည်ပြီး ဉာဏ်ရည် ဆိုတာ ဖြစ်လာတာပေါ့။

၂။ အာရုံကြောပေါင်း သန်းရာချီပြီး ပါဝင်ပါတယ်

ဦးနှောက်ထဲမှာ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အကန့်တွေအတွက် အရေးကြီးတဲ့ အာရုံကြောတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်ထားပြီး အာရုံကြောပေါင်း သန်းရာချီပြီး ပါဝင်တယ်။

၃။ ဘယ်ဘက်ခြမ်းနဲ့ ညာဘက်ခြမ်းဆိုပြီး ပိုင်းခြားထားတယ်

ဦးနှောက်မှာ ဘယ်ခြမ်းနဲ့ ညာခြမ်းဆိုပြီး အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ပါဝင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောင်းပြန်အနေနဲ့ ညာခြမ်းမှာရှိတဲ့ ဦးနှောက်က ခန္ဓာကိုယ်ဘယ်ခြမ်း လှုပ်ရှားမှုနဲ့ အခြားလုပ်ငန်းဆောင်တာတွေကို စီမံခန့်ခွဲပေးပြီး ဘယ်ခြမ်းမှာရှိတဲ့ ဦးနှောက်ကလည်း ထိုနည်းပါပဲ။

၄။ နာကျင်မှု မရှိဘူး

နာကျင်မှုတစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လာတဲ့အခါ ဘာကြောင့်နာတယ်၊ ဘယ်အတိုင်းတာထိ နာတယ်ဆိုတာကို ဦးနှောက်က သတင်းပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးနှောက်ကိုယ်တိုင်မှာတော့ အာရုံခံစားမှုအင်္ဂါ မဟုတ်တဲ့အတွက် နာကျင်မှုဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဒါကလည်း အလွန်ထူးခြားပါတယ်။

၅။ လူအချင်းချင်း ဦးနှောက်အရွယ်အစား မတူကြဘူး

လူအချင်းချင်း ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုးမှုပေါ် မူတည်ပြီး အရွယ်အစား မတူညီကြပါဘူး။ ထူးခြားချက်အနေနဲ့ အသက်အရွယ်ကြီးမြင့်သည့်တိုင် သာမန်ဉာဏ်ရည်သာ ရှိသူတွေဟာလည်း ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်အရွယ်အစားလောက်သာ ဖွံ့ဖြိုးတာမျိုး ရှိတတ်ပါတယ်။

၆။ စွမ်းအင်အဖြုန်းတီးဆုံး အစိတ်အပိုင်း

ဦးနှောက်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်ထဲမှာ ၂ ရာခိုင်နှုန်း ရှိပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်ကနေ ရှာပေးတဲ့ စွမ်းအင် ၂၀ ရာခိုင်နှုန်း ဖြုန်းတီးပေးတဲ့ အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။

၇။ ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေထက် ဦးနှောက်ကို ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း ပိုပြီး အသုံးချတယ်

ယောက်ျားတွေရဲ့ ခန္ဓာဗေဒ တည်ဆောက်ပုံအရ အာရုံကြောစနစ်နဲ့ ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုးမှုဟာ အမျိုးသမီးများထက်

ကြီးမားပါတယ်။ ဒါကလည်း ယောက်ျားတွေကို မိန်းမတွေထက် ပိုတော်စေတဲ့အချက်ဖြစ်ပြီး အမျိုးသမီးများထက် ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း ပိုပါတယ်။

၈။ အိပ်ချိန်မှာ အလုပ်လုပ်ဆုံး

ဦးနှောက် အလုပ်လုပ်ဆုံးအချိန်ကတော့ အိပ်ချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ လူကသာ အိပ်နေပေမယ့် ဦးနှောက်ကတော့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေကို အဖြေရှာနေတာ ဖြစ်နိုင်သလို အိပ်မက် အတွေးထဲမှာလည်း ဆိုင်ရာတွေးခေါ်မှုတွေကို မရပ်မနား လုပ်ဆောင်နေပါတယ်။

၉။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေရဲ့ ဦးနှောက်ဟာ အပြည့်အဝပုံစံ မဟုတ်သေးဘူး

ဦးနှောက် ဆိုတာကလည်း လူရဲ့ တွေးခေါ်မှုနဲ့ ရင်ကျက်မှုအပိုင်းတွေ မြင့်တက်လာတာနဲ့အမျှ တဖြည်းဖြည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေရဲ့ ဦးနှောက်ဟာ အပြည့်အဝ ဖွံ့စည်းထားတဲ့ပုံစံ မဟုတ်သေးပါဘူး။

၁၀။ အနာဂတ်ကို ခန့်မှန်းနိုင်စွမ်း မှီတယ်

ဒါဆို လူတိုင်း ဗေဒင်ဟောစားမှာပေါ့ဆိုပြီး ပြောစရာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက တကယ်ပါ။ ဒါကို ဆဌမအာရုံကသာ သိရှိပြီး လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်မှုနည်းပါးပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ငါ ဒီလိုဖြစ်မယ်ထင်သားပဲဆိုပြီး လူတိုင်း ပြောတတ်ပါတယ်။

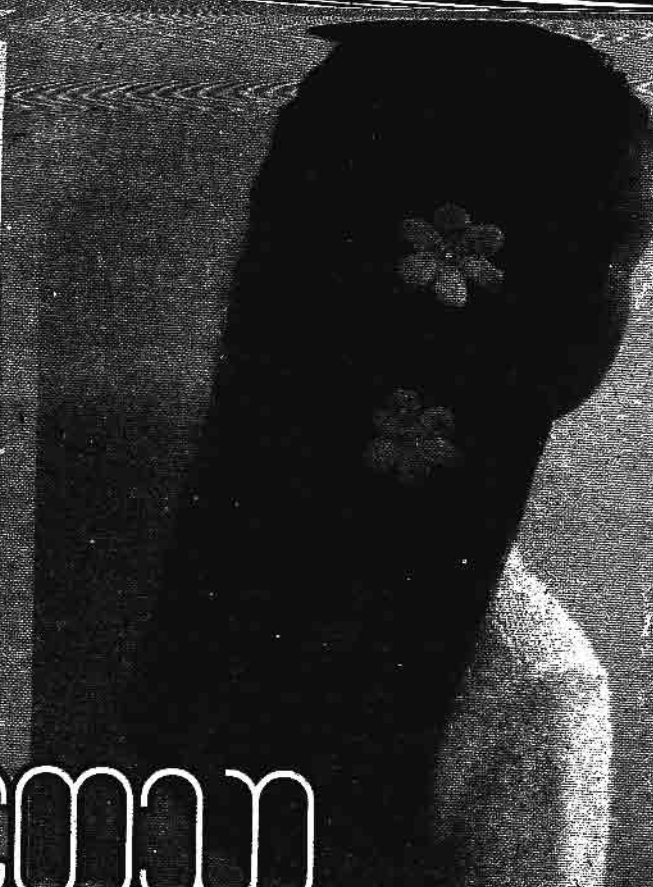
ဒါက အခြေခံအချက်ကို စတင်တွက်ချက် စဉ်းစားရာကနေ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ သဘောသကန်တွေကို ဦးနှောက်က ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးမို့ပါ။

Credit: နတ်စည်တော် (SHWEMOM)

Momo Health

ဟေမန်နင်း

ကြမ်းတမ်းကေသာ

နှင်းသီရိကျက်သရေ

နူးညံ့စေ့စရာ

နှင်းသီရိတို့ မိန်းမသားတွေရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကာယကံရှင်ရဲ့ စိတ်ကြိုက် လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ လုပ်သမျှ ခံနေရတဲ့ အရာကတော့ ဦးခေါင်းထက်က ဆံကေသာပါပဲ။

ရှေးယခင်ကတော့ 'ပိတုန်းရောင် ကေသာကြော့' ကို အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားတတ်ကြပေမယ့် ခုခေတ်အခါမှာ တော့ ပိတုန်းရောင်ကေသာရှိရင်ပဲ ဇရာက မကြာခင် လာ တော့မလိုလို အထင်ရောက်ပြီး ဆေးရောင်စုံတွေ ဆိုးကြပါ တော့တယ်။

မဟော်ဂနီရောင် ခေတ်စားတုန်းကလည်း မဟော်ဂနီ ရောင်တွေ ဆိုးလိုက်ကြ၊ ခရမ်းဖျော့အရောင် ခေတ်စားလာ တော့လည်း ခရမ်းဖျော့လိုက်ကြ။ မီးခိုးရောင်၊ အညိုရောင် ဆိုလည်း ဆိုးလိုက်၊ ညိုလိုက်ကြ။ အဲ-သင်္ကြန်မှာ အနီဂ ခိုက်တယ်ဖြစ်လာကြတော့ နီလိုက်ကြပြန်ပြီ။

ဟော- ခုတော့ ရွှေတိုရောင်တွေ ဖြစ်ကြပြန်ပြီ။ သူများ တွေကိုချည်း မပြောပါဘူး။ နှင်းသီရိလည်း ဆံပင်ကိုနှိပ်စက်တဲ့ အထဲမှာ ပါဝင်နေတဲ့သူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒီနှစ်ကောက်ရင် နောက်နှစ်မှာ ပြောပြန်ပြီ။ အပြောင့်နဲ့နေပြန်တော့ တစ်နှစ် လောက်ကြာတော့ မလှတော့လို့ ထပ်ပြောင့်။ ဇရာကို ကာလာ လေးနဲ့ဖုံးရင် သာသာယာယာလေးဖြစ်မယ်အထင်နဲ့ ကာလာ ဆိုးလိုက်ပြန်ရော။ ဆိုးတုန်းကတော့ ဟုတ်တုတ်တုတ်။ လှလို့။ အဲ- ဆံပင်လည်း ရှည်လာရော ကာလာဆိုးထားတဲ့ ဆံပင် တွေက ရှေ့ရောက်၊ အရင်းမှာ အမည်းတွေထွက်နဲ့ ကြည့်ရ ဆိုးလာပြန်ရော။

ဒါနဲ့ ဆေးထပ်ဆိုး၊ ဆိုးလိုက်၊ ပြောလိုက်ဆိုတော့ ဆံပင်တွေက မခံနိုင်တော့ဘူး။ ပျက်စီးပါလေရော။ ပေါင်း ဆေး သုံးရတာတွေ၊ အားသန်ဆေး လိမ်းရတာတွေနဲ့ အလုပ် က ရှုပ်လာပြီ။ အချိန်ပေးပြီး ဆံပင်ကို မပြုစုနိုင်တဲ့အခါ ဆံပင် ပျက်စီးမှု ပိုဖြစ်လာပါတယ်။ ပြောင့်ထားတဲ့သူတွေဆိုရင် ခေါင်းလည်း လျှော်လိုက်ရော ဆံပင်ခြောက်သွားတဲ့အခါ ဆံပင်က ဖွာလန်ကြနဲ့ ကြည့်ရဆိုးလှပါတယ်။ အဖျားလေး တွေ တွန့်ကြော့ ဖွာရာကြနေတော့ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောင့်စက်နဲ့ ဆွဲဆွဲပေးတဲ့အခါ ပိုဆိုးလာပါတယ်။

နှင်းသီရိဆံပင်လည်း အဲဒီလိုဖြစ်နေတော့ စိတ်ညစ်ရ ပါတယ်။ ခေါင်းလျှော်ရင်တောင် ဆိုင်မှာ မြန်မြန်လျှော်ခိုင်း ရတာ။ အအေးမိတတ်လို့ဆိုတော့ ပေါင်းဆေးတွေထည့်ပြီး ဓရစိုဆံပင်ကို ခေါင်းပေါ်မှာ အကြာကြီးထားဖို့က အခက်အခဲ တစ်ခုပါပဲ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ထိုအခက်အခဲကို ပြေရင်းနိုင်တာ တစ်လလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အခုဆိုရင် ခေါင်းလျှော်ပြီး စပျာ ကြမ်းတမ်း၊ ဖွာလန်နေတဲ့ ဆံပင်လေးတွေက ပျော့ ပျောင်းနူးညံ့လာပါပြီ။

စိတ်ဝင်စားသွားကြပြီလား။ ကြမ်းတမ်းကေသာတွေ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် နူးညံ့လာရသလဲဆိုတော့ ခေါင်း မလျှော်ခင် တစ်ရက်အလို (သို့မဟုတ်) ၅ နာရီအလိုမှာ ဦးရေ ပြားမှစလို့ ဆံသားတွေကို အုန်းဆီစစ်စစ်ဖြင့် ခပ်များများ လိမ်းထားပေးပါ။ ထို့နောက် ခေါင်းလျှော်တဲ့အခါ ရှန်ပူဖြင့် အကြမ်းတစ်ခါ ခပ်မြန်မြန်လျှော်ပြီးမှ ရေဆေးချပြီး ရှန်ပူ ထပ်ထည့်ကာ သေချာလျှော်ပါ။ လျှော်ပြီးရင် ဆံပင်ပျော့ ဆေးကို ဆံသားများအားလုံးပြီး ၃ မိနစ်ခန့်နေပြီး ဆေးကြော လိုက်ပါ။ ထို့နောက် တဘက်ဖြင့် သေချာဆုတ်ပေးပါ။ ဆံပင် လေမှုတ်စက် အပူအနည်းငယ်ဖြင့်မှုတ်ကာ အခြောက်ခံပေး ပါ။ အခြောက်ခံစဉ် ဝက်မုင်ဘီးလို့ဘီးကို အသုံးပြုပြီး ဖြိုးဖြိုး ပေးရင်း လေမှုတ်ပေးပါ။ (သဘာဝအတိုင်း အခြောက်ခံရင် ပိုကောင်းပါတယ်)။

ဆံကေသာတွေ ခြောက်သွားတဲ့အခါ မကြမ်းတမ်းဘဲ နူးညံ့လှပနေတာကို တွေ့မြင်ရမှာပဲ ဖြစ်ပါတော့တယ်။

နှင်းသီရိကျက်သဒ္ဒါ

မူလတန်းကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူရှိသော မိဘများအတွက်

● မူလတန်းကြို၊ သူငယ်တန်း၊ ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်း၊ တတိယတန်း၊ စတုတ္ထတန်း၊ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ တစ်ဦးချင်းစီအတွက် ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက် ထူးချွန်ဖို့၊ သွက်လက်ချက်ချာ ကျန်းမာသန်စွမ်းစေဖို့၊ လိမ္မာယဉ်ကျေး ရှိ ဆရာ မိဘ ပြောစကား နားထောင်ဖို့၊ မတော်တဆ ဘေးဥပဒ်နှင့် အသက် အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစေဖို့ အထူးစီရင်ထားသော ယတြာကျောက်မျက်စေတီ၊ အဆောင်ကျောက်၊ အဆောင်ပဝါ၊ ကောင်းနိုးရာရာ ကံကြမ္မာအဟောများ (ဆောင်ရန်/ရှောင်ရန်)၊ နာမည်ပေးကောင်း၊ မကောင်းနှင့် မှန်၊ မမှန် စစ်ဆေး ပေးခြင်း၊ နာမည်ပေး ညံ့ခြင်း၊ မှားခြင်းရှိလျှင် နာမည်ကောင်း၊ နာမည်မှန် ရွေးချယ်ပြုပြင်ပေးခြင်းတို့ကို အပြည့်အစုံ တစ်စုံစာ ဆောင်ရွက်ပေးပို့မည်။

ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့)

[အောင်ဇေ LL,B

လက္ခဏာမေဒင်ပညာသုတေသီ

အမှတ်-၈၄၃၊ ဦးစိစာရလမ်း၊ ၃၄-ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်။

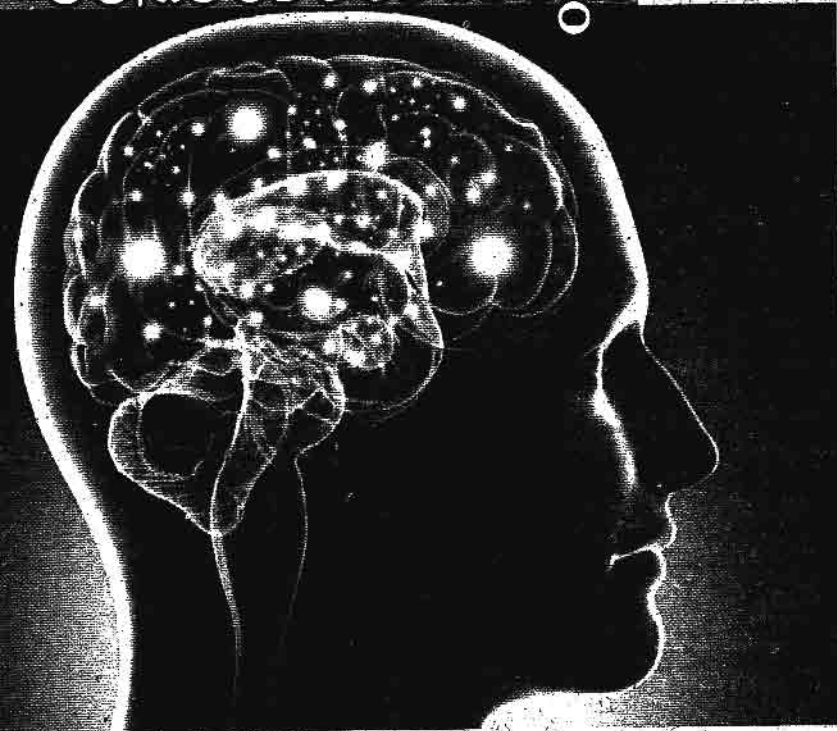
☎ ၀၉-၂၅၀၁၆၄၂၄၊ ၀၉-၄၅၀၇၀၉၈၇၊ ၀၉-၇၉၅၆၀၇၄၇၊ ၀၉-၂၆၀၄၄၄၀၀၊ ၀၉-၂၅၂၃၀၆၆၇၇၊
၀၉-၇၃၀၀၇၂၂၄၊ ၀၉-၃၀၀၇၀၀၇၇၊ ၀၉-၅၀၆၂၈၄၃၊ ၀၉-၅၁၇၇၆၂၂

🏠 နံနက် ၉နာရီမှ ညနေ ၄နာရီအထိ

နယ်အဝေးများမှ မှာယူလျှင် အပြန်ချောပို့နှင့်ဖြစ်စေ၊ အဝေးပြေးယာဉ်နှင့်ဖြစ်စေ ပို့ပေးမည်။

☉ ယုံကြည်စားကြီးမှသာ ဆက်သွယ်မှာယူပါ။ ☉

ပါကင်စွန့်ရောဂါ၊
ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်ခြင်း၊
အမျှင်ဓာတ်များတဲ့ အစာ...
ဒေါက်တာသက်လွင်

ပိကင်စွန်ရောဂါ၊ မူလဗီဇကို ကမ်းလှမ်းထားနိုင်

ဦးနှောက်ဆဲလ်များ သေဆုံးခြင်းဆိုတဲ့ ပိကင်စွန်ရောဂါမှာ စိတ်ဖိစီးမှုရလဒ်ကြောင့် ဆဲလ်အတွင်း စက်အစိတ်အပိုင်းအတွင်း ပါဝင်နေတဲ့ မိုက်တွန်ခွန်ဒီးယား (Mitochondria, Power houses) အားဖြည့်ပိုင်းက ပရိုတိန်းလုပ်ငန်း ဖျက်လွှဲသွားစေတယ်။

သုတေသီများ ဗြိတိန်နိုင်ငံ လက်စတာတက္ကသိုလ်နှင့် အဖွဲ့က ပိကင်စွန်ဖြစ်နေတဲ့ ဦးနှောက်ဆဲလ်အတွင်း မိုက်တွန်ခွန်ဒီးယား ဖျက်စီးသွားပုံဖြစ်စဉ် (သစ်သီးမှည့်နှင့်ယင်ကောင်) သဘောကို ဆဲလ်သေဆုံးခြင်းနှင့် ရောဂါများ ဂျာနယ်မှာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားတယ်။

ဒေါက်တာမစ်ဂျယ်မာတင် အဆိပ်ဗေဒတော်ဝင်အဖွဲ့ သမားတော် လက်စတာတက္ကသိုလ်က ပိကင်စွန်ရောဂါ အသေးစိတ်ဖြစ်ပျက်မှု (သို့) မိုက်တွန်ခွန်ဒီးယားအလုပ် ဖျက်လွှဲပုံ အဆင့်ဆင့်အား ဖော်ပြနိုင်ဖို့ ယုံကြည်တယ်ဆိုတယ်။

သုတေသီနှင့်အဖွဲ့က အမှည့်လွန်သစ်သီးနှင့် ယင်ကောင် သဘောလို လူသားတွေ လေ့လာထားတဲ့ မျိုးဗီဇဖြည့်ဆည်းလို့ (၇၅ ရာခိုင်နှုန်း)သော ဗီဇဆဲလ်ပါဝင်မှုက ပိကင်စွန်ရောဂါ ဖြစ်စေတယ်ဆိုတယ်။

သုတေသီက ဦးနှောက်ဆဲလ်အတွင်း လက္ခဏာပြမှုနဲ့ ဆဲလ်အဆင့်ဆင့် ဖြစ်တည်မှုအရ ဦးနှောက်အတွင်း ရောဂါရစေတဲ့ ဆဲလ်သေဆုံးခြင်းလို ပိကင်စွန်ရောဂါ ဖြစ်နိုင်ချေများတယ်ဆိုတယ်။

ပိကင်စွန်ရောဂါဟာ ဦးနှောက်ဆဲလ်မှ နို့ပါမင်းထုတ်လုပ်ခြင်း ဖျက်စီးသွားပြီး များပြားတဲ့လုပ်ငန်းများ ဥပမာ ဆဲလ်လှုပ်ရှားမှုမှ လမ်းလျှောက်ခြင်း၊ စကားပြောခြင်း ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်း၊ စသည်များ သေဆုံးသွားစေတယ် ဆိုတယ်။

ပင်ကာယ်နှင့် ပိကင်ဗီဇဆဲလ် (Pinki - Purizm) များ မိဘမှူးမှူးဗီဇမှ ပြောင်းလဲသွားခြင်း ပဉ္စလက်ဆန်တဲ့ ပိကင်စွန်ရောဂါမှ ရွှေ့လျားဖို့ ဦးနှောက်က ဆုံးဖြတ်ဖို့ ပိုမိုနွေးကွေးသွားစေတဲ့ ဖြစ်စဉ်က ဦးနှောက်ဆဲလ်များမှ ဗီပါမင်း (Dopamine) ထုတ်လုပ်မှုလျော့ကျသွားစေတဲ့ ပိကင်စွန်ရောဂါ ဖြစ်စေတယ် ဆိုတယ်။

Ref: Health update Today News 24.6.16

အမျှင်ဓာတ်များတဲ့ အစာက အစာအိမ်အူလမ်းကြောင်း၌ ဗက်တီးရီးယားများ အစာမတည့်ခြင်း ကာကွယ်မှုအား ပြောင်းလဲစေနိုင်

အမျှင်ဓာတ်များတဲ့ အစာက ဗီတာမင်အော့ ကြွယ်ဝပြီး အစာအိမ်အူလမ်းကြောင်း၌ အကျိုးပြုဗက်တီးရီးယားများ အစာမတည့်ခြင်း ကာကွယ်ပေးမှုအား ပြောင်းလဲစေကြောင်း ဆဲလ်ပြန်တမ်း (Cell Report) ဂျာနယ်မှာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားတယ်။

သုတေသီက အမျှင်ဓာတ်များတဲ့ အစာမှာ ဗီတာမင်အော့ ကြွယ်ဝပြီး အစာအိမ်သင့်ခြင်း ကာကွယ်မှုပြောင်းလဲစေတယ်ဆိုတယ်။

ရောဂါထိန်းချုပ်ရေး၊ ရောဂါ ကြိုတင်ကာကွယ်ရေး ဗဟို (ခ) မှ (၁၉၉၇-၂၀၀၇) အတွင်း အမေရိကန်ရှိ ကလေးငယ်များနှင့် ဆယ်ကျော်သက်များ အစာအိမ်သင့်ခြင်း (၁၈%) လောက်ဟာ ယင်းဖြစ်ရပ်ကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတယ်။

အစာ (၈)မျိုးမှာ အစာအိမ်သင့်စေမှု (၉၀ ရာခိုင်နှုန်း) ဖြစ်စေနိုင်ရာ မြေပဲဆန်၊ အခွံမာသီး၊ နို့နှင့် နို့ထွက်ပစ္စည်း၊ ဂျုံ၊ ပဲပိစပ်၊ ငါးနှင့် ပင်လယ်အစားအစာများ ပါဝင်တယ်ဆိုတယ်။ အစာအိမ်သင့်မှုဟာ လူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတူညီနိုင်ပေမယ့် အစာစားပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် ယားယံခြင်း၊ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းခံစားရခြင်း၊ ပါးစပ်မှာ ပျားအုံစွဲသလို ထူအနီးနေခြင်း၊ ပျို့ခြင်း၊ အန်ခြင်း၊ ဗိုက်ရစ်နာခြင်း၊ ဝမ်းလျှောခြင်းတို့ ဖြစ်စေတယ်။

မျိုးပြားလှတဲ့ အစာအိမ်သင့်မှုတွေမှာ နှုတ်ခမ်းများ ထူအမ်းလာခြင်း၊ လျှာနဲ့လည်ချောင်း ထူထူ ချဉ်းခြင်း၊ အသက်ရှူမြန်လာခြင်း၊ အစာမျိုချဖို့ ခက်ခဲခြင်း၊ ဘတ်အောင့်ခြင်း၊ ရုတ်တရက် သွေးဖိအားကျဆင်းခြင်းတို့ ဖြစ်စေတယ်။ အလွန်ဆိုးရွားတဲ့ လက္ခဏာများမှာ ဓာတ်မတည့်ခြင်း၊ ပင်နီဆီလင်ဆေး မတည့်ခြင်းလို ခံစားရကာ လူတစ်ဦးချင်း စိတ်ဓါးမှုနဲ့ ပိုမိုသက်ဆိုင်ပါတယ်။

ယခု တွေ့ရှိရမှုအရ အမျှင်ဓာတ်များတဲ့ အစာက အစာအိမ် အူလမ်းကြောင်းရှိ ဗက်တီးရီးယား အစာမတည့်ခြင်း ကာကွယ်မှုအား ပြောင်းလဲစေနိုင်ရာမှာ ဗီတာမင်အော့က အဓိကပါဝင်နေပါတယ်။

Ref: Health update Today News 26.6.16

**အသက် ငါးနှစ်အောက်ကလေးရဲ့
အလှည့်အပြောင်း တန်ဖိုးကို သဘောမပေါက်ခဲ့**

မိဘများ (သို့) ကလေးစောင့်ရှောက်မှုပေးသူများဟာ ကလေးများ ကစားစရာအရပ်ရဲ့ အလှည့်အပြောင်း (သို့) ကစားနေစဉ် ပြောင်းလဲသွားခြင်းအပေါ် သိမြင်သူ နည်းပါးပါတယ်။

ယခု လေ့လာမှုသစ်အရ ကလေးများ အထူးသဖြင့် ငါးနှစ်အောက်ကလေးများ၊ အရပ်အလှည့်အပြောင်းတန်ဖိုးကို မထင်မှတ်ဘဲ သိလိုက်ရတယ် ဆိုတယ်။

ငါးနှစ်အောက်ကလေးများဟာ ကစားနေစဉ်အတွင်း အရပ်များပစ်ထုတ်ပြီး အခြားအရပ်နဲ့ ပြန်ကစားတဲ့အပေါ် နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိကြဘူးဆိုတယ်။

သုတေသီ ဒေါက်တာအလီဆီယာမဲလစ်၊ လက်ထောက် ပါမောက္ခ အပြုအမူခိုင်းဆိုင်ရာဌာန၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံ၊ ဝါးဝစ် (Warwick) တက္ကသိုလ်နှင့်အဖွဲ့က သူတို့တွေ့ရှိမှုများအား စိတ်ပညာသိပ္ပံဂျာနယ်မှာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားတယ်။

အသက်ငယ်ရွယ်စဉ် အလုပ်တစ်ခု၊ အရပ်တစ်ရပ် အပေါ် ငြီးငွေ့မှုဖြစ်လာပြီး ကလေးတွေ အရပ်များ အမှိုက်အိတ်ကြီးအပြည့် ကျောင်းများ၊ အိမ်များမှာ ရှိကြပါတယ်။

အရပ်တစ်ခု ငြီးငွေ့တဲ့အပေါ် စောင့်ကြည့်တဲ့အခါ လူလောက သဘာဝကို သိမြင်လာတယ်။ နှစ်ဦး (သို့) နှစ်ဦးထက်ပိုတဲ့ ကလေးအတွဲတွေမှာ ယင်းလွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ အရပ်က အခြားကလေးအတွက် အကျိုးရှိမယ်ထင်လို့ ယူဆော့ပြန်တယ်။

လူတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တဲ့ အလေ့အထက လူနှစ်ဦးအကြား အပြန်အလှန် နားလည်ဖို့လိုတယ်။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး လွတ်လပ်စွာ သဘောကွဲလွဲခွင့်ရှိပြီး လူတစ်ဦးချင်းအနေနဲ့ အလုပ်တစ်ခုခု အပေါ်ငြီးငွေ့မှုဟာ လူနဲ့ အလုပ်အပြန်အလှန် ထိန်းကျောင်းမှုစနစ် (သို့) လူနှစ်ဦးအပြန်အလှန် နားလည်မှုနဲ့တူတယ်။ တစ်ခုခုအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု (သို့) သဘောထားကွဲလွဲမှု ရှိနိုင်ပါတယ်။

သုတေသီ ဒေါက်တာမဲလစ်နှင့် အဖွဲ့က အသက်အလိုက် အရပ်များ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လမ်းကြောင်းမှ ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။

သုတေသီများတွေ့ရှိချက်အရ ကလေး (၉၆)ယောက် အသက်သုံးနှစ်ခွဲမှ ငါးနှစ်အတွင်း ချန်ပင်နီ (၁၂)ကောင် ပေးပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ရာ ပထမကလေးတွေများ အလိုက်

ချထားပေးပြီး လက်ခံရရှိထားသူက ဆုအဖြစ် သတ်မှတ်သလိုလိုနဲ့ တစ်ခါ အရပ်ကို ပစ်ချ၊ အခြားတစ်ယောက်က ယူကာ အရပ်လုနေပြန်တယ်။ အခြားအရပ်များ ဆုအဖြစ် မသတ်မှတ်လို့ ဘယ်သူမှ သွားမယူကြဘူးဆိုတယ်။

ကလေးများအား (၂၄)ကြိမ် စမ်းသပ်ခဲ့ပြီး (၄၈)ကြိမ် အဖော်များ ပြောင်းလဲပေးခဲ့ရာ အခြားနောက်ထပ် ကစားဖော်တွေနဲ့ အရပ်လုနေ လွှင့်ပစ်နေတယ်ဆိုတယ်။

Ref: Health update Today News 26.6.16

**သံလိုက်စက်ကွင်းသုံး နာနိုအမှုန်များနှင့်
သွေးခဲများ အရည်ပျော်စေခြင်း**

နှလုံး ရှက်တရက် အတိုက်ခံရခြင်းမှာ သွေးခဲများ ပိတ်ဆို့ကျန်ရစ်နေတတ်ပြီး ယင်းက ကမ္ဘာတစ်လွှား နှလုံးရောဂါကြောင့် သေဆုံးစေတဲ့ လေဖြတ်ရောဂါကြောင့် သေဆုံးစေတဲ့ အဓိကအကြောင်းရပ်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ယင်းပိတ်ဆို့နေတဲ့ သွေးနှင့် သွေးခဲများက နှလုံးနှင့် သွေးကြောများ၊ သွေးလှည့်ပတ်မှုများ ပြန်ကောင်းအောင် သွေးခဲများ အရည်ပျော်စေမယ့် ပစ္စည်းကို အမြန်ဆုံးဖြေရှင်းပေးနိုင်ရင် လူတွေ အသက်ရှင်နိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။

ဘယ်လို ဆေးဝါးကမှ သွေးကြောအတွင်း ပိတ်ဆို့နေတဲ့ သွေးခဲကို ပျော်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်သေးဘူး။ ယခု လေ့လာမှုသစ်အရ သံလိုက်စက်ကွင်းနဲ့ နာနိုအမှုန်များက သွေးခဲပျော်စေတဲ့ အင်ဇိုင်းများ ထုတ်လွှင့်ပေးရင်း ပစ်မှတ်ကို အရည်ပျော်စေကာ ပြန်လည်ကောင်းမွန်စေတယ်ဆိုတယ်။

သုတေသီအောင်မြင်မှု ရရှိဖို့ စမ်းသပ်မှုပေါင်းများစွာ လုပ်ခဲ့ရပြီး သွေးခဲပျော်စေတဲ့ အင်ဇိုင်းရရှိ (ITMO) တက္ကသိုလ်မှ ပိုင်ဆိုင်မှု ရရှိခဲ့တယ်ဆိုတယ်။

သိပ္ပံမှတ်တမ်းများ ဂျာနယ်မှာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားရာ (ITMO)နှင့် မယ်ရီစကိုင်ဇ်ဆေးရုံ (Marinsky Hospital) စိန်ပီတာစဘတ်မြို့ ရုရှားနိုင်ငံတို့ ဆောင်ရွက်ကြရာ ဆေးသစ်တစ်မျိုး ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတယ်။

သုတေသီက အင်ဇိုင်းအခြေခံ ဆေးဝါးရဲ့ ပါဝင်ပတ်သက်မှုက သွေးကြောထဲ ထိုးသွင်းပြီး သွေးခဲများ ဖယ်ရှားဖို့ အကြိမ် (၄၀၀၀)နှင့်အထက် ဆေးထပ်ကာထုတ်ကာ ထိုးခဲ့ရာ အောင်မြင်တယ်ဆိုတယ်။

သုတေသီက သွေးခဲပျော်စေနိုင်တဲ့ ဆေးဝါး လို အပ်သလို ဆေးပမာဏ လျော့သုံးဖို့လိုနေသေးတယ်။ ဒါမှ ဘေးထွက်ကိစ္စ ပြေလည်နိုင်မယ်ဆိုတယ်။

သွေးခဲများ ဖြစ်ပေါ်လာချိန် သွေးကြောထဲ ထိခိုက် နေတဲ့ တစ်သျှူးများ စက္ကန့်ပိုင်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်း နာရီအနည်းငယ်အတွင်း မဖယ်ခွာနိုင်ရင် တစ်သျှူး(ဦးနှောက်)သေဆုံးသွားနိုင်တယ် ဆိုတယ်။

အမြန်သွေးခဲပျော်နိုင်လေ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများလေ ဖြစ်ရင် သွေးခဲပျော်စေတဲ့ အင်ဇိုင်းက သွေးလှည့်ပတ်မှု တစ်လျှောက် သက်ရောက်စေနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်ဆိုတယ်။

သုတေသီနဲ့ အဖွဲ့က ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံများမှာ ယင်း သွေးခဲဖယ်ရှားကုသပေးမှုက ၁၅ ရာခိုင်နှုန်းသာ အောင်မြင်ပြီး ရုရှားမှာ ၂ ရာခိုင်နှုန်းသာ အောင်မြင်တယ်ဆိုတယ်။ လေဖြတ်ခြင်း (သို့) ရုတ်တရက် နှလုံးအတိုက်ခံရခြင်း လူနာတို့ အမြဲတမ်း မစွမ်းမသန်ဖြစ်ခြင်း (သို့) သေဆုံးခြင်း ဖြစ်စေပါတယ်။

Ref: Health update Today News 25.6.16

**ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်ခြင်းမှာ
သွေးကြောထောက်ပံ့မှုရဲ့
မျိုးဗီဇပိုင်မှု တွေ့ရှိထား**

ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်ခြင်းဟာ ကမ္ဘာတစ်လွှား တတိယမြောက် ဖြစ်စေတဲ့ရောဂါ ဖြစ်တယ်။ ယနေ့တိုင် ပါဝင်ပတ်သက်နေမှုများ ကွဲပြားပြား မသိရှိသေးပါ။

ယခု လေ့လာမှုအရ ခေါင်းတစ်ခြမ်း ကိုက်ခြင်းရဲ့ အားပေးတဲ့ မျိုးဗီဇ ပါဝင်ပတ်သက်မှု တွေ့ရှိထားပြီ ဆိုတယ်။

ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်စေတဲ့ မျိုးကွဲ (၂၈)မျိုးဟာ ခေါင်းကိုက်စေတယ်။

သဘာဝမျိုးဗီဇ ဂျာနယ်မှာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားတာက ယင်းဗီဇအတွင်း နှလုံးသွေးကြောဆိုင်ရာနှင့် ရောဂါများက သွေးကြောအတွင်း ကိုက်ခဲမှုပေးတာလို့ ဆိုတယ်။

သုတေသီရဲ့ လေ့လာမှုမှာ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ ခေါင်းကိုက် အဖွဲ့ကြီးရဲ့ အဖွဲ့ဝင်အနေနဲ့ (Headache Genetic Consortium- HGC) သွေးကြောများရဲ့ လုပ်ငန်းမပြည့်စုံလို့ ဖြစ်ရတယ် ဆိုတယ်။

ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက် သုတေသနအဖွဲ့ (MRF- Migraine Research Foundation) က အမေရိကန် (၄)ဦးမှာ တစ်ဦး ခံစားနေကြရပြီး အချို့က ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက် အမြဲဖြစ်နေတယ် ဆိုတယ်။

လူအများစုက ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်တာကို ဆိုးရွားတဲ့ ခေါင်းကိုက်ခြင်းအနေနဲ့ သိထားကြတယ်။ ဦးနှောက်ရဲ့ ဘယ်အစိတ်ပိုင်းမဆို ကိုက်နိုင်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ခတ်ခံရတယ်ဆိုတယ်။

ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်ခြင်းနဲ့အတူ ဖျို့ခြင်း အန်ခြင်း၊ အသံနှင့် အလင်းစူးရှမှု မခံနိုင်နိုင်ခြင်း၊ အမြင်အာရုံပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပါတယ်။ တစ်စစ်တစ်ကိုင်ခံစားကြရတယ်။ (၄)နာရီမှ (၇)နာရီထိ ကြာနိုင်ပြီး သိပ်ပြင်းထန်လွန်းရင် ဆေးရုံတက် ကုသမှုခံရကာ အလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက် ဖြစ်ကြရတယ်။

အမေရိကန် ပြင်ပလူနာဌာနကို နှစ်စဉ်လူ ၁.၂ သန်းကျော် ခေါင်းကိုက်ရောဂါကြောင့် ရောက်ရှိလာရာ အများစုမှာ ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်တယ်။

ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်ကုသမှုမှာ လက္ခဏာသက်သာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြစ်ရာ ရုတ်တရက် ခေါင်းကိုက်ခြင်းအတွက် ကုသမှုသစ်ကို စိန်ခေါ်လျက်ရှိနေပါတယ်။

ပါမောက္ခ အာရိပလိုတိုင် (Prof: Aurno Palotie) နိုင်ငံတကာ ခေါင်းကိုက်အဖွဲ့ဌာနက ယခုတွေ့ရှိမှုက ထူးခြားတဲ့ အဖြူအမူ (သို့) ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်ခြင်းရဲ့ ကုသမှုအတွက် လမ်းစ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတယ်။

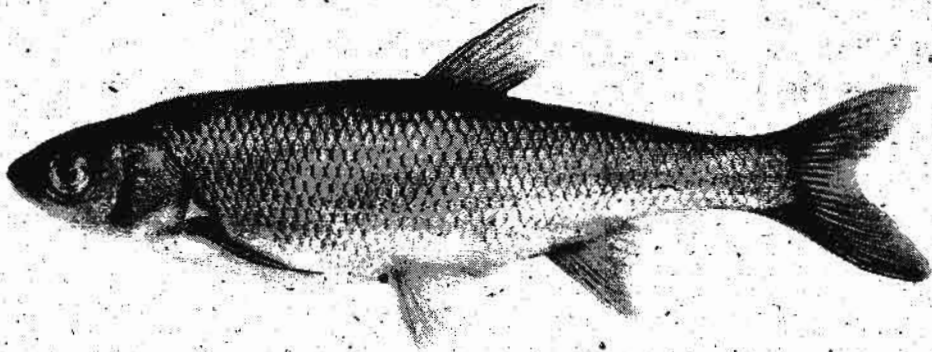
Ref: Health update Today News 26.6.16

ဒေါက်တာသက်လွင်(ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး)

တိရစ္ဆာန်များမှ လူသားများတို့ အတျိုးပြုပုံ

သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာသက်ဆွေ

ငါးကြင်း

ငါးကြင်းများသည် ငါးသိုင်းမျိုးနွယ်တွင် ပါဝင်ပြီး ကိုယ်လုံး အနည်းငယ်ရှည်၏။ အပြီးဇောက်နက်၏။ အောက် မေးရိုးအလယ်၌ အဖုငယ်လေး ပါရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းတွင် နှုတ်ခမ်းမွေးတစ်စုံရှိ၏။ အကြေးခွံများကြီး၍ အကွတ်ကဲ့သို့ ပေါ်နေသည်။ ကိုယ်လုံးအရောင်သည် ငွေရောင်ရှိပြီး ကျော ကုန်းတွင် ကြေးနီရောင်သန်းနေသည်။ ဆူးထောင်၏အရောင် မှာ လိမ္မော်ရောင်တွင် အမည်းရောင်ရောစပ်လျက်ရှိသည်။

ငါးကြင်းဟူသော မြန်မာဝေါဟာရအခေါ်ကို မဂဓ ဘာသာအားဖြင့် ရောဟိကဟုခေါ်သည်။ ငါးကြင်းငါးများ သည် တပို့တွဲလ၊ တပေါင်းလများသို့ ရောက်သောအခါ မြစ်၊ ချောင်းများကို ဆွန်တက်သွားတတ်ကြပြီး ဝါဆို၊ ဝါခေါင်လ များသို့ ရောက်သောအခါ စုန်ဆင်းလာကြသည်။

ငါးကြင်းများသည် ဝမ်းတွင်း၌ အဆီဓိတ် ပါရှိ၏။ ဝမ်းအပြင်၌လည်း အဆီရှိ၏။ ၎င်းအဆီသည် ခါး၍ ဖယ် ထုတ်ကြ၏။ ဝမ်းတွင်းရှိ အဆီမျှင်ကလေးများယူ၍ ဖယ်အိုး တွင် ထည့်လိုက်ပါက အကြော်ဆီကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ ၎င်း ဆီဖြင့် ငါးကြင်းသားကိုကြော်၍ စားရ၏။ ထို့ကြောင့် ရှေး လူကြီးများက ငါးကြင်းဆီဖြင့် ငါးကြင်းသားကြော်ဟု စာဆို ပြုခဲ့ကြ၏။

ငါးကြင်း၏ အကျိုးသွားဂုဏ်သတ္တိကို ဖော်ပြရမည် ဆိုပါက ငါးကြင်းသားသည် ဆိမ့်၍၊ အနည်းငယ် ဖန်၏။ လေကိုနိုင်၏။ သုက်ကို ပွားစေတတ်၏။ အနည်းငယ် ပူ၏။

အားကို ဖြစ်စေ၏။ သည်းခြေကို အနည်းငယ် ပျက်စေတတ် ၏။ သွေးကို တက်စေ၏။ ပါးနှင့် မျက်လုံး ရွှဲသွားသော လေဖြန်းရောဂါကိုလည်း နိုင်၏။

ငါးကြင်း၏ ဂုဏ်သတ္တိနှင့် ပတ်သက်၍ ရသဓာတု ကျမ်း၌ 'ငါးကြင်းဇေန်၊ ဥတ္တမံထည့်၊ အလွန်မြတ်မှု၊ တုရန် မရှိ၊ သို့သတ္တိကြောင့် မငြိရောဂါ၊ ငြိမ်းစေပါလျက်၊ ဝါတာပိတ္တ၊ ဓာတ်နှစ်ဝ၏၊ မူလထွေပြား နာထူးခြားကို ဟန့်တားရွှေ့လျှော၊ သုခိတောဟု မနောသေချာ မှီနီနာတို့ ပသဌာညွှန်း၊ လွန် ချီးမွမ်း၏' ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။

ငါးကြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ နိယဏ္ဏကျမ်းကြီးနှင့် ဘာ ဝပ္ပကာသကျမ်းတို့တွင်လည်း ဖော်ပြထားကြပါသည်။

သို့သော် အဓိကအရေးကြီးသော ငါးကြင်းနှင့် ပတ် သက်သောအာနိသင် အကျိုးသွား အနှစ်ချုပ်ကို တင်ပြရမည် ဆိုပါက ငါးကြင်းသားသည် ဆိမ့်၍၊ အနည်းငယ် ဖန်၍ လေကို နိုင်သည်၊ သုက်ကို ပွားစေသည်။ သည်းခြေကို အနည်းငယ် ပျက်စေသည်။ ခံတွင်း၊ ပါးစပ်၊ မျက်လုံးသို့

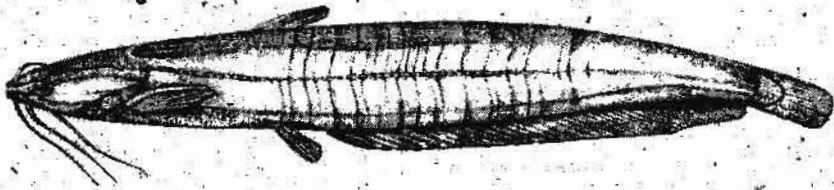
ရွှေစေသော လေရောဂါကို နိုင်၏။ သွေးကို ထက်စေ၏။
ဒူးအောက်၌ဖြစ်သော အနာကိုနိုင်၏။

နောက် ငါးကြင်းတစ်မျိုး၏ အသားသည် ပူ၏။ ၎င်း
ငါးကြင်းသား စားပါက ဆူ၏။ အားကို ဖြစ်စေ၏။ လေကို
နိုင်၏။ သူ့ကို ပွားစေ၏။ ဓာတ်အကင်းတို့ကို ကြေစေ၏။
အားဆယ်ပါးကို ပွားစေ၏ဟုဆို၏။ နောက် ငါးကြင်းစောက်
၏ အသားကို စားပါက ဓာတ်လေးပါး အခိုးအကင်းများ
ကြေစေ၏။ လေသည်းခြေကြောင့်ဖြစ်သော ရောဂါတို့ကို
ဟန့်တားနိုင်၏ဟု ရှေးဟောင်းဆေးကျမ်းကြီးများက ဖော်ပြ
ထားသည်ကို လေ့လာမှတ်သားရပါသည်။

ပတ္တောရောက်သည် အံ့လောက်ရသ ထက်ဖြိုးတည့် ဟု
ဆို၏။

ငါးကျည်းခြောက်ကို ကျန်းမာရေးအထောက်အကူ
ပြုရန် ကြော်၍စားလျှင် လည်းကောင်း၊ ချက်၍စားလျှင်
လည်းကောင်း စားမည်ဆိုပါက လေထိုးလေအောင့် လေနာ
ရောဂါများပျောက်၏။ အဖျားရှိသူများစားက အဖျားကျ၏။
ဆီး၊ ဝမ်းကို မှန်စေပြီး အားရှိ၏။ ဖောရောင်သောသူများ
ကိုလည်း ဓာတ်စာအဖြစ် ကျွေးပါက အဖောကျ၏။

ငါးကျည်းသည် ရေသတ္တဝါမျိုးဖြစ်၍ အချို့ဓာတ်၊
အဆိမ့်ဓာတ် အာပေါပထဝီ ဦးဆောင်နေသည်ဟု ဆိုသော်
လည်း လေကိုနိုင်၏။ သလိပ်ကို ပျက်စေ၏။ သွေးကို တက်

ငါးကျည်း

ငါးကျည်းများသည် ဦးခေါင်း အနည်းငယ်ပြား၍
ကျောပေါ်မှ ဆူးတောင်သည် အမြီးရင်းထိရှိ၏။ ရေယက်
သော ဆူးတောင်သည် မာကျောသည်။ ၎င်းဆူးတောင်
ဆူးမိပါက အလွန်နာကျင်ပြီး အတော်ကြာအောင် ခံစားရ၏။
နှုတ်ခမ်းမွေးရှည်၏။ အမြီးမှာ နှစ်ဖက်ခွမဟုတ်ဘဲ ပိုင်းနေ၏။
ငါးခွနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်တူပြီး ငါးခွလောက်မကြီးဘဲ ငါးခွထက်
ငယ်၏။ ငါးရုံ၊ ငါးခူများကဲ့သို့ လေဓာတ်ကို ရှူနိုင်သော
အင်္ဂါပါရှိသဖြင့် ရေအိုင်ထဲတွင် ကြာရှည်စွာ နေနိုင်၏။
ငါးကျည်း၏ အရောင်သည် အနက်ရောင်ဖြစ်သည်။

ငါးကျည်းဟူသော ဝေါဟာရသည် မြန်မာအမည်
ဖြစ်ပြီး မဂ္ဂဘောသားအားဖြင့် သီဂီဟုခေါ်၏။ ငါးကျည်းသည်
ငါးထွေမျိုးရင်းတွင် ပါဝင်ပြီး ငါးခူများကဲ့သို့ ငါးပိကောင်
ထုပ်၍ မစားကြဘဲ အခြောက်လှန်း၍ လည်းကောင်း၊ ကျပ်
ထင်၍ လည်းကောင်း ရောင်းချစားသုံး၏။

ငါးကျည်း၏ ဂုဏ်သတ္တိမှာ ဆိမ့်၏။ ချို၏။ လေကို
နိုင်၏။ သွေးတက်စေ၏။ သလိပ်ကို ပျက်စေ၏။ ဆူ၏။
ဩဇာကိုလွယ်၏။ နှုတ်ကိုမြိန်စေ၏။ ရသဓာတုကျမ်းလာ
တော်ပြုရသော် 'ငါးခူ၊ ငါးကျည်း၊ ထုံးနည်းမှတ်လောက်
သလောက်သေပါ ငါးတို့မှာမူ သွေးသာတက်ဘိ ဘစ်နည်း
သီလော၊ ကတ္တိမိုဆို ဝမ်းကိုရပ်စေ၊ လေလျင် ကြေပျောက်

စေ၏ဟု ဆိုသောကြောင့် ဖျားနာပြီး သွေးအားနည်းသော
နာလန်ထစလူနာများကို ရှေးသမားတော်များ လေးကျွေးလေ့
ရှိ၏။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ငါးကျည်းကျပ်တင်ခြောက်နှင့်
လက်ဖက်ရော၍ စားကြ၏။ အရသာရှိ၍ နှုတ်ကိုမြိန်စေ၏။
လက်ဖက်၏ သဘာဝသည် ဖန်ခါးဓာတ်ရှိ၍ လေကိုချုပ်စေ
သော်လည်း ငါးကျည်းခြောက်ဖြင့် စားသောကြောင့် လေကို
ပြိုဆင်းပြီး ဝမ်းကိုမှန်စေ၏။ ငါးကျည်းခြောက်စားခြင်းဖြင့်
ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေ မှန်ကန်စေပြီး ကျန်းမာရေးအတွက်
အထောက်အကူပေးမည် ဖြစ်ပေသည်။

ငါးပုတ်သင်

ငါးပုတ်သင်ကို ငါးပတ်ဟုလည်း ခေါ်သည်။ အရောင်
အဆင်းအားဖြင့် ဖြူဖျော့ဖျော့အရောင်ရှိ၏။ အောက်မေးရိုး
သည် အထက်မေးရိုးထက် အနည်းငယ်ရှည်၏။ ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ထည် လုံး၍ ငါးရုံကိုယ်နှင့် တူ၏။ ကျောရိုးပေါ်တွင်
ဆူးတောင်များပါရှိ၏။ ရေယက်နှင့် အောက်ပိုင်းဆူးတောင်

လည်းပါရှိသည်။ ၎င်းငါး ချက်စားပါက အခြားငါးများကဲ့သို့ လေးလေးပင်ပင်မရှိဘဲ ပေါ့ပြန်ပြန်ဖြစ်သောကြောင့် ငါးပတ် ဟုခေါ်ဆိုကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းငါး၏ ဦးခေါင်းသည် ပုတ်သင်ခေါင်းနှင့် တူသဖြင့်လည်း ငါးပုတ်သင်ဟု ခေါ်ဆိုကြ သည်။

ငါးပတ်များသည် ပင်လယ်တွင်နေသော ငါးများဖြစ်၍ ပင်လယ်ရေနေဝင်သော ချောင်းများတွင်လည်း တွေ့ရှိရ၏။ ငါးပတ်များကို အစိုဟင်းချက်စား၍ အရသာမရှိသော်လည်း ငါးခြောက်ပြုလုပ်ပြီး ချက်စားပါက အလွန်အရသာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ငါးပတ်ကို ငါးခြောက်ပြုလုပ် ရောင်းချကြ၏။ ငါးပတ်၏ ဦးခေါင်းတွင် ကျောက်ဖြူလေး နှစ်လုံး ပါရှိ၏။ ဆီးဆေးဖော်ရာတွင် အသုံးပြုရ၏။

ငါးပတ်၏ ဂုဏ်သတ္တိအကျိုးသွားမှာ ငါးပတ်သည် ဖန်သောအရသာရှိ၏။ ကြေကျက်လွယ်၏။ အစာ ဗကြေသောရောဂါ၊ လေထိုး၊ လေအောင့်ရောဂါ၊ ဘေးထိုး ရင်ကျပ်နာ စသည်တို့ကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်၏။ ငါးပတ်၏ စည်ဖောင်း၊ ဝမ်းပျဉ်းသားတို့သည်လည်း တစ်မျိုးစီ ဆေးဖက် ဝင်၏။

ဆီးပူ၊ ဆီးနည်း၊ ညောင်းကျရောဂါ၊ မုတ္တရောဂါများ ဖြစ်ပါက ငါးပတ်ဦးခေါင်းမှရရှိသော ကျောက်များကို အမှုန့် ပြုပြီး သံပရာရည်ဖြင့်သောက်က ပျောက်ကင်းစေ၏။

ကျန်းမာရေး အထောက်အကူပေးသည့် ငါးပတ် ခေါ် ငါးပုတ်သင်သားကို လိုအပ်သလို စားသုံးနိုင်ပါသည်။

စစ်စလီငှက်

စစ်စလီငှက်များသည် ဝမ်းဘဲမျိုးတွင် ပါဝင်သော ငှက် မျိုးများဖြစ်ကြ၏။ အလျား ၁၇ လက်မခန့်ရှည်ပြီး ဦးခေါင်း အညိုရောင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးဝိုင်း၏။ ကိုယ်လုံးရှိ အမွှေး များ၏ အရောင်သည် ညိုမည်းသော အရောင်ရှိ၏။ နှုတ်သီး မည်း၏။ မျက်လုံးအထက် အဝါရောင်သန်းနေ၏။ ခြေထောက် အညိုရောင်ဖြစ်၏။ ပျံသန်းရာတွင် မမြန်လှပေ။ ဖြည်းလေးစွာ ပျံသန်းကြ၏။

စစ်စလီအမည်သည် မြန်မာဝေါဟာရဖြစ်ပြီး မဂဓ ဘာသာအနေဖြင့် ကရုဏ္ဍဝဟုခေါ်၏။

သာမန်စစ်စလီထက်ကြီးသော ငှက်ကြီးများလည်း ရှိ၏။ အတောင်သည် အရှည် ၂၀ လက်မခန့်ရှိ၏။ သစ်ကြား သီးရောင်ရှိပြီး အမြီးသည် ဖြူ၏။ အတောင်များသည်လည်း

ကြီးမားပြီး ပျံသန်းရာတွင်လည်း လျင်မြန်၏။ စစ်စလီငှက် များသည် ကြောက်တတ်သော ငှက်မျိုးဖြစ်သဖြင့် လူနှင့် နီးသော ရေတိုင်၊ ချောင်း၊ မြောင်းများတွင် လာရောက် ကျက်စားခြင်း မရှိ။ တောတွင်းရှိ ချောင်း၊ မြောင်းများတွင် အုပ်လိုက်ဖွဲ့၍ လည်းကောင်း၊ ဖိုမတွဲ၍ လည်းကောင်း ကျက်စားလေ့ရှိကြပေသည်။

စစ်စလီငှက်များ၏ အစားအစာများ ခရု၊ ပက်ကျီ၊ ငါးများနှင့် အသီးအနှံများလည်း စားကြ၏။ ပျံသောအခါတွင် လေဥန်သကဲ့သို့ အသံမြည်ပြီး ပျံသန်းလေ့ရှိကြ၏။

စစ်စလီငှက်၏ အကျိုးသွားအာနိသင်များမှာ စစ်စလီ သားသည် ချိုဆိမ့်၏။ အေး၏။ ကြေကျက်ခဲ၏။ လေသလိပ် ကို ပျက်စေ၏။ သည်းခြေကိုနိုင်၏။ သုက်အားကိုပွားစေ၏။ ခွန်အားကိုဖြစ်စေ၏။ သည်းခြေဒေါသကြောင့်ဖြစ်သော အပူ ဖျား၊ သွေးဝမ်းသွားခြင်း၊ သွေးအန်ခြင်း၊ စမြင်းခံခြင်း၊ စမြင်း ကပ်ခြောက်ခြင်း၊ ဆီးပူ၊ ဆီးနည်းခြင်း၊ အပူလောင်နာများကို ပျောက်ကင်းစေ၏။

ဝမ်းဖော၊ ဝမ်းရောင်၊ ဝမ်းကိုက်ခြင်း၊ သွေးတိုးရောဂါ၊ ကျက်ခဲသော အနာရောဂါများကိုလည်း ပျောက်ကင်းစေ၏။ ထို့အပြင် လေထိုးလေအောင့်၊ လေနာရောဂါနှင့် ချောင်းဆိုး ရင်ကျပ်၊ သလိပ်ကပ်သော ဝေဒနာများကိုပါ ပျောက်ကင်းစေ နိုင်သည်ဟု သိရှိရပါသည်။

သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာသက်ဆွေ

ငယ်ဘဝပုံရိပ်များနှင့် ထွီရသန်းကြွယ် ကိုယ်တွေ့ ဆေးနည်းများ

ဦးမင်းနိုင် (ရွှေနင်း)

ဒီတစ်ခါ စာရေးသူ၏ ငယ်ဘဝပုံရိပ် ကိုယ်တွေ့ဆေးနည်းမှာ မရကဖွားဇာတာ မဟာဘုတ်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေလှအောင် လူနှင့်အနာကင်းလှသည်ကို မရှိခဲ့ပါ။

ခြင်ကိုက်တာကို အဖုလုပ်ပြီး ယားတိုင်း ကုတ်နေတတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးကြောင့် (၈)နှစ်သားအရွယ်မှာ ဘယ်ဘက်ခြေခံတစ်ခုလုံး ခြင်ကိုက်ဖုကို ကုတ်ရင်း ဖွဲရင်းနဲ့ ယားနာဝဲနှင်းခဲ့ ဖြစ်လာပြီ။ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်အထိ အနာမှာ အရည်တစ်စုံစုံနှင့် လူမြင်၍ ကြည့်မကောင်းလောက်အောင် ပင် ဖြစ်နေပါသည်။

ဒီကြားထဲ စာရေးသူက တွေ့မရှောင် တောကောင်သားပေါင်းစုံကို ကြိုက်နှစ်သက်စွာ စားခြင်းကြောင့် အနာမှာ မန်းဝင်ရောင်ကိုင်း၍ အက်ကွဲနေလေသည်။

စာရေးသူ၏ ဇာတိ ဖောင်ကြီးတိုက်နယ်ဆိုတာကလည်း ဟိုးလွန်ခဲ့သော အနှစ်(၅၀)ခန့် အချိန်တုန်းကဆိုရင် ပဲခူးရိုးမတောတန်းအဆက်ဖြစ်လို့ တောကောင်သားဆိုတာကလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အလွယ်တကူ ပေါများစွာ ရရှိနေသော နေရာဒေသဖြစ်နေတော့ မိဘများကလည်း ကလေးအလိုလိုက်ပြီး လာသမျှ တောကောင်သားကို အကုန်ဝယ်ခြမ်း၍ ချက်ကျွေးလေသည်။

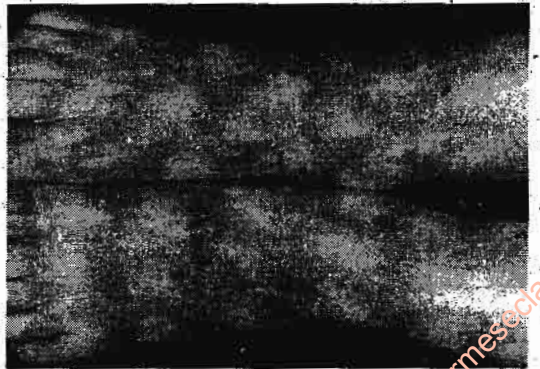
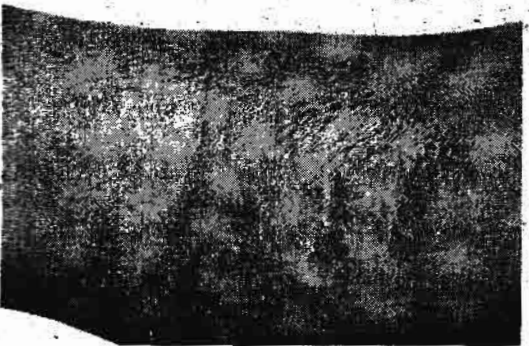
ဒီတော့ တောကောင်သား အညှီအဟောက်သားနဲ့ ဝဲနှင်းခဲ့ ဘယ်လိုလုပ် နာလန်ထူနိုင်မှာတုံး။

ဟိုစဉ်အချိန်က အခုလို ယားနာလိမ်းဆေး၊ အင်္ဂလိပ်ဆေး ပေါင်းစုံပေါများနေတဲ့ ကာလမဟုတ်တော့ အကောင်းဆုံး 'ဘာစကေဘီ'၊ 'ကန့်' ပါဝင်တဲ့ အနံ့ပြင်းပြင်း ဆေးကိုပဲ ဖန်တစ်ရာတေနေအောင် လိမ်းနေရပြီး သက်သာသလိလို ရှိလိုက်၊ အနာက ပြန်ကြွလိုက်နဲ့ လုံးလည်ကို လိုက်နေပေါ့။ ဒါနဲ့ ဗမာဆေးလည်း စုံနေအောင်ကို အမျိုးမျိုး ပါသည်။

သို့သော် ဝဲနှင်းခွက် ထူသထက်ထူ၊ ပွားသထက် ပွားလို့သာ လာခဲ့လေတော့ (၈)နှစ်သား၊ (၉)နှစ်သား 'ငတ်' ကလည်း ခြေခံက နှင်းခူအနာတစ်စုံစုံနဲ့ လူအများရှေ့ သွားလာရ ကျောင်းတက်ရတာကို အနည်းငယ် ရှက်ရွံ့ချင်တဲ့ စိတ်က ဝင်ဝင်လာလေတော့ တစ်ခါတလေ ကျောင်းမတက်ချင်ဘူး လုပ်တော့ မိဘများ ခေါင်းခြောက်ရပြန်သည်။

ဒီလိုနဲ့ မဖြစ်ချေတော့ဘူးဆိုပြီး မိဘများက ရန်ကုန်က အရေပြားအထူးကုသတဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ပြသပြီး နှင်းခူနာကို ကုသကြပြန်တော့လည်း ဟုတ်မလိုလိုနဲ့ ခဏငြိမ်နေပြီး အနာက ပြန်ထလာပြန်သည်။

ဒါနဲ့ စကားမစပ် စာရေးသူ အတွေ့အကြုံ အရ ပြောရရင် လောကမှာ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်လော ဝဲ ယားလာရင် အားရပါးရ ကုတ်လို့ အကောင်းဆုံး ဘာပဲဗျာ။ အနာက ရွစ် ရွစ်နဲ့ ယားလာလို့ စိတ်ရှိ လက်ရှိများ ဘတ်

လိုက်ရရင် တကယ့်ကို အရသာရှိတာပါ။ ပြီးလည်းပြီးရော ကုတ်လိုက်တဲ့ နေရာတွေက အစေးတွေထွက်လာပြီး ကျန်တဲ့ နေရာတွေကို ပျံ့ဖွားလာတော့တာပဲ။

ဖြစ်ချင်တော့လည်း ခြင်္သေ့ကိုက်ဖုလေး တစ်ဖုကနေ ကုတ်ရင်း ဖုရင်းနဲ့ ခြေခုံကြီးတစ်ခုလုံး နှင်းခူထူလှပျစ်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့ရာကနေ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိလာ တဲ့အချိန်မှာ ပျောက်စေချင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ဖန်လာခဲ့ သည် ကင်ပါသည်။

ရှေ့မှာ ပြောခဲ့သလို စာရေးသူတို့ အရပ်ဒေသက ပဲခူး ရိုးမတောတန်းနဲ့ အလွန်နီးကပ်တဲ့ ဒေသဖြစ်လို့ ပဲခူးရိုးမ တစ်ကြော ကျွန်းသစ်ထုတ်လုပ်တဲ့ ဆင်စခန်းတွေက မြို့ကို ရိက္ခာတက်ဝယ်ကြရင်း စာရေးသူတို့ ဖောင်ကြီးမှာ ဆင်တေကို ယာယီစခန်းချပြီးမှ ရန်ကုန်ရိုးချုပ်က ရိက္ခာဆေးဝါး များကို တစ်ဆင့်သယ်ယူရာ နေရာဖြစ်နေတော့ နွေရာသီ သစ်လုပ်ငန်း ဝင်ချိန်ဆိုရင် တစ်လကို (၁)ခါ၊ (၂)ခါ သစ် ထုတ်လုပ်နေမှ ဆင် (၄၊ ၅၊ ၁၀)ကောင် အုပ်တစ်အုပ် ရောက်လာပြီး ဖောင်ကြီး 'ဗိုလ်တံဝင်း'မှာ စခန်းချကြလေ သည်။

ဒီအချိန်မှာ စာရေးသူတို့ကလေးတစ်ယောက် သူ့ထက်ပါ အရင်ဦးအောင် ဆင်တွေ စခန်းချနေတဲ့ 'ဗိုလ်တံဝင်း' ကို အပြေးအလွှား သွားကြပြီး ဆင်ကြီးတွေကို တစ်နေကုန် ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ ထိုင်ကြည့်နေကြသည့်ကို ယခုထိတိုင် မှတ်မှတ်ရရ မြင်ယောင်နေမိပါသေးသည်။

ဒီအထဲမှာ စာရေးသူ အကဲဆုံး၊ အရဲဆုံးဟု ဆိုရပေ မည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စာရေးသူတို့ အမိ၊ အဖ၊ အဘိုး၊ အဘွားများက ဖောင်ကြီးမှာ ကုန်ခြောက်ဆိုင်၊ ကုန်စုံဆိုင်များ ဖွင့်ထားကြတော့ ဆင်ဦးစီးများက ဈေးဝယ်ရင်း ဆိုင်ကို ဝင် ထွက်သွားလာနေကြတော့ ဆင်ဦးစီး ဆင်ဆရာကြီးများနဲ့ စာရေးသူက အားလုံး ခင်မင်သိကျွမ်းနေလေတော့ ဆင်တွေ စခန်းချတဲ့ ဗိုလ်တံဝင်းက ကလေးတစ်အုပ်ထဲမှာ စာရေးသူက ဝင်ရဲထွက်ရဲ ပြောရဲဆိုရဲ အရှိဆုံးဖြစ်နေပါသည်။

ဆင်ဦးစီးတွေ တောထဲက ပါလာတတ်တဲ့ တောထွက် စားစရာ အသီးအနှံများကိုလည်း စာရေးသူကို ပေးကြ၊ ကျွေး ကြလေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆင်စခန်းထဲမှာ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း အိမ်မှ လိုက်ခေါ်သည်အထိ နေလေသည်။ ဒီလိုနဲ့ ဆင်စခန်းက ဆင်ပိုင် ကရင်ဖောင်းကြီးက စာရေးသူ၏ ခြေခုံမှ အရည်တစ်ခွက်နဲ့ နှင်းခူနာကို တွေ့သွားပြီး -

“ဟေ့ ဖိုးခွား၊ နင့်ခြေထောက်က နှင်းခူအနာ ဖြစ်နေ တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” ဟု မေးလေသည်။

စာရေးသူကလည်း-

“ဖောင်းကြီးရေ ဒီနှင်းခူဖြစ်နေတာ (၂)နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ သက်သာသလို ရှိလိုက်၊ ပြန်ပြီးကြွလာလိုက်နဲ့ အခွင်းပျောက် တယ်ကို မရှိပါဘူး” ဟု ဆိုလိုက်တော့ -

“ဒါဆို နင့်အိမ်က မိဘတွေကို သွားခေါ်လာခဲ့၊ ငါ ဆေးပေးခဲ့မယ်” ဟု ပြောလေသည်။

မိဘများကလည်း အားရဝမ်းသာနဲ့ ဆင်ပိုင်ဖောင်းကြီး မှာကြားသည်ဆိုကို သေချာစွာ မှတ်သားပြီး ထိုနေ့ ညနေ မှစပြီး စာရေးသူ၏ နှင်းခူရောဂါကို စစ်ဆင်ရေး စတင်ပါ တော့သည်။

နံနက်မိုးလင်း အိပ်ရာထတော့ စာရေးသူ တစ်ခုခု ထူးခြားနေတာကို သိလိုက်သည်။

ခါတိုင်း အိပ်ရာမှထလျှင် ခြေထောက်က ဖောင်းကြီး တင်းနေလို့ ခြေဖျားထောက်သွားပြီး မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက် လုပ်နေရတာက အမြဲပင်။ ဒီနေ့တော့ အိပ်ရာထသည်နှင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ပေါ့ပါးနေသည်ကို ဦးစွာ သတိပြုမိ သည်။

နှင်းခူရှိတဲ့ ခြေခုံကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ ဆေး လိမ်းထားတဲ့အောက်မှာ အရည်ခြောက်သွေ့နေပြီး အနာမှာ ချပ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အနာနဲ့ဆေး ဟွေပြီး ပျောက်လိမ့်မည်ဟု အားတက်သွားမိသည်။

ဆင်ပိုင် ဖောင်းကြီးပေးလိုက်တဲ့ ဆေးကို ဖုန်းဆီနဲ့ ဖျော်ပြီး တစ်နေ့(၃)ကြိမ် မှန်မှန်လိမ်းတာ (၇)ရက်အတွင်း နှင်းခူမှာ အလွှားလိုက်ခြောက်၍ ကွာကွာလာပြီး အသားချော သွားလေတော့သည်။

စာရေးသူကလည်း ဆင်ပိုင်ဖောင်းကြီးကို လွန်စွာပဲ ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ကလေးဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ခြေခုံက နှင်းခူနာ အရည်တစ်ခွက်ကို တွေ့မြင်သူတိုင်း နှာခေါင်းရှုံ့ သည်ကို မြင်နေရတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်ရှုံ့အားငယ် စိတ် ဝင်လာလေတော့ ဒီရောဂါကို အမြန်ဆုံးပျောက်ချင် နေပြီလေ။

လကူနံပိုင်း ဆင်တွေနဲ့ ရိက္ခာလာသယ်ကြတော့ ဗိုလ်တံဝင်းထဲကို စာရေးသူ အပြေးသွားပြီး ဆင်ပိုင်ဖောင်း ကြီးကို အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် ခြေခုံမှ နှင်းခူနာ မရှိတော့ ကြောင်း ပြောပြီး လက်ဆွဲ၍ အိမ်ကို ခေါ်လာလေသည်။

မိဘများကလည်း ဆိုင်မှာအသင့်ရှိတဲ့ ပုဆိုး၊ အင်္ကျီ တစ်စုံနဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဆင်ပိုင်ဖယ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ကန်တော့ပါသည်။

စာရေးသူကလည်း ဒီရောဂါကြီး နောက်တစ်ခါ ပြန်ဖြစ်မှာကို လွန်စွာစိုးရိမ်နေပါသည်။ ဒါကြောင့် -

“ဖယ်ကြီးရယ် ကျွန်တော် ဒီရောဂါ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖြစ်မှာကို အရမ်းစိုးရိမ်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ ဖြစ်နိုင် မယ်ဆိုရင် အခု ဖယ်ကြီးပေးတဲ့ နှင်းခူပျောက်ဆေး (လက် တွေ့)ဆေးနည်းကို ပြောမေးနိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို လက် ဆောင်အနေနဲ့ ပြောခဲ့ပါ” ဟု ပူဆာလိုက်တော့-

“အေး၊ ငါကလည်း ဒီဆေးနည်းကို စီးပွားဖြစ်လုပ်စား နေတာမဟုတ်တော့ နင့်ကို ပြောခဲ့ပါ့မယ်၊ သေချာမှတ်ထား ပေတော့” ဟု ဆိုလေသည်။

“ဆေးနည်းကတော့ အမည် သိပ်မများပါဘူး၊ ဆင် သားရေကို ပြာချပြီး၊ နှင်းမုန့်စစ်စစ်နဲ့ ကျောက်ဆေးဒါနဲ့၊ ဆတူရောပြီး အမှုန့်ကြိတ်ကာ လေလုံအောင် ထားပေါ့၊ နှင်းခူနဲ့ ယားနာတွေကို သုံးမယ်ဆိုရင် အနာကို တမာရွက်

ပြုတ်ရည်နဲ့ စင်ကြယ်အောင် ဖန်ဆေးပြီး ဆေးမှုန့်ကို ဖုန်းဆီ (သို့မဟုတ်) ရေနံဆေးနဲ့ဖျော်ပြီး ခပ်နွေးနွေး အပူပေးပြီး လိမ်း ပေးပါ။ နင် လိမ်းခဲ့တာ လက်တွေ့ပဲလေ၊ မဟုတ်လား” ဟု တိုင်းရင်းသားကြီးပီပီ ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောလိုက်ပါ တော့သည်။

စာရေးသူလည်း တစ်သက်မှာ တစ်ခါ နှစ်ခါမျိုး ဒုက္ခ ပေးနေတဲ့ ယားနာ၊ နှင်းခူကြီးလည်း ဆင်ပိုင်ဖယ်ကြီး၏ ဆေးရုံကျေးဇူးကြောင့်ပျောက်ကင်းခဲ့သည်မှာ ယခုဆို အနှစ် (၅၀) ကျော်ခဲ့ပါပြီ။

ယခု တင်ပြခဲ့သည်တို့မှာ စာရေးသူ၏ ငယ်ဘဝပုံရိပ် များထဲမှ အမှတ်အရဆုံး အမှတ်တရပါပဲ ခင်ဗျာ။

“လူတိုင်း အတိတ်အကြောင်း ကိုယ်စီရှိကြသည်၊ မှတ်ကောင်း မှတ်စရာအဖြစ်ကို ဖော်ထုတ်၍ မှတ်တမ်း တင်နိုင်ကြပါစေ”

ဦးမင်းလင်း(ရွှေဝင်း)

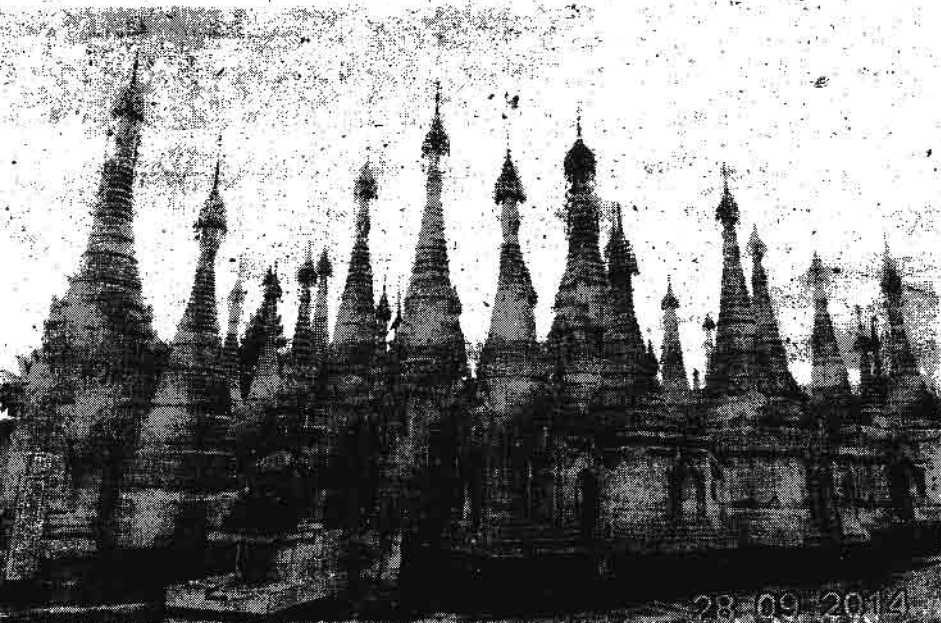
မြန်မာနိုင်ငံဝေဒသုတေသနအဖွဲ့ နက္ခတ္တ လက္ခဏာနှင့် စွယ်စုံပညာရှင် ဆရာအောင်ကျော်နိုင်

အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခတွေ့နေသလား၊ စီးပွားရေးအခက်တွေ့နေသလား၊
အိမ်ခြံမြေ တိုက်ခန်း ရောင်းထွက်ချင်သလား၊ အိမ်ကအမျိုးသားက
ခြေလှမ်းများမှားနေသလား၊ အမျိုးသမီးက ပုံမှန်ဟုတ်ခဲ့လား၊
သားသမီးတွေ ပြောစကား နားမထောင်ဘူးလား၊ နိုင်ငံခြားခရီး
ကြာနေသလား၊ ကြွေးတွေက တောင်းမရလို့ စိတ်ညစ်နေသလား၊
အတိုက်အခံတွေ ပေါ်သလား၊ ရှေးရောင်းကောင်းချင်လား။

ဒါတွေ ခက်နေတာ လွယ်ဖို့ သင် ဆရာနဲ့တွေ့ဖို့ အချိန်တန်ပြီ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➡ ဆုတောင်းပြည့် အောင်မြင်သာယာစေဖို့ထော် ပြောက်တက်မှန် သူတော်စင်များနှင့်အနီး
- လမ်းညွှန် ➡ ဗုံးရွှေပတ်တိုင်း၊ လှိုင်သာယာမြို့နယ် ဆင်း ရောက်ပြီ။
- ဖုန်း ➡ ၀၉-၄၂၀၀၈၂၃၂၊ ၀၉-၇၉၅၁၈၇၃၈ (ပိတ်ရက်မပါပါ)

(အခါပေးအမျိုးမျိုး၊ ဗေဒင်ဟော၊ ဇာတာဖွဲ့၊ အတိုက်အခိုက်ရှင်း၊ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်နှင့် အဆောင်ယတြာကိစ္စများ အထူးဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။)

တိုင်းပြည်
သိင်္ဂဟာရွှေချင်းဆာ
ပွေတော်ဘုရား

28-09-2014

ဘုရားပြီးငါလိုက်ကုသတွင်
ဆူပေခံထားဆာ
ရှေးဟောင်းဂုဏ်ပွားတော်

28-09-2014

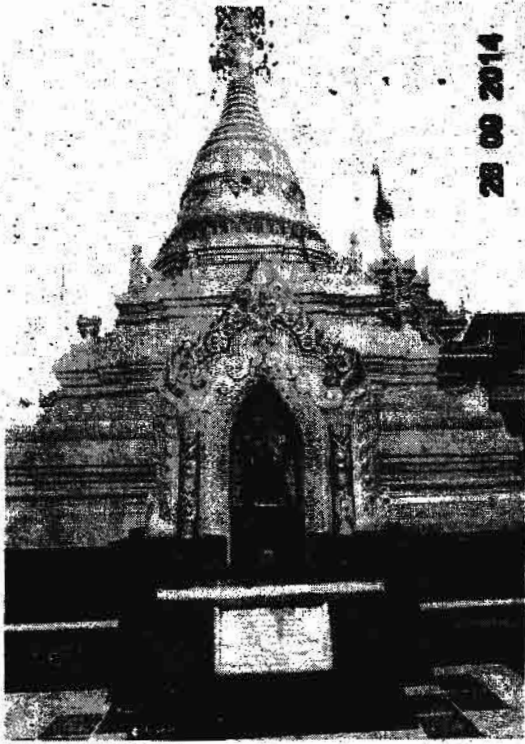
ဘုရားပြီးငါ
သုံးဆင့်လိုက်ကုသတွင်
ဂုဏ်ပွားတော်ဘုရား

28-09-2014

သီရိမင်္ဂလာ ရွှေချင်းသာဓမ္မတော်ဘုရား တွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်

ဆရာကြီးဦးအောင်မြင်

28 08 2014

ဟိုပန်းမြို့ သီရိမင်္ဂလာရွှေချင်းသာ ဓမ္မတော်ဘုရားကြီး ဟိုပက်မှ
အရံစေတီတော်တစ်ဆူ

ကောဇာသက္ကရာဇ် (၄၄၄)ခုနှစ်တွင် ပုဂံထီးနန်းစိုးစံ
တော်မူသော နရပတိစည်သူဘွဲ့ခံ အလောင်းစည်သူမင်း
တိုင်းခန်းလှည့်လည်စဉ်က ဟိုပန်းမြို့စားအဖွဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ
ဘုရားရှင်၏ သရီရဓာတ်တော်၊ ဓမ္မတော်များ ပေးအပ်ကာ
ဉာဏ်တော် (၂၄)တောင်မြင့်သော စေတီတော်တစ်ဆူကို
တည်ထားစေပြီး ဓမ္မတော်ဘုရားကြီးဟု သမုတ်ထော်မူသည်။
ထိုစေတီ စတင်တည်ထားကိုးကွယ်သောခုနှစ်မှာ သက္ကရာဇ်
(၅၁၂)ခုဟု သိရ ပါသည်။

သက္ကရာဇ် (၁၁၇၀)ခုနှစ်တွင် ဟိုပန်းမြို့စားကြီး ခွန်
ကြားက ထပ်မံပြုပြင်ကာ ဉာဏ်တော် (၈၆)တောင် ဖြစ်စေခဲ့
သည်။ သက္ကရာဇ် (၁၂၁၂ မှ ၁၂၄၇)အတွင်း မြို့စားကြီး
ခွန်သူရိယက ထပ်မံပြုပြင်ခဲ့သည်။ (၁၂၈၇)ခုနှစ်တွင် မြို့စား
ကြီး စောခွန်လောက ထပ်မံပြုပြင်ပြီးနောက် 'ရွှေချင်းသာ

ဓမ္မတော်ဘုရားကြီး' ဟူ၍ ဘွဲ့တော် သမုတ်တော်မူခဲ့ပြန်
သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၃၂၅ ခုနှစ်၊ ဆရာတော် ဦးစန္ဒိမာက
ဦးဆောင်ပြုပြင်ကာ 'သီရိမင်္ဂလာရွှေချင်းသာ ဓမ္မတော်ဘုရား
ကြီး' ဟူ၍ ဘွဲ့တော်သမုတ်ပြန်သည်။

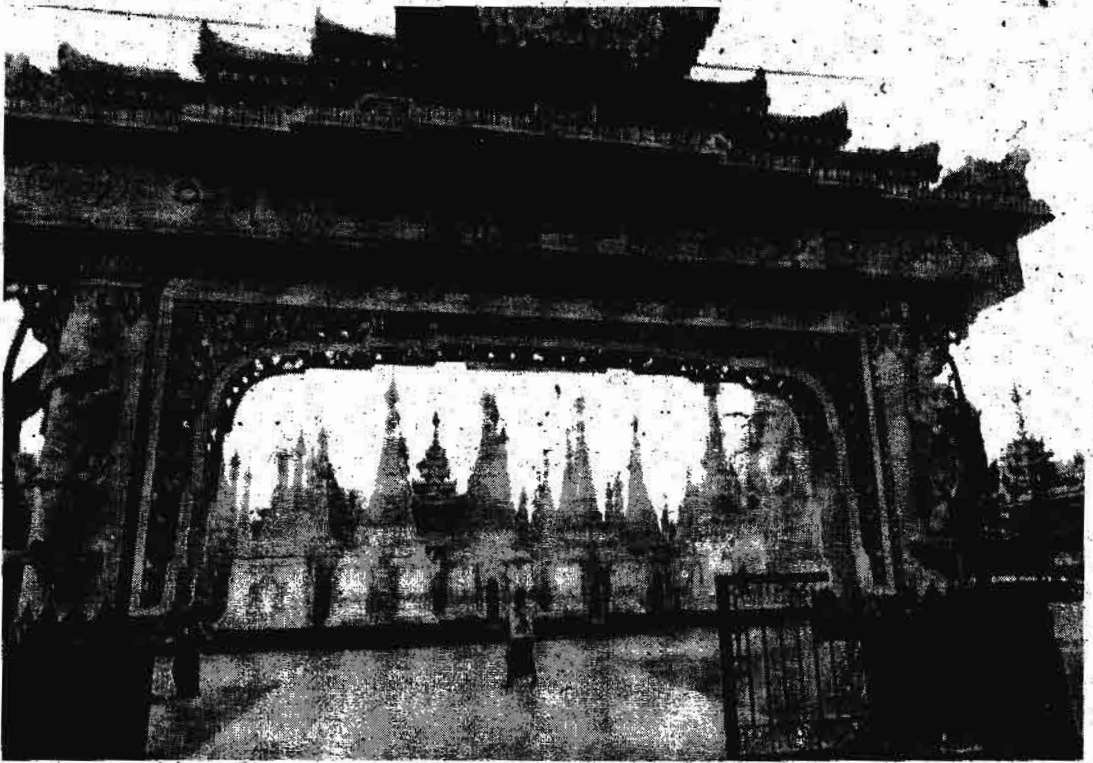
ယခုလက်ရှိ ထိုစေတီတော်ကြီး၏ ဉာဏ်တော်အမြင့်
(၁၆၂)တောင်၊ အရံစေတီတော်ပေါင်း (၂၀၆)ဆူ၊ ရုပ်ပွားတော်
ပေါင်း (၃၃၃)ဆူ၊ အုတ်ပြာသာဒ်၊ သစ်ပြာသာဒ်၊ ထန်ဆောင်း
တော်များ (၃၀)ကျော်၊ ရွှေဟောင်းခေါင်းလောင်းကြီး (၃)လုံး
ရှိကြောင်း သိရပါသည်။

သီရိမင်္ဂလာ ရွှေချင်းသာဓမ္မတော်ဘုရားကြီး၏ ပွဲတော်
ကို နှစ်စဉ် တပေါင်းလဆုတ် (၄)ရက်မှ (၈)ရက်အထိ စည်
ကားစွာ ကျင်းပပြီး နှစ်စဉ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် (၄)
ရက်မှ (၈)ရက်အထိ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲနှင့်အတူ ပအိုဝ်းအတာ
တက်ပွဲကို စည်ကားစွာကျင်းပကြောင်းလည်း သိရသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်ဒေသကြီး၊ တောင်ကြီးမြို့အရှေ့ဘက်
(၁၂)မိုင်ခန့်အကွာရှိ ဟိုပန်းမြို့ဦးတွင် သီရိမင်္ဂလာရွှေချင်းသာ
ဓမ္မတော်ဘုရားကြီးကို ဖူးမြင်ရပါသည်။ ခမ်းနားထည်ဝါသော
မုခ်ဦးကြီးအတွင်းမှာ စေတီတော်ပေါင်းများစွာကို ဖူးတွေ့ရ
သည်။ ရင်ပြင်တော်အပြည့် ကြွေပြားခင်းထားသည်။ ရင်ပြင်
တံတိုင်းနံရံများ ထူးခြားသည်။ ရုပ်ပွားတော်များ ရှိသည်။

အရံစေတီတော် များစွာရှိသည့်အနက် 'အချို့ အရံ
စေတီတော်များမှာ ဘွဲ့တော်သီးခြားရှိပြီး အလွန်လည်း
ထူးခြားသပွယ်လှပါသည်။ အရံစေတီတော်များ၏ သပိတ်
လှန်၊ သပိတ်မှောက်တို့မှာ မတူညီ ကွဲပြားခြားနားမှုများ
တွေ့ရှိရသည်။

အရံစေတီတော်များ အလယ်ရှိ မူလဓမ္မတော်စေတီ
တော်ကြီးမှာ လိုက်ဂူဝ အရှေ့ဘက်လှည့်သော တဝှေ့အမျိုး
အစားရှိသည်။ အရှေ့ဘက် အာရုံခံထန်ဆောင်းအတွင်းမှာ
ရုပ်ပွားတော် မုဒြာမျိုးစုံကို သပွယ်စွာ ဖူးမြင်ရသည်။

ဟိုက်နိုမြို့ သီရိမင်္ဂလာရွှေချမ်းသာ မွေတော်ဘုရားကြီး မှည့်ဦး

ထူးခြားချက်အနေဖြင့် လိုက်ဂူမှာ ပေ(၄၀)ခန့်ရှည်ပြီး လိုက် (၃)ဆင့် ရှိပါသည်။ အတွင်းဆုံးလိုက်ဂူမှာ တစ်ခန်းလုံး ရွှေရောင် ဝင်းနေ သည်။ ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူကို ပူဇော်ခံထားသည်။ ရွှေရောင်ဝင်းအိပြီး ကြည်ညိုဖွယ် အလွန် ကောင်းပါသည်။ သီရိမင်္ဂလာရွှေချမ်းသာ မွေတော်ဘုရားကြီးတွင် ရပ်ဝေးမှ ရက်တို၊ ရက်ရှည် အဓိဋ္ဌာန်လိုက်ဂူကို နေ့စဉ် နံနက်(၄)နာရီမှ ည (၈) နာရီအထိ ဖွင့်ထားပေးသည်။

သီရိမင်္ဂလာရွှေချမ်းသာမွေတော်ဘုရားကြီးတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပုံမှာ မိမိရောက်ရှိသော အချိန်အရ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ အလင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင် စသည်တို့လှူဒါန်းပြီး ဦး(၃)ကြိမ်ချ ရှိခိုးခြင်း၊ နမောတဿ(၃)ခေါက်ရွတ်ပွားခြင်း၊ မေတ္တသုတ် (၁)ခေါက်ရွတ်ပွားခြင်း ပြုပြီးမှ အောက်ပါဂါထာ တော်ကို သက်စေ့ခေါက်ရေရွတ်ပွားပူဇော်၍ မေတ္တာပို့သခြင်း၊ အမှုအတန်းပေးဝေခြင်း ပြုရသည်။

“ချမ်းသာကြီးဂါထာတော်”

“တုံပိ သေဋ္ဌော လောကသ္မိ၊ တုံပိ လောကာ မဟိဝံ

ကော၊ လောကာဟံ မင်္ဂလံသေဋ္ဌ၊ လောက ပါပံ ပဝါဟနံ။

ဇယံ တဿ မယံဘန္တေ ပညကမ္မံ ကရော မဟံ၊ ရတနံ တွေဝ ယာစာမိ၊ ဒုက္ခပ္ပတ္တိံ ပဓမာစယံ။

ရာဇာဝိ သဗ္ဗ သတ္တေသု၊ ယဒိ မေတ္တံ ဥပ္ပဇ္ဈယံ၊ စဝံသတိ မမ သိစ္ဆိ၊ ဘဝတု မံ သဗ္ဗပိယံ။”

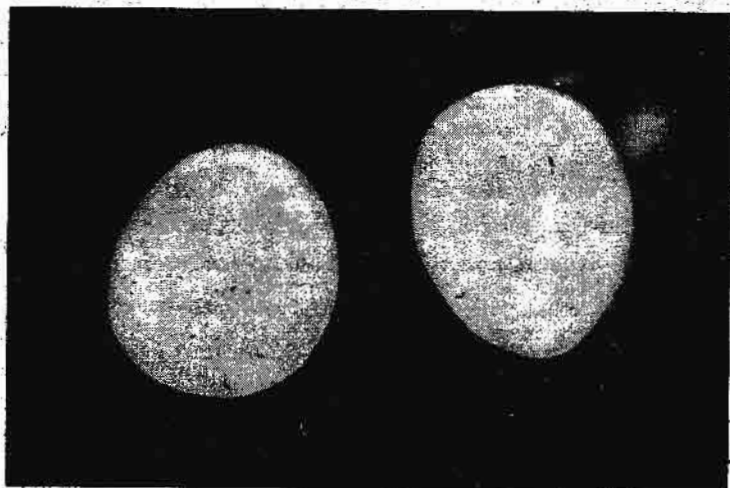
တောင်ကြီးမြို့ ဘုရားစုံ၊ အင်းလေးဘုရားစုံ၊ မွေတော် ကတ္တူ၊ ထန်စမ်းလိုက်ဂူ စသည့် ဘုရားဖူးခရီးစဉ်နှင့်အတူ တောင်ကြီးမြို့မှ (၂၄)မိုင်ကွာဝေးသော ထန်စမ်းလိုက်ဂူတော် သို့ အသွားခရီးတွင် လမ်းတစ်ဝက်ရှိ ဟိုပန်းမြို့ဦးမှာ သီရိ မင်္ဂလာရွှေချမ်းသာ မွေတော်ဘုရားကြီးပရိဝုဏ်သို့ ဝင်ဖြစ် အောင်ဝင်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်လိုက်ဂူတော်မှာ ဘုရားဖူး၍ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်နိုင်ကြပါစေ။

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင်

အစိမ်းရောင် အဆောင်ကျောက်မျက်ရတနာ

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင်

အစိမ်းရောင်အဆောင်ကျောက်မျက်ရတနာ

- ၃။ နီလာစိမ်း (Sapphire)
- ၄။ ဥဒေါင်းစိမ်း (Demantoid), (Andradite)
- ၅။ ပြောင်ခေါင်းစိမ်း (Peridot)
- ၆။ တော်ဝင်ကျောက်စိမ်း (Jadeite)
- ၇။ ဓာတ်ရောင်ပြန့်ကျောက် (Flourspar)
- ၈။ ဖရဲအူကျောက် (Tourmaline)
- ၉။ ပဲထော့/သလင်းစိမ်းကျောက် (Chrome), (Chalcedony)
- ၁၀။ ဥဒေါင်းစိမ်း (Grossular Garnet)

‘အစိမ်းရောင်’ သည် စိတ်ကို ကြည်လင်လန်းဆန်းစေနိုင်ပါသည်။ ကျန်းမာရေးကို ကောင်းမွန်စေပါသည်။ အထူးသဖြင့် မျက်စိပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းကို ပြေပျောက်စေသည်။ မျက်စိအသုံးပြုလုပ်ကိုင်ရသူများအတွက် မျက်စိကို အင်အားပြန်ပြည့်စေပါသည်။ အစိမ်းရောင်သည် လူသားတို့၏ စက္ခုအာရုံကို ငြိမ်းချမ်းမှု အပေးနိုင်ဆုံးအရောင်ဟူ၍ စိတ်ပညာရှင်များက တညီတညွတ်တည်း သဘောတူ ဝန်ခံထားကြသည်။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်စေသည်။ ပင်ပန်းမှုများကို ပြေပျောက်စေသည်။ ပူပန်သောကများကို လျော့ချပေးပြီး စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်လာစေသည်။ ထို့ပြင် အစိမ်းရောင်သည် မျှော်လင့်ခြင်းသင်္ကေတလည်း ဖြစ်သည်။ အစိမ်းရောင်အဆောင်ကျောက်မျက်ရတနာကို ဝတ်ဆင်သုံးစွဲဆောင်ထားသူတို့အနေဖြင့် ထိုအဆောင်ကျောက်မျက်ရတနာကို မကြာခဏ တစ်မိမိမ့်ကြည့်ပေးဖို့ လိုအပ်ပါသည်။

အစိမ်းရောင်ရှိသော ကျောက်မျက်ရတနာတို့ကို သုတေသနအဖြစ် စာရင်းပြုစုကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရသည် -

- ၁။ ခြကျောက် (Emerald)
- ၂။ ဂေါ်မိတ်ကျောက် (Zircon)

- ၁၁။ မိုးကုတ်မြ (Diopside)
- ၁၂။ ဟစ်ဒင်နိုက်ကျောက် (Hiddenite)
- ၁၃။ သုံးပန်လူကျောက် (Chrysobery), (Alexandrite)
- ၁၄။ နဂါးသွဲ့ကျောက် (Apatite)
- ၁၅။ ဒေါ်နစ်စိမ်းကျောက်

ဤသို့အားဖြင့် ဥဒေါင်းစိမ်း (၂)မျိုး၊ မြ (၂)မျိုးအပါအဝင် စုံစုပေါင်း (၁၅)မျိုး ရှိနေပါသည်။ ယခုထက်လည်း ပိုများနိုင်ပါသေးသည်။ ကျောက်မျက်ရတနာအမျိုးအစားသစ်များစွာ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်တွင် ထပ်မံပေါ်ထွက်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုခေတ်တွင် လူတိုင်းလိုလို လက်ကိုင်ဖုန်းများ သုံးစွဲနေကြပြီး ဖုန်းတွင်ခံကဲ့သို့ လူမှုရေးဝက်ဘ်ဆိုက်များနှင့် အချိန် များစွာ မျက်စိအလုပ်ပေးနေခြင်း၊ ကွန်ပျူတာများဖြင့် အချိန်များစွာ လုပ်ကိုင်ခြင်း၊ ဂိမ်းကစားခြင်း၊ အင်တာနက် သုံးစွဲခြင်းတို့ကြောင့် မျက်စိအားကို များစွာ ဖြန့်တီးနေသလို ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် ခေတ်အခြေအနေအရ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု နည်းပါးလာခြင်း၊ ပူပန်သောက များခြင်းလည်း မျက်စိစိမ်းစွာ တွေ့ များမြားလာခြင်းတို့ ရှိကြသည်။

အစိမ်းရောင်အဆောင်ကျောက်ကို မည်သည့်နေ့စွဲများ
များသာ ဆောင်ထား ဝတ်ဆင်ရမည်/ မည်သည့်လပွားများ
အတွက် ဆောင်ထားရန်ဖြစ်သည်/ သင်္ချာဗေဒင်ပညာအရ
မည်သည့်ရက်မွေးသူများ ဝတ်ဆင်ဆောင်ထားရမည် စသည်
ဖြင့် ခွဲခြားသတ်မှတ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ခေတ်လူသားအား
လုံး ဆောင်ထားဝတ်ဆင်သုံးစွဲသင့်သော အဆောင်ကျောက်
မျက်ရတနာမျိုးဖြစ်ကြောင်း သိစေချင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့်
ဖုန်းပွတ်သူများ၊ ဂိမ်းစွဲနေသူများ၊ ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာနက်
တို့နှင့် လုပ်ကိုင်သူများ ဆောင်ထားသင့်ပါသည်။

ကျောက်မျက်ရတနာကို အလှအပအတွက် ဝတ်ဆင်
ခြင်းနှင့် အဆောင်ယတြာအဖြစ် ဝတ်ဆင်ခြင်းဟူ၍ ရှိရာ
တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး အကျိုးပေးမည်ပင်။ အဆောင်ယတြာ
အဖြစ် ဝတ်ဆင်ခြင်းမှာ အလှအပအတွက်လည်း အကျိုးပြု
ဖြစ်၍ ပိုပြီးအကျိုးများပါသည်။ အဆောင်ယတြာအဖြစ် ဝတ်
ဆင်သော ကျောက်မျက်ရတနာတို့ကို သိဒ္ဓိဝင်အောင် သိဒ္ဓိ
တင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥပမာဆိုလျှင် အားသွင်းထားသော
ဘတ္တရီနှင့် အလားသဏ္ဌာန်တူပါသည်။ ဘတ္တရီများ အားလျော့

သွားလျှင် (သို့) အားကုန်သွားလျှင် အားပြန်သွင်းရသကဲ့သို့
သိဒ္ဓိတင်ထားသော ကျောက်မျက်ရတနာအဆောင်ပစ္စည်းကို
လည်း သိဒ္ဓိစွမ်းအားပြည့်အောင် သိဒ္ဓိတင်ခြင်းပြုလုပ်ရသဖြင့်
အလှအပအဖြစ် ဝတ်ဆင်သော ကျောက်မျက်ရတနာထက်
ပိုပြီး အလုပ်များပါမည်။

သို့သော် သိဒ္ဓိစွမ်းအားဖြည့်၊ သိဒ္ဓိတင်ခြင်းမှာ အလွန်
ခက်ခဲသောအလုပ်တော့ မဟုတ်ပါ။ မနက်တိုင်းဖြစ်စေ၊ ညတိုင်း
ဖြစ်စေ၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်တစ်ကြိမ်ဖြစ်စေ၊ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်
ဖြစ်စေ အဆောက်ကျောက်မျက်ရတနာပစ္စည်းကို ညှာလက်
ဖဝါးတွင်ကိုင်၍ မိမိအလွတ်ကျက်မှတ်ရရှိထားသော ပရိတ်
တော်၊ ပဌာန်းတော်၊ ဂါထာတော်၊ မန္တန်တော်များကို ရွတ်ပွား
ပူဇော်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

အစိမ်းရောင်ကျောက်မျက်ရတနာ တစ်မျိုးမျိုးကို
အဆောင်ကျောက်အဖြစ် ဝတ်ဆင်သုံးစွဲခြင်းဖြင့် အကျိုးထူး
များ ရရှိနိုင်ကြပါစေ။

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင်

ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတို့၏ အလုပ်အကိုင်ကိစ္စများ ဆန္ဒပြည့်ဝစေမည်

● လက်ရှိ အလုပ်အကိုင်မှာ အဆင်မပြေလျှင်၊ လစာ အမြန်ဆုံး တိုးတက်ရရှိစေဖို့ ● လက်ရှိ အလုပ်
အကိုင်ထက် ပိုကောင်းပြီး လစာဝင်ငွေလည်း ပိုကောင်းသည့် အခြားအလုပ်အကိုင်သစ် တစ်ခုကို
အမြန်ဆုံး ရှာဖွေရရှိစေဖို့ ● လက်ရှိ အလုပ်နေရာ မြို့ရွာဒေသမှ မပြောင်းရွှေ့ရဘဲ ဆက်လက်
ကြာရှည် ခိုင်မြဲစွာ လုပ်ကိုင်နေရစေဖို့ ● လက်ရှိ အလုပ်နေရာဇာန မြို့ရွာဒေသမှာ မိမိပြောင်းရွှေ့
ချင်သော အလုပ်နေရာဌာန၊ မြို့ရွာဒေသသို့ အမြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ရစေဖို့ ● လက်ရှိအလုပ်မှ
အမြန်ဆုံး ထွက်ခွင့်ရစေဖို့ ● လက်ရှိလုပ်ငန်းခွင်မှာ ကြုံတွေ့နေရသော အတိုက်အခံ၊ အနှောင့်
အယှက်၊ အခက်အခဲ၊ အကျပ်အတည်း၊ အစွပ်အစွဲ၊ အတိုင်အတော ပြဿနာများ အမြန်ဆုံး ကင်းရှင်း
သွားစေဖို့။ [နယ်မြေများမှ ဗုဒ္ဓဖြင့် ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။]

ဆရာမ ဒေါ်နှင်းသူဇာဦး

လက္ခဏာဗေဒင် + ယတြာအစီအရင် (အမျိုးသမီး သီးသန့်)

တိုက် (၄၀)၊ အခန်း (A-2)၊ ပထမထပ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာထိပ်၊ ဦးစိစာရလမ်း (၄၁) ရပ်ကွက်၊ မြောက်အင်္ဂလိပ်လမ်း။

☎ ၀၉-၅၀၉၃၇၉၁၊ ၀၉-၇၃၁၄၇၀၂၂၊ ၀၉-၂၇၇၇၇၃၁၆၊ ၀၉-၇၃၀၀၇၂၂၄

သူများအပူ ကိုယ်ဝင်မပူတဲ့တော့ပါ

အောင်မြင်ဦး (ထားဝယ်ချောင်)

ဆောင်းဦးအစ နံနက်ခင်း၏ လေပြည်လေအေးသေးကို ရှုခိုက်ရင်း ညောင်းညာနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အား ဖြေလျှော့လိုသဖြင့် ဆယ်ထပ်ကြီး ဘုရားဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာ စဉ် သူငယ်ချင်းမောင်ဝင်း၏ အိမ်ရှေ့ အရောက် မောင်ဝင်းရှိလိုခြား နေအိမ် ဘက် လမ်းကြည့်လိုက်ရာ မောင်ဝင်း

အား နေအိမ်ရှေ့ ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် မသာယာသောမျက်နှာထား နှင့် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် -

“ဟေ့ကောင်ကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မင်း လမ်းလျှောက်တာလား”

“အေးကွ”

“အိမ်ကို ခဏဝင်ပါဦးကွာ”

သူငယ်ချင်းမှာ မသာယာသော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါ်ယူနေသော ကြောင့် ၎င်း၏နေအိမ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိ ခဲ့ရာတွင် ယခင်ကလို သေသပ်လှပသော အခင်းအကျင်း အနေအထားမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရွှပ်ပွနေသဖြင့် တစ်ခုခုတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူတွင် သောကကပ်နေ ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပေပြီ။

“သူငယ်ချင်း ထိုင်ကွာ”

“အေး၊ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊

ခင်နုရော ဘယ်သွားနေသလဲ”

“မင်းနုမ မရှိတော့ပါဘူးကွာ”

“ဘာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ၊
ဘယ်တုန်းကဆုံးတာလဲ”

“ဖွဟ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ဘယ်
က ဆုံးရမှာလဲ၊ အိမ်ကထွက်သွားတာ
ကွ”

“မင်းဟာက မိန်းမ မရှိတော့ဘူး
ဆိုတော့ သေသလိုပြောနေပြီး”

“အေးကွာ၊ အိမ်ကဆင်းသွား
တာ နှစ်ပတ်ကျော်သွားပြီကွ”

“မင်း ဗေဒင်လေး ဘာလေး
မေး မကြည့်ဘူးလား”

“လုပ်တာပေါ့၊ ပိုက်ဆံတောင်
နှစ်သောင်းကျော်ကုန်သွားပြီ”

“မထူးခြားဘူးလား”

“တစ်ပတ်အတွင်း ပြန်လာ
ရမယ် ပြောပြီး အခု နှစ်ပတ်ကျော်
ရှိနေပြီကွာ”

ကျွန်ထော်လည်း ဘာကူညီရ
မှန်းမသိဖြစ်နေပြီ၊ ကိုယ်က ဗေဒင်
လည်း မတတ်၊ လက္ခဏာလည်းမတတ်
သူငယ်ချင်းကို ဘယ်လိုကူညီရမှန်း
လည်း မသိဖြစ်နေပြီ၊ သူငယ်ချင်းမှာ
လည်း အတော်စိတ်ထိခိုက်၍ မအိပ်
မစား ဖြစ်နေပုံရသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ဘယ်လိုကူညီ
ရမလဲ စဉ်းစားနေစဉ်

“ဟေ့ကောင် မင်းက စာရေး
ဆရာဆိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး မလုပ်
တတ်ဘူးလားကွာ”

“မင်း၊ ငါလုပ်ခိုင်းတာကို ယုံယုံ
ကြည်ကြည်နဲ့ လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ခင်နုသာ ပြန်လာမယ်ဆိုရင်
မင်းခိုင်းတာ အကုန်လုပ်မယ်”

“မင်း သူ့အစ်မတို့၊ သူ့အမေတို့
အိမ်တွေ သွားမရှာဘူးလား”

“သူ့အစ်မအိမ်မှာ ရောက်နေ
တယ်ကွာ၊ သူ့အစ်မက နှုတ်ကြမ်းတယ်၊
ခင်နုစကားယုံပြီး ငါ့ကိုတုတ်လွှတ်လိုက်
မှာကွာ၊ ငါမသွားရဲဘူး”

“မင်း ဗေဒင်ကရော ဘာတွေ
ဟောထားသလဲ”

“ခင်နုစိတ်တွေက ပျံ့လွင့်နေ
တယ်တဲ့၊ နောက်နှစ်လလောက်မှ တည်
ငြိမ်နိုင်မယ်လို့ ပြောတယ်ကွ”

သူငယ်ချင်း မောင်ဝင်း၏ စိတ်
ဓာတ်နေရာအား သိလိုသဖြင့် မေးခွန်း
များအား သွင်းမေးနေရခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီးအား စိတ်သောက
ရောက်နေပုံရသည်။ ဇနီးအကြောင်း
ပြောနေစဉ် လန်းဆန်းတက်ကြွမှုတွေ
တွေ့လာရသဖြင့် သူ၏စိတ်အား အရင်
လန်းဆန်းတက်ကြွမှုအောင် လုပ်
ဆောင်ပေးလိုသဖြင့်

“ကဲ- ခင်နုအကြောင်း ဆက်
ပါဦး”

“မင်းပြောမှ သတိရတယ်၊ဗေဒင်
ဆရာက ခင်နုကို နောက်သုံးလလောက်
လွှတ်ထားလိုက်တဲ့၊ သူ့စိတ်တွေ အင်
မတန် ထွေပြားနေတယ်၊ သူ့စိတ်ကို
ချုပ်လိုက်ရင် အသက်အန္တရာယ် ရှိတယ်
ပြောလို့ လွှတ်ထားရတာကွ”

“အေး ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ့စိတ်တွေ
အေးငြိမ်းလာအောင် မင်းက လုပ်ပေး
ရမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ”

“ခင်နုလည်း စိတ်တွေအေးချမ်း
ပြီး မင်းဆီပြန်လာရအောင်၊ မင်းလည်း
အေးချမ်းရအောင် ငါအထူးစီစဉ်ပေး
မယ်၊ မင်း ငါ့ကိုတော့ ယုံကြည်မှုဖြစ်မှာ
နော်”

“ငါ ယုံပါတယ်ကွာ၊ မင်းပြော
သလို လုပ်ပါမယ်”

“အေး ကောင်းပြီ၊ မင်းအဝတ်
အစားလဲပြီး ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

“ခဏစောင့်ကွာ”

မောင်ဝင်း အဝတ်အစားလဲပြီး
နောက် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဆယ်ထပ်
ကြီးဘုရားဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။
မောင်ဝင်းတစ်ယောက် ခင်နု ပြန်လာ
နေ ဆောင်ရွက်ရမည်ဟူသော အတွေး
နှင့် လိုက်မိလာခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော့်မှာတော့ ဘာကို
စလုပ်ရမည်ကို မသိသေး။ မောင်ဝင်း
လည်း ယုံကြည်စိတ်အပြည့်ရှိအောင်၊
ခိုင်းတာတွေကိုလည်း စိတ်ပါလက်ပါ
ရှိအောင် ဆောင်ရွက်ရပေမည်။
သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း

“မောင်ဝင်း ဖယောင်းတိုင် ငါး
တိုင်ဝယ်ကွာ”

“အေး အေး”

“မင်း အဲဒီဆိုင်က အပ်ချည်ဖြစ်
ဖြစ်၊ ကြိုးသေးသေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ချောင်း
လောက်တောင်းခဲ့”

“နောက် ဘာလိုသေးလဲ သူငယ်
ချင်း”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကံကော်တစ်ညွန့်နဲ့
ဟိုဝါးတောက ဝါးရွက်တစ်ရွက်လောက်
ယူခဲ့ကွာ”

“အေး၊ ငါအားလုံးရအောင် ယူ
ခဲ့မယ်၊ မင်း ဘုရားထဲက စောင့်နေကွာ”

ကျွန်တော့်အနီးမှ ထွက်ခွာသွား
အောင် မောင်ဝင်းကို ကြည့်၍ စိတ်
မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။ ဘယ်လို ကူညီ
ရမလဲ၊ သူငယ်ချင်း အဖြစ်ကိုလည်း
မကြည့်ရက၊ ဒီကောင်ကြီး အသက်ကြီး
မှ ပျက်စီးသွားမှာကိုလည်း မလိုလား
ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ကျွန်တော် လုပ်

မည်အလုပ်သည် ကုသိုလ်လည်းရမည်၊
မောင်ဝင်းကိုလည်း မထိခိုက်စေဘဲ
ဆောင်ရွက်ရပေမည်။

မောင်ဝင်း ဘုရားထဲရောက်ရှိ
လာသောအခါ သူ့တွင်ပါလာသော
ဖယောင်းတိုင် ငါးတိုင်မှ သုံးတိုင်ကိုဖယ်
၍ ကျန်နှစ်တိုင်တွင် အနီးအနားမှ ရွာ
ထားသော သံချွန်လေးဖြင့် တစ်တိုင်
တွင် မောင်ဝင်း၊ နောက်တစ်တိုင်တွင်
ခင်နုဟု ရေးခြစ်၍ ကြိုးဖြင့်ချည်လိုက်ပြီး
ဝါးရွက်နှင့် ကံ့ကော်ရွက်တို့ ပေါ်တွင်
လည်း ၎င်းတို့၏ နာမည်များကို ရေး၍
ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ကာ

“ရှော-မောင်ဝင်း၊ ဒီဖယောင်း
တိုင် သုံးတိုင်ကို အရင်ထွန်း၊ ဘုရား၊
တရား၊ သံဃာကိုလှူဒါန်းပြီး ငါးပါး
သီလယူပါ၊ ပြီးတာနဲ့ ဒီဖယောင်းတိုင်
နှစ်တိုင်ကိုထွန်း၊ ပန်းကပ်၊ ခင်နု အမြန်
ပြန်လာပါစေလို့ ဆုတောင်း”

“အေးပါကွာ၊ ငါသေသေချာချာ
လုပ်ပါ့မယ်”

“သီလ ယူနေစဉ်မှာ စိတ်ကို
တည်ငြိမ်အောင်ထားရမယ်”

“အေး၊ စိတ်ချပါ”

“အဲဒီကိစ္စတွေပြီးမှ ဆက်လုပ်ရ
မှာကို ပြောမယ်”

“အေးပါ၊ အေးပါ”

မောင်ဝင်းတစ်ယောက် ပန်း၊
ဆီမီးကပ်လှူ၍ ငါးပါးသီလခံယူနေစဉ်
မောင်ဝင်းအား ဘယ်လိုဆက်လက်
ကုစားရမည်ကို စဉ်းစားကာ စိတ်တည်
ငြိမ်ရေးအတွက် ပရိတ်၊ ပဌာန်းကသာ
တည်ငြိမ်နိုင်မည်ဟု စဉ်းစားမိပေသည်။

၎င်းအား အချိန်ကာလတစ်ခု
ပေးပြီး ကုစားရမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်
လိုက်ပါသည်။ မောင်ဝင်း ဘုရားရှိခိုး
ပြီးသည်နှင့် -

“မောင်ဝင်း ဆိုင်ကွာ၊ ငါ့ခိုင်းတာ
ကို သေချာလုပ်ရင် မင်းမိန်းမ ကိုးရက်
အတွင်း ပြန်လာစေရမယ်၊ ငါတာဝန်ယူ
တယ်”

“မင်းခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ
မယ်”

“ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့
ဆိုတော့ မင်းမွေးနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က
အင်္ဂလိပ်လဆန်း တစ်ရက်လည်းဖြစ်
တယ်”

“ငါ အခုထောင်စချင်နေပြီ”

“မဖြစ်သေးဘူး၊ မင်းမွေးနေ့မှ
စရမှာ”

“အေးပါကွာ၊ နည်းနည်းတော့
စောင့်ရမှာပေါ့”

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မနက် (၇) နာရီမှာ
ငါးပါးသီလယူပြီး ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်
ရွတ်ရမယ်”

“ငါ ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ် မရ
ဘူးကွ”

“မရရင် စာအုပ်ကြည့်ရွတ်၊ ငါ
ဆီမှာ စာအုပ်လာယူ”

“အေးပါကွာ”

“အဲဒါပြီးတာနဲ့ အရဟံပုတီး
စိပ်ရမယ်၊ မင်းသက်စေ့နော်၊ နေ့လယ်
နှစ်နာရီမှာ (၂၄) ပစ္စည်း မဟာပဌာန်း
အကျဉ်း၊ အကျယ် ဆက်ရွတ်ရမယ်”

“တစ်နေ့ကုန်ပေါ့နော်”

“မင်း မလုပ်နိုင်ဘူးလား”

“လုပ်နိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ဘယ်
နှရက် လုပ်ရမှလဲ၊ ခင်နုရော ပြန်
ရောက်မှာလား”

“အေး သုံးရက်တည်းလုပ်ရမှာ၊
ခင်နု ကျိန်းသေပြန်ရောက်မယ်”

“ဒါဆို (၉) ရက်နေ့ ခင်နုပြန်
ရောက်မှာပေါ့နော်”

“စိတ်သာချ၊ ထမင်းပိုချက်ထား”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သူငယ်
ချင်းရာ”

အလုပ်ကိစ္စများပြီးသည်နှင့်
ဘုရားမှပြန်လာခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်
တွင် မောင်ဝင်းမှာ စိတ်အားတက်ကြွ
နေပုံရသည်။ ကျွန်တော့်အားလည်း
ဆရာကြီးတစ်ဆူကဲ့သို့ အားကိုးအထင်
ကြီးနေပုံရသည်။ ကျွန်တော့်ထံမှ ပရိတ်၊
ပဌာန်းစာအုပ်အား ချက်ချင်းလိုက်ယူ
မည်ပြောပြီး လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်အိမ်မှ မောင်ဝင်း
ပြန်သွားပြီးနောက် ခင်နု (၉) ရက်နေ့
ပြန်မရောက်ရင်ဆိုသော အတွေးက
ကျွန်တော့်ထံ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါတော့
သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ပရိတ်၊ ပဌာန်း
တန်ခိုးက ကြီးမားပေသည်။ ဤမျှ
လောက်ကိစ္စကိုဖြေရှင်းနိုင်မည်ဟု ကျွန်
တော် ယုံကြည်နေမိသည်။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်လည်း ပရိတ်၊ မဌာန်းရွတ်၍
ခင်နုအား မောင်ဝင်းထံ ပြန်ရောက်ရေး
ဆုတောင်းပေးလျက်ရှိပါသည်။

နောက်ရက်များတွင် အခြား
လုပ်စရာ အလုပ်များဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေ
သောကြောင့် မောင်ဝင်းကို သတိမရ
ဖြစ်နေမိသည်။

ခင်နု ပြန်ရောက်လာရင်တော့
မောင်ဝင်း လာပြောမှာပဲဟဲ့ တွေးကာ
ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှ ပူပန်မှုများကို
လျှော့ချထားမိပါသည်။

တစ်နေ့ အရက်မူးနေသော
အော်တစ်သံနှင့်အတူ မောင်ဝင်းရောက်
လာသည်။

“ဟေ့ကောင် စာရေးဆရာ၊
မင်း ငါ့ကို လိမ်တာ”

“မောင်ဝင်း တိုးတိုးပြောပါကွာ၊
လာ အိပ်ပေါ်တက်”

“မပြောနိုင်ဘူးကွ၊ ဒီနေ့ (၉) ရက်နေ့၊ ခင်နု အခုထိ ပြန်မရောက်သေးဘူးကွ၊ မင်းဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဒီနေ့ (၉) ရက်နေ့ဆိုရင် မင်းစည်းဖောက်တာပဲ”

“ဘာ၊ ဘယ်လိုကွ”

“အခုမှ ညနေ (၄) နာရီကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ နေ့မှမကုန်သေးတာ”

“ဘာ၊ ဘာပြောတယ်”

“ဒီနေ့တစ်နေ့တော့ မင်း ညအထိ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ကွ၊ အခုမင်းစည်းဖောက်လို့ ခင်နု လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ငါ မှားတယ်ပေါ့၊ အဲဒီလိုလား၊ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ငါ မနက်ကျ မင်းအိမ်လာခဲ့မယ်၊ ခင်နုမလာရင် လာအောင်လုပ်ပေးမယ်၊ မင်းပြန်အိပ်တော့”

“မင်းတာဝန်ယူရင် ငါပြန်မယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းခဲရလေပြီ၊ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ အစရှိရင် အဆုံးရှိရမှာပေါ့။ နောက်ထပ်နေ့ မနက်စောစောထ၍ မောင်ဝင်းတို့ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ခင်နုပြန်မလာပါက ကိုယ်တိုင်လိုက်ခေါ်တော့မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်မိသည်။ မောင်ဝင်းအိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် -

“သူငယ်ချင်း ငါမှားသွားတယ်ကွာ”

“အေး၊ နောက်တစ်ခါတော့ ထပ်မမှားစေနဲ့”

“အေးပါကွာ၊ ငါ့မှာ နေတိုင်းလက်ချိုးရေထွက်နေရတဲ့ရက် ရောက်လာပြီ၊ ခင်နုရောက်မလာတော့ စိတ်တွေပေါက်ကွဲကုန်တာပေါ့”

“အေး၊ ထားပါတော့၊ ငါထပ်လုပ်ပေးပါမယ်၊ ဒီတစ်ခါ ငါးရက်အတွင်း ရောက်စေရမယ်”

“လုပ်ပါ သူငယ်ချင်းရာ”

“ငါ့ကို ကတ္တူစာရွက် အဖြူတစ်ရွက်ပေး”

မောင်ဝင်းယူလာသော ကတ္တူစာအား အမျိုးသမီးပုံ၊ အမျိုးသားပုံနှစ်ပုံဆွဲ၍ ကတ်ကြေးနှင့် ညှပ်ယူပြီး အမျိုးသားပုံအား မောင်ဝင်းဟုရေး၊ အမျိုးသမီးပုံအား ခင်နုဟုရေး၍ ပုံနှစ်ပုံအား အပ်ချည်ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်၍ ၎င်းတို့အိမ်ရာတွင်ထားရန် မောင်ဝင်းအား ပေးလိုက်ပါသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ခင်နုအား လိုက်ခေါ်ရန် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် -

“မင်း ခင်နု ပြန်လာရင် မေးကြည့်၊ (၉) ရက်နေ့က ဘာလို့မလာတာလဲဆိုတာ အဖြေထွက်လိမ့်မယ်”

“အေးပါကွာ၊ ငါမှားတာပါ၊ အခုငါးရက်တည်းနော်”

“မင်း ထပ်မသောက်တော့နဲ့၊ ငါ ပြန်မယ်”

“အေးပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါထပ်မသောက်တော့ပါဘူး”

“ခင်နု ပြန်ရောက်ရင်လည်း ငါ့ကို ပြောဦး”

“အေးပါ၊ ငါလာပြောပါမယ်”

ကျွန်တော် မောင်ဝင်းတို့အိမ်မှ ပြန်လာပြီးနောက် အလုပ်အားမည်တစ်ရက် ခင်နုအား လိုက်ခေါ်မည်။ မောင်ဝင်းကို ကတိပေးထားသော ငါးရက်အတွင်းတော့ အပြီးလုပ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သော်လည်း သုံးရက်ခန့်အကြာထိ ခင်နုထံ မသွားအားသေး၊ သုံးရက်မြောက်နေ့ညနေပိုင်း မောင်

ဝင်း တစ်ယောက် ပြီးရှင်သော မျက်နှာထားနှင့် ရောက်ရှိလာပြီး -

“သူငယ်ချင်း ခင်နုပြန်ရောက်ပြီကွ၊ (၉) ရက်နေ့က ပြန်မယ်လုပ်တော့ သူ့အစ်မ နေမကောင်းလို့ ခဏနေပါဦးပြောလို့ အခုမှပြန်ရတာတဲ့”

“ငါ့ကို ဒီလိုစမ်းလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ လာကိုလာရမှာပေါ့”

“မင်းပညာကို ငါ လေးစားပါတယ်ကွာ၊ ငါလက်ဖက်ရည် လိုက်တိုက်ချင်လို့”

“ငါ မလိုက်တော့ပါဘူးကွာ၊ မင်းပြန်တော့နော်၊ ခင်နုက အခုမှ ပြန်ရောက်ရုံရှိသေးတာ”

“အေးပါကွာ၊ ငါနောက်မှပြုစုပါမယ်”

“ရပါတယ်ကွာ၊ သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“ဒါဆိုရင် ငါသွားပြီ”

သူငယ်ချင်း မောင်ဝင်း ထွက်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲကလေပူလုံးကြီးကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိပါသည်။ အလုံးကြီးတစ်လုံး ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး ရင်ထဲတွင်လည်း ပေါ့ဆင်းသွားပါသည်။

ဪ- စိတ်စွမ်းအင်ရဲ့သဘောနဲ့ ပရိတ်၊ ပဌာန်း၏၊ တန်ခိုးတော်ကြီးပေလော။ ဘာပညာမှ မသိ၊ မတတ်ပါဘဲ သူငယ်ချင်း၏အပူကို မကြည့်နိုင်ရက်၍ ဝင်ပါရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နောက်များတော့ သူများအပူကိုယ်ဝင်မယူတော့ပါဘူးလို့ ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

အောင်မြင်ဦး (ထားဝယ်ချောင်)

အလင်္ကာရည် အနာမုခေမညိယတြာ

အောင်ကျန်ခြင်းကြောင့်

လူနှင့်ကျန်းမာရေး - သက်ရှိ လောကထဲတွင် သတ္တဝါတစ်ခုအဖြစ် အသက်ခန္ဓာကိုယ် ရရှိလာသည်ဆိုလျှင် အိုခြင်း၊ နှာခြင်းအဆုံး၌ သေခြင်းဟူသော အတားအဆီး များကို ရှောင်လွန်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

သို့ဖြစ်၍ အသိဉာဏ်ကျယ်သော လူသားတို့သည် ကျန်းမာအသက်ရှည်ရေးအတွက် နည်းပေါင်းစုံတို့ဖြင့် ကြိုးစား အားထုတ်လာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာညောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကြိုးစားနေဆဲလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကျန်းမာ အသက်ရှည်စွာ နေထိုင်သွားနိုင်ရေးအတွက် နည်းလမ်းပေါင်း များစွာဖြင့် စမ်းသပ်စောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြရာ၌ -

- (၁) ကောင်းစွာကျင့်ကြံနေထိုင်နည်း (၂) ကောင်းစွာ စိမ့်စားသောက်နည်း (၃) ဆေးဝါးဓာတ်စာတို့ဖြင့် ကုသမှီဝဲ နည်း (၄) ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၍ ကာကွယ် နည်း (၅) စိတ်နှင့်ရှုပ်တို့ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နည်း (၆) ဘုရားယတြာ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြု၍ ကာကွယ် စောင့်

ရှောက်နည်း စသည်ဖြင့် လက်လှမ်းမီရာ နည်းအမျိုးမျိုးသုံး၍ စောင့်ရှောက်ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါ အသက်ကြီးသူ များဦးရေ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလျက်ရှိနေပါသည်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ရောဂါရလာလျှင်လည်း သမားတော်များက ရောဂါပေါင်းစုံတို့ကို ခေတ်မီဆေးကောင်း ဝါးကောင်းများဖြင့် ကုသပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်ချည်း ဖြစ် သည်။ ထို့ပြင် ရောဂါလွန်၊ ရောဂါကျွမ်း၍ မျှော်လင့်ချက်မရှိ တော့သော ရောဂါများနှင့် ကင်ဆာရောဂါ၊ AIDS ရောဂါများ အတွက်လည်း အနှံ့မပေးဘဲ ဆက်လက်ကြိုးစားနေကြဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ နောင်အခါ လူ့သက်တမ်းသည် ၁၀၀ မှ ၁၅၀ ထိ ရှည်လာနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကျန်းမာသန်စွမ်းနေကြသူများသည် ကျန်းမာအသက် ရှည်စွာဖြင့် လူ့သက်တမ်းစေ့ နေထိုင်သွားနိုင်ရေးအတွက် ကြိုတင် သတိထားမိသူဟူ၍ အလွန်နည်းပါးလှပါသည်။ ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းပျက်ပြားလာသည့် အခါမျိုးနှင့် ငြိမ့်လာ

ရမည်သာ အသက်စာစီချောင်းအတွက် အဝတ်စုံအတွင် ကျန်းမာ
နေသည် အရာရာတိုင်းထက် လွန်စွာ အရေးကြီးကြောင်း
သိလာရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ကျန်းမာရေးနိဿယများ - ရှေးသမားတော် ပညာ
ရှင်များက လောကီလူသားအပေါင်းတို့ ကျန်းမာအသက်ရှည်
စေကြောင်း နည်းနိဿယကောင်းများစွာကို လက်တွေ့ကြံဆ
ဆိုဆုံးမနည်းပေးခဲ့သည်မှာ များပြားစုံလင်စွာ ရှိခဲ့ပေ၏။ အချို့
ကို ကောက်နုတ်တင်ပြရလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။
လူတိုင်းသိပြီးသားဖြစ်သော်လည်း သတိမမူ ဂုဏ်မြင်ဖြစ်တတ်
ပါသည်။

ယင်းတို့မှာ (၁) သင့်တင့်လျောက်ပတ်အောင် သတိ
တရားနှင့် နေထိုင်တတ်ရမည် (၂) အစာအာဟာရကို မျှတ
အောင် ဆင်ခြင်စားသုံးရမည် (၃) သင့်မြတ်အကျိုးဖြစ်စေ
မည့် ဆေးဝါးများကို သောက်သုံးမှီဝဲရမည် (၄) အစာဟောင်း
ကြေမှု အစာသစ်ကို စားသောက်ပေးရမည် (၅) ကျင်ကြီး၊
ကျင်ငယ် သွားလာမှုကို မတားဆီး မချုပ်တည်းရ (၆) ကောင်း
မွန် လတ်ဆတ်သော အစားအသောက်များကို ရွေးချယ်
စားသောက်တတ်ရမည် (၇) အစားအသောက်များကို အလွန်
အကျွံ စားသောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရမည် (၈) အရက်
သေစာ မူးယစ်ဆေးဝါးများကို ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်မှုအပ ရှင်းရှင်း
ရှောင်ရမည် (၉) အကျိုးဖြစ်စေမည့် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား
လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ပေးရမည် (၁၀) မိသားစုအပါအဝင်
ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သင့်မြတ်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်တတ်ရမည်
(၁၁) အရာရာတိုင်း၌ အဆိုးမြင်ဝါဒကို ရှောင်ရှားပြီး အများ
နှင့် အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်စေမည့် အကောင်းမြင်ဝါဒကို ကျင့်သုံးနိုင်
ရမည် (၁၂) စိတ်နှင့်ရုပ်ကို ဖိစီးစေမည့် အပြုအမူများကို
ရှောင်ကြဉ်ရမည် (၁၃) ကျန်းမာရေးမကောင်း ဖြစ်လာလျှင်
ရောဂါနစဉ် တတ်ကျွမ်းသော သမားတော်များနှင့် အချိန်မီ
ကုသမှုခံယူရမည် (၁၄) ကျန်းမာရေးကို တစ်နည်းနည်းဖြင့်
ထိခိုက်စေမည့် အရာမှန်သမျှကို ရှောင်ရှားကြပြီး ကျန်းမာ
ရေးကို အထောက်အကူဖြစ်စေမည့် နည်းလမ်းမှန်သမျှတို့ကို
လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ရမည်ဟူသော အချက်များဖြစ်လေသည်။
ထို့ပြင် ကျန်းမာရေး ဗဟုသုတများကိုလည်း သိရှိထားသင့်
ပါသည်။

ကံဆယ်ကံကယ်ခြင်း - ဆေးရုံဆေးခန်းများမှ လက်
လျှော့လိုက်သော ဝေဒနာရှင်လူမမာများကို အသက်ရှင်လို
ရှင်ငြား ယုံကြည်မှုဖြင့် ကံဆယ်ကံကယ်နည်းဖြင့် အသက်လု

ကုကြရာတွင် ရေအရှင်တွင် ငါးသက်စေ့လွှတ်ခြင်း၊ လူနာ၏
နေနံ့တူ သတ္တဝါတစ်မျိုးမျိုးကို ဘေးမှလွတ်ပေးခြင်း၊ အညွန့်
ပင် အညွန့်ပန်းများကို စိုက်ပျိုးပေးခြင်း၊ ညောင်ထောက်ပေး
ခြင်း၊ တံတားပြုပြင်ခင်းကျင်း လမ်းရှင်းလင်းပေးခြင်း၊ လူနာ၏
လတ်သည်။ ခြေသည်။ ဆံပင်များကို လှီးဖြတ်စွန့်ပေးခြင်း၊
လူနာ၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို မရှိဆင်းရဲသူများထံ
ပေးစွန့်ခြင်း၊ မရှိနှွမ်းပါးသော ဘိုးဘွားများကို လမ်းစရိတ်၊
ဆေးစရိတ် ထောက်ပံ့ပေးခြင်း၊ ဗေဒင်တိန်းခန်းအရ ဓာတ်စာ
ကျွေးခြင်း၊ ဆီမီးထွန်းခြင်း၊ ယတြာပစ္စည်းများကို ဆောင်စေ
ဝတ်စေခြင်း၊ အဝတ်စာတ်၊ အထွက်ဓာတ် စီမံပေးခြင်း၊ အင်း၊
စမ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်ပေးရတတ်သည်။

ထို့ပြင် ဘာသာရေးအရ ဘုရားငါးဆူ၊ ဘုရားကျီးဆူ
ပူဇော်ဆုတောင်းပြုပေးခြင်း၊ ဘုရား၊ သီမ၊ ကျောင်း၊ ကန်၊
ဇရပ်များကို တည်ဆောက်ပြုပြင် မွမ်းမံပေးခြင်း၊ ရဟန်းသံဃာ
တော်မြတ်တို့အား ဆေး၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ သတိန်း အစရှိသော
ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်းပူဇော် ဆုတောင်းပတ္တနာ အမျှ
အတန်း ဝေပေးခြင်း၊ ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်းကပ်လှူပေးခြင်း၊
ကောင်းမှုကုသိုလ် အလှူအတန်းအမျိုးမျိုး လုပ်ဆောင်ပေး
ခြင်းများကို ပြုလုပ်ပေးကြရသည်။

အဆုံး၌ မိမိတို့၏ ဘိုးဘွားများနှင့် မကင်းရာမကင်း
ကြောင်း ဆိုင်ရာပိုင်ရာ နှိုးရာပုဂ္ဂိုလ်များကို ပင့်ဖိတ်ပူဇော်ပသ
ပေးခြင်း စသည်ဖြင့် မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးနေသော လူနာ
များအတွက် အသက်ပြန်လည်ရရှိအောင် ကံဆယ် အသက်
လု၍ ကုသနည်း ပေါင်းစုံဖြင့် ကြိုးစား ကုသကြရသည်။
အချို့၌ ထူးထူးခြားခြား ဓာတ်ဆင်ဓာတ်ရိုက်ပြု၍ ကုသမှု
များလည်း ရှိကြသည်။

ဤသို့ နည်းပေါင်းစုံဖြင့် ကုသခြင်းကို ကံဆယ်ကံကယ်
ကုသခြင်းဟု ခေါ်ကြ၏။ ကံဆယ်ကုသနည်းဖြင့် ကုသ၍
အသက်မကယ်နိုင်သူများ ရှိကြသလို တစ်ခါတစ်ရံ ကံကောင်း
၍ ကျန်းမာ အသက်ရှည်လာကြသူကိုလည်း တွေ့ရတတ်ပါ
သည်။

ဘုရားကု - ကုခြင်း - လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည်
အကုသိုလ် ရောဂါတစ်မျိုးမျိုးက နှိပ်စက်ဖိစီးခံရခြင်းသည်
ကံကျိုး၊ ကံပေါက်၊ ကံနိမ့်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟူ၏။ ထိုသို့
ကံကျိုး၊ ကံပေါက်၊ ကံနိမ့်၍ မကောင်းသော ရောဂါဝေဒနာ
များ စွဲကပ်ဖိစီးခံရလျှင် ကောင်းမှုကုသိုလ် အကျိုးပြုလုပ်ငန်း
များဖြင့် ကံဆယ်ကံကယ် ကံမြင့်ပေးရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးအခါက သီဟိုဠ်(သီရိလင်္ကာ)နိုင်ငံတွင် မင်းရာဇ
ပြစ်ဒဏ် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်၍ မင်းဖြစ်လာသော
ဝဿဘမင်းသည် အနုရာဇမြို့တော်ကို သိမ်းပိုက်ပဟိပြု၍
နိုင်ငံတော်ကို မင်းလုပ်အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်ဟူ၏။ မင်းဖြစ်ပြီးလျှင်
နိုင်ငံတော်ကို နိုင်ငံနေငွေစွာ မှူးကြီးမတ်ရာ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ
များကို ခိုင်ခံ့လုံခြုံ ပြည့်စုံအောင် တည်ဆောက်အုပ်ချုပ်
လေ၏။

ထို့နောက် မှူးမတ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပုရောဟိတ်တို့ကို တိတ်
တဆိတ် ခေါ်ယူ၍ မင်းစည်းစိမ် မည်မျှကြာအောင် ခံစားနိုင်
မည်ကို တွက်ချက်ဟောကြားစေသည်ဟူ၏။ ပညာရှိတို့သည်
ဝဿဘမင်း၏ မွေးဇာတာကို အစင်အကြယ်တွက်ချက်ပြီးလျှင်
မင်းစည်းစိမ်ကို ၁၂ နှစ်သက်တမ်းထိ ခံစားနိုင်မည်ဖြစ်
ကြောင်း တူညီလျှောက်ထားကြလေသည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် အဟောစကား အတိုအရှည်
မပေါက်ကြားစေရန် နှုတ်ပိတ်အမိန့်တော် ချမှတ်ပြီးလျှင်
တစ်ဖန် သံဃာတော်မြတ်သို့ လှူဒါန်းဝတ္ထုပစ္စည်းများနှင့်
အတူ သွားရောက်ရှိခိုးပူဇော် လျှောက်ထားလေ၏။

“အရှင်မြတ်တို့ဘုရား ဤလောက၌ အသက်ရှည်ရာ
ရှည်ကြောင်း မည်သို့ကျင့်ကြံရပါသနည်း”

ဟူ၍ မေးမြန်းလျှောက်ထားလေသောအခါ သံဃာ
တော်မြတ်များက အောက်ပါအတိုင်း ဆိုဆုံးမ မိန့်ကြားကြဝါဒ
ပေးကြလေ၏။ ထိုကြွတ်ဝါဒများသည် ကောင်းသောအမှုပြုရန်၊
ကောင်းသော လှူဒါန်းမှုပြုရန်၊ ကောင်းစွာ ကျင့်ကြံနေထိုင်
ရန်ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

“မြတ်သောမင်းကြီး ကျန်းမာအသက်ရှည် အနာမဲ့စွာ
နေထိုင်သွားနိုင်ရေးအတွက် ဘုရား၊ သိမ်၊ ကျောင်း၊ ကန်၊
ဇရပ်၊ အလှူ လူနာသံဃာတော်များအတွက် ဆေးဝါးအလှူ၊
သံဃာထုများအတွက် ဆေး၊ ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ပရိက္ခရာ
အစရှိသော အလှူများကို လှူဒါန်းပေးရမည်၊ လူအများ
အတွက်လည်း ကောင်းကျိုးချမ်းသာများကို ဆောင်ရွက်ပေး
ရမည်၊ ဘုရား၊ သိမ်၊ ကျောင်း ဇရပ်ဟောင်းများကို ပြုပြင်
ပေးရမည်။

မိမိကိုယ်၌လည်း ငါးပါးပစ္စည်းကို ခါးဝတ်ပုဆိုးပမာ
စောင့်ထိန်းလျက် ဥပုသ်သီလ စောင့်တည်ပါ။ ထိုသို့ ကျင့်ကြံ
နေထိုင်သွားခြင်းဖြင့် ကျန်းမာအသက်ရှည်ခြင်း အန္တရာယ်
ဘေးရန်အပေါင်းတို့မှ ကင်းဝေးခြင်းအကျိုးကို ရရှိနိုင်လိမ့်
မည်”ဟု မိန့်ကြားတော်မူကြ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ မင်းကြီးသည် သံဃာတော်များ မိန့်ကြား
သည့်အတိုင်း ကျန်းမာသက်ရှည် အနာမဲ့စွာ နေထိုင်နိုင်ရေး
အတွက် ဘုရား၊ သိမ်၊ ကျောင်း၊ ကန်၊ ဇရပ်များကို တည်
ဆောက်လှူဒါန်းခြင်း၊ အဟောင်းအပျက်များကို ပြန်လည်
ပြုပြင်ခြင်း၊ ပစ္စသီငါးပါးကို စောင့်တည်ခြင်း၊ ဥပေါသင်
သီလကိုလည်း စောင့်ထိန်းကျင့်ကြံခြင်း ပြုလေ၏။

သံဃာတော်မြတ်တို့အား ပစ္စည်းလေးပါး ထောက်ပံ့
လှူဒါန်းသည့်အပြင် သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် တိစိဝရိတ်သင်္ကန်း
တော်ကိုလည်း လှူဒါန်းလေ၏။ မကြာရောက်နိုင်သော သံဃာ
တော်များကို ကျောင်းသို့ အရောက်ပို့စေ၏။ စေတီယတောင်၊
ထူပါရုံစေတီ၊ မဟာစေတီ၊ မဟာဗောဓိဌာန၊ ဤမည်သော
လေးဌာနတို့၌ ယုံကြည်သွားရောက် ဖူးမြော်၍ ဆုတောင်း
အဓိဌာန်ပြုခြင်း၊ အကျိုးပြုလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ဆီမီး
တစ်ထောင်ဖြင့် ထွန်းညှိပူဇော်ခြင်းများ ပြုလုပ်လေ၏။

ထို့ပြင် နိုင်ငံတော်၏အကျိုး ပြည်သူပြည်သားများ၏
အကျိုး၊ သာသနာတော်၏ ကောင်းကျိုးများကို စင်ကြယ်စွာ
ပြုလုပ်လေ၏။ သက်ကြီးဝါကြီး အဘိုးအဘွားများနှင့် မရှိ
နှစ်ပါး အထောက်အကူမဲ့သူများကို ဆေးဝါးထောက်ပံ့ခြင်း၊
ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းပြုလေ၏။ ပြည်သူအများ အကျိုးရှိစေ
မည့် ဥပဒေများကိုလည်း ပြဌာန်းပေးလေ၏။

ဝဿဘမင်းကြီးသည် ဤသို့မွန်မြတ်သော လောကုတ္တ
ရာအကျိုးနှင့် လောကီရေးရာကောင်းကျိုးများကို စိတ်ထက်
သန်စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ကုသိုလ်ကံ ပါရမီအကျိုးများ
ကြောင့် မကောင်းသော အကုသိုလ်ကံများနှင့် ရောဂါဘေး
ဘယများမှ ကင်းလွတ်နိုင်ပြီး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာ
စွာဖြင့် ထီးနန်းစည်းစိမ်များကို နှစ်ပေါင်းလေးဆယ့်လေး
နှစ်ထိ ခံစားစံစားသွားလေ၏။ ဤသည်ကား ကောင်းမှုပြု၍
ဘုရားကု-ကုခြင်း၏ အကျိုးဖြစ်လေသည်။

မြန်မာတို့၏ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးနှင့်ပတ်သက်၍
ယုံကြည်မှုသည် ပြဌာန်းခံဝါဒများနှင့် မတူဘဲ တစ်မူထူးခြား
လေ၏။ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူအဆဖြစ်သည့် ကံ-
ကံ၏ အကျိုးတရားများနှင့် ဆက်စပ်ခံယူထားသော ကံကို
ပြုပြင်ယူနိုင်သော ယုံကြည်မှုများကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

လေးဆိုင်ရာ မုန်းဆိုင်ပါ ရောင်းကောင်းနေပြီ

**နတ်မျက်စိ
ဆရာအောင်စိုး**

သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် ၁ ရက်။

ယနေ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်တိုင် ထူးခြားစွာ မိုးရိပ်မိုးသံ မိုးဟန်တွေက ကင်းစင်နေသည်။ စာရေးသူ ရန်ကုန်ကိုရောက်စက ဗေဒင်ဟောရန် အားတက်သရော ကူညီကြကုန်သည့် ဗေဒင်ဆရာကြီးများနှင့် ပညာကျေးဇူး ရှိနေဆဲ ဗေဒင်ပညာရှင်များထံ သွားရောက်ဂရုပြုပြီး နေအိမ်သို့ပြန်အရောက် စာရေးသူအား ကျေးဇူးတုံ့ပြန် ကန်တော့ရန် တပည့်ရင်း ဗေဒင်ပရိသတ်အချို့ ရောက်ရှိနေ ကြလေ၏။ ကန်တော့ခံသူ ဖြစ်ရပြန်ပေါ့။

ပထမဦးစွာ ရွှေ့ကို တိုးလာသူတွေကတော့ မုံရွာ ဘုတလင်ဘက်မှ ကိုမောင်ချောတို့ ဇနီးမောင်နှံ။ သူတို့ ဇနီး မောင်နှံကို တွေ့ရတော့ လွန်ခဲ့သော နှစ်များဆီက အခြေ အနေ အဆင်းအင်္ဂါရှုပ်များ ကွာခြားချက်ကို သတိပြုလိုက် မိ၏။ မိုးသား ကြိုးစား စေတနာထားသော သူတို့ဆေးဆိုင် လေး တိုးတက်ကြီးပွားလာသည်မှာ မဆန်း။ အခုလို ဆရာ

သမားကို သိတတ်သော စိတ်ထားကိုက အောင်မြင်သူတို့ရဲ့ အဓိကအင်အားတစ်ခုပဲ မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် သမိုင်းဘက်မှ သမိုင်းဈေးလမ်းသို့ ဆေး ဆိုင် ပြောင်းရွှေ့လာချိန်တွင် အင်းစိန်မြို့နယ်တွင်း စော်ဘွား ကြီးကုန်း ဆယ်မိုင်ကုန်းရပ်ကွက်လေးတွင်းမှာတောင် ဆေး ဆိုင်က ရှစ်ဆိုင်လောက် ရှိနှင့်နေပြီ။ မျက်နှာသစ် လူစိမ်းအဖို့ ပထမပိုင်းတွင် ရှန်းကန်ခဲ့ရ၏။ သုံးလအကြာ စိတ်ပျက်အား ငယ်နေရချိန်တွင် စာရေးသူ၏ ဗေဒင်ဟောခန်းသို့ သူပြော ငါပြောဖြင့် ရောက်ရှိလာတော့၏။

ကိုချောမှ -

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ဆေးဆိုင်ဖွင့်တာ ကိုယ့်အရင်း အနှီးကနည်းနည်း၊ သူမိဘ ကိုယ့်မိဘဘက်ကို ငွေလှည့်ပြီး ဆေးသင်တန်းတက်ပြီး ဖွင့်မိပါတယ်။ ခုတော့ အညာပြန် ယာခင်းဝင်ပြီး အကြွေးဆပ်ရမလို ဖြစ်နေပြီဆရာ” လို့ ဆိုခဲ့သည်။

ဇိုးသားသော အတွင်းသန္တန်တို့သည် သူတို့မျက်နှာ မှာ ပေါ်လွင်ပါ၏။

‘ရွှေညာသူ ရွှေညာသား နေထိုင်ပုံကြည့်ပါလား xxx ဇိုးဇိုးကာ ပြောမယ် xxx ရှင်းရှင်းကာ ပြောမယ် xxx သဘော လည်းဖြူ မနောလည်းဖြူ’ ဆိုသော စာသားပါ သီချင်းတစ်ပုဒ် ရင်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

စာရေးသူမှာ သူတို့အား မနောအာရုံဖြင့် စစ်ဆေးရာ အောင်မြင်မည့် နိမိတ်ကို တွေ့ရှိရ၍ -

“ကဲ- မင်းတို့လည်း ရတနာသုံးပါးကို ဦးထိပ်ပန်သူကြ၊ သူတွေဆိုတော့ ဘုရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျင့်စဉ်တွေ ပေး လိုက်မယ်”

“ဟာ- ပိုကြိုက်တယ် ဆရာ၊ လိုချင်ပါတယ် ဆရာ” ဟု ဝင်းပသောမျက်နှာ အားတက်သောဟန်ဖြင့် တောင်းဆို လာ၏။ စာရေးသူမှ -

ပုတီးကျင့်စဉ်အနေဖြင့် စိပ်ရမယ့် ဂါထာက . . .

နမော ဗုဒ္ဓဿ

တေ မေ နမော

တေ စမံ ပါလရန္တု။

တစ်ခေါက်ကို ပုတီးတစ်လုံးချွန် ပုတီး ကိုးပတ်စိပ်ပါ။

ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ရွှန်ကား . . .

နံနက်ပိုင်းတွင် မေတ္တသုတ် ခေါက်ရေ (၂၀)

ညပိုင်းတင် ပဋ္ဌာန်းအကျယ် (၃) ခေါက် ရွတ်ဖတ်

ပူဇော်ရမည်။

မေတ္တာကျင့်စဉ်မှာ မိမိ၏ မေတ္တာရိပ်ဆေးဆိုင်တွင် လာရောက်ဝယ်သူတွေ ကျန်းမာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ ဟု ရွတ်ဆိုပြီး ပုတီးတစ်ပတ်စိပ်ပါ။

မိမိဆေးဆိုင်တွင် ဆေးမဝယ်သေးသောသူတွေလည်း ကျန်းမာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေဟု ဆိုပြီး ပုတီးတစ်ပတ် စိပ်ပါ။

ဆိုင်တွင် ရွက်လှ သုံးညွန့်ကို ဘုရားအိုးတွင် မညှိုး စေရန်နှင့် အပူငြိမ်းဆေး သုံးထုပ်ကို ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်း ထားရန် ဖြစ်သည်။

ထိုကျင့်စဉ်ဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်အတွင်း ဆယ်မိုင်ကုန်း ဈေးရှိ ကိုမောင်ချောတို့ မေတ္တာရိပ်ဆေးဆိုင်တွင် ဝယ်သူတို့ ဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိပေ၏။ ပစ္စည်းမှန်၊ ဆေးမှန်၊ စေတနာ မှန်တို့ဖြင့် နာမည်ကောင်း ထွက်နေကြောင်း ကြားသိရလေ တော့၏။

ထို့ပြင် စာရေးသူအား လာရောက်ကန်တော့ကြသူ များအထဲတွင် ဆယ်မိုင်ကုန်းတွင် ဖုန်းဆိုင်လေးဖွင့်လှက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူ ကိုမောင်မောင်လည်း ပါ၏။ ကန်တော့သည့် ပစ္စည်းငွေကြေးကို မကြည့်၊ ကန်တော့ကြ သူတို့၏ နှလုံးသား ဂါရဝတရား လေးစားရသူ ဖြစ်ရကား -

“ကဲ- ကိုမောင်မောင်ရေ မင်းဖုန်းဆိုင် အခြေအနေ လေး”

ကိုမောင်မောင်မှ နတ်သံနောဖြင့် -

“ဆရာရယ် ဒီဆယ်မိုင်ကုန်း သေးသေးရပ်ကွက်လေး မှာ ဖုန်းဆိုင် အနည်းဆုံး ဆယ်ဆိုင်လောက်ရှိမယ်၊ ဆယ် ဆိုင်က ပင်လယ်မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ပင်လယ်ရေ ဘယ်သူ သောက်သောက်ဆိုလား ဘာလားဆရာ၊ ဈေးဦးမပေါက်တဲ့ နေ့တောင် ရှိတယ်၊ ငွေဖြည့်ကတ်လေး ရောင်းထွက်ဖို့တောင် အတော်လေး ရှိန်းကန်ရပါတယ် ဆရာ၊ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ တောင် ဝယ်လို့ရနေတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဆိုင်ခန်းခလေး ကျေအောင် မနည်းကြိုးစားရပါတယ် ဆရာ”

“ကဲ- မင်းရဲ့ ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်းလေးတော့ ရပ်လိုက် တော့၊ မင်းလည်း ဘုရားတရား လိုက်စားသူဆိုတော့ . . .”

ကိုမောင်ချောဘက်လှည့်၍ -

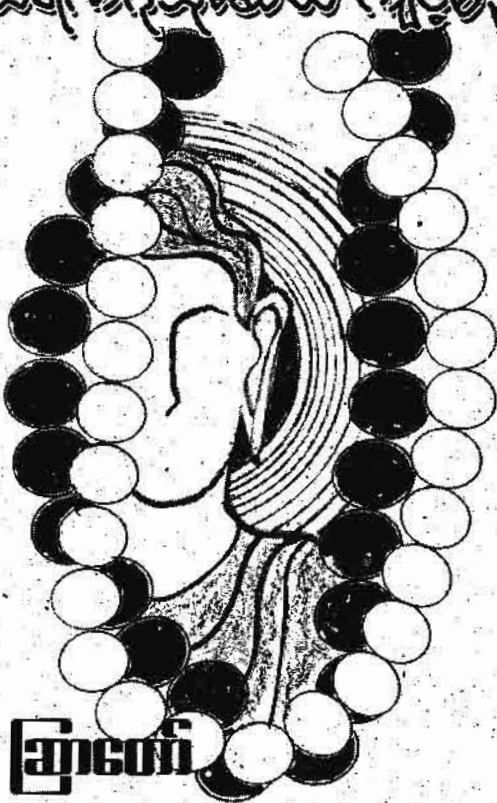
“ကိုမောင်ချောရေ မင်းကို ပေးခဲ့တဲ့ကျင့်စဉ်လေး မင်းပဲ ဖြန့်ပြီး ဖောက်သည်ချလိုက်ပါကွာ” ဟု တပည့်ရင်းတာဝန် လွှဲလိုက်တော့၏။

နောက်များ မကြာမီ ကိုမောင်မောင်တစ်ယောက် မော်လမြိုင်ပြန်ပြီး သားများအား ရွှင်ပြုအလှူတော်မင်္ဂလာ ပြုလုပ်ရန်အတွက် ဖိတ်စာတစ်စောင် စာရေးသူလက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်နိုး

သရဏဂုံသုံးဆယ် ကျင့်စဉ်

အြာဟော်

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပုတီးစိပ်နည်း စာအုပ်အမျိုးမျိုး ထွက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရပေမည်။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင်လည်း ပညာရှင်များ၏ ရေးသားဖော်ပြချက်အမျိုးမျိုး ဖတ်ရှုရပါသည်။ အချို့နည်းများမှာ အစဉ်အလာမှတ်သားထိန်းသိမ်းထားသော နည်းဖြစ်၍ အချို့မှာမူ ရတ္တန်းစင်တောင်ဆရာတော် စသော အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၏ နည်းနာနိသယများ ဖြစ်နေပါသည်။

စင်စစ် ပုတီးဆိုသည်မှာ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များ၏ အလေ့အကျင့်များမှ ဆင်းသက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့က ပုတီးအား 'မာလာ' ဟုခေါ်ပါသည်။ ဂါထာမန္တန်ရွတ်ဆိုသောအခါ အခေါက်ရေမှတ်သားရန် အသုံးပြုကြပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကမူ ထို့ထက်တစ်ဆင့်တက်၍ ပုတီးအားဖြင့် သမာဓိထူထောင်ရန် ကြိုးပမ်းကြပါသည်။ သို့ရာတွင် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များက 'ပုတီးကိုင်လျှင် အပါယ်နီးမယ်' ဆိုသည့်အထိ ကန့်ကွက်လာကြပါသည်။ သာသနာ့ဦးသျှောင် ဆရာတော်များက မူလအစက ထေရဝါဒနှင့် မဆိုင်သော်လည်း ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကို ပွားများရာတွင် အသုံးပြုလျှင် ကုသိုလ်ရနိုင်ကြောင်း ဝိနစ္ဆယအဆုံးအဖြတ် ပြုခဲ့ပါသည်။

မြန်မာလူမျိုးများလည်း ပုတီးကို ခုံမင်နှစ်သက်ကြပါသည်။

ပုတီးစိပ်နည်း အမျိုးမျိုးအနက် ထူးခြားသော နည်းတစ်နည်းကို ရေးသားဖော်ပြရန် အကြောင်းဖန်လာပါသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ စာရေးသူ၏ ဓမ္မစိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ စာရေးဆရာ ရုက္ခစိုးမျိုးက အစပြုပါသည်။ သူသည် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောအရာရှိတစ်ဦး အနားယူကာ စာပေများ ရေးသားနေပါသည်။ အခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း ဘာသာရေးလေးစားသူ ဖြစ်ပြီး လောကီပညာများလည်း လေ့လာလိုက်စားပါသည်။

တစ်နေ့သ၌ စာရေးသူ၏ နေအိမ်၌ နှစ်ဦးသား စကားဆွေးနွေးကြရင်း ဗုဒ္ဓစိပ်နည်းအကြောင်း ရောက်သွားပါသည်။ ထိုအခါတွင် ဆရာရုက္ခစိုးက ကောက်ကာငင်ကာ မေးခွန်းတစ်ခု မေးပါသည်။

“ဆရာ အတွေ့အကြုံအရ ထူးခြားတဲ့ ပုတီးစိပ်နည်း ရှိသလား”

ဤမေးခွန်းမှာ လွယ်လွယ်စဉ်းစားလျှင် ကိုယ်နှစ်သက်ရာကိုလွယ်လွယ်ဖြေ၍ ရပါသည်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားလျှင် 'တောတောင်သာလျှင် မြောက်တော မသာယာ' ဆိုသလို တစ်ခုထူးခြားလျှင် အခြားတစ်နည်းက အကျိုးမပေးသလို ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ဖြေဆိုရပါသည်။

“ထူးခြားတာတော့ ဘယ်နည်းမဆို ထူးခြားပါတယ်။ တကယ်စွဲစွဲမြဲမြဲ ကြိုးကြိုးစားစား ကျင့်ဆောင်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေက ဟိုဟာတတ်မှ၊ ဒီဟာတတ်မှ ပြီးတော့ သူတို့နည်းမှ ကောင်းတယ် ပြောကြတယ်။

သက်တော်ရှည် ဝင်းစိန်တောရဆရာတော်ကြီးဆိုရင် နမောတဿ အစချီတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကိုပဲ စိပ်ပြီး သာသနာပြုသွားတယ်။ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး လျောင်းတော်မူဘုရားတွေ တည်သွားနိုင်ခဲ့တယ်”

“ဆရာပြောတာက ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဝင်းစိန်ဆရာတော်ကြီး အကြောင်းလည်း လေ့လာဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော် သိချင်တာက ဆရာတစ်ဦးချင်းရဲ့ ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှုပါ။ ဆရာအတွက် ထူးခြားတဲ့နည်းကို ပြောပြပါ”

ဆရာရုက္ခစိုးမျိုး၏ ရှင်းလင်းပြောဆိုပြသော မေးခွန်းမှာ ကျွန်ုပ်အား စိတ်သက်သာရစေပါသည်။ သို့တစေ ထင်ရာမြင်ရာ စာတွေ့နည်းကို ပြော၍မဖြစ်ပါ။ လက်တွေ့အားဖြင့်လည်း စိပ်ပုတီးဖြင့် သိဒ္ဓိပြီးသူလည်း မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေရပါသည်။

“ကျွန်တော် ထူးထူးခြားခြား ကြုံရတာတော့ သရဏဂုံ သုံးဆယ် ပုတီးစိပ်နည်းပါ”

ဆရာရှုကွစိုးမျိုး၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် ဝင်းလက်သွားပါသည်။

“အဲဒါ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ နည်းလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သရဏဂုံ သုံးဆယ်ခေါ်တာလဲ”

“ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့နည်းလဲ ဆိုတာပြောရရင် မူလ ဘယ်သူ စတွင်သလဲဆိုတာတော့ မသိရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်မှာ ထွက်ရပ်လမ်းအောင်မြင်သွားတဲ့ ပါရမီရှင်တွေဆိုရင် ဒီနည်းကို ကျင့်ဆောင်ကြတာပဲ၊ မကျင့်မှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ သရဏဂုံ သုံးဆယ်ဖြစ်သွားတာကတော့ ရွတ်ဆိုပွားများရတဲ့ ရှေးဦးစာကြောင်း ဆယ်ကြောင်းရှိတယ်၊ သရဏဂုံ သုံးပါးနဲ့ တွဲဆက်လိုက်တော့ သရဏဂုံသုံးဆယ် ဖြစ်သွားတယ်”

“စိပ်ပုံစိပ်နည်း ပြောပြပါဦးဆရာ”

“ပထမ စာကြောင်းဆိုရင်-

ဇာတိပရိယန္တံ ဝုဒ္ဓိသရဏဂစ္ဆာမိ ပုတီးတစ်လုံးချ၊

ဇာတိပရိယန္တံ ဓမ္မသရဏဂစ္ဆာမိ ပုတီးတစ်လုံးချ၊

ဇာတိပရိယန္တံ သံသံသရဏဂစ္ဆာမိ ပုတီးတစ်လုံးချ၊

အဲဒီလိုနဲ့ ပုတီးတစ်ပတ် စိပ်ရတယ်၊ နောက်စာကြောင်းတွေလည်း အဲဒီနည်းနဲ့ ပုတီးတစ်ပတ်စိပ်ရင် စုစုပေါင်း ပုတီးဆယ်ပတ်စိပ်ရတယ်”

“အဲဒါကို ဘယ်လိုအဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရသလဲ ဆရာ”

စာရေးသူက ဆရာရှုကွစိုးမျိုးအား ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသိသေးသောနည်းဖြစ်၍ သာ ပြောပြနေရသည်။ စင်စစ်သူသည် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ခြင်းနှင့် အထုံ (အလေ့အကျင့်) ရှိသူ ဖြစ်သည်။

“ဟာ ဘာပြောကောင်းမလဲ ဆရာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေဆိုရင် တန်ခိုးကြီးဘုရားကိုးဆူ၊ တောင်ကြီးကိုးတောင်၊ တောကြီးကိုးတော၊ ပြီးတော့ အထင်ကရ သင်္ချိုင်းကိုးသင်္ချိုင်း လှည့်လည်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြတယ်၊ တစ်နေရာကိုလည်း တစ်လလောက် ဝင်ကြတယ်၊ သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုး ပေါက်ပြီး ထွက်ရပ်လမ်းအထိ ရောက်နိုင်တဲ့နည်းပေါ့ဗျာ”

ဆရာရှုကွစိုးမျိုးက ရယ်သည်။

“အဲလေ ကြီးတော့ မတတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

“အဲဒီလောက် မလုပ်နိုင်ရင်တော့ မနက် ဆယ်ပတ်၊ ညဆယ်ပတ်ပေါ့ဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နေ့ခင်းဆယ်ပတ် ထည့်လိုက်

ပါ၊ ငါးပါးသီလခံပြီးစိပ်ရင် သုံးလအတွင်း ထူးခြားမှု တွေ့ရပါတယ်”

“ဘာတွေ ထူးခြားသလဲ ဆရာ”

“အဲဒီလောက် ကျင့်ပြီးရင် လူသေတွေ၊ သင်္ချိုင်းတွေပဲ အိပ်မက်မက်တယ်၊ အာရုံထဲ မြင်လာတယ်၊ ဆက်ပြီး ကျင့်ရင် သေတာတွေ သိလာတယ်”

“လူတွေ သေတာ နေ့တိုင်းသိနေရတာပဲ၊ ဘာထူးဆန်းလဲ ဆရာ”

“နာရေးသတင်းဖတ်ရင် နေ့တိုင်းကြုံနေရတာပဲ၊ သေတာက မထူးဆန်းပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ကွယ်လွန်တယ်ဆိုတာလဲ မကြာခဏ ကြားနေရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကျင့်စဉ်မှာ ထူးဆန်းတာ ရှိမယ်၊ ဥပမာ-ငယ်သူငယ်ချင်း မောင်ဖြူဆိုပါတော့ဗျာ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ မောင်ဖြူနဲ့တွေ့တယ်၊ သူက အစာအာဟာရတွေနဲ့ တည်ခင်းကျွေးမွေးမယ်၊ ရွှေဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောကြမယ်၊ တော်တော် ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ များမကြာမီ မောင်ဖြူ ဆုံးတယ် ကြားရတော့တာပဲ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း မောင်မဲကို မတွေ့ရတာကြာပြီ၊ ထူးထူးခြားခြား သတိရမိတယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်ပြီး မကြာမီ မောင်မဲရဲ့ နာရေးကို သတင်းစာထဲ ဖတ်လိုက်ရရောပဲ”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ထူးခြားတာပေါ့ ဆရာ၊ ပြီးတော့ ဘာဆက်ဖြစ်မှာလဲ”

ဆရာရှုကွစိုးမျိုးက အားတက်သရော ဆက်မေးသည်။

“ဆက်ပြီး ကျင့်ရင် ကိုယ်နဲ့တွေ့တဲ့ လူတွေထဲမှာ သေတော့မယ်ဆိုတာ အော်တို(အလိုလို) သိလာတယ်၊ အဲဒီအဆင့်ရောက်ရင် တော်တော်စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းတယ်၊ မရဏတရားကို နှလုံးသွင်းနိုင်၊ ဆက်ကျင့်နိုင်ရင်တော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကောင်းတာရော၊ ဆိုးတာရော ကံကြမ္မာအလုံးစုံကို သိနိုင်တော့တာပဲ”

“မနောပေါက်တဲ့ သဘောပေါ့နော်”

“မှန်တာပေါ့ ဆရာ၊ ဆရာသုံးနှုန်းတဲ့ စကားလုံးအကောင်းဆုံးပေါ့”

ဆရာရှုကွစိုးမျိုး၏ မှတ်ချက်နှင့် ဂန္ထီရဗဟုသုတအား မလေးစားဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ နှုတ်မှလည်း ထုတ်ဟုပြီး ချီးမွမ်းမိပါသည်။ ဆရာရှုကွစိုးမျိုးက လက်ကာပြပြီး ဆက်မေးပါသည်။

“အခုမှ ကျွန်တော်မေးချင်တဲ့ မေးခွန်းနားရောက်လာတယ်၊ ဆရာကော ဘယ်အဆင့်ရောက်ပြီလဲ”

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်ပြုသောကံ ကိုယ်ထံပြန်လာသလို ဖြစ်နေသည်။
အားရပါးရ ပြောမိ၍ သူကလည်း အားရပါးရ မေးချေပြီ။

“ရိုးရိုးသားသား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော် မြစ်ကြီးနားကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ နှစ်လလောက်ရောက် တုန်းက ကျင့်ဖူးရုံ ကျင့်ဖူးတာပါ။ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ သင်္ချိုင်းတွေ လူသေတွေ အိပ်မက်မက်လာတယ်။ တစ်လ လောက် ကြာတော့ အဲဒါတွေပဲ စိတ်အာရုံမှာ ထင်မြင်လာ တယ်။ တစ်လခွဲလောက်ကြာတော့ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဧတုတဲ့ လူတွေထဲက တချို့ကိုကြည့်ရင် စိတ်ထဲမသုံးမသန့် ဖြစ်လာ တယ်။ သေမှာကို သိသလိုလို၊ မသိသလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ စိတ်လည်း နည်းနည်းညစ်ညမ်းလာတယ်။ ပြီးတော့ အကြောင်း ကြောင်းကြောင့် ဆက်မကျင့်ဖြစ်တော့ဘူး။ ဆရာရုက္ခစိုးမျိုး စိတ်ဝင်စားရင်တော့ ကျင့်ကြည့်ပေါ့ဗျာ”

စာရှုသူများလည်း ကျင့်ဆောင်နိုင်ရန် သရဏဂုံ သုံးဆယ်ကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

- ၁။ ဇာတိပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊
ဇာတိပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊
ဇာတိပရိယန္တံ သံယံသရဏဂစ္ဆာမိ ။
- ၂။ ဘောဂပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊
ဘောဂပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊
ဘောဂပရိယန္တံ သံယံသရဏဂစ္ဆာမိ ။
- ၃။ ယာဝ ဇီဝံ ဗုဒ္ဓံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊
ယာဝ ဇီဝံ ဓမ္မံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊
ယာဝ ဇီဝံ သံယံသရဏဂစ္ဆာမိ ။
- ၄။ ဇီဝိတပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊
ဇီဝိတပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊
ဇီဝိတပရိယန္တံ သံယံသရဏဂစ္ဆာမိ ။
- ၅။ မရဏ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊
မရဏ ပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊
မရဏ ပရိယန္တံ သံယံသရဏဂစ္ဆာမိ ။
- ၆။ မရဏ ကာလ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊
မရဏ ကာလ ပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊
မရဏ ကာလ ပရိယန္တံ သံယံသရဏဂစ္ဆာမိ ။
- ၇။ အရဟတ္တ မဂ္ဂ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊
အရဟတ္တ မဂ္ဂ ပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊
အရဟတ္တ မဂ္ဂ ပရိယန္တံ သံယံသရဏဂစ္ဆာမိ ။
- ၈။ အရဟတ္တ မဂ္ဂ ကာလပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏဂစ္ဆာမိ ၊

အရဟတ္တ မဂ္ဂ ကာလပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏဂစ္ဆာမိ၊
အရဟတ္တ မဂ္ဂ ကာလပရိယန္တံ သံယံသရဏဂစ္ဆာမိ။

၉။ နိဗ္ဗာန ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏဂစ္ဆာမိ၊
နိဗ္ဗာန ပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏဂစ္ဆာမိ၊
နိဗ္ဗာန ပရိယန္တံ သံယံသရဏဂစ္ဆာမိ။

၁၀။ နိဗ္ဗာန ကာလပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏဂစ္ဆာမိ၊
နိဗ္ဗာန ကာလပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏဂစ္ဆာမိ၊
နိဗ္ဗာန ကာလပရိယန္တံ သံယံသရဏဂစ္ဆာမိ။

သရဏဂုံဂုဏ်သုံးဆယ်အား အစဉ်အလိုက် မှတ်မိ စေရန် ‘ဇာ၊ ဘော၊ ယာ၊ ဇိ၊ မ၊ မ၊ အ၊ အ၊ နိ၊ နိ’ ဟု အမှတ် အသားပြုကြပါသည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ-

၁။ မွေးဖွားခြင်း ကုန်ဆုံးသည့်တိုင် မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်ပါ၏။

မွေးဖွားခြင်း ကုန်ဆုံးသည့်တိုင် တရားတော်မြတ်ကို ဆည်းကပ်ပါ၏။

မွေးဖွားခြင်း ကုန်ဆုံးသည့်တိုင် သံယာတော်မြတ်ကို ဆည်းကပ်ပါ၏။

၂။ စည်းစိမ်ကုန်ဆုံးသည့်တိုင်(ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ)

၃။ အသက်ထက်ဆုံး (ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ)

၄။ အသက်သေဆုံးသည့်တိုင်(ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ)

၅။ သေခြင်းကုန်ဆုံးသည့်တိုင်(ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ)

၆။ သေခြင်းကာလ ကုန်ဆုံးသည့်တိုင်
(ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ)

၇။ အရဟတ္တမဂ္ဂ ကုန်ဆုံးသည့်တိုင်
(ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ)

၈။ အရဟတ္တမဂ္ဂကာလ ကုန်ဆုံးသည့်တိုင်
(ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ)

၉။ နိဗ္ဗာန် ကုန်ဆုံးသည့်တိုင်(ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ)

၁၀။ နိဗ္ဗာန်ကာလ ကုန်ဆုံးသည့်တိုင်
(ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ)

ပါရမီရှင်များ နည်းယူကြစေရန် ရေးသားတင်ပြ လိုက်ရပါတော့သည်။

ဆုတောင်း

အုပ်စုတို့ ခပ်နေလား ဆရာဘဏ္ဍ

စောင်းတန်းတစ်လျှောက် ဘုရားဖူးများ တက်ဆင်းသွားလာ
ဝယ်ယူနေကြသည်ကို ငေး ကြည့်ရင်းဖြင့် ဆင်းလာရာ
ဘုရားပန်းဆိုင်နားအရောက်တွင် ပန်းသည်အမျိုးသမီးမှ
“ခဏ ခဏလေးပါရှင်၊ ကိုဇော် မဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်တို့အား အမေး၏ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ကို လှမ်း
ကြည့်ရာ လုံးဝမမှတ်မိ စဉ်းစားကြည့်သည်။ အဖြေမပေါ်ပေ။
သူက ဝမ်းသာအားရနှင့်

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဇော်ပါ။ မျက်နှာပေါ်က မွဲက
အရင်က အတိုင်းပါပဲ”

ဆက်၍ ပြောပြ၏။ ဒီအချိန်အထိ စဉ်းစားရခက်နေ
သေးသည်။ ကျွန်ုပ်မှ-

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မောင်ဇော်ပါ။ ဒီက
အစ်မကြီးက စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ဘယ်သူလဲဟင်”

မေးလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်ကျောကို လှမ်းထု၍ -

“ကဲ- သိပြီလား၊ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀ ကျော် ၃၀
နီးပါးက ဒီလိုကျောထုတတ်တဲ့ ခင်စိန်မလေ နှင့် မှတ်မိ
ပြီလား”

သူမပြောမှ သတိရလိုက်သည်။ ကျောချမှ ဓားပြမှန်း
သိပါပြီ။

“မှတ်မိပါပြီ၊ ဒီလက်သံနဲ့ ခင်စိန်မ၊ ကျားခင်စိန်
ဆိုတာ ယုံပါပြီဗျာ၊ ဒါနဲ့ အရင်ကျားခင်စိန်က အခု ဘယ်လို

နံနက်စောစော ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်
မြတ်၌ ပုတီးစိပ် မေတ္တာပို့ အမျှဝေပြီး စေတီတော်မြတ်အား
လက်နာရစ် တစ်ပတ်လှည့်၍ ကြည်ညိုပူဇော်ပြီး အရှေ့ဘက်
စောင်းတန်းမှ ပြန်ရန် ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

လှေကားထစ်များအား တဖြည်းဖြည်း နင်း၍
ဆင်းလာ ရာ အမှတ်တရ ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်များ၊
စာအုပ်ဆိုင်များ၊ ကလေးကစားစရာ အရုပ်ဆိုင်များ၊ ဓာတ်ပုံ၊
ဓုတီး၊ ပုံတော် ဆိုင်များ၏ ဈေးခေါ်သံများဖြင့်

ကြောင့် ကြောင်ခင်စိန်ဖြစ်နေတာလဲ။ အရင်ရုပ်ဆိုလို့ ခင်ဗျား အသံနဲ့ ရှိက်တဲ့ လက်သံပဲ ကျန်တော့တယ်။ ကျန်တာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်တုံး၊ ပြောစမ်းပါဦး။”

ကျွန်ုပ်စကားဆုံးလျှင် ကျားခင်စိန် ခေတ္တဦးသွား သည်။ ကျွန်ုပ်မေးသည်များ လွန်သွားလားမသိ ၊ မလွန်တာ က ကျိန်းသေပါ။ ယခင်က ဒီထက်မက ပြောဆိုနေတာ။ မတွေ့ကြတာ သူပြောသည့်အတိုင်း နှစ် ၂၀ ကျော် ၃၀ နီးပါ။ ဒုတိယအရွယ်တောင် ကျော်လာကြမှလေ။

“နင် အချိန်ရလား ကိုဇော်”

“ကျွန်တော် ဆယ့်နှစ်နာရီ သွားစရာရှိတယ်။ နှစ် နာရီ လောက်တော့ အချိန်ရပါတယ်”

“အေး ဒါဆို ငါ့အိမ်ကို ရောက်ဖူးတယ်ရှိအောင် ခဏ လိုက်ခဲ့၊ ငါ့ဆိုင်ကို အပ်ထားခဲ့မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ပြော၊ ဘေးမှ ဆိုင်ကိုလည်း သူ့ ပန်းများအပ်၍ ကျွန်ုပ် ဘာမျှမပြောခင် ရှေ့မှ ထွက်သွား၍ ကျားခင်စိန်ကိုမိအောင် နောက်မှ အမြန်လိုက်ခဲ့ရသည်။

၁၀ မိနစ်ခန့် သူမခေါ်ရာနောက်သို့ ဘယ်ချိုး၊ ညာချိုး နှင့် လိုက်ရာ မကြာမီ ခြံရှေ့တစ်ခု၌ ရပ်၍ အထဲသို့ ဝင်သွား သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း နောက်မှ ဝင်လိုက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကျွန်ုပ်အား-

“ကဲ ကိုဇော် လာအထဲကိုဝင်၊ ဒါ ငါ့ရဲ့အိမ်တော်ပဲ၊ နင် အသက်ရှူကျပ်ရင်လည်း သည်းခံ ဟုတ်လား၊ ထိုင်ဦး၊ ငါ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း ၁၀ ပေ အိမ်လေးထဲမှာ ထိုင်၍ ပမောဦ ကို အဖြေညှိမရဖြစ်နေသည်။ ဟိုအရင်တုန်းက ကျွန်ုပ် ရောက်ဖူးသည်က သည်နေရာမဟုတ်၊ ခြံကြီးက အကျယ်ကြီး အိမ်ကလည်း သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်၊ လေးပင်အိမ်၊ ဩော် အပြောင်းအလဲက မယုံချင်စရာ၊ မခင်စိန်ကို ဘယ်အချိန် ကြည့်ကြည့် အကျီ၊ ထင်၊ မီးပူတိုက် ကော့နေတာ။ ရွှေတွဲ လည်း အမြဲဝတ်၊ မျက်နှာကလည်း မော်နေတာ။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်က မယ်ဗမာဟန်၊ ချောမွေ့ချော၊ ချစ်သူပိုင်းပိုင်း လည်နေတာ။ ဘယ်သူနဲ့များ အိမ်ထောင်ကျလို့ ဘယ်လိုဖြစ် တယ် မသိ။ ကျွန်ုပ်စိတ်ကူးထဲ၌ ကိုယ့်မေးခွန်း ကိုယ်မဖြေနိုင်။ ထိုစဉ်-

“ဟဲ့- မောင်ဇော်၊ ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ခေါ်မကြား အော်မကြား၊ မဟုတ်မှလွဲရော၊ ငါ့အကြောင်းပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်အား တရားသူကြီးပုံနှင့် မခင်စိန်မေးနေ၏။

“အေး နင်မမေးလည်း ငါပြောချင်နေတာပါ။ ငါ့ဘဝ အကြောင်းတွေ တစ်ဦးဦးကို ပြောပြလိုက်ရင် ခံစားရတာတွေ၊ ခဏတော့ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတယ်၊ ငါ့အကြောင်းက ကြားတဲ့သူကတော့ ဆန်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွက် တော့ ရင်မောတာ သက်သာတာပေါ့ဟာ”

ကျွန်ုပ် တစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြော၊ သူမမျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေတယ်။ မခင်စိန်သည် အရင်ရုပ်လုံးဝ မရှိတော့ ပေ။ ကျောနဲ့ရင်တစ်သားတည်း လေတိုက်ရင် လဲမှာတောင် ပူရသေး။ သူကတော့ မပူရေချမပူ။ စိတ်ကတော့ အတော် မာကျောသည့်ပုံပင်၊ နေရာပြင်ထိုင်လိုက်ပြီး ရေတစ်ခွက် မော့ သောက်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ သူမနှုတ်ဖျားမှ ကျွန်ုပ် မသိ သေးသည့် သူမအကြောင်းကို ယခုလို ပြောပြခဲ့သည်။

“ငါ ဆယ်တန်းနှစ်နှစ်ကျတော့ ကျောင်းထွက်လိုက် တယ်၊ အိမ်မှာပဲ အဖေ၊ အမေတို့နဲ့ လုပ်ငန်းကို ပိုင်းကူလုပ် တယ်၊ ဈေးဆိုင်ကိုတော့ အလတ်မက အမေနဲ့အတူ ရောင်း တယ်၊ ငါက အိမ်အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ တို့အိမ်က ကားနှစ်စီးရဲ့ မန်နေဂျာပေါ့၊ ရငွေ- ထုတ်ငွေ- စာရင်းကိုင်ရတာပေါ့၊ ဒီလို တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ နေ့တိုင်း ကားနှစ်စီးက ယောက်ျား ခြောက်ယောက်နဲ့က မနက်တစ်ခါ၊ ညနေတစ်ခါ အမြဲတွေ့ နေရတယ်၊ နောက်တော့ ငါ ကားဒရိုင်ဘာနဲ့ ချစ်သွားတယ် ဟာ၊ အမေကတော့ သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ လူမှုရေးမပါဖို့၊ လုပ်ငန်းသဘောပဲ ဆက်ဆံခိုင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုက်ပြီး တစ်နှစ်ပြည့်တော့ အိမ်က သိသွားပြီး ဆူတော့၊ ငါလည်း အချစ်အားကိုးနဲ့ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက် လင်နောက်လိုက် သွားတယ်။

အေး- ဒုက္ခကို စစ်ချင်းတွေတာပဲ၊ အိမ်က အမွေပြတ် ကြေညာတယ်၊ ယောက်ျားတလည်း ကားပဲမောင်းတတ်တာ၊ အလုပ်ပြုတ်တော့ လိုက်ရှာပေမယ့် အဖေအပေါင်းအသင်းက များတော့ ဘယ်ကားမှ လက်မခံဘူး၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ခေါက် စားလေးမောင်းရတယ်၊ ငါလည်းပါလာတဲ့ လက်ဝတ်လက်စား တွေနဲ့ ရှိတာနဲ့သာ၊ မရှိဝမ်းစာလုပ်ရတာပေါ့၊ ခုနေတဲ့ ခြံက ယောက်ျားဘက်ကခြံ၊ အရင်က ပေ ၆၀၊ နောက်ကို ပေ ၈၀ ရှိတာ၊ အဲဒီခြံမှာ အိမ်လေးဆောက်ပေါ့ဟာ၊ ငါလည်း ကား ဂီတတို့၊ ဘုရားရှေ့မှာ ပန်းဖောက်သည် ယူရောင်းတပဲ၊ မရှက်နိုင်ဘူးလေ၊ ဓမ္မာကျားကလည်း စိတ်ညစ်လို့ အရက် သောက်၊ ပဟာ အလုပ်ထွက်လုပ်ရင်လည်း ပင်ပန်းလို့ အရက်

သောက်၊ ငါနဲ့ စကားများရင်လည်း အရက်သောက်၊ သူ
အရက်သောက်ချင်ရင် အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ သောက်
တော့တာ၊ ငါလည်း ပြောတာပဲ၊ ရန်ဖြစ်လို့တော့၊ ရိုက်လိုက်ပုတ်
လိုက်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှက်ရမှန်းမသိဖြစ်လာတယ်။ စီးပွား
တာ မဖြစ်တာ၊ ပါးစပ်ပေါက်တွေက တစ်နှစ်တစ်ယောက်နှုန်း
ပဲ၊ မောင်ဇော်ရေ ငါ မပေါင်းတော့ဘူးလို့ စဉ်းစားတိုင်း၊
ကလေးတွေကို မြင်မိပြီး၊ ခု ရှစ်ယောက်တောင် ရှိနေပြီ၊ အကြီး
နှစ်ယောက်က အဖော်ရနေပြီ၊ တို့ သုံးယောက်လုပ်စာနဲ့
ရပ်တည်နေရတာ၊ ခြံလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ၁၀ ပေ ရောင်း
လိုက်၊ ၁၅ ပေ ရောင်းလိုက်နဲ့ ရုန်းကန်လာရတာ၊ ခု ၁၀
ပေပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒါကို ရောင်းရင်တော့ ခွက်ပျောက်ပဲ၊
ငါ လုပ်ကျွေးရတာ စိတ်မဆင်းရဲပါဘူး၊ အဖေ၊ အမေတွေ
ပြောတဲ့ကြားထဲက ငါ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ရွေးခဲ့တဲ့လမ်းပဲ
လေ၊ ငါ့ယောက်ျား အရက်ပြတ်ရင် ကျေနပ်ပါတယ်ဟာ၊
ယောက်ျားရှိတော့ ရှင်ရိုသေ လူရိုသေပေါ့ဟယ်၊ ဆေးရုံတက်
ဖြတ်ပါဆိုလည်း ပြောမရဘူးဟာ၊ နင်လည်း ငါပြောတာ
နားထောင်ရလို့၊ စိတ်ညစ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

သူတို့ဘဝအကြောင်း မနားတမ်းပြောပြီး ကျွန်ုပ်ကို
အားနာနေသေးသည်။

“က- ခုမှ အားနာမနေနဲ့ ကျားခင်စိန်၊ အရင်လို
ကျားခင်စိန်အဖြစ်ပဲ မြင်ချင်တယ်၊ မခင်စိန် လုပ်တာတွေ
မှန်ပါတယ်၊ ကလေးတွေက ခင်ဗျားတို့ခေါ်လို့ ရောက်လာ
ရတာ၊ သူတို့ရွေးချယ်မှုကို စဉ်းစားပါ၊ ဆေးရုံမှာ အရက်မဖြတ်
ချင်တဲ့ ခင်ဗျားယောက်ျားကိုလည်း အရက်ပြတ်သွားအောင်
ကျွန်တော် ကူညီမယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင်-

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ငါ့မောင်ရယ်၊ ဒီနေ့ ငါ့မောင်နဲ့
တွေ့တာ ငါ့အဖို့ သိကြားနဲ့တွေ့သလိုပါပဲဟာ၊ ယောက်ျား
အရက်ပြတ်ရင် တော်ပါပြီဟယ်၊ အစ်မကို ကူညီပါ ငါ့မောင်”
မခင်စိန်တစ်ယောက် ကျွန်ုပ်ကို အားကိုးစွာဖြင့် ပြော
နေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း နာရီကို ကြည့်ရာ မြန်ချိန်နီးနေသဖြင့်
အစ်မကျားခင်စိန်အား ဆရာကြီးများ သင်ပေးသည့်နည်း
အတိုင်း ဒုက္ခရောက်နေသော သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ အစ်မ
လိုခင်တဲ့ ကျားခင်စိန်ကို ယတြာပေးခဲ့သည်။

“အစ်မခင်စိန် လုပ်ရမှာက မှတ်ထားနော်၊ ဖန်ခွက်ထဲ
မှာ အစ်မယောက်ျား သောက်မယ့် အရက်ပုလင်းထဲက
အရက်ကို နည်းနည်းထည့်ရမယ်၊ အရက်ဖန်ခွက်ထဲကို

ခွေးသေးပန်းရွက် (၁)ရွက်ထည့်ပြီး အစ်မ ဖန်ခွက်ကို လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ အစ်မယောက်ျား နာမည်ခေါ်ပြီး -

‘ကိုxxx သောက်တဲ့ အဆိပ်တွေ သစ်ပင်ရင်းမှာ
သေ၊ မြေကြီးပေါ်မှာ ကျေ၊ ကိုxxxက အရက်များ သောက်လို့
မရပါစေသေး’

လို့ (၇)ကြိမ် ရွတ်ရမယ်၊ အဲဒီလို ရွတ်ပြီးရင် ဖန်ခွက်
ထဲမှ အရက်ကို သစ်ပင်အရင်းမှာ နည်းနည်းလောင်း၊ နောက်
ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ နည်းနည်းလောင်း၊ အရက်ကို အကုန်
မလောင်းရဘူး၊ မြေကြီးလောင်းပြီး ကျန်တဲ့အရက်ကို သူ
သောက်မယ့် အရက်ပုလင်းထဲ ပြန်ထည့်ပါ၊ ခွေးသေးပန်း
ရွက်ကိုတော့ စွန့်ပစ်လိုက်ပါ၊ အစ်မခင်စိန် လုပ်တတ်ပြီလား”

မေးလျှင် -
“လုပ်တတ်ပြီ ကိုဇော်၊ အစ်မဒုက္ခကို ကူညီပေးလို့
အစ်မ ဝမ်းသာတာ ပြောမပြတတ်အောင်ပဲ၊ ငါ့မောင်ကို
ဘာမှတော့ ပေးစရာ မရှိဘူး”

“ရပါတယ်အစ်မ၊ စေတနာနဲ့ပါ”
“ဒါတော့ မရဘူး၊ မင်း ခင်စိန်အကြောင်း သိသားနဲ့
မငြင်းပါနဲ့၊ ဟော- ဒီဘုရားပန်းလေးတော့ ယူသွားပါ၊ အိမ်မှာ
ဘုရားတင်ပြီး အစ်မတို့တို့ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ပေးပါနော်”
ဪ- ဒီလိုဆိုတော့လည်း အငြင်းရ ခက်သားပါ
လား။

လို့အင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝပါစေ။
ဆရာသုက္က

٢٥٠

မြင်းသွားရေးသွင်းရမယ်၊ အလယ်ကွက်မှာ မွေးနံဂဏန်း
ရေးသွင်းရမယ်၊ ခင်ဗျားသမီး ဘာနေ့သမီးလဲ၊ နာမည်ကော
ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“တနင်္လာသမီး၊ မခင်ခင်ဝေပါ”

“ဒါဆို အလယ်ကွက်မှာ ၂ ဂဏန်းရေးထည့်ပေါ့ဗျာ၊
ပြီးရင် ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ‘တနင်္လာသမီး မခင်ခင်ဝေ စာမေးပွဲ
ဂုဏ်ထူးများစွာနဲ့ အောင်စေ’ ဆိုပြီး ရေးရမယ်၊ ပြီးရင်
ခြောက်တိုင်ထုပ်အရွယ် ဖယောင်းတိုင်မှာပတ်ပြီး ကော်နဲ့
ကပ်ထားရမယ်၊ ခြောက်ဘာသာဆို ခြောက်တိုင်စီရင်ထားပေါ့၊
အောက်ခံကြွေပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ ဆီမီးထွန်းတဲ့မြေခွက်လေး
တင်၊ မြေခွက်ပေါ်မှာ စီရင်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်တင်ထွန်း
ရမယ်၊ စာမေးပွဲဖြေမယ့် နံနက် အိမ်ဘုရားမှာ ထွန်းညှိပူဇော်
ရမယ်၊ စာမေးပွဲကောင်းစွာဖြေဆိုနိုင်ပြီး ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်
မြင်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းရမယ်၊ စာမေးပွဲဖြေတဲ့နေ့တိုင်း
တစ်နေ့ တစ်တိုင်ထွန်းညှိပူဇော်သွားရမယ်၊ ကောင်းကောင်း
ပြနိုင်ပြီး စာမေးပွဲအောင်ပါလိမ့်မယ်”

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောသလိုသမီးအတွက် စီရင်ပေး
လိုက်မယ်” ဟု ကိုလှဝင်းက ပြောလာသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်သောက်
ကြပြီး ကိုလှဝင်းတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားပါ
တော့သည်။

‘မြင်းသွားဂဏန်းစဉ်

ရေးသွင်းပုံ’

၁	၂	၃
၆	၇	၈
၉	၁၀	၁၁

‘ဂဏန်းရေးပြီးပုံ’

၄၀	၅၉	၈၆
၂၄	၇	၄၇
၅၃	၂၃	၆၅

‘တနင်္လာသမီးအတွက်
စီရင်ပုံ’

၄၀	၅၉	၈၆
၂၄	၇	၄၇
၅၃	၂၃	၆၅

တနင်္လာသမီးမခင်ခင်ဝေ

စာမေးပွဲဂုဏ်ထူးများစွာနဲ့အောင်စေ။

၀၁၅၃၂၈၁၆၁၇၁၈၁၉၂၀၂၁၂၂၂၃၂၄၂၅၂၆၂၇၂၈၂၉၃၀၃၁၃၂၃၃၃၄၃၅၃၆၃၇၃၈၃၉၄၀

၀၁၅၃၂၈၁၆၁၇၁၈၁၉၂၀၂၁၂၂၂၃၂၄၂၅၂၆၂၇၂၈၂၉၃၀၃၁၃၂၃၃၃၄၃၅၃၆၃၇၃၈၃၉၄၀

စာမေးပွဲ ဖြေလျှင် ဆောင်ရန်

ကျွန်တော် လေဒင်ဟောရာ မိုးကောင်းဘုရားဟောခန်း
သို့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများနှင့် ကျောင်းသားမိဘများ
သည် သားသမီးတို့၏ စာမေးပွဲအတွက် လာရောက်မေးမြန်း
ကြတိုင်း ‘ဆရာ စာမေးပွဲဖြေရင် ဘာဆောင်ရမလဲ’ ဆိုတဲ့
မေးခွန်း အမြဲလိုလို အမေးခံခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေစဉ် အမေက
လေဒင် သွားမေးပြီး ဆရာဆောင်ခိုင်းသည့် ကုက္ကိကိုင်း လက်
တစ်ဆစ်ကိုပေးပြီး ဆောင်စေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မယုံကြည်
ခဲ့သော်လည်း အမေစိတ်ချမ်းသာစေရန် ဆောင်ပြီး စာမေးပွဲ
ဖြေခဲ့သည်။ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၊ လေဒင်ပညာ၊
ယတြာပညာများ လေ့လာရင်း ဟောပြောရင်း စာမေးပွဲ
ဖြေသူတိုင်းကို အဆောင်များပေးပြီး သုတေသနပြုခဲ့သည်။

အဆောင်၏အကျိုးမှာ ကျက်ထားသည့်စာများ
မမေ့ခြင်း၊ မလိုအပ်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုများမှ ကင်းဝေးစေပြီး
စိတ်ချမ်းသာစွာ ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း၊ ဘေးရန်ကင်းစွာ ဖြေဆို
အောင်မြင်ခြင်းများကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် ပေးခဲ့သည့် အဆောင်များမှာ ခုနစ်နေ့
သားသမီးတို့၏ အညွန့်နဲ့ အကိုင်း သို့မဟုတ် ပင်စည်မှ
အသားများပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဖောက်ကျားလေးအတွက် ညာ
လက်ညှိုးတစ်ဆစ်၊ မိန်းကလေးအတွက် ဘယ်လက်ညှိုး
တစ်ဆစ် ဆောင်ရသည်။ ဘောပင်လုံး အရွယ်လောက်
ဆောင်လျှင် ရပါသည်။ ‘မည်သည့် စာမေးပွဲအတွက်မဆို
ဆောင်နိုင်ပါသည်။’ နေ့သား၊ သမီးအလိုက် ဆောင်ရန်
အသားကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

နေ့သား/သမီး	ဆောင်ရန်
တနင်္ဂနွေ	ကုက္ကိ
တနင်္လာ	ဆီးကိုင်း
အင်္ဂါ	ရဲယိုကိုင်း
ဗုဒ္ဓဟူး	ပျဉ်းမကိုင်း
ကြာသပတေး	သီဟိုဠ်ကိုင်း
သောကြာ	ထန်းသား/ထိမ်သား
စနေ	အုန်းသား

ဆောင်တိုင်း အောင်ကြပါစေ။

အောင်ကြည်သန်း(ဟောင်ဟောင်)

ကျွန်းရန် စာတ်ရန် အိပ်ထောင်ရန်

ဆရာအောင်ကျော်စိုင်း(ရွှေစေတီ)

မင်းသိန်း

“က- လာဗျို့၊ ဘက်ထန်ကြီး၊ ပြီးခဲ့တဲ့လက ဦးညို-
ခေမာအကြောင်း ဇယားကော့ ပြုပြီးပြီဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုလ အပိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက် မှတ်ရမှာ”

“က- ဂါဖြင့်လည်း ရေးကြစို့”

ဦး-ညို ခေ-မာ အဖွင့်

ရှေးကပ်ဦးအစ ပထမအခါက ၅-တေးမည်သော ဒီသာ
ပါမောက္ခဆရာကြီး၏အထံတွင် ၁-နွေမင်းသားနှင့် ၃-ဂီဝိဇ္ဇာ

ဗိုရ်နစ်ဦးတို့သည် အတတ်ပညာကိုသင်ကြရာ ဆရာကြီး၌
စန္ဒာမည်သော ၂-လာသမီးတစ်ယောက်ရှိသောကြောင့် ၎င်း
၏ဖခင်ကြီးက ၁-နွေမင်းသားနှင့် သမီးကို ထိမ်းမြားလေ၏။

စန္ဒာမည်သော ၂-လာမင်းသမီးလည်း အဖ၏
အမိန့်အာဏာကြောင့်သာ ၁-နွေမင်းသားအား ချစ်ခင်ရခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ မိမိမိတ်၌မူကား ၃-ဂီဝိဇ္ဇာမည်သော ဝိဇ္ဇာဝိသု
ကိုသာ စုံမက်ချစ်ခင်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၁-နေ့လည်း ဓာတ်ဖို၊ ၄-ဟူးလည်း ဓာတ်ဖိုဖြစ်သဖြင့် အဖိုအချင်းချင်း တွဲစပ်ကာ ပေါင်းဖက်၍ထားသောကြောင့် ၎င်းနေ့တို့ကို ဓာတ်ရန်ဘတ် ဟု ခေါ်လေသည်။

၎င်းမှကြွင်းသော “စံ-ကူး၊ ရေ-ဘူး၊ တော-သူ” ဟု ဆိုအပ်သော ၃-ဂီနှင့် ၂-လာတစ်တွဲ၊ ရာဟုနှင့် ကြာသပတေး အတွဲ၊ စံနေနှင့် သောကြာ ဖြစ်သော ၆-နေတို့မှာလည်း အထက်က ထုတ်ဖော်၍ ပြခဲ့သော ၁-နေနှင့် ၄-ဟူးတို့ နည်းတူ ဓာတ်ဖိုလျှင် ဓာတ်ဖိုချင်း၊ ဓာတ်မလျှင် ဓာတ်မချင်း နှစ်နေ့စီ တွဲစပ်လျက် ထားပုံကို ကြည့်ရှုပါက သိရှိနိုင်ပါသည်။

ဇယားမြင့်ကြည့်ရန်မှာ

အက္ခရာစဉ်	ဂဏန်းစဉ်	ဓာတ်ရန်	ဓာတ်ရန်
ဦး-ဝေ	၁-၄	၁-နေ့ နှင့် ၄-ဟူး	၁-၄
စံ-ကူး	၃-၂	၃-ဂီ နှင့် ၂-လာ	၃-၂
ရေ-ဘူး	၈-၅	ရာဟု နှင့် ၅-တေး	၈-၅
တော-သူ	၀-၆	စနေ နှင့် ၆-ကြာ	၀-၆

အိမ်ထောင်ဖက် ရန်ဓာတ်အဖွင့်

အိမ်ထောင်ဖက် ရန်ဓာတ် ဟူသည်ကား နေ့နံချင်း မသင့်မြတ်ပါဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြောင်း ဆက် ပေါင်းဖက်လေသော် ရန်အနှောင့်အယှက်နှင့်တကွ စိတ်၏ချမ်းသာခွင့်ကို မရရှိဘဲ အတည်မမြဲ ချော်မျှကွဲပျက် ခြင်း သဘာဝမျိုးကို အိမ်ထောင်ဖက်ရန်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ပညတ် သမုတ်ကြလေသည်။

သို့ပါ၍ ရှေးပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်အမော် ဆရာတော်တို့က ဥဒါန်းအစဉ်-လင်္ကာဆင်ခဲ့သည်မှာ -

“ဓမ္မာ သော-က အင်းဝ ရာဇာ အိမ်ထောင်ကား မကြာကွဲတတ်ပါ” ဟု ဆိုလေသည်။

အထက်ပါလင်္ကာ၌(ခ) ဟူသော ၀-ဂဏန်းစနေနှင့် (မာ)ဟူသော ၅-ဂဏန်း ၅-တေးတို့သည် မသင့်သော “ဓမ္မာ” အိမ်ထောင်ဖက်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

၎င်းမှကြွင်းကျန်သော “သော-က” ၆-ကြာနှင့် ၂-လာ နေ့၊ အင်း-ဝ ၁-နေ့နှင့် ၄-ဟူးနေ့၊ ရာ-ဇာ၊ ရာဟုနှင့် ၃-ဂီ တို့မှာလည်း အထက်ကနည်းအတိုင်း ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော နေ့များဟု အမြဲအားဖြင့် မှတ်သားသင့်လေသည်။

ဇယားအရ ကြည့်ရလျှင်

အက္ခရာစဉ်	ဂဏန်းစဉ်	အိမ်ထောင်ရန်နေ့
ဓ-မ္မာ	၀ - ၅	စနေ နှင့် ၅-တေး
သော-က	၆ - ၂	၆-ကြာ နှင့် ၂-လာ
အင်း-ဝ	၀ - ၄	၁-နေ့ နှင့် ၄-ဟူး
ရာ-ဇာ	၈ - ၃	ရာဟု နှင့် ၃-ဂီ

အထက်ပါနေ့များကို ဓာတ်ဖို၊ ဓာတ်မ ခွဲကောက် ပါက စနေနှင့် ၅-တေးတို့ကား ဓာတ်မ၊ သောကြာကား ဓာတ်မ၊ ၂-လာနေ့ကား ဓာတ်ဖို၊ ၁-နေ့နှင့် ၄-ဟူးတို့ကား ဓာတ်ဖို ရာဟုနေ့ကား ဓာတ်မ၊ ၃-ဂီကား ဓာတ်ဖိုဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသိထားရန် လိုပါသည်။ ဤကား ကမ္ဘာရန်၊ ဓာတ် ရန်၊ အိမ်ထောင်ရန်တို့အား ရှင်းချက်တည်း။

“ကဲ - တော်တော်လေး မှတ်မိသွားပြီလား ဆရာ သောင်း”

“ဟုတ်ကို ဆရာကျော်၊ အခုမှပဲ ရန်တွေအကြောင်း သေချာစွာ လေ့လာခွင့်ရတော့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ ရယ်”

“အဲ- ကျေးဇူးတင်ရမယ့်သူတွေ ကျန်သေးသဗျ”

“ဪ- အယ်သူတွေများလဲ ဆရာရယ်”

“ကျွန်တော်တို့ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း စာဖတ်ပရိသတ် ပေါ့”

“အာ- ဟုတ်ပါ၊ ဆရာရေ”

ဆရာအောင်ကျော်နိုင်(ရွှေစေတီ)

VASTU

ဝိစုဿုတ္တုပုဗ္ဗာ

မင်္ဂလာရှိသော သိမ်မြို့မြေနှင့် သိပ်ရေဟာရွေးချယ်နည်းများ

ဆရာဦးခန့်ကျော်

စာခင်လမှအဆက်

- အရွှေ့ဘက်တွင် မြေမြင့်ပြီး အနောက်ဘက်တွင် မြေပြင် နိမ့်နေပါက အထက်ပါသုတ်ရောက်မှုများက ဖြစ်ပေါ် တတ်သည်။ (တိုးတက်ဖြစ်ပွားမှုက ပြင်းထန်တတ်သည်)
- က။ ကလေးများက မိဘကို အာခံတတ်သည်။
 - ခ။ ကရုဏာစိတ် ခေါင်းပါးတတ်သည်။
 - ဂ။ ကန့်လန့်တိုက်ပြီး ထင်ရာစိုင်းတတ်သည်။
 - ဃ။ အိမ်ပြေးတတ်သည်။

- င။ ပညာရေး တိုးတက်မှုများ မရှိ။
- အရွှေ့-မြောက်တွင် မီးဖိုချောင် တည်ရှိ၍ အနောက် ဘက်က အရွှေ့ဘက်ထက် ပိုပွင့်နေသည်။ တောင်ဘက် တွင် စိအားများနေခြင်း။
- ခ။ မတော်တဆဖြစ်မှုကြောင့် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး တွင် ဘုံကုသရန် လိုအပ်နေခြင်း။

၂။ မကြာခဏ ဖျားနာနေတတ်ခြင်း။

၃။ သားယောက်ျားလေးများက အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားကြခြင်း။

အရှေ့-မြောက်ဘက်တွင် အိပ်သာဖြင့် ပိတ်နေခြင်း

၁။ အမြဲတမ်း ဆင်းရဲနေမည်။

၂။ လုပ်ငန်းများ စလိုက်တိုင်း အရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ရမည်။

၃။ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စများတွင် ခက်တွေ့မည်။

အရှေ့-မြောက်ထောင့်တွင် အိပ်ခန်းရှိနေခြင်း။ တောင်ဘက်တွင် ပို၍ပွင့်နေခြင်း။

၁။ အမြဲမများ အိမ်တွင် ရှိနေမည်။

၂။ -ခေတ်သစ်ဆေးပညာများဖြင့် နည်းမျိုးစုံ စမ်းသပ်သော်လည်း လင်နှင့်မယားတွင် သန္ဓေမတည်နိုင်ဘဲ မျိုးဆက်ပြတ်တောက်မည့် အခြေအနေရှိနေခြင်း။

အရှေ့-မြောက်ထောင့်တွင် အိပ်ခန်းတည်ရှိ၍ အနောက်ဘက်တစ်ဖက် ပွင့်နေခြင်း။

* သမီးမိန်းကလေးများသာ မွေးဖွားမည်။

အရှေ့-မြောက်ထောင့်က အဆင်ပြေနေသည်။ လမ်းက မြင့်နေသဖြင့် အမေတတ်အားကောင်းနေမည်။ အနောက်-မြောက်ထောင့်က ပိတ်နေပြီး အရှေ့-မြောက်ထောင့်တွင် ဝန်းဝိုင်းနေခြင်း။

* သားယောက်ျားလေးများက ပညာများစွာတတ်နေကြပြီး အခြေအနေကောင်းကြသည်။ သို့သော် သူတို့က မိဘနှစ်ပါးအပေါ် အာခံတတ်ကြပြီး သူတို့၏အိမ်ထောင်များ ပြိုကွဲသွားကြမည်။

အရှေ့-မြောက်ထောင့်တွင် ကားရိုခေါင်ဖြင့် ပိတ်နေသည်။ အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားသည်။ အဝင်ပေါက်က မြောက်ဘက်၏ အနောက်-တောင် (သို့) မြောက်ဘက်၏ အနောက်-မြောက်ဘက် (သို့) အရှေ့ဘက်၏ အရှေ့-တောင်ဘက်တွင် တည်ရှိနေခြင်း။

* သားယောက်ျားကလေး လက်မထပ်မီ သေဆုံးမည်။

မြောက်ဘက်တွင် မြေခေ့ယာနည်းခြင်း(သို့) အရှေ့ဘက်တွင် မိအားစွင့်ထားမှုသည် အနောက်-မြောက်ဘက်ထက် များနေခြင်း။

* တရားမမှုပြဿနာများ၊ တရားရုံးနှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စများ၊ လုပ်ငန်းတွင် ငွေကြေးအရှုံးပေါ်ခြင်း၊ အစုစပ်ကိစ္စများ ပြဿနာပေါ်ပေါက်ခြင်း။

အရှေ့ဘက်တွင် ကြီးမားသည့် အဆောက်အအုံ တည်ရှိနေမည်။ အရှေ့ဘက်၏ ပထမတစ်ဝက်တွင် လှေတားနှင့် ရေလှောင်စည်ဖြင့်က အရှေ့ဘက်တွင် တည်ရှိနေခြင်း။ ဆိပ်မှ သက်ကြီးရွယ်ကြီးသူမများ၏ အိပ်ခန်းက အရှေ့ဘက်တွင် ရှိနေခြင်း။ တီဦးအင်တင်နာက အခန်းအပေါ်တွင် တပ်ဆင်ထားခြင်း။

* အသက်ကြီးအမျိုးသားက နှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်မည်။

အနောက်ဘက် မျက်နှာပြုထားသည့် မြေကွက်၊ အနောက်-တောင်ဘက်တွင် အဝင်ပေါက်ရှိသည်။ မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသည့် မြေပိုများက တောင်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်က မြေပိုများထက် နည်းသည်။ ရေလှောင်ကန်က အနောက်-မြောက်ဘက်တွင်တည်ရှိသည်။ တီဦးအင်တင်နာက အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသည်။

* မိသားစုဝင်အမျိုးသားများ နှလုံးရောဂါနှင့် အစာမကြေ ရောဂါပြဿနာများ ရှိနေမည်။ အမျိုးသမီးများက မမာမကျန်းဖြစ်မည်။ ချက်အထက် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်ပိုင်းများတွင် ထိခိုက်မှုရှိမည်။ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်မည်။

အနောက်ဘက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် အရှေ့ဘက်တွင် နိမ့်သည့် မြေပိုရှိနေခြင်း။ မြင့်နေသည့် အရှေ့ဘက်က အနောက်ဘက်ကို မီထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်း။

* ငွေကြေးရှာဖွေနေသည့် အမျိုးသားက အိမ်ကို ရှောင်ကွင်းပြီး အပြင်တွင်သာ အချိန်ကုန်နေခြင်း။

* သူတို့က အပြောင်းအရွှေ့နှင့် နယ်ပြောင်းရပြီး မိသားစုနှင့် ကွဲကွာနေခြင်း။

* သူတို့က မိသားစုနှင့် သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း နေရခြင်း၊ ယက် ကလပ်တွင်သာ အချိန်ကုန်နေတတ်ခြင်း။

အရှေ့ဘက်မျက်နှာပြုထားသည့် မြေကွက်၊ အဝင်ပေါက်
က အရှေ့ဘက်၏ အရှေ့-တောင်တွင် ရှိသည်။ တံခါး
ပေါက်က အရှေ့ဘက်၏ အရှေ့-တောင်တွင် ရှိသည်။
မြေပိုက် အရှေ့-မြောက်တွင်တည်ရှိပြီး သေးငယ်သည်။

* ပစ္စည်းများ အနီးခံရမည်။ မတော်တဆမှုများဖြစ်မည်။
မိဘသဘောမတူသည့်သူများနှင့် သမီးများက အိမ်ထောင်ကျ
မည်။ ငွေရေးကြေးရေး အနှံ့ပေါ်မည်။ အကယ်၍ အရှေ့-
တောင်ဘက်တွင် ရေလျှောင်ကန် တည်ရှိနေပါက သက်
ရောက်မှုများက ထပ်မံတိုး၍ ဒုက္ခပေးလာလိမ့်မည်။

အရှေ့-တောင်ထောင့်တွင် အိပ်ခန်းထားခြင်း

* အိပ်စက်ရာတွင် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ခြင်း။ ထိုအခန်းထဲတွင်
သားယောက်ျားကလေးများ စာကျက်မှတ်ပါက အရာမထင်
ဖြစ်ပြီး လိုရာမရောက်ဖြစ်မည်။ စိတ်တိုတတ်သည့် ယောက်ျား
က ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာလျှင် အလျင်စလိုဆုံးဖြတ်တတ်သည်။

ရေလျှောင်ကန်နှင့် ရေတွင်းက တောင်ဘက်တွင် တည်ရှိ
နေသည်။ တောင်ဘက်တွင် ပိုပွင့်နေသည့်နေရာ တည်ရှိ
နေသည်။ မြောက်ဘက် (သို့) အရှေ့-မြောက်ဘက်တွင်
လေးလံနေမည်။

* သွေးလျဉ်ပတ်မှု မမှန်သည့် ပြဿနာများကြောင့်
လင်ယောက်ျား/ဇနီးမယား သေဆုံးရမည်။

အရှေ့ဘက်မြေပြင်က အနောက်ဘက်ထက် မြင့်နေခြင်း။

* သားယောက်ျားကလေးများ၏ ပညာရေးတွင် ထိခိုက်
မှုများ ရှိနေမည်။

အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားသည်နေအိမ်။ အဝင်
ပေါက်က အရှေ့ဘက်၏ အရှေ့တောင်၊ တောင်ဘက်မှ
ဖိအားက နေအိမ်တစ်ဝက်၊ ပထမထပ်ကို မြောက်ဘက်
တစ်ဝက်တွင် တည်ဆောက်ထားပြီး တောင်ဘက်နောက်
ဘက်ခြမ်းကို ဖွင့်ထားသည်။

* မိသားစုဝင် အသက်အကြီးဆုံး အမျိုးသားကြီး/
အမျိုးသမီးကြီး သက်တမ်းမစေ့မီ သေဆုံးတတ်သည်။

မြေအောက်ခန်းများ တောင်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်
တွင် ရှိသည့်စက်ရုံ၊ မြောက်ဘက်တွင် မြင့်ထားသည်။

* မည်သည့် အစီအစဉ်မျှ ဖြစ်မလာသည့်အပြင်
သေချာစိတ်ချရအောင် မပြုလုပ်နိုင်။ အကယ်၍ မြောက်ဘက်
က နည်း၍ တောင်ဘက်က များနေလျှင်သော်လည်းကောင်း၊
အရှေ့ဘက်က နည်း၍ အနောက်ဘက်များနေလျှင်သော်
လည်းကောင်း ရလဒ်က အတူတူပင်။

အရှေ့-တောင်ဘက်တွင် ချွန်ထွက်နေသည့်မြေကွက်

* မိသားစုများ ဂနာမငြိမ်၊ အလုပ်သမားပြဿနာများက
သေချာပေါက်ဖြစ်ပေါ်လာမည်။ ဂနာမငြိမ်သည့်အိမ်ထောင်
ဦးစီးသည် အိမ်(သို့)အလုပ်ခွင်သို့ ခြေဦးမလှည့်ဘဲ နေလိမ့်
မည်။ မတော်တဆ မီးဘေးကို ကြုံရမည်။

အနောက်ဘက်တွင် ရေလျှောင်ကန်ရှိခြင်း

* အမျိုးသားများတွင် ဝမ်းဗိုက်ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်မည်။
နိမ့်သည့် အစိတ်အပိုင်းတွင် ဖွင့်ထားမှု ပိုနေသည်နှင့်အမျှ
သက်ရောက်မှုများ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မည်။

အနောက်-မြောက်ဘက်တွင် ဖွင့်ထားသည်။ ဝိတ်ပေါက်
က မြောက်ဘက်၏ အနောက်-မြောက်တွင်တည်ရှိသည်။
ရေလျှောင်ကန်က အနောက်ဘက်၏ အရှေ့-တောင်
အစိတ်အပိုင်း။

* အာရုံကြောနှင့် ပတ်သက်၍ ပြဿနာဖြစ်မည်။

အနောက်-မြောက်တွင် ဖိအားရှိနေသည်။ ကားဂိုဒေါင်
က နေအိမ်နှင့် တွဲထားပြီး လေဝင်လေထွက်မရှိ။

* ပန်းနာရင်ကျပ်ဝေဒနာ ဖြစ်မည်။ အသက်ရှူစနစ်နှင့်
ပတ်သက်သည့် ပြဿနာများဖြစ်မည်။

အနောက်ဘက် မျက်နှာပြုထားသည့်မြေကွက်။ ရေလျှောင်
ကန်က အနောက်-မြောက်တွင် ရှိသည်။ ဝင်ပေါက်က
အနောက်ဘက်၏ အနောက်-မြောက် အစိတ်အပိုင်းတွင်
တည်ရှိသည်။ ထွက်ပေါက်က တောင်ဘက်၏ အနောက်-
တောင် အစိတ်အပိုင်းတွင် တည်ရှိသည်။ အရှေ့-မြောက်
ဘက်တွင် ကားဂိုဒေါင်။

* မိသားစုဝင်များထဲမှ အရွယ်မတိုင်မီ သေဆုံးမှုများ
မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်နေမည်။

ရေလှောင်ကန်(သို့)ရေတွင်းက တောင်ဘက်၏ အနောက်-
တောင်(သို့)အနောက်ဘက်၏ အနောက်-တောင်အစိတ်
အပိုင်းတွင်ရှိသည်။

• အသက်ကြီးသည့် မိသားစုဝင်တွင် ကျန်းမာရေး
ပြဿနာ ဖြစ်ပေါ်မည်။

စက်ရုံမိအားက စရိသာကျယ်သည့် အနောက်-တောင်ဘက်
တွင်ရှိနေပြီး ဖွင့်သည့်ထောင့်က ၉၀ ဒီဂရီအောက်တွင် ဖြစ်
နေသည်။

• လုပ်ငန်းမှ အကြီးအကျယ် အနွှံ့ပေါ်သဖြင့် ပိတ်ပစ်
ရသည်အထိ ဖြစ်သွားမည်။

လုပ်ငန်းခွင်နေရာ၊ ကားပိုမောင်းက အရှေ့-မြောက်တွင်
ဆီလှောင်ကန်က အရှေ့-မြောက်တွင် တည်ရှိသည်။
အိမ်သာက အရှေ့-မြောက်တွင်ပင် ထားရှိသည်။ တောင်
ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်တွင် ဖွင့်ထား၍ မြောက်ဘက်တွင်
ခြံစည်းမိုး နံရံအမြင့် တည်ရှိနေသည်။

• အနွှံ့က အဆက်မပြတ်ဖြစ်ပေါ်နေပြီး လုပ်ငန်းအခြေ
အနေ ဆိုးဝါးနေမည်။

အနောက်ဘက်မှန်နှစ်ခုထားသည့် မြေတွက်၊ ဝင်ပေါက်က
တောင်ဘက်၏ အနောက်-တောင်အစိတ်အပိုင်း၊ အရှေ့-
မြောက်ဘက်တွင် ပိတ်ထားသည်။ ရေလှောင်ကန်က အရှေ့-
တောင်ဘက်တွင် ရှိသည်။

• လင်ယောက်ျားက အရွယ်မတိုင်မီ ကွယ်လွန်မည်။
စီးဆွားရေလုပ်ငန်းများက ဒုတိယမျိုးဆက်အထိ အလား
အလာ မကောင်းနိုင်ပါ။

အရှေ့-မြောက်ထောင့်တွင် ထောင့်ကျဉ်းဖြစ်ပြီး ချွန်ထွက်
နေသည်။ တောင်ဘက်၏ အနောက်-တောင် အစိတ်
အပိုင်းတွင် ရေလှောင်ကန် ထားရှိသည်။

• အသိဉာဏ်ဆိုင်ရာ မသန်မစွမ်း သမီးမိန်းကလေး
မျိုးကို မွေးဖွားတတ်သည်။

မြောက်ဘက်မှန်နှစ်ခုထားသည့် မြေတွက်၊ မြောက်ဘက်
နှင့် အရှေ့-မြောက် အစိတ်အပိုင်းက ရောင်းချပြီး ဖြစ်
သည်။ ရောင်းသူ၏အိမ်က နောက်ဘက်၊ မြောက်ဘက်၏

အနောက်-မြောက် အစိတ်အပိုင်းမှ အဝင်နေရာတွင်
တည်ရှိနေသည်။

• သားဖြစ်သူက ဖခင်ထက် စောသေတတ်သည်။

ပထမထပ်က မြေညီထပ်၏ အရှေ့-မြောက်အစိတ်အပိုင်း
တွင် တည်ရှိပြီး အိမ်ခန်းက အရှေ့-မြောက်ထောင့်ကို
ပိတ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

• မြဲနေတတ်သည်။ ပဋိသန္ဓေတည်၍ ကလေးရသည့်
တိုက်အောင် ကလေးက အသက်မရှင်နိုင်ပါ။

တစ်ဝင်းထဲတွင် နေအိမ်တည်ရှိနေသည်။ အနောက်-
မြောက်အိမ်မှတ်ခါးမက အခြားအိမ်မှ အနောက်-တောင်
ဘက်တံခါးမကို မျက်နှာမူထားသည်။

• ဇနီးဖြစ်သူ အချိန်မတန်မီ သေဆုံးတတ်သည်။

တံခါးမက အရှေ့ဘက်၏ အရှေ့-တောင်တွင် တည်ရှိ
သည်။ အနောက်ဘက်တွင် အိပ်မရှိ။

• လုပ်ငန်းတွင် အကြီးအကျယ် အနွှံ့ပေါ်တတ်သည်။

• သားသမီးများ၏ ပညာရေးက ကျေနပ်အားရစရာ
မရှိဘဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။

တံခါးက အရှေ့ဘက်၏ အရှေ့-တောင်တွင် ရှိနေသည်။
တောင်ဘက်တွင် ပိုဖွင့်ထားသည်။

• ဝမ်းဗိုက်တွင် ပြဿနာဖြစ်တတ်သည်။

အနောက်-မြောက်ဘက်တွင် ခေါင်မိုးမြင့်နေသည်။
အရှေ့ဘက် ခေါင်မိုးက နိမ့်သည်။ အနောက်-တောင်
ဘက်ကို ဖွင့်ထားသည်။ မြေအောက်ခန်းက အနောက်
ဘက်တွင် ရှိသည်။

• ဥပဒေကြောင်းဆိုင်ရာ တရားစွဲဆိုခံရမည်။

• အသက်ရှူလမ်းကြောင်း၊ ဝမ်းဗိုက်တို့တွင် ဝေဒနာများ
ဖြစ်၍ ကျန်းမာရေးပြဿနာ ပေါ်နိုင်သည်။

အရှေ့-မြောက်ထောင့်မြေတွက်၊ မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့
ဘက်တွင် နည်း၍ တောင်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်တွင်
ပိုနေ မည်။ ရေတွင်းက တောင်ဘက်၏ အရှေ့-တောင်
အစိတ်အပိုင်းတွင် တည်ရှိသည်။

ဝင်ပေါက်က အနောက်-တောင်ထောင့်တွင် ရှိသည်။

* မိသားစုဝင် အမျိုးသမီး သွက်ချာပါဒဝေဒနာကို ခံစားရမည်။

ဧရတွင်းက အနောက်ဘက်တွင် တည်ရှိသည်။ မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်က တည်ဆောက်မှုဖြင့် ပိတ်နေသည်။ အနောက်ဘက်က ဖွင့်ထားသည်။

* မိသားစုဝင်အမျိုးသား သက်လတ်အရွယ်ဖြင့် ကွယ်လွန်မည်။

အရှေ့-မြောက်ထောင့် မြေတွက်။ မြောက်ဘက်တွင် မြေပိုက် ပိုများပြီး မြင့်သည်။ တောင်ဘက်မြေပို နည်း၍ နိမ့်နေသည်။ ဝင်ပေါက်က အရှေ့ဘက်၏ အရှေ့-တောင်အစိတ်အပိုင်းတွင် ရှိသည်။

* ငွေကြေးများအားလုံး ဆုံးရှုံးမည်။ စီးပွားရေးဆုံးရှုံးမှုကြီးမားမည်။ အသက်ကြီးလာသည့်အခါ သားသမီးများက စွန့်ပစ်ထားခြင်းကို ခံရမည်။

တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားသည့် မြေတွက်။ အနောက်ဘက်တွင် ပိုဖွင့်ထားသည်။ အရှေ့-မြောက်တွင် မီးဖိုချောင်တည်ရှိသည်။ တောင်ဘက် ကြမ်းခင်းက နိမ့်နေသည်။

* မိသားစုအတွင်း ပြိုကွဲမှု၊ ကွဲကွာမှုများဖြစ်မည်။

အနောက်-မြောက်ထောင့် မြေတွက်။ မြောက်ဘက်က ဖွင့်ထားပြီး မြေပြင် မြင့်သည်။ အိမ်သာက အရှေ့-မြောက်ထောင့်တွင် တည်ရှိသည်။

* လုပ်ငန်းတွင် ငွေကြေး အရှုံးပေါ်မည်။ သားများက ပညာတစ်ဝတ်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားမည်။ ပျော်ရွှင်စရာ မကောင်းသည့် အိမ်ထောင်ဖြစ်နေမည်။

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းခွင်တွင် အစိုးရ အနောက်ဘက်ဆင်ခြေလျှောဖြစ်သည်။

* အလုပ်တွင် ဆက်လက်အရှုံးပေါ်နေမည်။

အိမ်ခန်းက အနောက်ဘက်တွင်ရှိသည်။ အစိုးရ အရှေ့ဘက်သို့ ဆင်ခြေလျှော တည်ရှိသည်။

* သမီးမိန်းကလေးများကိုသာ မွေးဖွားမည်။

စက်မှုလုပ်ငန်း တံ၏ အဝင်ပေါက်က တောင်ဘက်၏ အနောက်-တောင်တွင် ရှိသည်။ လှေကားက အနောက်-

မြောက်ဘက်တွင် ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်တွင် တံခါးပေါက်နှင့် ပြတင်းပေါက်များ လုံးဝမရှိ။

* ငွေကြေးများ ဆက်လက်အရှုံးပေါ်နေမည်။

လမ်းက မြောက်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်တွင် ရှိသည်။ စက်မှုလုပ်ငန်း တံက မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်တွင် ရှိသည်။ မတ်သည့်မြေအနေအထားက အနောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်တွင်ရှိပြီး အနောက်-တောင်ဘက်တွင် ချွန်ထွက်နေသည်။

* လုပ်ငန်းက အစတွင်ကောင်းသည်။ သို့သော် မကြာမီ ပြဿနာများ ပေါ်ရသည်။ အမှာစာများ များပြားနေသော်လည်း ငွေကြေးအဖွဲ့အစည်းက ထိန်းချုပ်ထားလိမ့်မည်။

မြေတွက်က အနောက်ဘက်ကို မျက်နှာပြုထားသည်။ အလုပ်ရုံ တံက မြောက်ဘက်တစ်ဝက်တွင် ရှိသည်။ တောင်ဘက်တွင် ပိုဖွင့်ထားသည်။ မျက်နှာ နှစ်ဖက်ပါ၍ နှစ်ထပ်ရှိသည်။ ကြီးမားသည့် အဆောက်အအုံက အရှေ့-မြောက်တွင် တည်ရှိသည်။ ဝင်ပေါက်က အနောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်၏ အရှေ့-မြောက် အစိတ်အပိုင်းတွင် တည်ရှိသည်။

* စက်ရုံက စက်များ ရောက်ရှိနေသည့်တိုင်အောင် မစနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ငွေကြေးအဖွဲ့အစည်းက အလွန်အကျွံ ချုပ်ကိုင်ခြယ်လှယ်ထားသည်။

အီလက်ထရွန်ပလိတ်တင်းယူနစ်(Electronplating Unit) ၏ အက်စစ်ကန်က အရှေ့-မြောက်တွင် တည်ရှိသည်။ ပီးအားမြင့်စက် ထရန်စဖော်မာက အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသည်။ တောင်ဘက်တွင် ကြမ်းခင်းနိမ့်၍ မြောက်ဘက်တွင် မြင့်သည်။

* လုပ်ငန်းက ဆက်လက်အရှုံးပေါ်နေမည်။

ဟိုတယ်က တောင်ဘက်၏ အနောက်-တောင်တွင် ဝင်ပေါက်ရှိသည်။ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူက အနောက်-မြောက်ထောင့်တွင် ခပ်မြင့်မြင့်နေရာတွင် ထိုင်သည်။

* လုပ်ငန်းမကောင်းသဖြင့် ပိတ်လိုက်ရမည်။

တောင်ဘက်မျက်နှာပြုထားသည့် စက်မှုလုပ်ငန်း။ ဆင်ခြေလျှော နှစ်ဖက်တံက တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်နေသည်။ အနောက်-တောင်တွင် ဖိအားရှိနေပြီး မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့-မြောက်ဘက်တွင် လေးလံနေသည်။

* ထုတ်လုပ်မှုက အစဉ်မပြတ် အလုပ်များနေသည်။
သို့ သော်၊ အမြတ်အစွန်းက မကျန်ပေ။

လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း။ အလယ်တွင် မြေ
အောက်ခန်း တည်ရှိသည်။

* နှစ်အတော်ကြာကြာကတည်းက ဆောက်လုပ်မှု
ပြီးစီးနေပြီး လူစည်ကားသည့် လမ်းမပေါ်တွင် တည်ရှိနေ
သော်လည်း နေထိုင်သူမရှိ ဖြစ်နေသည်။

ပြင်ဆင်ရေးလုပ်ငန်း။ အနောက်ဘက်က နိမ့်ပြီး မြောက်
ဘက်နှင့်အရှေ့ဘက်က မြင့်နေသည်။ ပြုပြင်ရေးကိရိယာ
များကို အရှေ့-မြောက်ထောင့်တွင် ထားရှိသည်။

* အလုပ်မရဘဲ ဖြစ်နေမည်။

ပန်းပဲစို။ အဝင်ပေါက်က အနောက်-တောင်နှင့် ဘော်ဒါနီ
က အရှေ့ဘက်တွင် ရှိသည်။ မီးဖိုက အရှေ့-မြောက်
ထောင့်တွင် ထားသည်။

* အနွဲ့ပမာဏ ကြီးမားလွန်းနေ၍ ငွေရေးကြေးရေး
အဖွဲ့အစည်းမှ ထိန်းချုပ်ထားသည်။

တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားသည့် မြေကွက်။
စက်မှုလုပ်ငန်းတဲက အနောက်ဘက် အစိတ်အပိုင်းတွင်
တည်ရှိသည်။ အရှေ့-မြောက် မြေပြင်က မြင့်နေသည်။

* အမှာစာ အများအပြား ရရှိထားသော်လည်း စက်များ
မကြာခဏ ချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် ကုန်များမထုတ်လုပ်နိုင်ပေ။
စက်များကို ကြိုတင်ပြုပြင်ထားသည့်တိုင်အောင် အရာ
မရောက်လှချေ။

ဂါဝန်များထုတ်လုပ်သည့်စက်ရုံ။ အိမ်သာက အရှေ့-
မြောက်။ ကေပင်အခန်းများက မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့-
မြောက်မှ ဝရန်တာကို အစဉ်ပိတ်ထားတတ်သည်။ အဝင်
ပေါက်က အနောက်-တောင်ဘက်တွင် တည်ရှိသည်။

* အစဉ်အနွဲ့ပေါ်နေပြီး ရောင်းအားကဆိုးရွားနေသည်။

သံရည်ကျိုစက်။ မီးဖိုက အရှေ့-တောင်ဘက်တွင် တည်
ရှိပြီး မြင့်သည်။ မီးအားမြင့်စက်ထရန်စဖော်မာက အရှေ့-
မြောက်ဘက်တွင် ရှိပြီး တောင်ဘက်ကို ဖွင့်ထားသည်။
အဝင်ပေါက်က အနောက်-မြောက်ဘက်တွင် ရှိသည်။
အနောက်-တောင်ဘက်တွင် လမ်းများ မရှိပေ။

* ကျွမ်းကျင်သူများနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် စက်ရုံဖြစ်
သော်လည်း ငွေရအောင် မစန့်တီးနိုင်ခဲ့ပေ။

အနောက်ဘက် မျက်နှာပြုထားသည့် စက်မှုလုပ်ငန်း။
ပိုင်ရှင်၏ ကေပင်ခန်းက အရှေ့-မြောက်။ ဝင်ပေါက်က
အရှေ့-မြောက်ဘက်တွင် ရှိသည်။

* တိုးတက်မှုရှိမလာဘဲ ထိုင်းနေသည့်လုပ်ငန်း ဖြစ်နေ
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပြဿနာတက်တတ်သေးသည်။

အနောက်ဘက် မျက်နှာပြုထားသည့် စက်မှုလုပ်ငန်း။
အဝင်ပေါက်က အနောက်ဘက်တွင်ရှိသည်။ တံခါးပေါက်
(သို့)ပြတင်းပေါက်က မြောက်ဘက်(သို့)အရှေ့ဘက်တွင်
လုံးဝမရှိချေ။

* တိုးတက်မှု သေနေသည့် လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အဝန်းအဝိုင်း။ ရေလျှောင်ကန်က
အရှေ့-တောင်တွင် ရှိသည်။ အိမ်သာက အရှေ့-မြောက်
ထောင့်တွင် ရှိသည်။ အနောက်-မြောက်ထောင့်က ချွန်
ထွက်နေသည်။

* လူသေသည်အထိ မတော်တဆ မီးလောင်မှု ဖြစ်ပွား
တတ်သည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအဝန်းအဝိုင်း။ ဝင်ပေါက်က တောင်
ဘက်၏ အရှေ့-တောင်ဘက်တွင်ရှိသည်။ တောင်ဘက်မှ
မြောက်ဘက်တွင် လှေကားထစ်များရှိ နေသည်။ အရှေ့-
မြောက်ဘက်ဝရန်တာက ပိတ်ထားသည်။ မြောက်ဘက်
(သို့) အရှေ့ဘက်တွင် ပြတင်းပေါက်များမရှိပေ။ အရှေ့-
မြောက်ထောင့်တွင် ကေပင်ခန်းဖြင့် ပိတ်ထားသည်။

* လုပ်ငန်း ကောင်းမွန်သော်လည်း ငွေကြေးများက
ပိုင်ရှင်ထံသို့ ရောက်မလာခဲ့ပေ။

စက်မှုလုပ်ငန်း။ ပုံပန်းကျေသည့် မြေကွက်။ ရေလျှောင်
ကန်က အရှေ့-မြောက်ထောင့်တွင် တည်ရှိသည်။ သံတူ
ကွန်ကရစ် အဆောက်အအုံကြီးက အရှေ့ဘက်တွင် ရှိ
သည်။ အလုပ်လုပ်သည့် ဧရိယာက မြေပြင်နိမ့်သည့်
အနောက်ဘက်တွင်ရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် သွပ်မိုးမိုးထား
သည်။

* လုပ်ငန်းက အနွဲ့ပေါ်နေပြီး ပိတ်ပစ်ရမည့် အခြေ
အနေတွင် ရှိနေသည်။

တောင်ဘက်တွင် မြောက်ဘက်ထက် ပိုဖွင့်ထားခြင်း။

* သမီးမိန်းကလေးများ အိမ်ထောင်ကျပြီးချိန်တွင် မိဘ
အပေါ် ခင်တွယ်မှု လျော့သွားကြသည်။

အနောက်ဘက်တွင် အရှေ့ဘက်ထက် ပိုဖွင့်ထားခြင်း။
* သားယောက်ျားကလေးများက မိမိအပေါ် ခင်တွယ်မှု များ လျော့ပါးသွားပြီး အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် နေအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားတတ်ကြသည်။

နိဂုံးချုပ်ရလျှင် -

ချို့ယွင်းချက်ကလေး တစ်ချက်လောက်ကို အခြေခံပြီး အဖြေထုတ် ကောက်ချက်ဆွဲသည့်ကိစ္စမှာ မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုပါရစေ။ ချို့ယွင်းချက်များနှင့်ပတ်သက်၍ အကောင်းရော အဆိုးပါ ရောပြွမ်းပါဝင်နေသော်လည်း ယင်းတို့ အားလုံးကို ဖြေရှင်း ပြုပြင်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ချို့ယွင်းချက်များကို သုံးမျိုး သုံးစားခွဲခြားနိုင်သည်။ အဓိက(major) အလယ် အလတ် (intmediate)နှင့် သာမည(minor)တို့ပင် ဖြစ်ကြ သည်။ ဥပမာအားဖြင့် မြောက်ဘက်(သို့)အရှေ့ဘက်တွင် ချီဂျာ(chiejias) အုတ်ခုံတစ်ခု နေရာအထားမှားရုံနှင့် နေအိမ် တစ်ခုလုံးက အမတတ်စွမ်းအင် ဖြစ်မသွားစေနိုင်ပါ။

အလားတူပင် အိမ်သာခွက် အထားအသို ကိစ္စ၊ အနောက်-မြောက်/အနောက်-တောင်တွင် ထားမိခြင်း၊

အနောက်-တောင်ဘက်တွင် အိမ်သာကို ထားမိခြင်း ကိစ္စရပ်တို့တွင် ဆိုးရွားလှသည့် ပြဿနာများကို မဖန်တီး နိုင်ပါ။ အကောင်းဆုံးနည်းက ချို့ယွင်းချက်များ၏ သဘာဝ ကိုလိုက်ပြီး ခက်ထန်မှု(severity)အတိုင်းအတာကို လိုက်၍ အမှတ်ပေးစနစ်ကို ကျင့်သုံးသွားရန်ဖြစ်သည်။ ခက်ထန်မှု (severity)ဟူသည့် ဝေါဟာရ၏ ဆိုလိုချက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ထားသည့် အမှားအယွင်းက မည်သည့်အတိုင်းအတာ အတိမ် အနက်ကို ဖြစ်စေသည်ဟူသည့် အချက်ဖြစ်သည်။

ဥပမာအားဖြင့်- မြောက်ဘက်တွင် နိမ့်သည့် မြေပိုနှင့် တောင်ဘက်တွင်ပိုကျယ်၍ မြင့်သောမြေပိုကိုရခြင်း၊ မြောက် ဘက်မှ မြေပိုထက် ကျဉ်းနေခြင်းတို့က အကောင်းဆုံးကို ရရှိ ခြင်းဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ချို့ယွင်းချက် အမှား များကို ကျွန်ုပ်တို့မိမိရသည့် ဖြစ်နိုင်ချေအတော်များများကို တွေ့ရှိ ခဲ့ရပေပြီ။

၁။ မြောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်တွင် အရွယ်တူ မြေပြင် ညီမှု တူနေသည်ဆိုပါစို့။ ဤဖြစ်ရပ်တွင် အကျိုးရလဒ် (သို့) ချို့ယွင်းချက်များကို ဖွင့်ပြမည် မဟုတ်ပေ။

၂။ မြောက်ဘက် မြေပိုက ပိုကြီးပြီး၊ တောင်ဘက်မြေပိုက ငယ်နေခြင်း။ တောင်ဘက်မြေပိုက နိမ့်နေလျှင်၊

၃။ မြောက်ဘက်မြေပိုက ငယ်နေပြီး နိမ့်နေလျှင်နှင့် တောင်ဘက်မြေပိုက ကြီးပြီး မြင့်နေလျှင်။

ဤနေရာတွင် ဖွင့်ပြမှုက တောင်ဘက်က မည်မျှနိမ့် နေသနည်း ဟူသည့်အချက်၊ မြောက်ဘက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက် လျှင် တောင်ဘက်က မည်မျှဖွင့်ထားသနည်း ဟူသည့် အချက်

များအပေါ် မူတည်နေပါမည်။ ကွာခြားမှုက ကြီးလေလေ သက်ရောက်မှုက မြင့်မားလေလေပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဆန်းစစ်သည့်နည်းအရ ချို့ယွင်းချက်များ၏ ထိုးနှက် ထိခိုက်မှု ဖြစ်နိုင်ချေကို အဖြစ်နိုင်ဆုံး မည်သို့ပြုပြင် ဖြေရှင်း လုပ်ဆောင်ရမည်ဟူသည့်အချက်ကို စဉ်းစားရန်ပင်ဖြစ်သည်။

မှတ်သားသင့်သည့် အချက်မှာ လူသား ဟူသည့် ချို့ယွင်းချက် ရှိနေသူများပီပီ စင်းလုံးချောကောင်းနေသည့် အဆောက်အအုံကို တည်ဆောက်ရန် ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိ ဆိုသည့် သဘောမျိုး မြင်တွေ့နေရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချို့ယွင်း ချက်များက ဖြစ်ပေါ်လာရန် တာစုနေကြသည်။

ထို့အတွက် မည်သူမျှ စိတ်ပျက်အားငယ်နေစရာ မလိုပါ။ အပြစ်အနာအဆာမရှိ ကောင်းမွန်နေသည့် အဖြစ် မျိုးက သဘာဝတရားတွင် ရှိမနေပါ။ ကမ္ဘာလုံးကြီးကိုယ်၌ ကပင် အပြစ်အနာအဆာကင်းသည့် စက်လုံးမဟုတ်သကဲ့သို့ လဝန်းတွင်လည်း အမည်းကွက်များ ပါရှိနေသည်။ နေဝန်း၏ မျက်နှာပြင်တွင်လည်း အနက်ကွက်၊ အစက်အပြောက်များ ကင်းရှင်းသည် မဟုတ်ပါ။ သစ်ပင်တစ်ပင်တည်းမှ သစ်ရွက် များသည် တစ်ရွက်နှင့်တစ်ရွက် တစ်ထပ်တည်း တွဲညီမှု မရှိ ပါ။ ထိုနည်းတူပင် ကျွန်ုပ်တို့လက်ဝါးပြင်မှ လက်ချောင်းများ သည်လည်း ညီတူညာတူ ဖြစ်မနေပါ။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် စင်းလုံးချောကောင်းမွန်မှု မရှိခြင်းသည် ခြွင်းချက်သဘော မျိုးထက် ဥပဒေစည်းကမ်းတစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည်လျက် ရှိပါ သည်။ ထို့ပြင် စင်းလုံးချော ကောင်းမနေခြင်းသည်ပင် အချို့ နေရာများတွင် မရှိမဖြစ် အနေအထားမျိုးဖြင့် ရပ်တည်နေ ပါသည်။

ဥပမာ-မတူညီသည့် စွမ်းအားများက လှုပ်ရှားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ စွမ်းအင်စက်ကွင်းတွင် လျှပ်ခေါင်းနှစ်ခု သည် ပိုတင်ရှယ် (potential)ချင်း တူညီနေစဉ် ဆက်သွယ် လိုက်သည့်အခါ စွမ်းအင်စီးခြင်း မရှိတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် လိုအပ်သည့်အချက်က မိမိ၏ပရဝဏ်ထံ တွင် အဓိဓာတ်စွမ်းအင် အမှတ် (point)များ ပိုရှိနေရန် လိုအပ်ပြီး ထိုရှလွယ်သည့်အမှတ်များနှင့် မမှားစေရန်(သို့) ဖြစ်မလာစေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှားရပါမည်။ အကယ် ၍ နေအိမ်တစ်အိမ်တွင် ကောင်းသောအမှတ် (point)က ၆၀ ရာခိုင်နှုန်း၊ အနုတ်လက္ခဏာအမှတ်က ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းရှိနေပြီး ထိုရှလွယ်သည့်အမှတ်များ ဖြစ်ပေါ်မလာအောင် ရှောင်ရှား နိုင်လျှင် ကောင်းမွန်သည့် အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ မိသားစုဝင်များအတွက်လည်း စိတ်လက်ရွှင်လန်း ပျော်ပိုက် ကြပါလိမ့်မည်။

ထိုအချက်များအတိုင်းပင် အခြားအဆောက်အအုံ များဖြစ်သည့် စက်ရုံများ၊ ဘိုးဘွားရိပ်သာများ၊ ဟိုတယ်များ၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းနယ်ပယ်များတွင် ပြုပြင်ဖန်တီးနိုင်ပါသည်။

ဝါစတုအမှား ပြုပြင်ခြင်း၏ သက်ရောက်မှု

လူအတော်များများက ဝါစတုအမှားများကို ပြုပြင်လိုက်လျှင် နောက်ထပ်နေ့မှာပင် အခြေအနေအရပ်ရပ်က ကောင်းသွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်တတ်ကြသည်။ အမြဲတမ်းထိုသို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သက်ရောက်မှုများကို ဖွင့်ပြရန်အတွက် အချိန်ယူရသည်ဟု သည်အချက်ကို မှတ်ထားစေချင်ပါသည်။ မိတ်ဆွေအနေဖြင့် မကောင်းသည့်သက်ရောက်မှုများ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်ခန်းသွားသည်ကို စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် စောင့်စားရန် လိုပါသည်။

အချို့ကိစ္စရပ်များဖြစ်သည့် ငွေကြေးဆိုင်ရာ အခက်အခဲများ တွေ့ကြုံနေရတတ်သော စိတ်ရုံ၊ အလုပ်ရုံများနှင့် အခြားစီးပွားရေး လုပ်ငန်းများတွင်မူ ဝါစတုအမှားများကို ပြုပြင်လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းလိုလိုပင် တိုးတက်မှုများ ပြလာတတ်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ပရာနစ်အကာအကွယ် (pranic shield) တွင် သက်ရောက်မှုများရှိလာသည့်အခါ ကျန်းမာရေး ပြဿနာများ၊ ငယ်ရွယ်သည့်သားသမီးများ၏ အမူအကျင့် စရိုက် ပြောင်းလဲလာသည့် ပြဿနာများ၊ အိမ်ထောင်ရေး ဖြိုကွဲမည့် နိမိတ်လက္ခဏာများ စသည်ဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။ သို့သော် တိုးတက်လာမှုအပိုင်းတွင် နှေးကွေးနေတတ်သည်။ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ဝါစတုအမှားပြုပြင်မှု မှန်ကန်ပါက အခြေအနေ ပျက်စီး ယိုယွင်းလာနေမှုကိုမူ ရပ်သွားစေရန် တားဆီးနိုင်ပေသည်။

ဝါစတုသက်ရောက်မှုကြောင့် ကျန်းမာရေးပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံခံစားရသည့် လူများအတွက် ကူညီနိုင်သည့် အချက်တစ်ချက်တော့ ရှိပါသည်။ အိန္ဒြိယနိုင်ငံတွင် ပရာနစ်ကုထုံးနည်း (pranic healing) ဖြင့် ကုသနေမှုက ခေတ်စားနေပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လက်ခံနေကြသည့် အဆင့်တွင် ရှိနေသည်။

ပရာနစ်ကုထုံးနည်းဖြင့် ကုသသူများက သက်ရောက်မှု ရှိနေသည့် အစိတ်အပိုင်းများတွင် ပရာနာကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းသည့်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ပရာနစ်ကုထုံးဖြင့် ကုသသူများသည် အချိန်ကုန်မဖြုန်းဘဲ ဝါစတု ချို့ယွင်းချက်ကို ပြုပြင်သည့်အခါ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သက်ရောက်မှု ရှိသည့်နေရာတွင် ပရာနာပြန်ရရှိအောင် ထိန်းသိမ်းပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ တိုးတက်မှုက အလွန် မြန်ဆန်မှု ရှိနေတတ်သည်။ အဖြစ်အပျက်က သက်ရှိဇီဝရုပ်ကို ထိခိုက်နေသည့် အခြေအနေဖြစ်သည်။ အဆောက်အအုံ၏ ချို့ယွင်းချက်ကို ပရာနစ်ဆရာက ပြုပြင်လိုက်သည်အခါ အထိခိုက်ခံနေရသည့် သက်ရှိဇီဝရုပ်တွင်ပါ သက်သာရာရသွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေအနေဖြင့် ပြဿနာတစ်ခု ရင်ဆိုင်ရလျှင် အကျိုးရလဒ်ရစေရန် နည်းမျိုးစုံကို သုံးသင့်ပါသည်။

ဝါစတုစက်ကွင်း ဟူသည်က စကြဝဠာကြီးနှင့်တူပါသည်။ ထိုပညာရပ်ကို လိုက်စားမည်ဆိုလျှင် အဆုံးမရှိ လိုက်၍ အဆုံးနိုင်အောင်ရှိနေသည့် အနေအထားမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ပါ။ နားလည် သဘောပေါက်အောင်ပြုလုပ်ပါ။ မိတ်ဆွေ သဘောပေါက်နားလည်လာသည့်အခါ မိတ်ဆွေ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကို ဝါစတုနည်းစနစ်အရ နေအိမ်အဆောက်အအုံများကို တည်ဆောက်ကြရန် တိုက်တွန်းအားပေးပါ။

ထိုသိပ္ပံနည်းပညာသည် လူတိုင်း လက်ခံနိုင်သည့် ပညာရပ်ဖြစ်၍ တစ်ကမ္ဘာလုံး လက်ခံကျင့်သုံးလာမည်မည်ဟု ဖြစ်လာမည်ဟု ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ထားပါသည်။ သို့မှသာ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းတွင် မိသားစုများ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေမှုများက ကျွန်ုပ်တို့ဘဝများကို ပြန်လည် ဂယက်ရိုက်ခတ်လာစေနိုင်ပါသည်။ မိသားစုတိုင်း၏ ဘဝတွင် ကင်းမာမှုများ လျော့နည်းနေခြင်း၊ ဟန်ချက်ညီညီ ဖြစ်လာခြင်း၊ ငြိမ်သက်ငြိမ်းအေးခြင်းနှင့် နားလည်မှုများ ရှိလာခြင်းသည် လူအသိုင်းအဝိုင်းကိုလည်း အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာစေနိုင်ပါသည်။ လူအသိုင်းအဝိုင်းတွင် မုန်းတီးစက်ဆုတ်မှု၊ စိတ်ကောင်းမထားမှု၊ မနာလိုမှုစသည့် မကောင်းသည့် စိတ်ထားများသည် အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့မည်မှာ သေချာနေတော့သည်။

ကောင်းသော သက်ရောက်မှုများ

အဆောက်အအုံ တစ်ခုကို ဝါစတုနည်းပညာအရ လိုက်နာတည်ဆောက်လိုက်သည့်အခါ မိတ်ဆွေရရှိလာမည့် အကျိုးရလဒ်များကို မိတ်ဆွေသိချင်မည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။

အကယ်၍ ဝါစတုနည်းပညာမှ စည်းကမ်းဥပဒေများကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လိုက်နာမည်ဆိုလျှင် မိတ်ဆွေ အနေဖြင့် အောက်ပါအခြေများကို ရရှိပါမည်။ အရှေ့-မြောက် အစိတ်အပိုင်းမှနေပြီး အခြားအစိတ်အပိုင်းများတွင် ဝါစတုနည်းလမ်းများအတိုင်း၊ လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြင့် ရရှိလာမည့် သက်ရောက်မှုများကို မှတ်သားထားစေချင်ပါသည်။ ဟိုနေရာ၊ သည်နေရာတွင် တွေ့ကြုံရသည့် အသေးအဖွဲ့ အဖြစ်အနာကလေးများမှအစ အဆောက်အအုံ တည်ဆောက်ရာတွင် ရင်ဆိုင်ရမည့် အဓိကလိုအပ်ချက်များအထိ ဖော်ပြသွားပါမည်။ အောက်တွင် ဖော်ပြထားသည့် အကျိုးရလဒ်များက မိသားစုဝင်များ ခံစားရမည့် အချက်အလက်များပင် ဖြစ်သည်။

(ဆက်ရန်)

ဆရာဦးခန့်ကျော်

ခု နှစ် ရက် သား သ မီး များ အ တွက်
၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

ဟောစာတမ်းနှင့်ယတြာ

ဦးညွန့်လှိုင်(ကြို့ပင်ကောက်)

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

တနင်္လာသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု ➡ ယခုလအဖို့ မူလနှင့် ပထဝီဌာန နှစ်ပါးစလုံးတွင် ကောင်းအားနှင့်ဆိုးအား မျှနေသဖြင့် လက်ရှိလုပ်ငန်း အကြံအစည် အတွေးအခေါ်များ ပုံမှန်အတိုင်းသာရှိမည်။ သို့သော် လုပ်ငန်းတွင် အပြိုင် အဆိုင် ပေါ်မည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်တစ်ဦးအတွက် သောကရှိမည်။ လုပ်ငန်း နှစ်မျိုး လုပ်ကိုင်ရတတ်၏။ ငွေရသလောက် မမြဲ၊ ပြည်ပ ကူးလူးဆက်ဆံမှု အဆင် ပြေမည်။ ဝန်ထမ်းများ အပြောင်းအရွှေ့ရှိ၏။ ကျောင်း သား လူငယ်များ အပျော်ခရီး မထွက်သင့်။

ယတြာ - လူသွားလမ်း အုတ်ခဲခင်းကုသိုလ်ယူပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ သင့်တင့်၏။ သို့သော် အချင်းချင်း အထင်လွဲတတ်၏။

(ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်တတ်၏။
ယတြာ - စနေနံ တိရစ္ဆာန်ကို အစားကျွေးပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ စားသောက်ဆိုင်လုပ်ငန်း၊ ပြည်ပဆက်ဆံရေးလုပ်ငန်းများ။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း ➡ (၆) ဂဏန်းနှင့် သောကြာနေ့ ကောင်းပြီး (၃) ဂဏန်းနှင့် အင်္ဂါနေ့ ညံ့၏။
မှတ်ချက်။ ကိစ္စလူသမျှ အစ အဆုံး ပြုလုပ်ပါ။

(က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလနှင့် ပထဝီဌာန နှစ်ပါးစလုံးတွင် ဆိုးအားများ လွှမ်းမိုးထားသဖြင့် ငွေကြေးသောကရှိ မည်။ ငွေလိမ်ခံရတတ်၏။ ငွေကြေး လုပ်ခ စသည်တို့ အတွက် အမှုရင်ဆိုင်ရတတ်၏။ အမှတ်မထင် ငွေ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ကိန်းရှိ၏။ မော်တော်ယာဉ်၊ စက် ပစ္စည်းအဟောင်း လဲလှယ်ကိန်းရှိ၏။ အဖော်ခိုက် ခရီး မသွားသင့်ပါ။ ဆွေမျိုးအတွက် သောကရှိ၏။ ဗုဒ္ဓဟူးနံအတွက် သောကရှိ၏။ ဝန်ထမ်းများ အလုပ် ထွက်လိုစိတ်ရှိနေမည်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ စိတ်မလေတတ်၏။

ယတြာ - ရေသတ္တဝါကို အစားကျွေးပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ သင့်တင့်၏။ အမှတ်မထင် လူငယ်များ အိမ်ထောင်ကျတတ်၏။

(ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ ဝမ်းဗိုက်နှင့် အစာအိမ်တွင် ဥပဒ် ကပ်ငြိတတ်၏။

ယတြာ - ဘုရားတွင် ထီးလျှော်နံပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ တနင်္လာနံသင့် လုပ်ငန်းများ။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း ➡ (၇) ဂဏန်းနှင့် စနေနေ့ ကောင်းပြီး (၄) ဂဏန်းနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညံ့၏။
မှတ်ချက်။ အားငယ်စိတ်ကို မောင်းထုတ်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလနှင့် ပဝတ္တိဌာန နှစ်ပါးစလုံးတွင် ကောင်းအားများ စိုးမိုးနေသောကာလဖြစ်၏။ အပြောအဆို အလုပ်အကိုင်တွင် အကောင်အသင့် အောင်မြင်မည်။ ဩဇာညောင်းမည်။ လူအများရှိသေမည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုအသစ်များ ပေါ်ပေါက်မည်။ ခြေနှစ်ချောင်း အနည်းငယ် ဒုက္ခပေးမည်။ လူမျိုးခြားများနှင့် အကျိုးပေးမည်။ စနေနံ ဝင်ကိန်းရှိ၏။ ဝန်ထမ်းများ ရာထူးအခွင့်အလမ်း ကောင်းမည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ ပညာရေးအခြေအနေ သင့်၏။

ယတြာ - စေတီတစ်ဆူဆူ၏ စနေထောင့်တွင် ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်လုပ်ပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မာန်ခံနေတတ်၏။ လူငယ်များ ကံမကောင်းသေးပါ။

(ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ လေငန်းရောဂါ ဂရုပြုပါ။
ယတြာ - ပုံသကဲ့သို့စက္ကူ စွန့်လျှပ်ပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ စနေနံသင့်လုပ်ငန်းများ။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း ➡ (၇) ဂဏန်းနှင့် စနေနေ ကောင်းပြီး (၁) ဂဏန်းနှင့် တနင်္ဂနွေနေ ည့်၏။ မှတ်ချက်။ နှိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြပါ။

စည်ဘဲ တွေဝေနေတတ်၏။ အမှုအခင်း ဖြစ်တတ်၏။ ဝန်ထမ်းများ အရေးယူခံရတတ်၏။ ကျောင်းသားများ ကျောင်းထုတ်ပယ်ခံရတတ်၏။

ယတြာ - ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကို ဦးချွတ်ပြု၍ အိပ်ပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ ည့်၏။ မကောင်းပါ။ လူငယ်များ မှားယွင်းတတ်၏။

(ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ အသည်း၊ အဆုတ်တွင် ဥပစ်ရှိ၏။
ယတြာ - လမ်းပြင်ပါ။ လမ်းခင်းပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ ကြာသပတေးနံသင့် လုပ်ငန်း စပ်တူလုပ်ပါ။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း ➡ (၅) ဂဏန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့ ကောင်းပြီး (၆) ဂဏန်းနှင့် သောကြာနေ့ ည့်၏။ မှတ်ချက်။ မုန်းစကို တိုပါစေ။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလနှင့် ပဝတ္တိဌာန နှစ်ပါးစလုံးတွင် ကောင်းအားများ စိုးမိုးနေသောကာလဖြစ်ရာ လက်ရှိ လူမှု စီးပွား အကြံအစည်များကို ပိုမိုမြဲမြံအောင် ဖန်တီးရန်လိုအပ်၏။ ထင်ရှားကျော်ကြားမည့် ကာလဖြစ်ရာ လာဘ်လာဘကိုပိုပြီး မကြိုးစားသင့်ပါ။ လုပ်ငန်းအသစ်များ တိုးချဲ့ရတတ်သလို လူမှုအဖွဲ့အစည်းတွင် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံရတတ်၏။ ဝန်ထမ်းများ ရာထူးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကောင်းမည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ ကျန်းမာရေးဂရုပြုပါ။
ယတြာ - တနင်္ဂနွေနံပစ္စည်း လျှော်ပါးပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➡ သင့်တင့်၏။

(ဂ) ကျန်းမာရေး ➡ ခါး၊ ကျောရိုး၊ ကျောက်ကပ်တွင် ဥပစ်ရှိ၏။

ယတြာ - လူသွားလမ်း ကုသိုလ်မှုပြင်ဆင်ပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➡ အင်္ဂါနံသင့် လုပ်ငန်းများ။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း ➡ (၁) ဂဏန်းနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ကောင်းပြီး (၄) ဂဏန်းနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည့်၏။ မှတ်ချက်။ နွဲ့ လုံ့လ အားထားပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု ➡ မူလဌာန၏ ကောင်းအားကို ပဝတ္တိဌာန၏ ဆိုးအားက လွှမ်းမိုးထားသော ကာလဖြစ်ရာ လူမုန်းများတတ်၏။ မိတ်ဆွေ အတူအယောင်များ တွေ့ရတတ်၏။ လူလိမ်ခံရတတ်၏။ တစ်ရပ်တစ်ကျေးတွင် အခြေချရတတ်၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကြောင့် နာမည်ပျက်တတ်၏။ အလုပ်အကိုင် ကောင်းသော်လည်း လုပ်ငန်းတွင် အာရုံစိုက်မှုနည်းသဖြင့် လုပ်ငန်းများ လစ်ဟင်းတတ်၏။ မီးဘေးအန္တရာယ် သဘာဝဘေးကြောင့် စိတ်သောကရှိ၏။ တိုးတက်မှုကို မကြံ

သောကြာသားသမီးများ

စနေသားသမီးများ

- (က) စီးပွား/လူမှု ➔ မူလဌာန၏ ဆိုးအားကို ပဝတ္တိဌာန၏ ကောင်းအားက လွှမ်းမိုးနိုင်သဖြင့် လုပ်ငန်းအကြံအစည်များတွင် အတိုက်အခံရှိမည်။ အခက်အခဲရှိမည်။ အလုပ်ပင်ပန်းမည်။ ခရီးအတွေးအလာများလျက် အကုန်အကျများမည်။ ပရဟိတလုပ်ငန်းများတွင် နစ်မြုပ်နေတတ်၏။ စက်ပစ္စည်းဝင်မည်။ စနေနံထွက်မည်။ ဆွေမျိုးအတွက် သောကရှိမည်။ လုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့ရန် မသင့်သေးပါ။ မှားယွင်းတတ်၏။ ဝန်ထမ်းများ ကြံရာပါအဖြစ် အရေးယူခံရတတ်၏။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ လူပေါင်းမှားတတ်၏။
ယတြာ - ဗောဓိပင်ကို ရေလောင်းပါ။
- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➔ သင့်တင့်၏။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး ➔ ရေချိုးမှားခြင်း၊ အအေးခံခြင်းနှင့် မနီကာလေကြောင့် ဥပစ်ရှိ၏။
ယတြာ - ရေသန့် လှူဒါန်းပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➔ အင်္ဂါနံသင့် လုပ်ငန်းများ။
- (င) အကျိုးပေးဂဏန်း ➔ (၅) ဂဏန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့ ကောင်းပြီး (၂) ဂဏန်းနှင့် တနင်္လာနေ့ ညှိ၏။
မှတ်ချက်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးပါ။

- (က) စီးပွား/လူမှု ➔ မူလဌာန၏ ဆိုးအားကို ပဝတ္တိဌာန၏ ကောင်းအားက လွှမ်းမိုးချေဖျက်နိုင်သဖြင့် ယခုလအဖို့ ကံဇာတာ အနည်းငယ်ကောင်းလာလျက် ကူညီသူ မိတ်ဆွေကောင်းများ တွေ့မည်။ လုပ်ငန်း အကြံအစည်များ အနည်းငယ် တည်ငြိမ်လာမည်။ ချေးငွေ လုပ်ငန်းဖြင့် အောင်မြင်မည်။ အင်္ဂါနံနှင့် စက်ပစ္စည်းများကြောင့် သောကရှိမည်။ ဆွေမျိုးများ ဒုက္ခပေးမည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်၏ အကူအညီကို ရမည်။ ဝန်ထမ်းများ မိသားစုကိစ္စအတွက် သောကရှိမည်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ပီရိယနည်းနေမည်။
ယတြာ - ထီးလှူဒါန်းပါ။
- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး ➔ ပူပူဆူဆူ ရှိနေမည်။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး ➔ အူသိမ် အူမတွင် ဥပစ်ရှိ၏။
ယတြာ - မေမြို့ပန်း ဘုရားကပ်လှူပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း ➔ ငှက်နက်နွေနှင့် လုပ်ငန်း၊ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်း။
- (င) အကျိုးပေးဂဏန်း ➔ (၁) ဂဏန်းနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ကောင်းပြီး (၂) ဂဏန်းနှင့် တနင်္လာနေ့ ညှိ၏။
မှတ်ချက်။ ခုနစ်ရက်သားသမီးကို မေတ္တာရှိပါ။

မေတ္တာပန်းနှင့်ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ။
ဦးညွန့်လွင် (ကြိုပင်ကောက်)
 တိုက်-အမှတ် (၄၁) (၅)လွှာ ဘီ၊ ၁၆၇ လမ်း၊
 တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၄၀၀၉၃၃
ဇန်နဝါရီ - နံနက် (၉:၀၀) နာရီမှ မွန်းလွဲ (၃:၀၀) နာရီအထိ
| တယ်လီဖုန်းဖြင့် မေးမြန်းခြင်း သည်းခံပါ။
ဟောစာတမ်းများအတွက် VPP ဖြင့် ငွေကြိုတင်ပို့ပေးမှသာ
လက်ခံဆောင်ရွက်ပါသည်။
 စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး နာမည်ပေး၊
 ကုမ္ပဏီနာမည်ပေး၊ အထူးအရေးကြီးကိစ္စရပ်များအတွက်
 ထိထိမိမိ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိပါကြောင်း။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ရာသီခွင်နှင့် ဂန္ဓပေါ်လဲလဟကိန်းများ

အရာဦးခန့်ကျော်

(ဟုတ်ပြန်စာအုပ်)

CAPRICORN

မကာရရာသီ

(ဒီဇင်ဘာ - ၂၁ ရက် မှ ဇန်နဝါရီ - ၁၉ ရက် အတွင်းသို့)
(ပြန်ဟုတ် ပြာသိုလသွေး)

မကာရ ရာသီဖွားများအနေဖြင့် ဤကာလအတွင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အခြေချလုပ်ကိုင်ရန် အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်သည်။ အကြံသစ်၊ ရည်ရွယ်ချက်သစ်များဖြင့် စနစ်တကျ ဖန်တီးလုပ်ဆောင်နိုင်မည်။ ဆန်းသစ်တီထွင်လုပ်ကိုင်ရသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဖြင့် အဓိကအကျိုးပေးမည်။ လူမှုရေးကိစ္စ တွင် ယခင်အဆင်မပြေမှုများရှိသော်လည်း ယခုကာလ အတွင်း အဆင်ပြေသွားနိုင်မည်။ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေသူ ဖြစ်ပါက လုပ်ငန်းနှစ်မျိုးတစ်ပြိုင်တည်း လုပ်ကိုင်ရခြင်းမျိုး ရှိမည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက လက်ရှိလုပ်ငန်းတွင် ပျော်နေမည်။ တိုးတက်မှု အခွင့်အလမ်းများ ပေါ်ပေါက်လာမည်။ ပညာရေး လိုက်စားသူဖြစ်ပါက ပညာရေး အထူးကံကျောင်းမည်။ အချစ် ရေးတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ၊ ပျော်ရွှင်မှုများနှင့် ရွှံ့ထွေး နေမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်တွင်းရေး အေးချမ်း သာယာမှုရှိမည်။ ကျန်းမာရေးမှာ မတည်စာ ရောစားမိခြင်း ကြောင့် ဗိုက်နာဗိုက်အောင့်ခြင်း၊ အော့အန်ခြင်း၊ အရေပြား ပေါ်တွင် အဖုအပိမ့်များထွက်ခြင်း၊ ယားယံခြင်း ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ မကာရရာသီဖွားများ ထိထိုးမည် ဆိုပါက (၈၊ ၇၊ ၀၊ ၅)ဂဏန်းများပါသော ထိကိုထိုးပါ။

AQUARIUS

ကုံရာသီ

(ဇန်နဝါရီ - ၂၀ မှ လတ်တလီ - ၁၉ ရက် အတွင်းသို့)
(ပြန်ဟုတ် တပို့လသွေး)

ကုံရာသီဖွားများ ဤကာလအတွင်း တစ်ပါးသူထံ လက်လွန်ထားသော ငွေကြေးများ ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်တတ်မည်။ မိမိရည်ရွယ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာတတ်ခြင်း၊ အခက်အခဲနှင့် တွေ့ရတတ်ခြင်းများရှိမည်။ ရွှံ့ထွေးပွေလီသော ဘဝတို့ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်မှု အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်းနိုင်

ပါလိမ့်မည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်လုပ်ကိုင်ရခြင်း ထက် လှုပ်ရှားသွားလာ လုပ်ကိုင်ရသော လုပ်ငန်းမျိုးဖြင့် ပိုမိုအကျိုးပေးနိုင်မည်။ ထို့ပြင် ပေါ့ပင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်း များဖြင့်လည်း အကျိုးပေးနိုင်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက မိမိအိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ခွဲခွာနေရမှုမှ အတူတကွပြန်နေရတတ် မည်။ ပြည်ပနေ ဆွေမျိုးများ ယခုလအတွင်း ပြန်ရောက်လာ နိုင်မည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ပြည်ပခရီးသွားရန် အကြောင်း ကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်တတ်မည်။ ပညာရေးလိုက်စားသူ ဖြစ် ပါက အပေါင်းအသင်း သတိထားပါ။ အပျော်အပါးနှင့် အလောင်းအစားကြောင့် ရန်ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်တတ် မည်။ ငယ်ရွယ်သူများ၏ အချစ်ရေးမှာ ကံတရား၏ မျက်နှာ သာပေးမှုအရ စနစ်တကျမရှိ။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သွေးနှင့် ပတ်သက်သော သွေးအဆိပ်ဖြစ်ခြင်း၊ အစာအဆိပ် ဖြစ်ခြင်း၊ သွေးတိုးခြင်းဝေဒနာများ ဖြစ်တတ်မည်။ ကုန်ရာသီ ဖွားများ ထိထိုးခြင်း၊ ကံစမ်းခြင်းများ ပြုမည်ဆိုပါက (၂၊ ၇၊ ၅၊ ၃) ဂဏန်းများဖြင့် ထိုးပါ။

PISCES

မိန်ရာသီ

(လတ်တလီ - ၂၀ မှ မတ် - ၂၀ ရက် အတွင်းသို့)
(ပြန်ဟုတ် တပေါင်းလသွေး)

မိန်ရာသီဖွားများ ဤကာလအတွင်း ငွေကြေးကိစ္စများ အဆင်ပြေမည်။ မည်သည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သည်ဖြစ်စေ လုပ်ငန်းတူပြိုင်ဘက်များ အမြဲရှိနေတတ်သည်။ မိမိကြိုတင် ကြံစည်ထားသော အကြံအစည်များလည်း စတင်အကောင် အထည်ဖော်နိုင်လိမ့်မည်။ လူမျိုးကွဲ ဘာသာခြားသူများထံမှ အကူအညီ အထောက်အပံ့ကောင်းများ ရတတ်မည်။ စာပေ လုပ်သားဖြစ်ပါက အောင်မြင်မှုရရှိမည်။ ပညာအမွေအနှစ် များလည်း ရတတ်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက အချင်းချင်း အဆင် မပြေမှုများ ရှိတတ်သည်။ မိမိလက်အောက်ငယ်သားများ ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတတ်ခြင်းများရှိမည်။ ဤကာလအတွင်း အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက် သော ကံကြမ္မာကောင်းများ ဝင်လာစေရန် သင့်နှလုံးသား ဆန္ဒကို ပိတ်မထားပါနှင့်။ ပညာရေးလိုက်စားသူများ ဖြစ်ပါက

ပညာရေးတွင် တိုးတက်အောင်မြင်နိုင်ရန်အတွက် လိုက်နာသင်ယူရန်ဆန္ဒကို မွေးမြူပါ။ ကျန်းမာရေးမှာ မကြာခဏ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ ရင်ကျပ်ခြင်း၊ အဆုတ်ပွခြင်း ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်။ မိန်ရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၀၁ ၂ ၇၊ ၆) ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထိကို ထိုးပါ။

ARIES
မိသောရာသီ

(ဖက် - ၂၀ မှ ဧပြီ - ၂၀ ရက်အတွင်းသွေး)
(ပြန်ဟလို ကန့်လန့်လေး)

ယခုကာလအတွင်း ရှယ်ယာထည့်ဝင်ခြင်း၊ စီးပွားစပ်တူလုပ်ကိုင်ခြင်းကိစ္စများကို သတိထားဆုံးဖြတ် လုပ်ကိုင်သင့်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်မှားယွင်းမှုကြောင့် စိတ်ညစ်ရတတ်မည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဧည့် လည်းကောင်း၊ ငွေကြေးသော်လည်းကောင်း တစ်ပါးသူတစ်ဦးဦးအား ခေတ္တအပ်နှံထားခြင်း၊ ချေးငှားလိုက်ခြင်းမျိုးကို ရှောင်ပါ။ ရွှေ့ပြောင်း၍ မလွယ်ကူသော အိမ်အိမ်၊ ခြံမြေ၊ တိုက်ခန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ခြင်း၊ အမွေအနှစ်အဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ရခြင်းများ ရှိမည်။ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေသူများ မိမိအား အကူအညီပေးမည့်သူ ပေါ်ပေါက်ခြင်း၊ သင့်တော်သည့် အလုပ်အကိုင် ရရှိခြင်းများ ရှိမည်။ အိမ်ထောင်ရှစ်ဖြစ်ပါက မိမိအိမ်ထောင်ဖက်ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲမှုများ ရှိမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ၏ အချစ်ရေးမှာ ကံကောင်းမှုများရှိမည်။ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးများလည်း စွဲလိမ့်မည်။ သဘောကျ နှစ်သက်သူနှင့် လုပ်ထပ်ရလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးမှာ အာရုံကြောအားနည်းခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်း လေဖြန်းနိုင်ခြင်း၊ အစားအသောက်မျက်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်မည်။ ယခုကာလအတွင်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် ငွေဝင်တတ်မည်ဖြစ်၍ ထိထိုးခြင်း၊ ကံစမ်းခြင်းများကို ပြုပေးသင့်သည်။ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၇၊ ၉၊ ၅၊ ၄) ဂဏန်းများဖြင့် ထိုးပါ။

TAURUS
ဇြိသောရာသီ

(ဧပြီ - ၂၀ မှ မေ - ၂၀ ရက်အတွင်းသွေး)
(ပြန်ဟလို ကန့်လန့်လေး)

ဇြိသရာသီဖွားများအနေဖြင့် ပြည်ပနှင့်ဆက်သွယ် လုပ်ကိုင်ထားသော လုပ်ငန်းများ ထူးခြားစွာကံကောင်းမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်မည်။ ရပ်ဆိုင်းထားသော လုပ်ငန်းများ

ပြန်လည် လည်ပတ်နိုင်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ဌာနဆိုင်ရာ သင်တန်းများ တက်ရောက်ရခြင်း၊ အခြားဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ရခြင်းများ ပေါ်ပေါက်တတ်မည်။ အထူးသတိထားရန်မှာ တစ်ဦးဦးအတွက် အာမခံပေးခြင်း၊ တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ပေးခြင်းများကို ရှောင်ပါ။ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်၍ အလိမ်ခံရတတ်ခြင်း၊ ဆုံးရှုံးရတတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ မိမိအား မလိုမုန်းထားသူ၊ တိုက်ခိုက်လိုသူများ အမြဲရှိနေတတ်သည်ကို သတိထားပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်များ မိမိအိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ခွဲခွာနေရတတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ ပညာရေးလိုက်စားသူဖြစ်က မိတ်ဆွေကောင်းများနှင့် တွေ့ရခြင်း၊ အဆင့်မြင့်ဘာသာရပ်များကို သင်ကြားရခြင်း၊ ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်မြောက်ရခြင်းများ ရှိမည်။ ငယ်ရွယ်သူ ချစ်သူမရှိသေးသူများ ချစ်သူရည်းစားတွေ့တတ်မည်။ ကျန်းမာရေးမှာ ညဘက် အိပ်မပျော်ခြင်း၊ ခေါင်းမူးခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ မကြာခဏဆီးသွားခြင်း၊ ဆီးလွန်ခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်မည်။ ဗြိသရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၂၊ ၆၊ ၀၊ ၃) ဂဏန်းများဖြင့် ထိုးပါ။

GEMINI
မေထွန်ရာသီ

(မေ - ၂၀ မှ ဇွန် - ၂၀ ရက်အတွင်းသွေး)
(ပြန်ဟလို နယုန်လန့်လေး)

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသော လုပ်ငန်းနှင့်မတူသော လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်ရန် အားပေးကူညီမည့်သူ ပေါ်ပေါက်တတ်မည်။ အခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ အဆင်ပြေမှုများ ရရှိလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်ထောင်ဖက်၏ အထင်အမြင်လွဲမှားခြင်း၊ သံသယဖြစ်ခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်း၊ စိတ်မချဖြစ်ခြင်းများ ရှိနေမည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက လက်ရှိအနေအထားနှင့် လုံးဝမတူသော အနေအထားသို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိတတ်မည်။ ပညာရေးလိုက်စားသူဖြစ်ပါက ပညာရေးစိတ်ဝင်စားမှု အားနည်းနေတတ်မည်။ ပညာရေးတွင် အချစ်ရေးကိစ္စများ ဝင်ရောက်ရောထွေးခြင်းမျိုးကို လက်မခံပါနှင့်။ မမျှော်လင့်ဘဲ သင့်အိမ်သို့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ ကြွရောက်လာတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ လေးဘက်နာရောဂါ၊ အရိုးဆိုင်ရာ ရောဂါဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်မည်။ ယခုကာလအတွင်း သန္တာကျောက်ကလေးကို မိမိနှင့်အတူ ဆောင်ထားပေးပါက ရန်အန္တရာယ်များမှ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အကာအကွယ် ဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါမည်။ မေထွန်ရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၂၊ ၈၊ ၀၊ ၉) ဂဏန်းများပါသော ထိထိုးထိုးပါ။

CANCER

ကရကဋ်ရာသီ

(ဇွန် - ၂၀ မှ ဇူလိုင် - ၂၀ ရက်အတွင်းသွေး)

(ပြန်ဟလို ဝါသီလသွေး)

ဤကာလအတွင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်းရှိမည်။ ငွေကြေးဆိုင်ရာ ပြဿနာများ၊ အလုပ်သမား အပြောင်းအလဲပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်တတ်မည်ဖြစ်သော်လည်း စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ မိမိဘဝ လှပသာယာရန် သူတစ်ပါးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖြင့် မိမိဘက်ပါလာအောင် စည်းရုံးတတ်ရန်လိုမည်။ မည်သည့် အရေးကြီးကိစ္စအတွက်ကိုမဆို အင်္ဂါသားလူကြီးမိဘ (သို့) အင်္ဂါသားဆရာသမား (သို့) အင်္ဂါသားအကြီးအကဲပုဂ္ဂိုလ် တို့နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်း၊ အကြံဉာဏ်များတောင်းခံခြင်း ပြုသင့်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်ထောင်ရေး အေးချမ်းသာယာမည်။ သားကောင်းရတနာများလည်း ပိုင်ဆိုင်ရတတ်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက လက်ရှိလုပ်ငန်း ဌာနဆိုင်ရာမှ နုတ်ထွက်လိုက်ခြင်းများရှိမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ၏ အချစ်ရေးမှာ မိမိအပေါ် ချစ်သူ၏ အေးတိအေးစက်နိုင်မှုကြောင့် စိတ်တိုင်းမကျခြင်း၊ အလိုလို ဝမ်းနည်းခြင်းများရှိမည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အာရုံကြောအားနည်းမှုကြောင့် မကြာခဏ ဆေးနဲ့ ဆေးခန်း ရောက်ရတတ်သည်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာများလည်း ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ ယခုကာလအတွင်း ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၄၊ ၉၊ ၀၊ ၆)ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထိကို ထိုးပါ။

LEO

သိဟိရာသီ

(ဇူလိုင် - ၂၀ မှ ဩဂုတ် - ၂၀ ရက်အတွင်းသွေး)

(ပြန်ဟလို ဝါသီလသွေး)

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် ဆေးနှင့် ဆေးဝါးပစ္စည်း ရောင်းချသူများ မှော်မှန်းထားသည်ထက် ပိုမိုသောအမြတ်အစွန်းများ ရရှိနိုင်မည်။ အစားအသောက် အမျိုးမျိုး ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပါက ယခု ကာလအတွင်း စီးပွားစင်ငွေ အထူးကောင်းလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်တွင်းရေး အဆင်ပြေမည်။ မိမိ၏အနီးကပ်ဆုံး ဘဝဖော်ကို လျစ်လျူရှုထားပါနှင့်။ ဘဝကြင်ဖော်တို့၏ ယုယထောက်ပံ့မှုသည် ဘဝလုံခြုံရေးနှင့် အောင်မြင်ရေးကို ကြီးစွာ

သော အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေပါလိမ့်မည်။ ယခုလအတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်လိုရက်များမှ (၅၊ ၉၊ ၁၃၊ ၁၆၊ ၂၀၊ ၂၄၊ ၃၀) ရက်များသည် သင့်အတွက် ကံအထူးကောင်းစေသော ရက်များဖြစ်၍ ထိုရက်များမှာ လုပ်ငန်းကိစ္စ အဝဝကိုဆောင်ရွက်ပါ။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကောင်းမည်။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကိစ္စလည်း အောင်မြင်လိမ့်မည်။ ပညာရေး လိုက်စားသူဖြစ်ပါက ပညာရေးကံ အနည်းငယ်ညံ့နေမည်။ အခြားကြိုးစားထားမှုများလည်း အဆင်မပြေ ဖြစ်ရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးမှာ အသည်းခြောက်ခြင်း၊ ဆီးကျင်ခြင်း၊ ဆီးနည်းခြင်း၊ ဆီးချွန်ခြင်းဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်မည်။ အပူနှင့်အစပ်များ လွန်ကဲစွာ စားသောက်ခြင်းကို ရှောင်ပါ။ ဤကာလအတွင်း သိဟိရာသီပွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၉၊ ၃၊ ၅၊ ၁)ဂဏန်းများပါသော ထိကို ထိုးပါ။

VIRGO

ကန်ရာသီ

(ဩဂုတ် - ၂၂ မှ စက်တင်ဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းသွေး)

(ပြန်ဟလို ကော်သလင်းသွေး)

ကန်ရာသီပွားများ အနှစ်နှစ်အလလမှ ကြံစည်ထားချက်များကို ဤကာလအတွင်း အကောင်အထည်ဖော်သင့်သည်။ အိုး၊ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေနှင့် ပတ်သက်သောလုပ်ငန်းများ၊ ဖွေးမြူရေးနှင့် ရေလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပါက အောင်မြင်မှုများ ပိုမိုရရှိနိုင်မည်။ ရွှေထည်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပါက ရောင်းပွား၊ ဝယ်ပွား ဖြစ်တတ်မည်။ ခရီးသွားလုပ်ငန်း၊ ဆက်သွယ်ပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်း၊ စွန့်စားသွားလာလုပ်ကိုင်ရသော လုပ်ငန်းများဖြင့် အကျိုးပေးလိမ့်မည်။ စာပေပညာရှင်များ၊ အနုပညာရှင်များ ဖြစ်ပါက အောင်မြင်ကျော်ကြားရန် အခွင့်အလမ်းများ ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်။ အရေးကြီးသောလုပ်ငန်း ကိစ္စများကို တနင်္လာသားလူကြီးမိဘ၊ ဆရာသမားများ၊ အကြီးအကဲပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ကိုင်ပါက အဆင်ပြေမှုများ ရရှိလိမ့်မည်။ ဤကာလအတွင်း အာရုံများနေမှုကြောင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်း မေ့ကျန်၊ ကျေပျောက်တတ်ခြင်း၊ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရတတ်ခြင်း၊ အခိုးခံရတတ်ခြင်း၊ လူလိမ်ခံရတတ်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး သံသယဝင်ခြင်းများ ရှိမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကောင်းနေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မတော်တဆချော်လဲခြင်း၊ ခြေလက်၊ ခူး၊ ခါးတို့တွင် ထိခိုက်အနာတရ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်တတ်ခြင်း၊ အနီးကျီးနှုတ်တက်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်မည်။ ကန်ရာသီပွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၄၊ ၀၊ ၃၊ ၁)ဂဏန်းများပါသော ထိကို ထိုးပါ။

LIBRA

တူရာသီ

(စက်တင်ဘာ - ၂၃ မှ အောက်တိုဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းပေး)

(ပြန်ဟလို သီတင်းကျွတ်လပွဲ)

ဤကာလအတွင်း မျှော်လင့်မထားသော လုပ်ငန်းသစ်များ လုပ်ကိုင်ရန် အခြေအနေများ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း၊ ကိုယ်တိုင် ဦးစီးလုပ်ကိုင်ရသော လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်သင့်သည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ခေမန်မှုများလျော့ချပြီး ယုံကြည်ချက် နိုင်မာအောင် ကြိုးစားပါ။ မိမိ၏အကြံအစည်နှင့် အရေးကြီးကိစ္စများအတွက်၊ ခရီးထွက်ရန်အတွက်တို့ကို စနေနေ့တွင် စတင်ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ခရီးစတင်ထွက်ခွာခြင်းမျိုးကို ရှောင်ပါ။ သင့်စိတ်မှာ မသက်သာ ခံစားရမှုများရှိပါက စံပယ်ပန်း (သို့) ခရေပန်းအနံ့တို့ကို ရှုရှိုက်ပေးခြင်းဖြင့် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက လိင်မထူသူတို့၏ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ခံရတတ်ခြင်းကြောင့် အိမ်တွင်းရေးပြဿနာ ရှုပ်ထွေးတတ်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက တစ်စုံတစ်ရာ အပြောင်းအလဲ မဖြစ်နိုင်သေးပါ။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကိစ္စအတွက် စိတ်ညစ်ရတတ်မည်။ ချစ်သူနှင့်ခွဲခွာနေရတတ်ခြင်း၊ ချစ်သူ၏ သစ္စာဖောက်ခြင်းကိုလည်း ခံရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ရင်ဘတ်အောင့်ခြင်း၊ ကျောအောင့်ခြင်း၊ အသည်းကြီးခြင်း၊ အဆုတ်ထဲရောင်ခြင်း ဝေဒနာများ ဖြစ်တတ်မည်။ အအေးမခံပါနှင့် အတတ်နိုင်ဆုံး နွေးနွေးထွေးထွေး နေသင့်သည်။ တူရာသီပွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၂ ၆၊ ၀၊ ၅) ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထိကိုထိုးပါ။

SCORPIO

ခြွေရာသီ

(အောက်တိုဘာ - ၂၃ မှ နိုဝင်ဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းပေး)

(ပြန်ဟလို တွန့်ဆောင်ပန်းလပွဲ)

ယခုကာလအတွင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ စတင်အဆင်ပြေမှုများ ရရှိလာမည်။ လုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်မည်ဆိုပါက ယခုကာလအတွင်း အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်သင့်သည်။ အရာရာကို စိတ်အေးအေးထားလုပ်ကိုင်ရန် အရေးကြီးသည်။ မိမိ၏ စိတ်ခြန့်မှုကြောင့်သာ အမှားအယွင်းများ ဖြစ်ရတတ်သည်ကို သတိထားပါ။ အလုပ်ကို အလောတကြီးလုပ်ကိုင်မှုမှ ရှောင်ရှားသင့်ပြီး တည်ငြိမ်စွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် ပန်းတိုင်သို့ လျှောက်လှမ်းနိုင်ပေမည်။ အလုပ်ခန်း၊ ဇွဲခန်း၊ အိမ်ခန်းတွင် မီးအန္တရာယ်နှင့်

ကြုံရတတ်မှုများရှိနေခြင်းကြောင့် အထူးသတိထားသင့်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက လိင်မထူသူ အနှောင့်အယှက်များ ရှိတတ်၍ မိမိအိမ်ထောင်ဖက်အပေါ် ပိုမိုရရှိကံသင့်သည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးမှာ လူမျိုးကွဲ ဘာသာကွဲချစ်သူနှင့် ဆုံတွေ့ရတတ်သည်။ နှလုံးသားထက် ဦးနှောက်ကို ဦးစားပေး ဆောင်ရွက်တတ်ရန် ကြိုးစားပါ။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အစာအိမ်ဆိုင်ရာ ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ အစားအသောက်ကို နည်းနည်းနှင့် မကြာမကြာ စားသင့်ပြီး၊ ကောင်းကောင်း အိပ်စက်အနားယူသင့်သည်။ ခြွေရာသီပွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၇၊ ၄၊ ၀၊ ၁) ဂဏန်းများပါသော ထိကို ထိုးပါ။

SAGITTARIUS

ဓနုရာသီ

(နိုဝင်ဘာ - ၂၃ မှ ဒီဇင်ဘာ - ၂၀ ရက်အတွင်းပေး)

(ပြန်ဟလို နတ်ဆက်လပွဲ)

ယခုကာလအတွင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ စွန့်စားသွားလာ လုပ်ကိုင်လိုသောဆန္ဒများ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဖြစ်ပေါ်နေမည်။ ခရီးထွက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာလိုစိတ်များ ရှိနေမည်။ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေနေသူ ဖြစ်ပါက ဤကာလအတွင်း သတင်းကောင်းများကြားရပြီး လုပ်ငန်းခွင် စင်ရတတ်ခြင်းများရှိမည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက လက်ရှိဌာနဆိုင်ရာလုပ်ငန်းအပြင် အခြားစီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုကို တွဲဖက်လုပ်လိုသော ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်နေမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်တွင်းရေးသာယာမည်။ သားသမီးများနှင့် အတူ ခရီးများထွက်ရတတ်ခြင်း၊ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းများနှင့် အလှူကြီးအတန်းကြီး ပြုရတတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကိစ္စများ စိတ်မကူးသင့်သေးပါ။ လူလိမ်လှညာနှင့် တွေ့ရတတ်မည်။ ပညာရေးလိုက်စားသူများ ဖြစ်ပါက ပညာရေးက အထူးကောင်းနေမည်။ မိမိဆန္ဒရှိသည်များ သေချာပေါက်ဖြစ်ရတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးမှာ နှလုံးအားနည်းခြင်း၊ အမျိုးသမီးဖြစ်ပါက သားအိမ်ဆိုင်ရာ ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်မည်။ အစာအာရာရာ အဆင်ပြေအောင်မြင်မှုများ ရရှိနိုင်ရန်အတွက် ပတ္တမြား (သို့) ကျောက်နီကို ဆောင်ထားပေးပါ။ ဓနုရာသီပွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၅၊ ၉၊ ၀၊ ၃) ဂဏန်းများပါသော ထိကိုထိုးပါ။

ဆရာဦးခန့်ဇော်

(အဆိပ်ဆိုးကျွမ်းကျင်သူ)

အမှတ်(၂၇)၊ ရွှေဘိုလမ်း၊ ရွှေဘိုလမ်း၊ (၅)ရပ်ကွက်၊ ရေအေး၊ ဝဇ္ဇနီတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

☎ ၀၉-၅၅၈၂၁၂၊ ၀၉-၄၂၀၀၅၅၅၊ ၀၉-၅၅၈၂၁၂၇၇